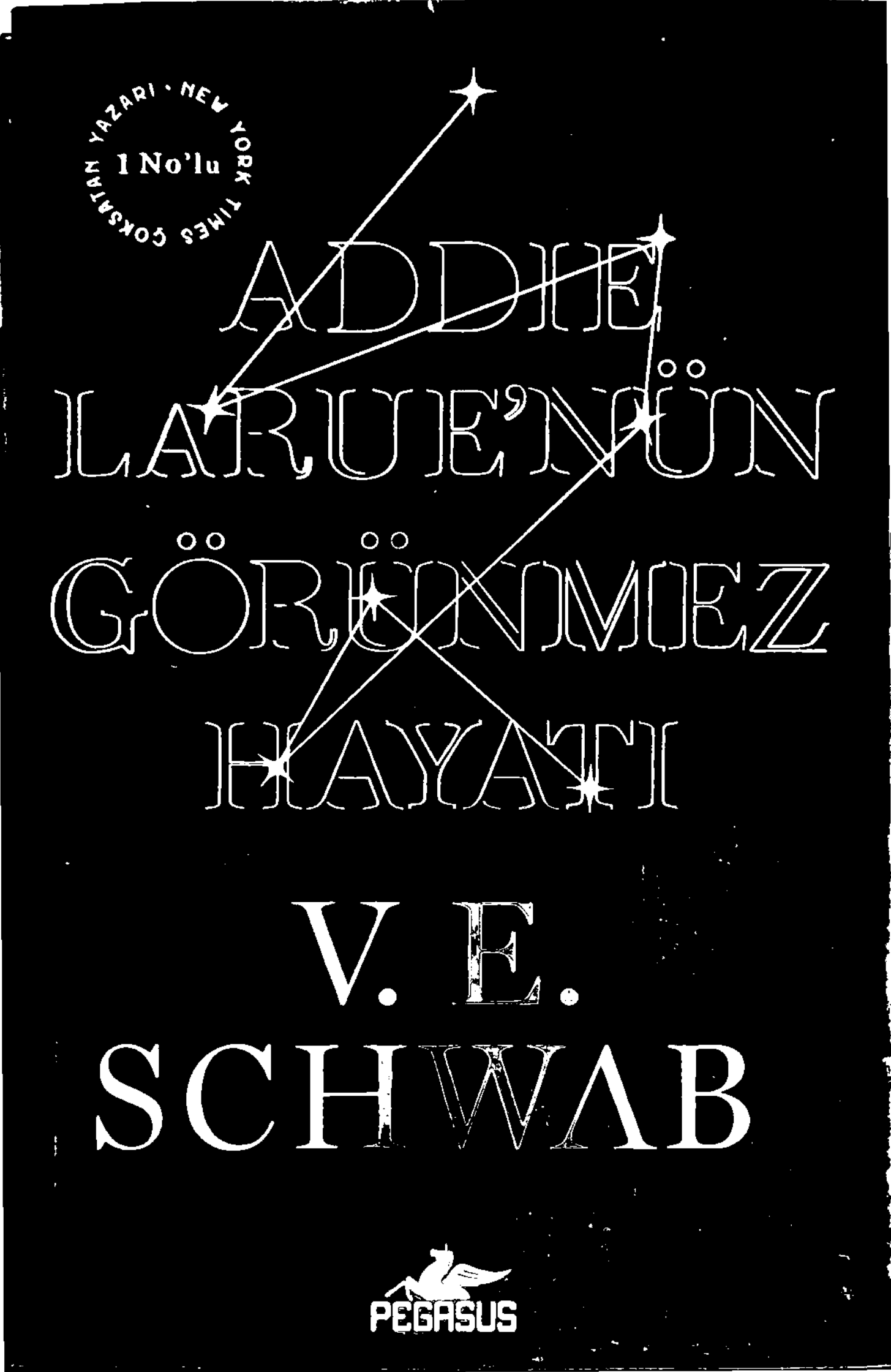

1 No'lu New York Times Çoksatan Yazarı
ADDIE LARUE'NÜN GÖRÜNMEZ HAYATI
V. E. SCHWAB
PEGASUS

V. E. SCHWAB

ADDIE LARUE'NÜN GÖRÜNMEZ HAYATI

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Addie LaRue'nün Görünmez Hayatı için Övgüler

"Schwab fantastik kitaplarıyla seviliyor ancak türe yepyeni bir soluk getiren ve son derece tatmin edici olan bu romanı onun daha da geniş ve sadık bir okuyucu kitlesi edinmesini sağlayacak."

Amazon.com

"Addie LaRue unutulmakla lanetlenmiş biri olarak en keyifli ve unutulmaz karakter."

Neil Gaiman

"Kendimi bu kitaba öylesine kaptırdım ki gerçek dünyayı tamamen unuttum."

Jodie Picoult

"Victoria Schwab sizi aşkla, kaybedişle, sanatla ve savaşla dolu yüzyıllar boyunca baş döndürücü ve sürekli değişen bir maceraya çıkarıyor."

Naomi Novik

"Karanlık ve ışık, efsane ile gerçeklik arasında mükemmel bir şekilde asılı duran bir kitap. Bu roman ironik bir şekilde unutulmaz."

Alix E. Harrow

"*Addie LaRue'nün Görünmez Hayatı* ahlaki açıdan karmaşık, büyüleyici karakterleri ve sihrin eşsiz bir şekilde kullanılmasıyla şüphesiz uzun süre en sevilen kitaplar arasında yerini alacak."

Tor.com

"Bu, ömrünüz boyunca yalnızca bir kez karşılaşacağınız türden bir kitap... Zamana, kadere ve hatta ölümün kendisine meydan okuyan neşeli bir isyan ve hepsini fethedecek kadar büyük olan tek sihrin aşk olduğuna dair güçlü bir hatırlatma."

Peng Shepherd

"Sonu beni kalbimden vuran, güzel ve düşündürücü bir roman."

Buzzfeed

"Schwab bu kadar uzun süre yalnız kalmanın ne demek olduğunu güzel bir şekilde keşfediyor, öyle ki sonunda görünür hale gelmek sarsıcı ve ürkütücü... Addie tüm engellere rağmen dünyada iz bırakmayı başaran, bağımsız ve büyüleyici bir karakter."

USA Today

"Addie kendi hayatına tanıklık ederken kelimenin tam anlamıyla fark edilmek için savaşan bir kadın ve ben onu baştan sona destekledim."

New York Times

"Kurgu edebiyat türüne yakışacak bir ustalık. V. E. Schwab'ın *Addie LaRue'nün Görünmez Hayatı* adlı kitabı sadece kendi türü değil, bütün türler açısından harika bir kitap, nokta."

Chicago Review of Books

"Kapsamlı ve son derece yürek parçalayıcı... Hem üzücü hem de umut verici. Son yüz sayfayı gece geç vakit nefesim kesilerek ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak okudum. Çok güzel yazılmış."

Book Riot

"Onun varlığını inkâr eden bir dünyada gelişmek için savaşan bir kadının olağanüstü, türe meydan okuyan destanı... Çok çarpıcı."

Shelf Awareness

"Bir klasik olmak bu büyüleyici hikâyenin kaderinde var."

Greatist

"Bu sürükleyici roman kişinin dünyaya damgasını vurma konusundaki çaresiz arzusu hakkında acı verecek kadar dokunaklı bir romantik fantezi."

Oprah.com

"*Faust*'un farklı cinsiyetteki bir başkarakterle yazılmış versiyonu ve aynı zamanda unutulmaz bir aşk hikâyesi."

New York Journal of Books

"İyi yaşanmış bir hayata sahip olmanın ne anlama geldiğine dair özenli bir inceleme."

***Manhattan Mercury News* (Kansas)**

"Schwab'ın yarattığı ahlaki açıdan en karmaşık ve sürükleyici karakterlerden biri olan Addie, yüzyıllar boyunca hayalet gibi seyahat ederken türlü maceralara atılıyor."

Bookmarks Magazine

"Bu kitabı okurken çok duygulandım. Kendi bağlılıklarımı, doğuştan gelen benlik algımı, sevgi, acı ve ihtiyaç üzerine düşüncelerimi gözden geçirdim."

Historical Novel Society

Patricia'ya,
Bir kez olsun unutmadığı için.

Eski tanrılar yüce olabilirler ama ne nazik ne de insaflılar. Kaypaklar; suya vuran ay ışığı ya da fırtınadaki gölgeler kadar oynaklar. Onları çağırmakta ısrar edersen sesine kulak verirler ama ne istediğine dikkat et, bedelini ödemeye hazır ol. Ve ne kadar çaresiz ya da zor durumda olursan ol, sana karanlık çöktükten sonra cevap veren tanrılara *asla* dua etme.

Estele Magritte
1642–1719

Villon-sur-Sarthe, Fransa
29 Temmuz 1714

Bir kız can havliyle koşuyordu.

Yaz sıcağı sırtını yakıyordu ama peşinde meşale taşıyanlar ya da öfkeli güruhlar değil, sadece bir düğün alayının uzaktaki fener ışıkları ve ufukta batan güneşin çatlayarak tepelere dökülen kızılımsı parlaklığı vardı. Kız ağaçların arasında etekleri otlara takılarak koşuyor, ölmeye yüz tutan ışığı yenmeye çalışıyordu.

Rüzgâr, adını haykıran sesleri kulaklarına taşıyordu.

Adeline? Adeline? Adeline!

Gölgesi önünde uzanıyordu –fazla uzundu kenarları da şimdiden silikleşmeye başlamıştı– ve saçlarından dökülen küçük beyaz çiçekler, yıldızlar misali yere saçılıyordu. Arkasında neredeyse yanağındakine benzeyen bir kuyruklu yıldız bırakıyordu.

Yedi çil. Onun olacak her aşk için bir tane; kız henüz çok küçükken, Estele öyle demişti.

Yaşayacağı her hayat için bir tane.

Onu gözeten her tanrı için bir tane.

Şimdi o yedi işaret, onunla alay ediyordu. Vaatler. Yalanlar. Hiç aşkı olmamış, hiç hayat yaşamamıştı, tanrılarla tanışmamıştı ve şimdi zamanı tükenmek üzereydi.

Ama kız hız kesmedi, arkasına bakmadı; orada bekleyen hayatı görmek istemiyordu. Bir resim kadar hareketsiz, bir mezar kadar katı hayatı.

Arkasına bakmadan koştu.

BİRİNCİ KISIM

KARANLIK ÇÖKTÜKTEN SONRA CEVAP VEREN TANRILAR

Eserin Adı: *Revenir*
Sanatçı: Arlo Miret
Tarih: M.S. 1721–22
Malzeme: Dişbudak ahşabı, mermer
Konum: D'Orsay Müzesi'nden ödünç alındı.
Tanım: Dar bir mermer kaide üstüne yerleştirilmiş, uçuş öncesi farklı duruş ve aşamalarda beş ahşap kuştan oluşan bir heykel dizisi.
Eser Hakkında Bilgi: Dikkatli bir otobiyografi yazarı olan Miret, zihnini ve çalışma sürecini anlamamızı sağlayan günlükler tutardı. Miret, *Revenir*'i yaparken nereden ilham aldığı konusunda, 1715 kışında Paris sokaklarında bulduğu bir bibloya değiniyor. Bulduğu kanadı kırık ahşap kuşu, heykel dizisindeki beşinci, yani uçmak üzere olan kuş olarak (ama sağlam haliyle) canlandırdığından bahsediyor.
Tahmini Değer: 175.000 $

New York
10 Mart 2014

Kız bir başkasının yatağında uyandı.

Zamanı göğsündeki bir nefes gibi tutmaya çalışarak, hiç kıpırdamadan yattı. Sırf irade gücüyle saatin ilerlemesini önleyebilir, yanındaki delikanlıyı uyanmaktan alıkoyabilir ve yaşadıkları gecenin anısını canlı tutabilirmiş gibi.

Bunları yapamayacağını elbette biliyordu. Delikanlının unutmuş olacağını. Hep unuturlardı.

Bu, delikanlının hatası değildi, hiçbir zaman onların hatası olmazdı.

Genç adam hâlâ uyuyordu. Kız onun omuzlarının yavaşça inip kalkışını, koyu renkli saçlarının boynunun girintisinde kıvrılışını, kaburgalarının üzerindeki yara izini izledi. Uzun zaman önce ezberlenmiş detayları.

Delikanlının adı Toby'ydi.

Önceki gece kız ona kendi adının Jess olduğunu söylemişti. Yalandı bu ama sadece gerçek adını söyleyemeyeceği için yapmıştı bunu. Otların arasındaki ısırgan otları gibi gizlenen zalim detaylardan biri. Batmak için tasarlanmış gizli çengeller. Bir insan arkasında bıraktığı izlerden başka nedir ki? Kız dikenli yabani otların arasında dolaşmaya alışmıştı ama kaçınılamayan bazı kesikler vardı: bir anı, bir fotoğraf, bir isim.

Son bir ayda Claire, Zoe, Michelle olmuştu ama iki gece önce Elle'di. Toby'nin gösterilerinden birinden sonra gece geç saatlere

kadar açık kalan bir kafeyi kapatırlarken, çocuk, Jess adında bir kıza âşık olduğunu ama onunla henüz tanışmadığını söylemişti.

Kız da bu nedenle Jess olmuştu.

Toby kıpırdanmaya başladı, gerinerek ona doğru dönerken, kız, göğsünde o tanıdık sızıyı hissetti. Ama Toby uyanmamıştı, henüz değil. Uykudaki yüzü, onunkine sadece birkaç santim uzaklıktaydı, dudakları aralıktı, siyah buklelerinin gölgesi gözlerine, koyu renk kirpikleri beyaz yanaklarına düşüyordu.

Bir keresinde Seine Nehri kıyısında yürürlerken karanlık, kızla alay etmiş ve ona seçtiği erkeklerin çoğunun –hatta kadınlardan birkaçının– fena halde *kendisine* benzediğini ima ederek bir "tipi" olduğunu söylemişti.

Aynı siyah saçlar, aynı derin bakışlı gözler, aynı keskin hatlar.

Ama bu haksızlıktı.

Ne de olsa karanlık sadece *kız* sayesinde öyle görünüyordu. Ona bu biçimi *o vermiş*, ne görmek istediğini, nasıl olması gerektiğini o seçmişti.

O zaman karanlığa, *yalnızca gölge ve dumandan ibaret olduğun zamanları unuttun mu*, diye sormuştu.

Hayatım, demişti karanlık yumuşak ve tok sesiyle, *ben gecenin ta kendisiydim.*

Şimdi sabahtı; başka bir şehirde, başka bir yüzyılda, parlak gün ışığı perdelerin arasından süzülüyordu. Toby bir kez daha kıpırdandı ve bu kez uyandı. Ve adı –dün– Jess olan kız bugünün, Toby'nin uyandığı, onu gördüğü ve *hatırladığı* bir versiyonunu hayal etmeye çalışarak nefesini tuttu.

Toby'nin gülümsediği, yanağını okşadığı ve "Günaydın," dediği.

Ama öyle olmayacaktı ve kız o tanıdık boş ifadeyi görmek, Toby'nin *kızla ilgili* anılarının bulunması gereken boşlukları doldurmaya çalışmasını izlemek, toparlanıp çok çalışılmış bir aldırmazlığa bürünmesine tanık olmak istemiyordu. Bu perfor-

mansı yeterince görmüştü, hareketleri ezbere biliyordu, bu yüzden yataktan kayarak kalktı ve yalın ayak oturma odasına çıktı.

Koridordaki aynada yansımasına rastladı ve herkesin gördüğü şeyi gördü: Burnunun ve yanaklarının üstüne bir yıldız öbeği gibi saçılmış yedi çil.

Kendi özel takımyıldızı.

Kız öne eğildi ve cama hohladı. Sonra parmak ucunu buğunun içinden kaydırarak adını yazmaya çalıştı. *A-d-...*

Ama o devamını getirene kadar harfler silindi. Adını söylemeye, hikâyesini anlatmaya ne kadar çabalarsa çabalasın sorun aracıda değildi. Ve *defalarca* çabalamıştı. Kalemle, mürekkeple, boyayla, kanla.

Adeline.

Addie.

LaRue.

Faydasızdı.

Sözcükler ufalanıp dökülüyor ya da siliniyordu. Sesler boğazında ölüyordu.

Parmaklarını aynadan çekti ve dönüp oturma odasına baktı.

Toby bir müzisyendi ve sanatının işaretleri her yerdeydi.

Duvara dayalı duran enstrümanlarda. Masaya saçılmış haldeki karalanmış satırlar ve notalarda; market alışverişi ile haftalık yapılacaklar listelerine karışan, yarım yamalak hatırlanmış melodilerde. Ama yer yer başka bir dokunuş vardı. Toby, bu alışkanlığının ne zaman başladığını hatırlayamasa da mutfak penceresinin pervazında bakmaya başladığı çiçekler. Ve satın aldığını bile hatırlamadığı, Rilke üzerine bir kitap. Anılar dayanamazken bile, kalıcı olan şeyler.

Toby'nin yataktan kalkması zaman alırdı, bu nedenle Addie kendine çay yaptı. Toby içmese de oradaydı; bir teneke açık Seylan çayı ve bir kutu ipek poşet duruyordu dolabında. Gece geç saatte uyku tutmadığı için markete yapılan bir ziyaretten,

el ele market koridorlarında dolaşan bir genç kızla delikanlıdan yadigârdı. Kız gecenin sonlanmasına izin vermek istemediği için. Bitmesine hazır olmadığı için.

Fincanı dudaklarına götürdü ve anıların havalanıp karıştığı kokuyu içine çekti.

Londra'da bir park. Prag'da bir avlu. Edinburgh'te bir çay salonu.

Şimdiki zamanın üstüne ipekten bir örtü gibi çekilen geçmiş.

New York'ta pencerelerin buz tuttuğu soğuk bir sabah olduğu için, kanepenin arkasından bir battaniye çekip omuzlarına sardı. Kanepenin bir ucunda bir gitar kutusu, diğerinde de Toby'nin kedisi olduğu için piyanonun taburesine oturdu.

Çayın üstünde tüten dumana üflerken, adı sahibi gibi *Toby* olan kedi ("Böylece tuhaf kaçmadan kendi kendime konuşabiliyorum..." diye açıklamıştı çocuk) kıza bakıyordu.

Acaba kedi hatırlıyor muydu?

Elleri ısınmıştı. Fincanı piyanonun üstüne bıraktı, tuşların üstündeki kapağı açtı, parmaklarını esnetti ve olabildiğince usulca çalmaya başladı. Yatak odasından insan olan Toby'nin yatakta kıpırdandığını duyuyor, iskeletinden tenine kadar her zerresi nahoş bir duyguyla geriliyordu.

İşin en zor kısmı buydu.

Addie, Toby henüz derin uykudayken, sabahları henüz gecelerinin bir uzantısı ve kehribar rengine tutsak bir anken gidebilirdi, *gitmeliydi.* Ama artık çok geçti. Bu yüzden gözlerini kapayıp çalmaya devam etti, notalarla birlikte ayak seslerini duyunca başını öne eğdi ve Toby'nin kapıda durduğunu hissederken, parmaklarını oynatmayı sürdürdü. Toby orada dikilip ona bakacak, önceki gecenin zaman akışını birleştirmeye, ne zaman yoldan çıktığını, ne ara bir kızla tanışıp onu eve getirmiş olabileceğini hatırlamaya çalışacaktı. İçkiyi fazla mı kaçırmıştı ve neden hiçbir şey hatırlamıyordu?

Ama Addie, çaldığı sürece Toby'nin onu durdurmayacağını bilirdi, bu yüzden kendini sonunda durmaya, başını kaldırmaya ve genç adamın yüzündeki şaşkınlığı fark etmemiş gibi yapmaya zorlayana kadar, müziğin tadını birkaç saniye daha çıkardı.

"Günaydın," dedi neşeli bir sesle ve şimdi artık kendisinin bile zor fark edeceği kadar kaybolmuş olan cılız Fransız aksanıyla.

"Ah, günaydın," dedi Toby elini siyah buklelerinin arasından kaydırarak. Ve hakkını vermek gerekirdi ki Toby her zamanki gibi görünüyordu; oturma odasında, üstünde yalnızca külotu ve en sevdiği grubun tişörtüyle battaniyenin altında oturan bir genç kız bulmanın şaşkınlığı ve sersemliği, yüzüne yansımıştı.

"Jess," dedi Addie genç adamın aslında olmadığı için bulamadığı ismi kopya vererek. "Hatırlamıyorsan," dedi, "sorun değil."

Toby'nin yüzü kızardı ve kedi Toby'yi yerinden itip kendini kanepenin minderlerine bıraktı. "Özür dilerim," dedi. "Bu... sık yaptığım bir şey değil. Ben öyle bir adam değilim."

Addie gülümsedi. "Ben de öyle bir kız değilim."

Bunu duyunca Toby de gülümsedi ve yüzündeki gölge, bir ışık çizgisiyle aydınlanır gibi oldu. Başıyla piyanoyu işaret etti. Addie, "Çalabildiğini bilmiyordum," gibi bir şey söylemesini isterdi ama Toby, "Gerçekten iyisin," dedi. Öyleydi de. İnsanın zamanı bol olunca, öğrenemeyeceği şey yoktu.

"Teşekkürler," dedi parmak uçlarını tuşların üzerinde gezdirerek.

Toby huzursuzlanarak mutfağa kaçtı. "Kahve ister misin?" dedi dolapları açıp kapatırken.

"Çay buldum."

Farklı bir şarkı çalmaya başladı. Çok detaylı bir şey değildi, bir dizi notaydı sadece. Bir şeyin başlangıcı. Melodiyi yakalayıp onun parmaklarının arasından akmasına izin verirken, Toby elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle odaya geri döndü.

"Neydi o?" dedi gözlerinde sanatçılara; yazarlara, ressamlara, müzisyenlere, ilham anlarına yatkın olan tüm insanlara özgü bir pırıltıyla. "Tanıdık geldi."

Addie omuz silkti. "Bunu dün gece benim için çalmıştın."

Bu tam olarak yalan sayılmazdı. Çalmıştı gerçekten. Addie ona gösterdikten sonra.

"Çaldım mı?" dedi Toby kaşlarını çatarak. Kahve fincanını elinden bırakmış, en yakın masadaki bir not defteri ile kaleme uzanıyordu. "Tanrım, sarhoştum herhalde."

Bunu söylerken başını salladı. Toby asla keyif verici madde etkisindeyken çalışmayı tercih eden şarkı yazarlarından olmamıştı.

"Daha fazlasını hatırlıyor musun?" dedi not defterinde boş bir sayfa arayarak. Addie tekrar çalmaya başladı ve ona notalarda rehberlik etti. Toby bilmiyordu ama haftalardır bu şarkı üstünde çalışıyordu. Daha doğrusu, *ikisi* çalışıyorlardı.

Birlikte.

Addie çalmaya devam ederken gülümsedi. Burası ısırgan otlarının arasındaki çimenlik alandı. Basacak güvenli alan. Kendi izini bırakamıyordu ama dikkatli olursa izi başkasına verebilirdi. Somut bir şey olmazdı elbette ama zaten ilham nadiren somut olurdu.

Toby gitarını alıp dizine yerleştirdi ve kendi kendine mırıldanarak Addie'ye eşlik etmeye başladı. Parçanın iyi, farklı ve *özel* olduğunu söylüyordu. Addie çalmayı bırakıp ayağa kalktı.

"Gitmeliyim."

Toby başını kaldırınca melodi tellerin üstünde dağıldı. "Ne? Ama seni tanımıyorum bile."

"Kesinlikle," dedi Addie eşyalarını toplamak için yatak odasına yürürken.

"Ama tanımak *isterim*," diyen Toby gitarı elinden bırakıp dairenin içinde Addie'nin peşinde dolaşmaya başladı. Bu, her şeyin haksızlık gibi geldiği ve Addie'nin onu dağıtmakla tehdit

eden bir hüsran dalgasına kapıldığı andı. Çünkü o, *haftalarını* Toby'yi tanımaya harcamış, Tobby ise saatlerini onu unutmaya vermişti. "Yavaşla biraz."

Addie bu kısımdan nefret ediyordu. Oyalanmamalıydı. Toby'nin hem aklından hem gözünün önünden çoktan ayrılmış olmalıydı ama bu kez farklı olacağı, bu kez hatırlayacakları umudu onu hiç terk etmiyordu.

Hatırlıyorum, dedi karanlık, kulağına.

Başını sallayarak sesi zihninden uzaklaştırdı.

"Nedir bu acelen?" diye sordu Toby. "En azından sana kahvaltı hazırlamama izin ver."

Ama Addie bu oyunu bu kadar kısa sürede tekrar oynamak için fazla yorgundu bu yüzden yalana sığındı ve yapması gereken bir şey olduğunu söyledi. Bunu söylerken hareket etmeye devam etti çünkü eğer durursa, yeniden başlama gücünü kendinde bulamayacağını, döngünün tekrarlanacağını, ilişkinin gece yerine gündüz başlayacağını biliyordu. Ama bitmesi daha kolay olmayacaktı ve Addie'nin illa yeniden başlaması gerekiyorsa bunun tek gecelik bir ilişkinin hatırlanmayan ertesi yerine, bir barda tesadüfen tanışmalarıyla olmasını yeğlerdi.

Birazdan bunun bir önemi kalmayacaktı zaten.

"Jess, bekle," dedi Toby onun elini sıkıca tutarak. Doğru sözcükleri aradı, sonra pes edip en baştan başladı. "Bu akşam Alloway'de sahneye çıkacağım. Gelmelisin. Şeyde..."

Addie barın nerede olduğunu elbette biliyordu. Orası ilk kez, beşinci kez ve dokuzuncu kez tanıştıkları yerdi. Addie gideceğini söylediği zaman Toby'nin yüzüne yayılan gülümseme göz kamaştırıcıydı. Her zaman öyle olurdu.

"Söz mü?" dedi Toby.

"Söz."

Addie dönüp kapıdan dışarı çıkarken, genç adam umutla, "O zaman orada görüşürüz," dedi.

Addie arkasına baktı ve "O zamana kadar beni unutma," dedi.

Eski bir alışkanlıktı bu. Bir batıl inanç. Bir yakarı.

Toby başını hayır der gibi salladı. "Nasıl unutabilirim ki?"

Addie bu sadece bir şakaymış gibi gülümsedi.

Ama kendini basamakları inmeye zorlarken, bunun çoktan olmaya başladığını, Toby kapıyı kapattığı anda onun zihninden uçup gideceğini biliyordu.

II

Mart çok kaypak bir aydır.

Kışla bahar arasındaki dikiştir ama *dikiş* kelimesi akla düzgün bir kenarı getirirken, ocak ayının sert rüzgârları ve haziranın yeşilliği arasında çılgınca savrulan mart, daha çok titreyen bir elin attığı bir dizi kaba dikiş gibidir. Dışarıya adım atana kadar sizi neyin beklediğini bilemezsiniz.

Estele sıcakkanlı tanrıların kıpırdanmaya, soğuk olanların yavaş yavaş köşelerine çekilmeye başladığı bu günlere huzursuz günler derdi. Hayalperestlerin kötü fikirlere yatkın ve avarelerin kaybolmaya yakın olduğu günler.

Addie daima ikisine de meyilli olmuştu.

Bu nedenle her ne kadar çok uzun zamandır içinden kutlamak gelmese de o eğri büğrü dikişe denk gelen 10 Mart günü doğmuş olması akla yatkındı.

Yirmi üç sene boyunca, zamandaki bu belirteçten ve taşıdığı anlamdan –büyüyor, yaşlanıyordu– nefret etmişti. Ve sonra yüzyıllar boyunca, doğum günü işe yaramaz bir gün, ruhunu elden çıkardığı geceden çok daha önemsiz bir şey olmuştu.

Bir ölümle yeniden doğumun birbirine karıştığı o tarih.

Yine de bugün onun doğum günüydü ve doğum günleri hediyeyi hak ederdi.

Yansımasının, vitrinine vurduğu bir butiğin önünde durdu.

Geniş vitrinde başı, sadece ona özel bir şarkıyı dinler gibi hafifçe yana eğik duran, cansız bir manken vardı. Uzun gövdesi kalın çizgili bir kazakla sarılıydı ve parlak bir tayt diz hizasındaki çizmelerinin içinde gözden kayboluyordu. Bir eli havadaydı ve parmaklarında omzuna attığı ceketin yakası asılıydı. Addie mankeni incelerken onu taklit ettiğini, duruşunu değiştirip başını yana eğdiğini fark etti. Belki günün kendisi, belki havadaki bahar vaadi yüzünden, belki de yeni bir şey edinme havasında olduğu içindi.

Butiğin içinde yakılmamış mumların ve giyilmemiş giysilerin kokusu vardı. Addie parmaklarını pamuklu ve ipek kumaşların üzerinde dolaştırdıktan sonra, yakından bakınca kaşmir olduğunu gördüğü çizgili kazağı buldu. Kazağı, vitrinde kullanılan taytla birlikte tek kolunun üstüne attı. Bedenini biliyordu.

Hiç değişmemişti.

Ona "Merhaba!" diyen neşeli kasiyer, Addie gibi yirmili yaşlarının başındaydı ama aralarında birinin gerçek ve yaş alıyor, diğerinin ise sadece bir kehribar içine hapsedilmiş bir imge olması gibi bir fark vardı. "Sizin için bir deneme kabini ayarlamamı ister misiniz?"

"Ah, sorun yok," dedi Addie orada sergilenen bir çift çizmeyi alırken. "Bana gereken şeyleri buldum zaten." Kızın peşinde, mağazanın arka tarafındaki, perdeli üç kabine doğru yürüdü.

"Yardım edebileceğim bir şey olursa, seslenmeniz yeterli," dedi görevli perdeyi kapatmadan önce. Addie minderli bir sırası ve boy aynası bulunan kabinde kendisiyle baş başa kaldı.

Botlarını çıkardı ve ceketini sıraya attı. Ceket düşerken cebindeki bozuk paralar şıngırdadı ve dışarıya bir şey fırladı. Boğuk bir tıkırtıyla yere düşen o şey, daracık soyunma odasının zemininde yuvarlandıktan sonra süpürgeliğe çarpıp durdu.

Bir yüzüktü bu.

Kül grisi ahşaptan oyulmuş, küçük bir halka. Bir zamanlar sevdiği, şimdi ise ona nahoş gelen, tanıdık bir yüzük.

Addie yere düşen şeye bir süre baktı. Hain parmakları karıncalandı ama yüzüğe uzanmadı, onu yerden kaldırmadı ve sırtını küçük ahşap halkaya dönüp soyunmaya devam etti. Kazağı üstüne geçirdi, taytı giydi, çizmelerin fermuarlarını çekti. Manken ondan daha ince ve daha uzundu ama Addie giysinin üstündeki duruşunu, kaşmirin sıcaklığını, taytın hafifliğini ve çizmelerin iç astarının bacaklarını yumuşak bir şekilde sarmasını sevdi.

Fiyat etiketlerini, sıfırlara aldırmadan teker teker kopardı.

Aynadaki yansımasıyla göz göze gelirken, *joyeux anniversaire*[1], diye düşündü. O da sevdiği bir şarkıyı dinler gibi, başını yana yatırdı. Aynadaki yüzü asırlardır aynı olsa da karşısında modern bir Manhattan kadınının görüntüsü duruyordu.

Addie eski giysilerini bir gölge gibi, deneme kabininin zeminine bıraktı. Yüzük, azar işitmiş bir çocuk gibi köşeye sinmişti. Addie sadece çıkardığı ceketi aldı.

Yumuşak, siyah deri ceket, giyilmekten ipek gibi incelmişti. Bugünlerde insanların bir servet ödeyeceği ve *vintage* diyeceği türden bir parçaydı. Addie'nin geride bırakmayı ve New Orleans'ta ateşe atmayı reddettiği tek şey bu ceketti, *onun* kokusunun duman gibi üstüne sinmiş olmasına, her şeyin üstünde bıraktığı ebedî lekeye rağmen, umurunda değildi. Ceketi seviyordu.

Ceket o zamanlar yeniydi ama artık eskimişti ve yıpranmışlığını, Addie'nin aksine her açıdan sergiliyordu. İnsan teni yerine sığır derisine yansıyan geçen zaman, Addie'ye Dorian Gray'i hatırlatıyordu.

Addie perdeli küçük kabinden çıktı.

Butiğin karşı ucundaki görevli onu görünce telaşla irkildi. "Her şey uydu mu?" derken birini kabine soktuğunu hatırlamadı-

---

1 (Fr.) İyi ki doğdun. (yay. n.)

ğını itiraf edemeyecek kadar kibardı. Tanrı müşteri hizmetlerini korusun.

Addie başını üzgün bir tavırla salladı. "Bazı günler zaten sahip olduklarınızla yetinmeniz gerekiyor," diyerek kapıya yürüdü.

Mağaza görevlisi deneme kabininin zeminindeki giysileri, bir kızın hayaletini bulduğu zaman, onların kime ait olduğunu hatırlamayacaktı bile. Addie hem görüşünden, hem zihninden hem de hafızasından çoktan silinmiş olacaktı.

Addie parmağını yakasına taktığı ceketi omzuna attı ve güneşe çıktı.

Villon-sur-Sarthe, Fransa
1698 Yazı

III

Adeline sürücü yerinde, babasının yanında oturuyordu.

Onun için gizemli bir varlık ve kendini en çok atölyesindeyken evinde hisseden ağırbaşlı bir dev olan babası.

Ayaklarının dibindeki ahşap eşya yığını bir battaniyenin altındaki küçük bedenleri anımsatıyor, gürbüz kısrakları Maxime'in çektiği arabanın tıngırdayan tekerlekleri her dönüşlerinde onları evlerinden biraz daha uzaklaştırıyordu.

Uzaklaşmak. *Uzak.* Küçük kalbinin atışını hızlandıran bir kelimeydi bu.

Adeline'in yaşı, yüzündeki çillerin sayısı kadardı. Yedi. Akıllı, ufak tefek ve bir serçe gibi çevikti ve aylardır babasıyla pazara gitmek için yalvarıyordu. Annesi sonunda aklını kaçıracağını söyleyene ve babası nihayet evet diyene kadar yalvarmıştı. Babası bir marangozdu ve yılda üç kez Sarthe'tan Le Mans şehrine uzanan bir yolculuğa çıkardı.

Bugün, Adeline de onunlaydı.

Bugün hayatında ilk kez Villon'dan ayrılıyordu.

Yolun sonundaki yaşlı porsuk ağacının yanında kollarını kavuşturmuş duran annesine baktı, sonra dönemeçten kıvrıldılar ve annesi görünmez oldu. Köy şurada evler, burada tarlalar, ötede kilise ve beride ağaçlarla yanlarından akıp gidiyordu. Şu tarafta Mösyö Berger toprağı sürüyor, biraz ötede Madam Therault

çamaşır asıyor, çimenlerin üstünde oturan kızı Isabelle dilini dişlerinin arasına kıstırmış, dikkatle çiçeklerden taç örüyordu.

Adeline kıza yolculuktan bahsedince, Isabelle sadece omuz silkmiş ve "Ben burayı seviyorum," demişti.

Sanki insan hem bir yeri sevip hem başka bir yeri görmek isteyemezmiş gibi.

Isabelle başını kaldırıp Adeline'e baktı ve araba geçerken ona el salladı. Köyün sınırına, Adeline'in daha önce gittiği en uç noktaya ulaşmışlardı. Yoldaki bir ot tümseğine çarptıklarında, araba da bir eşikten geçmiş gibi sarsıldı. Adeline içinde onu köye bağlayan bir ipin sıkılıp gerildiğini hissetmeyi bekleyerek nefesini tuttu.

Ama bir ip gerilmedi, sarsıntı da olmadı. Araba ilerlemeye devam etti ve Adeline o ana dek tüm dünyasıyken, şimdi kısrağın her adımıyla biraz daha küçülerek babasının nasırlı bir avuca sığan küçük bibloları kadar kalan Villon'a bakarken, kendini biraz çılgın, biraz da ürkek hissetti.

Le Mans bir günlük mesafedeydi ve annesinin hazırladığı sepet ile babasının yol arkadaşlığı –birinin karın doyuran peynir ekmeği, diğerinin sıcak gülüşü ve Adeline'e gölge ederek onu yaz güneşinden koruyan geniş omuzları– işi kolaylaştırıyordu.

Babası evdeyken kendini işe adamış, sessiz bir adamdı ama yolda açılmaya, konuşmaya başlamıştı.

Ve konuşması da Adeline'e hikâyeler anlatmaktı.

Tahta parçaları toplar gibi topladığı hikâyeler.

"*Il était une fois,*"[2] diye başlıyor ve arkasına saraylar ile krallar, altın ve ihtişam, maskeli balolar ile şaşalı şehirler içeren hikâyeler ekliyordu. Bir zamanlar. Hikâye böyle başlıyordu.

Adeline hikâyeleri hatırlamayacak ama babasının onları anlatışını hiç unutmayacaktı. Sözcükleri nehir taşları gibi pürüzsüzdü

---

2 (Fr.) Bir zamanlar. (ç. n.)

ve Adeline babası yalnızken de bu hikâyeleri anlatıyor mudur, Maxime'le böyle nazik ve yumuşak bir sesle konuşmaya devam ediyor mudur diye merak etti. Üstünde çalıştığı tahta parçalarına da hikâyeler anlatıyor muydu acaba? Yoksa Adeline'e mi özeldiler?

Keşke onları yazabilseydi.

Daha sonra babası ona harfleri öğretecekti. Annesi bunu öğrenince sinir krizi geçirecek, babasını ona avarelik etmenin ve saatlerini boşa harcamanın yeni bir yolunu öğretmekle suçlayacaktı ama Adeline buna rağmen atölyeye kaçmaya, babası da atölyenin zemininden eksik olmayan ince toz tabakasında ona adını yazma pratiği yaptırmaya devam edecekti.

Ama bugün, sadece dinleyebiliyordu.

Taşra manzarası, yanlarından Adeline'in zaten bildiği bir dünyanın resimleriyle akıp gidiyordu. Tarlalar, onların köyündekiler gibi tarlaydı işte, ağaçlar kabaca aynı şekilde sıralanmıştı ve geçtikleri köyler, Villon'un sulandırılmış yansımaları gibiydi. Adeline dışarıdaki dünyanın da en az onunki kadar sıkıcı olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Ama sonra Le Mans'nun surları göründü.

Uzaktaki taş sırtlar, tepeler boyunca uzanan çok desenli bir omurga gibi yükseliyordu. Burası Villon'dan yüz kat büyüktü –ya da en azından onun hafızasında o kadar heybetli kalacaktı– ve kapılardan geçip korunaklı şehre girerlerken Adeline nefesini tuttu.

Surların ötesinde, bir labirenti andıran kalabalık sokaklar vardı. Babası arabayı evlerin taşlar gibi sımsıkı birbirine yaslandığı daracık bir yoldan geçirip bir meydana çıktı.

Villon'da da bir meydan vardı elbette ama doğrusu, evlerinin avlusundan biraz daha büyüktü. Burası ise devasa bir alandı ve bu kadar çok ayağın, arabanın ve tezgâhın altında zemin görünmüyordu. Babası Maxime'i durdururken, Adeline oturduğu yerde ayağa kalkıp pazar yerine hayranlıkla baktı. Baş döndürücü ekmek ve şeker kokusu ile ne yöne baksa, insanlar, insanlar... Adeline

onları tanımaması bir yana, bu kadar çok insanı hiç bir arada görmemişti. Karşısında bir yabancılar denizi vardı, tanımadığı kılıklar içinde hiç duymadığı sözcükleri haykıran yabancı sesler ve yabancı yüzler. Sanki dünyasının kapıları ardına kadar açılmış ve tanıdığını sandığı bir eve bir sürü oda eklenmişti.

Babası arabaya yaslanmış, gelip geçen insanlarla konuşuyor, bir yandan da avucuna yerleştirdiği küçük bir bıçakla bir tahta parçasını oyuyordu. Tahtanın yüzeyini elma soyan birinin rahatlığıyla soyarken, şeritler parmaklarının arasından dökülüyordu. Adeline onu çalışırken izlemeyi, bibloların aslında en başından beri oradaymışlar ama bir şeftalinin ortasına gizlenmiş bir çekirdekmişler gibi zamanla ortaya çıktıklarını görmeyi oldum olası çok severdi.

Babasının eserleri çok güzeldi; ahşap, ellerinin kabalığının yanında pürüzsüz, iriliğinin yanında narin kalırdı.

Kâselerin ve bardakların, satılık ürünlerin arasında bir de satılık oyuncaklar ile küçük somunlar kadar minik ahşap biblolar –bir at, bir çocuk, bir ev, bir kuş– olurdu.

Adeline bu ıvır zıvırların arasında büyümüştü ama favorisi ne bir hayvan ne de insandı.

Bir yüzüktü.

Kül grisi ahşaptan oyulmuş, cilalı bir taş kadar pürüzsüz, narin halkayı deri bir ipin ucunda, boynunda taşırdı. Babası o yüzüğü Adeline'in doğduğu gün oymuş, büyüyüp genç kız olduğunda takması için hazırlamıştı ve Adeline onu bir tılsım, bir muska, bir anahtar gibi taşırdı. Eli sık sık boynuna gider, başparmağı, tıpkı annesininkinin tespihinin üstünde gezinmesi gibi, yüzüğün yüzeyinde dolaşırdı.

Şimdi de arabanın arkasında oturduğu yerden *her şeyi* izlerken ona, fırtınada bir çapa bulmuş gibi, sımsıkı tutunmuştu. Durduğu açıda, neredeyse ilerideki binaları görecek kadar yüksekteydi. Nereye kadar uzandıklarını merak ederek ayak parmaklarının

üstünde yükseldi ama bir at yanlarından geçerken onların arabasını sarsınca az kalsın düşüyordu. Babası onu kolundan tutup düşmesini engelledi.

Gün sonunda ahşap ürünler satılmıştı. Adeline'in babası ona bir bakır para verdi ve istediğini alabileceğini söyledi. Adeline tezgâhların arasında, hamur işi ve pastaları, şapkaları, elbiseleri ve oyuncak bebekleri süzerek dolaştı ve sonunda mumlu iple tutturulmuş parşömenden yapılma bir günlükte karar kıldı. Onu heyecanlandıran kâğıdın boşluğu ve o boşluğu istediği herhangi bir şeyle doldurabilecek olduğunu bilmekti.

Yanına kurşun kalem de alacak parası yoktu ama babası ikinci bir bakır parayla ona küçük bir demet siyah çubuk aldı ve bunların kömür olduğunu anlatıp karartılmış kireç taşını kâğıda nasıl bastıracağını, sert hatları gölgeye dönüştürmek için çizgiyi nasıl yayacağını gösterdi. Çabucak birkaç çizgi çekerek sayfanın ucuna bir kuş çizdi ve Adeline sonraki bir saati bu çizgileri kopyalayarak geçirdi. Babasının altına yazdığı harflerden çok daha ilginçti bunlar.

Alaca karanlık çökerken, babası arabayı toplamaya başladı.

O gece oradaki bir handa kalacaklardı ve Adeline hayatında ilk kez yabancı bir yatakta uyuyup yabancı ses ve kokulara uyanacaktı. Esneme kadar kısa bir an için nerede olduğunu hatırlamayacak, nabzı önce korkudan sonra bambaşka bir duygudan ötürü hızlanacaktı. Henüz adını koyamadığı bir şeyden.

Ve Villon'daki evlerine döndüklerinde, çoktan kendisinin başka bir versiyonuna dönüşmüş olacaktı. Pencereleri sonuna kadar açılmış, temiz havayı, gün ışığını ve baharı içeri almaya hevesli bir odaya.

Villon-sur-Sarthe, Fransa
1703 Sonbaharı

IV

Villon, Katolik bir köydü. Bunu da fazlasıyla belli ediyordu.

Köyün ortasında bir kilise, herkesin ruhunu kurtarmak için girdiği kasvetli, taş bir yapı vardı. Adeline'in annesi ile babası orada haftada iki kez diz çöker, istavroz çıkarır, dualar eder ve Tanrı'dan konuşurlardı.

Adeline artık on iki yaşında olduğu için, bunları o da yapıyordu. Ama o, babasının devrilen somunlarını düzeltmesi ve annesinin dökülen tuz tanelerini yaladığı başparmağıyla toplaması gibi dua ediyordu.

Bir alışkanlık olarak; inançtan çok otomatik şekilde.

Köydeki kilise yeni değildi, Tanrı da öyle ama Adeline değişimin en büyük tehlikesinin yeninin eskinin yerini almasına izin vermek olduğunu söyleyen Estele sayesinde O'nu yeni gibi düşünür olmuştu.

Herkese ve hiç kimseye, kendine ait olan Estele.

Nehir kıyısındaki köyün ortasında bir ağaç gibi büyümüş, hiçbir zaman genç olmamış ve topraktan boğumlu eller, sertleşmiş bir deri ve kendi gizli kuyusuna uzanabilecek kadar derin köklerle yükselmiş olan Estele.

Yeni Tanrı'nın telkâri işiyle süslendiğine inanan Estele. Tanrı'nın şehirlere ve krallara ait olduğunu, Paris'in üstündeki altın bir yastıkta oturduğunu, köylülere ayıracak vaktinin ya da ahşabın, taşın ve nehir suyunun arasında işinin olmadığını düşünürdü.

Adeline'in babası ise Estele'in deli olduğuna inanırdı.

Annesi kadının sonunun cehennem olduğunu söylerdi ve bir keresinde Adeline bunu Estele'e tekrarlayınca, kadın, kuru bir yaprağın sesine benzeyen gevrek bir kahkaha atmış ve öyle bir yerin bulunmadığını, sadece serin, karanlık toprak ile uyku vaadi olduğunu söylemişti.

"Ya cennet?" diye sormuştu Adeline ona.

"Cennet güzel, gölgelik bir yer, kemiklerimin üstünde geniş bir ağaçtır."

Adeline on iki yaşında hangi Tanrı'ya dua etmesi gerektiğini bulmaya ve babasının fikrini değiştirmeye çabalıyordu. Babası Le Mans'ya götüreceği malları arabasına yüklemiş, Maxime'i arabaya koşmuştu ama Adeline altı yıldır ilk kez onunla gitmeyecekti.

Babası ona yeni bir parşömen defter ve çizim yapabileceği malzemeler getireceğine söz vermişti. Ama ikisi de Adeline'in onunla gitmeyi hiç hediye almamaya, dünyayı görmeyi çizim yapacağı yeni bir deftere yeğlediğini biliyorlardı. Resmini yapabileceği konular artık tükenmiş, köyün yorgun çizgilerini ve içindeki tanıdık yüzlerin tamamını ezberlemişti.

Ama bu sene, annesi pazara gitmesinin doğru ve yerinde olmadığına karar vermişti. Oysa Adeline babasının yanındaki sürücü yerinde ona hâlâ yer olduğunu *biliyordu.*

Annesi onun Isabelle Therault gibi tatlı, nazik ve son derece meraksız olmasını, bulutlara bakmak, dönemecin ve tepelerin ardında onu neyin beklediğini merak etmek yerine bakışlarını örgüsünden kaldırmamasını isterdi.

Ama Adeline, Isabelle gibi olmayı bilmiyordu.

Isabelle gibi olmak *istemiyordu.*

Sadece Le Mans'ya gitmek ve oraya gittiği zaman insanları izlemek, etraftaki sanatı görmek, yiyecekleri tatmak ve henüz duymadığı şeyleri keşfetmek istiyordu.

"Lütfen," dedi babası arabaya tırmanırken. Ahşap işlerinin arasına kıvrılmalı, muşamba örtünün altına saklanmalıydı. Ama çok geç kalmıştı; Adeline tekerleğe uzanırken annesi onu bileğinden yakalayıp geri çekti.

"*Yeter,*" dedi.

Babası onlara baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Araba hareket etti ve Adeline annesinden kurtulup arabanın arkasından koşmaya yeltenince annesinin eli bir kez daha uzandı ve bu kez yanağına indi.

Adeline'in gözleri yaşlarla doldu, yanağında daha sonra morluğa dönüşecek bir kızarıklık oluşurken, annesinin sesi ikinci bir tokat etkisi yarattı.

"Artık çocuk değilsin."

Adeline anladı –hâlâ anlamasa da– sadece büyüdüğü için cezalandırıldığını hissetti. O kadar öfkelenmişti ki kaçmak istedi. Annesinin iğne işini şömineye fırlatma, babasının atölyesinde yarım kalmış ne kadar heykel varsa kırma arzusuyla doldu.

Ama bunları yapmak yerine, bir elini babasının yüzüğünün üstüne kapatarak arabanın dönemeçten kıvrılmasını, ağaçların arasında gözden kaybolmasını seyretti. Annesinin onu bırakmasını ve işlerini bitirmeye göndermesini bekledi.

Ve sonra gidip Estele'i buldu.

Hâlâ eski tanrılara tapan Estele'i.

Kadının taş kupasını nehre bıraktığını ilk kez gördüğünde, beş ya da altı yaşındaydı. Yan yüzlerinde dantele benzer, baskı bir desen olan hoş bir kupaydı ve yaşlı kadın kupayı suyun içine bırakıp suların sıçramasını hayranlıkla izlemişti. Gözleri kapalıydı, dudakları kıpırdıyordu ve Adeline yaşlı kadını –o zaman bile yaşlıydı, daima yaşlı olmuştu– eve dönüş yolunda yakaladığı zaman, Estele tanrılara dua ettiğini söylemişti.

"Ne için?"

"Marie'nin çocuğu olması gerektiği gibi gelmiyor," dedi. "Nehir tanrılarından akışı kolaylaştırmalarını rica ettim. Bu işte iyidirler."

"Peki, kupanı neden onlara verdin?"

"Çünkü Addie, tanrılar açgözlüdür."

Addie. Annesinin oğlan çocuğu adına benzediğini söyleyerek küçümsediği bir kısaltmaydı bu. Babasının ise sadece baş başayken kullandığı bir isim. Adeline'in kemiklerinde bir çan gibi çınlayan bir isim. Ona *Adeline*'den çok daha fazla yakışan bir isim.

Estele'i bahçede yabani kabak yapraklarının ve bir böğürtlen çalısının dikenlerinin arasında eğrilmiş bir dal gibi, iki büklüm halde buldu.

"Addie." Yaşlı kadın, kızın adını başını kaldırmadan söylemişti.

Sonbahardı ve zemine gerektiği gibi olgunlaşmamış meyveler saçılmıştı. Addie onları ayakkabısının burnuyla itti. "Onlarla nasıl konuşuyorsun?" diye sordu. "Eski tanrılarla. Onlara adlarıyla mı hitap ediyorsun?"

Estele eklemleri kuru sopalar gibi çatırdayarak doğruldu. Soru onu şaşırttıysa bile bunu belli etmedi. "Onların adı yoktur."

"Bir büyü var mı?"

Estele ona manidar bir bakış attı. "Büyüler cadılar içindir ve cadılar genellikle yakılır."

"O zaman nasıl dua ediyorsun?"

"Hediyelerle, övgüyle. Ama o zaman bile, eski tanrılar kaypaktır. İlla cevap vermezler."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Devam ediyorsun."

Adeline yanağını ısırdı. "Kaç tanrı var, Estele?"

"Ne kadar sorun varsa o kadar tanrı var," dedi yaşlı kadın ama bunu küçümser gibi söylememişti. Addie, Estele'in sözünün devamını getirmesini beklemesi ve onun yumuşadığını görene kadar nefesini tutması gerektiğini bilirdi. Evde olduğunu bildiği bir komşunun kapısını tıklatıp kapının açılmasını beklemek gi-

biydi bu. Ayak seslerini, anahtarın kilitte döndüğünü duyuyor ve açılacağını biliyordu.

Estele iç geçirerek kapıyı açtı.

"Eski tanrılar her yerde," dedi. "Nehirde yüzer, tarlada büyür, ormanda şakırlar. Buğdaylara vuran güneş ışığında, baharda fidanların altında ve o taş kilisenin duvarlarında büyüyen sarmaşıklardadırlar. Günün kıyısında, şafakta ve alaca karanlıkta toplanırlar."

Adeline gözlerini kıstı. "Bana öğretir misin? Onlardan nasıl yardım isteyeceğimi yani?"

Yaşlı kadın Adeline LaRue'nün sadece zeki değil, aynı zamanda inatçı da olduğunu bildiği için iç geçirdi. Bahçeden eve doğru yürümeye başlayınca, kız eve ona cevap vermeden ulaşırsa kapıyı bu konuşmanın üstüne kapatabileceğini bilerek peşinden gitti. Ama Estele kırışık yüzünde ışıl ışıl gözlerle ona baktı.

"Kurallar var."

Adeline kurallardan nefret ederdi ama bazen gerekli olduklarını da bilirdi.

"Ne gibi?"

"Karşılarında mütevazı olmalısın. Onlara bir armağan sunmalısın. Senin için kıymetli olan bir şeyi. Ve ne dilediğine dikkat etmelisin."

Adeline düşündü. "Hepsi bu kadar mı?"

Estele'in yüzü karardı. "Eski tanrılar yüce olabilirler ama ne nazik ne de insaflılar. Kaypaklar; suya vuran ay ışığı ya da fırtınadaki gölgeler kadar oynaklar. Onları çağırmakta ısrar edersen sesine kulak verirler ama ne istediğine dikkat et, bedelini ödemeye hazır ol. Ve ne kadar çaresiz ya da zor durumda olursan ol, sana karanlık çöktükten sonra cevap veren tanrılara *asla* dua etme."

İki gün sonra Adeline'in babası yeni bir parşömen defterle ve iple bağlanmış bir demet siyah kurşun kalemle geri dönünce, kızın yaptığı ilk şey kalemlerden en iyisini seçmek, bahçelerinin

arkasındaki toprağa batırmak ve babasının bir sonraki gidişinde yanında olmak için dua etmek oldu.

Ama tanrılar onu duyduysalar bile cevap vermediler.

Adeline pazara bir daha hiç gitmedi.

Villon-sur-Sarthe, Fransa
1707 Baharı

V

Yıllar göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu.

Adeline artık on altı yaşındaydı ve herkes ondan koparılıp bir vazoya konacak ve sadece çiçek vermek, sonra da çürümek için var olan bir yaz çiçeği gibi bahsediyordu. Özgürlük yerine bir aile kurma hayali olan ve kısa bir süre çiçek verip solmaya razı görünen Isabelle gibi.

Hayır; Adeline, Estele gibi ağaç olmaya karar vermişti. İlla kök salacaksa, budanmak yerine kendi haline bırakılmayı, tek başına durmayı ve açık gökyüzünün altında büyümesine izin verilmesini yeğlerdi. Bir başkasının şöminesinde yanmak için kesilen çalı çırpı olmaktan çok daha iyiydi bu.

Çamaşır sepetini kalçasına dayayıp tepeye ulaştıktan sonra, nehre inen, yabani otlarla kaplı yokuştan aşağı yürüdü. Nehir kıyısına varınca sepeti ters çevirip kirli giysileri otların üstüne döktü; çizim defteri eteklerin, önlüklerin ve iç çamaşırlarının arasına saklanmış bir sır gibi oradaydı. Bu ilk defteri değildi, yıllar boyu boş sayfaları hakkıyla kullanmak için en ufacık bir boşluğu bile doldurmaya özen göstererek bir sürü defter biriktirmişti.

Ama hepsi de aysız bir gecede yanan bir fitilden farksızdı, çok hızlı tükeniyorlardı.

Sayfaları koparıp sağa sola dağıtması da işi kolaylaştırmıyordu.

Ayakkabılarını çıkardı ve eteğini altında toplayarak yokuşa oturdu. Parmaklarını otların arasında dolaştırdı ve en sevdiği

çizimlerden birinin yıpranmış kâğıdının ucunu buldu. Onu geçen hafta şafak vaktinden hemen sonra kare şeklinde katlayıp nehrin kıyısına gömmüştü. Bir tohum gibi ekilmiş bir muska ya da bir vaat. Bir sunu.

Adeline mecbur olduğu zamanlarda yeni Tanrı'ya hâlâ dua ediyordu ama annesiyle babasının görmediği zamanlarda eskilere dua ettiği de oluyordu. İkisini de yapabilirdi; birini bir kiraz çekirdeği gibi yanağının içinde saklarken diğerine fısıldayabilirdi.

Şimdilik hiçbiri ona cevap vermemişti.

Buna rağmen Adeline, onu dinlediklerinden emindi.

Geçen bahar George Caron ona öyle bakmaya başlayınca, Adeline bakışlarını ondan çevirmesi için dua etmiş ve adam onun yerine Isabelle'i fark etmişti. Aradan geçen zamanda, Isabelle onun karısı olmuştu, şimdi ilk çocuğunu taşıyordu ve durumunun beraberinde getirdiği bütün azaplar yüzünden bitaptı.

Arnaud Tulle geçen sonbaharda niyetini belli edince, Adeline onun kendine başka bir kız bulması için dua etmişti. Arnaud başkasını bulmamıştı ama o kış hastalanıp ölmüştü ve Adeline yaşadığı rahatlama yüzünden kendini çok kötü hissetse de nehre başka armağanlar yağdırmaktan geri durmamıştı.

Dua etmişti ve hâlâ özgür olduğuna göre, biri onu duymuş olmalıydı. Flörtten, evlilikten, Villon dışında her şeyden bağımsızdı. Büyümeye bırakılmıştı.

Ve hayal kurmaya.

Adeline çizim defterini dizlerine yaslamış, nehir kıyısında oturuyordu. İçinde pazarda şıngırdayan bozuk paralar gibi birbirine çarpan birkaç kıymetli ve aşınmış kara kalem ile kömür artıkları bulunan, ağzı büzgülü keseyi cebinden çıkardı.

Eskiden parmaklarını temiz tutmak için kömürlerin etrafını bez parçalarıyla sarardı ta ki babası karartılmış çubukların etrafına tahtadan dar halkalar yapana ve ona küçük bıçağı nasıl tutacağını, kömürün kenarlarını nasıl tıraşlayacağını ve uçlarını

nasıl sivrilteceğini gösterene kadar. Şimdi artık resimleri daha keskin, kenarlar daha belirgin, detaylar daha inceydi. Resimler kâğıdın üstünde lekeler gibi çiçek açıyordu. İçindeki herkesle birlikte Villon manzaraları; annesinin saçlarının çizgileri, babasının gözleri, Estele'in elleri ve her sayfanın kıyısına köşesine sıkıştırılmış bir halde...

Adeline'in sırrı.

Yabancısı.

Adeline boş kalan her alanı onunla dolduruyordu. Çok sık çizdiği için artık zorlanmıyor, çizgiler yolu kendiliğinden buluyordu. Hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen, onu ezbere yaratabiliyordu.

Sonuçta sadece zihninin küçük bir hayal ürünüydü. Önce can sıkıntısından, sonra özlemden yaratılmış bir yol arkadaşı.

Ona arkadaşlık edecek bir hayal.

Adeline bunu yapmaya ne zaman başladığını hatırlamıyordu. Sadece bir gün bakışlarını köyde dolaştırırken, adayların hepsinde bir noksan bulduğunu biliyordu.

Arnaud'nun gözleri hoştu ama çenesi yoktu.

Jacques uzun boyluydu ama toz kadar sıkıcıydı.

George güçlü kuvvetliydi ama elleri kaba, ruh halleri ellerinden beterdi.

Böylece, Adeline hoşuna giden kısımları çaldı ve yeni bir insanda birleştirdi.

Bir yabancıda.

Bu, bir oyun olarak başlamıştı. Ama Adeline onu çizdikçe, çizgiler güçlendi, kömür parçasını tutuşu sağlamlaştı.

Siyah bukleler. Açık renk gözler. Güçlü bir çene. Düşük omuzlar ve yay gibi dudaklar. Asla karşılaşmayacağı bir adam, asla bilmeyeceği bir hayat, sadece hayalini kurabileceği bir dünya.

Ne zaman huzursuzluğa kapılsa, çizimlerine dönüyor ve artık ona tanıdık gelen çizgilerin üstünden geçiyordu. Uyuyamadığı

zamanlarda onu düşünüyordu. Yanağının keskin köşelerini ya da gözleri için seçtiği yeşili değil, sesini, dokunuşunu. Uyanık yatıyor, onun yanında olduğunu, uzun parmaklarıyla teninde dalgın desenler çizdiğini hayal ediyordu. Ve bunu yaparken hikâyeler anlattığını.

Babasının anlattıkları gibi içinde şövalyeler, krallıklar, prensesler ve hırsızlar olan hikâyeler değildi bunlar. Masallar ya da çizgilerin dışına çıkmakla ilgili uyarılar değil, gerçek gibi gelen, yola, ışıltılı şehirlere ve Villon'un ötesinde kalan dünyaya dair öykülerdi. Ve Adeline'in hayal kahramanının dudaklarından dökülen sözcükler her ne kadar hatalarla ve yalanlarla dolu olsa da kafasında yarattığı ses, onların muhteşem ve gerçek görünmelerine neden oluyordu.

Ah bir görebilseydin, diyordu.

Her şeyimi verirdim, diyordu Adeline.

Bir gün, diye söz veriyordu yabancı. *Bir gün, sana göstereceğim. Hepsini göreceksin.*

Sözcükler, onları düşündüğü zaman bile içini sızlatıyor, oyun yerini istemeye, çok hakiki, çok tehlikeli bir şeye bırakıyordu. Ve bu yüzden konuşmayı hayal gücünde bile daha güvenli yollara yönlendiriyordu.

Bana kaplanlardan bahset, diyordu Estele'den duyduğu devasa kedileri kastederek. Estele de bunu bir kaplan gördüğünü iddia eden bir kadının bulunduğu bir kafilenin parçası olan duvar ustasından duymuştu.

Yabancısı gülümsüyor ve uçlara doğru incelen parmaklarıyla işaret ederek kaplanların ipeksi tüylerini, dişlerini ve öfkeli kükreyişlerini anlatıyordu ona.

Adeline yanında unutulmuş çamaşırlarla yokuşta otururken, bir elinde ahşap yüzüğünü çeviriyor, diğer eliyle çizim yapıyor, yabancının dudaklarını, ağzını ve geniş omuzlarını kâğıda dö-

küyordu. Çizdiği her çizgide ona biraz daha can veriyordu. Ve her dokunuşla başka bir hikâye anlattırıyordu.

Bana Paris'te dans etmekten bahset.

Bana denizde yelken açmayı anlat.

Bana her şeyi anlat.

Küçükken bunda bir tehlike, kınanacak bir şey yoktu. Bütün kızlar hayal kurmaya meyilliydi. Anne ve babası zamanla büyüyüp bu alışkanlığından vazgeçeceğini söylüyorlardı oysa Adeline kendini büyüdükçe *daha fazla* hayale kapılırken ve daha fazlasının umuduna tutunurken buluyordu.

Dünya büyümeliydi. Oysa ona küçülüyormuş, vücudunun düz hatları kavislendikçe uzuvlarını sıkan zincirler misali daralıyormuş gibi geliyordu. Ve tırnaklarının altındaki kömür kalıntıları, bir anda, kendi arkadaşlığını Arnaud'nun, George'un ya da ona sahip olabilecek herhangi bir erkeğinkine yeğleyeceği düşüncesi gibi, itici gelmeye başlamıştı.

Adeline hiçbir şeyle anlaşamıyordu, uyum sağlayamıyordu, öne eğik başı ve çizim defterini bir kapıymış gibi sıkı sıkı saran kollarıyla, kendi cinsine bir hakaret, kadın suretinde inatçı bir çocuktu.

Ve başını kaldırdığı zaman, bakışları, daima köyün sınırlarına çevriliyordu.

"Bir hayalperest," diyordu annesi küçümseyerek.

"Bir hayalperest," diyordu babası kederlenerek.

"Bir hayalperest," diyordu Estele uyararak.

Yine de bu, ona o kadar kötü bir kelime gibi gelmiyordu.

Ta ki sonunda uyanana kadar.

New York
10 Mart 2014

VI

Dünyada tek başına hareket etmenin bir ritmi vardı.

İnsan ne olmadan yaşayabileceğini ve yaşayamayacağını, bir hayatı tanımlayan basit gereklilikleri ve küçük sevinçleri keşfediyordu. Yiyecek, barınak ya da bir *bedenin* ihtiyaç duyduğu temel şeyler değillerdi –bunlar Addie için lükstü– akıl sağlığınızı koruyan şeylerdi. Size sevinç veren. Hayatı katlanılır kılan.

Addie babasını ve onun biblolarını, ağacın kabuğunu soyup altındaki ahşabı oyarak içinde yaşayan şekilleri ortaya çıkarışını düşündü. Addie çocukken bilmese de Michelangelo buna "mermerin içindeki melek" derdi. Babası ise "tahtanın içindeki sır" diyordu. Bir şeyi özünü bulana kadar dilim dilim, parça parça azaltmayı bildiği gibi, ne zaman çok ileri gittiğini de iyi bilirdi. Fazladan tek bir dokunuş bile ahşabın ellerinin arasında narinlikten kırılganlığa geçmesi için yeterliydi.

Addie'nin, babasının sanatında ustalaşmak, kendini birkaç esas gerçeğe indirgemek ve neler olmadan yaşayamayacağını öğrenmek için üç yüz yıl zamanı olmuştu.

Sonunda şu karara varmıştı: Yemeksiz yapabilirdi (solmazdı). Isıtmasız yaşayabilirdi (soğuk onu öldürmezdi). Ama sanatsız; hayranlık duymadığı, güzel şeylerin olmadığı bir hayatta delirirdi. Delirmişti de.

Onun hikâyelere *ihtiyacı* vardı.

Hikâyeler kişinin kendini korumasının yoluydu. Hatırlanmanın. Ve unutmanın.

Hikâyeler çok çeşitli şekillerde olurdu: kara kalem resimler, şarkılar, tablolar, şiirler, filmler. Ve *kitaplar.*

Kitapların bin hayat yaşamanın ya da çok uzun bir hayatta güç bulmanın yolu olduğunu görmüştü.

Flatbush'da iki blok ilerleyince kaldırımda üstü kitaplarla kaplı, açılır kapanır, yeşil bir masa gördü. Fred her an yıkılacakmış gibi duran titrek sandalyesinde, kırmızı burnu *M is for Malice* kitabına gömülü bir halde, masanın arkasında oturuyordu. Yaşlı adam *Katilin K'si*'ni okurken ona ölmeden önce Sue Grafton'ın alfabe serisini tamamlamakta kararlı olduğunu söylemişti. Addie bunu başarmasını umuyordu. Geçmek bilmeyen bir öksürüğü vardı ve burada soğukta oturmak, ona iyi gelmiyor olmalıydı ama Addie ne zaman buradan geçse, onu orada otururken buluyordu.

Fred gülümsemez ya da havadan sudan sohbet etmezdi. Addie onun hakkında bildiklerini son iki yıl boyunca ağzından cımbızla almıştı; ilerleme yavaş ve ağır aksaktı. Addie onun yukarıda yaşayan bir dul olduğunu, kitapların karısı Candace'a ait olduğunu, o öldüğü zaman Fred'in bütün kitapları toplayıp satmak için aşağı indirdiğini ve bunun karısından parça parça vazgeçme yolu olduğunu biliyordu. Kederini satarak azaltıyordu. Addie adamın dairesinde ölmekten ve bulunmamaktan –yokluğunun fark edilmemesinden– korktuğu için burada oturduğunu biliyordu.

"Burada devrilip ölürsem," diyordu, "en azından bir fark eden olur."

Aksi bir ihtiyardı ama Addie onu severdi. Öfkesindeki hüznü, kederin ördüğü duvarı görebiliyordu.

Adamın aslında kitapların satılmasını istemediğinden şüpheleniyordu.

Fred kitaplara fiyat biçmezdi, sadece birkaçını okumuştu ve bazen ruh hali müşterileri kaçıracak kadar ters, sesi buz gibi

olurdu. Yine de gelirlerdi, yine de kitap alırlardı ve koleksiyon azalır gibi olunca yeni bir kutu ortaya çıkar, içindekiler boşalıp boşlukları doldururdu. Son birkaç haftadır Addie eskilerin arasında yeni çıkmış kitaplar, hırpalanmış kitapların arasında taze kapaklar ve dağılmamış ciltler görüyordu. Acaba Fred onları satın mı alıyordu yoksa onun tuhaf koleksiyonuna başka insanlar mı bağış yapmaya başlamıştı?

Addie yavaşladı ve parmaklarını kitapların sırtlarında dolaştırdı.

Koleksiyon her zaman alakasız parçaların bir toplamı olurdu. Çoğunluğu oluşturan gerilim romanları, biyografiler, aşk romanları ve harap durumdaki piyasa kitaplarının arasına birkaç cafcaflı ciltli kapak karışırdı. Addie bu kitapları incelemek için yüzlerce kez durmuştu ama bugün en sondaki kitabı bir sihirbazınki gibi hafif ve hızlı bir hareketle eline aldı. El çabukluğuyla. Yılların pratiği, kusursuzluğu beraberinde getirmişti. Addie kitabı kolunun altına kıstırıp yürümeye devam etti.

Yaşlı adam başını kaldırmadı.

New York
10 Mart 2014

VII

Pazar, bir grup eski eş gibi parkın kenarında kurulmuştu.

Kış yüzünden uzun süredir seyrekleşen tezgâhlar nihayet yeniden canlanmaya, kök sebzelerin, etlerin, ekmeğin ve soğuğa dayanıklı diğer temel gıda maddelerinin arasından yeni ürünlerin fışkırmaya başladığı meydan renklenmeye başlamıştı.

Addie insanların arasında zikzaklar çizerek Prospect'in ön kapılarının yakınındaki küçük, beyaz çadıra yöneldi. Rise and Shine, Addie'ye Estele'in mizaç özelliklerine göre ortadan ikiye ayrılmış halini hatırlatan iki kız kardeşin işlettiği bir kahve ve hamur işi tezgâhıydı. Estele daha nazik, daha yumuşak bir kadın olsaydı ya da başka bir zamanda, başka bir hayat yaşasaydı muhtemelen böyle olurdu.

Kız kardeşler, yaz demeden kış demeden hep buradaydılar ve sürekli değişen şehirde sabit kalan sayılı şeylerdendiler.

"Hey, tatlım," dedi Mel geniş omuzları, çılgın bukleleri ve yabancılara bile kendilerini aileden biri gibi hissettiren tatlılığıyla. Addie buna, Mel'in doğal sıcaklığına bayılıyor ve çok giyilmiş bir kazağı üstüne geçirir gibi, ona sokulmak istiyordu.

"Sana ne hazırlayalım?" dedi kardeşlerin daha yaşlısı, daha zayıfı ve göz kenarlarında nadiren gülümseyen biri olduğu düşüncesini çürüten gülümseme çizgileri olan Maggie.

Addie büyük boy bir kahve ile biri yaban mersinli, diğeri parça çikolatalı iki küçük kek ısmarladı ve Toby'nin sehpasının

üzerinde bulduğu buruşuk on doları uzattı. Pazardan bir şeyler çalabilirdi elbette ama bu küçük tezgâhı ve onu işleten iki kadını severdi.

"On sentin var mı?" dedi Maggie.

Addie cebindeki bozuk paraları çıkardı. Birkaç çeyreklik, bir beşlik ve işte *o*, soğuk metal bozuklukların arasında sıcacık yine oradaydı. Parmakları ahşap yüzüğün üstünde dolaşırken dişlerini sıktı. Aklından çıkaramadığı, sürekli kafasını kurcalayan bir düşünce gibiydi. Onluk bulmak için bozuk paraları karıştırırken, ahşap halkaya bir daha dokunmamaya dikkat etti, bunu yapmasının bir şey fark ettirmeyeceğini bildiği için yüzüğü otların arasına fırlatma dürtüsüne karşı koydu. Yüzük bir şekilde ona mutlaka geri dönerdi.

Karanlık, kollarını bir eşarp gibi boynuna sararak kulağına fısıldadı.

Her zaman yanındayım.

Addie aradan bir onluk alıp diğer bozuklukları cebine kaldırdı.

Maggie ona dört dolar iade etti.

Addie'nin artık sadece s harfinin kenarına ilişen ve t'lerini hafifçe yumuşatan aksanını fark eden Mel, "Nerelisin, fıstık?" dedi. Addie çok uzun zaman olmasına rağmen, aksanından bir şekilde vazgeçemiyor gibiydi.

"Çok yerde bulundum," dedi, "ama Fransa'da doğdum."

"O la la," dedi Mel, düz Brooklyn telaffuzuyla.

"Al bakalım, gün ışığı," dedi Maggie ona bir kese kâğıdı ve büyük boy kahve bardağını uzatarak. Addie parmaklarıyla kese kâğıdını kavrarken, soğuk avuçlarına bıraktığı sıcaklık onu keyiflendirdi. Kahve sert ve sadeydi; Addie ondan bir yudum alınca, kendini yeniden Paris'te, İstanbul'da ve Napoli'de hissetti.

Bir ağız dolusu anı.

Parkın kapısına doğru yürüdü.

Mel harfleri vurgulayarak "*Au revoir!*[3]" diye seslenince, Addie kahvesinin buharına doğru gülümsedi.

Parkta hava mis gibiydi. Güneş yüzünü göstermiş, etrafı ısıtmaya çalışıyordu ama gölgeler hâlâ kışa aitti. Addie ışığı takip etti ve bulutsuz gökyüzünün altındaki eğimli bir çimenliğe oturdu.

Yaban mersinli keki kese kâğıdının üstüne koyup kahvesini yudumlarken Fred'in masasından ödünç aldığı kitabı incelemeye başladı. Ne aldığına dikkat etmemişti ama şimdi kitabın hafifçe yıpranmış kapağına ve Almanca başlığına bakarken, tadı biraz kaçtı.

Kinder und Hausmärchen - Brüder Grimm.

Grimm Kardeşlerden Masallar.

Zihninin savaştan beri pek kullanmadığı kuytu bir köşesinde sakladığı Almancası, hayli paslanmıştı. Kitabın üstündeki tozu silkelerken kir tabakasının altında, o alanı hasarsız ve sağlam bulacağını biliyordu. Hafızanın inceliği. Gözleri kelimelerde tökezleyerek narin ve eski sayfaları çevirdi.

Bir zamanlar bu tür hikâyeleri severdi.

Henüz bir çocukken, dünya küçükken ve açık kapıların hayalini kurarken.

Ama Addie artık çok şey öğrenmişti; bu hikâyelerin aptalca şeyler yapan aptal insanlarla dolu olduğunu biliyordu. Ve tanrılarla, canavarlarla, çok fazla şey isteyen ve ne kaybettiklerini –bedel ödenene ve geri almak için çok geç olana kadar– anlayamayan açgözlü ölümlülerle dolu, uyarıcı öykülerle.

Göğsünün içinden duman gibi bir ses yükseldi.

Sana karanlık çöktükten sonra cevap veren tanrılara asla dua etme.

Addie kitabı yanına bıraktı, çimenlerin üstüne uzanıp gözlerini yumdu ve güneşin tadını çıkarmaya çalıştı.

---

3 (Fr.) Güle güle. (yay. n.)

Villon-sur-Sarthe, Fransa
29 Temmuz 1714

VIII

Adeline ağaç olmak istemişti.

Özgürce kök salarak büyümek, ayaklarının altındaki topraktan ve üstündeki gökyüzünden başka hiçbir şeye ait olmamak. Tıpkı Estele gibi. Sıra dışı bir hayat olurdu ve belki biraz yalnızlık çekerdi ama en azından onun olurdu. Kendinden başka kimseye ait olmazdı.

Ama Villon gibi yerlerin tehlikesi şuydu:

Göz açıp kapayana kadar bir yıl geçivermişti.

Göz açıp kapayana kadar bir beş yıl daha geçiverdi.

Bu köy, taşların arasındaki boşluklar gibi, sadece bir şeylerin içinde kaybolacağı kadar genişti. Zamanın kayıp giderek bulanıklaştığı, bir ayın, bir yılın, bir hayatın kaybolabildiği. Herkesin aynı on metrelik alanda doğduğu ve gömüldüğü bir yer.

Adeline bir ağaç olacaktı.

Ama sonra Roger ve karısı Pauline, Adeline'in hayatını değiştirdi. Kızın botlarını ancak bağlayabileceği kadar kısa bir sürede birlikte büyümüş, evlenmiş sonra da oradan gitmişlerdi.

Zorlu bir hamilelik, harap edici bir doğum ve yeni bir hayat yerine iki ölüm.

Dört çocuk olması gerekirken, geride üç küçük çocuk kalmıştı. Mezarın toprağı henüz kurumadan Roger kendine yeni bir eş, çocuklarına bir anne ve Adeline'in biricik hayatına mal olacak ikinci bir hayat aramaya koyulmuştu.

Adeline elbette hayır demişti.

Yirmi üç yaşındaydı. Evlenmek için çok yaşlanmıştı.

Yirmi üç yaşında, bir ömrün üçte biri çoktan gömülmüş demekti.

Yirmi üç yaşına gelmişti ve bir anda, ödül bir domuz gibi, sevmediği, istemediği, hatta tanımadığı bir adama sunuluyordu.

Hayır dedi ve kelimenin ederini öğrendi. Estele gibi kendini köye vadettiğini ve köyün bir ihtiyacı olduğunu öğrendi.

Annesi bunun görev olduğunu söyledi.

Babası ise merhamet olduğunu. Oysa Adeline söz konusu merhametin kimin için olduğunu anlamıyordu.

Estele hiçbir şey demedi çünkü bunun haksızlık olduğunu biliyordu. Kadın olmanın, kendini bir insan yerine bir yere vakfetmenin riski olduğunu.

Adeline bir ağaç olacaktı ama insanlar baltalarını savurarak çıkageldiler.

Onu elden çıkardılar.

Düğünden önceki gece uyanık yatarken özgürlüğü düşündü. Kaçmayı. Delilik olduğunu bilmesine rağmen, babasının atını çalmayı.

Kendini bunu yapacak kadar deli hissediyordu.

Ama kaçmak yerine, dua etti.

Elbette nişanlarının ilan edildiği günden beri mal varlığının yarısını nehre atarak, diğer yarısını tarlaya ya da köyün ormanla buluştuğu toprak ve çalılık yokuşa gömerek dua ediyordu. Ve şimdi hem zamanı hem de tanrılara bağışlayacak uğurları tükenmek üzereydi.

Karanlıkta deri ipin ucundaki ahşap yüzüğü çevirerek yatarken, gece vakti tekrar dışarı çıkıp dua etmeyi düşündü ama Estele'in ona kimlerin cevap verebileceği hakkındaki korkutucu uyarısını hatırladı. Bu yüzden ellerini kavuşturup annesinin Tanrısına dua etti. Onun yardımını diledi, bir mucize, bir çıkış yolu.

Sonra gecenin en karanlık saatlerinde, Roger'nin ölümü, kaçışına olanak sağlayacak herhangi bir şey için dua etti.

Bu duayı eder etmez suçluluk hissetti ve bunu vermiş olduğu bir nefes gibi göğsüne geri çekip bekledi.

Gün, tarlaları yumurta sarısı gibi bir renge boyayarak doğdu.

Gece boyunca hiç uyumayan Adeline, şafak sökmeden evden çıkmıştı. Şimdi eteklerinin uçları çiy damlalarını emerek sebze bahçesinin ötesindeki yabani otların arasında yürüyordu. Bir elinde sıkı sıkı tuttuğu en sevdiği çizim kalemiyle, eteklerinin ağırlığının onu yere çekmesine izin verdi. Kalemden vazgeçmek istemiyordu ama zamanı ve verecek uğurları tükeniyordu.

Kalemi sivri ucu aşağı bakacak şekilde tarlanın nemli toprağına batırdı.

"Bana yardım et," diye fısıldadı ışıkla parlayan otlara. "Orada olduğunu biliyorum. Dinlediğini de. Lütfen. Lütfen."

Ama ot sadece ot, rüzgâr sadece rüzgârdı ve Addie alnını yere dayayıp hıçkırırken bile cevap vermediler.

Roger'de *yanlış* bir şey yoktu.

Ama *doğru* bir şey de yoktu. Teni bal mumu gibi cansızdı, sarı saçları dökülmeye yüz tutmuştu ve sesi belli belirsiz bir rüzgâr gibiydi. Addie'nin koluna dokunurken tutuşu cansız, başını ona doğru eğdiğinde verdiği nefes bayattı.

Ya Adeline? Bahçede çok uzun süre bırakıldığı için teni sertleşmiş, içi odunlaşmış, kendi isteğiyle toprağın altına gizlense de sökülüp yemeğe dönüştürülmüş bir sebzeden farksızdı.

"Onunla evlenmek istemiyorum," dedi parmaklarını otlarla kaplı toprağa bastırarak.

Annesi, o, başına buyruk hareket eden bir sürü hayvanıymış gibi, "Adeline!" diye seslendi.

Adeline içi öfke ve kederden bomboş bir halde, kendini zorlayarak ayağa kalktı. İçeri girdiği zaman annesinin tek gör-

düğü ellerindeki toprak oldu ve kızına leğene gitmesini emretti. Adeline bir yandan annesinin azarını dinlerken bir yandan da fırçanın sert kılları parmaklarını tırmalaya tırmalaya tırnaklarını fırçalıyordu.

"Kocan ne düşünür?"

Kocan.

Ağır ve sıcaklıktan nasibini almamış, değirmen taşı gibi bir sözcük.

Annesi cıkcıkladı. "Bakacak çocukların olunca, bu huzursuzluğun kalmayacak."

Adeline'in aklına yine ikisi eteğinden ayrılmayan, biri de şöminenin yanındaki sepette yatan üç oğlu olan Isabelle geldi. Eskiden birlikte hayal kurarlardı ama şimdi Isabelle iki yılda on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Sürekli yorgundu ve bir zamanlar gülmekten kıpkırmızı olan yanakları içe göçmüştü.

"Birinin karısı olmak," dedi annesi, "sana iyi gelecek."

Gün bir cümle gibi geçti.

Güneş bir tırpan gibi batıp gitti.

Annesi, ördüğü saçlarını aralarına mücevher yerine çiçekler takarak taç gibi başının etrafına sararken Adeline tırpanın ıslığını duyar gibiydi. Gelinliği sade ve hafifti ama Adeline'e zincirden örülmüş bir zırh gibi ağır geliyordu.

Haykırmak istiyordu.

Ama haykırmak yerine dengesini sağlamak ister gibi, boynunda asılı duran ahşap yüzüğe dokundu.

Annesi, "Törenden önce onu çıkarmalısın," deyince, Adeline parmaklarını yüzüğün üstüne kapatmasına rağmen başını tamam der gibi eğdi.

Babası beraberinde tıraşlanmış odunların tozunu ve reçine kokusunu taşıyarak ambardan eve geldi. Göğsünün içinde gevşek tohumlar sallanıyormuş gibi hafifçe hırıldayarak öksürdü.

Öksürük bir senedir devam ediyordu ama evdekilerin bundan bahsetmesine izin vermiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ne aptalca bir soruydu bu.

Annesi düğün yemeğinden çoktan geçip gitmiş gibi söz ediyordu. Adeline pencereden dışarı, batmaya yüz tutan güneşe bakarken sözcükleri dinlemiyordu ama annesinin sesindeki hafiflemeyi ve kendince haklılığı duyabiliyordu. Babasının gözlerinde bile bir miktar rahatlama vardı sanki. Kızları kendi yolunu oymaya çalışmıştı ama şimdi her şey düzeliyor, doğru yoldan sapmış bir hayat yeniden rotasına girerek kendi yolunda ilerlemeye başlıyordu.

Ev fazla sıcak, hava fazla ağır ve durgundu. Adeline nefes alamıyordu.

Sonunda, kilise çanları cenaze törenlerindeki tonlamayla çalmaya başlayınca, kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Babası koluna dokundu.

Yüzündeki ifade üzgündü ama tutuşu kararlıydı.

"Kocanı zamanla seveceksin," dedi ama sözlerinin bir vaatten çok dilek olduğu besbelliydi.

"İyi bir eş olacaksın," dedi annesi de dilekten çok bir emir gibi.

Sonra yas tutar gibi bir kılık içinde, kapıda Estele belirdi. Neden tutmasındı ki? Adeline'e vahşi hayalleri ve dediğim dedik tanrıları öğreten, kafasını özgürlük fikirleriyle dolduran umut közlerine üfleyip onu kendine ait bir hayatının olabileceğine inandıran oydu.

Estele'in kır saçlı başının arkasından görünen hava, bulanıklaşmaya başlamıştı. Adeline *hâlâ zaman var*, dedi kendi kendine ama şimdi aldığı her nefesle biraz daha hızlı akıyordu sanki.

Zaman... Adeline onu kim bilir kaç kez bir camın içindeki kum gibi istikrarlı ve sürekli bir şey olarak duymuştu. Ama bu bir yalandı çünkü şimdi hızlandığını ve üstüne doğru geldiğini hissediyordu.

Panik göğsünün içinde bir ritim tutturmuştu ve dışarıdaki patika dosdoğru köy meydanına uzanan dar ve koyu renkli bir çizgiden ibaretti. Yolun sonunda yükselen kilise bir mezar taşı gibi kaskatı, soluk renkliydi ve Adeline içeri girerse oradan bir daha asla çıkamayacağını biliyordu.

Geleceği de geçmişi gibi hızla akıp gidecekti, hatta daha kötü bir şekilde yaşayacaktı bunu, çünkü özgürlük olmayacaktı; sadece bir evlilik yatağı, bir ölüm döşeği ve belki ikisinin arasında bir bebek karyolasıyla yetinecekti ve öldüğü zaman hiç yaşamamış gibi olacaktı.

Paris olmayacaktı.

Yeşil gözlü bir sevgili de.

Çok uzak ülkelere yapılacak gemi yolculukları da.

Yabancı gökler de.

Bu köyün ötesinde bir hayat da.

Hatta herhangi bir hayat, tabii eğer...

Adeline babasının elinden kurtuldu ve patikanın üstünde durdu.

Annesi döndü ve ona kaçmasından korkar gibi baktı. Adeline'in istediği de tam olarak buydu ama yapamayacağını biliyordu.

"Kocama bir hediye yaptım," dedi zihninin çarkları hızla dönerek. "Evde bırakmışım."

Annesi bu fikir hoşuna gitmiş gibi yumuşadı.

Babası durumdan şüphelenmiş gibi kasıldı.

Estele'in gözleri ise onun ne yapmak istediğini anlamış gibi kısıldı.

"Gidip getireyim," dedi Adeline eve doğru dönerken.

"Seninle geleyim," dedi babası. Adeline'in kalbi duracak gibi oldu, parmakları karıncalandı ama Estele imdadına yetişip babasını durdurdu.

"Jean," dedi her zamanki kurnaz tavrıyla. "Adeline aynı anda hem senin kızın *hem* onun karısı olamaz. O artık güdülecek bir çocuk değil, yetişkin bir kadın."

Babası kızıyla göz göze geldi ve "Elini çabuk tut," dedi.

Adeline çoktan uçuşa geçmişti.

Patika boyunca geri yürüdü, kapıdan geçip içeri girdi ve evin karşı tarafına, tarlaya ve uzaktaki sıra sıra ağaçlara bakan açık pencereye kadar durmadan devam etti. Ağaçlar güneşin tam karşısında, köyün doğu ucunu tutmuş nöbetçiler gibiydi. Daha şimdiden gölgeyle örtülmüşlerdi ama Adeline hâlâ ışık ve zaman olduğunu biliyordu.

Babası, "Adeline?" diye seslendi, Adeline arkasına baktı.

Pencereye tırmandı ve gelinliğinin etekleri çalılara takılarak diğer tarafa atlayıp koşmaya başladı.

"Adeline? Adeline!"

Arkasından haykırışlar yükseliyordu ama attığı her adımda biraz daha geride kalıyorlardı ve çok geçmeden tarlayı aşıp ağaçların arasına dalmıştı. Ağaçların arasından geçer geçmez, diz üstü yoğun yaz toprağına çöktü.

Ahşap yüzüğü sıkıca tuttu ve kaybını daha deri ipi başından çekip çıkarmadan hissetti. Adeline onu feda etmek istemiyordu ama toprağa verebileceği her şeyi çoktan bağışlamış olmasına rağmen, tanrıların hiçbiri ona cevap vermemişti. Şimdi elinde sadece bu yüzük kalmıştı ve ışık gittikçe azalıyor, köy onu çağırıyordu ve Adeline kaçmak için yanıp tutuşuyordu.

Ağlamaklı sesi titreyerek "Lütfen," dedi ve halkayı yosunlu toprağa bastırdı. "Her şeyi yaparım."

Ağaçlar başının üstünde mırıldandılar ve sonra onlar da beklemeye geçmiş gibi hareketsizleştiler. Adeline, Villon ormanlarındaki bütün tanrılara, ona kulak verecek herkese ve her şeye dua etti. Hayatı böyle olamazdı. Her şey bundan ibaret olamazdı.

Toprağın nemi gelinliğine yayılırken, "Bana cevap verin," diye yalvardı.

Gözlerini sımsıkı kapattı, etrafa kulak kesildi ama duyduğu tek ses, rüzgâra karışan kendi sesi ve kulaklarında kalp atışı gibi yankılanan adı oldu.

"Adeline..."

"Adeline..."

"Adeline..."

Başını yere eğdi ve koyu renkli toprağı avuçlayıp haykırdı. "Bana cevap verin!"

Sessizlik onunla alay eder gibiydi.

Ömrü boyunca burada yaşamış ve ormanın hiç bu kadar sessiz olduğunu duymamıştı. Soğuğu teninde hissetti ama bunun ormandan mı yoksa bu son mücadelelerinde pes eden kemiklerinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı, belki de güneşin, arkasındaki köyün ardında kaybolduğunu, alaca karanlığın karanlığa döndüğünü bu yüzden fark etmemişti.

Böylece Adeline her şeyden habersiz, dua etmeye devam etti.

Villon-sur-Sarthe, Fransa
29 Temmuz 1714

IX

Ses boğuk bir kükreme, bir gök gürültüsü gibi derinden ve uzaktan geldi.

Adeline bunun kahkaha olduğunu düşünerek gözlerini açtı ve ışığın nasıl solduğunu nihayet fark etti.

Başını kaldırdı ama hiçbir şey görmedi. "Merhaba?"

Kahkaha, Adeline'in arkasından gelen bir sese dönüştü.

"Diz çökmen gerekmiyor," dedi. "Seni ayakta görelim."

Adeline hızla ayağa kalkıp döndü ama karşısında ve etrafında sadece karanlığı buldu. Yaz güneşi gittikten sonra yerini aysız bir gece almıştı. Ve Adeline o anda hata yaptığını anladı. Bu, Estele'in onu hakkında uyardığı tanrılardan biriydi.

Köyden rüzgâr kadar cılız ve uzak, *"Adeline? Adeline?"* sesleri geliyordu.

Adeline gözlerini kısarak ağaçların arasındaki karanlığa baktı ama orada herhangi bir şekil ya da bir tanrı yoktu. Sadece yanağına değen bir nefes kadar yakın gelen o ses vardı.

"Adeline, Adeline," dedi ses alay eder gibi. "...sana sesleniyorlar."

Adeline tekrar döndü ama koyu gölgelerden başka bir şey göremedi. "Kendini göster!" dedi keskin ve ahşap bir sopa kadar kırılgan bir sesle.

Bir şey omzuna dokundu, bileğine sürtündü ve bir âşık gibi etrafına dolandı. Adeline yutkundu. "Nesin sen?"

Gölgenin dokunuşu geri çekildi. "Ben ne miyim?" dedi kadifemsi sesine muziplik karışarak. "Neye inandığına bağlı."

Ses bölündü, katlandı ve ağaç dallarının arasından tıngırdayarak ve yerdeki yosunların üstünden sürünerek her yeri kaplayana kadar yayıldı.

"Söylesene, söylesene, söylesene," diye yankılandı. "Ben şeytan mıyım, şeytan mıyım yoksa karanlık mı, karanlık mı, karanlık mı? Ben bir canavar mıyım, canavar mı, yoksa bir tanrı mı, tanrı mı, tanrı mı, yoksa..."

Ormandaki gölgeler fırtına bulutları gibi bir araya toplanmaya başladılar. Ama nihayet durulduklarında, kenarları artık bulutlar gibi belirsiz değildi, sert çizgilerle belirlenmişti ve arkasındaki köy fenerlerinin ışığının daha da belirginleştirdiği bir insan suretine bürünmüştü.

"Yoksa bu muyum?"

Ses, siyah kaşlarının altında dans eden zümrüt yeşili gözleri ve alnının etrafında kıvrılan siyah saçları ile Adeline'in çok iyi tanıdığı bir yüzün tamamladığı, kusursuz bir ağızdan dökülmüştü. Karşısında, bir kalem ve bir hayalle binlerce kez kâğıda döktüğü yüz duruyordu.

Yabancının yüzü.

Onun yabancısı.

Adeline bunun bir hile, karşısındakinin, insan suretine bürünmüş bir gölge olduğunu biliyordu ama onu görmek yine de nefesini kesti. Karanlık, kendini ilk kez görüyormuş gibi biçimine baktı, gördüğü şeyi beğenmiş gibiydi. "Ah, demek kızımız bir şeye güveniyormuş," dedi. Ardından yeşil gözleri ona çevrildi. "Pekâlâ," dedi. "Çağırdın, ben de geldim."

Karanlık çöktükten sonra cevap veren tanrılara asla dua etme.

Adeline bunu biliyordu –*biliyordu*– ama ona cevap veren tek tanrı buydu. Yardım edecek tek tanrı.

"Ödemeye hazır mısın?"

Ödemek.

Bedeli.

Yüzük.

Adeline dizlerinin üstüne indi, ellerini yerde dolaştırdı ve deri ipi bulup babasının yüzüğünü topraktan kurtardı.

Açık renk ahşabı toprağa bulanmış yüzüğü öne uzatınca, tanrı ona yaklaştı. Etten kemikten yapılmış gibi görünse de bir gölge gibi hareket ediyordu. Tek bir adımda aradaki mesafeyi kapatıp Adeline'in görüş alanını kapladı ve bir elini yüzüğün üstüne kapatırken, diğerini Adeline'in yanağına koydu. Başparmağı, kızın gözünün hemen altında kalan, yıldızlarının dış kenarını oluşturan çile dokundu.

"Hayatım," dedi karanlık, yüzüğü alırken. "Ben incik boncukla iş yapmam."

Ahşap yüzük elinde ufalandı ve toza dönüşerek yok oldu. Adeline'in dudaklarından boğuk bir ses döküldü. Yüzüğü yitirmek canını yakmıştı ama tene bulaşmış bir kir gibi dünyadan silinmesi daha da can yakıcıydı. Ama yüzük yeterli değilse başka ne verebilirdi ki?

"Lütfen," dedi. "Ne istersen veririm."

Gölgenin diğer eli, hâlâ yanağında duruyordu. "*Ne olsa* isteyeceğimi varsayıyorsun," dedi Adeline'in çenesini kaldırarak. "Ama ben tek bir para birimi kabul ederim." Yeşil gözlerinde akıl almaz bir ışıltıyla ona iyice sokuldu ve ipek gibi bir sesle, "Anlaşmalarımı ruhlara karşılık yaparım," dedi.

Adeline'in kalbi duracak gibi oldu.

Zihninde kilisede dizlerinin üstüne çökmüş, Tanrı ve Cennet'ten bahseden annesini gördü ve dilekler ile bilmeceler hakkında hikâyeler anlatan babasını duydu. Kemiklerinin üstündeki bir ağaçtan başka hiçbir şeye inanmayan Estele'i düşündü. Bir ruhun toprağa iade edilen bir tohumdan daha fazlası olmadığını söylerdi ama Adeline'i karanlığa karşı uyaran da oydu.

"Adeline," dedi karanlık, kızın adı dişlerinin arasından yosun gibi kayarken. "Buradayım. Şimdi bana nedenini söyle."

Adeline karşısına birinin çıkmasını –ona cevap vermesini, derdini sormasını– o kadar uzun süre beklemişti ki ilk anda sözcükler onu yüzüstü bıraktı.

"Evlenmek istemiyorum."

Bunu söylerken kendini o kadar küçük hissetti ki. Bütün hayatı küçücük geldi ve aynı yargının tanrının *hepsi bu mu,* diyen bakışına da yansıdığını gördü.

Hayır, hepsi bu değildi. Elbette daha fazlası vardı.

"Başka birine ait olmak istemiyorum," dedi bir anda gelen bir hararetle. Sözcükler ardına kadar açılmış bir kapıydı artık ve şimdi geri kalanı içinden dökülüyordu. "Kendimden başka kimseye ait olmak istemiyorum. Özgür olmak istiyorum. Yaşamak, kendi yolumu bulmak, sevmek ya da yalnız olmak için; ama bu en azından benim tercihim olsun istiyorum. Seçme şansımın olmamasından o kadar yoruldum ve yılların ayaklarımın altından kayıp gitmesinden o kadar korkuyorum ki. Şu ana dek yaşadığım gibi yaşayıp ölmek istemiyorum. Bu hayat değil. Ben..."

Gölge, sabırsız bir tavırla sözünü kesti. "Bana ne *istemediğini* anlatmanın ne anlamı var?" Adeline'in saçlarının arasından kaydırdığı eli ensesinde durdu ve onu kendine çekti. "Bunlar yerine bana en çok istediğin şeyi söyle."

Adeline ona baktı. "Yaşama şansı istiyorum. Özgür olmak istiyorum." Aklından, kayıp giden seneler geçiyordu.

Gözünü açıp kapayana kadar hayatın yarısı geçiyordu.

"Daha fazla zaman istiyorum."

Gölge bunu düşündü, yeşil gözlerinin tonu önce bahar çimenlerinin, sonra da yaz yapraklarınınkine döndü. "Ne kadar?"

Adeline'in başı döndü. Elli yıl. Yüz yıl. Ona bütün sayılar çok küçük geliyordu.

"Ah," dedi karanlık onun sessizliğini okuyarak. "Bilmiyorsun." Yeşil gözleri bir kez daha renk değiştirdi ve kardı. "Sınırsız zaman istiyorsun. Kuralsız özgürlük istiyorsun. Seni bağlayan hiçbir şey olmasın istiyorsun. Canının çektiği gibi yaşamak istiyorsun."

"Evet," dedi Adeline nefesi kesilerek ama gölgenin ifadesi tatsızlaşmıştı. Elini geri çekti, sonra bir anda gözden kaybolup birkaç adım ötedeki bir ağaca yaslanmış halde ortaya çıktı.

"Reddediyorum," dedi.

Adeline tokat yemiş gibi geri çekildi. "Ne?" Bu noktaya kadar gelmiş, sahip olduğu her şeyi vermiş, seçimini yapmıştı. Bir geleceğinin olmayacağı o dünyaya, o hayata, şu ana ve geçmişe dönemezdi. "Reddedemezsin."

Gölge, siyah kaşlarından birini kaldırdı ama yüzünde eğlendiğine dair bir işaret yoktu.

"Ben senin emrine amade bir lamba cini değilim," diyen gölge, kendini ağaçtan iterek doğruldu. "Ya da ölümlülerin sunduğu ıvır zıvırlara karşılık iyilik saçan, uyduruk bir orman cini. Ben senin tanrından daha güçlü, şeytanından daha yaşlıyım. Ben yıldızların arasındaki karanlık, toprağın altındaki köklerim. Ben vaadim, potansiyelim ve oyun oynamak söz konusu olduğunda, kuralları ben koyar, piyonları ben dizerim ve ne zaman oynayacağımı kendim seçerim. Ve bu akşam hayır diyorum."

Adeline? Adeline? Adeline?

Ormanın ötesinde köyün ışıkları iyice yaklaşmıştı. Aradaki arazide meşaleler vardı. Onu aramaya geliyorlardı.

Gölge omzunun üstünden arkaya baktı. "Evine dön, Adeline. Küçük hayatına dön."

"Neden?" dedi Adeline yalvarırcasına onun kolunu tutarak. "Beni neden geri çeviriyorsun?"

Gölge elini bir şömine dumanı gibi yumuşak ve ılık bir hareketle Adeline'in yanağında dolaştırdı. "İyilik peşinde değilim. Çok şey istiyorsun. Doyman kaç yıl sürecek? Ya benim

karşılığını almam? Hayır, ben sonu olan anlaşmalar yaparım ve seninkinin bir sonu yok."

Adeline daha sonra o ana binlerce kez geri dönecekti.

Hüsran, pişmanlık, keder, kendime acıma ve dizginsiz bir öfkeyle.

Gölgeden önce, onun kendi kendini lanetlediği gerçeğiyle yüzleşecekti.

Ama şu anda ve orada görebildiği tek şey, Villon'un titreşen meşale ışıkları ile bir zamanlar sevmeyi düşlediği yabancının yeşil gözleri ve dokunuşuyla elinden kaçan kaçış fırsatıydı.

"Bir son istiyorsun demek," dedi. "Onunla işim bitince hayatımı al. Onu artık istemediğim zaman, ruhum senin olsun."

Gölge başını yana eğdi. İlgisi bir anda uyanmış gibiydi.

Dudaklarından bir gülümseme –Adeline'in çizimlerindeki gibi, şüpheli ve sırlarla dolu bir gülümseme– geçti. Sonra onu kendine çekip kıza bir âşık gibi sarıldı. Duman ile tenden, hava ile kemikten oluşmuş gibiydi ve dudaklarını dudaklarına bastırdığı zaman, Adeline'in aldığı ilk tat mevsimlerin değiştiği, alaca karanlığın geceye döndüğü anın tadı oldu. Sonra öpüşmesi daha da derinleşti. Dişleri Adeline'in alt dudağına değdi ve kız, aldığı hazza acı karışırken, dilinde kanın bakırımsı tadını duydu.

"Tamamdır," diye fısıldadı tanrı, Adeline'in dudaklarına doğru.

Ardından dünya karardı ve Adeline düşmeye başladı.

Villon-sur-Sarthe, Fransa
29 Temmuz 1714

X

Adeline ürperdi.

Aşağı bakınca, ıslak yapraklardan oluşan bir yatağın üstünde oturduğunu gördü.

Bir saniye önce düşüyordu –sadece bir an, bir nefes alıp verecek kadar sürmüştü– ama zaman ileri sarmış gibi görünüyordu. Yabancı, ışığın son artıklarıyla birlikte gitmişti. Sık ağaçlığın arasından görünen yaz göğü, sadece alçalmış bir ayın kesintiye uğrattığı bir kadife siyahına dönmüştü.

Adeline ellerini inceleyerek ve kirin ötesinde bir dönüşüm işareti arayarak yerden doğruldu.

Ama kendini... değişmemiş gibi hissediyordu. Belki biraz fazla hızlı kalkmış ya da aç karnına çok fazla şarap içmiş gibi başı dönüyordu ama bir an sonra o dengesizlik hissi de kayboldu ve kendini dünya yan yatmasına rağmen devrilmemiş, sonra da dengesini yeniden sağlayıp eski haline gelmiş gibi hissetti.

Kan tadı almayı bekleyerek dudaklarını yaladı ama yabancının dişlerinin bıraktığı iz, diğer bütün izleriyle birlikte silinip gitmişti.

Bir büyünün işe yarayıp yaramadığı nasıl anlaşılırdı? Adeline zaman ve bir ömür istemişti. Geçen zamanın bir iz bırakıp bırakmadığını anlamak için bir yıl, üç yıl ya da beş yıl beklemesi mi gerekecekti? Veya eline bir bıçak alıp teninde bir kesik açarak onun iyileşip iyileşmediğine ya da nasıl iyileştiğine mi bakmalıydı? Ama hayır, o bir hayat istemişti, *yarasız beresiz* bir hayat değil

ve dürüst olması gerekirse tenini teste tabi tutmaktan, kolayca kanadığını görmekten, gölgenin vaadinin bir hayal veya daha kötüsü, bir yalan olduğunu öğrenmekten korkuyordu.

Ama bildiği tek bir şey vardı. Anlaşma gerçek olsun ya da olmasın, çalan kilise çanlarına aldırmayacak, Roger ile evlenmeyecekti. Ailesine kafa tutacaktı. Gerekirse Villon'u terk edecekti. Artık ne gerekirse yapacağını biliyordu çünkü karanlıkta, o andan itibaren, öyle ya da böyle, hayatının *sadece kendisine ait olacağına* karar vermişti.

Heyecan verici bir düşünceydi. Ürkütücü ama heyecan verici bu düşünceyle ormandan çıktı.

Tarlayı yarılayınca, köyün ne kadar sessiz olduğunu fark etti.

Ve ne kadar karanlık.

Şenlik fenerleri söndürülmüş, çanlar çalmaz olmuştu ve adını haykıran sesler yoktu.

Adeline attığı her adımda tatsız korkusu biraz daha artarak eve yürüdü. Oraya vardığında, zihni endişeyle doluydu. Açık ön kapıdan dışarıya ışık süzülüyordu. Annesi mutfakta bir şeyler mırıldanıyor, babası evin yan tarafında odun kesiyordu. Normal olmaması gerektiği gerçeğinin sıkıntı verdiği, normal bir akşamdı.

"*Maman*![4]" dedi içeri girerken.

Bir tabak yere düştü ama annesi acıyla değil, şaşkınlıkla çığlık attı. Yüzü çarpılmıştı.

"Burada ne arıyorsun?" derken Addie'nin beklediği öfke su yüzüne çıkmıştı. Ve hoşnutsuzluk.

"Özür dilerim," dedi. "Kızgın olduğunu biliyorum ama yapamazdım ve..."

"Kimsin sen?"

---

4 (Fr.) Anne. (ç. n.)

Kelimeler bir tıslama gibi çıkmıştı ve Adeline o anda annesinin yüzündeki dehşet verici ifadenin öfkeli bir anneye değil, korkmuş bir kadına ait olduğunu anladı.

"*Maman...*"

Annesi bu sözcükten kaçar gibi geri çekildi. "Evimden hemen çık."

Ama Adeline odanın içinde ilerledi ve annesini omuzlarından tuttu. "Saçmalama. Benim, A..."

Adeline demek üzereydi.

Hatta denedi. Üç heceyi söylemek bu kadar zor olmamalıydı ama daha ilk hecenin sonunda nefesi kesilmiş, ikinciyle baş edememişti. Hava, boğazında taşa dönüşmüş, Adeline boğulur gibi sessiz kalmıştı. Önce *Addie* demeye, sonra soyadları *LaRue'yü* söylemeye çalışarak tekrar denedi. Sözcükler zihniyle dilinin arasında bir çıkmazda kayboldu. Bununla birlikte *başka* bir kelime, başka herhangi bir kelime söylemeye çalıştığı zaman, ciğerleri havayla dolup gırtlağı gevşeyiverdi.

"Bırak beni," dedi annesi yalvarır gibi.

"Neler oluyor?" dedi alçak ve boğuk bir ses. Onu hastalandığı gecelerde sakinleştiren, atölyesinin zemininde otururken ona hikâyeler anlatan ses.

Babası kucağı odunlarla dolu bir halde kapıda duruyordu.

"Baba," dedi Adeline. Babası sözcük canını yakmış gibi geri çekildi.

"Bu kadın delirmiş," dedi annesi hıçkırarak. "Ya da lanetlenmiş."

"Ben sizin kızınızım," dedi Adeline bir kez daha.

Babası yüzünü buruşturdu. "Bizim çocuğumuz yok."

Bu sözcükler, kör bir bıçak gibi, daha derin bir kesik açtı.

"Hayır," dedi Adeline durumun saçmalığı karşısında başını sallayarak. Yirmi üç yaşındaydı, hayatının her gününü ve gecesini bu çatının altında geçirmişti. "Beni tanıyorsunuz."

Nasıl tanımazlardı ki? Aralarındaki benzerlik her zaman çok çarpıcıydı. Babasının gözlerini, annesinin çenesini, birinin alnını ve diğerinin dudaklarını kaynağından kopyalanmış bir şekilde almıştı.

Bunu onlar da görüyor *olmalıydılar.*

Ama bu onlar için sadece şeytanlığın kanıtıydı.

Annesi istavroz çıkardı, babası onu kollarından tuttu ve Adeline kendini onun kollarının gücüne bırakmak istedi ama babası onu kapıya sürüklerken tutuşunda en ufak bir sıcaklık yoktu.

"Yapmayın," diye yalvardı.

Annesi bir eli ağzının, diğeri boynundaki ahşap haçın üstünde ağlayarak kendi kızının bir iblis, bir canavar, aklını kaçırmış bir varlık olduğunu haykırıyor, babası hiç konuşmadan onu evden dışarı sürüklüyordu.

"Git buradan," dedi yarı yalvarır gibi.

Yüzünde hüzün vardı ama onu tanımanın getirdiği inceliktен yoksundu. Hayır, bu kaybedilmiş şeylere, fırtınada yıkılmış bir ağaca, topal kalmış bir ata, bitmeden önce atılan son bıçak darbesinde bozulan bir oymaya duyulan türden bir hüzündü.

"Lütfen," diye yalvardı Adeline. "Baba..."

Onu karanlığa itip kapıyı çarpmadan önce, babasının yüzü sertleşti. Sürgü yuvasına çekildi. Adeline şok ve dehşet içinde titreyerek arkaya doğru sendeledi. Sonra dönüp koşmaya başladı.

"Estele."

İsim ağzından önce bir dua gibi yumuşak ve mahrem bir şekilde çıktı ama kadının kulübesine yaklaşırken, sesi bir feryada dönüştü.

"Estele!"

İçeride bir lamba yanıyordu ve Adeline ışığa ulaştığında, yaşlı kadın açık kapının girişinde sesin sahibini bekliyordu.

Estele temkinli bir tavırla, "Bir yabancı mısın, yoksa ruh musun?" diye sordu.

"İkisi de değilim," dedi Adeline ama nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordu. Yırtık pırtık bir gelinlik ve dağınık saçlarla basamaklarda büyü yapar gibiydi herhalde. "Etten kemikten bir insanım ve seni doğduğum günden beri tanıyorum. Sen kışın çocukları korumak için onların şeklinde muskalar yaparsın. Şeftalinin meyvelerin en tatlısı ve kilise duvarlarının duaların ulaşması için fazla kalın olduğunu düşünürsün. Ayrıca bir taşın altına değil, büyük bir ağacın gölgesine gömülmek istersin."

Yaşlı kadının yüzü aydınlanır gibi oldu ve Adeline onun kendisini tanıyacağını umarak nefesini tuttu. Ama bu çok kısa sürdü.

"Akıllı bir ruhsun," dedi Estele, "ama bu eşiği geçemeyeceksin."

"Ben ruh değilim!" diye haykırdı Adeline yaşlı kadının kapısından yayılan ışığa dalarak. "Bana eski tanrıları ve onları çağırmayı sen öğrettin ama bir hata yaptım. Cevap vermiyorlardı ve güneş çok hızlı batıyordu." Titremesini durduramayarak kollarını gövdesine sardı. "Çok geç saatte dua ettim ve bir şey bana cevap verdi sonra her şey kontrolden çıktı."

Estele onu, "Aptal kız," diye azarlarken, her zamanki haline çok yakındı. Onu tanır gibiydi.

"Ne yapacağım? Bunu nasıl düzelteceğim?"

Ama yaşlı kadın sadece başını salladı. "Karanlık kendi oyununu oynar," dedi. "Kendi kurallarını koyar ve sen yenilmişsin."

Ve bunu söyledikten sonra evine çekildi.

"Bekle!" dedi Adeline, Estele kapıyı kapatırken.

Sürgü çekildi.

Adeline kendini ahşap kapıya attı ve bacakları çözülene kadar hıçkırdıktan sonra kapıyı tek eliyle yumruklamaya devam ederek soğuk, taş basamağa yığıldı.

Ve sonra, birden kapının sürgüsü çekildi.

Kapı açıldı ve Estele tepesinde dikildi.

Basamaklarına çökmüş kızı süzerek, "Nedir bu?" diye sordu.

Yaşlı kadın hiç karşılaşmamışlar gibi davranıyordu. Biraz önceki anlar kapanan kapının arkasında silinmiş gibi.

Buruşuk yüzünün çevrelediği gözleri Adeline'in lekeli gelinliğinin, dağınık saçlarının ve tırnaklarına birikmiş kirin üzerinde dolaştı ama yüzünde onu tanıdığını belli eden en ufak bir ışık yoktu. Sadece temkinli bir merakla bakıyordu.

"Ruh musun? Yoksa bir yabancı mı?"

Adeline gözlerini sımsıkı kapadı. Neler oluyordu? Adı hâlâ çok derinde takılı kalmış bir taştı ve ruh olduğunu söylediği zaman kovulduğu için, yutkundu ve "Bir yabancı," diye cevap verdi. Yanaklarından gözyaşları akmaya başladı. "Lütfen," demeyi başardı. "Gidecek hiçbir yerim yok."

Yaşlı kadın ona uzun uzun baktıktan sonra, başını tamam der gibi salladı.

"Burada bekle," dedi ve tekrar eve girdi. Adeline, Estele'in ne yapmaya niyetlendiğini asla öğrenemeyecekti çünkü kapı kapandı ve öyle kaldı. Adeline'i yerde, dizlerinin üstünde soğuktan çok şokun etkisiyle titrer bir halde bıraktı.

Adeline orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu ama onları ağırlığını taşımaya zorladığında, bacakları kaskatıydı. Ayağa kalktı, yaşlı kadının evini geçip ötesindeki koruya yürüdü ve kenarda "nöbet tutan" ağaçların arasından kopkoyu karanlığa girdi.

"Göster kendini!" diye haykırdı.

Ama kuş kanatlarının hışırtısından, yaprakların çıtırtısından ve uykusunda rahatsız edilen ormanın kıpırtısından başka ses yoktu. Adeline gölgenin yüzünü, yeşil gözlerini, siyah buklelerini gözünde canlandırdı, karanlığın tekrar şekil aldığını hayal etti ama aradan dakikalar geçmesine rağmen hâlâ yalnızdı.

Kimseye ait olmak istemiyorum.

Adeline ormanın derinliklerine yürüdü. Zeminin böğürtlen çalıları ve çalı çırpıyla kaplı olduğu daha yabani kısma geldi. Çalılar çıplak bacaklarını çiziyordu ama ağaçlar üstüne kapanana, dalları gökyüzündeki ayı görünmez kılana kadar durmadı.

"Sana sesleniyorum!" diye haykırdı.

Ben senin emrine amade bir lamba cini değilim.

Yarısına kadar orman zeminine gömülü bir dal ayağına takılacak kadar yükseldi ve Adeline sert bir düşüşle yere kapaklandı. Dizi engebeli toprağa çarptı, çalılar ellerini yırttı.

Lütfen, ne istersen veririm.

Ve sonra gözyaşları başladı. Aniden ve hıçkırıklarla. Aptal. Aptal. Aptal. Yumruklarını yere vurdu.

Bu acımasız bir oyun, korkunç bir rüya, diye düşündü. Ama geçecek.

Rüyaların huyu buydu. Biterlerdi.

"Uyan," diye fısıldadı karanlığa doğru.

Uyan.

Adeline ormanın zeminine kıvrıldı, gözlerini kapadı, annesinin yaşlarla ıslanmış yanaklarını, babasının içi boş hüznünü, Estele'in yorgun bakışlarını gördü. Karanlığı gördü, gülümsüyordu. Onun o bağlayıcı tek kelimeyi fısıldayan sesini duydu:

Tamamdır.

New York
10 Mart 2014

XI

Yakınına, otların üstüne bir frizbi indi.

Addie koşan ayakların patırtısını duydu ve gözlerini açmasıyla devasa bir siyah burnun yüzüne yapışması ve köpeğin onu ıslak öpücüklere boğması bir oldu. Addie gülerek doğruldu, parmaklarını köpeğin gür tüylerinin arasında dolaştırdı ve köpek tam ikinci kekin durduğu kese kâğıdını kapacakken, onu tasmasından yakaladı.

"Sana da merhaba," derken, parkın karşı tarafından biri ona seslenerek özür diledi.

Addie frizbiyi sesin sahibine doğru fırlatınca, köpek koşarak uzaklaştı. Addie ürperdi. Bir anda tamamen uyanmış ve üşümüştü.

Mart ayının sıkıntısı buydu; sıcaklığı kalıcı olmazdı. Bahar numarası yaptığı kısa zaman dilimi, güneşte oturuyorsanız ancak buzlarınızı eritecek kadar sürer ve biterdi. Güneş yer değiştirmiş, gölgeler uzamıştı. Addie tekrar ürperdi ve taytını silkeleyerek çimenlerden kalktı.

Onu daha sıcak tutacak bir pantolon çalmalıydı.

Kese kâğıdını cebine koydu, Fred'in kitabını kolunun altına kıstırdı ve parktan çıkıp doğu yönünde Union'dan aşağı, su kıyısına doğru yürümeye başladı.

Yarı yolda, bir kemandan çıkan ve insana olgunlaşmış bir meyve hissi veren notalar duyarak durdu.

Kaldırımda, bir taburede oturmuş ve kemanını çenesinin altına dayamış bir kadın vardı. Tatlı ve ağır melodi Addie'yi Marsilya'ya, Budapeşte'ye, Dublin'e götürdü.

Bir avuç insan kadını dinlemek için toplanmıştı. Şarkı sona erince, kaldırım yumuşacık bir alkış sesiyle ve geçen insanlarla doldu. Addie cebindeki son bozuk parayı çıkarıp açık duran keman kutusuna bıraktı ve kendini hem hafiflemiş hem de daha iyi hissederek yürümeye devam etti.

Cobble Hill'deki sinemaya varınca zaman çizelgesini kontrol etti, kapıyı itti ve kalabalık lobide ilerlerken adımlarını sıklaştırdı.

"Hey," dedi elinde bir süpürge olan ergenlik çağındaki bir oğlana işaret ederek. "Sanırım çantamı üçüncü salonda bıraktım."

Doğru sözcükleri seçtiğiniz sürece, yalan söylemek çok kolaydı.

Oğlan başını kaldırmadan içeri girmesini işaret etti, Addie bilet kontrolörünün kordonunun altından geçip karanlık salona girdi. Attığı her adım, telaşını biraz daha azaltıyordu. Bir aksiyon filminin kapalı kapılarının ardından boğuk bir fırtına gümbürtüsü geliyordu. Bir romantik komediden salona yumuşak bir müzik yayılıyordu. Yükselip alçalan sesler, film müzikleri. Addie GELECEK PROGRAM posterlerine ve her kapının üstünde yer alan ve içeride hangi filmin gösterildiğini belirten panolara bakarak koridorda ilerledi. Hepsini bir düzine kez izlemişti ama umurunda değildi.

Beşinci salonda jenerik akıyor olmalıydı çünkü kapı açıldı ve bir insan kalabalığı koridora döküldü. Addie yanlarından geçerek boşalan salona girdi ve ikinci sırada tepetaklak olmuş bir patlamış mısır kovası ile yapış yapış zemine saçılmış altın rengi taneleri gördü. Kovayı aldı, lobideki büfeye geri döndü ve on, on iki yaşlarındaki üç kızın arkasında sırasını bekledikten sonra, tezgâha ve arkasındaki oğlana ulaştı.

Saçlarını eliyle hafifçe kabarttı ve derin bir nefes verdi.

"Çok özür dilerim," dedi. "Küçük bir oğlan patlamış mısırımı devirdi." Başını salladı, tezgâhın arkasındaki oğlan da onun kızgınlığını taklit eden bir mimikle karşılık verdi. "Benden kova ücreti yerine tekrar doldurma ücreti almanız mümkün olur mu..." Cüzdanını çıkarmaya hazırlanır gibi elini cebine uzattı ama görevli kovasını aldı.

"Dert etmeyin," dedi etrafa bakarak. "Bendensiniz."

Addie sırıttı. "Bir tanesiniz," dedi delikanlının gözlerine bakarak. Delikanlı yanakları kızararak bunun gerçekten sorun olmadığına dair bir şeyler gevelerken, bir yandan da amiri oralarda mı diye gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu. Kutuda kalan mısırı çöpe boşaltıp sıfırdan doldurdu ve bir sırmış gibi tezgâhın üstünden kaydırdı.

"İyi seyirler."

Addie'nin dünyaya sunulmasına tanık olduğu bütün icatlar arasında –buharlı trenler, elektrik ışıkları, fotoğrafçılık, telefonlar, uçaklar ve bilgisayarlar– favorisi sinema olabilirdi.

Kitaplar harika, taşınabilir ve kalıcıydı ama karanlık sinemada bütün görüşünü kaplayan geniş bir ekranın karşısında otururken, dünyanın geri kalanı siliniyor ve birkaç kısa saat boyunca aşk, entrika, komedi ya da maceraya dalmış bambaşka biri oluyordu. Hele bütün bunlar Ultra HD bir görüntü kalitesi ve stereo sesle birleşince.

Jenerik akarken, göğsüne bir ağırlık çöktü. Bir süreliğine bütün ağırlığını üzerinden atmıştı ama şimdi yeniden kendine dönmüş, ayakları yere basana kadar koltuğa gömülmüştü.

Addie sinemadan çıktığında saat neredeyse altıydı ve güneş batıyordu.

Yüksek ağaçların sıralandığı sokaklardan, pazarın kepenginin indirildiği ve tezgâhların kapandığı parktan geçerek diğer uçtaki

paslı, yeşil masaya doğru yürüdü. Fred hâlâ masadaydı ve *M*'yi okumaya devam ediyordu.

Masanın üstündeki kitapların dizilişi biraz değişmiş, kitaplardan birinin satıldığı şu tarafta bir boşluk, yeni bir kitabın eklendiği diğer tarafta yeni bir yükselti oluşmuştu. Işık gittikçe azaldığı için, Fred'in birazdan kalkıp kutuları toplaması ve onları teker teker, bir odalı evinin bulunduğu ikinci kata taşıması gerekecekti. Addie defalarca ona yardım etmeyi teklif etmişti ama Fred bunu kendisi yapmakta ısrarcıydı. Estele'den yadigâr bir sözle "Bayat ekmek kadar inatçı"ydı.

Addie masanın yanında çömeldi ve elinde yerden kaldırır gibi yaptığı ödünç kitapla doğruldu. Yığını bozmamaya dikkat ederek, kitabı yerine bıraktı. Fred hikâyenin heyecanlı bir yerinde olacaktı ki ona, kitaba ya da kitabın üstüne bıraktığı, içinde parça çikolatalı kek bulunan kese kâğıdına bakmadan sadece homurdandı.

Sevdiği tek kek buydu.

Fred, bir sabah Addie'ye, Candace'ın onun tatlıya düşkünlüğü yüzünden sürekli söylendiğini, şekerin onu öldüreceğini söylediğini anlatmıştı. Ama hayat çarpık bir mizah anlayışı olan sürtüğün tekiydi çünkü giden Candace olmuştu ve Fred, (Candace'ın değil, kendi sözleriyle) "hâlâ bok yemeye" devam ediyordu.

Sıcaklık düşüyordu. Addie ellerini ceplerine soktu ve Fred'e iyi akşamlar diledikten sonra sırtını batan güneşe, yüzünü önüne düşen uzun gölgesine dönerek blok boyunca yürümeye devam etti.

Addie, Alloway'e vardığında, hava çoktan kararmıştı. Alloway ucuz içki satan, küçük bar statüsünden keyif alır gibi görünürdü ama Brooklyn hissini yaşamak isteyen ünlülerin arasında revaçta olması, ününü lekelemişti. Kaldırımda sigara içip sohbet ederek arkadaşlarını bekleyen insanlar vardı. Addie bir süre onların arasında oyalandı. Kapının cazibesine, çekici gelen o aşinalığa,

déjà vu hissine olabildiğince karşı koymak için, sırf yapacak bir şeyi olsun diye bir sigara otlandı.

Bu yolu biliyordu.

Nereye çıkacağını da.

Alloway'in içi bir viski şişesi biçimindeydi; girişteki barın da dâhil olduğu dar boyun kısmı genişleyerek masaların ve sandalyelerin bulunduğu bir salona açılıyordu. Addie tezgâhın önündeki bir tabureye oturdu. Sol tarafındaki adamın ona bir içki ısmarlamasını ses çıkarmadan kabul etti.

"Durun tahmin edeyim," dedi adam. "Bir roze?"

Addie sırf adamın yüzündeki şaşkınlığı görmek için bir an viski ısmarlatmayı düşündü ama viski ona göre değildi. O her zaman tatlı içkileri tercih etmişti.

"Şampanya."

İçkiyi ısmarlayan adam, telefonu çalana ve hemen döneceğini söyleyerek bardan uzaklaşana kadar havadan sudan sohbet ettiler. Addie adamın dönmeyeceğini biliyordu ve buna memnun oldu. İçkisini yudumlayarak Toby'nin sahne almasını bekledi.

Toby sahnedeki yerini aldı, gitarını dayamak için bir dizini yukarı kaldırırken, mahcup ve neredeyse özür dileyen gülümsemesiyle seyirciye baktı. Bir yer kaplamayı henüz öğrenememişti ama Addie öğreneceğinden emindi. Çalmaya başlamadan önce gözleri seyircilerin üzerinde dolaştı. Addie gözlerini kapadı ve kendini müziğe bıraktı. Toby birkaç cover parça çaldı. Sonra kendi halk ezgilerinden biriyle devam etti. Sonra o şarkı başladı.

İlk birkaç nota Alloway'e yayılırken, Addie, zihninde genç adamın evine döndü. Piyano başında, notaları teker teker çıkarırken Toby yanındaydı ve parmakları parmaklarının üzerindeydi.

Şimdi sözler ve melodi birleşince, bütünlük sağlanmıştı. Şarkı Toby'nin olmaya başlıyordu. Bir ağaç gibi kök salıyordu. Toby artık kendi başına hatırlayacaktı. Addie'yi değil elbette ama bunu. İkisinin şarkısını.

Şarkı sona erip müzik yerini alkışa bırakınca, Toby bara sokuldu ve bir bardak viski-kola ısmarladı çünkü bunları ona bedava verirlerdi ve ilk yudumuyla üçüncüsü arasında, onu görüp gülümsedi. Addie bir an onun bir şey hatırladığını sandı –umdu, şimdi bile– çünkü Toby kıza onu tanımış gibi bakıyordu ama işin aslı, sadece tanımak istiyordu; birini çekici bulmak, yanlış ışıkta onu tanımaya çok benzeyebiliyordu.

"Özür dilerim," dedi Toby, utandığında hep yaptığı gibi başını yana eğerek. O sabah onu oturma odasında bulduğu zaman da yaptığı gibi.

Biri Addie'nin omzuna sürtünerek üzerinden barın kapısına doğru uzandı. Addie gözlerini kırpıştırdı, hayal dağıldı.

İçeri girmemişti. Parmaklarının arasında bitmek üzere olan sigarayla, hâlâ sokakta duruyordu.

Bir adam kapıyı açık tutarak, "Geliyor musunuz?" dedi.

Addie başını hayır der gibi salladı ve kendini bir adım geri çekilmeye, kapıdan, bardan ve sahne almak üzere olan genç adamdan uzaklaşmaya zorladı. "Bu akşam değil," dedi.

Kısa sürecek mutluluğu, sonrasındaki mutsuzluğa değmezdi.

New York
10 Mart 2014

XII

Brooklyn Köprüsü'nü geçerken, gece, Addie'nin üstüne örtüldü.

Bahar vaadi bir gelgit gibi çekilmiş, yerini nemli kış soğuğuna bırakmıştı. Addie ceketinin önünü kapatarak Manhattan boyunca uzun yürüyüşüne başlarken nefesi havada beyaz bir bulut çiziyordu.

Metroya binmek kolay olurdu ama Addie kapalı ve havasız yer altında olmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı; tüneller mezara benziyordu. İnsan ölemediği zaman, bir yerde kapalı kalmak, diri diri gömülmek gibi şeylerden korkuyordu. Ayrıca yürümek onu rahatsız etmiyordu; kendi uzuvlarının gücünü biliyor, eskiden korktuğu tür yorgunluktan artık keyif alıyordu.

Yine de 56. Sokak'taki Baxter'a ulaştığında, saat geç olmuş, yanakları uyuşmuş, bacakları yorulmuştu.

Şık, gri paltolu bir adam, geçmesi için kapıyı tuttu ve Baxter'ın mermer lobisine adım atınca, merkezî ısıtmanın ani sıcağı teninin karıncalanmasına neden oldu. Sıcak bir duş ve yumuşak bir yatak hayaliyle açık asansöre doğru yürürken, bankonun arkasındaki adam koltuğundan kalktı.

"İyi akşamlar," dedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"James'i görmeye geldim," dedi Addie hız kesmeden. "Yirmi üçüncü kat."

Adamın kaşları çatıldı. "Burada değil."

"Daha iyi ya," dedi Addie asansöre girerken.

"Hanımefendi," dedi adam arkasından gelerek. "Bu şekilde yukarı..." Ama kapılar çoktan kapanmaya başlamıştı. Adam onu durduramayacağını bildiğinden, güvenliği aramak için çoktan bankoya dönmüştü bile ve kapılar aralarında kapanırken Addie'nin son gördüğü şey, adamın telefona uzanması oldu. Belki düşünce aklından silinmeden önce telefonu kulağına götürecek, hatta numarayı tuşlamaya başlayacaktı ama sonra elindeki ahizeye bakacak, bunu hangi akla hizmet yaptığını merak ederek hattın ucundaki kişiden özür dileyecek ve koltuğuna çökecekti.

Daire, James St. Clair'e aitti.

Birkaç ay önce şehir merkezindeki bir kafede tanışmışlardı. Bütün masalar doluydu ve adam kışlık şapkasının altından görünen sarı saçları ve soğuktan buharlanmış gözlüğüyle Addie'nin yanına gelmişti. Addie o gün Rebecca'ydı ve James daha kendini tanıtmadan masasını paylaşmak için ondan izin istemiş, Colette'in *Chéri*'sini okuduğunu görmüş ve kırık dökük, mahcup bir Fransızcayla birkaç cümle söylemeyi başarmıştı. Sonra masaya oturmuştu ve çok geçmeden gülümsemeleri yerini rahat bir sohbete bırakmıştı. Bazı insanların ısınması asırlar sürerken, diğerlerinin adım attıkları her odaya kendi evleriymiş gibi girmeleri çok tuhaftı.

James onlardandı, sevilmesi kolay olanlardan.

Ne iş yaptığını sorduğu zaman, Addie ona şair olduğunu söylemişti (basit bir yalandı çünkü kimse kanıt sormazdı). James de ona iki işi arasındaki geçiş sürecinde olduğunu anlatmıştı. Addie kahvesini elinden geldiğince bitirmemeye çalışmıştı ama bir süre sonra fincanı boşalmıştı, James'inki de. Yeni müşteriler akbabalar gibi boş sandalye peşinde, etraflarında dönüyordu ama James yerinden kalkmaya yeltenince Addie o tanıdık hüznü hissetmişti. Sonra James ona dondurma sevip sevmediğini sormuştu ve aylardan ocak, dışarısı buz ve kaldırım tuzuyla kaplı olmasına

rağmen, Addie, sevdiğini söylemişti ve bu kez masadan birlikte kalkmışlardı.

Şimdi Addie, James'in kapısındaki tuş takımına altı haneli şifresini yazıp içeri giriyordu.

Kendiliğinden yanan ışıklar açık renk ahşap parkeleri, tertemiz mermer tezgâhları, kalın perdeleri ve kullanılmamış gibi görünen mobilyaları aydınlattı. Yüksek arkalıklı bir koltuk. Krem rengi bir kanepe. Üstüne kitaplar istiflenmiş bir masa.

Addie fermuarlarını aşağı çektiği çizmelerini kapının yanına bıraktı ve dairenin içinde yalın ayak ilerleyip ceketini bir koltuğun kolçağına koydu. Mutfağa girince kendine bir kadeh Merlot şarabı doldurdu, buzdolabı çekmecesinde Gruyère peyniri, dolapta bir kutu gurme kraker buldu ve derleme pikniğini tavandan yere kadar inen pencerenin, şehri ayaklarının altına serdiği oturma odasına taşıdı.

James'in plaklarını karıştırdı, Billie Holiday'in bir plağını seçti ve bacaklarını altına toplayıp oturduğu krem rengi kanepede yemeğini yedi.

Böyle bir yeri olsun isterdi. Kendine ait bir yer. Onun vücudunun şeklini almış bir yatak. Giysilerle dolu bir gardırop. Yaşadığı hayattan izlerle, hafızanın elle tutulur kanıtlarıyla dekore edilmiş bir ev. Ama hiçbir şeyi elinde uzun süre tutamaz gibiydi.

Bunu denememiş değildi.

Yıllar içinde kitaplar toplamış, sanat eserleri biriktirmiş, çekmecelere şık elbiseler gizlemiş ve üstlerine kilit vurmuştu. Ama ne yaparsa yapsın eşyalar her zaman kaybolurdu. Teker teker ya da hepsi aynı anda, tuhaf bir durum sonucu ya da sadece zamanın eliyle yok oluyorlardı. Sadece New Orleans'ta bir evi olmuştu ama o bile Addie'nin değildi ve geride kalmıştı.

Kurtulamadığı tek şey, yüzüktü.

Bir zamanlar o yüzükten tekrar ayrılmaya dayanamazdı. Kaybının yasını tuttuğu bir dönem olmuştu. Onlarca yıl sonra, onu elinde tutarken kalbinin mutlulukla çarptığı bir zaman.

Oysa şimdi, onu görmeye bile dayanamıyordu. Cebinde nahoş bir ağırlık, bir başka kaybın istenmeyen hatırlatmasından başka bir şey değildi. Parmaklarının ahşaba her sürtünüşünde, karanlığın yüzüğü parmağına geri takarken eline kondurduğu öpücüğü hissediyordu.

Gördün mü? Şimdi eşitlendik.

Addie ürperdi, kadeh elinde sallandı ve kırmızı şaraptan damlalar kadehin ağzından sıçrayıp kan damlaları gibi krem rengi kanepenin üstüne döküldü. Addie küfretmedi, soda ve havlu almak için ayağa fırlamadı. Lekenin kumaş tarafından emilmesini ve gözden kaybolmasını seyretti. Hiç olmamış gibi.

Kendisi de hiç olmamış gibi.

Addie kalktı, küveti doldurmak için suyu açtı ve şehrin kirinden kokulu yağla arınıp yüz dolarlık sabunla ovalandı.

Her şey parmaklarınızın arasından kayıp gidince, avucunuza değen hoş şeylerin tadını çıkarmayı öğreniyordunuz.

Suyun içine gömüldü ve lavanta ile nane kokusunu içine çekerek iç geçirdi.

O gün James'le dondurma yemeye gitmiş, dondurmalarını dükkânın içinde, kafa kafaya verip birbirlerinin bardaklarından süsleme çalarak yemişlerdi. James'in şapkası masanın üstünde, sarı bukleleri tamamen açıktaydı ve yakışıklıydı ama Addie'nin onun yakışıklılığını fark etmesi yine de biraz zaman aldı.

Addie bakışmalara alışıktı –hatları keskin ama kadınsıydı, yanaklarındaki takımyıldızı çillerin üstünden bakan ışıl ışıl gözleriyle zamansız bir güzelliği olduğunu duymuştu– ama bu farklıydı. Başlar onlara dönüyor, gözler üstlerinde takılı kalıyordu. Addie bunun nedenini merak edince, James ona neşeli bir şaşkınlıkla baktı ve aslında son zamanlarda çok popüler olan bir dizide rol

alan bir oyuncu olduğunu itiraf etti. Bunu söylerken yanakları kızardı, gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar Addie'nin yüzüne bakıp onda esaslı bir değişim görmeyi bekledi. Ama Addie, James'in hiçbir çalışmasını izlememişti ve izlemiş olsaydı bile ün karşısında utanacak insanlardan değildi. Çok uzun yaşamış, birçok sanatçıyla tanışmıştı. Buna rağmen ve belki de bu yüzden, Addie, gelişimini henüz tamamlamamış ve sanatçı kişiliğini hâlâ oturtmaya çalışanları yeğliyordu.

Böylece James ve Addie sohbetlerine devam ettiler.

Addie onun ayakkabılarına, kazağına ve tel çerçeveli gözlüğüne takıldı.

James ona yanlış on yılda doğduğunu söyledi.

Addie de ona kendisinin yanlış yüzyılda doğduğunu.

James güldü, Addie gülmedi ama genç adamda gerçekten eski tarz bir şey *vardı*. Sadece yirmi altı yaşındaydı ama kendi sesinin ağırlığını bilen adamların ahengiyle ve telaşsız netliğiyle konuşuyordu ve yaşlanmak için can atarcasına babaları gibi giyinen genç adamlar sınıfına aitti.

Bunu Hollywood da fark etmişti. Dönem projelerinde rol alıyordu.

"Sepyaya uygun bir yüzüm var," dedi James şaka yollu.

Addie gülümsedi. "Radyoya uygun bir yüzden iyidir."

Güzel bir yüzdü ama onda doğru olmayan bir şey vardı. Sırrı olan bir adamın sürekli gülümsemesi. Dondurmaları biterken çözüldü. Neşesi titreşerek söndü ve plastik kaşığını kâsesinin içine bırakırken, "Üzgünüm," dedi.

Addie, "Ne için?" diye sorarken, James arkasına yaslandı ve parmaklarını saçlarının arasından kaydırdı. Sokaktaki yabancılar için bu üstünde durulmayacak bir jest, kedilere özgü bir gerinme gibi görünebilirdi ama Addie genç adamın yüzündeki sıkıntıyı fark etmişti.

"Çok güzel, nazik ve eğlencelisin."

"Ama?" dedi Addie bunun devamının geleceğini hissederek.

"Ben eşcinselim."

Sözcük gırtlağına takılmış bir yumru gibi çıkmıştı. Sonra üstünde çok fazla baskı olduğunu, medyanın göz hapsinden ve taleplerinden nefret ettiğini anlattı. İnsanların fısıldaşmaya ve meraklanmaya başladığını ama bunu açıklamaya henüz hazır olmadığını.

Addie o anda bir sahnede olduklarını fark etti. Dondurmacının vitrininin önüne herkesin görebileceği şekilde yerleştirilmişlerdi ve James hâlâ ondan özür diliyor, Addie ile flört etmemiş, onu bu şekilde kullanmamış olması gerektiğini söylüyordu ama Addie onu gerçekten dinlemiyordu. Konuşurken James'in mavi gözleri donuklaşmıştı. Senaryo gözyaşı gerektirdiğinde de buna sığınıyor olabilir miydi? Yardım aldığı yer burası mıydı? Addie'nin de sırları vardı elbette ama onları saklamaya mecburdu.

Yine de bir gerçeği sildirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Gitmek istersen," diyordu James, "anlarım."

Ama Addie kalkmadı ya da mantosuna uzanmadı. James'e doğru eğildi ve kâsesinin kenarından bir yaban mersini çaldı.

"Seni bilmem ama," dedi rahat bir tavırla, "*ben* çok güzel bir gün geçiriyorum."

James titrek nefesini bıraktı, yaşaran gözlerini kırpıştırdı ve gülümsedi.

"Ben de," dedi ve sonrasında her şey daha iyi gitti.

Bir sırrı paylaşmak, saklamaktan daha kolaydır ve el ele dışarı çıktıklarında artık mahrem bilgilerinin başlarını döndürdüğü iki suç ortağıydılar. Addie fark edilmekten ya da görülmekten çekinmiyordu çünkü fotoğraf çekilse bile, asla ortaya çıkmayacaklardı.

(Fotoğraflar *çıktı* elbette ama Addie'nin yüzü ya hareket halindeydi ya da örtülüydü ve sonraki bir hafta boyunca boyalı basının gizemli kızı olarak kaldı. Ta ki manşetler kaçınılmaz olarak daha fazla merak uyandıracak başka bir konuya geçene dek.)

Sonradan bir şeyler içmek için buraya, Baxter'daki bu daireye gelmişlerdi. James'in masalarının üstü, hepsi de İkinci Dünya Savaşı'yla alakalı kitaplar ve kâğıtlarla kaplıydı. James bir role hazırlandığını söyledi, birinci ağızdan anlatılmış ne bulursa okuyordu. Addie'ye çıktısını aldığı bu reprodüksiyonları gösterdi ve Addie kendisinin de savaşla çok ilgilendiğini ve birkaç hikâye bildiğini söyleyerek onları kendisinin değil de bir başkasının tecrübeleriymiş gibi anlattı. James onu krem rengi kanepenin bir köşesinde, göğsünün üstüne yerleştirdiği bir viski kadehiyle, gözleri kapalı dinledi.

Geniş yatakta, birbirlerinin sıcaklığının gölgesinde yan yana uyuyakaldılar. Ertesi sabah Addie gün doğmadan uyandı ve vedalaşmanın rahatsızlığından ikisini de kurtarmak için erkenden çıktı.

İyi arkadaş olabilecekleri hissine kapılmıştı. James onu hatırlasaydı. Bunu düşünmemeye çalışıyordu, bazen hafızasının sadece geriye değil ileriye de gittiğine ve asla geçemeyeceği yolları ona göstermek için makara gibi çözüldüğüne yemin edebilirdi. Ama o istikamette delilik vardı ve Addie onun peşinden gitmemeyi öğrenmişti.

Ve şimdi yine buradaydı ama James yoktu.

Addie, James'in kalın, pelüş bornozlarından birine sarındı ve çift kanatlı cam kapıları açıp yatak odasının balkonuna çıktı. Rüzgâr esmeye başlamıştı ve soğuk, çıplak tabanlarını acıtıyordu. Şehir yapay yıldızlarla dolu, alçak bir gece göğü gibi etrafına serilmişti. Addie ellerini bornozun ceplerine soktu ve onun varlığını hissetti.

Pürüzsüz tahtadan küçük bir halka.

Addie iç geçirdi, yüzüğü kavrayıp cebinden çıkardı, dirseklerini balkona dayadı ve her bir sarmalını çoktan ezberlememiş gibi kendini açık avucundaki halkaya bakmaya, onu incelemeye zorladı. Boş elini kıvrımının üstünde kaydırırken yüzüğü parma-

ğına geçirme dürtüsüne karşı koydu. Elbette, daha karanlık ve yorgun anlarında bunu düşünmüştü ama pes eden o olmayacaktı.

Elini eğerek yüzüğün balkonun kenarından aşağı, daha aşağı, karanlığa düşmesine izin verdi.

Sonra içeri döndü, kendine bir kadeh daha şarap doldurdu ve muhteşem yatağa tırmanıp kaz tüyü yorganla Mısır işi çarşafların arasına süzülürken Alloway'e girmediğine, barda oturup dağınık bukleli ve mahcup gülümsemeli Toby'yi beklemediğine pişman oldu. Bal kokan, enstrüman çalar gibi sevişen ve yatakta bir sürü yer kaplayan Toby'yi.

Villon-sur-Sarthe, Fransa
30 Temmuz 1714

XIII

Bir el, Adeline'i sarsarak uyandırdı.

Bir an için mekânın ve zamanın dışında kaldı. Uyku ve uykunun beraberinde getirdiği, sessiz tanrılara edilen dualaların, karanlıkta yapılan anlaşmaların, unutulmanın olduğu rüya –çünkü rüya olmalıydı– onu bırakmayı reddediyordu.

Adeline'in hayal gücü daima çok güçlü olmuştu.

Hayatı boyunca tanıdığı bir ses, "Uyan," dedi.

El omuzunu bir kez daha ve sertçe sarsınca, Adeline gözlerini kırpıştırarak uyandı ve teninin altında samanları hissederken önce ambarın tavanının kalaslarını, sonra yanında diz çökmüş, saç örgüleri bir taç gibi başını çevreleyen, çatık kaşlı Isabelle'i gördü. Doğurduğu her çocuk tenini biraz daha soldurmuş, her doğum, hayatından biraz daha çalmıştı.

"Kalk haydi, aptal şey."

Bu, sesindeki inceliğin yumuşattığı bir azarla, Isabelle'in *söyleyeceği türden* bir şeydi. Ama dudakları endişeyle büzülmüş, alnı kırışmıştı. Oldum olası böyle, bütün yüzüyle kaş çatardı ama Adeline başparmağını onun kaşlarının arasına (daha önce binlerce kez yaptığı gibi kaygısını silmek amacıyla) bastırmak için uzatınca, Isabelle bir yabancının dokunuşundan sakınır gibi geri çekildi.

Demek ki bu bir rüya değildi.

"Mathieu," diye seslendi Isabelle omzunun üstünden arkaya ve Adeline arkadaşının en büyük oğlunu elinde sıkı sıkı tuttuğu bir kovayla ambarın kapısında gördü. "Git, bir battaniye getir."

Oğlan güneşte kayboldu.

"Kimsin sen?" dedi Isabelle ve Adeline adın ağzından çıkmayacağını unutarak cevap vermeye yeltendi. Kelime gırtlağında takılı kaldı.

"Ne oldu sana?" dedi Isabelle. "Kayıp mı oldun?"

Adeline başını evet der gibi salladı.

"Nereden geldin?"

"Buradan."

Isabelle'in kaşları iyice çatıldı. "Villon'dan mı? Ama bu mümkün değil. Mutlaka karşılaşırdık. Ben hayatım boyunca burada yaşadım."

"Ben de," diye mırıldandı Adeline ama Isabelle gerçeği bir sanrı gibi görmüş olacaktı ki bir düşünceden kurtulmaya çalışırcasına başını salladı.

"Şu çocuk," diye mırıldandı, "nerede kaldı?"

Sonra gözlerini tekrar Adeline'e çevirdi. "Kalkabilir misin?"

Kol kola avluya yürüdüler. Adeline kir içindeydi ama Isabelle onu bırakmadı ve bu basit incelik ve kızın dokunuşunun sıcaklığı karşısında Adeline'in boğazına bir yumru oturdu. Isabelle ona yabani bir şey gibi davranıyordu, onu eve götürürken sesi yumuşak, hareketleri yavaştı.

"Bir yerin acıyor mu?"

Evet, diye düşündü Adeline. Ama Isabelle'in sıyrıklardan, kesiklerden ve basit yaralardan bahsettiğini biliyordu ve onlardan o kadar emin değildi. Kendine baktı. Karanlık en kötü kısmı gizlemişti. Şimdi sabahın aydınlığında her şey gözler önündeydi. Adeline'in mahvolmuş gelinliği. Harap haldeki terlikleri. Orman zemininin boyadığı teni. Önceki gece ormandaki çalıların tenini

çizdiğini hissetmişti ama görünürde kabarıklıklar, kesikler ya da kan izi yoktu.

Eve girerlerken, "Hayır," dedi alçak sesle.

Mathieu ya da ikinci çocukları Henri ortalıkta görünmüyordu. Sadece şöminenin yakınındaki bir sepette uyuyan bebek Sara vardı. Isabelle, Adeline'i bebeğin karşısındaki bir sandalyeye oturttu ve ateşin üstüne bir çaydanlık koydu.

"Çok iyisin," diye fısıldadı Adeline.

"'Bir yabancıydım ve sen bana kucak açtın,'" dedi Isabelle.

Bu, İncil'den bir satırdı.

Isabelle masaya bir leğen ve bir bez getirdi. Adeline'in önünde diz çöktü, kirli terliklerini ayağından çıkarıp şöminenin yanına koydu. Sonra Adeline'in ellerini tutup orman zemininin pisliğini parmaklarından, toprak kalıntılarını tırnaklarından temizlemeye başladı.

Bir yandan ona sorular soruyor, Adeline de gerçekten cevap vermeye gayret ediyordu ama adı hâlâ ses veremediği bir şekildi ve köydeki hayatından, ormandaki gölgeden, yaptığı anlaşmadan bahsettiği zaman, sözcükler dudaklarından dökülüyor ama diğer kızın kulaklarına varmadan duruyorlardı. Isabelle'in ifadesi dalgınlaştı, boş boş bakmaya başladı ve Adeline nihayet susunca, daldığı bir hayalden silkinir gibi, başını iki yana salladı.

"Özür dilerim," dedi hayattaki en eski arkadaşı mahcup bir gülümsemeyle. "Ne diyordun?"

Adeline zaman içinde yalan söyleyebildiğini, sözcüklerin şarap gibi akacağını, kolayca döküleceğini ve yutulacağını öğrenecekti. Ama gerçek her zaman dilinin ucunda duracaktı. Hikâyesi, onun dışındaki herkes için suskun kalacaktı.

Bebek kıpırdanmaya başlayınca, Adeline'in eline bir kupa tutuşturuldu.

"En yakın köy arabayla bir saat uzaklıkta," dedi Isabelle kundaklı bebeği sepetinden alırken. "Onca yolu yürüdün mü?

Çok yorulmuş..." Elbette Adeline'le konuşuyordu ama sesi yumuşacık ve tatlı, dikkati Sara'daydı ve nefesi bebeğin saçlarını okşuyordu. Adeline itiraf etmeliydi ki arkadaşı anne olmak için yaratılmış gibi görünüyordu ve halinden, üzerindeki dikkati bile fark etmeyecek kadar hoşnuttu.

"Seninle ne yapacağız biz?" dedi yumuşak bir sesle.

Dışarıdaki avludan ağır çizmelerin sesi duyulunca, Isabelle bebeğin sırtını sıvazlayarak dikleştirdi. "Kocam George olmalı."

Adeline, George'u iyi tanırdı, altı yaşındayken, öpücüklerin oyunlarda piyon gibi takas edildiği günlerde onu bir kez öpmüştü. Ama şimdi kalbi panikle doldu ve ayağa fırlayınca, elindeki kupa masanın üstüne düştü.

Korktuğu, George değildi.

Kapı eşiği ve Isabelle diğer taraftayken ne olacağıydı.

Ani bir hareketle Isabelle'in koluna yapışıp onu sımsıkı tuttu ve o anda diğer kadının yüzünde ilk kez korku belirdi. Ama sonra Isabelle kendini toplayıp Adeline'in elini sıvazladı.

"Endişelenme," dedi. "Onunla konuşacağım. Her şey yoluna girecek." Ve Adeline itiraz edemeden, bebek kucağına tutuşturulmuş, Isabelle yanından ayrılmıştı.

"Bekle. Lütfen."

İçi korkuyla doluydu ama Isabelle gitmişti. Kapı açık kaldı, diğer taraftaki avludan yükselip alçalan sesler duyuldu ama kelimeler bir rüzgâr uğultusundan farksızdı. Bebek, kollarının arasında mızırdanmaya başlayınca, hem onu hem kendini sakinleştirmek için kucağında biraz salladı. Bebek sustu, Adeline tam onu sepete bırakmaya hazırlanırken korku dolu, kısa bir iç çekiş duydu.

"Ondan uzaklaş."

Isabelle'di bu, sesi panikten yükselmiş ve tizleşmişti. "Seni kim içeri aldı?"

Hristiyanlığa özgü iyiliği, annelik korkusuyla bir anda silinip gitmişti.

"*Sen*," dedi Adeline gülmemek için kendini zor tutarak. Oysa ortada gülünecek hiçbir şey yoktu. Delilikti bu.

Isabelle ona dehşetle bakakalmıştı. "Yalan söylüyorsun," diyerek öne atıldı ama kocası elini omzuna koyarak onu durdurdu. George da Adeline'i görmüş, onu farklı, vahşi bir tür, evlerine girmiş bir kurt gibi algılamıştı.

"Zarar vermek gibi bir niyetim yoktu," dedi Adeline.

"O zaman, *git*," dedi George emreder gibi.

Başka ne yapabilirdi ki zaten? Adeline bebeği sepette, çorba kupasını ve leğeni masanın üstünde, en eski arkadaşını geride bırakarak çıktı. Telaşla avluya yürüyüp arkasına bakınca, Isabelle'in kızını göğsüne bastırdığını gördü ama sonra George, Adeline kesilmesi gereken bir ağaç, evlerine vuran bir gölgeymiş gibi, elinde bir baltayla arada belirdi.

Ardından o da görünmez oldu, kapı kapandı ve sürgü çekildi.

Zihninde geçmişten kalma düzgün ve derin izler vardı. Bacakları onu defalarca buraya ve buradan evlerine taşımıştı. Vücudu yolu biliyordu. Bu patikadan aşağı yürüyüp sola sapınca, ayakları şimdiden o tarafa doğru hareket etse de artık onun evi olmayan eve gidiliyordu.

Ayakları... Adeline başını salladı. Terlikleri kurumaları için Isabelle'in şöminesinin yanına konmuştu.

Kapının yanındaki duvarın dibinde, George'un bir çift çizmesi duruyordu. Adeline onları alıp yürümeye başladı. Büyüdüğü eve değil, dualarının başladığı nehre doğru.

Gün çoktan ısınmaya başlamıştı ve çizmeleri nehrin kıyısına bırakıp sığ suya adım atarken, sıcağı teninde hissediyordu.

Nehrin suyu baldırlarını okşayıp dizlerinin arkasını öperken, soğuktan nefesi kesildi. Adeline başını eğince, sudaki çarpık yansımasını gördü. Bir yanı onu orada bulmamayı, sadece başının arkasındaki göğü görmeyi bekliyordu. Ama nehrin çarpıttığı aksi, hâlâ oradaydı.

Bir zamanlar örülüyken şimdi dağılmış olan saçları, büyümüş gözleri. Teninde boya beneklerini andıran yedi çil. Korku ve öfkeyle gerilmiş bir yüz.

"Neden sen cevap vermedin?" diye tısladı akıntıya vuran güneş ışığına.

Ama nehir taşların üstünden fokurdayarak, kendine has yumuşak ve kaygan sesiyle sadece güldü.

Adeline bir süre gelinliğinin bağcıklarıyla uğraştıktan sonra, kirli giysiyi üstünden çıkarıp suya batırdı. Akıntı kumaşı çekiştiriyor, Adeline'in parmakları onu bırakmak, nehrin hayatının son kalıntılarına el koymasına izin vermek istiyordu ama artık daha fazlasından vazgeçemeyecek kadar az şeyi kalmıştı.

Adeline kendisi de suyun içine gömülerek saçlarındaki son çiçekleri özgür bıraktı, ormanı teninden yıkadı. Sudan çıktığında kendini üşümüş, kırılgan ve yenilenmiş hissediyordu.

Güneş yükselmişti ve hava sıcaktı. Gelinliği kuruması için otların üstüne serdi ve kombinezonuyla yanındaki eğime oturdu. İkisi, sessizlik içinde, birbirlerinin hayaleti olarak yan yana oturdular. Ve Adeline aşağı bakınca, elinde avucunda başka hiçbir şeyin kalmadığını fark etti.

Bir gelinlik. Bir iç çamaşırı. Bir çift çalıntı çizme.

Kendini huzursuz hissederek eline bir çubuk aldı ve nehrin kıyısındaki balçığa dalgın dalgın desenler çizmeye başladı. Ama çizdiği her çizgi anında siliniyordu, bu, nehrin işi olamayacak kadar hızlı bir değişimdi. Adeline bir çizgi çiziyor ve daha sonuna gelmeden silinmeye başlamasını izliyordu. Adını yazmaya çalıştı ama elleri, dilini de bağlayan taşın altında kalmış gibi, hareketsizleşti. Daha derin bir çizgi çizip bir miktar kumu dışarı çıkardı ama bu da bir fark yaratmadı. O oyuğun silinmesi de çok sürmeyince, öfkeli bir hıçkırıkla çubuğu elinden attı.

Küçük ayak sesleri duyduğunda gözleri yaşarmıştı, gözlerini kırpıştırınca yuvarlak suratlı bir oğlanın, tepesinde dikildiğini

gördü. Isabelle'in dört yaşındaki oğluydu bu. Addie eskiden onu kollarında sallar, ikisinin de başı dönene kadar kahkahalar atarak döndürürdü.

"Merhaba," dedi oğlan.

"Merhaba," dedi Addie biraz titrek bir sesle.

"Henri!" diye seslendi oğlanın annesi ve bir anda Isabelle kalçasında bir çamaşır sepetiyle, orada, yokuşun tepesinde belirdi. Otların üstünde oturan Adeline'i gördü ve elini arkadaşına değil, oğluna uzattı. "Buraya gel," derken mavi gözleri Adeline'in üstündeydi.

"Kimsiniz?" diye sordu Isabelle. Adeline kendini dik bir yokuşun tepesinde, yer ayağının altından kayıyormuş gibi hissetti. Korktuğu düşüş başlarken, dengesini kaybedip öne doğru eğildi.

"Yolunuzu mu kaybettiniz?"

Déjà vu. Déjà su. Déjà vécu.

Bunu daha önce de görmüştü. Daha önce de bilmişti. Daha önce de yaşamıştı.

Buraya daha önce gelmiş, bu yoldan yürümüşlerdi –ya da onun gibi bir şey– bu yüzden Adeline şimdi nereye basacağını, ne diyeceğini, hangi sözcüklerin iyilikle karşılık bulacağını, doğru şekilde rica ederse Isabelle'in onu eve götürüp omuzlarına bir battaniye saracağını, ona bir kâse çorba vereceğini ve sonunda sorun çıkana kadar her şeyin yolunda gideceğini biliyordu.

"Hayır," dedi. "Sadece geçiyordum."

Yanlış bir cümle kurmuştu, Isabelle'in ifadesi sertleşti.

"Bir kadının tek başına yolculuk etmesi yakışık almaz. Özellikle bu halde."

"Biliyorum," dedi Adeline. "Eşyam bu kadar değildi ama soyuldum."

Isabelle'in beti benzi attı. "Kim soydu?"

"Ormandaki bir yabancı," dedi Adeline. Yalan da değildi.

"Bir yerine bir şey oldu mu?"

Evet, diye düşündü Adeline. *Hem de nasıl.* Ama kendini başını sallamaya ve "İdare ederim," demeye zorladı.

Başka seçeneği yoktu.

Diğer kadın çamaşır sepetini yere bıraktı.

"Burada bekle," dedi. Yine nazik ve cömert Isabelle olmuştu. "Hemen dönerim."

Küçük oğlunu kucaklayıp eve doğru döndü ve o gözden kaybolur kaybolmaz Adeline eteğinin ucu hâlâ nemli olan gelinliğini kapıp üstüne geçirdi.

Isabelle, elbette, yine unutacaktı.

Evinin yarı yolunda yavaşlayacak ve neden giysileri bırakıp geri döndüğünü merak edecekti. Suçu üç çocukla bebeğin huysuzluğu yüzünden sersemlemiş yorgun zihnine atacak ve nehre dönecekti. Ve bu kez nehir kıyısında oturan bir kadın, güneşe serilmiş bir gelinlik görmeyecekti. Sadece otların arasına terk edilmiş bir çubuk ve balçıktan, silinmiş bir tuval olacaktı.

Adeline ailesinin evini yüzlerce kez çizmişti.

Çatının açısını, kapının dokusunu, babasının atölyesinin gölgesini, bahçenin kenarında bir nöbetçi gibi duran yaşlı porsuk ağacının dallarını ezberlemişti.

Şu anda da oradaydı; ağacın gövdesinin arkasına sinmiş, ambarın yanında otlayan Maxime'i, yıkanmış çarşafları kurumaları için asan annesini ve bir tahta parçasını yontan babasını izliyordu.

Ve onları izlerken kalamayacağını fark etti.

Ya da kalabilirdi, bir nehrin üstünde seken bir taş gibi evden eve sıçrayabilirdi ama bunu yapmayacaktı. Çünkü düşündüğü zaman, kendini ne nehir ne taş gibi hissediyordu, daha çok taşı fırlatmaktan yorgun düşmüş el gibiydi.

Kapısını kapatan Estele.

Bir an nazikken bir sonrakinde dehşete kapılan Isabelle.

Daha sonra, çok sonra, Addie bu döngülerden bir oyun yaratacak, düşmeden önce daldan dala ne kadar sekebileceğine

bakacaktı. Ama şu anda acısı çok taze, çok keskindi ve o sahneleri tekrar yaşadığını düşünemiyor, babasının yüzündeki yorgun ifadeyi, Estele'in gözlerindeki kınamayı kaldırabileceğini sanmıyordu. Adeline LaRue burada, oldum olası tanıdığı bu insanlara yabancı olamazdı.

Onu unutmalarını izlemek, canını acıtıyordu.

Annesi eve girince Adeline ağacın kuytu gölgesini terk edip avlu boyunca ilerledi. Ama ön kapıya değil, babasının atölyesine doğru yürüdü.

Atölyenin tek penceresinin kepengi kapalı, lambası sönüktü ve içerideki tek ışık, açık kapıdan süzülen ince güneş ışığı hüzmesiydi ama içerisi görmeye yetecek kadar aydınlıktı. Burayı avucunun içi gibi biliyordu. Havada toprağımsı, tatlı bir reçine kokusu vardı, yer tıraşlanmış odun ve talaşla kaplıydı ve her yere babasının çalışmasının ürünleri sıralanmıştı. Elbette Maxime'i model alan ama kedi büyüklüğünde bir at heykeli. Yalnızca kesildikleri ağaç gövdesinin halkalarıyla süslenmiş bir kâse takımı. Kanatları açık, kapalı ya da havada süzülür konumda, avuç içine sığacak büyüklükte kuşlardan oluşan bir koleksiyon.

Adeline dünyayı kömürle ve sıkıştırılmış kurşunla çizmeyi öğrenmişti ama babası ne yarattıysa bir bıçakla yoktan var etmiş, yonttuğu biçimlere genişlik, derinlik ve hayat vermişti.

Adeline elini uzattı ve daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi parmağını atın burnunda dolaştırdı.

Burada ne arıyordu?

Bilmiyordu.

Belki de bu dünyada en sevdiği insana, babasına veda ediyordu.

Babasını böyle hatırlayacaktı. Gözlerindeki o hüzünlü bihaberlikle ya da onu kiliseye götürürken yüzüne yansıyan ciddiyetle değil, sevdiği şeylerle. Adeline'e bir kömür çubuğu nasıl tutacağını, elinin ağırlığıyla şekiller ve gölgeler yaratmayı öğretişiyle. Şarkılarla ve hikâyelerle, Adeline'in yolculuk edecek kadar büyü-

düğü ama erkeklerin ilgisini çekecek kadar büyümediği dönemde onunla pazara gittiği beş yazdan sahnelerle. İlk ve tek kızının doğumunda onun için kendi elleriyle yaptığı ve Adeline'in daha sonra karanlığa bağışladığı yüzükle.

Şu anda bile eli boynundaki deri ipe uzandı ve yüzüğü sonsuza dek yitirdiğini hatırlayınca içi ezildi.

Masanın üstüne babasının çizimleri, ölçümleri, geçmişte yaptığı ve gelecekte yapacağı çalışmaların planlarıyla kaplı parşömenler saçılmıştı. Masanın kenarında bir kurşun kalem duruyordu. Adeline içi korkuyla dolarak kaleme uzandı.

Onu bir kâğıda yaklaştırdı ve yazmaya başladı:

Cher Papa[5]...

Ama kalemin arkasında bıraktığı sözcükler, daha kâğıdın üstünden kayarken siliniyordu. Adeline bu iki, titrek kelimeyi tamamladığında çoktan silinmişlerdi ve elini masaya sertçe vurunca küçük bir vernik kavanozu devrildi, içindeki sıvı babasının notlarına ve notların altındaki ahşaba döküldü. Adeline telaşla kâğıtları toplamaya çalışınca, elleri lekelendi ve küçük ahşap kuşlardan biri devrildi.

Ama paniğe kapılmasına gerek yoktu.

Vernik ahşabın içine çekiliyor, nehre atılmış bir taş gibi derine gömülüyordu. Sonunda tamamen kayboldu. Olana anlam vermek, nelerin kaybolduğunu, nelerin kaybolmadığını hesaplamak çok tuhaftı.

Vernik gitmişti ama yana yatık ve içi boş bir halde duran kavanoza dönmemişti. Parşömende ve altındaki masada leke yoktu. Sadece Adeline'in elleri lekeliydi; yağ parmaklarındaki girintilere, avuç içindeki çizgilere yayılmıştı. Ellerine bakarak arkaya doğru bir adım atarken, topuğunun altında korkunç bir çatırtı duydu.

---

5 (Fr.) Sevgili Baba. (yay. n.)

Küçük ahşap kuş, kanatlarından biri parçalanmış halde ve yarak zeminde duruyordu. Adeline üzüntüyle yüzünü buruşturdu, uçmaya hazırlanır gibi, yukarı doğru hareket ederken donakalmış bu kuş, sürüde en sevdiğiydi.

Kuşu almak için yere eğildi ama doğrulduğunda yerdeki kırıklar yok olmuş, avucundaki küçük ahşap kuş yeniden tek parça olmuştu. Kuşu az kalsın şaşkınlıktan elinden düşürecekti, ona onca şey arasında neden *bunun* imkânsız geldiğini bilmiyordu. Bir yabancıya dönüşmüş, tanıdığı ve sevdiği insanların zihinlerinde, bulutun arkasına saklanan güneş gibi silindiğini görmüş, bırakmaya çalıştığı izlerin bir çırpıda yok olmasını izlemişti.

Ama kuş farklıydı.

Belki de onu avuçlarında tutabildiği için. Belki de bu kazanın sonucunun geri alınıp bir yanlışın düzeltilmesi ve yalnızca kendi silinişinin –bir iz bırakamamasının– bir uzantısı olmaması, bir an için armağan gibi gelmişti. Ama Adeline böyle düşünmüyordu, henüz değil, henüz aylarını laneti ellerinde çevirerek, şeklini ezberleyerek, pürüzsüz yüzeylerde çatlaklar arayarak geçirmemişti.

O anda tek yaptığı, kırığı giderilmiş küçük kuşu sağlamlığına şükrederek elinde tutmaktı.

Onu sürüsüne geri kaldırmak üzereyken, bir şey –belki anın tuhaflığı, belki kendi yokluğunun hissedilmeyecek olmasına rağmen bu hayata şimdiden duyduğu özlem– onu durdurdu ve kuşu eteğinin cebine atıp kendini atölyeden çıkmaya ve evden uzaklaşmaya zorladı.

Yolda ilerledi, porsuk ağacını ve dönemeci geçip köyün dış sınırına ulaştı. Ancak o zaman kendine son bir kez dönüp arkasına bakmak, gözlerini son bir kez tarlaların ötesinde kalan ağaçlıkta, güneşin altında uzanan yoğun gölgede dolaştırmak için izin verdi. Sonra ormana, Villon köyüne ve artık onun olmayan hayata arkasını dönüp yürümeye başladı.

Villon-sur-Sarthe, Fransa
30 Temmuz 1714

XIV

Çatıları ağaçlar ve etraftaki kırsal arazinin tepeleri tarafından yutulan Villon, bir at arabası gibi dönemecin arkasında kayboldu. Adeline tekrar dönüp arkasına bakma cesaretini topladığında, köy görünmez olmuştu.

İç geçirerek döndü ve George'un çizmelerinin tuhaf şekli karşısında yüzünü buruşturarak yürümeye devam etti.

Ayağının bir buçuk katıydılar. Adeline çizmeleri ayağına uydurmak için bir çamaşır ipinde bulduğu çorapları ayakkabılarının burnuna tıktı ama yürüyüşünün dördüncü saati dolarken, derisinin yer yer soyulduğunu ve çizmelerin deri tabanlarında kan biriktiğini hissedebiliyordu. Göreceği manzaradan korktuğu için ayaklarına bakmadı ve sadece önündeki yola odaklandı.

Surlarla çevrili Le Mans'ya doğru yürümeye karar vermişti. Gittiği en uzak yer orasıydı ama o yolculuğu da hiç yalnız yapmamıştı.

Dünyanın Sarthe kadar yerlerden ibaret olmadığını biliyordu ama şu anda, önündeki yolun ötesini düşünemiyordu. Attığı her adım onu Villon'dan, artık onun olmayan bir hayattan biraz daha uzaklaştırıyordu.

Kafasının içinde bir ses, *özgür olmak istiyordun,* dedi ama bu onun sesi değildi. Hayır, daha boğuk, ipeksi ve odun dumanıyla kaplanmış gibi, daha pürüzsüz bir sesti.

Köylerin ve tarlaların ortasında yalnız kalmış çiftliklerin yanından geçti. Etrafındaki dünyanın bomboş göründüğü uçsuz

bucaksız araziler vardı. Bir ressam manzaranın kaba çizgilerini çizdikten hemen sonra dikkati başka yere kayıp işi yarıda bırakmış gibi görünen araziler.

Adeline bir kez bir at arabasının tıngırtısını duydu ve yakındaki bir korunun gölgesine saklanıp onun geçmesini bekledi. Yoldan ya da nehirden çok uzaklaşmak istemiyordu ama omzunun üstünden bakınca, ağaçların arasından yaz meyvelerinin göz alıcı sarı rengini gördü ve aç karnı guruldadı.

Bir meyve bahçesiydi burası.

Gölgesi hoş, havası serindi. Adeline alçak dallardan olgun bir şeftali kopardı ve iştahla dişlerini ona geçirdi. Boş midesi şekerli ısırığı bir krampla karşıladı. Ağrıya rağmen bir armut, bir avuç erik yedi, meyve bahçesinin kenarındaki kuyudan avuç avuç su içti ve sonra kendini gölgelik bahçeden çıkmaya ve yaz sıcağına dönmeye zorladı.

Nihayet nehir kıyısına inip ayaklarının durumuna bakmak için çizmeleri çıkardığında, gölgeler uzamaya başlamıştı.

Ama ayaklarında hiç yara yoktu.

Çoraplar kansızdı. Topukları sapasağlamdı. Attığı her adımın acısını hissetmesine rağmen ne yürünen kilometrelerin izine de sert toprak yolda yürüdüğü uzun saatlerden en ufak bir sıyrık vardı. Güneşin sıcaklığını gün boyu hissetmesine rağmen omuzları da yanmamıştı. Midesi çalıntı meyvelerden daha fazlasının ihtiyacıyla kazınıyordu ama ışık azalıp tepeler kararırken, görünürde tek bir fener ya da ev yoktu.

O kadar bitkindi ki nehrin kıyısına kıvrılıp uykuya teslim olması işten bile değildi ama suyun üstündeki sinekler onu ısırmaya başlayınca açık bir alana çekildi ve küçükken başka bir yerde olmak istediği zamanlarda defalarca yaptığı gibi, uzun otların arasına gömüldü. Otlar evi, atölyeyi, Villon'un çatılarını, herhangi bir yere ait olabilecek açık gökyüzü dışında her şeyi yutardı.

Şimdi alaca karanlığa bakarken, evini özlüyordu. Roger'yi ya da istemediği geleceği değil, Estele ona ahududu çalılarını çite nasıl saracağını gösterirken onun sert kavrayışını elinin üstünde hissetmeyi, babasının atölyesinde çalışırken usul usul bir şeyler mırıldanan sesini, havadaki reçine ve talaş kokusunu. Hayatının kaybetmeyi asla istemediği parçalarını.

Adeline elini cebine attı ve parmaklarıyla küçük, oyma kuşu aradı. Daha önce, orada olmayacağından –diğer bütün eylemleri gibi onu çalmasının da geri alınacağından– neredeyse emin olduğu için bakmaya cesaret edememişti ama kuş, pürüzsüz ve ılık ahşabıyla hâlâ oradaydı.

Adeline kuşu cebinden çıkarıp gökyüzüne doğru tuttu ve merak etti.

Bu bibloyu kıramıyordu.

Ama *alabiliyordu.*

Gittikçe kabaran olumsuzluklar listesinin yanında –yazamıyor, adını söyleyemiyor, bir iz bırakamıyordu– bu, yapmayı *başardığı* ilk şeydi. *Çalabiliyordu.* Lanetinin ana hatlarını tam olarak öğrenmesi uzun zaman alacak, gölgenin mizah duygusunu anlaması ve gölgenin ona bir şarap kadehinin üstünden bakıp başarılı bir hırsızlığın anonim –iz bırakmayan– bir eylem olduğuna dikkat çekmesi çok daha sonraya rastlayacaktı.

Şimdilik Adeline bu tılsım için minnettardı.

Adım Adeline LaRue, dedi küçük kuşu sıkı sıkı tutarak. *Jean ve Marthe'ın kızı olarak 1691 senesinde, Villon'da, yaşlı bir porsuk ağacının biraz ötesindeki taş bir evde dünyaya geldim.*

Zihninin artık pürüzsüz bir kafes, hafızasının kusursuz bir tuzak olduğunu bilmediği için, kendisi de diğerleri gibi kolayca unutmaktan korkar gibi, hayatının hikâyesini küçük bibloya anlattı. Onu asla unutamayacak ama unutabilmeyi dileyecekti.

Gece yavaş yavaş çökerken ve gökyüzünün moru yerini siyaha bırakırken Adeline başını kaldırıp karanlığa baktı ve karanlığın da

o tanrının ya da iblisin acımasız gözleriyle, alaycı gülümsemesiyle ve Adeline'in hiç çizmediği bir şekilde çarpılmış yüz hatlarıyla ona baktığından şüphelenmeye başladı.

Başını arkaya yatırıp göğe bakarken, ona yıldızlar bir yüzün çizgilerini, elmacık kemiklerini ve alnını oluşturuyormuş gibi geldi ve göz aldanması uzun sürünce, Adeline kendini gecenin örtüsünün ormandaki gölgelerin yaptığı gibi dalgalanmasını ve çarpılmasını, yıldızların arasındaki boşlukların ayrılarak zümrüt yeşili gözleri açığa çıkarmasını beklerken buldu.

Adeline ona başka bir şeyin cevap vermeye karar vermesi korkusuyla, dilini ısırarak kendini ona seslenmekten alıkoydu.

Ne de olsa artık Villon'da değildi. Burada nasıl tanrıların barındığını bilmiyordu.

Daha sonra gücü sarsılacaktı.

Daha sonra, ihtiyacının temkinini bastırdığı, çığlıklar atıp lanet okuyarak ona ortaya çıkması ve onunla yüzleşmesi için kafa tutacağı zamanlar olacaktı.

Daha sonra. Ama bu gece yorgun ve açtı, sahip olduğu kısıtlı enerjiyi de ona cevap vermeyecek tanrılar için harcamak istemiyordu.

Bu yüzden yan döndü, gözlerini kapadı ve uykusunun gelmesini bekledi. Bunu yaparken, ormanın ötesinde bulunan tarladaki meşaleleri, adını haykıran sesleri düşündü.

Adeline, Adeline, Adeline.

Sözcükler teninde pıtırdayan yağmur damlaları gibi üstüne yağıyordu.

Bir süre sonra irkilerek zifirî karanlık bir dünyaya uyandığında, aniden çıkan şiddetli fırtına ve sağanak yüzünden gelinliği sırılsıklam olmuştu bile.

Eteklerini sürükleyerek tarlanın diğer ucundaki en yakın ağaçlığa koştu. Evdeyken, yağmurun duvarlarda tıkırdamasını çok severdi; yatağında uyanık yatar ve dünyanın yıkanmasını

dinlerdi. Ama burada yatağı da sığınacak yeri de yoktu. Gelinliğinin suyunu sıkmak için elinden geleni yaptı ama şimdiden teninde soğumaya başlamıştı bile. Ağaçlığın altında titreyerek köklerin arasına çöktü.

Kendi kendine, *adım Adeline LaRue,* dedi. *Babam bana hayalperest olmayı, annem eş olmayı, Estele de tanrılarla konuşmayı öğretti.*

Düşünceleri, fırtınayı yakalamaya çalışır gibi avuçlarını açarak yağmurda duran Estele'de takılı kaldı. Yalnızlığını her zaman başkalarının varlığına yeğleyen Estele'de.

Dünyada yapayalnız kalmaktan muhtemelen hoşnut olacak Estele.

Onu şimdi görebilse yaşlı kadının ne diyeceğini düşündü ama o dikkatli bakışları ve o bilge ağzı ne zaman zihninde canlandırmaya çalışsa sadece Estele'in o son anlardaki bakışını, alnının kırışmasını görebiliyor ve sonra yüzü ve bir ömürlük bilgelik, bir gözyaşı damlası gibi siliniveriyordu.

Hayır, Estele'i düşünmemeliydi.

Adeline kollarını dizlerine sarıp uyumaya çalıştı, uyandığı zaman ağaçların arasından gün ışığı süzülüyordu. Yakındaki yosun kaplı zeminde duran bir saka kuşu gelinliğinin eteğinin ucunu gagalıyordu. Adeline kuşu eliyle kovaladı, cebindeki küçük ahşap kuşu yoklayarak ayağa kalkarken açlıktan başı dönerek sendeledi ve bir buçuk gündür meyveden başka bir şey yemediğini fark etti.

Yeniden yola çıkarken, *adım Adeline LaRue,* diye tekrarladı kendi kendine. Zaman geçirmesini, adımlarını ölçmesini sağlayan bir mantraya dönüşen bu cümleyi durmadan tekrarlıyordu.

Bir dönemeçten geçti ve gözlerini güneşten kamaşmış gibi kırpıştırdı. Gözleri kamaşmamıştı ama karşısında uzanan dünya, sarının beklenmedik ve capcanlı bir tonuna batırılmış, yeşil tarlalar yumurta sarısına boyanmıştı.

Omzunun üstünden arkaya baktı ama arkasında kalan yol hâlâ yazın alışıldık renklerinde, yeşil ve kahverengiydi. Karşısında

uzanan tarla, Adeline henüz bilmese de bir hardal otu tarlasıydı. O an için, onun insanı sersemletecek bir güzellik olduğundan başka bir şey düşünemedi. Açlığını, acıyan ayaklarını, ani kaybını bir an için unutarak şoke edici parlaklığa, diğer her şeyi silen renge bakakaldı.

Avuçlarını çiçek tomurcuklarına sürterek ve bitkileri ayaklarının altında ezmekten çekinmeden, tarlanın içinden yürüdü. Zaten adımları o geçer geçmez siliniyor, ezdiği bitkiler doğruluyordu. Tarlanın diğer kenarına ve patikaya ulaştığı zaman önünde uzanan kesintisiz yeşillik ona yavan göründü ve gözleri başka bir şaşkınlık kaynağı aradı.

Çok geçmeden daha büyük bir kasaba göründü ve tam onun etrafından dolaşmaya hazırlanırken, havadaki bir koku midesini sızlattı.

Tereyağı, maya ve mis gibi taze ekmek kokusu.

Adeline çamaşır ipinden düşmüş kırışık ve kirli bir elbiseye benziyordu, saçları darmadağınıktı ama buna aldırmayacak kadar açtı. Evlerin arasından kokuyu takip ederek köy meydanına uzanan dar bir yola girdi. Ekmek kokusunun arasından sesler yükseliyordu ve köşeyi dönünce, ortaklaşa kullanılan bir köy fırınının etrafında oturan bir avuç kadını gördü. Fırının etrafındaki taş sıraya tünemişlerdi ve fırının açık ağzından somunlar çıkarken, bir dala konmuş kuşlar gibi gülerek gevezelik ediyorlardı. Halleri iç sızlatacak kadar sıradandı. Adeline bir süre gölgeli ara sokakta durup seslerinin cıvıltısını ve şakımalarını dinledi ama sonra açlık onu harekete geçmeye zorladı.

Parası olmadığını bilmek için ceplerini yoklamasına gerek yoktu. Belki ekmek için değiş tokuş yapabilirdi ama elindeki tek şey kuştu ve onu eteğinin katları arasında bulduğu zaman parmakları çözülmeyi reddetti. Yalvarabilirdi ama zihninde annesinin yüzü ve onu azarlayan bakışları canlandı.

Geriye kalan tek seçenek, hırsızlıktı. Yanlıştı elbette ama Adeline günahını tartamayacak kadar açtı. Tek mesele, nasıl çalacağıydı. Fırın kadınların göz hapsindeydi ve Adeline hafızalardan çok hızlı silinse de bir hayalet değildi; etten kemikten yapılmıştı. Fırına elini kolunu sallayarak sokulup kargaşaya neden olmadan ekmek alamazdı. Elbette onu hemen unuturlardı ama öncesinde onu nasıl bir tehlike bekliyordu? Ekmeği alıp kaçabilirse ne kadar uzağa gitmesi gerekirdi? Ve ne kadar hızlı?

Sonra sesi duydu. Cıvıltıların arasında kaybolan, yumuşacık bir hayvan sesi.

Adeline taş kulübeye döndü ve sokağın karşısında fırsatını gördü.

Bir katır gölgede durmuş, bir elma çuvalıyla çalı çırpı yığınının yanında yemini geveliyordu.

Adeline'in acıdan çok şaşkınlığa neden olduğunu umduğu tek bir keskin şaplak, katırın ileri fırlamasına yetti. Hayvan hızla öne atılınca, elmalar ve çalı çırpı yığını devrildi. Ve hayvanın bir anda yem torbasını sürükleyerek uzaklaştığı meydan kısa süreli ama gürültülü bir kargaşaya boğuldu, kadınlar ayaklandı ve neşeli cıvıltıları ile gülüşleri yerini hoşnutsuz haykırışlara bıraktı.

Adeline bir bulut gibi fırına yaklaşarak taşın ağzından en yakındaki somunu kaptı. Ekmeği tutarken parmakları yandı, onu az kalsın düşürecekti ama karnı çok açtı ve acının kalıcı olmadığını öğrenmeye başlamıştı. Somun onundu artık ve katır sakinleşip yem çuvalı düzeltildiğinde, elmalar toplanıp kadınlar yerlerine döndüklerinde, Adeline çoktan gitmişti.

Köyün ucundaki bir ahırın gölgesine sığındı ve tam pişmemiş ekmeği ısırdı. Hamur, ağır, tatlı ve yutulması güç kıvamıyla ağzında büyüdü ama umurunda değildi. Yeterince doyurucuydu ve açlığını bastırıyordu. Adeline'in zihni açılmaya başladı. Göğsü gevşedi ve Villon'dan ayrıldığından beri kendini ilk kez –tam olmasa da– insan gibi hissetmeye başladı. Ahırın duvarından

destek alarak doğruldu, ardından güneşin hareketini ve nehrin akış yönünü izleyerek yeniden Le Mans'ya doğru yürümeye başladı.

Bir kez daha, *benim adım Adeline...* derken durdu.

Bu adı hiçbir zaman sevmemişti ve şimdi telaffuz bile edemiyordu. Kendine hangi adı verirse versin, sadece kafasının içinde o isim olacaktı. *Adeline* istemediği bir evliliğin arifesinde, Villon'da bıraktığı kadındı. Ama *Addie...* Addie, Estele'den bir armağandı. Daha kısa, daha güzel, arabayla pazarlara giden, çatıların ötesini görmeye çalışan, daha büyük hikâyeler, daha gösterişli dünyalar ve macerayla geçen hayatlar çizip hayal eden bir kız için bir çırpıda söylenecek bir ad.

Ve böylece, yürürken hikâyeyi kafasında en baştan, yeniden başlattı.

Benim adım Addie LaRue...

New York
11 Mart 2014

XV

Daire James'siz çok sessizdi.

Addie onu hiçbir zaman gürültücü biri olarak görmemişti –etkileyici ve neşeliydi ama asla velveleci değildi– ama şimdi, burada birliktelerken onun ne çok yer kapladığını anlıyordu.

O gece, James bir plak koymuş ve şarkıya eşlik ederek altı gözlü ocakta peynir kızartmıştı. Ev yeni olduğu ve henüz mutfağa sandalye almadığı için peyniri ayakta yemişlerdi. Hâlâ mutfak sandalyesi yoktu ama James de yoktu –başka bir yerlerdeydi– ve daire Addie'nin etrafında büyüdükçe büyüyordu. Yüksek konumu ve Manhattan'ı hareketsiz, gri bir tabloya indirgeyen çift camlı pencereleriyle şehrin seslerini dışarıda tutsa da fazla durağan ve fazla büyüktü.

Addie plakları peş peşe çalıyordu ama ses sadece yankılanıyordu. Televizyon seyretmeye çalıştı ama monoton haber sunumu her şeyden daha durağandı, tıpkı radyodaki metalik sesler korosunun gerçek gelmeyecek kadar uzak olması gibi.

Dışarıda gökyüzü griydi ve ince bir yağmur pusu, binaları bulanıklaştırıyordu. Tam odun ateşlerine, çay fincanlarına ve çok sevilen kitaplara yakışacak bir gündü.

Ama James'in bir şöminesi olmakla birlikte, sadece gazla çalışıyordu. Addie mutfak dolaplarında en sevdiği çay harmanını ararken kutuyu arka köşeye itilmiş ve boş halde buldu. Ayrıca James'in bütün kitapları tarihle ilgiliydi, aralarında hiç kurgu

yoktu ve Addie bütün günü orada, kendisiyle baş başa geçiremeyeceğine karar verdi.

Kendi giysilerini giydi, James'ten önce temizlikçilerin geleceğinden emin olsa da yatağın örtülerini düzeltti. Kasvetli güne son bir bakış attıktan sonra, bir dolabın rafından –etiketi hâlâ üstünde duran kareli, yumuşacık, kaşmir– bir atkı çaldı ve kapıyı çekip daireden çıktı.

Önce nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu.

Bazı günler kendini hâlâ kafese kapatılmış, daracık bir alanda dolaşan bir aslan gibi hissederdi. Ayakları kendi bildiklerini okuyarak onu şehir merkezine yönlendirdiler.

Yürürken içinden, *adım Addie LaRue*, diye geçirdi.

Üç yüz yıldır bu dünyadaydı ve bir yanı hâlâ unutmaktan korkuyordu. Hafızasının daha kaypak olmasını dilediği, delirmek ve yok olmak için her şeyini vereceği zamanlar olmuştu elbette. İnsanın kendini kaybetmesi daha kolay olan yoldu.

J.M. Barrie'nin *Peter Pan*'ındaki Peter gibi.

Kitabın sonunda, Peter taşın üstünde otururken, Wendy Darling'in anısı zihninden kayıp gidiyordu ve unutmak elbette hüzünlüydü.

Ama unutulmak, insana kendini *yalnız hissettiriyordu.*

Başka kimse hatırlamazken, hatırlamak.

Karanlık, onu lanetleyen kendisi değilmiş gibi, neredeyse nazik bir tavırla, *ben hatırlıyorum*, dedi.

Belki kötü hava, belki bu duygusal ruh hali, Addie'yi Central Park'ın doğu tarafından 82. Sokak'a ve Met'in[6] granit salonlarına sürükledi.

Addie müzeleri oldum olası çok severdi.

Tarihin bir araya toplandığı, sanatın düzene sokulduğu, eski eserlerin kaidelerin ya da küçük, beyaz bilgi levhalarının üstünde,

---

6 Metropolitan Sanat Müzesi. (yay. n.)

duvarlarda asılı durduğu mekânlar. Addie bazen kendini de bir müze gibi hissediyordu. Sadece kendisinin ziyaret edebildiği bir müze gibi.

Taş kemerlerin ve geniş sütunların süslediği büyük holden ve içlerinde daha önce yüzlerce kez uzun uzun oyalandığı, Grekо-Romen ve Okyanusya sanatları bölümlerinden geçip gösterişli mermer figürlerin ağırlıkta olduğu Avrupa heykelleri avlusuna ulaştı.

Bir oda sonra onu her zaman olduğu yerde buldu.

İki yanında demir ve gümüşten yapılma parçalarla, bir duvarın önündeki cam bir mahfazanın içinde duruyordu. Heykel olarak büyük sayılmazdı; boyu Addie'nin kolu –dirseğiyle parmak uçlarının arasındaki mesafe– kadardı. Üstüne her biri uçmak üzereymiş gibi yapılmış beş ahşap kuşun tünediği, mermer bir kaide. Gözleri beşinci kuşa takıldı. Gagasının yukarı doğru kıvrılışı, kanatlarının açısı, tüylerinin bir zamanlar ahşaba yansıtılmış ve hep öyle kalmış yumuşaklığı.

Heykelin adı, *Revenir* idi. *Geri dönmek.*

Addie bu heykeli tertemiz beyaz kaidesinin üzerinde bulduğu ilk günü, o mucizevi anı hatırlıyordu. Heykeltıraş Arlo Miret hiç tanımadığı, hiç karşılaşmadığı bir adamdı ama Addie'nin hikâyesinden, geçmişinden bir parçayla çıkmıştı karşısına. O parça bulunmuş ve akılda kalacak, buna değecek, güzel bir şeye dönüştürülmüştü.

Addie küçük kuşun babasının güçlü elleriyle yonttuğu ve kendisinin kaybettiği o parça değil de bir yabancının eseri olduğunu bilmesine rağmen hep yaptığı gibi ona dokunabilmeyi, parmağını kanadının üstünde dolaştırmayı çok isterdi. Yine de oradaydı, gerçekti ve bir şekilde onundu.

Saklanan bir sır. Tutulan bir kayıt. Addie'nin gerçeği, fikirlerin anılardan daha vahşi olduğunu, kök salmak için yanıp tutuştuklarını öğrenmeden çok önce dünyada bıraktığı ilk iz.

Le Mans, Fransa
31 Temmuz 1714

XVI

Le Mans, Sarthe kıyısındaki tarlaların üstüne, uyuyan bir dev gibi uzanmıştı.

Addie'nin, ailesinin at arabasında, babasının yanında, etrafı surlarla çevrili kasabaya girmesine izin verildiği o ilk günün üstünden on yıldan fazla zaman geçmişti.

Şimdi, şehrin kapılarından geçerken, kalbi hızlandı. Bu kez ne at vardı ne baba ne de araba ama akşamüstü ışığında şehir en az hatırladığı kadar hareketli ve cıvıl cıvıldı. Addie kalabalığın arasına karışmaya yeltenmedi bile, arada bir ondan tarafa bakıp lekeli, beyaz bir elbise giymiş bu genç kızı fark eden olsa bile, fikirlerini kendilerine sakladılar. Bu kadar çok insanın arasında yalnız olmak daha kolaydı.

Sadece, nereye gideceğini bilmiyordu. Düşünmek için bir an duraksadı ve aniden dibinde toynak tıkırtıları duyup bir arabanın altında kalmaktan kıl payı kurtuldu.

O hızla geri çekilip bir sepet armut taşıyan bir kadına çarparken sürücü "Çekil yoldan!" diye bağırdı. Kadının sepeti devrildi ve üç ya da dört armut, parke taşlı yola saçıldı.

"Önüne baksana," diye hırladı kadın. Addie düşen meyveleri toplamasına yardım etmek için eğilince, kadın ciyaklayarak onun parmaklarına bastı.

Addie hızla geri çekildi, ellerini ceplerine soktu ve küçük, ahşap kuşu sıkı sıkı tutarak dolambaçlı sokaklardan şehrin merkezine doğru yürüdü. Bir sürü yol vardı ama hepsi birbirine benziyordu.

Şehrin ona daha tanıdık geleceğini sanmıştı ama yabancıydı. Çok eskide kalmış bir rüyadan bir hayal gibi. Addie buraya son geldiğinde şehir, kalabalık pazarları ve güneşle yıkanmış sokaklarıyla, taşlarda yankılanan sesleri ve babasının şehrin karanlık yanlarını gizleyen omuzlarıyla ona gösterişli ve hayat dolu bir yer, bir harika gibi gelmişti.

Ama şimdi sis gibi içeri süzülüp yüzeydeki o cazibeyi silen, sadece pusun arasından uzanan sivri kenarları açıkta bırakan bir tehdit hissi vardı. Şehrin bir versiyonu, diğerinin yerini almıştı.

Palimpsest[7].

Addie henüz bu kelimeyi bilmiyordu ama onu elli yıl sonra, geçmişin fikrinin üstüne şimdiki zamanın yazıldığı bir zamanda, Paris'teki bir salonda ilk kez duyacak ve Le Mans'daki bu anı düşünecekti.

Bildiği ama bilmediği bir yeri.

Diğer her şey değişirken, buranın aynı kalacağını sanmak ne aptallıktı. *Kendisi* bile küçük bir kız olmaktan çıkıp bir kadına, sonra da bu hayalete dönüşmüşken.

Güçlükle yutkundu ve dağılmama, parçalanmama azmiyle sırtını dikleştirdi.

Ama babasıyla kaldıkları hanı bulamıyordu ve bulabilse bile orada ne yapmayı planlıyordu ki? Ödeme yapacak parası yoktu ve olsa bile, kim tek başına bir kadına oda kiralardı? Le Mans bir şehirdi ama böyle bir şeyin han sahibinin dikkatinden kaçacağı kadar büyük değildi.

Sokaklarda dolaşmaya devam ederken, eteğinin katları arasındaki küçük bibloyu sıkı sıkı tutuyordu. Belediye binasının az

---

7 Üzerine yeniden yazı yazılmış parşömen. (yay. n.)

ötesinde bir pazar yeri vardı ama toplanmaya başlamıştı, masalar boştu, arabalar yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Yerlere birkaç marul artığı ve bir iki küflü patates saçılmıştı ve Addie onları toplamayı akıl edemeden, onunkilerden daha küçük ve daha hızlı eller tarafından toplanmışlardı bile.

Meydanın kenarında barı da bulunan bir han vardı.

Addie bir adamın alacalı bir kısraktan indiğini ve dizginleri bir seyis yamağına teslim eder etmez açık kapılardan dışarı taşan sese ve hareketliliğe doğru döndüğünü gördü. Seyis yamağı kısrağı geniş, ahşap bir ambara yönlendirdi ve göreceli karanlıkta gözden kayboldu. Ama Addie'nin gözüne takılan ambar ya da at değil, atın sırtına asılmış yüktü. Tahıl çuvalları gibi görünen, iki şişkin, ağır çanta.

Addie meydanı geçip olabildiğince hafif ve hızlı adımlarla adamla kısrağın peşi sıra ambara daldı. Ambarın çatısındaki kirişlerin arasından süzülen cılız güneş ışığı içeriye yumuşak bir aydınlık veriyor, kat kat gölgelerin arasındaki birkaç parlak nokta, içerisini Addie'nin çizmek isteyeceği bir yere dönüştürüyordu.

Bir düzine at, bölmelerinde kıpırdanıyordu. Ambarın karşı tarafında saçları düğüm düğüm olmuş seyis yamağı kısrağa bir şeyler mırıldanarak onun koşum takımını çözdü, eyeri tahta perdenin üstüne attı ve hayvanı fırçalamaya başladı.

Addie iyice eğildi ve ambarın arka tarafındaki bölmelere, atların arasındaki ahşap korkuluklara sıralanmış çuval ve çantalara doğru ilerledi. Parmakları açlıkla takımların üzerinde dolaşarak tokaların ve kapakların altını aradı. Hiç cüzdan yoktu ama ağır bir binici ceketi, bir matara şarap, el kadar bir kemik sıyırma bıçağı buldu. Ceketi omuzlarına attı ve derin ceplerinden birine bıçağı, diğerine şarap matarasını koyduktan sonra bir hayalet gibi sessizce dışarı süzüldü.

Boş kovayı ona ayağıyla çarpıp tangırtıyla devirene kadar görmedi. Kova boğuk bir gümbürtüyle samanların üstüne dü-

şerken Addie nefesini tutarak sesin toynakların hışırtısı arasında kaybolmasını umdu. Ama seyis yamağı mırıldanmayı kesmişti. Addie en yakın bölmenin gölgesine sinerek iyice eğildi. Beş saniye geçti, sonra on ve sonra mırıltı tekrar başlayınca Addie doğruldu ve sağlam görünüşlü bir yük beygirinin tahıl geveleyerek deri bir eyer çantasının yanında uzandığı son bölmeye yürüdü. Parmakları çantanın tokasına uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

Ses hemen arkasından gelmişti. Seyis yamağı mırıldanmayı ve kısrağı fırçalamayı bırakmış, elinde bir kamçıyla bölmelerin arasındaki koridorda duruyordu.

"Özür dilerim, bayım," dedi Addie nefesi kesilerek. "Babamın atını arıyordum. Çantasından bir şey istedi."

Yüz hatlarının yarısı koyu renkli saç tutamının altında kaybolan yamak, ona gözünü bile kırpmadan bakıyordu. "Hangi at onun?"

Addie atları da çantalar kadar incelemediğine pişman olmuştu ama tereddüt etmesi yalanını ele verirdi, bu yüzden hızla yük beygirine döndü. "Bu."

İyi bir yalandı ve doğru da çıkabilirdi. Tabii eğer başka bir at seçmiş olsaydı. Adamın sakalının arasında tatsız bir gülümseme belirdi.

"Ah," dedi kamçıyı avucuna vurarak. "Bak sen şu işe ki bu *benim* atım."

Addie'nin içinden tuhaf ve mide bulandırıcı bir gülme isteği yükseldi.

"Tekrar seçebilir miyim?" diye fısıldayarak usul usul ahırın kapısına doğru kaymaya başladı.

Yakınlarda bir kısrak kişnedi. Bir diğeri toynağını yere vurdu. Adam kamçıyı avucuna vurmayı bıraktı ve Addie hızla yana çekilerek peşinde yamakla bölmelerin arasına daldı.

Yamak, muhtemelen bu hayvanları yakalamaktan edindiği tecrübeden ötürü süratliydi ama Addie'den kiloluydu ve kızın

kaybedecek daha çok şeyi vardı. Adamın eli Addie'nin sırtındaki çalıntı ceketin yakasına sürtünür gibi oldu ama onu yakalayamadı, bocalayarak yavaşlayınca Addie bir an ondan kurtulduğunu sandı ama hemen ardından ahır duvarındaki bir çanın çalmaya başladığını ve dışarıdan çizme sesleri geldiğini duydu.

İkinci adam kapının girişini geniş gölgesiyle kapattığında, Addie, ambarın ağzına çok yaklaşmıştı.

Adam çalıntı ceketi ve samanlara takılan büyük çizmeleri içindeki Addie'yi görmeden, "Bir hayvan mı kaçtı?" diye bağırdı. Addie hızla geri çekilince kendini seyis yamağının ellerinde buldu. Adamın pranga gibi ağır elleri omuzlarına kapandı ve Addie kurtulmak için kıvranınca parmakları etini mengene gibi sıkıştırdı.

"Onu hırsızlık yaparken yakaladım," dedi sakalının sert kıllarıyla Addie'nin yanağını tırmalayarak.

Addie, "Bırakın beni," diye yalvardı ama adam onu daha sıkı tuttu.

"Burası pazar tezgâhı değil," dedi ikinci adam kemerinden bir bıçak çekerek. "Hırsızlara ne yaptığımızı bilmek ister misin?"

"Bir hataydı. Lütfen. Bırakın gideyim."

Bıçak bir parmak gibi sallandı. "Ücretini ödemeden olmaz."

"Hiç param yok."

"Sorun değil," dedi ikinci adam gittikçe yaklaşarak. "Hırsızlar ücreti etleriyle öder."

Addie seyis yamağının elinden kurtulmaya çalıştı ama bıçak elbisesinin dantellerine dayandı ve bir enstrümanın telleri gibi üstlerinde dolaştı. Addie bir sonraki kıvranışında artık kurtulmaya değil, sadece çalıntı ceketinin cebindeki kemik sıyırma bıçağına uzanmaya çalışıyordu. Parmakları ahşap kabzaya iki kez değdikten sonra, nihayet bıçağı yakalamayı başardı.

Bıçağı ilk adamın uyluğuna sapladı ve onun, adamın bacağının etine gömüldüğünü hissetti. Adam acıyla böğürüp onu

bir eşek arısı kovalar gibi iterek öne, diğer adamın bıçağının üstüne savurdu.

Bıçak Addie'nin etine saplanınca, omuzuna bir acı yayıldı ve arkasında yakıcı bir sıcaklık bırakarak köprücük kemiğine doğru aktı. Zihni bir anda boşalıvermişti ama çoktan harekete geçen bacakları, onu ahırın kapılarından dışarı, meydana taşıyordu. Adamlar yüzleri öfkeyle ve daha beter, daha ilkel bir duyguyla, açlıkla çarpılmış bir halde, yalpalayarak ve küfrederek ambardan çıktığında, kendini bir varilin arkasına atıp gözden kaybolmuştu.

Ve sonra iki adım arasında, yavaşlamaya başladılar.

İki adım arasında telaşları yok oldu, amaçları ellerinin arasından kayan bir düşünce gibi dağılıverdi. Adamlar önce etraflarına, sonra birbirlerine baktılar. Addie'nin bıçakladığı adam şimdi daha dik duruyordu; pantolonunda ne yırtık ne de kumaştan dışarı süzülen kan vardı. Addie'nin adamın üstünde bıraktığı iz silinmişti bile.

Adamlar itişe kakışa ambarın içine dönünce Addie öne doğru eğildi ve alnını ahşap fıçıya yasladı. Göğsü zonkluyor, acı, köprücük kemiği boyunca kuvvetle ilerliyordu ve elini yaraya bastırınca, parmakları kırmızıya boyandı.

Orada, fıçının arkasında iki büklüm kalamazdı. Kendini kalkmaya zorladı, başı dönerek sendeledi ama bulantı hissi hemen geçti ve hâlâ ayaklarının üstündeydi. Bir elini omzuna bastırarak, diğeriyle çalıntı ceketinin altındaki bıçağı sıkıca tutarak yürüdü. Le Mans'dan ayrılmaya ne zaman karar verdiğini bilmiyordu ama çok geçmeden kendini avluyu geçerek ahırdan uzaklaşırken, dönemeçli sokaklarda ilerlerken, kerhanelerin ve tavernaların arasından, kalabalık basamaklardan ve gür kahkahaların arasından geçerken buldu. Her adımda şehirden biraz daha vazgeçiyordu.

Omuzundaki acı yakıcı bir sancıdan önce bir zonklamaya sonra hiçliğe dönüştü. Addie parmaklarını kesiğin üstünde dolaştırdı ama bir şey kalmamıştı. Elbisesindeki kan da tıpkı

babasının parşömenine kanladığı sözcükler, nehir kıyısında balçığa çizdiği çizgiler gibi yutulmuştu. Tek iz teninde kalandı, köprücük kemiğinin üstünde kuruyan kan kabuk bağlamış, avuç içinde kahverengiye çalan, kırmızı bir leke kalmıştı. Addie bir an kendini tutamayarak bu işin arkasındaki gölgenin bir açıdan sözünü tuttuğunun kanıtı olan bu tuhaf sihre şaşırdı. Evet, sözünü çarpıtmış, Addie'nin dileklerini yanlış ve çürük bir şeye dönüştürmüştü. Ama ona en azından bunu bağışlamıştı.

Yaşamayı.

Boğazından rahatlama ve belki biraz da dehşet barındıran küçük, delice bir ses çıktı. Açlığının yeni yeni keşfettiği gerçekliği için. Kesilmemelerine ve morarmamalarına rağmen ayaklarında hissettiği sızı için. Omuzundaki yaranın iyileşmeden önce verdiği acı için. Karanlık onu ölümden bağımsız kılmış olabilirdi belki ama bundan azat etmemişti: Acı çekmekten.

Addie'nin bu sözcüklerin gerçek anlamını öğrenmesi yıllar sürecekti ama şu anda, gittikçe yoğunlaşan alaca karanlığa doğru yürürken, hayatta olduğu için rahatlamıştı.

Şehrin dış sınırına geldiği zaman, hissettiği rahatlama duygusu yerini ürpermeye bıraktı.

Adeline buradan ötesine hiç gitmemişti.

Le Mans arkasında kalmıştı ve karşısındaki taştan surların ötesinde, her biri birkaç koru gibi seyrek kasabalar, onların arkasında da uçsuz bucaksız boş bir arazi uzanıyordu ve sonrasında ne olduğunu Addie de bilmiyordu.

Addie küçükken Villon'un etrafında yükselip alçalan yokuşları koşarak tırmanır, tepe noktasına varınca, düşüşün özlemiyle kalbi küt küt atarak, ağırlığını öne verip dururdu.

En ufak bir itilme, ağırlığın işin geri kalanını halletmesine yeterdi.

Şimdi altında dik bir yamaç, bir eğim yoktu ama yine de dengesinin bozulduğunu hissediyordu.

Ve o anda Estele'in sesi karanlıktan ona doğru geldi.

Bir keresinde, *dünyanın sonuna kadar nasıl yürursün*, diye sormuştu. Addie cevap veremeyince, yaşlı kadının kırışık yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmış ve şu cevabı vermişti:

Adım adım.

Addie dünyanın sonuna gitmiyordu ama *bir yere* gitmeliydi. O anda kararını verdi.

Paris'e gidecekti.

Paris, Le Mans dışında adını bildiği ve yabancının dudaklarından defalarca duyduğu, babasının anlattığı hikâyelere girmiş tek şehirdi; tanrılar, krallar, altın, ihtişam ve vaatlerle dolu bir yer.

Babası onu şu anda görebilseydi, *her şey böyle başladı*, derdi.

Addie ilk adımını attı ve yerin ayağının altından kaydığını, öne doğru eğildiğini hissetti ama bu kez düşmedi.

New York
12 Mart 2014

XVII

Daha iyi bir gündü.

Güneş çıkmıştı. Hava o kadar soğuk değildi ve New York gibi bir şehirde sevilecek çok şey vardı.

Yemekler, sanat, hiç bitmeyen bir kültür ikramı olsa da Addie'nin New York hakkında en sevdiği şey, kentin genişliğiydi. Kasaba ve şehirler kolayca fethedilebilirdi. Villon'da bir hafta geçirmek, köyün her patikasında yürümek, her yüzü tanımak için yeterliydi. Ama Paris, Londra, Chicago, New York gibi şehirlerde yavaşlamasına, hemen sıkılmaması için her şeyi azar azar tüketmesine gerek yoktu. Şehirleri istediği gibi tüketebilir, her gün tıka basa doysa da çeşit çeşit yiyecek bulabilirdi.

Burası, tamamını dolaşmanın seneler aldığı yerlerden biriydi. Bununla birlikte, karşısına her zaman yeni bir sokak arası, yeni bir merdiven, yeni bir kapı çıkıyordu.

Belki de onu bu yüzden daha önce fark etmemişti.

Kaldırımın biraz gerisinde, birkaç basamak aşağıda, sokak hizasının yarısına kadar gizlenmiş bir dükkân vardı. Tentesinin bir zamanlar mor olduğu anlaşılıyordu ama rengi uzun süre önce solup griye dönmüştü. Buna rağmen, beyaz harflerle yazılmış ismi hâlâ okunabiliyordu:

Son Kelime.

Adına ve pencerelerinin önüne istiflenmiş cilt yığınlarına bakılırsa bu dükkân bir sahaftı. Addie'nin nabzı hızlandı. Şimdiye

dek hepsini bulduğundan emindi. Ama New York'un harika yanı buydu işte. Addie kentin beş bölgesinin çok büyük bir kısmını gezmişti ama buna rağmen şehir, kimi köşelere –bodrum katlarındaki barlar, yasa dışı içki satılan küçük meyhaneler, sadece üyelere özel kulüpler– sinmiş, kimi göz önünde duran bir sürü sırla doluydu. Bir filmdeki, ikinci ya da üçüncü izleyişinize kadar fark etmediğiniz Paskalya yumurtaları gibi. Ve aynı zamanda Paskalya yumurtalarıyla alakaları yoktu çünkü Addie bu bloklardan kaç kez geçerse geçsin, New York'un sınırlarını öğrenmeye kaç saatini, gününü ya da yılını ayırırsa ayırsın, şehir, arkasını döndüğü anda biçim değiştirip yeni bir şekle bürünüyor gibiydi. Binalar yükseliyor ve yıkılıyor, iş yerleri açılıp kapanıyor, insanlar şehre geliyor ve şehirden ayrılıyorlardı ve kartlar yeniden, yeniden karılıyordu.

Elbette dükkâna girdi.

Küçük bir çan, onun gelişini haber verdi ama ses hem eski hem yeni kitaplardan oluşan yığının arasında hızla yok oldu. Bazı kitapçılar düzenli olur, bir dükkândan çok galeriye benzerdi. Kimi ise fazla steril olur, sadece yeni ve el değmemiş kitaplara ayrılırdı.

Ama burası öyle değildi.

Sahaf kitap yığınlarıyla raflarından oluşan, deri, kâğıt ve ahşabın yan yana sıralandığı bir labirentti. Addie'nin en sevdiği, insanın içinde kolayca kaybolabileceği türden dükkânlardandı.

Kapının yanında bir kasa vardı ama başında kimse yoktu. Böylece Addie çok sevdiği rafların arasında ve koridorlarda rahatsız edilmeden dolaştı. Dükkân, gerilim romanlarını inceleyen yaşlıca, beyaz bir adam ve kucağında dev bir sanat kitabıyla bir sıranın sonundaki deri koltuğa bağdaş kurmuş, parmaklarında ve kulaklarında gümüş takılar ışıldayan, çok güzel bir siyahi kız dışında boştu.

Addie ŞİİR yazılı bir levhanın önünden geçerken, karanlık, dişlerini çıplak bir omuza sürtünen bir bıçak gibi ona değdirerek tenine doğru fısıldadı:

Gel, benimle yaşa ve aşkım ol.

Addie'nin tekrarlamaktan pürüzsüzleşmiş nakaratı.

Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun.

Addie durmadı ama köşeyi döndü ve bu kez parmakları TEOLOJİ kitaplarının üstünde dolaştı. Bir asır önce bir tür spiritüel cümbüşe kapılıp İncil'i, Upanişadlar'ı, Kur'an'ı okumuştu. Shakespeare'i de kendine has bir din olarak görürdü.

ANILAR kısmında durup kitap sırtlarındaki başlıklara baktı. Ne çok *Ben*, *Benim* vardı. Sahiplenici hayatlara sahiplenici kelimeler. Bir insanın hikâyesini anlatması ne büyük lükstü. Okunmak, hatırlanmak.

Bir şey dirseğine çarpınca aşağı baktı ve kolunun üstünden bakan, turuncu bir tüy kütlesinin çevrelediği kehribar rengi gözleri gördü. Kedi en az elindeki kitap kadar yaşlı görünüyordu. Ağzını açtı ve esnemeyle miyavlama arası, derin ve ıslığa benzer bir ses çıkardı.

"Merhaba," diyen Addie, kedinin kulaklarının arasını kaşıyarak haz dolu bir mırıltı çıkarmasına neden oldu.

"Vay canına," dedi bir erkek sesi arkasından. "Kitap, normalde insanlarla iletişim kurmaya tenezzül etmez."

Addie kedinin adıyla ilgili yorum yapmak için arkasına döndü ama onu görünce düşünceleri dağılıverdi çünkü bir an, yüzü odağına girmeden önce sadece bir an, onun...

Ama o değildi.

Elbette o değildi.

Çocuğun saçları –onunkiler de siyahtı– bukleler halinde yüzünün iki yanından aşağı dökülüyordu ve kalın çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözlerinin rengi, yeşilden çok griye yakındı. Gözlerinde taştan çok camı anımsatan bir kırılganlık vardı ve

sesi nazik, sıcacık ve kesinlikle insaniydi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Addie başını salladı. "Hayır," dedi boğazını temizleyerek. "Sadece bakıyorum."

"Pekâlâ, o zaman," dedi delikanlı gülümseyerek. "Devam edin."

Addie onun uzaklaşmasını, siyah buklelerinin kitaplardan oluşan labirentte gözden kaybolmasını izledikten sonra, bakışları yeniden kediye çevrildi.

Ama kedi de gitmişti.

Addie elindeki anı kitabını rafa bırakıp SANAT ve DÜNYA TARİHİ raflarını tarayarak bakınmaya devam etti. Bir yandan delikanlının tekrar ortaya çıkmasını ve döngüyü yeniden başlatmasını bekliyor, bunu yaptığı zaman ona ne diyeceğini düşünüyordu. Yardım teklifini kabul etmeli, onu rafların arasında yönlendirmesine izin vermeliydi ama delikanlı geri gelmedi.

Addie, KLASİKLER bölümüne varırken, dükkânın çıngırağı çalarak yeni bir müşterinin geldiğini haber verdi. *Beowulf. Antigone. Odysseia.* Bu sonuncusunun bir düzine farklı versiyonu vardı ve Addie içlerinden birini raftan çekerken, aniden tiz bir kahkaha duydu ve rafların arasındaki boşluktan bakınca, tezgâha yaslanmış, sarışın bir kız gördü. Tezgâhın diğer tarafında ayakta duran çocuk, gömleğinin ucuyla gözlüğünü sildi.

Başını öne eğdi, siyah kirpikleri yanaklarına değiyordu.

Ayak parmaklarının üzerinde yükselip ona yaklaşan kıza bakmıyordu bile. Kız az önce Addie'nin raflara yaptığı gibi, elini uzatıp delikanlının giysisinin koluna dokununca, çocuğun yüzünde karanlıkla benzerliğini tamamen ortadan kaldıran, sessiz ve mahcup bir gülümseme belirdi.

Addie kitabı kolunun altına kıstırıp kapıya yöneldi ve delikanlının dalgınlığından yararlanarak dışarı çıktı.

Biri –oydu– "Hey!" diye seslendi ama Addie basamakları tırmanıp sokağa çıktı. Ne de olsa çocuk onu birkaç saniye içinde unutacaktı. Birkaç saniye içinde, aklı başka şeye kayacak ve tamamen...

Bir el omzuna dokundu.

"Ücretini ödemeniz gerekiyor."

Addie döndü, dükkândaki çocuk biraz nefes nefese ve fazlasıyla sıkkın bir yüzle karşısındaydı. Addie'nin gözleri delikanlının arkasındaki basamaklara ve kapıya çevrildi. Aralık kalmış olmalıydı. Delikanlı hemen arkasından çıkmıştı demek. Yine de. Onu takip etmişti.

"Eee?" dedi delikanlı, Addie'nin omuzundan çektiği elini avucu açık bir şekilde aralarındaki boşluğa uzatarak. Addie elbette kaçabilirdi ama buna değmezdi. Kitabın arkasındaki fiyata baktı. Çok değildi ama üzerindeki paradan fazlaydı.

"Özür dilerim," diyerek kitabı geri uzattı.

Bunun üzerine çocuğun kaşları, yüzüne göre fazla derin çizgiler oluşturarak çatıldı. Ancak senelerce tekrarlanarak oluşabilecek derinlikte çizgiler. Ama otuz yaşından büyük olamazdı. Başını eğip kitaba baktı ve gözlüğünün arkasındaki siyah kaşı kalktı.

"Antika kitaplarla dolu bir dükkâna geliyorsun ve çala çala *Odysseia*'nın karton kapaklı, yıpranmış bir kopyasını mı çalıyorsun? Bunun para etmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Addie delikanlının gözlerine baktı. "Satmak isteyeceğimi kim söyledi?"

"Ayrıca Yunanca."

Addie bunu fark etmemişti işte. Gerçi bir önemi yoktu. Klasikleri önce Latinceden okuyarak öğrenmişti ama o zamandan bu yana geçen on yıllar içinde Yunancayı da kapmıştı.

"Ne şapşalım," dedi kuru bir sesle. "İngilizcesini çalmalıydım."

Delikanlı neredeyse –*neredeyse*– gülümsedi ama şaşkın, biçimsiz bir gülümsemeydi. Sonra başını salladı. "Al, gitsin," dedi kitabı uzatarak. "Dükkânın onsuz yapabileceğini düşünüyorum."

Addie kitabı geri itme dürtüsünü güçlükle bastırdı.

Bu jest, onda sadaka hissi uyandırmıştı.

"Henry!" diye seslendi güzel, siyahi kız kapı aralığından. "Polis çağırayım mı?"

"Hayır," diye seslendi Henry gözlerini Addie'den ayırmadan. "Sorun yok." Onu süzer gibi gözlerini kıstı. "Küçük bir hata olmuş."

Addie çocuğa, *Henry*'ye baktı. Sonra uzandı, kitabı geri aldı ve kitapçı dükkânın kapısında gözden kaybolurken, kolunun altına kıstırdı.

İKİNCİ KISIM

GECENİN EN KARANLIK ZAMANI

Adı: Unutulmuş Bir Gece
Sanatçı: Samantha Benning
Tarih: 2014
Malzeme: Ahşap üstüne tuvale akrilik boya
Konum: New York Lisette Price Galerisi'nden ödünç alındı.
Tanım: Boyanın siyah, koyu gri ve gri tonlarda bir topoğrafyayla katmanlandırıldığı, büyük ölçüde tek renkli bir yapıt. Arka planda yedi küçük, beyaz nokta göze çarpıyor.
Eser Hakkında Bilgi: Tek olarak da iyi bilinen bu resim aynı zamanda Benning'in aileyi, arkadaşları ve âşıkları gökyüzünün farklı döngüleri olarak hayal ettiği I Look Up to You[8] adlı serisinin de ilk eseridir.
Tahmini değer: 11.500 $

---

8 *Sana Hayranım* anlamına gelen bu başlık, gökyüzüne, yukarıya bakma anlamı da taşıyor. (yay. n.)

New York
12 Mart 2014

II

Henry Strauss dükkâna geri döndü.

Bea kucağında kuşe sayfalı sanat kitabıyla eski, deri koltuktaki yerine dönmüştü. "Nereye gittin?"

Henry kaşlarını çatarak açık kapıdan dışarı baktı. "Hiçbir yere."

Bea omuz silkti ve satın almaya hiç niyetli olmadığı neoklasik sanat rehberinin sayfalarını çevirmeye kaldığı yerden devam etti.

Burası kütüphane değil, diye düşünen Henry, iç geçirerek kasadaki yerine geri döndü.

"Özür dilerim," dedi tezgâhın önündeki kıza. "Nerede kalmıştık?"

Kız dudağını ısırdı. *Adı Emily'ydi* galiba, diye düşündü Henry. "Bir şeyler içmek ister misin diye sormak *üzereydim.*"

Henry biraz gergin bir tavırla güldü. Asla kurtulamayacağını düşünmeye başladığı bir alışkanlıktı bu. Kız hoştu, gerçekten, ama gözlerinde belalı bir ışıltı, tanıdık, bulanık bir ışık vardı ve Henry ona o akşam planı olduğu konusunda yalan söylemek zorunda kalmadığına sevindi.

"Başka bir sefere," dedi kız gülümseyerek.

"Başka bir sefere," dedi Henry de kız kitabını alıp çıkarken. Kapı kapanmadan, Bea boğazını temizledi.

"Ne?" dedi Henry ona dönmeden.

"Telefon numarasını alabilirdin."

"Planımız var," dedi Henry tezgâhın üstündeki biletlere vurarak.

Bea koltuktan kalkarken, derinin yumuşak gıcırtısı duyuldu. "Biliyor musun," dedi kız, kolunu Henry'nin omzuna atarak, "planların en iyi yanı, onları başka günler için de yapabilmektir."

Henry dönüp kolunu kızın beline sardı. İkisi bir okul balosunda kollarıyla bacakları ağlar ya da zincirler gibi geniş daireler çizerek dans ederken eziyet çeken çocuklar gibi birbirlerine kenetlenmiş oldular.

"Beatrice Helen," dedi azarlar gibi.

"Henry Samuel."

Yirmili yaşlarda iki genç, ergenlik öncesi döneme has bir kucaklaşmayla dükkânın ortasında durdular. Belki eskiden olsa Bea biraz daha üsteler, Henry'nin (yeni) birini bulması ve mutlu olmayı (yeniden) hak etmesiyle ilgili bir konuşma yapardı. Ama bir anlaşma yapmışlardı. Bea Tabitha'dan, Henry de Profesör'den bahsetmeyecekti. Herkesin kendine ait devrik düşmanları ve savaş yaraları vardı.

"Affedersiniz," dedi araya girmekten gerçekten rahatsız görünen, yaşlıca bir adam. Elindeki kitabı havaya kaldırınca, Henry gülümseyerek kızdan ayrıldı ve ödemeyi almak için kasanın başına döndü. Bea tezgâhtan kendi biletini aldı ve akşam gösteride görüşeceklerini söyledi. Henry onu başıyla selamlayarak uğurladı, yaşlıca adam yoluna gitti ve öğleden sonranın geri kalanı, dükkâna uğrayan hoş yabancılarla akıp gitti.

Henry saat altıya beş kala, tabelayı ters çevirdi ve gündelik kapatma rutinine başladı. Son Kelime onun değildi ama olsaydı ancak bu kadar sahiplenirdi. Dükkânın, altın yıllarını vefat eden eşinin sigorta parasıyla dünyayı gezerek geçiren gerçek sahibi Meredith'i görmeyeli haftalar olmuştu. İkinci baharının tadını çıkaran bir sonbahar kadınıydı o.

Henry tezgâhın arkasındaki küçük, kırmızı tabağa dükkânın yaşlı kedisi Kitap için bir avuç mama koydu ve bir an sonra, ŞİİR bölümündeki küçük kitapların üstünde pejmürde, turuncu bir kafa göründü. Kedi bir yığının arkasına tırmanıp günlerce uyumaya bayılırdı. Varlığı ancak mama tabağının boşalmasıyla ya da arada bir rafların arkasında bir çift kırpılmayan sarı göze rastlayan müşterilerin iç çekişiyle anlaşılırdı.

Kitap bu sahafta Henry'den daha uzun süredir bulunan tek canlıydı.

Henry orada çalışmaya beş sene önce, ilahiyat alanında yüksek lisans yaparken *başlamıştı*. Başlangıçta üniversite ücretinin ödenmesine katkı sağlamak için yarı zamanlı olarak çalışıyordu ama sonra okul bitmiş, dükkân kalmıştı. Henry başka bir iş bulması gerektiğini biliyordu çünkü maaş boktandı, yirmi bir yıllık pahalı bir eğitim almıştı ve elbette –bir de babalarının sesine çok benzeyen sesiyle– bu işin onu *nereye götüreceğini*, hayatını böyle mi geçirmek istediğini soran ağabeyi David vardı. Ama Henry başka ne yapacağını bilmiyor ve dükkândan bir türlü ayrılamıyordu. Henüz çuvallamadığı tek şey bu işti.

İşin aslı, Henry dükkânı seviyordu. Kitap kokusunu, raflarda kapladıkları yeri, eski kitapların varlığını, yenilerin gelmesini ve New York gibi bir şehirde okuyucuların hiç bitmeyeceğini bilmeyi seviyordu.

Bea bir kitapçıda çalışan herkesin yazar olmak istediğinde ısrar ederdi ama Henry kendini hiçbir zaman romancı olarak görmemişti. Elbette kalem kâğıtla şansını denemişti ama olmuyordu. Doğru sözcükleri, hikâyeyi, sesi bulamıyordu. Bu kadar çok rafa ne ekleyebileceğini bile düşünemiyordu.

Henry bir hikâye anlatıcısından çok, bir hikâye bekçisi olmak isterdi.

Işıkları söndürdü, biletiyle paltosunu aldı ve Robbie'nin gösterisine gitmek için yola koyuldu.

* * *

Henry'nin üstünü değiştirecek zamanı yoktu.

Gösteri saat yedide başlıyor, Son Kelime altıda kapanıyordu ve zaten Bowery'de sahnelenen periler ülkesi konulu Broadway dışı bir gösteriye uygun kıyafetin ne olacağından emin değildi. Bu yüzden koyu renkli kot pantolonunu ve eski kazağını değiştirmemişti. Bea bu tarza Kütüphaneci Şıklığı derdi; Henry'nin bir kütüphanede çalışmadığını anlamamakta direniyordu. Öte yandan Bea, dirseklerine kadar sıyırdığı beyaz blazer ceketi, parmaklarında ve kulaklarında ışıldayan ince, gümüş yüzüklerle halka küpeler ve başının tepesinde toplanmış rastalı kalın saç örgüleriyle, her zamanki gibi son moda bir şıklık içindeydi. Sırada beklerlerken Henry şunu merak ediyordu: Bazı insanların doğal bir tarzı mı vardı yoksa kendilerini her gün yeni baştan yaratacak disipline mi sahiptiler?

Yavaş yavaş ilerlediler ve kapıda biletlerini gösterdiler.

Oyun sadece New York gibi bir yerde var olan tuhaf bir tiyatro ve modern dans karışımıydı. Robbie'ye göre, oyun *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndan esinlenmişti; Shakespeare'in kafiyelerinin törpülenip canlılığının artırılmış haliydi.

Bea onu dirseğini kaburgalarına bastırarak dürttü.

"Şu kızın sana nasıl baktığını gördün mü?"

Henry gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Kim?"

Bea gözlerini devirdi. "Tamamen umutsuz vakasın."

Kalabalık lobide insanları yararak ilerlerlerken biri Henry'yi kolundan yakaladı. Hırpani, bohem bir elbise giymiş, şakaklarında ve yanaklarında gösterideki oyunculardan biri olduğunu belli eden yeşil boyadan soyut asma yaprakları parlayan bir kızdı bu. Henry son birkaç haftadır bu boya kalıntılarını Robbie'nin teninde de defalarca görmüştü.

Kızın elinde bir boya fırçası ve altın yaldızla dolu bir kâse vardı. Kız ciddi bir samimiyetle "Süslenmemişsin," dedi ve Hen-

ry'nin onu durdurmasına fırsat kalmadan, kuş tüyü hafifliğindeki fırçasıyla yanaklarına altın tozu sürdü. Bu kadar yakından bakınca Henry kızın gözlerindeki hafif simi de görebiliyordu.

Çenesini dikleştirdi.

Bir model duruşu takınarak, "Nasıl görünüyorum?" dedi ve espri yapıyor olmasına rağmen kız ona samimi bir gülümsemeyle bakarak, "Kusursuz," dedi.

Bu sözcüğü duymak Henry'nin içini ürpertti ve karanlıkta bir elin elini tuttuğu, başparmağıyla yanağını okşadığı bambaşka bir yere ışınlandı. Ama derhâl silkinip kendine geldi.

Bea da kızın onun burnuna altın rengi bir çizgi çizmesine ve çenesine altın rengi bir nokta kondurmasına izin verdi ve lobide ziller çalınmadan önce, tam otuz saniyelik bir flört yaşamayı başardı. Sanatsal peri kalabalığın arasında uzaklaşırken, onlar da salonun kapılarına doğru ilerlediler.

Henry, Bea'nın koluna girdi. "Kusursuz olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Bea kişner gibi bir ses çıkardı. "Tanrım, hayır."

Henry kendini tutamayarak gülerken, bir başka oyuncu, yanakları pembe altın tozuyla renklendirilmiş koyu tenli bir adam, onlara gerçek olamayacak kadar yeşil yapraklı birer dal uzattı. Nazik, hüzünlü ve ışıltılı bakışları bir süre Henry'nin üzerinde oyalandı.

Biletlerini bir yer göstericiye –beyaz saçlı ve taş çatlasa bir elli boyunda, yaşlıca bir kadına– uzattılar. Kadın onlara sıralarını gösterirken dengesini sağlamak için Henry'nin koluna tutundu ve "Çok iyi bir çocuksun," diyerek kolunu sıvazladıktan sonra koltukların arasındaki koridorda uzaklaştı.

Henry biletindeki numaraya baktı ve yan yan, grubun orta kısmında kalan üç kişilik koltuklarına doğru ilerlediler. Henry bir yanında Bea, diğer yanında ise boş koltuk kalacak şekilde oturdu. Elbette biletlerini aylar önce, Henry ile Tabitha henüz

birlikteyken ve her şey tekil değil çoğulken aldıkları için, boş koltuk Tabitha'ya ayrılmıştı.

Henry'nin göğsü sızladı ve on dolar verip bir içki almadığına pişman oldu.

Işıklar söndü ve açılan perdenin arasından neon ışıklarla ve spreyle boyanmış, çelikten inşa edilmiş bir krallık göründü. Robbie ancak bir periler kralına yakışacak bir pozla sahnenin ortasındaki tahta uzanmıştı.

Saçlarının önü yüksek bir dalgayla yukarı kaldırılmış, mor ve altın rengi gölgeler, yüzüne çarpıcı ve tuhaf bir hava katmıştı. Gülümsemesi Henry'nin, ikisi de on dokuz yaşında ve şehvet, yalnızlık ile uzak hayaller açmazı içinde iken, ona neden ve nasıl âşık olduğunu hatırlamasını kolaylaştırıyordu. Ve Robbie'nin tiyatronun dört bir köşesinde çınlayan sesi, kristal berraklığındaydı.

"Bu," dedi, "tanrılar hakkında bir öyküdür."

Sahne oyuncularla doldu, müzik başladı ve bir süreliğine her şey kolaylaştı.

Dünya bir süreliğine silindi, etraflarındaki her şey sessizliğe gömüldü ve Henry yok oldu.

Oyunun sonuna doğru Henry'nin zihninin ışığa tutulmuş film gibi ifşa olan karanlık köşelerine zorla süzülen bir sahne yaşandı.

Biraz önce insanlarla doluyken şimdi sadece Robbie'nin kaldığı sahneye ince bir perde halinde yağmur iniyordu. Bowery kralı Robbie tahtından kalktı. Aradan uzattığı parmakları ince tabakayı araladı ve sonra milim milim ilerlemesiyle, bileği, kolu ve son olarak vücudunun tamamı yağmur perdesinin altında kaldı.

Başını arkaya yatırarak, yağmur suyunun tenindeki altın ile yaldızları yıkamasına ve kusursuz buklelerini düzleştirip kafasına yapıştırarak sihrin bütün izlerini silmesine izin verdi. Uyuşuk ve kibirli bir prensten, ölümlü, kırılgan ve yalnız bir oğlana dönüştü.

Işıklar söndü ve birkaç uzun saniye boyunca tiyatro salonunda az önceki kesintisiz, duvar gibi halinden bir sağanağın aralıksız ritmine ve son olarak sahneye düşen damlalara dönüşen yağmurunkinden başka ses duyulmadı.

Ve sonra, sonunda o ses de kesildi.

Işıklar yandı, oyuncular sahneye çıktı ve herkes alkışladı. Bea ıslık çalarak alkışlarken dönüp Henry'nin kederli yüzüne baktı.

"Sorun ne?" dedi. "Bayılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Henry yutkunarak başını salladı.

Eli zonkluyordu. Aşağı baktığı zaman tırnaklarını avucuna bastırdığını, orada kanayan ince bir yara izi belirdiğini gördü.

"Henry?"

"İyiyim," dedi elini kadife koltuğa silerek. "İyiydi. Gerçekten çok iyiydi."

Ayağa kalktı ve Bea'nın arkasından salondan çıktı.

Kalabalık gittikçe azaldı ve geriye sadece oyuncuların yeniden ortaya çıkmasını bekleyen arkadaşları ve aileleri kaldı. Ama Henry etrafındaki gözleri, bir akıntı gibi ona akan ilgiyi üstünde hissediyordu. Baktığı her yerde sevecen bir yüz, sıcak bir gülümseme, bazen de daha fazlasını görüyordu.

Sonunda Robbie zıplayarak lobiye girdi ve kollarını açıp ikisini birden kucakladı.

"En büyük hayranlarım," dedi bir aktörün çınlayan alto sesiyle.

Henry homurdandı, Bea ise Robbie'ye çikolatadan yapılma bir gül uzattı. Bu, Robbie bir keresinde insanın çikolata ve çiçek arasında seçim yapmak zorunda olmasından yakındığından beri aralarında bir espriydi. Bea bunun Sevgililer Günü için geçerli olduğunu ve gösterilerde geleneğin çiçek vermek olduğunu söylemişti ama Robbie geleneksel bir insan olmadığını belirtmişti. Hem ya karnı açsa ne olacaktı?

"Harikaydın," dedi Henry ve bu doğruydu da. Robbie *gerçekten* harikaydı. Hep harika olmuştu. New York'ta iş bulabilmek için

dans, müzik ve tiyatro alanlarının üçünde de yetenekli olmak şarttı. Robbie, Broadway'e hâlâ birkaç sokak uzak olabilirdi ama Henry'nin, arkadaşının oraya ulaşacağından hiç şüphesi yoktu.

Elini Robbie'nin saçlarının arasından kaydırdı.

Çocuğun saçları kuru haliyle yanık şeker rengindeydi; ışığa göre kahverengi ve kırmızı arasında değişen bir ton. Ama şu anda final sahnesi yüzünden hâlâ ıslaktı ve Robbie bir an başının ağırlığını Henry'nin eline vererek durdu. Henry'nin göğsü sıkıştı ve kendine kalbinin gerçek olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Artık değildi.

Arkadaşının sırtını sıvazladı, Robbie bir anda canlanmış, tazelenmiş gibi doğruldu. Gülü bir değnek gibi havaya kaldırdı ve "Haydi partiye!" dedi.

Henry eskiden etkinliklerden sonra düzenlenen partilerin sadece kadronun vedalaşması için son gösterilere özel olduğunu sanırdı ama daha sonra tiyatrocu çocuklar için her performansın kutlamak için yeterli bir bahane olduğunu öğrenmişti. Yükseklerden inmek ya da –Robbie ile gelen kalabalığın durumunda olduğu gibi– eğlencenin sürmesini sağlamak için.

Saat gece yarısına geliyordu ve SoHo'da merdivenle çıkılan bir üçüncü kata doluşmuşlardı. Işıklar kısılmıştı ve bir çift kablosuz hoparlörden, birinin çalma listesi pompalanıyordu. Oyunun yüzleri hâlâ boyalı ama kostümlerini değiştirmiş olan kadrosu, sahnedeki karakterleriyle sahne dışındaki benlikleri arasında takılı kalmış bir görüntüyle bir damar gibi kalabalığın merkezini oluşturuyordu.

Henry ılık birasından bir yudum aldı ve başparmağını alışkanlığa dönüşen bir hareketle avucundaki yara izinde dolaştırdı.

Bea bir süre yanında kalıp ona arkadaşlık etmişti.

Akşam yemeği davetlerini oyun partilerine, tek kişilik servis takımlarını ve sohbetleri plastik bardaklara ve müzik sesini

bastırmak için bağırarak konuşmaya yeğleyen Bea. Durmadan söylenen bir yol arkadaşı olarak Henry ile bir köşeye sinmiş, oyuncuların oluşturduğu topluluğu sanat tarihi kitaplarından çıkmışlar gibi inceliyordu. Ama sonra bir başka Bowery perisi Bea'yı alıp götürdü ve Henry onu yeniden mutlu gördüğüne sevinmesine rağmen, arkasından *hain,* diye seslendi.

Bu sırada partinin ilgi odağı olan Robbie, salonun ortasında dans ediyordu.

Henry'ye ona katılmasını işaret etti ama Henry aralarındaki çekimi ve düşüşün sonunda onu bekleyen açık kolları yok sayarak başını salladı. En kötü halinde kusursuz bir ikiliydiler, aralarındaki farklılıklar onları birbirlerine çekiyordu. Her zaman ayakta kalmayı başaran Robbie ve yere düşüp duran Henry.

"Hey, yakışıklı."

Henry döndü ve başını birasından kaldırınca, oyunun başrol oyuncularından birini gördü. Pas kırmızısı dudakları, beyaz zambaklardan yapılma tacı ve yanaklarındaki, şablonla grafiti havası verilmiş altın yaldızlarla göz alıcı bir kızdı. Gözlerindeki aleni arzu Henry'ye istendiğini *hissettirmeliydi*; üzgün, yalnız ve kayıp hissetmenin ötesinde bir şeyler.

"Benimle iç."

Üzerinde, diplerinde birer küçük ve beyaz şeyin eridiği, bir çift *shot* bardağı bulunan küçük tepsiyi ona doğru uzatırken, kızın mavi gözleri parladı. Henry bardağa uzanırken, bir yandan da bir periden yiyecek ya da içecek kabul etmekle ilgili hikâyeleri düşünüyordu. İçti, önce aldığı tek tat şeker tadı ve tekilanın yakıcılığı oldu ama sonra dünyası biraz bulanıklaşmaya başladı.

Kendini daha hafif, daha aydınlık hissetmek istiyordu ama oda kararmaya başlamıştı bile ve bir fırtınanın yaklaştığını hissedebiliyordu.

Bu ilk kez olduğunda Henry on iki yaşındaydı. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Bir gün gökyüzü masmaviyken, bir sonrakinde

bulutlar alçalıp bir araya toplanmış ve hemen ardından rüzgârla sağanak başlamıştı.

Henry'nin o karanlık zamanları fırtına olarak düşünmeyi, dişlerini yeterince sıkarsa geçeceklerine inanmayı öğrenmesi seneler almıştı.

Anne ve babası elbette iyi niyetliydiler ama ona sürekli, *neşelen* ya da *daha iyi olacak*, veya daha kötüsü *o kadar da kötü değil*, gibi şeyler söylerlerdi. Bir gün bile yağmur görmediğinizde, bunları söylemesi kolaydı. Henry'nin en büyük ağabeyi bir doktordu ama o bile anlamıyordu. Kız kardeşi Muriel ise anladığını, bütün sanatçıların fırtınalardan mustarip olduğunu söyledikten sonra ona, çantasında taşıdığı nane şekeri kutusundaki haplardan birini vermişti. Muriel, Henry'nin kafasının içinin ne durumda olduğunu izah etmesinin tek yolu değil de zekice bir kelime oyunuymuş gibi –Henry'nin benzetmesine ayak uydurarak– *küçük, pembe şemsiyelerim*, derdi onlara.

Henry dışarı çıkıp hava almakla ilgili bir bahane uydurarak oradan uzaklaşırken, *sadece bir fırtına*, diye düşündü. İçerisi fazla sıcaktı ve dışarıda olmak istiyordu, çatıya çıkmak, yukarı bakmak ve havanın kötü olmadığını, gökyüzünün sadece yıldızlarla kaplı olduğunu görmek istiyordu ama elbette, burada, SoHo'da yıldız olmazdı.

Koridorun yarısına gelince durdu, gösteriyi, Robbie'nin yağmur altındaki halini hatırladı ve sırtında bir ürpertiyle yukarı yerine aşağı gitmeye, eve dönmeye karar verdi.

Tam kapıya varmak üzereyken, kız elini yakaladı. Teni sarmaşık yapraklarıyla süslü kız. Onu altınla boyayan.

"Sensin," dedi kız.

"Sensin," dedi Henry.

Kız elini uzatıp Henry'nin yanağındaki altın renkli beneği sildi ve dokunuşu bir statik elektrik etkisi yarattı, tenlerinin birbirine değdiği yerde bir kıvılcım çaktı.

"Gitme," dedi kız ve tam Henry ona ne diyeceğini düşünürken kız onu kendine çekti, Henry onu kısacık ve sorgular gibi öptü ve kızın iç geçirdiğini duyunca, geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi. Sözcük, ağzından *lütfen* gibi, *teşekkürler* gibi, *iyiyim* gibi otomatik olarak çıkmıştı.

Ama kız elini uzattı ve Henry'nin buklelerini tuttu.

"Ne için?" dedi onun ağzını tekrar kendine çekerken.

Henry kızın ne diyeceğini bilmesine rağmen "Emin misin?" diye mırıldandı. Kızın ne diyeceğini biliyordu çünkü *gözlerindeki* ışığı, görüşünden süzülen soluk bulutları görmüştü. "İstediğin bu mu?"

Gerçeği istiyordu ama onun için gerçek –artık– yoktu ve kız sadece gülümseyerek onu en yakın kapıya doğru çekti.

"İstediğim," dedi, "*kesinlikle* bu."

Ve sonra yatak odalarından birine girdiler, kapı tıkırdayarak kapanıp partinin seslerini duvarın ötesinde bırakırken, kızın ağzı Henry'ninkinin üstündeydi ve artık bu karanlıkta kızın gözlerini göremediği için, gerçek olduğuna inanması kolaydı.

Ve Henry bir süreliğine yok oldu.

New York
12 Mart 2014

II

Addie sokak lambalarının ışığında *Odysseia*'yı okuyarak şehrin kuzeyine doğru yürüyordu. Yunanca bir şey okumayalı biraz zaman olmuştu ama epik şiirin kafiyesi, eski dilin akışına kolayca uymasını sağlamıştı ve Baxter görüş alanına girdiğinde, kendini denizdeki geminin imgesine kaptırmış bir halde, bir kadeh şarabın ve sıcak bir banyonun hayalini kuruyordu.

Ama ikisi de mümkün olmadı.

Zamanlaması, olaya nereden baktığınıza göre, ya çok iyi ya çok kötüydü çünkü Addie 56. Sokak'ın köşesini dönerken, siyah bir araba Baxter'ın önünde durdu ve James St. Clair, kaldırıma indi. Çekimden dönüyordu ve yanık teni, hava kararmış olmasına rağmen çıkarmadığı güneş gözlüğüyle mutlu görünüyordu. Addie yavaşlayıp durdu ve kapıcı, James'in çantalarını arabadan indirip içeri taşımasına yardım ederken, sokağın karşı tarafında oyalandı.

Geceyle ilgili hayalleri tuzla buz olurken, "Kahretsin," diye mırıldandı. Köpük banyosu ve merlot şişeleri hayal olmuştu.

Ne yapacağına karar vermeye çalışıp iç geçirerek kavşağa geri yürüdü.

Sol tarafında, şehrin merkezine koyu yeşil bir örtü gibi serilmiş Central Park uzanıyordu.

Sağ tarafında ise inişli çıkışlı keskin hatları ve Midtown'dan Finans Bölgesi'ne kadar bloklarca uzanan kalabalık binalarıyla Manhattan vardı.

Addie sağa döndü ve East Village'a doğru yürümeye başladı.

Midesi guruldamaya başlamıştı. 2. Cadde'de akşam yemeği gözüne takıldı. Genç bir adam kaldırım kenarında bisikletinden indi, selenin arkasındaki fermuarlı çantadan bir sipariş çıkardı ve naylon paketi koşar adım binaya soktu. Addie bisiklete sokulup elini çantaya uzattı. Kutuların büyüklüğüne ve biçimine, ince metal saplarla tutturulmuş katlı kâğıt köşelere bakılırsa Çin yemeği olmalıydı. Addie bir kutu ile tek kullanımlık bir çift çubuk aldı ve kapıdaki adam siparişin ödemesini yapamadan, ortadan kayboldu.

Hırsızlık yaptığı için suçluluk duyduğu bir dönem olmuştu.

Ama suçluluk da pek çok şey gibi etkisini kaybetmişti ve açlık onu öldüremeyecek olsa da öldürebilecekmiş gibi canını yakmaya devam ediyordu.

Addie ağzına biraz erişte tıkarak C Caddesi'ne doğru yürüdü ve Village'dan geçerek yeşil kapılı, tuğladan bir binaya yöneldi. Boşalan kutuyu köşedeki bir çöp kutusuna attı ve tam bir adam kapıdan çıkarken binanın girişine ulaştı. Adama gülümsedi, adam da ona gülümseyerek kapıyı tuttu.

İçeri girince dört kat dar merdiveni tırmandı ve tepedeki çelik bir kapının önünde durup elini yukarı kaldırdı. Tozlu çerçevenin üstünü yoklayarak, geçen sonbaharda basamakları sarmaş dolaş tırmandığı bir âşıkla birlikteyken keşfettiği küçük, gümüş anahtarı aradı. Sam'in dudakları çenesinin altında dolaşıyor, boyayla kaplı parmakları kot pantolonunun belinden içeri uzanmaya çalışıyordu.

Sam için nadiren yaşadığı dürtüsel anlardan biriydi.

Addie içinse bir ilişkinin ikinci ayıydı.

Onlarınkine tutkulu bir ilişki demek yanlış olmazdı ama bunun tek nedeni, zamanın Addie için altından kalkamayacağı bir lüks olmasıydı. Elbette kahve keyfi yapılan uyku mahmuru sabahların, bir kucağa uzatılmış bacakların, sadece iki kişinin anlayacağı esprilerin ve rahat gülüşmelerin hayalini kuruyordu

ama bu konforlar, tanımanın sonucuydu. Yavaş yavaş kurulan bir ilişki, sessiz sakin bir şehvet ve günlere, haftalara, aylara yayılmış bir yakınlık mümkün değildi. Onlar için değil. Bu nedenle Addie sabahların özlemini çekse de gecelerle yetiniyordu ve aşk mümkün değilse bile, en azından yalnızlık çekmiyordu.

Anahtarı kavradı ve onu gizlendiği yerden çekerken, metalin sürtünme sesini duydu. Anahtarı paslı, eski kilitte, o ilk gece olduğu gibi, üç kez çevirmeyi denemek zorunda kaldı ama sonra kapı açıldı ve Addie binanın çatısına adım attı. Esinti çıkmıştı. Çatının diğer ucuna yürürken, ellerini deri ceketinin ceplerine soktu.

Teras üçü de kendine göre kusurlu –oturma yerleri çarpıktı, sırtlarının eğimi farklıydı ve birinin kırık kolu aşağı bakıyordu– olan üç bahçe sandalyesi dışında boştu. Sandalyelerin yakınında lekeli bir soğutucu vardı ve çamaşır direklerinin arasına asılmış küçük süsleme ışıkları, çatıya köhne ve yıpranmış bir vaha havası veriyordu.

Yukarısı sakindi *(sessiz* değil, sessizlik bir şehirde bulabildiği bir şey değildi henüz ve Addie onun eski dünyanın yabani otları arasında kaybedilmiş bir şey olduğunu düşünmeye başlıyordu) Manhattan'ın bu kısmında olabildiğince sakin. Bununla birlikte James'in evindeki, onu boğan cinsten, bir kişi için fazla geniş alanlara has o boş iç mekân sessizlikleri gibi bir sakinlik değildi. Bu yaşayan, uzaktan bağırışların, araba kornalarının duyulduğu ve bas stereo gürültüsünün ortam sesine indirgendiği bir sessizlikti.

Çatının etrafı tuğladan, alçak bir duvarla çevrilmişti. Addie dirseklerini duvara dayayıp öne eğildi ve bina görünmez olana, geriye sadece Manhattan'ın ışıkları kalana kadar, uçsuz bucaksız ve yıldızsız gökyüzündeki desenlerin izini sürerek etrafa baktı.

Yıldızları özlüyordu.

1965'te bir delikanlıyla tanışmıştı ve ona bunu söylediği zaman, oğlan sırf birlikte yıldızları izlemek için onu arabayla Los Angeles'tan bir saat uzaklıktaki bir yere götürmüştü. Karanlıkta

arabayı durdurup yukarıyı işaret ederken, yüzü gururla parlıyordu. Addie başını arkaya yatırarak az sayıdaki yıldıza, gökyüzündeki bir dizi cılız ışığa bakarken, içine bir ağırlığın çöktüğünü hissetmişti. Sevdiği birini kaybetmek gibi, ağır bir hüzün. Ve bir yüzyıldır Villon'u ilk kez özlemişti. *Evini.* Yıldızların bir nehir; karanlıkta gümüş rengi ve mor bir ışık nehri oluşturacak kadar parlak olduğu o yeri.

Şimdi başını kaldırıp çatılara bakarken, bunca zaman sonra karanlık onu hâlâ izliyor mudur, diye merak etti. Çok uzun zaman olmasına rağmen. Karanlık ona bir keresinde her hayatın kaydını tutmadığını, dünyanın çok büyük ve ruhlarla dolu olduğunu, onu düşünmekten başka uğraşları da bulunduğunu söylemişti.

Çatının kapısı bir anda açıldı ve bir avuç insan dışarı çıktı.

İki erkek. İki kız.

Ve Sam.

Beyaz bir kazak ile açık gri bir kot pantolon giymişti ve karanlık çatının oluşturduğu fonun önünde, silüeti bir fırça darbesi gibi, ince, uzun ve aydınlık görünüyordu. Saçları uzamıştı ve asi, sarı buklelerinin bir kısmı, dağınık topuzundan kurtulmuştu. Kazağının sıyrılmış kollarının altından, ön kollarındaki kırmızı boya lekeleri görünüyordu. Addie dalgın bir tavırla, *neyin üstünde çalışıyor acaba*, diye merak etti. Sam ressamdı. Daha çok soyut tablolar yapardı. Zaten küçük olan dairesi, duvarlara dayanmış tuvallerle daha da küçük görünürdü. Net ve kolay adı sadece tamamladığı eserlerinde Samantha olarak geçerdi. Ya da gecenin bir vakti bir bel kemiğinde izi sürülürken.

Diğer dörtlü, çatıda gürültülü bir topluluk halinde ilerledi. Çocuklardan biri bir hikâyenin ortasındaydı. Ama Sam onlardan bir adım geride kalmış, başını arkaya atarak taze gece havasının tadını çıkarıyordu. Addie ona bakarken bakacak başka bir şeyinin olmasını diledi. Onu diğer kızın yörüngesinin çekimine kolayca kapılmaktan alıkoyacak bir çapa.

Elbette, kapıldı.

Odysseia.

Addie bakışlarını kitabına gömmeye hazırlandı ama Sam'in mavi gözleri gökyüzünden yere inip onunkilerle buluştu. Ressam kız gülümsedi ve bir an aylardan yine ağustos oldu. Bir barın avlusunda bira içerek gülüyorlar, Addie yaz sıcağının etkisini azaltmak için ensesindeki saçları kaldırıyordu. Sam eğilip onun tenine üfledi. Sonra eylül ayı oldu, Sam'in dağınık yatağındaydılar, Addie'nin ağzı Sam'in bacaklarının arasındaki sıcak karanlığın izini sürerken, parmakları çarşaflara ve birbirine kenetlenmişti.

Kız gruptan ayrılıp rahat bir tavırla ona doğru yürüyünce, Addie'nin kalp atışları hızlandı. "Huzurunuzu bozduğumuz için özür dilerim," dedi Sam.

"Ah, sorun değil," dedi Addie ve şehri inceler gibi yaparak gözlerini ondan kaçırdı. Oysa Sam ona kendini her zaman farkında olmadan diğer kızın ışığına dönen bir günebakan gibi hissettirirdi.

"Bugünlerde herkes aşağı bakıyor," dedi Sam düşünceli bir tavırla. "Yukarı bakan birini görmek ne hoş."

Addie zamanda geriye gitti. Sam ilk tanıştıklarında da aynı şeyi söylemişti. Ve altıncı karşılaşmalarında da. Ve onuncusunda da. Ama bu sadece bir söz değildi. Sam anda kalan, araştıran bir sanatçı bakışına sahipti. Resminin öznesini inceleyen ve biçimlerden daha fazlasını gören bir bakışa.

Addie başını çevirdi ve ayak seslerinin uzaklaştığını duymayı bekledi ama onun yerine bir çakmağın çaktığını duydu ve sonra Sam, beyaz sarı bir buklesi görüş alanının kenarında dans edecek kadar yakınında belirdi. Addie pes ederek genç kıza baktı.

"Bir tane çalabilir miyim?" dedi sigarayı işaret ederek.

Sam gülümsedi. "Çalabilirdin ama gerek yok." Paketten bir sigara çıkardı ve parlak, mavi bir çakmakla birlikte Addie'ye uzattı. Addie sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve başparmağını

çakmak taşının üstünden kaydırdı. Neyse ki esinti vardı ve alevin sönüşünü izlerken, Sam ile zaman geçirmek için bahanesi oldu.

Alev tekrar söndü. Tekrar. Tekrar.

"Dur."

Sam ona sokuldu ve rüzgârı kesmek için Addie'ye yaklaşırken omuzu onunkine sürtündü. Komşusunun strese girdiği zamanlarda pişirdiği çikolata parçacıklı kurabiye gibi, parmaklarındaki boyayı çıkarmak için kullandığı lavantalı sabun ve geceleri buklelerinde bıraktığı Hindistan cevizli saç kremi gibi kokuyordu.

Addie tütünün tadını hiçbir zaman sevememişti ama dumanı göğsünü ısıtıyor ve ona ellerini oyalayacak ve Sam dışında odaklanacak bir şey veriyordu. Ağızlarından çıkan duman havada aynı yere dağılacak kadar yakındılar. Sonra Sam elini uzattı ve ilk karşılaşmalarında yaptığı gibi, Addie'nin sağ yanağındaki çillerden birine dokundu. Çok basit ama bir o kadar da mahrem bir hareketti.

"Yıldızların var," deyince, Addie'nin göğsü sıkıştı ve yine buruldu.

Déjà vu. Déjà su. Déjà vécu.

Aralarındaki boşluğu kapatma, avucunu Sam'in boynunun uzun eğiminde dolaştırma, çok iyi uyacağını bildiği ensesinde durdurma arzusuna karşı koymaya çalıştı. Diğer dördü arka tarafta gülerek bağrışırken, bir süre konuşmadan, soluk renkli dumanlar üfleyerek durdular. Sonunda genç erkeklerden biri –Eric miydi yoksa Aaron mı?– Sam'e seslendi ve kız bir anda çatıda ondan uzaklaşmaya başladı. Addie elinden bir kez daha kaymasına izin vermek yerine, ona sımsıkı yapışmamak için kendini zor tuttu.

Ama gitmesine izin verdi.

Alçak, tuğladan duvara yaslanarak, onların hayat, yaşlanmak, ölmeden önce yapılacak şeyler ve kötü kararlar hakkında konuşmalarını dinledi. Bir süre sonra kızlardan biri, "Kahretsin, geç kalacağız," dedi. Ve böylece, biralar bitirildi, sigaralar sön-

dürüldü ve beş kişilik grup çekilen bir dalga gibi, hep birlikte çatıya açılan kapıya doğru sürüklendi.

Son çıkan, Sam oldu.

Yavaşladı, omzunun üstünden arkaya baktı ve içeri girmeden önce Addie'ye son bir kez gülümsedi. Addie koşsa onu yakalayabileceğini, kapı kapanmadan ona yetişebileceğini biliyordu.

Kıpırdamadı.

Metal kapı tıngırtıyla kapandı.

Addie tekrar tuğladan duvara eğildi.

Unutulmak, diye düşündü, *biraz delirmeye benziyor.* İnsan neyin gerçek olduğunu merak etmeye başlıyordu. *Kendisinin* gerçek olup olmadığını. Sonuçta hatırlanmayan bir şey nasıl gerçek olabilirdi ki? Şu Zen koanı[9] gibi. Hani ormanda devrilen ağaçla ilgili olan.

Kimse duymadıysa, gerçekten olmuş mudur?

Bir insan arkasında iz bırakamıyorsa, gerçekten *var mıdır?*

Sigarasını tuğladan duvara bastırarak söndürdü ve sırtını ufuk çizgisine dönerek kırık bahçe sandalyelerinin arasına sıkıştırılmış soğutucuya doğru yürüdü. Yarısı donmuş suyun içinde süzülen tek bir bira buldu, kapağını çevirdi ve en az hasarlı sandalyeye oturdu.

Bu akşam hava o kadar soğuk değildi ve Addie kendine başka bir yatak aramaya gidemeyecek kadar yorgundu.

Küçük ışıklar, etrafı şöyle böyle görebileceği kadar aydınlatıyordu. Addie bahçe sandalyesinde arkasına yaslandı, *Odysseia*'yı açtı ve soğuk onu uyuşturup uykunun kollarına çekene kadar yabancı toprakları, canavarları ve evlerine bir türlü dönemeyen adamları konu alan destanı okudu.

---

9 Mantıklı düşünceyle cevaplanması mümkün olmayan, sadece sezgilerle anlaşılabilen hikâye. (yay. n.)

Paris, Fransa
9 Ağustos 1714

Sıcak hava alçak bir tavan gibi Paris'in üstüne çökmüştü.

Ağustos havası ağırdı ve taş binaların genişliği, çürümüş yiyeceklerin ve insan atıklarının pis kokusu ile omuz omuza yaşayan insan kalabalığı havayı iyice ağırlaştırıyordu.

Yüz elli yıl sonra Haussman bu şehre imzasını atacak, tek tip bir çehre yaratarak ve binaları aynı pastel renk paletiyle boyayarak sanata, benzerliğe ve güzelliğe vurgu yapacaktı.

Addie'nin hayal ettiği ve ömrü yetip de göreceği Paris böyle bir yerdi.

Ama şu anda ipekli giysiler içindeki soylular bahçelerde dolaşırken, fakir halk hırpani yığınlar halinde yaşıyordu. Sokaklar at arabalarıyla, meydanlar insanlarla doluydu ve sağda solda şehrin yünlü kumaşının arasından çan kuleleri yükseliyordu. Zenginlik caddelerde boy gösterir, saray ve malikânelerin tepelerinde yükselirken, derme çatma evler taşları kir ve dumandan kararmış daracık sokaklarda bir araya toplanmıştı.

Addie ise bunların hiçbirini fark edemeyecek kadar afallamış durumdaydı.

Bir meydanın yanından geçerken adamların pazar tezgâhlarını sökmesini, artık ve döküntü bulma hevesiyle aralarda koşturan hırpani kılıklı çocukları tekmelerle kovalamasını seyretti. Yürürken eli eteğinin cebine kaydı ve küçük, ahşap kuşun yanından geçip

çalıntı ceketin astarının içinde bulduğu dört bakır sol'e[10] değdi. Bir hayat kurmak için dört sol.

Saat geç oluyor ve yağmur hızlanıyordu; Addie'nin gece uyumak için kendine bir yer bulması gerekiyordu. Aslında bu çok kolay olmalıydı; hemen her sokakta bir pansiyon vardı. Fakat ilkinden geri çevrildiğinde daha kapının eşiğini bile geçmemişti.

"Burası kerhane değil," dedi han sahibi küçümseme dolu bir bakışla.

"Ben de fahişe değilim," dedi Addie ama adam pis pis sırıttı ve istenmeyen bir artıktan kurtulmaya çalışır gibi parmaklarını birbirine sürttü.

İkinci ev de doluydu, üçüncüsü fazla pahalıydı ve dördüncü ev sadece erkekleri kabul ediyordu. Addie beşinci kapıya vardığında güneş, moralini de yanına katarak batmıştı ve genç kız o çatı altında neden kalamayacağıyla ilgili bir bahane duyup geri çevrilmeye hazırdı.

Ama öyle olmadı.

Onu girişte uzun burunlu ve bir atmacanın küçük, keskin gözlerine sahip, zayıf ve kaskatı duruşlu, yaşlıca bir kadın karşıladı. Addie'yi şöyle bir süzdükten sonra koridora yönlendirdi. Odalar küçük ve kirliydi ama duvarları, kapıları, birer pencereleri ve karyolaları vardı.

"Bir haftalık ücret peşin," dedi kadın.

Addie'nin tadı kaçtı. Anılar sadece bir an, bir saat ya da bir gün dayanırken, bir hafta ona akıl almaz bir süre gibi geliyordu.

"Eee?" dedi kadın sertçe.

Addie, cebindeki bakır paraları kavradı. Sadece üçünü aldığından emin oldu ve elini cebinden çıkardığı anda kadın ekmek kırıntılarını çalan bir karga gibi atılıp paraları kaptı. Belindeki kesede gözden kayboldular.

---

10 Eskiden Fransa'da kullanılan para birimi. (yay. n.)

"Bana bir makbuz verebilir misiniz?" dedi Addie. "Odanın ücretini ödediğimi gösteren bir kanıt."

Kadın yüzünü buruşturdu. Addie'nin talebini hakaret olarak algılamıştı. "Ben dürüst bir pansiyon işletiyorum."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Addie, "ama bakacak bir sürü odanız var. Kimlerin ücretini ödediğini..."

"Bu pansiyonu otuz dört yıldır işletiyorum," dedi kadın onun sözünü keserek, "henüz gördüğüm bir yüzü unuttuğum olmadı."

Kadın onu kiralık odasında tek başına bırakıp ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken, Addie *ne acımasız bir şaka,* diye geçirdi içinden.

Bir haftalık ödeme yapmıştı ama orada bir gün bile geçirmesinin büyük şans olacağını biliyordu. Sabah önceki güne göre üç sol daha zengin olan pansiyon sahibesi tarafından odadan atılacağını, kendini sokakta bulacağını biliyordu.

Kapıda küçük, bronz bir anahtar vardı. Anahtarı çevirince, dereye atılan bir taşın sesini anımsatan tıkırtısı hoşuna gitti. Gardıroba yerleştirecek eşyası, yedek giysisi yoktu. Sırtındaki deri ceketi çıkardı ve cebindeki küçük ahşap kuşu da çıkarıp –karanlığa karşı bir tılsım niyetiyle– pencerenin kenarına koydu.

Paris'in gösterişli çatılarını, göz alıcı binalarını ve yüksek çan kulelerini ya da en azından Seine'i görmeyi umarak pencereden dışarı baktı. Ama nehirden çok uzağa yürümüştü; küçük pencere dar bir sokak arasına ve başka herhangi bir yerde olabilecek bir başka evin taş duvarına bakıyordu.

Babası ona Paris'le ilgili birçok hikâye anlatmış, Addie'nin zihninde altından yapılma, ihtişamlı ve keşfedilmeyi bekleyen sihirler ve hayallerle dolu bir yer canlandırmıştı. Babası Paris'i hiç görmüş müydü acaba, yoksa şehir sadece bir isimden ve prensler ile şövalyeler, maceraperestler ile kraliçeler için kolay bir arka plandan mı ibaretti?

O hikâyeler Addie'nin zihninde birbirine karışarak bir resimden çok bir palete, bir renk tonuna dönüşmüşlerdi. Belki de şehir aslında o kadar da ihtişamlı değildi. Belki de ışığın arasına gölgeler karışmıştı.

Kurşuni ve nemli bir geceydi; usul usul yağmaya başlayan yağmurun sesi, tüccarların ve at arabalarının gürültüsünü bastırıyordu. Addie daracık yatağa uzandı ve uyumaya çalıştı.

En azından o gece orada kalabileceğini ummuştu ama henüz yağmur durmamış ve karanlık tam çökmemişken kapı gürültüyle vuruldu, anahtar kilitte döndü ve küçük oda gürültüye boğuldu. Kaba saba eller Addie'yi çekerek yataktan kaldırdı. Bir adam koluna yapışırken, kadın tıslayarak, "Seni kim içeri aldı?" dedi.

Addie uyku mahmurluğundan sıyrılmaya çalıştı.

"Siz," dedi, kadının gururunu bir yana bırakıp ona makbuz vermiş olmasını dileyerek. Ama Addie'nin elinde sadece anahtar vardı ve onu göstermesine fırsat kalmadan, kadının kemikli eli yanağına indi.

"Yalan söyleme," dedi kadın cıkcıklayarak. "Burası hayır kurumu değil."

"Ücreti ödedim," dedi Addie yüzünü tutarak ama faydası yoktu. Kadının belindeki kesede duran üç bakır sol, kanıt olarak işe yaramayacaktı. "Sizinle konuştuk. Bu pansiyonu otuz dört yıldır işlettiğinizi söylediniz..."

Kadın bir an için şüpheye kapıldı. Ama bu çok kısa sürdü. Addie ileride bir gün, sadece bir dostun ya da bir yakının bilebileceği sırları ve detayları sormayı öğrenecekti ama bu bile başkalarının güvenini kazanmasını sağlayamayacaktı. Bir düzenbaz, bir cadı, bir ruh ve deli bir kadın olduğu söylenecekti. Gerçekte tek bir neden olmasına rağmen, onlarca farklı nedenle dışlanacaktı:

Hatırlamamaları.

"Dışarı," diye emretti kadın ve Addie odadan atılmadan önce ceketini alacak fırsatı ancak buldu. Yarı yolda pencerenin

kenarında duran ahşap kuşu hatırladı ve kurtulmaya, onu almak için geri dönmeye çalıştı ama adamın tutuşu çok sertti.

Addie yaşadığı ani şiddetin dehşetiyle titreyerek sokağa atıldı ve tek tesellisi kapı kapanmadan önce küçük kuşun da dışarı fırlatılması oldu. Küçük biblo yanındaki taşların üstüne düşmüş, çarpmanın etkisiyle bir kanadı çatlamıştı.

Ancak bu kez kuş kendi kendini tamir etmedi.

Kadın binanın içinde gözden kaybolurken, kuştan kopan ince, ahşap parça, düşmüş bir kuş tüyü gibi yanında yatıyordu. Addie durumun komikliğine değil çılgınlığına, gecesinin absürt ve kaçınılmaz sonuna gülme arzusunu güçlükle bastırdı.

Saat ya çok geç ya da çok erkendi, şehre sessizlik çökmüştü ve yağmur yüklü gökyüzü bulutlu ve griydi ama Addie bibloyu yerden alıp son bakır parasının durduğu cebine kaldırırken, karanlığın onu izlediğini biliyordu. Ayağa kalktı ve cekete sıkıca sarındı. Eteklerinin uçları şimdiden ıslanmıştı.

Bitkin bir haldeki Addie, dar sokakta ilerledi ve şafağın sökmesini beklemek için bir tentenin ahşap kenarının altına, binaların arasındaki taş girintiye sindi.

Uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu ve ateşi vardı. Annesinin elini onun alnına koyduğunu hissetti ve Addie'nin omuzlarına bir battaniye örterken, kendi kendine mırıldanan sesinin alçalıp yükseldiğini duydu. Hasta olmalıydı; annesi ona yalnızca hastayken böyle yumuşak davranırdı. Addie toynakların haşin tıkırtısı ve ahşap arabaların gıcırtısı annesinin fısıldadığı şarkıyı nota nota gömerken bile bu anıya sıkıca tutunmaya, direnmeye çalıştı ve sonunda irkilerek uykusundan uyandı.

Etekleri kirden kaskatıydı ve leke içindeydi üstelik kısa ama huzursuz uykusu sırasında kırış kırış olmuştu.

Yağmur dinmişti ama şehir, hâlâ ilk geldiği zamanki kadar kirli görünüyordu.

Köylerinde, iyi bir fırtına dünyayı mis gibi temizler, yepyeni ve taze bir kokuyla doldururdu.

Ama görünüşe bakılırsa Paris sokaklarının kirini hiçbir şey temizleyemezdi.

Hatta fırtına durumu daha da kötüleştirmişti; dünyayı ıslak ve kasvetli bir yere dönüştürmüş, çukurlar çamur ve kirle dolmuştu.

Sonra Addie tüm o pisliğin arasında tatlı bir koku duydu.

Kokuyu takip ederek canlı bir pazar yerine ulaştı. Satıcılar tezgâhlarından fiyatlarını haykırıyor, tavuklar arabaların arkasından indirilirken gıdaklamaya devam ediyordu.

Addie çok acıkmıştı; en son ne zaman bir şey yediğini bile hatırlamıyordu. Elbisesi boldu ama en başından beri öyleydi. Onu düğün günü giydiği elbiseden sıkıldığı için Paris'e iki günlük mesafedeki bir yerde gördüğü çamaşır ipinden çalmıştı. Bir şey yiyip içmeden geçen günlere rağmen, ilk günkünden daha bol gelmiyordu. Addie yemeğe *ihtiyaç duymadığını*, açlıktan ölmeyeceğini tahmin ediyordu ama bunu kramplar giren midesine, titreyen bacaklarına anlatması imkânsızdı.

Gözleri kalabalık meydanda dolaştı ve onu harcama fikrinden nefret ederek cebindeki son bakır paraya dokundu. Pazar bu kadar kalabalıkken ihtiyacı olan şeyleri çalması zor olmasa gerekti. Ya da o öyle sanıyordu çünkü Paris'in tüccarları da hırsızları kadar kurnazdı ve mallarını iki kat daha fazla gözetiyorlardı. Addie bunu zor yollardan öğrendi; bir elmayı el çabukluğuyla kapmayı öğrenmesi haftalar alacak, çaktırmayacak kadar ustalaşması ise daha da uzun sürecekti.

O gün beceriksizce bir girişimde bulunup bir ekmekçinin arabasından, çekirdekli bir somun kapmayı denedi ve bileğini sımsıkı kavrayan, tombul bir elle ödüllendirildi.

"Hırsız var!"

Addie kalabalığı yararak oraya doğru yaklaşan silahlı adamları gördü ve içi kendini bir hücrede ya da boyunduruğa vurulmuş

halde bulma korkusuyla doldu. Hâlâ etten kemiktendi ve henüz kilit açmayı ya da erkekleri onu serbest bırakmaya ikna etmeyi veya prangalardan yüzünün insanların zihninden silindiği hızla kurtulmayı öğrenmemişti.

Bu yüzden son parasını vererek can havliyle yalvardı.

Ekmekçi parayı onun elinden kaptı ve bronz para kesesinde gözden kaybolurken adamlara sorun olmadığını işaret etti. Küçük bir somun için büyük paraydı ama para üstü vermedi. Kıza çalmaya yeltenmesinin ücreti olduğunu söyledi.

"Dua et parmaklarını koparmadım," dedi Addie'yi geri iterken.

Addie böylece kendini sadece küçük bir somun ve kırık bir kuşla, Paris'te buldu.

Pazardan hızla uzaklaştı ve ancak Seine'e yaklaşınca yavaşladı. Orada nefes nefese durup somundan –bitmesin diye elinden geleni yaparak– parçalar koparmaya başladı ama birkaç dakika içinde tek bir kırıntı bile kalmamış, açlığı, boş bir kuyuya tek bir su damlası düşmesi misali, dinmemişti.

Estele'i düşündü.

Bir önceki sene, kadının kulaklarında bir çınlama başlamıştı.

Söylediğine göre, gece gündüz hiç kesilmiyordu ve Addie ona bu sesi sürekli duymaya nasıl katlandığını sorunca, yaşlı kadın omuz silkmişti.

"Zamanla," demişti, "insan her şeye alışabilir."

Ama Addie buna alışabileceğini hiç sanmıyordu.

Nehirdeki teknelere ve pus perdesinin arasından yükselen katedrale baktı. Bu güzellikler, kirli blokların oluşturduğu gerçek olamayacak kadar uzak ve düz fonun önünde, mücevherler gibi parlıyordu.

Addie beklediğini fark edene kadar orada durmaya devam etti. Birinin ona yardım etmesini bekliyordu. Yanına gelip içinde bulunduğu keşmekeşi düzeltmesini. Ama gelen olmadı. Onu kimse hatırlamıyordu ve beklemeye teslim olursa, sonsuza dek beklerdi.

Bu yüzden yürüdü.

Ve yürürken, Paris'i inceledi. Bu evi, şu yolu, köprüleri, arabaları çeken atları ve bir bahçenin kapılarını kafasına not etti. Duvarın arkasında güller, çatlaklarda güzellikler gördü.

Bu şehrin işleyişini öğrenmesi seneler sürecekti. Semtlerin yerleşimini adım adım ezberleyecek, her satıcının, dükkânın ve sokağın güzergâhını kafasına kaydedecekti. Mahallelerin nüanslarını inceleyecek, korunaklı ve korunaksız yerleri bulacak, başka insanların hayatlarının arasındaki boşluklarda hayatta kalmayı, büyümeyi ve kendine onların içinde bir yer yaratmayı öğrenecekti.

Zamanla Paris konusunda ustalaşacaktı.

Kusursuz bir hırsız olacaktı. Yakalanamaz ve hızlı.

O hoş evlerin arasından ince telden işlenmiş bir hayalet gibi kayacak, salonlarda dolaşacak, geceleri kimseye görünmeden çatılara çıkacak ve açık gökyüzünün altında şişe şişe çalıntı şarap içecekti.

Her çalıntı zafere gülümseyecek, gülecekti.

Eninde sonunda. Ama bugün değil.

Bugün dikkatini içini kemiren açlıktan ve boğucu korkudan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bugün yabancı bir şehirde parasız, geçmişsiz, geleceksiz ve yalnızdı.

Biri bir ikinci kat penceresinden bir kovayı devirdi ve hiçbir uyarı olmadan Addie'nin ayaklarının altındaki parke taşlarına kıvamlı, kahverengi bir su boşaldı. Addie suyun üzerine sıçramasından kaçınmak için geriye sıçrayınca şık giyimli bir çift kadına çarptı. Kadınlar ona pislikmiş gibi baktılar.

Addie geri çekilerek yakındaki bir basamağa sığındı ama birkaç dakika sonra bir kadın dışarı çıktı ve süpürgesini sallayarak onu müşterilerini çalmakla suçladı.

"Mallarını satmayı çok istiyorsan, rıhtıma git," diye azarladı onu.

Addie önce kadının ne demek istediğini anlamadı. Cepleri boştu. Satacak bir şeyi yoktu. Ama bunu söyleyince, kadın ona ters ters baktı ve "Ama bir vücudun var, öyle değil mi?" dedi.

Kadının neyi kastettiğini anlayınca Addie'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ben fahişe değilim," dedi. Kadın ona buz gibi, küçümseyici bir gülümsemeyle baktı.

"Gururluyuz bir de," dedi. Addie ayağa kalktı ve gitmek için döndü. Kadın karga gaklamasını andıran bir sesle arkasından seslendi. "O gurur karnını doyurmaz."

Addie ceketine iyice sarınıp bacaklarını yolda ilerlemeye zorladı ve tam dizlerinin onu artık taşıyamayacağından korkarken, bir kilisenin açık kapısını gördü. Gösterişli ve heybetli Notre Dame değildi, dar bir sokakta binaların arasına sıkışmış küçük, taş bir binaydı.

Addie hiçbir zaman annesi ve babası gibi dindar olmamıştı. Kendini hep eski ve yeni tanrıların arasında sıkışmış gibi hissetmişti ama ormanda iblisle karşılaşmak, onu düşünmeye sevk etmişti. Her gölgeye karşılık bir ışık olmalıydı. Belki de karanlığın bir dengi vardı ve Addie dileğini dengeleyebilirdi. Estele bunu duysaydı küçümseyici bir tavır takınırdı ama bir tanrı Addie'ye sadece bir lanet vermişti bu yüzden yaşlı kadın bir diğerinden medet umduğu için onu eleştiremezdi.

Ağır kapı gıcırdayarak açıldı, Addie ayaklarını sürüyerek içeri girdi ve gözlerini karanlığa alışana kadar kırpıştırdıktan sonra, vitraylı cam panelleri gördü.

Mekânın sessiz güzelliği, tonozlu tavan, duvarlara vuran kırmızı, mavi ve yeşil ışık desenleri karşısında nefesi kesilir gibi oldu. *Bu bir sanat tarzı olmalı*, diye düşünerek ilerlerken, önüne bir adam çıktı.

Adam kollarını iki yana açtı ama ona kucak açar gibi değil.

Rahip, önünü kesmeye gelmişti. Addie'nin içeri girişini kınar gibi başını sallıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Addie'yi yolundan sapmış bir kuş gibi koridordan geri çıkarırken. "Burada hiç yer yok. Doluyuz."

Addie kendini yeniden kilisenin basamaklarında buldu, yuvasına kayan sürgünün tıngırtısını duydu ve kafasının içinde bir yerde Estele keyifle gülmeye başladı.

Hırıltılı sesiyle "Görüyorsun ya," diyordu. "Sadece yeni tanrıların *kilidi* var."

Addie rıhtıma gitmeye kendisi karar vermedi.

Ayakları onun adına bir seçim yaptı ve güneş nehrin üstünde alçalırken, onu Seine boyunca sürükleyip çalıntı çizmeleri kalasları tangırdatarak basamaklardan indirdiler. Orası gemilerin gölgesi nedeniyle yukarıdan daha karanlıktı; Addie'nin karşısında sandıklar, fıçılar, halatlar ve sallanan teknelerden oluşan bir manzara vardı. Gözler onu takip ediyordu. Adamlar işlerini bırakıp ona bakarken, gölgede kediler gibi uzanan kadınların gözleri üstüne çevrildi. Hastalıklı bir halleri vardı; fazla renkliydiler ve dudakları kırmızının fazla vahşi bir tonuna boyanmıştı. Elbiseleri yırtık pırtık ve kirli olmasına rağmen, Addie'ninkinden daha şıktı.

Addie yapma amacında olduğu şeye kendisi karar vermedi. Ceketini omuzlarından sıyırırken bile. Bir adam tek elini meyve yoklar gibi öne uzatarak yanına yaklaşırken bile.

"Ne kadar?" diye sordu adam boğuk bir sesle.

Addie'nin bedeninin ederi ya da onu satmaya gönüllü olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. O cevap vermeyince adamın eli sertleşti, tutuşu kabalaştı.

"On bakır sol," dedi Addie ve adam kahkahayı bastı.

"Nesin sen? Prenses mi?"

"Hayır," dedi Addie. "Bakire."

Henüz evdeyken Addie'nin hazzı hayal ettiği, karanlıkta yabancı yanındaymış gibi davrandığı, onun dudaklarını memelerinde hissettiği ve bacaklarının arasına kaydırdığı elin ona ait olduğunu varsaydığı zamanlar olmuştu.

"Aşkım," derdi siyah bukleleri zümrüt yeşili gözlerinin üstüne dökülen yabancı onu yatağa bastırırken.

"Aşkım," diye solurdu Addie, yabancı içine girerken ve kendi bedeni onun sert gücünü içine almak için aralanırken. Yabancı kendini içine iter, Addie haykırmamak için elini ısırarak iç geçirirdi. Annesi bir kadının haz duymasının ölümcül bir günah olduğunu söylerdi ama o anlarda bu, Addie'nin umurunda olmazdı. O anlarda sadece özlem, arzu ve gerilim artarken tenine sözcükler fısıldayan yabancı, kalçalarının girintisinde bir fırtına gibi büyüyen bir sıcaklık olurdu ve sonra Adeline zihninde, yabancının vücudunu kendininkine bastırıp onu derine, daha derine alırdı. Ta ki sonunda fırtına patlayana, içinde bir kasırga kopana kadar.

Ama bunun onunla alakası yoktu.

Tanımadığı bu adamın iniltilerinde şiir, melodi ya da ahenk yoktu. Çıkan tek ses, adamın kendini onun içine iterken çıkardığı tekdüze sesti. Baş döndüren bir haz da yoktu, sadece basınç ve acı, bir şeyin diğerinin içine itilmesinin verdiği sıkışma hissi vardı. Addie adamın hareket halindeki bedenine bakmak zorunda kalmamak için gece göğüne baktı ve karanlık ona geri bakıyormuş gibi hissetti.

Sonra yine ormandaydılar, yabancı gibi görünen karanlığın ağzı ağzının üstündeydi ve o, "Bitti," diye fısıldarken Addie'nin dudaklarında kan köpürdü.

Adam kendini son bir kez iterek işini bitirdi ve kurşun gibi ağır bir halde üstüne yığıldı. Hepsi bu olamazdı, Addie'nin uğruna her şeyini takas ettiği hayat bu olamazdı, geçmişini silen gelecek bu olamazdı. Göğsü panikle sıkıştı ama *bu* yabancının umurunda bile değildi. Hatta fark etmemişti bile. Sırtını

dikleştirdi ve Addie'nin ayaklarının dibindeki parke taşlarının üzerine bir avuç bozuk para attı. O yalpalayarak uzaklaşırken, Addie ödülünü toplamak için dizlerinin üstüne çöktü ve sonra midesini Seine'e boşalttı.

Ona Paris'le ilgili ilk anıları, o korkunç aylar sorulduğunda, zihninde bulanıklaşarak sise dönüşen bir keder mevsimi olduğunu söyleyecekti. Hatırlayamadığını.

Oysa elbette hatırlıyordu.

Çürük yiyeceklerin ve çöplerin pis kokusunu, Seine'in acımtırak suyunu, rıhtımdaki karaltıları. Bir kapı eşiğinin ya da bir şafağın sildiği iyilik anlarını, evindeki taze ekmeğin ve sıcacık şöminenin, ailesinin sessiz melodisinin ve Estele'in güçlü temasının yasını tuttuğunu hatırlıyordu. Sahip olduğu hayatı, istediğini sandığı hayat için vazgeçtiği, elinden alınıp yerine şimdikinin konduğu o hayatı.

Ancak şehre duyduğu hayranlığı, ışığın sabahları ve akşamları içeri süzülüşünü, kaba saba, sade, düz blokların arasına yontulmuş ihtişamı, bütün o kir pas, keder ve hayal kırıklığına rağmen, Paris'in nasıl sürprizlerle dolu olduğunu hatırlıyordu. Çatlakların arasından güzellik bakıyordu.

Addie o ilk sonbaharın kısa soluklanmasını, yaprakların yürüyüş yollarını kaplamasını, kışa kısa ve keskin bir giriş yapmadan önce, yeşilden bir kuyumcunun vitrini gibi altın rengine döndüğünü hatırlıyordu.

El ve ayak parmaklarını bütün halinde yutmadan önce ısıran soğuğu. Soğuğu ve açlığı. Elbette Villon'da da soğuğun bir hasattan geriye kalanları çaldığı ya da geç donların yeni büyüyen ekinleri mahvettiği kıtlık ayları olurdu ama bu yeni bir açlık türüydü. İçini tırmalıyor, tırnaklarını kaburgalarına bastırıyordu. Onu yıpratıyordu ve Addie açlığın onu öldürmeyeceğini bilse de bu bilgi o acil sızıyı, korkuyu yatıştırmıyordu. Bir gram bile

zayıflamamıştı ama midesi kendi kendini kemirir olmuştu ve tıpkı ayaklarının nasır tutmayı reddetmesi gibi, sinirleri de öğrenmeyi reddediyordu. Uyuşma ya da alışkanlıkla gelen rahatlama hali yoktu. Acı her zaman taze ve parlak; his, hafızası kadar keskindi.

En kötü kısmını da hatırlıyordu.

Ani donu, şehri ele geçiren gaddar soğuğu ve sonrasında bir güz sonu rüzgârı gibi gelen ve etrafa ceset ve ölü yaprak yığınları saçan o hastalık dalgasını. Tatsız yükleriyle, tıngırdayarak geçen arabaların seslerini ve görüntülerini. Arka tarafa özensizce yığılmış kemikli şekillere bakmamak için gözlerini kaçırışını. Soğuk kemiklerine işlerken, çalıntı ceketine daha sıkı sarınarak ve yaz sıcağının hayalini kurarak yolda ilerledi.

Bir daha ısınabileceğini sanmıyordu. Rıhtıma iki kez daha gitmişti ama soğuk hava müşterileri içeri, genelevlerin sıcağına çekmişti; ani soğuk Paris'i acımasızlaştırmıştı. Soğuk, fakirleri kırıp geçirirken zenginler kendilerini evlerine kapatmış, sıcacık şöminelerine yapışmışlardı. Saklanacak yer yoktu, daha doğrusu bütün yerler kapılmıştı.

O ilk sene, Addie bir yer için savaşamayacak kadar yorgundu.

Barınacak bir yer arayamayacak kadar.

Bir rüzgâr daha esti ve soğuktan gözleri yaşaran Addie öne doğru eğildi. Vahşi rüzgârdan kaçmak için, yalpalayarak dar bir sokağa saptı ve sokağın ani sessizliği ile esintisiz huzuru üzerinde kaz tüyü gibi, yumuşacık ve sıcak bir etki yarattı. Dizlerinin bağı çözüldü. Birkaç basamağın yanındaki bir köşeye çöktü ve donun tenine yayıldığını gözleriyle gördüğünü düşünerek ve kendi dönüşümüne sessizce, uyuşuk bir halde hayret ederek parmaklarının morarmasını izledi. Soluğu önünde bir bulut çiziyor, verdiği her nefes kısa bir süreliğine dünyanın önünü kaplayarak gri şehri beyaza, beyaza ve yine beyaza boyuyordu. Beyaz bulut tuhaf bir şekilde, Addie bir camı buğulandırıyormuş gibi, her nefeste biraz

daha uzun süre havada kalmaya başlamıştı. Dünyanın tamamen örtülmesi için kaç nefes gerekti acaba? Onun gibi silinmesi için.

Belki de bulanıklaşan, onun görüşüydü.

Umurunda değildi.

Yorgundu.

Çok yorgun.

Uyanık kalamayacaktı, neden kalmaya çalışsındı ki zaten?

Uyku merhametin ta kendisiydi.

Belki de babasının hikâyelerinden birindeki prenses gibi baharda uyanır ve kendini Sarthe'ın kıyısındaki otlakta bulurdu. Estele yıpranmış ayakkabısının burnuyla Addie'yi dürter ve yine hayallere daldığı için onunla alay ederdi.

Bu, ölümdü.

En azından bir an, ölüm olması gerektiğini düşündü.

Dünya karanlıktı, soğuk hava, çürüme kokusunu bastıramıyordu ve Addie kıpırdayamıyordu. Ama sonra ölmeyeceğini hatırladı. Atmak için direnen inatçı nabzı, dolmak için direnen inatçı ciğerleri yerli yerindeydi ve Addie uzuvlarının o kadar da cansız olmadığını ama her yönden aşağı çekildiklerini fark etti. Üstünde ve altında ağır çuvallar vardı sanki ve zihni, içi panikle dolarken bile uyuşuktu. Kıpırdanınca, üstündeki çuvallar biraz kıpırdandı. Karanlık aralandı ve aradan gümüş rengi, ince bir ışık parladı.

Addie önce bir kolunu, sonra diğerini kurtarana kadar kıvrılıp büküldü ve ikisini de vücuduna doğru çekti. Sonra çuvalları itmeye başladı ve kumaşın altındaki kemikleri ancak o zaman hissetti, eli bal mumu hissi veren deriye o zaman değdi ve parmakları bir başka insanın saçlarına dolandı. Artık uyanmıştı, tamamen uyanmıştı ve kurtulmak için can havliyle çırpınıyordu.

Yukarı doğru tırmalayarak kendine bir yol açtı ve elleri ölü bir adamın sırtının kemikli tümseğine yaslanmış bir halde

doğruldu. Hemen yanında bulanık gözler ona dikilmişti. Bir çene açık duruyordu. Addie sendeleyerek arabadan yere atladı ve hıçkırarak öğürdü. Yaşıyordu.

Göğsünden korkunç bir ses, sert bir öksürük, hıçkırıkla gülme arasında takılı kalmış bir şey koptu.

Sonra bir çığlık duydu. Onun kendi çatlamış dudaklarından çıkmadığını fark etmesi, birkaç dakikasını aldı. Yolun karşısında ağzını elleriyle dehşet içinde kapamış, hırpani bir kadın duruyordu. Addie onu suçlayamazdı.

Bir cesedin arabadan kendini sürükleyerek attığını görmek büyük bir şok olmalıydı.

Kadın istavroz çıkarırken Addie boğuk ve çatlak bir sesle, "Ölü değilim," diye seslendi. Ama kadın ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve Addie öfkesini arabaya yöneltti. "Ölü değilim!" dedi ahşap tekerleği tekmeleyerek.

"Hey!" diye bağırdı cılız ve çarpılmış bir cesedin bacaklarını tutan bir adam.

"Uzak dur," diye seslendi aynı cesedin omuzlarını tutan diğeri.

Onu arabaya attıklarını elbette hatırlamıyorlardı. İki adam en yeni cesedi arabaya atarlarken, Addie geri geri uzaklaştı. Ceset mide bulandıran bir çatırtıyla diğerlerinin üstüne indi ve kısa bir süre için bile olsa aralarında olduğunu düşününce, Addie'nin midesi ağzına geldi.

Bir kamçı şakladı, atlar hareket etti ve tekerlekler parke taşlarının üstünde dönmeye başladı. Addie ceplerinin boş olduğunu ancak araba uzaklaştıktan ve ellerini çalıntı ceketinin ceplerine soktuktan sonra anladı.

Küçük, ahşap kuş yoktu.

Geçmiş hayatından kalan son şey, ölülerle birlikte gitmişti.

Elini aylarca o kuşa uzatmaya devam edecek, eli inatçı bir bukleye uzanır gibi, alışkanlıktan doğan bir hareketle, cebine çekilecekti. Kuşun artık orada olmadığını parmaklarına ve ce-

bini her boş buluşunda tekleyen kalbine hatırlatamıyor gibiydi. Ama o hüznün arasında korkunç bir rahatlamanın çiçek açtığı da doğruydu. Villon'dan ayrıldığından beri o son uğuru da kaybetmekten korkmadığı tek bir an bile olmamıştı.

Şimdi artık gittiği için, kederine ona suçluluk hissettiren bir hoşnutluk yerleşmişti.

Onu eski hayatına bağlayan son ipin de kopmasıyla, Addie tamamen, gerçekten ve zorla özgür kalmıştı.

Paris, Fransa
29 Temmuz 1715

IV

Hayalperest çok yumuşak bir sözcüktü.

İpeksi bir uyku, uzun otlarla kaplı tarlalarda geçen tembel günler ve izi yumuşak parşömene yayılan kara kalem hissi uyandırıyordu.

Addie hayallerine tutunmaya devam ediyordu ama bir yandan daha keskin olmayı da öğreniyordu. Sanatçının elinden çok, kalemin ucunu açan bıçağın kendisi olmuştu.

"Bana bir içki doldur," dedi şarap şişesini uzatarak. Adam şişenin mantarını çıkardı ve kiralık odanın alçak rafında duran iki kadehi doldurdu. Kadehlerden birini ona verdi. Addie kendisininkine el sürmeden, o kadehini tek bir dikişte boşaltmış, doldurduğu ikinci kadehi de başına dikip kenara bıraktıktan sonra kızın elbisesine uzanmıştı.

"Ne bu acelen?" dedi Addie adamın elini geri iterek. "Odanın ücretini ödedin. Bütün gece bizim."

Onu sertçe itmemeye, direnme cilvesini korumaya özen gösteriyordu. Bazı erkeklerin kadınların dileklerine saygı duymamaktan zevk aldığını öğrenmişti. Onu terslemek yerine kendi kadehini adamın aç ağzına uzattı, dudaklarının arasındaki pas kırmızısı şarap tortusuna dokundu ve jesti güç gösterisi değil, bir baştan çıkarma girişimi olarak yutturmaya çalıştı.

Adam şaraptan büyük bir yudum alıp bardağı itti. Beceriksiz elleri Addie'nin elbisesinin önünü kurcalamaya, bağcıklarla uğraşmaya başladı ve sonra durdu.

"Seni bir an önce..." dedi dili dolanarak ama şarabın içindeki ilaç etkisini göstermeye başlamıştı ve çok geçmeden dili ağzının içinde ağırlaştı ve konuşamaz oldu.

Addie'nin elbisesini bırakmadan yatağın üstüne yığıldı ve bir an sonra gözleri yuvalarında kayarak yana doğru yıkıldı. Ardından başı ince yastığa değmeden, derin bir uykuya daldı.

Addie eğildi ve adamı yataktan itip bir tahıl çuvalı gibi yere düşmesini sağladı. Adamdan boğuk bir inilti yükseldi ama uyanmadı.

Addie adamın başladığı işi tamamlayarak elbisesinin bağcıklarını rahat nefes alana kadar çözdü. Paris modası, taşra giysilerinin iki katı dar ve ancak yarısı kadar pratikti.

Addie en azından o gece için ona ait olmasına minnet duyarak yatağa yayıldı. Sil baştan başlamak zorunda kalacağı ertesi günü düşünmek istemiyordu.

İşin çılgınlığı buradaydı. Her gün bir kehribardı, Addie de taşın içine hapsolmuş sinekti. Sadece anda yaşarken, günleri ya da haftaları düşünmesi imkânsızdı. Zaman anlamını yitirmeye başlamıştı ama o yine de zamanı takip etmekten vazgeçmemişti. Ne kadar çabalarsa çabalasın, zaman mefhumunu kaybedemiyordu ve bu yüzden hangi ay, hangi gün, hangi gece olduğunu, dolayısıyla bir sene geçtiğini biliyordu.

Düğününden kaçmasının üstünden bir sene geçmişti.

Ormana sığınalı bir sene.

Bunun için ruhunu satalı. Özgürlük için. Zaman için.

Bir yıl ve o, bir yılı yeni hayatının sınırlarını öğrenerek geçirmişti.

Kafese kapatılmış bir aslan gibi, lanetinin sınırlarında dolaşarak. (Sonunda aslan *görmüştü*. Geçen bahar, bir serginin

parçası olarak Paris'e gelmişlerdi. Hayalindeki canavarlarla hiç alakaları yoktu. Çok daha görkemli ve hayal ettiğinden bir o kadar eksiktiler. İhtişamları kafeslerinin büyüklüğüyle sınırlıydı. Addie onları görmeye onlarca kez gitmiş, ziyaretçiler girişi yerine arkalarındaki çadır girişine, o ince özgürlük aralığına dikilmiş kederli bakışlarını incelemişti.)

Bu anlaşmanın prizmasına hapis bir halde, eziyet çekmeye ama ölmemeye, aç kalmaya ama zayıf düşmemeye, istemeye ama yok olmamaya mecbur edilerek geçirdiği bir yıl. Kendisi diğer insanların zihinlerinden ufacık bir itilişle bile kayıp giderken, bir kapının kapanmasıyla, görüş alanının dışında kaldığı kısacık bir anla ve bir anlık uykuyla bile silinirken, her saniyesi kendi hafızasına damgalanan bir yıl. Kimsenin ya da hiçbir şeyin üstünde bir iz bırakamadığı bir yıl.

Yerde sızan şu adamın bile.

Eteğinin cebinden çıkardığı, ağzı tıpalı afyon ruhu şişesini cılız ışığa tuttu. İçkilere ilacı kendisinin katamayacağını, zararı verecek elin onunki olamayacağını anlayana kadar üç denemede iki şişe dolusu kıymetli ilaç ziyan etmişti. Ama afyon ruhunu şişedeki şaraba karıştırıp mantarı geri kapattığında ve kendi kadehlerini doldurmalarına izin verdiğinde, eylem artık onun olmaktan çıkıyordu.

Gördünüz mü?

Öğreniyordu.

Tek kişilik bir eğitimle.

Şişeyi yan yatırınca, dibinde kalan az miktardaki bulanık madde camın içinde yer değiştirdi. Addie'ye rüyasız bir gece uykusu, derin, uyuşturulmuş bir huzur vermeye yeter miydi acaba?

"Ne büyük hayal kırıklığı."

Addie, az kalsın şişeyi elinden düşürüyordu. Küçük odanın ortasında dönerek gözleriyle karanlığı taradı ama sesin kaynağını bulamadı.

"İtiraf ediyorum, hayatım, senden daha fazlasını beklerdim."

Ses önce bütün gölgelerden gelir gibiyken, sonra tek bir gölgeye indi. Duman gibi, odanın en karanlık köşesine toplandı. Sonra öne çıkarak mum alevinden yayılan halenin içine girdi. Alnına siyah bukleler dökülüyordu. Yüzünün girintilerinde gölgeler vardı ve yeşil gözleri kendi ışıklarıyla ışıldıyordu.

Ve hain bir an için yabancısını karşısında görmek Addie'nin kalbini yerinden oynattı ama sonra karşısındakinin sadece *o* olduğunu hatırladı.

Ormandaki karanlık.

Bu laneti yaşadığı bir yıl boyunca ona seslenmişti. Geceye yakarmış, ayırabildiği bozuklukları Seine kıyısına gömmüş ve sırf neden, neden, neden diye sorabilmek için, cevap vermesi için yalvarmıştı.

Şimdi ise afyon ruhu şişesini doğruca kafasına fırlattı.

Gölge şişeyi yakalamaya çalışmadı, buna gerek yoktu. Şişe, içinden geçip arkasındaki duvarda patladı. Gölge ona acır gibi gülümsedi.

"Merhaba, Adeline."

Adeline. Bir daha asla duymayacağını sandığı bir isim. Kalbi duymak için can atsa bile, bir yara gibi acıyan bir isim.

"Sen," diye hırladı.

Kafasının hafifçe eğilmesi. Gülümsemesindeki kavis. "Beni özledin mi?"

Addie tıpalı şişe gibi ona doğru atıldı. Gölgenin ön tarafına doğru hamle yaparken, kısmen içinden geçip kendisi de duvarda parçalanmayı bekledi. Ama elleri ete ve kemiğe değdi ya da en azından bunların illüzyonuna. Onun göğsünü yumrukladı, bir ağaca vurmaktan farksızdı bu. En az onun kadar sert ve sonuçsuz.

Karanlık ona tepeden bakarken keyifliydi. "Bakıyorum öyle olmuş."

Addie hızla geri çekilirken çığlık atmak, haykırmak ve hıçkırmak istiyordu. "Beni orada bıraktın. Her şeyimi aldın ve gittin. Kaç gece yalvardığımı biliyor musun?.."

"Seni duydum," dedi ve bunu söyleyişinde berbat bir haz vardı.

Addie öfkeyle tısladı. "Ama hiç gelmedin."

Karanlık, *işte şimdi buradayım,* der gibi kollarını açtı. Addie işe yaramayacağını bilmesine rağmen ona vurmak, onu kovmak, bir lanet gibi odadan atmak istedi ama sormaya mecburdu. Öğrenmeliydi. "Neden? Bana bunu neden yaptın?"

Karanlığın kaşları yapmacık bir endişeyle çatıldı. "Dileğini yerine getirdim."

"Ben sadece daha fazla zaman ve özgür bir hayat istedim..."

"Sana ikisini de verdim." Karanlık parmaklarını karyola direğinden kaydırdı. "Bu geçen yıl sana bir zarar vermedi." Addie'nin boğazından boğuk bir ses yükseldi ama karanlık yine de sözüne devam etti. "Tek parçasın, değil mi? Ve yaralanmadın. Yaşlanmıyorsun. Yıpranmıyorsun. Ve özgürlüğe gelince, sana armağan ettiğimden daha iyi bir özgürlük var mı? Hesap verecek kimsenin olmadığı bir hayat."

"İstediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Karanlık ona doğru bir adım atarken sert bir sesle "Asıl sen *ne* istediğini bilmiyordun," dedi. "Ve biliyorduysan daha dikkatli olmalıydın."

"Sen beni kandır..."

"Sen *hataya düştün,*" dedi karanlık aralarındaki son boşluğu kapatarak. "Unuttun mu, Adeline?" Sesi bir fısıltıya dönüştü. "O kadar atılgan, o kadar arsızdın ki kendi sözlerine ağaç köklerimiş gibi takılıp duruyordun. *İstemediğin* şeyler hakkında bir sürü lakırdı saydın."

Artık Addie'ye çok yakındı ve bir elini onun kolundan yukarı doğru kaydırıyordu. Addie geri çekilerek karanlığa zevk yaşatmak, kurt rolünü üstlenirken onu zorla kuzu rolüne koy-

masına izin vermek istemiyordu. Ama zordu. Onun yabancısının suretine bürünmüş olsa da karanlık, bir erkek değildi. İnsan bile değildi. Sadece bir maskeydi, ona uymayan bir maske. Addie onun altındaki yaratığı ormandaki haliyle –biçimsiz, sınırsız, çirkin ve tehditkâr– görebiliyordu. Yeşil gözlerinin arkasında karanlık ışıldıyordu.

"Sen sonsuzluk istedin, ben hayır dedim. Yalvardın, yakardın ve sonra ne dediğini hatırlıyor musun?" Tekrar konuştuğunda, Addie'nin duyduğu hâlâ karanlığın sesiydi ama onun sözlerinin arasında kendi sesinin yankısını işitti:

"Onunla işim bitince hayatımı al. Onu artık istemediğim zaman ruhum senin olsun."

Addie kelimelerden ve ondan uzaklaşmak için geri çekildi ya da çekilmeye çalıştı ama bu kez karanlık onu bırakmadı. Kolunu daha sıkı tuttu ve diğer elini bir âşığın dokunuşuyla ensesine yerleştirdi.

"Bu durumda hayatını nahoş kılmak çıkarıma daha fazla uymaz mıydı sence? Seni bir tür baskıyla kaçınılmaz teslimiyetine itmek?"

Addie, "Buna gerek yoktu," derken sesinin titremesinden nefret etti.

"Sevgili Adeline," dedi karanlık, elini Addie'nin ensesinden saçlarına doğru kaydırarak, "benim işim ruhlarla, merhametle değil." Kızın saçlarını sıkıca kavrayarak başını arkaya yatırdı ve onu gözlerine bakmak zorunda bıraktı. Sadece yırtıcı bir güzelliğin yansıdığı yüzünde tatlılıktan eser yoktu.

"Gel," dedi, "bana istediğimi ver ve anlaşmamız sonuçlansın, bu sefalet son bulsun."

Tek bir yıllık keder ve deliliğe karşılık bir ruh.

Paris'in bir rıhtımında ödenen bakır paralara karşılık bir ruh.

Sadece bu kadarına karşılık bir ruh.

Öte yandan, Addie'nin bu teklif karşısında bocalamadığını söylemek yalan olurdu. Bir parçasının sadece bir anlığına bile olsa pes etmek, yenilgiyi kabul etmek istemediğini söylemek de. Belki de soruyu soran o parçasıydı:

"Ben ne olacağım?"

O omuzlar –Addie'nin defalarca çizdiği, kendi kafasında *canlandırdığı* omuzlar– aldırmaz bir tavırla silkildi.

"Hiç olacaksın, hayatım," dedi basitçe. "Ama bundan daha iyi durumdaki bir hiç. Teslim olursan seni özgür bırakırım."

Bir parçası bocaladıysa da küçük bir parçası pes etmek istediyse de bu en fazla bir dakika sürdü. Hayalperest olmak kafa tutmayı gerektirirdi.

"Kabul etmiyorum," diye homurdandı Addie.

Gölge yüzünü buruşturdu. Yeşil gözleri suya batırılmış kumaş gibi koyuldu.

Ellerini çekti.

"Pes edeceksin," dedi. "Çok yakında."

Geri çekilmedi ya da arkasını dönüp gitmedi. Bir anda kayboldu. Karanlık tarafından yutulmuş gibi.

New York
13 Mart 2014

V

Henry Strauss hiçbir zaman sabah insanı olmamıştı.

Olmak *isterdi*; güneşle birlikte uyanmanın, ilk kahvesini önünde vaatlerle dolu uzun bir günle, şehir henüz uyanırken yudumlamanın hayalini kurardı.

Sabah insanı olmaya *çalışmıştı* ve şafaktan önce kalkmayı başardığı nadir seferler ona büyük mutluluk vermişti: Günün başlamasını izlemek, en azından bir süreliğine geride değil, önde olduğunu hissetmek. Ama sonra bir gece geç saatlere kadar sürer, gün geç başlardı ve kendini hiç zamanı yokmuş gibi hissederdi. Daima bir şeylere geç kalıyormuş gibi.

Bugün geç kaldığı, küçük kız kardeşi Muriel'la kahvaltıydı.

Bloktan aşağı doğru aceleyle yürürken, Henry'nin kafası hâlâ önceki gecenin etkisiyle zonkluyordu ve normalde kahvaltıyı iptal ederdi, hatta etmeliydi. Ama sadece geçen ay üç kez iptal etmişti zaten ve boktan bir ağabey olmak istemiyordu. Muriel yalnızca iyi bir kız kardeş olmaya çalışıyordu ve bu çok hoştu. Yeni bir şeydi.

Henry daha önce buraya hiç gelmemişti. Müdavimi olduğu yerel mekânlardan biri değildi. Gerçi işin aslı, Henry yakın çevresinde kahveci sıkıntısı çekmeye başlamıştı. İlkini Vanessa mahvetmişti, ikincisini ise Milo. Üçüncünün espressosunun tadı ise kömür gibiydi. O nedenle tercihi Muriel'a bırakmıştı ve kız kardeşi bir tabelası, adresi ya da besbelli Henry'de eksik olan

hipster radarı dışında bulunması zor olan, Günebakan adında, "kendi halinde hoş bir mekânı" seçmişti.

Henry nihayet sokağın karşısındaki bir duvara şablonla çizilmiş bir günebakan gördü. Yeşil ışığı kaçırmamak için koştu, köşede bir adama çarptı ve adamın "Sorun değil, sorun değil," demesine rağmen bir özür mırıldandı. Henry nihayet girişi bulduğunda hostes ona yer olmadığını söylüyordu ki cümlesinin ortasında başını arkasında durduğu kürsüden kaldırdı, gülümsedi ve bir şey ayarlayacağını belirtti.

Henry, etrafa bakınıp Muriel'ı görmeye çalıştı ama kız kardeşi zamanı daima esnek bir kavram olarak görmüştü ve bu yüzden Henry geç kalsa bile, o her zaman daha geç gelirdi. Henry bu kez için için sevindi çünkü bu ona soluklanması, saçlarını düzeltmesi, onu boğmaya çalışan atkısından kurtulması, hatta kendine bir fincan kahve ısmarlaması için zaman kazandıracaktı. Kendine daha hoş bir görüntü kazandırmaya çalıştı, gerçi ne yaptığının bir önemi yoktu, Muriel'ın gördüklerini değiştiremeyecekti. Ama yine de önemliydi. Olmak zorundaydı.

Beş dakika sonra Muriel içeri girdi. Her zamanki gibi siyah buklelerin eşlik ettiği sarsılmaz bir özgüven fırtınasıydı.

Yirmi dört yaşında dünyayı sadece *kavramsal sahicilik ve yaratıcı hakikat* bakış açısıyla gören, sanatı eleştirmek konusunda yaratmaktan daha iyi olduğunu kısa sürede fark ettiği Tisch'teki ilk sömestirinden beri New York sanat camiasının sevgilisi olan Muriel Strauss.

Henry kız kardeşini severdi, hem de çok. Ama Muriel her zaman ağır bir parfüm gibi olmuştu.

Küçük dozlarda daha iyiydi. Ve uzaktan.

"Henry!" diye seslenerek mantosunu çıkardı ve abartılı bir gösterişle sandalyesine oturdu.

"Harika görünüyorsun," dedi ki bu doğru değildi ama Henry, "Sen de Mur," demekle yetindi.

Muriel içtenlikle gülümseyip kendine bir fincan sütlü kahve söyledi. Henry kendini tuhaf bir sessizliğe hazırladı çünkü işin aslı, onunla nasıl konuşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama Muriel'ın iyi olduğu bir şey varsa o da bir sohbeti başlatıp devam ettirmekti. Bu nedenle Muriel en son *pop up* galeri[11] dramasını ve Hamursuz Bayramı[12] için programını anlatırken ve –henüz başlamamış olsa da– High Line'daki deneysel sanat festivali hakkında coşkuyla konuşurken, Henry onu sade kahvesini içerek dinledi. Muriel, Henry'nin baş sallamaları ve "hı–hı"ları arasında kesinlikle bir çöp yığını değil, kapitalist ziyan üzerine bir yorum olan bir sokak sanatı eseri hakkında uzun uzun konuştuktan sonra konuyu ağabeylerine getirdi.

"Seni soruyor."

Bu Muriel'ın hiç söylemediği bir şeydi. Hele David için ve Henry'ye.

Bu yüzden Henry kendini tutamayarak, "Neden?" dedi.

Kız kardeşi gözlerini devirdi. "Seni *önemsediği* için olsa gerek."

Henry'nin kahvesi az kalsın boğazına kaçıyordu.

David Strauss birçok şeyi önemserdi. Sinai'nin en genç baş cerrahı olarak statüsünü önemserdi. Hastalarını, muhtemelen, önemserdi. Bir çarşamba akşamının ortasında yapması anlamına gelse de Midraş'a[13] zaman ayırmayı önemserdi. Ebeveynlerini ve onların kendisinin yaptıklarıyla gurur duymalarını önemserdi. Ama erkek kardeşini *önemsemezdi*, aile itibarını çeşitli şekillerde mahvediyor olması dışında.

Henry doğru zamanı –ya da herhangi bir zamanı– göstermeyen saatine baktı.

---

11 Bir gün, bir ay ya da daha uzun süreli sergilere ev sahipliği yapan, mağaza veya bir ressamın stüdyosu gibi alışılmışın dışındaki mekân. (yay. n.)

12 İsrailoğullarının M.Ö. 1312 yılında Mısır'dan göç etmelerini anmak için kutlanan bayram. (yay. n.)

13 Yahudilikte kutsal metinlerin haftalık sinagog toplantılarında okunması. (yay. n.)

"Özür dilerim, Mur," dedi sandalyesini arkaya iterek. "Dükkânı açmalıyım."

Muriel cümlesini yarıda kesti –bu eskiden hiç yapmadığı bir şeydi– sandalyesinden kalkıp kollarını ağabeyinin beline sardı ve ona sımsıkı sarıldı. Bu Henry'ye özür gibi, şefkat gibi, *sevgi* gibi geldi. Muriel ondan en az on iki, on üç santim kısaydı; aralarında o tür bir yakınlık olsa –ki yoktu– Henry'nin çenesini başına yaslayabileceği kadar.

"Arayı açma," dedi Muriel. Henry açmayacağına söz verdi.

New York
13 Mart 2014

VI

Addie birinin yanağına dokunmasıyla uyandı.

O kadar nazik bir dokunuştu ki bir an rüya gördüğünü sandı ama sonra gözlerini açınca, çatıdaki küçük süs ışıklarını ve yüzünde endişeli bir ifadeyle bahçe sandalyesinin yanına çömelmiş olan Sam'i gördü. Açık bıraktığı saçları, yüzünü asi sarı buklelerden oluşan bir yele gibi çevreliyordu.

"Hey, Uyuyan Güzel," dedi yakılmamış bir sigarayı paketine geri iterken.

Addie ürpererek kalktı ve ceketine iyice sarındı. Soğuk, bulutlu bir sabahtı ve gökyüzü güneşsiz, bembeyaz bir düzlük halinde uzanıyordu. Addie bu kadar uzun ve geç saate kadar uyumayı planlamamıştı. Gitmesi gereken bir yer yoktu ve burada kalmak dün gece henüz parmaklarını hissedebilirken iyi bir fikir gibi gelmişti.

Odysseia kucağından düşmüştü. Sabah çiyiyle nemlenmiş kapağıyla yüzüstü yerde duruyordu. Addie eğilip kitabı aldı, şömizini elinden geldiğince sildi ve kıvrılan ya da kirlenen sayfaları düzeltmeye çalıştı.

"Burası çok soğuk," dedi Sam, Addie'yi ayağa kaldırırken. "Gel."

Sam hep böyle konuşurdu. Soru yerine beyanla, kulağa davet gibi gelen emir kipleriyle. Onu çatının kapısına doğru çekti ve

itiraz edemeyecek kadar üşümüş olan Addie yolu bilmiyormuş gibi yaparak, Sam'in peşinden dairesine indi.

Kapı deliliğe açıldı.

Hol, yatak odası ve mutfak sanatla ve sanat eserleriyle doluydu. Sadece –dairenin arka tarafında kalan– oturma odası geniş ve çıplaktı. Orada kanepe ya da masa yoktu. Sadece iki büyük pencere, bir şövale ve bir tabure vardı.

Sam, Addie'yi evine ilk kez getirdiğinde, "Hayatım burada geçiyor," demişti.

Addie de "Belli oluyor," diye karşılık vermişti.

Dördüncü çeyreğin huzurunu ve sükûnetini korumak için, sahip olduğu her şeyi alanın dörtte üçüne sığdırmıştı. Bir arkadaşı ona çok uygun fiyata bir stüdyo alanı sunmuştu ama Sam oranın ona soğuk geldiğini, resim yapmak için sıcaklığa ihtiyaç duyduğunu anlatmıştı.

"Özür dilerim," dedi Sam tuvalin etrafından dolaşıp bir kutunun üstünden atlarken. "Şu anda biraz dağınık."

Addie aksini hiç görmemişti. Sam'in neyin üstünde çalıştığını, tırnaklarının altındaki beyaz boyanın ve çenesinin hemen altındaki küçük pembe lekenin kaynağını görmek isterdi. Ama bunun yerine kendini Sam'in peşinden dağınıklığın üstünden ve arasından geçerek mutfağa yürümeye zorladı. Sam kahve makinesini çalıştırırken, Addie'nin bakışları, değişiklikleri kayda geçirerek odanın içinde dolaştı. Yeni, mor bir vazo. Yarısı okunmuş kitaplar yığını, İtalya'dan bir kartpostal. Kiminin içinden temiz fırçalar fışkıran ve sayıları her geçen gün artan bir kahve fincanı koleksiyonu.

"Resim yapıyorsun demek," dedi Addie, ocağa dayalı duran tuvalleri işaret ederek.

"Evet," dedi Sam yüzü bir gülümsemeyle aydınlanarak. "Genellikle soyut resimler. Arkadaşım Jake saçma sanat der. Ama aslında saçma değil, sadece, diğer insanlar gördüklerinin resmini

yaparken ben hissettiklerimi boyuyorum. Belki bir duyunun yerine bir başkasını koymak kafa karıştırıcı olabilir ama bu dönüşümün kendine göre bir güzelliği var."

Sam iki fincan kahve doldurdu. Biri bir kâse gibi sığ, geniş ve yeşil, diğeri uzun ve maviydi. "Yeşil mi, mavi mi?" yerine, ikisinin de üstünde kedi ya da köpek resmi olmamasına rağmen, "Kedi mi, köpek mi?" diye sordu ve Addie, "Kedi," deyince Sam hiçbir açıklama yapmadan ona uzun, mavi fincanı uzattı.

Parmakları birbirine sürtündü. Addie'nin fark ettiğinden daha yakın duruyorlardı. Addie'nin Sam'in mavi gözlerindeki gümüş rengi benekleri, Sam'in Addie'nin yüzündeki çilleri sayabileceği kadar yakın.

"Yıldızların var," dedi Sam.

Addie bir kez daha, *déjà vu*, diye düşündü. Geri çekilmeli, oradan gitmeli ve kendini tekrarın ve yansımanın deliliğinden sakınmalıydı. Oysa bütün bunların yerine, fincanı kavrayıp büyük bir yudum aldı. Kahvenin damağında bıraktığı ilk his sert ve acıydı ama ikincisi zengin aromalı ve tatlı geldi.

Zevkle iç geçirince, Sam, ona ışıl ışıl bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İyi, değil mi?" dedi. "İşin sırrı..."

Kakao kırıkları, diye düşündü Addie.

"Kakao kırıkları," dedi Sam, Addie'nin aslında kâse olduğuna ikna olduğu fincanından büyük bir yudum alırken. Başını, bir sunuymuş gibi kahvesinin üstüne eğerek tezgâhın üstüne yayıldı.

Addie, "Solmuş bir çiçeğe benziyorsun," diye takıldı ona.

Sam göz kırparak fincanını kaldırdı. "Beni sula, bak nasıl çiçek açıyorum."

Addie, Sam'i hiç böyle görmemişti. Hele sabah. Elbette yanında uyandığı olmuştu ama o günler özürlerin, huzursuzlukların gölgesinde yaşanmıştı. Hafıza eksikliğinin tatsızlığında. O anlarda uzun süre oyalanmak hiçbir zaman eğlenceli olmamıştı. Ama bu *farklıydı*. Yeniydi. İlk kez bir anı yaratılıyordu.

Sam başını salladı. "Özür dilerim. Adını sormadım."

Addie'nin Sam'de sevdiği ve fark ettiği ilk şeylerden biri buydu. Sam öyle cömert bir şekilde yaşıyor ve seviyordu ki etrafına çoğu insanın sadece hayatlarındaki en yakın insanlara sakladığı türden bir sıcaklık yayıyordu. Nedenler ihtiyaçlardan sonra geliyordu. Onu adını sormayı bile akıl etmeden evine almış ve ısıtmıştı.

"Madeline," dedi Addie, çünkü gerçek adına en çok bu kadar yaklaşabilirdi.

"Hımm," dedi Sam. "En sevdiğim kurabiye. Benim adım da Sam."

"Merhaba, Sam," dedi Addie kızın adının tadını ilk kez duyar gibi.

"Söyle bakalım," dedi diğer kız, soru o anda aklına gelmiş gibi. "Orada, çatıda ne yapıyordun?"

"Ah," dedi Addie alçak gönüllü bir gülüşle. "Orada uyumak gibi bir niyetim yoktu. Hatta bahçe sandalyesine oturduğumu bile hatırlamıyorum. Sandığımdan daha yorgun olmalıyım. 2F'ye yeni taşındım ve sanırım bu kadar gürültüye alışık değilim. Uyuyamadım ve sonunda pes edip biraz temiz hava almak ve güneşin şehrin üstünde yükselişini seyretmek için yukarı çıktım."

Yolu pratikle döşenmiş yalan, ağzından kolayca dökülüvermişti.

"Komşuyuz demek!" dedi Sam. Boşalan fincanını elinden bırakırken, "Biliyor musun," dedi, "bir ara resmini yapmak isterim."

Ve Addie *zaten yaptın*, deme dürtüsüne güçlükle karşı koydu.

"Yani aslında, sana *benzemezdi*," diyerek koridora çıktı Sam. Addie de onun peşinden gitti ve durup parmaklarını bir tuval yığınının üstünde dolaştırmasını, onları bir plakçıdaki plaklara bakar gibi gözden geçirmesini seyretti.

"Üzerinde çalıştığım bir seri var," dedi Sam. "İnsanları gökyüzü gibi boyadığım."

Addie göğsünde bir sızı duydu ve zihninde altı ay öncesine gitti. Yatakta yan yana yatarlarken Sam bir fırça gibi hafif ve kararlı parmaklarını Addie'nin yanaklarındaki çillerde dolaştırmıştı.

"Biliyor musun?" demişti. "İnsanların kar tanelerine benzediği ve hepsinin eşsiz olduğu söylenir ama bence insanlar daha çok gökyüzüne benziyorlar. Kimi bulutlu, kimi fırtınalı, kimi açık ama asla ikisi birbirinin aynısı değil."

O zaman Addie "Ben ne tür bir gökyüzüyüm?" diye sormuştu. Sam ona gözlerini kırpmadan bakmış ve sonra gözleri, Addie'nin yüzlerce sanatçıda –âdeta tenlerinin altındaki bir lambanın düğmesine basılmış gibi– yüzlerce kez gördüğü ilham ışığıyla parlamıştı. Ve Sam bir anda canlanarak yataktan fırlamış ve Addie'yi oturma odasına götürmüştü.

Sadece bir battaniyeye sarınmış halde Sam'in mırıltısını, karışan boyaların, tuvale sürtünen fırçanın hışırtısını dinleyerek sert parke zeminde oturduğu bir saatin sonunda nihayet iş bitip de Addie şövalenin arkasına geçtiği zaman, karşısında bir gece göğü bulmuştu. Başka ressamların yaptığı gece göklerine benzemiyordu. Boya tabakası yol yol kalın siyah boya ve ince gri dokunuşlarla o kadar kalınlaşmıştı ki tuvalin üzerinde yükselmişti. Ve yüzeye bir avuç gümüş rengi benek saçılmıştı. Bir fırçadan püskürtülmüş gibi gelişigüzel görünüyorlardı ama tamı tamına yedi taneydiler. Yıldızlar gibi küçük, uzak ve aralıklıydılar.

Sam'in sesi onu mutfağa geri getirdi.

"Keşke sana en sevdiğim eserimi gösterebilseydim," diyordu şimdi. "Serinin ilk tablosuydu. *Unutulmuş Bir Gece*. Onu Aşağı Doğu Yakası'ndaki bir koleksiyoncuya sattım. İlk *büyük* satışımdı; üç aylık kiramı ödememi ve bir galeriye girmemi sağladı. Yine de insanın eserinden vazgeçmesi çok zor. Buna mecbur olduğumu, açlıktan ölen ressam olayının abartıldığını biliyorum ama onu özlemediğim tek bir gün bile yok."

Sesi iyice alçaldı.

"Tuhaf olan şey şu: Serideki parçaların her birine farklı bir insan modellik etti. Arkadaşlarım, bu binadan insanlar, sokakta bulduğum yabancılar. Hepsini hatırlıyorum. Ama o ilk tablodaki kızın kim olduğunu ne yapsam hatırlayamıyorum."

Addie yutkundu. "Onun bir kız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle düşünüyorum. O tür bir *enerjisi* vardı."

"Belki de rüyanda görmüşsündür."

"Belki," dedi Sam. "Rüyaları hatırlamak konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Ama bilirsin işte..." Addie'ye o gece yatakta baktığı gibi, ışıldayarak baktı. "Bana o tabloyu hatırlatıyorsun." Eliyle yüzünü örttü. "Tanrım, dünyanın en kötü tavlama cümlesi gibi oldu. Çok özür dilerim. Gidip bir duş alacağım."

"Gitsem iyi olur," dedi Addie. "Kahve için teşekkürler."

Sam dudağını ısırdı. "Gitmek zorunda mısın?"

Hayır, değildi. Addie şu anda Sam'in peşinden duşa girebileceğini, bir havluya sarınıp oturma odasında yere oturabileceğini ve Sam'in bugün onu nasıl bir resme dönüştüreceğini görebileceğini biliyordu. Yapabilirdi. Yapabilirdi. Kendini bu ana sonsuza dek bırakabilirdi ama içinde gelecek olmadığını biliyordu. Sadece sonsuz sayıda şu an olurdu ve Sam ile o anlardan kaldırabileceği kadarını çoktan yaşamıştı.

"Üzgünüm," dedi içi sızlayarak ama Sam sadece omuz silkti.

"Yine görüşürüz zaten," dedi büyük bir inançla. "Ne de olsa artık komşuyuz."

Addie solgun bir gülümseme takınmayı başardı. "Doğru."

Sam onu kapıya kadar geçirdi ve Addie her adımda arkasına bakma isteğine karşı koydu.

"Arayı açma," dedi Sam.

"Açmam," dedi Addie kapı kapanırken. İç geçirerek sırtını kapıya dayadı, Sam'in dağınık koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi ve sonra kendini doğrulup oradan ayrılmaya zorladı.

Dışarıda beyaz bir mermere benzeyen gökyüzü, ince mavi şeritlere geçit vererek aralanmıştı.

Soğuk da biraz kırılmıştı. Addie kendine kaldırımda masaları bulunan ve garsonun dışarıdaki masalara en çok on dakikada bir uğrayabilecek kadar yoğun olduğu bir kafe buldu. Dakikaları nöbetçi muhafızların adımlarını sayan bir mahkûm gibi saydı ve bir kahve ısmarladı. Sam'inki kadar iyi değildi, tatlı değil acıydı ama en azından onu ısıtacak kadar sıcaktı. Addie deri ceketinin yakasını kaldırdı ve *Odysseia*'yı açıp okumaya çalıştı.

Şu anda Odysseus evine döndüğünü, savaşın dehşetlerinden sonra nihayet Penelope'ye kavuşacağını sanıyordu ama Addie hikâyeyi yolculuğun bitmeye ne kadar uzak olduğunu iyi bilecek kadar çok okumuştu.

Satırları Yunancadan modern İngilizceye kolayca çevirerek okudu.

Keskin soğuk ve ıslatan çiy birleşip

işimi bitirecek diye korkuyorum. İliklerime kadar yorgun ve son nefesimi içime çekmek

üzereyim ve bir nehirden sabaha doğru soğuk bir rüzgâr esiyor.

Garson tekrar dışarı çıkınca, Addie başını kitabından kaldırdı. Adamın onun çoktan sipariş ve servis edilmiş içeceğine kaşlarını çatarak baktığını gördü. Hafızasında müşterinin olması gereken yerde bir boşluk vardı belli ki. Ama Addie oraya ait görünüyordu ve bu, mücadelenin yarısı demekti. Bir an sonra adam dikkatini kapı girişinde oturacak masa bekleyen çifte yöneltti.

Addie yeniden kitabına döndü ama boşunaydı. Denizde kaybolan yaşlı adamlarla ve yalnız ömürlerin meselleriyle uğraşacak ruh halinde değildi. Aklının başından alınmasını istiyordu, unutabilmeyi. Bir fantastik roman ya da belki de bir aşk romanı daha iyi gelirdi.

Zaten kahvesi de soğumuştu. Addie elinde kitapla masadan kalktı ve yeni bir şey bulmak için Son Kelime'nin yolunu tuttu.

Paris, Fransa
29 Temmuz 1716

VII

Addie, bir ipekli kumaş dükkânının gölgesinde, ayakta duruyordu.

Yolun karşısındaki terzi dükkânı vızır vızır işliyordu ve günün sonu yaklaşmasına rağmen, iş hâlâ yoğundu. Kendini bir hanımefendinin hizmetçisi olarak yutturmasını sağlayacağını ve ona hizmetçilere has görünmezliği kazandıracağını umduğu kumaş bonesini çözüp tekrar bağlarken, ensesinden ter süzülüyordu. Bertin, Addie'yi hizmetçi sanırsa onu çok dikkatli incelemezdi. Onu hizmetçi sanırsa Addie'nin bir hafta önce Seine'in karşı tarafında bulunan bir başka terzi dükkânındaki mankenin üstünden çaldığı basit ama kaliteli elbisesini fark etmezdi. Elbise Addie eteğini bir çiviye takıp yırtana, biri ayaklarının dibine bir kova kurum boşaltana ve kollarından birine kırmızı şarap bulaşana kadar çok hoştu.

Addie giysilerinin de değişime onun kadar dirençli olmasını çok isterdi. Özellikle sadece *bir* elbisesi olduğu için. Koyacak yeriniz olmayan bir gardırop dolusu elbise ya da başka şeyler biriktirmenin anlamı yoktu. (Sonraki senelerde ufak tefek şeyler toplamayı, onları bir saksağanın yuvasına sakladığı gibi bir yerlere saklamayı deneyecekti ama bir şey onları bir şekilde geri çalacaktı. Arabadaki cesetlerin arasında kaybolan ahşap kuş gibi. Addie hiçbir şeyi çok uzun süre elinde tutamıyordu.)

Nihayet son müşteri de –her iki kolunun altında kurdelelerle bağlanmış birer kutu taşıyan bir uşak– çıktı ve Addie bir

başkasının ondan önce davranmasına fırsat vermeden sokağın karşısına koşup terzi dükkânına girdi.

Üstüne kumaş topları istiflenmiş tezgâhı ve son moda elbiselere modellik eden bir çift prova mankeniyle daracık bir alandı. Giymek ve çıkarmak için en az dört el gerektiren, kabarık kalçalı, kolları fırfırlı ve karın kısmı nefes alınamayacak şekilde sıkılan elbiseler. Bugünlerde Paris'in şık sosyetesi, açılması istenmeyen paketler gibi giyiniyordu.

Kapının üstündeki küçük çan gelişini haber verince, terzi Mösyö Bertin çalı gibi gür kaşlarının arasından ona baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Kapatıyorum," dedi ters bir tavırla.

Addie başını kibarca öne eğdi. "Madam Lautrec adına geldim."

Bu, öylesine seçtiği, yürüyüşleri sırasında kulağına çalınmış bir isimdi ama doğru cevaptı. Terzi bir anda kulak kesilerek sırtını dikleştirdi. "Lautrec'ler için her zaman müsaitim." Eline küçük bir defter ile bir kara kalem aldı ve ona bakarken Addie'nin parmakları eskiden sık sık yaptığı gibi resim yapmanın özlemiyle seğirdi.

"Çok tuhaf," dedi terzi kasılan ellerini açmak için silkerken. "Uşağının yerine bir hizmetçiyi göndermesi yani."

"Uşak hasta," dedi Addie hemen. Yalan söylemeyi, konuşmanın akışına göre bükülmeyi, gidişata uymayı öğreniyordu. "Bu yüzden Madam Lautrec onun yerine hizmetçisini gönderdi. Bir dans düzenlemek istiyor, bu yüzden yeni bir elbiseye ihtiyacı var."

"Elbette," dedi adam. "Ölçüleri sizde var mı?"

"Var."

Adam Addie'nin bir kâğıt çıkarmasını bekledi.

"Hayır," diye açıkladı Addie. "Ölçüleri *bende*, benimkilerle aynı. Bu yüzden beni gönderdi."

Bunun akıllıca bir yalan olduğunu sanmıştı ama terzi sadece kaşlarını çattı ve dükkânın arka tarafındaki bir perdeye döndü. "Mezuramı getireyim."

Addie perde tekrar kapanmadan önce onun arkasındaki odayı –içinde bir düzine prova mankeni ve bir ipek kumaş dağı vardı– gördü. Ama Bertin aradan geçerken Addie de geçmiş ve prova mankenleri, duvara yaslanmış muslin ile pamuklu kumaş topları arasında kaybolmuştu. Bu, dükkâna ilk ziyareti değildi ve oranın bütün girintilerini, saklanabileceği kadar geniş olan bütün köşelerini öğrenmişti. Addie böyle bir alana sığındı ve Bertin bir elinde mezurayla dükkânın ön tarafına döndüğünde, Madam Lautrec ile tuhaf hizmetçisini tamamen unutmuştu.

Kumaş toplarının arası çok boğucuydu, bu yüzden Addie kapıdaki çanın sesini ve Bertin'in dükkânı kapatmaya başladığını haber veren hışırtıları duyunca rahat bir nefes aldı. Terzi yukarı, üst kattaki odasına çıkacak, biraz çorba içecek, sızlayan ellerini suda dinlendirecek ve gece çökmeden yatağına girecekti. Addie sessizlik çökene ve üst kattan Bertin'in ayak sesleri duyulana kadar bekledi.

Ve sonra dükkânın içinde dolaşma ve etrafı inceleme özgürlüğüne kavuştu.

Dükkânın içinde ilerleyip ağır perdenin arasından geçerken, ön pencereden içeri cılız, gri bir ışık süzülüyordu.

Tek pencereden gelen, solmaya yüz tutmuş ışık, içeriyi sadece önünü görebileceği kadar aydınlatıyordu. Arka duvar boyunca yarısı tamamlanmış pelerinler sıralanmıştı ve Addie mevsim yazdan sonbahara dönerken, soğuklar bastırmadan dükkâna tekrar uğramayı kafasının bir köşesine not etti. Ama dikkati dükkânın bir düzine prova mankeninin yerlerini almaya hazırlanan dansçılar gibi yan yana durduğu orta kısmına odaklanmıştı. Daracık kalçaları yeşil ve grinin farklı tonlarındaki kumaşlarla sarılmış,

birine beyaz biyeli lacivert bir tuvalet, diğerine ise sarı süslemeli, açık mavi bir tuvalet giydirilmişti.

Addie gülümsedi ve boneyi başından çıkarıp bir masaya koyarak saçlarını silkeledi.

Ellerini ketenli ve fitilli dokularının tadını çıkararak desenli ipek ve zengin boyalı pamuklu kumaş rulolarının üzerinde dolaştırdı. Korselerin iskeletlerine, kalçalardaki dolgu malzemelerine dokunarak onların içinde olduğunu hayal etti. Sade, dayanıklı muslinlerin ve basit yünlü kumaşların yanından geçip evdeyken asla bir benzerini görmediği kamgarn kumaşlarda ve kat kat satenlerde oyalandı.

Ev. Şimdi onu oraya bağlayacak hiçbir şey kalmamışken bile vazgeçmekte zorlandığı bir kelimeydi bu.

Yaz mavisi bir elbisenin korsesine dokunurken, göz ucuyla bir hareket gördü ve nefesini tutarak durdu. Oysa sadece duvara yaslanmış bir aynaydı. Addie döndü ve aynanın sırlı yüzeyinde, bir başkasının portresine bakar gibi kendini inceledi. Oysa aslında tamamen kendine bakıyordu.

Son iki yıl, ona on yıl gibi gelmişti ama bu durum görüntüsüne yansımamıştı. Addie'nin bir deri bir kemik kalmış olması, sertleşmesi, kuruması gerekirdi ama yüzü tıpkı evden ayrıldığı yaz olduğu gibi dolgundu. Zaman ve zorlukların bile çizgiler bırakmadığı yüzü, pürüzsüz yanağındaki tanıdık çiller dışında tertemizdi. Sadece kahve ve altın renginin arasına bir miktar gölgenin karıştığı gözlerinde bir değişiklik hissediliyordu.

Addie gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kendinden ve elbiselerden güçlükle ayırdı.

Odanın karşısında, üç karaltı duruyordu. Pantolonlar, yelekler ve ceketler giydirilmiş üç erkek prova mankeni. Loş ışıkta başsız bedenleri birbirlerine doğru eğilmiş, Addie'yi süzer gibi canlı görünüyordu. Addie korselerin ve dolgulu eteklerin bulunmadığı erkek giysilerini incelerken, kim bilir kaçıncı kez, erkek olmanın

çok daha kolay olduğunu, çok daha düşük maliyetlerle, nasıl kolayca hareket ettiklerini düşündü.

Ve sonra en yakınındaki mankene uzanıp ceketini üzerinden sıyırdı. Önündeki düğmeleri teker teker çözdü. Bir insanı soymanın tuhaf bir mahremiyeti vardı ve Addie parmaklarının altındaki adamın gerçek olmadığı, bu yüzden onu elleyemeyeceği, avuçlayamayacağı ya da itemeyeceği gerçeğiyle daha çok eğlendi.

Kendi elbisesinin bağcıklarından kurtulup pantolonu giydi ve diz altındaki kopçalarını tutturdu. Sonra tuniği giydi, yeleğin düğmelerini ilikledi ve çizgili ceketi omuzlarına attıktan sonra dantel kravatı boynuna bağladı.

Erkek modasının zırhı içinde kendini güvende hissetti ama aynaya dönünce bütün keyfi kaçtı. Göğsü fazla dolgun, beli fazla dardı ve kalçaları pantolonun yanlış yerlerini dolduruyordu. Ceket durumu biraz kurtarsa da yüzünü hiçbir şey saklayamazdı. Biçimli dudakları, yanaklarının çizgileri, alnının pürüzsüzlüğü kadınsılığını gizleyemeyecek kadar yumuşak ve yuvarlaktı.

Addie bir makas alıp saçlarını omuz hizasında kesmeyi denedi ama saniyeler sonra saçlar eski haline döndü ve yerdeki bukleler görünmez bir el tarafından yok edildi. Hiç iz bırakamıyordu, kendi üstünde bile. Bir toka bulup açık kahverengi dalgalarını erkeklerde gördüğü bir tarzla topladı, prova mankenlerinden birinden aldığı üç köşeli şapkayı da alnına yerleştirdi.

Belki uzaktan bakınca, belki sadece geçerken, belki gece vakti karanlık, detayları puslandıracak kadar yoğunlaştığında kendini erkekmiş gibi yutturabilirdi ama yanılsama gece lambasının ışığında bile tutmuyordu.

Paris'in erkekleri yumuşak, hatta güzeldiler ama yine de erkektiler.

Addie girdiği kılıktan iç geçirerek çıktı ve bir sonraki saati elbiseleri teker teker deneyerek ve pantolonun hissettirdiği özgürlüğü ve o gömleğin korsesiz konforunu şimdiden özleyerek

geçirdi. Ama elbiseler kaliteli ve şıktı. Aralarında en çok beğendiği, hoş bir yeşilli beyazlı elbise oldu ama henüz tamamlanmamıştı. Yakası ve etek ucu açık bırakılmıştı; dantel bekliyor olmalıydı. Bir ya da iki hafta sonra tekrar şansını deneyip elbiseyi dükkândan çıkmadan, bir kâğıda sarılıp baronesin birinin evine gönderilmeden kapmayı ummaktan başka çaresi yoktu.

Addie sonunda kenarları gri renkte süslenmiş, koyu safir renkli bir elbisede karar kıldı. Elbise ona gökyüzünü öbek öbek bulutların kapladığı bir gece fırtınasını hatırlatıyordu. İpek temiz, yepyeni ve tamamen kusursuz dokusuyla tenini öptü. Addie'nin ihtiyacına göre fazla şık bir elbiseydi; ziyafetlere, balolara yakışırdı ama umursamadı. Tuhaf bakışları üstüne çekerse ne olurdu yani? Onu daha dedikodusunu yapma fırsatını bile bulamadan unutacaklardı.

Addie kendi elbisesini çıplak kalan prova mankeninin üstüne serdi ve boneyi tekrar takmakla uğraşmadı. Perdelerin arasından süzülüp eteklerini hışırdatarak dükkânın içinde ilerledi, Bertin'in en üst çekmecesinde sakladığı yedek anahtarı buldu ve çanı parmaklarıyla durdurmaya dikkat ederek kapının kilidini açtı. Kapıyı arkasından çekip kapattı, yere çömelip anahtarı kapının altındaki aralıktan içeri itti ve kalkıp arkasını döndüğü anda, sokakta duran bir adama çarptı.

Ayakkabılarından yakasına kadar simsiyah giyimiyle geceye karışan adamı görmemesi çok normaldi. Özür dileyerek geri çekilmeye başlarken, yukarıya doğru baktı ve adamın çene hattını, kuzguni buklelerini ve karanlığa rağmen yemyeşil parlayan gözlerini gördü.

Adam aşağı doğru bakıp ona gülümsedi.

"Adeline."

İsim adamın dilinde çakmak taşı gibi çakarak Addie'nin kaburgalarının arkasındaki bir ateşi tutuşturdu. Adamın bakışları Addie'nin yeni elbisesinin üzerinde dolaştı. "İyi görünüyorsun."

"Aynı görünüyorum."

"Ölümsüzlüğün ödülü. Tam istediğin gibi."

Addie bu kez yemi yutmadı. Çığlık atmadı, küfretmedi ya da adamın onu nasıl türlü açılardan lanetlediğini söyleyip haykırmadı ama karanlık, Addie'nin kendi kendisiyle mücadele ettiğini yüzünden anlamış olacaktı ki ona bir esinti gibi yumuşak ve canlı bir gülüşle karşılık verdi.

"Gel," dedi kolunu ona uzatarak. "Sana eşlik edeyim."

Ona *evine* kadar eşlik edeceğini söylememişti. Gün ortasında bir saat olsaydı, Addie sırf onu sinir etmek için, teklifini reddederdi. (Gün ortası olsaydı, karanlık orada olmazdı tabii.) Ama gecenin geç bir vaktiydi ve sadece tek bir kadın türü geceleri tek başına dolaşırdı.

Addie kadınların –en azından belli bir sınıftan kadınların– gündüz vakti bile tek başlarına hareket etmediklerini öğrenmişti. Saksı bitkileri gibi evlerinin içinde; perdelerinin ardında tutuluyorlardı. Dışarı çıktıkları zaman bunu gruplar halinde, birbirlerinin varlığının kafesleri içinde güvende ve daima sadece gündüz vakti yapıyorlardı.

Sabahları tek başına dolaşmak bir skandaldı ama gece tek başına dolaşmak bambaşka bir şeydi. Addie bunu biliyordu. Her taraftan bakışları ve yargılamaları hissetmişti. Kadınlar ona pencerelerinden küçümseyerek bakıyor, erkekler onu sokakta satın almaya ve sofular ruhunu kurtarmaya çalışıyorlardı. Onu çoktan satmamış gibi. Addie kiliseye defalarca evet demişti ama kurtuluş için değil, sadece barınmak için.

"Eee?" dedi gölge kolunu uzatarak.

Belki de Addie, dile getireceğinden daha çok yalnızlık çekiyordu.

Belki de bir düşmanın varlığı hiç yoktan iyiydi.

Addie gölgenin koluna girmedi ama yürümeye başladı ve gölgenin de onunla birlikte yürümeye başladığını bilmek için

bakmasına gerek yoktu. Gölgenin ayakkabıları parke taşlarının üstünde tıkırdıyordu ve hafif bir esinti, bir avuç içi gibi, Addie'yi sırtından itiyordu.

Sessizce yürüdüler ta ki sonunda Addie bu duruma dayanamaz hale gelene dek. Kararlılığı tükenince dönüp ona baktı ve gölgenin, kokuşmuşluğuna rağmen gece havasını içine çekerken başını hafifçe arkaya attığını, siyah kirpiklerinin beyaz yanaklarına değdiğini gördü. Dudaklarında halinden çok hoşnutmuş gibi, cılız bir gülümseme vardı. Silüetinin kenarları aslında ne olduğunun ve ne olmadığının bir hatırlatması olarak bir gölgenin üstünde dalgalanan duman gibi titreşerek karanlığa karışırken bile, görüntüsü Addie ile alay ediyordu.

Addie'nin sessizliği bozuldu ve sözcükler dudaklarından dökülüverdi.

"İstediğin her şekle bürünebilirsin, öyle değil mi?"

Gölge başını yana eğdi. "Öyle."

"O zaman değiş," dedi Addie. "Sana bakmaya katlanamıyorum."

Hüzünlü bir gülümseme. "Bu şekil hoşuma gidiyor. Bence senin de hoşuna gidiyor."

"Bir zamanlar giderdi," dedi Addie. "Ama sen bunu mahvettin."

Addie bu sözle kendi zırhında bir çatlak açtığını geç fark etti.

Artık gölge asla değişmeyecekti.

Addie daracık, kıvrımlı bir sokaktaki bir evin önünde durdu. Tabii ona ev denebilirse. Bir çalı çırpı yığınına benzeyen, öne doğru eğilmiş, terk edilmiş, ahşap bir yapıydı ama boş değildi.

Gölge gidince, Addie yeni elbisesinin eteğinin zarar görmemesine gayret ederek tahtaların arasındaki boşluktan içeri tırmanacak, yamuk zeminde ilerledikten sonra, tavan arasına uzanan kırık basamakları çıkacak ve oraya ondan önce kimsenin gelmemiş olması için dua edecekti.

Fırtına bulutuna benzeyen elbisesini çıkaracak, onu bir pelür kâğıdın içine saracak, sonra aşağıdaki evin içinde kayıp ruhlar

dolaşırken, çuval bezinden ve tahtadan yapılma yatağa uzanıp başının yarım metre üstündeki aralık kalasların arasından göğe bakarak yağmur yağmaması için dua edecekti.

Yarın küçük oda kapılacak, bir ay sonra bina yanacaktı ama şimdi gelecek için kaygılanmanın hiçbir anlamı yoktu.

Karanlık, arkasında bir perde gibi kıpırdandı.

"Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?" dedi. "Ufukta bir kurtuluş yokken, bir gün daha sürünmenin ne anlamı var?"

Addie'nin gecenin karanlığında, kış dişlerini etine geçirirken, açlık kemiklerini tırmalarken, bir yeri başkasına kaptırdığında, bir günlük emeği mahvolduğunda, bir gece vakti huzuru kaçtığında ve her şeyi yeni baştan yapmak için tekrar ayağa kalkma düşüncesine katlanamadığı güçsüz anlarında kendine sorduğu sorulardı bunlar. Buna rağmen, sözcükler bu şekilde, Addie'nin kendi sesiyle değil, gölgenin sesiyle tekrarlandıklarında, zehirleri bir nebze azalır gibi oldu.

"Görmüyor musun?" dedi gölge, yeşil gözlerinde kırık camlar gibi keskin bir bakışla. "Benim teklif ettiğimden farklı bir son yok. Tek yapman gereken, yelkenleri suya..."

"Bir fil gördüm," dedi Addie ve sözleri yanan kömürlerin üstüne boşaltılan soğuk su etkisi yarattı. Karanlık hâlâ yanındaydı ve Addie gözlerini köhne evden, onun kırık dökük çatısından ve üstündeki gökyüzünden ayırmadan konuşmayı sürdürdü. "Aslında iki tane. Sarayın arazisindeydiler, bir tür serginin parçası olarak. Hayvanların o kadar büyük olabildiğini bilmezdim. Ve geçen gün meydanda bir kemancı vardı," diye devam etti düz bir sesle. "Müziği beni ağlattı. Duyduğum en güzel şarkıydı. Direkt şişesinden şampanya içtim ve Notre Dame'ın çanları çalarken, güneşin Seine'in üstünde batmasını izledim. Villon'da kalsaydım, bunların hiçbiri olmazdı." Dönüp gölgeye baktı. "Sadece iki yıl oldu," dedi. "Sahip olduğum onca zamanı ve göreceğim onca şeyi bir düşünsene."

Addie gölgeye dişlerini açıkta bırakan, yırtıcı bir gülümseme gönderdi ve onun ifadesindeki mizah duygusunun bir anda silinmesinin tadını çıkardı.

Gölgenin sadece bir an için bile olsa bocaladığını görmek, küçük bir zaferdi ama bir o kadar da tatlıydı.

Ve sonra bir anda gölgeyi fazla yakınında hissetti. Aralarındaki hava, bir mumun sönmesi gibi yok oluvermişti. Gölge yaz geceleri, toprak, yosun ve yıldızların altında dalgalanan uzun otlar gibi kokuyordu. Ve daha karanlık bir şey. Taşların üstündeki kan ve ormana salınmış kurtlar gibi.

Gölge yanağı Addie'ninkine sürtünecek şekilde eğildi ve tenini okşayan bir fısıltıyla konuştu.

"Kolaylaşacağını sanıyorsun," dedi. "Kolaylaşmayacak. Sonun geldi. Yaşadığın her yıl sana bir ömür gibi gelecek ve her ömründe unutulacaksın. Acı anlamsız. Hayatın anlamsız. Yıllar ayak bileklerine vurulmuş yükler gibi gelecek. Seni azar azar ezecekler ve artık dayanamaz hale geldiğinde, sefaletine son vermem için bana *yalvaracaksın.*"

Addie karanlıkla yüzleşmek için geri çekildi ama çoktan gitmişti.

Daracık yolda tek başına durdu. Titrek bir nefes aldı ve kendini nefesi vermeye zorladı sonra sırtını dikleştirdi, eteklerini düzeltti ve en azından o akşam için yuvası olan köhne eve girdi.

New York
13 Mart 2014

VIII

Kitapçı bugün daha kalabalıktı.

Babası askerî tarih bölümündeki kitaplara bakan bir çocuk, hayalî arkadaşıyla saklambaç oynuyordu. Bir üniversite öğrencisi çömelmiş, Blake'in farklı baskılarını inceliyordu ve Addie'nin dün karşılaştığı delikanlı tezgâhın arkasındaydı.

Addie onu süzdü, bu artık bir kitabın sayfalarını hızla çevirmek gibi bir alışkanlık olmuştu.

Delikanlının siyah saçları söz dinlemez, asi tutamlar halinde gözlerinin önüne düşüyordu. Saçlarını geriye itti ama anında eski hallerini alarak olduğundan daha genç görünmesine neden oldular.

Addie onun sır saklayamayan bir yüzü olduğunu düşündü.

Kasada kısa bir sıra vardı bu nedenle Addie, ŞİİR ve ANI bölümleri arasında oyalandı. Tırnaklarını bir raf boyunca tıkırdattı ve birkaç saniye geçmeden, ciltlerin üstündeki karanlıktan turuncu bir kafa uzandı. Addie, Kitap'ı dalgın bir tavırla okşayarak kasadaki sıranın üç kişiden ikiye, iki kişiden bire düşmesini bekledi.

Delikanlı –*Henry*– onu fark etti ve dikkatini yeniden tezgâhtaki kadına vermeden önce, yüzünden Addie'nin bile okuyamayacağı bir hızla, farklı bir ifade geçti.

"Evet, Bayan Kline," diyordu. "Hayır, sorun değil. Ve istediği bu değilse, geri getirin yeter."

Kadın alışveriş torbasını sıkı sıkı tutarak kasadan ayrılınca, Addie tezgâha yaklaştı. "Merhaba," dedi neşeli bir sesle.

"Merhaba," dedi Henry temkinli bir şekilde. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım," dedi Addie üzerinde çalışılmış bir cazibeyle. *Odysseia*'yı aralarındaki tezgâhın üstüne bıraktı. "Arkadaşım bana bu kitabı almış ama bende zaten var. Başka bir şeyle değiş tokuş edebilirim diye umuyordum."

Henry onu süzdü. Gözlüğünün arkasında siyah kaşı havaya kalktı. "Ciddi misiniz?"

"Biliyorum," dedi Addie gülerek. "Bende Yunanca bir kopyanın olduğuna inanmak güç ama..."

Delikanlı topuklarının üzerinde sallandı. "*Ciddisiniz.*"

Sesindeki aksi ton Addie'yi afallatmıştı. "Sormaya değebilir diye düşünmüştüm..."

"Burası bir kütüphane değil," dedi Henry onu azarlar gibi. "Kitapları değiş tokuş edemezsiniz."

Addie sırtını dikleştirdi. "Bunu biliyorum," dedi biraz alınmış gibi. "Ama dediğim gibi, bu kitabı *ben* satın almadım. Arkadaşım aldı ve az önce Bayan Kline'a..."

Henry'nin yüzü sertleşti ve çarpılan bir kapı etkisi yaratan bir ifadeye büründü. "Size küçük bir tavsiye. Bir dahaki sefere bir kitabı geri vermek istediğinizde, bunu ilk seferinde onu kendisinden çaldığınız insanla yapmayın."

Addie'nin göğsüne bir ağırlık çöktü. "Ne?"

Henry başını salladı. "Dün de buradaydınız."

"Hayır, ben..."

"Sizi hatırlıyorum."

Dünyayı yan yatırmaya yetecek kadar büyük iki kelime.

Sizi hatırlıyorum.

Addie afallamış ve düşmek üzereymiş gibi olduğu yerde sallandı. Toparlanmaya çalışarak, "Hayır, hatırlamıyorsunuz," dedi.

Henry'nin yeşil gözleri kısıldı. "Evet, hatırlıyorum. Dün de geldiniz. Yeşil bir kazak ve siyah kot pantolonla. *Odysseia*'nın

bu ikinci el kopyasını çaldınız ama onu yine de size *geri verdim* çünkü kim *Odysseia*'nın Yunancasını çalar ki? Ve şimdi buraya tekrar gelip kitabı başka bir şeyle değiş tokuş etme cüretini göstermeniz... İlkini satın almamışken üstelik."

Addie gözlerini kapadı, başı dönüyordu.

Anlamıyordu.

Bu nasıl...

"Bakın," dedi Henry, "bence gitseniz iyi olur."

Addie gözlerini açınca delikanlının ona kapıyı işaret ettiğini gördü. Ayakları kıpırdamıyordu. Onu o iki kelimeden uzağa taşımayı reddediyorlardı:

Sizi hatırlıyorum.

Üç yüz yıl.

Üç yüz yıl boyunca, hiç kimse ona bu sözcükleri söylememişti ve hiç kimse ama hiç kimse onu hatırlamamıştı. Addie onu kolundan tutup öne çekmek, nedenini, nasılını ve bir kitapçıdaki bir delikanlının ne özelliği olduğunu sormak istedi ama askerî tarih bölümündeki adam, bacağına yapışmış çocuğuyla ödeme yapmak için sırada bekliyordu, gözlüklü delikanlı ona ters ters bakıyordu ve bunda bir yanlışlık vardı. Addie kendini bayılacak gibi hissederek tezgâhın kenarına tutundu. O zaman Henry'nin bakışları biraz olsun yumuşadı.

"Lütfen," diye mırıldandı. "Gidin."

Addie denedi.

Ama yapamadı.

Ancak açık kapıya kadar gidebildi, dükkânla sokak arasındaki dört adımı aştı ama sonra içinde bir şey boşaldı.

En üst basamağın kenarına çöktü, başını ellerinin arasına aldı, içinden hem ağlamak hem gülmek geliyordu ama ikisini de yapmadan dükkânın kapısının eğimli ek camından içeri baktı. Çocuğu çerçeveye her girişinde dikkatle izledi. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi hatırlıyorum. Sizi...

"Ne yapıyorsunuz?"

Addie gözlerini kırpıştırdı ve onu kollarını kavuşturmuş bir halde açık kapıda dikilirken gördü. Güneş alçalmış, ışık azalmaya başlamıştı.

"Sizi bekliyorum," dedi Addie ve bunu söyler söylemez utandı. "Özür dilemek istedim," diye ekledi. "Şu kitap olayı için."

"Sorun değil," dedi delikanlı kısaca.

"Hayır, sorun," dedi Addie ayağa kalkarak. "İzin verin size bir kahve ısmarlayayım."

"Bunu yapmanıza gerek yok."

"Israr ediyorum. Özür olarak."

"Çalışıyorum."

"*Lütfen.*"

Söyleyiş şeklinde, söyleyişine yansıyan umut ve ihtiyaç karışımında, delikanlıya bunun bir kitaptan, bir özürden daha fazlası olduğunu anlatan, Addie'ye o ana kadar ona gerçekten bakmadığını fark ettirecek şekilde bakmasına neden olan bir şey olmalıydı. Bakışları tuhaf ve merak doluydu ama Addie'ye bakarken her ne gördüyse, fikrini değiştirdi.

"Bir kahve," dedi. "Ve dükkânda hâlâ yasaklısınız."

Addie ciğerlerine yeniden hava dolduğunu hissetti. "Anlaştık."

New York
13 Mart 2014

IX

Addie kapanana kadar kitapçının önündeki basamaklarda bir saat kadar oyalandı.

Henry kapıyı kilitledikten sonra dönüp onu orada otururken gördü. Addie bir kez daha onun –bir önceki karşılaşmalarının sadece tuhaf bir hata, yüzyıllardır devam eden lanetinde kaçan bir ilmek olduğunu onaylayan– boş bakışlarıyla karşılaşmaya hazırladı kendini.

Ama Henry onu tanımıştı. Addie emindi bundan.

Henry'nin kaşları, Addie'nin hâlâ orada olmasına şaşırmış gibi, kıvırcık saçlarının altına kadar kalktı. Ama sıkkınlığı başka bir şeye, Addie'nin kafasını daha fazla karıştıran bir şeye dönüşmüştü. Şüpheden daha az düşmanca, rahatlamadan daha temkinli bir ifadeydi ama buna rağmen, barındırdığı tanıma hissi sayesinde hâlâ harikaydı. Bir ilk karşılaşma değil, ikinci –hatta üçüncü– karşılaşmaydı ve karşısındakini tanıyan –ilk kez– sadece Addie değildi.

"Eee?" dedi Henry elini, tutması için değil, yolu göstermesi için yana doğru uzatarak. Addie harekete uydu. Birkaç bloku tuhaf bir sessizlik içinde yürüdüler. Addie ona Henry'nin burnunun hatları ve çenesinin açısı dışında hiçbir şey söylemeyen kaçamak bakışlar atıyordu.

Henry aç bırakılmış gibi zayıftı –yırtıcı, sıskaydı– ve aşırı uzun bir boyu olmamasına rağmen, omuzlarını boyunu kısaltmaya,

büzüşmeye ve göze batmamaya çalışır gibi öne eğmişti. Belki doğru giysilerle, belki doğru havayla olabilirdi, belki, belki ama Addie ona baktıkça diğer yabancıyla benzerliği daha da azalıyordu.

Yine de.

Onda Addie'nin dikkatini çeken, bir çivinin takıldığı kazağı sündürmesi gibi takılıp kaldığı bir şey vardı.

Henry, Addie'yi iki kez ona bakarken yakaladı ve kaşlarını çattı.

Addie de onu bir kez kaçamak bir bakış atarken yakaladı ve gülümsedi.

Kafeye geldiklerinde, Addie kendisi kahveleri alırken onun bir masa bulmasını söyledi. Henry kahvelerin parasını ödemekle zehirlenme korkusu arasında kalmış gibi duraksadıktan sonra, köşedeki bir masaya yöneldi. Addie ona *latte* ısmarladı.

Tezgâhın arkasındaki kız, "Üç seksen," dedi.

Addie fiyatı duyunca sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Cebinden James St. Clair'den aldığı paradan arta kalanı çıkardı. İki içecek satın almaya yetecek parası yoktu ve kahveleri alarak oradan çıkıp gidemezdi, çünkü delikanlı onu bekliyordu. Ve hatırlıyordu.

Addie delikanlının kollarını kavuşturmuş bir halde pencereden dışarı bakarak oturduğu masaya baktı.

"Eve!" diye seslendi barista.

"Eve!"

Addie baristanın onu kastettiğini fark ederek irkildi.

"Demek?" dedi Henry, o, masaya oturunca, "Eve?"

Hayır, diye düşündü Addie. "Evet," dedi. "Sen de..."

Henry, diye düşündü delikanlı söylemeden.

"Henry." Adı ona bir palto gibi uyuyordu. Henry: yumuşak, şiirsel. Henry: sessiz, güçlü. Siyah bukleler, ağır çerçevelerin arkasındaki açık renk gözler. Addie Londra'da, Paris'te, Boston'da ve Los Angeles'ta bir düzine Henry tanımıştı ama bu Henry hiçbirine benzemiyordu.

Henry'nin bakışları masaya, fincanına ve Addie'nin boş ellerine çevrildi. "Kendine bir şey almamışsın."

Addie elini boş ver der gibi salladı. "O kadar susamadım," diye yalan söyledi.

"Tuhaf oldu böyle."

"Neden?" diyen Addie omuz silkti. "Sana kahve ısmarlayayım demiştim. Ayrıca..." Duraksadı. "Cüzdanımı kaybettim. İki tanesine yetecek param yoktu."

Henry kaşlarını çattı. "O kitabı bu yüzden mi çaldın?"

"*Çalmadım.* Değiş tokuş etmek istedim. Ve özür diledim."

"Diledin mi?"

"Kahveyle."

"Bahsi geçmişken," dedi Henry ayağa kalkarak. "Nasıl içersin?"

"Ne?"

"Kahveni. Karşında oturup tek başıma içemem. Kendimi pislik gibi hissederim."

Addie gülümsedi. "Sıcak çikolata. Sütsüz."

O kaşlar yine kalktı. Henry sipariş vermek için kasaya gitti, baristayı güldüren ve bir çiçeğin güneşe doğru dönmesi gibi, öne eğilmesine neden olan bir şey söyledi. İkinci bir fincan ve bir kruvasanla geri döndü ve ikisini birden Addie'nin önüne bıraktıktan sonra yerine oturdu. Şimdi eşitlik yine bozulmuştu. Denge bozulmuş, tekrar sağlanmış, tekrar bozulmuştu ve bu Addie'nin yüzlerce kez oynadığı bir oyundu; küçük jestlerle yapılan, masanın karşı tarafındaki yabancının gülümsediği bir tür atışmaydı.

Ama karşısındaki onun yabancısı değildi ve gülümsemiyordu.

"Anlat bakalım," dedi Henry, "bugünkü o *kitap olayı* neydi?"

"Dürüst olayım mı?" dedi Addie fincanını kavrayarak. "Beni hatırlayacağını sanmıyordum."

Soru, göğsünün içindeki bir bozuk para, porselen bir kâsedeki çakıl taşları gibi dışarı dökülme tehdidiyle tıngırdıyordu:

Nasıl hatırladın? Nasıl? Nasıl?

"Son Kelime'ye o kadar *çok* müşteri gelmez," dedi Henry. "Ve onların çok azı ücret ödemeden kaçmaya çalışır. Ardında bir iz bırakmış olmalısın."

Bir iz.

İz, işaret gibi bir şeydi.

Addie parmaklarını sıcak çikolatasının köpüğünün içinden geçirdi ve köpüğün eski haline dönmesini seyretti. Henry bunu fark etmemişti ama *onu* fark etmiş ve hatırlamıştı.

Neler oluyordu?

"Eee," dedi delikanlı ama devamını getirmedi.

"Eee," diye tekrarladı Addie çünkü istediği şeyi söyleyemezdi. "Bana kendinden bahsetsene."

Kimsin sen? Nesin? Neler oluyor?

Henry dudağını ısırdı ve "Anlatacak pek bir şey yok," dedi.

"Kitapçıda çalışmak, istediğin bir şey miydi?"

Henry'nin yüzünde biraz hüzünlü bir ifade belirdi. "İnsanların hayalini kurdukları bir iş olduğundan emin değilim ama ben seviyorum." *Latte*'sini dudaklarına götürürken, yakından geçen biri sandalyesine çarptı. Henry fincanı tam zamanında düzeltti ama adam özür dilemeye başladı. Ve durmadı.

"Hey, çok özür dilerim," dedi yüzü suçlulukla çarpılarak.

"Sorun değil."

"Döküldü mü?" diye sordu adam samimi bir endişeyle.

"Hayır," dedi Henry. "Sorun yok."

Adamın hararetli telaşını fark ettiyse bile bunu belli etmedi. Adamı irade gücüyle başlarından atabilirmiş gibi, dikkatini Addie'den uzaklaştırmadı.

Adam sonunda gidince "Çok tuhaftı," dedi Addie.

Henry sadece omuz silkti. "Kazalar hep olur."

Addie'nin kastettiği, bu değildi. Ama düşünceler hızla geçen trenler gibiydi ve raydan çıkma lüksü yoktu.

"Söylesene," dedi. "Kitapçı, senin mi?"

Henry başını hayır der gibi salladı. "Hayır. Yani aslında olsaydı ancak bu kadar olurdu, tek çalışan benim ama vaktinin çoğunu gezilerde geçiren Meredith adında bir kadına ait. Ben sadece orada çalışıyorum. Ya sen? Kitap çalmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?"

Addie soruyu ve sayısız olası cevabı tarttı –hepsi yalandı– ve gerçeğe daha yakın bir şeyde karar kıldı.

"Ben bir yetenek avcısıyım," dedi. "Çoğunlukla müzik alanında ama resim de var."

Henry'nin yüzü sertleşti. "Kız kardeşimle tanışmalısın."

"Ah," dedi Addie yalan söylemiş olmayı dileyerek. "Ressam mı?"

"Sanırım kendisi sanatı *teşvik ettiğini* ve bunun da sanatçılığın bir türü olduğunu söylerdi. O..." Abartılı bir tavır takınarak devam etti, "ham potansiyeli beslemekten ve yaratıcı geleceğin anlatısını biçimlendirmekten hoşlanır."

Addie onun kız kardeşiyle tanışmanın *hoşuna gideceğini* düşündü ama bir şey söylemedi.

"Senin kardeşin var mı?" dedi Henry.

Addie, Henry dokunmadığı için kruvasandan bir parça koparak başını iki yana salladı. Midesi gurulduyordu.

"Şanslısın."

"Yalnızım," dedi Addie.

"Pekâlâ, benimkileri alabilirsin. Bir doktor, bilim insanı ve kibirli bir pislik olan David var. Ve bir de... Muriel olan Muriel."

Henry, Addie'ye baktı. O tuhaf yoğunluk yine oradaydı. Belki şehirde çok az insan göz teması kurduğu içindi ama Addie onun, yüzünde başka bir şey aradığı hissinden kurtulamıyordu.

"Ne oldu?" dedi ve Henry tam bir şey söyleyecekken, yön değiştirdi.

"Çillerin yıldızlara benziyor."

Addie gülümsedi. "Bunu çok söylerler. Kendi özel takımyıldızım. Herkesin gördüğü ilk şey."

Henry oturduğu yerde kıpırdandı. "Sen *bana* baktığın zaman," dedi, "ne görüyorsun?"

Sesi hafifti ama sorusunda kar topunun içine gizlenmiş taş gibi bir ağırlık vardı. Bunu sormak için beklemişti. Cevap önemliydi.

"Esmer, nazik bakışlı ve dürüst bir delikanlı görüyorum."

Henry'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Hepsi o kadar mı?"

"Elbette değil," dedi Addie. "Ama henüz seni tanımıyorum."

"Henüz," diye tekrarlarken, Henry'nin sesinde gülümsemeye benzer bir şey vardı.

Addie dudaklarını büzerek onu tekrar süzdü.

Bir an için, kalabalık kafedeki tek sessiz nokta onların masasıydı.

İnsan yeterince uzun yaşayınca, bir insanı okumayı öğreniyordu. Onu bir kitap açar gibi açmayı, altı çizili satırları ya da satır aralarına gizlenmiş şeyleri görmeyi.

Addie onun yüzünü tarıyordu; kaşlarının inip kalkmasıyla oluşan kırışıklığı, dudaklarını, avucunu ağrıyormuş gibi ovuşturmasını, öne doğru eğilirken bile dikkatinin tamamen onda olmasını.

"Önemseyen bir insan görüyorum," dedi ağır ağır. "Belki gereğinden fazla. Çok hisseden bir insan. Kaybolmuş ve aç biri. Ne istediğine karar veremediği için yiyecekle dolu bir dünyayı ziyan ediyormuş gibi hisseden biri."

Ona bakarken Henry'nin yüzündeki muzip ifade bir anda silindi. Addie gerçeğe çok yaklaştığını anladı.

Gergin bir tavırla güldü ve etrafları yine seslerle doldu. "Özür dilerim," dedi başını sallayarak. "Fazla derine indim. Muhtemelen sadece yakışıklı olduğunu söylemeliydim."

Henry'nin dudakları kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "En azından beni yakışıklı buluyorsun."

"Ya ben?" dedi Addie ani gerilimi kırma çabasıyla.

Ama Henry ilk kez gözlerini ondan kaçırdı. "İnsanları okumak konusunda hiçbir zaman iyi olmadım." Fincanını itip ayağa kalktı. Addie her şeyi mahvettiğini düşündü. Gidiyordu.

Ama sonra Henry ona baktı ve "Acıktım," dedi. "Aç mısın?"

Ve Addie'nin ciğerlerine yeniden hava doldu.

"Her zaman," dedi.

Henry'nin elini bu kez tutması için uzattığını biliyordu.

Paris, Fransa
29 Temmuz 1719

X

Addie *çikolatayı* keşfetmişti.

Tuz, şampanya ya da gümüşten daha zor bulunmasına rağmen, Markiz, yatağının başucunda bu koyu renkli ve tatlı tabakalardan bir kutu bulunduruyordu. Addie bir dilimi dilinin üstünde eritirken acaba kadın kutudaki parçaları her gece sayıyor mudur, yoksa kaç tane kaldığını sadece parmağı kutunun dibine değince mi fark ediyordur diye merak etti. Ama evde olmadığı için bunu ona soramazdı. Zaten evde olsaydı Addie şu anda kaz tüyü yorganın üstünde yatıyor olmazdı.

Ama Addie ve evin hanımefendisi hiç tanışmamışlardı.

Ve Addie hiç tanışmayacaklarını umuyordu.

Marki ile karısının hayli yoğun bir sosyal hayatları vardı ve son birkaç sene içinde, şehirdeki evleri Addie'nin favori uğrak yerlerinden biri haline gelmişti.

Hayalet gibi yaşayan biri için uğramak doğru sözcüktü.

Marki ile karısı haftada iki kez dostlarını şehirdeki evlerinde akşam yemeğinde ağırlıyor, on beş günde bir yine evlerinde daha büyük bir parti veriyor ve ayda bir kez –ki bu akşam da o akşamlardan biriydi– arabayla Paris'in diğer ucuna, diğer soylu ailelerle iskambil oynamaya gidiyor ve sabahın erken saatlerine kadar dönmüyorlardı.

Hizmetkârlar şu saat itibarıyla, hiç şüphesiz içki içmek ve kısıtlı özgürlüklerinin tadını çıkarmak için, kendi dairelerine

çekilmişlerdi. Diğerleri huzurun keyfini çıkarırken, içlerinden biri sırayla merdivenin başında nöbet tutuyordu. Belki de onlar da iskambil oynuyordu. Ya da belki de boş bir evin sessizliğinin keyfini sürmekle yetiniyorlardı.

Addie dilinin üzerine bir parça daha çikolata koyduktan sonra, markizin yatağına, yumuşacık kaz tüyü yorgana uzandı. Burada Villon'dakilerin toplamından daha fazla yastık bulunduğundan ve her birinin oradaki yastıkların iki katı tüyle dolu olduğundan emindi. Soylular camdan yapılmış ve bir yüzeye sertçe bırakıldıklarında kırılıyor olmalıydılar. Addie karda melek şekli yapan bir çocuk gibi kollarını açtı ve zevkle iç geçirdi.

Yaklaşık bir saatini markizin sayısız elbisesini hızlıca tarayarak harcamıştı ama içlerinden birini tek başına giyebilecek kadar eli bulunmadığı için sahip olduğu her şeyden daha kaliteli, mavi ipekten bir sabahlığa sarınmıştı. Krem rengi dantellerle süslenmiş pas rengi elbisesi bir şezlongun üstünde duruyordu ve ona bakarken Sarthe'ın kıyısında deri değiştirir gibi çıkarıp otların üstüne terk ettiği, soluk, beyaz ketenden elbiseyi hatırladı.

Anısı hafızasına bir örümcek ağı gibi yapışıp kalmıştı.

Addie sabahlığa iyice sarınırken, burnuna gül kokusu doldu; gözlerini kapatıp bunun onun yatağı, onun hayatı olduğunu hayal etti ve birkaç dakika boyunca içi hoşnutlukla doldu. Ama oda fazla sıcak, fazla hareketsizdi ve üstünde uzun süre oyalanırsa yatak onu yutarmış gibi hissediyordu. Ya da daha kötüsü uyuyakalabilir ve kendini evin hanımefendisi tarafından sarsılarak uyandırılırken bulabilirdi ve oda ikinci katta olduğu için kaçışı çok acı verici olurdu.

Addie'nin elleri ve dizleri kuş tüyüne gömülerek kenara doğru emeklemesi ve zarafetten uzak hareketlerle halının üstüne inmesi tam bir dakika sürdü. Karyolanın ahşap direğine tutunarak ayağa kalkarken, meşeye oyulmuş dallar ona ağaçları hatırlattı. Sonra kendini neyle oyalayacağına karar vermeye çalışarak odayı süzdü.

Cam kapı balkona, ahşap kapı bir hole açılıyordu. Bir şifonyer. Uzanılacak Kleopatra tarzı bir koltuk. Parlak bir aynanın tamamladığı bir tuvalet masası.

Addie tuvalet masasının önündeki minderli tabureye oturup parmaklarını parfüm şişelerinin, krem kavanozlarının, bir pudra ponponunun ve gümüş saç tokalarıyla dolu kâsenin üzerinde dolaştırdı.

Kâseden bir avuç toka aldı ve buklelerini bükerek toplamaya ve ne yaptığı konusunda en ufak bir fikri yokmuş gibi başına tutturmaya başladı. Buklelerden yapılma bir bohçayı andıran son moda saç modeli, serçe yuvalarını hatırlatıyordu. En azından şimdilik peruk –elli sene sonra moda olacak, şu beze kulelerini anımsatan devasa, pudralı şeylerden– takmak zorunda değildi.

Bukle yuvası tamamlanmıştı ama son bir dokunuşa ihtiyacı vardı. Addie kuş tüyü şeklindeki bir inci tarağı aldı ve kulağının arkasındaki buklelerin arasına taktı.

Küçük değişiklikler bir araya gelince ortaya bu kadar büyük farkların çıkması çok tuhaftı.

Ödünç mavi ipek sabahlığı içinde ve bukleler halinde tutturulmuş saçlarıyla, etrafı lüksle çevrili bir halde minderli taburenin üstünde otururken, kendini unutması, başka biri olması işten bile değildi. Genç bir hanımefendi; bir evin, itibarını koruyarak özgürce hareket edebilen hanımı.

Addie'ye kim olduğunu ve daima o kişi olarak kalacağını hatırlatan tek şey, yanağındaki çillerdi.

Ama çiller kolayca örtülebilirdi.

Addie pudra ponponunu aldı ve tam yanağına götürürken, odanın içinde Paris'in değil, açık arazilerin kokusunu taşıyan bir esinti hissetti ve bir ses duydu: "Bulutların yıldızları örttüğünü görmeyi tercih ederim."

Addie aynaya ve arkasındaki odanın yansımasına baktı. Balkon kapısı hâlâ kapalıydı ama oda artık boş değildi. Gölge, uzun

süredir orada olan bir insanın rahatlığıyla duvara yaslanmıştı. Addie onu gördüğüne şaşırmamıştı, gölge her sene böyle çıkıp gelirdi ama huzuru kaçtı. Hep de kaçacaktı.

"Merhaba, Adeline," dedi karanlık ve odanın karşı tarafında olmasına rağmen, sözcükler yapraklar gibi Addie'nin tenine sürtündü.

Addie taburenin üstünde dönerken, boştaki eli sabahlığının açık yakasına gitti. "Git başımdan."

Gölge cıkcıkladı. "Bir yıldır görüşmüyoruz ve söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Hayır."

"Ne peki?"

"*Hayır,* demek istedim," dedi Addie. "Soruna cevabım bu. Burada olmanın tek nedeni olan soruna. Teslim olacak mıyım diye sormaya geldin ve cevabım hayır."

Gölgenin gülümsemesi dalgalandı. Beyefendi gitmiş, yerine yine kurt gelmişti.

"Adeline'im benim, tırnaklarını çıkardın demek."

"Ben senin değilim."

Uyarıcı, beyaz bir parlamanın ardından, kurt tekrar geri çekildi ve gölge ışığa yine bir erkek rolünde çıktı. Yine de üstüne yapışan gölgeler kenarlarını bulanıklaştırarak karanlıkla bütünleşiyordu. "Sana ölümsüzlük verdim. Ve sen akşamlarını başka insanların yataklarında çikolata yiyerek geçiriyorsun. Senden daha fazlasını beklerdim."

"Ve buna rağmen, beni daha azına mahkûm ettin. Böbürlenmeye mi geldin?"

Gölge elini karyolanın ahşap direğinde, dal oymalarının üzerinde gezdirdi. "Yıl dönümümüzde bu ne kin. Üstelik buraya sadece seni akşam yemeğine davet etmeye gelmiştim."

"Ben ortada yemek falan görmüyorum. Ve arkadaşlığını da istemiyorum."

Gölge bir duman gibi hareket ederek bir anda yanında belirdi. "Yerinde olsaydım küçümsemek için bu kadar acele etmezdim," dedi uzun parmağını Addie'nin saçındaki inci tarakta dolaştırarak. "Edineceğin tek arkadaş benken."

Addie geri çekilmeye fırsat bulamadan, hava yine boşaldı ve gölge yeniden odanın karşısında belirdi. Eli kapının yanındaki püskülün üstündeydi.

Addie "Dur," diyerek ayağa fırladı ama çok geçti. Çünkü gölge püskülü çekmişti ve çıngırak geniş evin sessizliğini bozarak çalmaya başlamıştı bile.

Merdivende ayak sesleri duyulurken, Addie, "Canın cehenneme," diye tısladı.

Addie elbisesini almak, kaçmadan önce kapabildiği kadar şey kapmak için dönecek oldu ama karanlık onu kolundan yakaladı. Markizin hizmetçilerinden biri kapıyı açarken, karanlık, Addie'yi yaramaz bir çocuk gibi yanında durmaya zorladı.

Hizmetçinin onları görünce irkilmesi gerekirdi; ne de olsa efendisinin evinde iki yabancı vardı ama kadının yüzünde şaşkınlık yoktu. Hayret, öfke veya korku da. Hiçbir şey yoktu. Sadece rüya görenlere ve sersemleyenlere özgü boş bakışlar ve sakinlik vardı. Hizmetçi başı öne eğik, ellerini önünde kavuşturmuş bir halde durup talimat bekledi ve Addie büyük bir dehşet ve rahatlamayla kadının büyülendiğini fark etti.

Karanlık, ev onunmuş gibi, "Bu akşam salonda yemek yiyeceğiz," dedi. Sesinde taşın üstüne serilmiş ince bir zarı ya da tülü anımsatan, yeni bir tını vardı. Ses havada dalgalanıp hizmetçinin etrafına sarıldı. Addie onun tutunmayı başaramadan kendi teninin üzerinden de kaydığını hissediyordu.

"Emredersiniz, efendim," dedi hizmetçi küçük bir reveransla.

Onları merdivenden aşağı indirmek için kapıya dönünce, karanlık Addie'ye bakıp gülümsedi.

"Gel," derken gözleri küstah bir sevinçle zümrüt rengine bürünmüştü. "Markinin aşçısının Paris'in en iyilerinden biri olduğunu duydum."

Addie'ye kolunu uzattı ama Addie koluna girmedi.

"*Seninle* yemek yememi gerçekten bekliyor olamazsın, değil mi?"

Karanlık çenesini dikleştirdi. "Sırf ben de masada olacağım diye böyle bir yemeği ziyan etmeyeceksin, değil mi? Bence midenin sesi gururunu bastırır. Ama nasıl arzu edersen, hayatım. İstersen bu ödünç odada kalıp mideni çalıntı çikolatalarla doldurabilirsin. Ben sensiz de yerim."

Bunu söyledikten sonra kararlı adımlarla yürüdü. Addie kapıyı karanlığın arkasından çarpmak ile onunla yese de yemese de gecesinin mahvolduğu ve bu odada kalsa bile zihninin karanlığı aşağıya, yemeğe kadar takip edeceği gerçeği arasında, ikilemde kaldı.

Ve böylece gitti.

O andan yedi sene sonra Addie bir gün Paris'in bir meydanında sergilenen kukla gösterisine denk gelecekti. Perdeli bir arabada, bir adamın iplerini çekerek yönettiği, küçük ahşap figürleri görecekti.

Ve bu akşamı hatırlayacaktı.

Bu yemeği.

Evin hizmetçileri etraflarında iplerle idare edilir gibi sessiz ve akıcı jestlerle hareket ediyorlardı; her hareketleri aynı uykulu akıcılığa sahipti. Sandalyeler çekildi, örtüler düzeltildi, şampanyalar açıldı ve hazır bekleyen kristal kadehlere boşaltıldı.

Ama yemek fazla hızlı geldi. İlk tabaklar, daha kadehler doldurulmadan masaya kondu. Karanlığın bu evin hizmetçileri üzerindeki hâkimiyeti her nasılsa, daha Addie'nin çalıntı odasına girmeden başlamış olmalıydı. Daha çıngırağı çalmadan, hizmetçiyi çağırmadan önce.

Karanlığın bu süslü püslü odada çok aykırı görünmesi gerekirdi. Sonuçta vahşi bir şeydi; bir orman geceleri tanrısı, karanlığa bağlı bir iblisti ama soylu bir centilmenin vakarı ve zarafetiyle yemeğinin tadını çıkarıyordu.

Addie gümüş çatal bıçaklara ve tabakların kenarlarını süsleyen altın yaldızlara dokundu.

"Etkilenmem mi gerekiyor?"

Karanlık, masanın karşı ucundan ona baktı. "Etkilenmiyor musun?" dedi hizmetkârlar saygıyla eğilip duvar diplerine çekilirken.

İşin aslı, Addie korkmuştu. Bu gösteri onu huzursuz etmişti. Karanlığın gücünü biliyordu, en azından bildiğini sanıyordu ama bir anlaşma yapmak başka bir şeydi, böyle bir kontrole tanık olmak başka. Karanlık onlara daha neler yaptırabilirdi? Bu işi ne kadar ileri götürebilirdi? Bu onun için bir kuklanın iplerini çekiştirmek kadar kolay mıydı?

İlk tabak Addie'nin önüne konmuştu. Şafak vaktinin açık turuncu renginde kremalı bir çorba. Muhteşem kokuyordu ve şampanya, kadehinde ışıldıyordu ama Addie ikisine de elini sürmedi.

Karanlık onun yüzündeki temkini okumuştu.

"Haydi, Adeline," dedi. "Ben seni yiyecek ve içecekle tuzağa düşürecek bir peri değilim."

"Bununla birlikte, her şeyin bir bedeli var gibi görünüyor."

Karanlık nefesini bırakırken, gözleri yeşilin daha soluk bir tonunda parlıyordu.

"Keyfin bilir," dedi kadehinden büyük bir yudum alırken.

Addie bir süre sonra pes etti ve kristali dudaklarına götürerek şampanyadan ilk yudumunu aldı. Daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu. Dilinde binlerce narin, tatlı ve keskin baloncuk yarış eder gibiydi. Başka bir masa, başka bir erkek, başka bir akşam olsaydı zevkten erirdi.

Şampanyanın tadını yudum yudum çıkarmak yerine kadehini hızla boşalttı ve başı hafifçe dönerek masaya bıraktığı kadeh,

dirseğinin dibinde beliren bir hizmetkâr tarafından ikinci kez doldurudu.

Karanlık içkisini yudumlayarak ve hiç konuşmadan Addie'nin yemeğini yemesini seyretti. Odadaki sessizlik ağırlaşmıştı ama Addie onu bozmak için bir şey yapmadı.

Konuşmak yerine önce çorbaya, sonra balığa ve ardından hamur içinde pişirilmiş dana etine odaklandı. Aylardır, *yıllardır* bu kadar çok şey yememişti ve midesinin ötesine geçen bir doygunluk hissediyordu. Yavaş yavaş hız keserken masanın karşı ucunda oturan ve aslında bir adam olmayan adama, onun arkasında eğilip bükülen gölgelere baktı.

Birlikte geçirdikleri en uzun zaman buydu.

Daha önce sadece ormanda geçirdikleri sayılı anlar, köhne bir odada geçen birkaç dakika ve Seine kıyısındaki yarım saat vardı. Ama şimdi karanlık ilk kez bir gölge gibi arkasında dikilmiyor, bir hayalet gibi görüş alanının kenarında beklemiyordu. Açıkça görebileceği şekilde, tam karşısında oturuyordu ve Addie, yüzünün sabit detaylarını kendi elleriyle yüzlerce kez çizmesinden ötürü ezbere bilmesine rağmen, kendini onun hareketli halini süzmekten alamıyordu.

Karanlık da buna izin veriyordu.

Tavrında en ufak bir utangaçlık yoktu.

Addie'nin dikkatinin üzerinde olmasından keyif alır gibiydi.

Bıçağıyla tabağındaki eti dilimlerken ve bir lokmayı ağzına götürürken, siyah kaşları kalktı, ağzının kenarı kıvrıldı. İnsandan çok, özenli bir el tarafından çizilmiş bir detaylar bütünü gibi görünüyordu.

Bu, zamanla değişecekti. Zamanla şişerek Addie'nin çiziminin çizgilerinin arasındaki boşlukları dolduracak şekilde genişleyecek, imgeyi öyle bir çarpıtacaktı ki Addie onun bir zamanlar kendisine ait olduğunu bile düşünemeyecekti artık.

Ama şimdilik kendisine –tamamen kendisine– ait olan tek yeri, gözleriydi.

Addie o gözleri yüzlerce kez hayal etmişti ve evet, her zaman yeşildiler ama rüyalarında tek bir tondaydılar; yaz yapraklarının sabit, yeşil tonunda.

Ama *onunkiler* farklıydı.

İrkiltici, değişken, karanlığın ruh halindeki, duygu durumundaki en ufacık bir şeyin bile yansıdığı –sadece oraya yansıdığı– gözler.

Addie'nin o gözlerin dilini öğrenmesi yıllar sürecekti. Keyif aldığı zaman yaz sarmaşıklarının yeşiline büründüklerini, canı sıkılınca ekşi elma tonuna çaldıklarını ve hazzın onları ormanın neredeyse siyah tonuna dönüştürdüğünü ve sadece kenarlarında belli belirsiz bir yeşilin kaldığını öğrenecekti.

Bu gece o gözler bir nehrin akıntısına kapılmış yosunların kaygan tonundaydılar.

Yemeğin sonunda geldiklerinde ise bambaşka bir tona bürüneceklerdi.

Duruşunda baygın bir şey vardı. Bir dirseği masa örtüsünün üzerinde, zihni ise başka bir yerdeydi sanki ve başı çok uzaktan gelen bir sesi dinler gibi hafifçe yana eğikti. Zarif parmakları kendi biçimiyle eğlenir gibi çenesinde dolaşıyordu ve Addie ne yaptığını anlamadan, sessizliği bir kez daha bozdu.

"Senin adın ne?"

Karanlığın bakışları odanın köşesinden Addie'ye çevrildi. "Neden bir adım olsun ki?"

"Her şeyin bir adı vardır," dedi Addie. "Adların amacı olur. Gücü olur." Kadehini ona doğru eğdi. "Bunu biliyor olmalısın, yoksa benimkini çalmazdın."

Karanlığın dudakları, kurnaz ve keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İsimlerin bir gücünün olduğu doğruysa, sana benimkini neden vereyim?"

"Çünkü sana, yüzüne karşı ve kafamın içinde bir şekilde hitap etmeliyim. Ve şimdilik elimde sadece lanetler var."

Karanlık buna aldırmışa benzemiyordu. "Bana istediğin şekilde hitap et, hiç fark etmez. Günlüklerindeki o yabancıya ne diyordun? Hani beni biçimlendirirken model aldığın şu adam?"

"Sen kendini benimle alay etmek için onun şekline soktun ve onunki dışında *herhangi* bir surete bürünmeni bin kez yeğlerdim."

"Her hareketi zorbalık olarak görüyorsun," dedi karanlık, başparmağını kadehinin ağzında dolaştırarak. "Ben kendimi sana uyacak şekle soktum. Seni rahatlatmak için."

Addie'nin içi öfkeyle doldu. "Sadece bana ait olan tek şeyi mahvettin."

"Sadece hayallerinin olması ne üzücü."

Addie bir işe yaramayacağını bildiğinden, kristal kadehi ona fırlatmamak için kendini zor tuttu. Onun yerine duvarın dibinde duran uşağa baktı ve doldurması için kadehini uzattı. Ama uşak kıpırdamadı. Hiçbiri kıpırdamadı. Addie'nin değil, karanlığın iradesine bağlıydılar. Bu yüzden Addie kalktı ve şişeyi kendisi aldı.

"Senin yabancının adı neydi?"

Addie sandalyesine döndü, kadehini doldurdu ve gözlerini onun ortasından yükselen binlerce ışıltılı kabarcığa dikti. "Adı yoktu," dedi.

Ama bu elbette bir yalandı ve karanlık ona bunu biliyormuş gibi bakıyordu.

İşin aslı, Addie seneler içinde bir düzine isim denemişti –Michel, Jean, Nicolas, Henri, Vincent– ve hiçbiri uymamıştı. Sonra bir gece, yatağında onun hayaliyle sarmalanmış yatarken ve uzun parmakları saçlarında dolaşırken, isim, bir anda dilinin ucuna gelivermişti. Sonra da nefes gibi kolay, hava kadar doğal bir şekilde dudaklarından dökülmüştü:

Luc.

Luc onun için Lucien'in kısaltmasıydı ama şimdi bu gölgenin, bu *oyunun* karşısında otururken, durumun ironisi fazla sıcak bir içecek, göğsünde yanan bir köz gibi yakıcıydı.

Luc.

Lucifer gibi.

Sözcükler bir esintiyle taşınmış gibi içinde yankılandı.

Ben şeytan mıyım, yoksa karanlık mı?

Addie bunu bilmiyordu, asla da bilmeyecekti ama isim mahvolmuştu bir kere. İsterse onun olabilirdi.

"Luc," diye mırıldandı.

Gölge göz alıcı ve acımasız bir sevinç taklidiyle gülümsedi ve kadehini şerefe kaldırdı.

"O zaman, Luc olsun."

Addie yol açtığı baş dönmesine sıkı sıkı tutunarak kadehini bir kez daha boşalttı. Etkisi elbette kalıcı olmayacaktı ve duyularının boşalan her kadehle geri dönmek için mücadele ettiğini hissediyordu ama onları en azından bir süreliğine alt etmeye kararlıydı.

"Senden nefret ediyorum," dedi.

"Ah, Adeline," dedi gölge kadehini elinden bırakırken. "Ben olmasaydım, halin ne olurdu?" Bunu söylerken kadehin kristal sapını parmaklarının arasında çevirdi ve Addie kadehteki yansımada bir başka hayat –hem onun olan hem de onun olmayan bir hayat– güneş batarken ormana kaçmadığı, düğün kalabalığının toplandığı ve onu azat etmesi için karanlığa yakarmadığı bir versiyon gördü.

Kadehte kendini, yaşlanmış halini, olabileceği halini gördü. Yanında Roger'nin çocukları, kalçasına dayadığı yeni bir bebekle ve yorgunluktan çökmüş yüzüyle. Addie kendini yatakta Roger'nin yanında gördü, aralarındaki soğuk mesafeyi, şömineye annesinin hep yaptığı gibi eğildiğini, kaşlarının arasında yer edinen, annesininkilerin eşi çizgileri, giysilerdeki yırtıkları dikemeyecek,

eski çizim kalemlerini tutamayacak kadar sızlayan parmaklarını, hayatın akışı içinde nasıl solup gittiğini, Villon'daki herkesin aşina olduğu kısa adımlarla beşikten mezara yürüyüşünü ve onu bekleyen, bir mezar taşı kadar gri ve sessiz, küçük kiliseyi.

Addie bunları gördü ve karanlığın ona geri dönmek ve hayatını şu haliyle takas etmek isteyip istemediğini sormamasına minnet duydu çünkü bütün kedere, deliliğe, kayıplarına, açlığa ve acıya rağmen kadehe yansıyan görüntü, onu hâlâ irkiltiyordu.

Yemek bitmişti ve evin hizmetkârları gölgelerde efendilerinin bir sonraki talimatını bekliyorlardı. Ve başları öne eğik, zihinleri boş olsa da Addie, onları rehinelere benzetmekten kendini alamadı.

"Onları göndermeni isterdim."

"Senin istek kotan doldu," dedi karanlık. Ama Addie gözlerini onunkilere dikti ve ayırmadı. Artık bir adı olduğu için onu bir erkek olarak düşünmek daha kolaydı ve erkeklere kafa tutulabilirdi. Ve bir an sonra, karanlık iç geçirerek en yakındaki hizmetkâra döndü; kendilerine bir şişe açmalarını ve gitmelerini söyledi.

İkisi yalnız kalınca, oda Addie'ye öncesinden daha küçük geldi.

"İşte," dedi Luc.

"Marki ve karısı eve dönüp hizmetkârlarını sarhoş bulunca, sıkıntı çıkacak."

"Ve hanımefendinin odasından eksilen çikolatalar için kim suçlanacak acaba? Ya da mavi ipek sabahlık için? Sen hırsızlık yapınca, sonucuna katlanan olmuyor mu sanıyorsun?"

Sinirlenen Addie'nin yanakları kızardı.

"Bana başka *seçenek* bırakmadın."

"Ben sana istediğini verdim, Adeline. Sınırsız zaman. Kısıtlamasız bir hayat."

"Beni lanetleyerek unutulmaya mahkûm ettin."

"Sen özgürlük istedin. Bundan daha büyük özgürlük olamaz. Önüne hiçbir engel çıkmadan dünyayı dolaşabilirsin. Bağımsız. Sınırsız."

"Bana kötülük değil iyilik yapmışsın gibi davranmayı bırak."

"Ben sana bir *anlaşma* sundum."

Bunu söylerken karanlığın eli sertçe masaya indi ve gözlerinde bıkkınlığını gösteren, bir şimşek kadar kısa süren, sarı bir ışık çaktı. "Bana geldin. Yalvardın. Yakardın. Sözcükleri sen seçtin. Şartları ben. Geri dönüşü yok. Ama ileri gitmekten şimdiden yorulduysan, kelimeleri söylemen yeterli."

Ve işte tutunması çok daha kolay olan nefret, yine su yüzüne çıkmıştı.

"Beni lanetlemen bir hataydı." Addie'nin dili çözülüyordu, nedeni şampanya mıydı yoksa karanlığın varlığının uzun sürmesi ve bir vücudun fazla sıcak bir banyoya alışması gibi, zamanla gelen uyum muydu, bilmiyordu. "Bana sadece istediğimi verseydin, zamanla tükenirdim, yaşamaya doyardım ve ikimiz de kazançlı çıkardık. Ama şimdi, ne kadar yorulursam yorulayım, bu ruhu sana *asla* vermeyeceğim."

Karanlık gülümsedi. "Çok inatçısın. Ama kayalar bile zamanla yıpranarak yok olur."

Addie öne doğru eğildi. "Kendini fareyle oynayan bir kedi sanıyorsun. Ama ben bir fare *değilim* ve sana yem olmayacağım."

"Umarım olmazsın," diyen karanlık ellerini açtı. "Biri bana meydan okumayalı uzun zaman oluyor."

Bir oyun. Onun için *her şey* bir oyundu.

"Beni hafife alıyorsun."

"Öyle mi?" dedi karanlık. İçkisinden bir yudum alırken, siyah kaşı kalktı. "Sanırım göreceğiz."

"Evet," dedi Addie kendi kadehini eline alırken. "Göreceğiz."

Karanlık bu akşam ona bir armağan vermişti ama Addie onun bunun farkında olduğundan şüpheliydi. Zamanın bir yüzü, şekli

ya da mücadele edilecek bir yanı yoktu. Ancak karanlık alaycı gülümsemesiyle ve onunla oyun oynayan sözcükleriyle Addie'ye gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyi vermişti. Bir düşman.

Kılıçlar burada çekilmişti.

İlk kurşun Villon'da, karanlık, Addie'nin ruhuyla birlikte hayatını da çaldığı zaman atılmıştı ama aralarındaki asıl savaş şimdi başlıyordu.

New York
13 Mart 2014

XI

Addie, Henry'nin peşinden çok kalabalık ve gürültülü bir bara girdi.

Brooklyn'deki bütün barlar böyleydi; çok fazla bedenin bir araya toplandığı, çok dar alanlardı ve perşembe günü olmasına rağmen Merchant da istisna değildi. Addie ve Henry arka taraftaki dar avluda bulunan bir tentenin altına sıkışmışlardı ama yine de Addie'nin gürültüde Henry'nin sesini duyabilmesi için başını ona yaklaştırması gerekiyordu.

"Neredensin?" diye sordu çocuğa.

"Kuzeyden. Newburgh. Sen?"

"Villon-sur-Sarthe," dedi Addie. Kelimeler boğazını sızlattı.

"Fransa mı? Hiç aksanın yok."

"Çok yer değiştirdim."

Kızarmış patates ve *happy hour* biralarını paylaşıyorlardı çünkü Henry'nin açıkladığı gibi, kitapçıda çalışmak çok para kazandırmıyordu. Addie içeri dönüp onlara düzgün içecekler getirebilmeyi çok isterdi ama ona cüzdanı konusunda yalan söylemişti ve *Odysseia*'dan sonra daha fazla numara çevirmek istemiyordu.

Ayrıca korkuyordu.

Çekip gitmesine izin vermekten.

Onu gözünün önünden ayırmaktan.

Bu her neyse; bir sürçme, bir hata, güzel bir rüya ya da imkânsız bir şans kırıntısı, onu elinden kaçırmaktan korkuyordu. Henry'yi yani.

Tek bir yanlış adım atarsa uyanabilirdi. Tek bir yanlış adımda ip kopar, lanet yerine döner ve her şey biterdi. Henry gider ve Addie yine yalnız kalırdı.

Kendini o ana dönmeye zorladı. Sürdüğü müddetçe tadını çıkarmaya. Çok süremezdi. Ama şimdi ve burada...

"Derin düşüncelere daldın!" dedi Henry gürültüde sesini duyurmak için bağırarak.

Addie gülümsedi. "Bir an önce yaz gelse diye düşünüyordum." Yalan değildi. Uzun ve nemli bir bahar olmuştu ve Addie üşümekten yorgun düşmüştü. Yaz, sıcak günler ve etrafın daha uzun süre aydınlık kaldığı gece demekti. Yaz, bir yılı daha hayatta geçirmek demekti. Bir yılı daha şey olmadan...

"Tek bir şey isteyebilecek olsaydın," dedi Henry, düşüncelerini bölerek, "bu ne olurdu?"

Gözlerini kısmış, onu bir insan değil de okunacak bir şey, bir kitapmış gibi süzüyordu. Addie ona bir hayalete bakar gibi baktı. Bir mucizeye. İmkânsız bir şeye.

Bu, diye düşündü ama boş bardağını kaldırarak, "Bir bira daha," dedi.

XII

Addie hayatının her saniyesini çok net hatırlıyordu ama o *gece*, Henry ile anlar, birbirine karışıyor gibiydi. Bardan bara geçerken, *happy hour* yerini akşam yemeğine, akşam yemeği yerini geç vakitte içilen içkilere bırakırken, zaman su gibi akıp gitti. Ve gece ayrı yönlere gitmek ile bir arada kalmak arasında bir tercih yapmak durumunda kaldıkları anlarda, hep ikincisini seçtiler.

İkisi de diğerinin "Saat geç oldu," veya "Gitsem iyi olur," ya da "Sonra görüşürüz," demesini bekleyerek bir arada kaldılar. Aralarındaki bu şey her ne ise, onu baltalamamak için söze dökülmeyen bir anlaşma yapmış gibiydiler. Addie kendisinin ipin kopmasından neden korktuğunu biliyordu ama Henry'nin nedenini merak ediyordu. Onun gözlerinin arkasında gördüğü yalnızlığı. Garsonların, barmenlerin ve diğer müşterilerin ona bakışını ve Henry'nin fark etmiyor gibi göründüğü sıcaklığın kaynağını.

Saat gece yarısına yaklaşırken, baharın ilk sıcak akşamında ayın aydınlattığı alçak bulutların altında, ucuz pizzalarını yiyerek yan yana yürüdüler.

Addie başını kaldırıp gökyüzüne bakınca, Henry de aynısını yaptı ve bir an, sadece bir an, dayanılmaz bir hüzne gömülmüş gibi göründü.

"Yıldızları özlüyorum," dedi.

"Ben de," dedi Addie ve delikanlı bakışlarını tekrar ona çevirerek gülümsedi.

"Kimsin sen?"

Bakışları donuklaşmıştı sanki ve *kimsin* kelimesini daha çok *nasıl* diye sorar gibi –ama nasıl hissettiğini değil, nasıl yanında olduğunu sorar gibi– vurgulamıştı. Addie de ona aynı soruyu sormak istiyordu ama onun iyi bir nedeni vardı ve Henry biraz sarhoştu.

Ve tamamen, kusursuz bir şekilde normaldi.

Ama normal *olamazdı* ki.

Çünkü normal insanlar Addie'yi hatırlamazdı.

Metroya gelmişlerdi. Henry durdu.

"Benim durak."

Eli Addie'ninkinden sıyrıldı ve kızın bitişlerden, bir şeyin hiçliğe dönüşmesinden, yazılmamış anlardan ve silinen hafızalardan duyduğu korku, yine yüzünü gösterdi. Gecenin bitmesini hiç istemiyordu.

Sihrin bozulmasını. Bunun...

"Seni yine görmek isterim," dedi Henry.

Addie'nin göğsüne dolan umut, içini sızlattı. Bu sözcükleri yüzlerce kez duymuştu ama ona ilk kez gerçek gibi gelmişlerdi. Mümkün gibi. "Ben de senin beni yine görmeni isterim."

Henry ona bütün yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle baktı.

Delikanlı cebinden telefonunu çıkarınca, Addie'nin keyfi kaçtı. Ona telefonunun bozuk olduğunu söyledi ama işin aslı, telefona hiç ihtiyaç duymamıştı. Arayacağı biri olsaydı bile arayamazdı. Parmakları ekranın üstünde amaçsızca kayardı. E-postası da yoktu. Lanetinin *asla ve asla yazmayacaksın,* kısmı yüzünden, hiçbir şekilde mesaj gönderemezdi.

"Bugünlerde telefonsuz yaşanabileceğini bilmezdim."

"Eski usul," dedi Addie.

Henry ertesi gün ona uğramayı teklif etti. Nerede yaşıyordu? Addie evren onunla alay ediyormuş gibi hissetti.

"Şehir dışındaki bir arkadaşımın evinde kalıyorum," dedi. "Neden dükkânda buluşmuyoruz?"

Henry başını tamam der gibi salladı. "Tamam o zaman, dükkânda," dedi geri geri yürürken.

"Cumartesi mi?"

"Cumartesi."

"Kaybolma sakın."

Addie güldü; küçük, gevrek bir kahkaha atmıştı. Ve sonra Henry ilk basamağı inerken, içi panikle doldu.

"Bekle," diye seslendi arkasından. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ah, Tanrım," diye inledi Henry. "Birlikte olduğun biri var."

Yüzük Addie'nin cebini yakıyordu. "Hayır."

"CIA'densin ve yarın çok gizli bir görev için yola çıkıyorsun."

Addie güldü. "Hayır."

"O zaman..."

"Gerçek adım Eve değil."

Henry kafası karışmış gibi bir adım geri çekildi. "Peki..."

Addie onu söyleyebileceğinden, lanetin buna izin vereceğinden emin değildi ama denemeye mecburdu. "Sana gerçek adımı söylemedim çünkü, şey... Karmaşık bir durum. Ama senden hoşlanıyorum ve asıl adımı bilmeni, benden duymanı istiyorum."

Henry ayılır gibi sırtını dikleştirdi. "Nedir peki?"

"A..." Ses bir saniye için uzun zamandır kullanılmayan bir kasın katılığıyla takılır gibi oldu. Paslı bir dişli gibi. Ve sonra özgürlüğünü ilan etti.

"Addie." Yutkundu. "Benim adım, Addie."

İsim aralarındaki havada asılı kaldı.

Sonra Henry gülümsedi. "Pekâlâ," dedi. "İyi geceler, Addie."

Bu kadar basit olmuştu.

Dilinden dökülen iki hece.

Ve Addie'nin duyduğu en iyi sesti. Addie kollarını Henry'nin boynuna sarmak, sesi tekrar tekrar duymak istedi. O imkânsız kelimenin, içini hava gibi doldurmasını, kendini eksiksiz hissettirmesini.

Ve de gerçek.

"İyi geceler, Henry," dedi Addie, delikanlının dönüp gitmesini dileyerek çünkü kendisinin ona arkasını dönmeyi başarabileceğini sanmıyordu.

Henry gözden kaybolana kadar kök salmış gibi orada, metronun basamaklarında durdu, nefesini tuttu ve ipin koptuğunu, dünyanın yeniden şekillendiğini hissetmeyi, içinin korku, kayıp ve bunun bir sapma, kozmik bir yanlışlık, bir hata olduğu, geride kaldığı ve bir daha tekrarlanmayacağı gerçeğiyle dolmasını bekledi.

Ama bunların hiçbirini hissetmedi.

Tek hissettiği, sevinç ve umuttu.

Çizmelerinin topukları sokakta tıkırtılı bir ritim tuttururken, bunca yıl sonra bile, ikinci bir çift ayakkabının yanında tıkırdadığını duymayı bekledi. Yumuşak, tatlı ve alaycı sesinin bir sis gibi üstüne örtülmesini. Ama yanında gölge falan yoktu. Bu gece değil.

Akşam sakindi ve Addie tek başınaydı ama ilk kez yalnızlık hissetmiyordu.

İyi geceler, Addie, demişti Henry ve Addie kendini delikanlı sihri bir şekilde bozmuş olabilir mi, diye merak ederken buldu.

Gülümsedi ve kendi kendine fısıldadı. "İyi geceler, Ad..."

Ama lanet bir kez daha boğazına sarıldı ve ismi, her zaman olduğu gibi orada takılı kaldı.

Buna rağmen.

Buna rağmen.

İyi geceler, Addie.

Addie üç yüz yıldır anlaşmasının sınırlarını sınamış ve parmaklıkların etrafında incelikli bükülmelerle gevşediği noktalar bulmuştu ama asla bir çıkış yoluna ulaşamamıştı.

Buna rağmen.

Henry imkânsız gibi görünse de bir şekilde *içeri* sızmayı başarmıştı.

Bir şekilde onu hatırlamıştı.

Nasıl? Nasıl? Bu soru zihninde kalp atışıyla eş zamanlı olarak belirip duruyordu ama şu anda, umurunda değildi.

Şu anda adının, gerçek adının bir başkasının dilinden dökülen tınısına sımsıkı tutunmuştu ve bu ona yeterdi, yeterdi, yeterdi.

Paris, Fransa
29 Temmuz 1720

XIII

Sahne kurulmuştu, yerler hazırdı.

Addie masanın örtüsünü düzeltti, porselen tabakları ve kupaları –kristal değildiler ama camdılar– dizdi ve yemeği sepetinden çıkardı. İhtişamla servis edilen, beş çeşitten oluşan bir öğün değildi ama taze ve doyurucuydu. Hâlâ sıcak olan bir somun. Bir parça peynir. Biraz domuz yahnisi. Bir şişe kırmızı şarap. Addie bir araya getirdiği yiyecek ve içeceklerle gurur duyuyordu ama bunları toplamak için lanet dışında bir sihrinin *olmamasıyla* –hepsini bir bakış atarak ve bir kelime söyleyerek oldurmamasıyla– daha fazla gurur duyuyordu.

Ona böyle hissettiren sadece masa değildi.

Odayla da gurur duyuyordu. Çalıntı bir oda değildi. Bir dilenci mezbelesi de değildi. En azından şimdilik *benim* diyebileceği bir yerdi. Burayı bulması iki ayını, tamir etmesi ise on beş gününü almıştı ama buna değerdi. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şeydi. Çatlak camlar ve yamuk yumuk tahtalar. Alt katların bakımsızlıktan harap olduğu, şimdi sadece kemirgenler ile arada bir sokak kedilerine yuva olduğu –ve kışın her türlü barınağa razı olan bedenlerle dolduğu– doğruydu ama şimdi yaz ortasıydı ve şehrin fakirleri sokaklara dökülmüş, Addie de en üst katı sahiplenmişti. Odaya çıkan merdivenleri tahtalarla kapatmıştı ve içeriye, ahşap kalesindeki bir çocuk gibi, üst kattaki bir pen-

cereden girip çıkıyordu. Alışılmadık bir girişti ama kendisi için bir yuvaya dönüştürdüğü oda için değerdi.

Üstünde kat kat battaniyeler yığılı bir yatak, çalıntı giysilerle dolu bir sandık vardı. Topladığı camdan, porselenden ve kemikten çok sayıda bibloyu da pencere pervazının içine bir dizi eğreti kuş gibi yan yana sıralamıştı.

Dar odanın ortasına da üstü açık renk bir örtüyle kaplı bir masa ile bir çift sandalye yerleştirilmişti. Masanın ortasında gece, soylu bir bahçeden toplanıp eteklerinin katları arasında kaçırılmış bir çiçek demeti vardı. Addie bunların hiçbirinin dayanmayacağını biliyordu, hiçbir zaman dayanmazlardı. Bir esinti bir şekilde pencere içindeki totemlerini alıp götürecek, bir yangın ya da bir sel olacak, yer yarılacak ya da gizli yuvası bir başkası tarafından bulunup ele geçirilecekti.

Ama Addie parçaları son bir ay boyunca korumuştu. Onları toplamış ve odada hayata benzer bir şey yaratmak için yan yana sıralamıştı. Dürüst olması gerekirse, bunu sadece kendisi için yapmamıştı.

Karanlık için de yapmıştı.

Luc için.

Ya da daha doğrusu onu sinir etmek, yaşadığını, özgür olduğunu ispatlamak için. Ona teslim olmayacağını, Addie'ye sadaka vererek onunla alay etmesinin mümkün olmadığını.

İlk raundu o kazanmıştı ama ikincisi, Addie'nin olacaktı.

Bu yüzden evini kurmuş, misafiri için hazırlamış, saçlarını toplamış ve sonbahar yaprakları gibi kırmızı, ipekten bir elbise giymişti. Hatta nefret etmesine rağmen, kendini daracık bir korsenin içine sıkıştırmıştı.

Plan yapmak ve darbesini indireceği tavrı tasarlamak için bir senesi olmuştu. Odayı düzenlerken, dokunduracağı sözleri afasının içinde döndürüyor, silahlarını biliyordu. Karanlığın

hamlelerini, o hamleleri nasıl savuşturacağını, konuşma ilerlerken gözlerinin nasıl parlayacağını ve kararacağını hayal ediyordu.

Tırnaklarını çıkarmışsın, demişti ve Addie ona tırnaklarının nasıl sivrildiğini gösterecekti.

Güneş batmıştı ve geriye sadece beklemek kalıyordu. Bir saat geçti; ekmek, bezin içinde soğurken, midesi açlıkla guruldadı ama kendine yemek yeme izni vermedi. Onun yerine pencereden dışarı sarkıp şehri ve yakılan fenerlerin kıpır kıpır ışıklarını seyretti.

Ama karanlık gelmedi.

Kendine bir kadeh şarap doldurup odanın içinde dolaştı. Çalıntı mum eriyor, kalıntısı masa örtüsünde birikiyor, gece ağırlaşıyordu. Saatler önce geçe, sonra erkene dönüştü.

Ve karanlık yine gelmedi.

Mumlar titreşerek söndü ve Addie üzerine çöken gerçekle karanlıkta oturdu.

Gece geçmiş, günün ilk ışıkları gökyüzünde süzülmeye başlamıştı ve artık ertesi gün olmuştu. Yıl dönümleri geçmiş ve beş yıl, onun varlığı, onun yüzü ve canına tak edip etmediği sorusu olmaksızın altıya dönmüştü ve dünya kayıyordu çünkü bu haksızlıktı, hileydi, yanlıştı.

Gelmeliydi; danslarının doğası buydu. Addie onu burada istemiyordu, hiçbir zaman *istememişti* ama *beklemişti*. Çünkü karanlık beklemesini *sağlamıştı*. Ona üstünde dengede durması için tek bir eşik, daracık bir umut uçurumu vermişti çünkü o nefret edilen bir şeydi ama nefret edilen bir şey, sonuçta *bir şeydi*. Addie'nin sahip olduğu tek şey.

Ve elbette amaç buydu.

Boş bardağın, çıplak tabağın, kullanılmayan sandalyenin nedeni buydu.

Addie pencereden dışarı baktı ve kadeh kaldırırken karanlığın gözlerinde beliren bakışı, birbirlerine savaş ilan ettikleri zaman

dudaklarının kıvrılışını hatırladı ve ne büyük bir aptal olduğunu, yemi nasıl da kolayca yuttuğunu düşündü.

Ve birden, bütün tablo ona iğrenç ve hastalıklı göründü. Bakmaya tahammül edemiyor, kırmızı ipeğinin içinde nefes alamıyordu. Korsesinin dantellerini çekiştirdi, saçlarındaki tokaları çıkardı ve kendini elbisenin kıskacından kurtarıp masanın üstündekileri iterek boşalmış şişeyi duvara çarptı.

Eline bir cam parçası battı. Acısı keskin ve gerçekti, kalıcı bir iz bırakmayan, ani bir yanık acısı gibi. Umurunda olmadı. Dakikalar sonra kesikler kapanmıştı. Kadehler ve şişe yeniden tek parça olmuştu. Addie bir zamanlar bir şeyleri kıramamasının bir lütuf olduğunu düşünürdü ama şimdi bu yetersizlik onu delirtiyordu.

Her neyi mahvetse hemen ardından alaycı bir omuz silkmeyle yeniden eski haline gelmesini, gösterinin başındaki haline dönmesini seyrediyordu.

Addie haykırdı.

İçi alev alev yanan bir öfkeyle doldu. Luc'e ve kendine yönelik bir öfkeyle. Sonra bu, yerini yavaş yavaş korkuya, kedere ve dehşete bıraktı çünkü önünde yapayalnız geçireceği bir yıl daha vardı. Kendi adını duymadan, bir başkasının gözlerinde yansımasını görmeden, bu lanete bir gecelik bir mola bile vermeden geçecek bir yılla, beş yılla ya da on yılla karşı karşıyaydı. Buna, Luc'ün varlığının umuduna nasıl bel bağladığını şimdi anlıyordu çünkü onun yokluğunda mahvoluyordu.

Gecesinin kalıntıları arasında yere çöktü.

Denizi, beyaz kayalıklara çarpan dalgaları görmesi seneler alacaktı ve o zaman Luc'ün böbürlenerek söylediği sözleri hatırlayacaktı:

Kayalar bile zamanla yıpranarak yok olur.

Addie şafaktan hemen sonra uykuya daldı ama huzursuz, kesik kesik, kâbuslarla dolu bir uykuydu ve uyanıp güneşin Paris'in

üstünde yükseldiğini gördüğü zaman bile yataktan bir türlü kalkamadı. Gün boyu ve gecenin büyük kısmında uyudu ve nihayet uyandığında, kalbindeki kırıklar kötü kırılmış bir kemik gibi yeniden kaynamış, yumuşaklık sertleşmişti.

"Yeter," dedi kendine ayağa kalkarken.

"Yeter," diye tekrarladı bayatlamış ekmeğinden ve sıcaktan erimiş peynirden yerken.

Yeter.

Elbette başka karanlık geceler, başka rezil şafaklar da olacaktı ve günler uzadıkça, yıl dönümü yaklaştıkça ve hain umut bir cereyan gibi içeri estikçe kararlılığı daima biraz zayıflayacaktı. Ama keder, yerini inatçı bir öfkeye bırakmıştı ve Addie o öfkeyi sürekli tutuşturmayı, söndürmeye tek bir nefesin yetmeyeceği şekilde koruyup beslemeyi kafasına koymuştu.

New York
13 Mart 2014

XIV

Henry Strauss karanlıkta tek başına eve yürüyordu.

Addie, diye düşündü ismi ağzının içinde döndürerek.

Ona bakan ve esmer, nazik bakışlı ve dürüst bir delikanlı gören Addie.

Daha fazlası değil. Başka bir şey değil.

Soğuk bir rüzgâr esti. Henry paltosunun önünü kapatıp yıldızsız gökyüzüne baktı.

Ve gülümsedi.

ÜÇ YÜZ YIL VE İKİ KELİME

Eserin adı: Salon Çizimi, İsimsiz.
Sanatçı: Bernard Rodel
Tarih: 1751–3 civarı
Malzeme: Parşömen üstüne mürekkep
Konum: Paris Salon'dan ödünç alındı ve Britanya Kütüphanesi'nde sergileniyor.
Tanım: Madam Geoffrin'in sohbetin ve istirahatin farklı aşamalarındaki figürlerle dolu, ünlü salonunun bir canlandırması. Grubun arasında –Rousseau, Voltaire, Diderot gibi– sayısız tanıdık yüz dikkat çekiyor ama eserin en ilginç kısmı, odada dolaşan üç kadın. Birinin Madam Geoffrin olduğu çok açık. İkincisinin Suzanne Necker olduğuna inanılıyor. Ama yüzü çilli, zarif bir kadın olan üçüncüsünün kimliği, gizemini koruyor.
Eser Hakkında Bilgi: Rodin, Diderot'nun Ansiklopedi'sine katkılarına ek olarak hevesli bir çizimciydi ve Madam Geoffrin'in salonunda bulunduğu pek çok seferde bu becerisinden yararlanmış gibi görünüyor. Çilli kadın onun birden fazla çiziminde mevcut olmakla birlikte hiç isimlendirilmemiş.
Tahmini Değer: Bilinmiyor.

Paris, Fransa
29 Temmuz 1724

I

Özgürlük bir pantolon ve düğmeli bir palto idi.

Bir erkek gömleği ve üç köşeli bir şapka.

Keşke bunu önceden bilseydi.

Karanlık ona özgürlüğünü verdiğini *iddia etmişti* ama aslında bir kadın için öyle bir şey yoktu. Hele kıyafetlerinin içinde tutsak, evlerinin içinde kapalı oldukları ve sadece *erkeklerin* ellerini kollarını sallayarak dolaşma hakkının bulunduğu bir dünyada.

Addie paltosunun dirseğine taktığı çalıntı bir sepetle sokakta yürüdü. Yakındaki bir kapı girişinde, yaşlıca bir kadın halı dövüyordu ve bir kafenin basamaklarında oturan işçiler vardı ama hiçbiri ondan tarafa bakmadı bile, çünkü gördükleri, tek başına yürüyen bir kadın değildi. Akşamüstü hava kararırken aylak aylak dolaşan, genç yaşta bir erkek görüyor ve onu dolaşırken görmenin ne kadar tuhaf ve ne büyük bir skandal olduğunu düşünmüyorlardı. Hiçbir şey düşünmüyorlardı.

Sadece bu giysileri istemesinin ruhunu kurtarmaya yeteceğini düşünmek, Addie'yi sersemletiyordu.

Dört yıldır karanlık onu hiç ziyaret etmemişti.

Dört yıldır, her bir yıl dönümünün şafak vakti, Addie, vaktini bekleyerek ziyan etmeyeceğine yemin ediyordu. Ama bu sözü tam olarak tutabildiği söylenemezdi. Bütün çabasına rağmen, o gün yaklaştıkça kurulmuş saat gibi geriliyor, gergin yayları şafak sökmeden gevşeyemiyordu. O zaman bile tatsız bir gev-

şeme yaşıyordu; bunun yeniden başlayacağı gerçeği nedeniyle rahatlamaktan çok teslim olur gibiydi.

Dört yıl.

Dört kış, dört yaz, ziyaretsiz geçen dört gece.

En azından diğer geceler onundu ve onları canının istediği gibi geçirebilirdi ama zamanı ne şekilde geçirmeye çalışırsa çalışsın, bu, yani yıl dönümü gecesi, Luc'e aitti. Orada olmadığı zaman bile.

Buna rağmen Addie bunu bir yenilgi olarak görmeyecek, saatlerini çoktan kaybedilmişler ve karanlığın olmuşlar gibi feda etmeyecekti.

Addie bir erkek grubunun yanından geçti ve şapkasını onları selamlar gibi öne eğerek fırsattan istifade yüzünü biraz daha örttü. Hava henüz kararmamıştı ve uzun yaz aydınlığında illüzyonun dikkatli bakışlar karşısında yetersiz olacağını bildiği için mesafesini korumaya özen gösteriyordu. Bir saat daha bekleyebilir ve gecenin örtüsü altında daha güvende olabilirdi ama işin aslı, hareketsizliğe ve saniyelerin geçmek bilmemesine tahammülü yoktu.

Bu gece değil.

Bu gece özgürlüğünü kutlamaya karar vermişti.

Notre Dame'ın tepesine tırmanacak, şehir ayaklarının altındayken piknik yapacaktı.

Dirseğinde asılı duran sepet, yiyeceklerle doluydu. Parmakları uzun zamandır yaptığı pratikle çevikleşmiş, hız kazanmıştı ve Addie son birkaç gününü ziyafetini hazırlamak için harcamıştı: bir somun, tütsülenmiş et, bir dilim peynir ve hatta avuç içi kadar bir kavanoz bal.

Bal, Isabelle'in babasının bir dizi kovanının bulunduğu ve kehribar rengi şurubu pazara götürmek için süzdükten sonra, bal peteklerini parmakları şekerle lekelenene kadar emmeleri için onlara bıraktığı Villon'dan beri, Addie için bir lükstü. Ganimetini

gittikçe azalan ışığa tutup batmakta olan güneşin, onun rengini altına dönüştürmesine izin verdi.

Adamın nereden çıktığını anlamadı.

Bir dirsek omzuna çarpınca, kıymetli kavanoz, elinden kayıp parke taşlı sokağa düşerek tuzla buz oldu ve Addie bir an saldırıya uğradığını ya da soyulduğunu sandı ama adam kekeleyerek özür dilemeye başlamıştı bile.

"Aptal şey," dedi Addie, dikkatini arasında cam kırıklarının ışıldadığı altın rengi şuruptan, kaybına neden olan adama yöneltirken. Açık renk teni, çıkık elmacık kemikleri ve ziyan olan balla aynı renkteki saçlarıyla hoş bir genç adamdı.

Ve yalnız değildi.

Arkadaşları biraz geride durmuş, yaptığı hata için arkadaşlarını ıslıklayarak alkışlıyorlardı ve âleme gün ortasında başlamış insanların mutlu havasına sahiptiler. Ama kazaya neden olan genç, utançtan kıpkırmızı olmuştu.

"Çok özür dilerim, gerçekten," dedi ama sonra yüzündeki ifade değişti. Şaşkınlığı keyif takip etti ve Addie birbirlerine ne kadar yakın durduklarını, kendi yüzünün ışıkla nasıl aydınlandığını çok geç anladı. Genç adamın yanılsamanın ötesini gördüğünü, elinin hâlâ kolunda olduğunu fark etti ve bir an onu ifşa edecek diye korktu.

Fakat arkadaşları elini çabuk tutması için seslenince, genç adam, onlara önden gitmelerini söyledi ve kaldırım taşlı sokakta yalnız kaldılar. Addie kolunu çekmeye ve kaçmaya hazırlandı ama genç adamın yüzünde karanlık bir ifade ya da tehdit değil, tuhaf bir sevinç vardı.

"Bırak kolumu," dedi Addie sesini biraz alçaltarak. Genç adam, kızın kolunu ateşe değmiş birinin hızıyla bıraksa da bundan iyice keyiflenmişe benziyordu.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Kendimi unuttum." Sonra muzip bir sırıtışla, "Görünüşe bakılırsa sen de unutmuşsun," diye ekledi.

"Hiç de değil," dedi Addie, parmakları sepetin içinde tuttuğu kısa bıçağa uzanırken. "Ben bilerek kayboldum."

Delikanlının gülümsemesi daha da büyüdü, bakışları yere indi ve mahvolan balın kalıntısını görünce başını iki yana salladı.

"Bunu telafi etmeliyim," dedi. Addie ona boşuna zahmet etmemesini, sorun olmadığını söylemeye hazırlanırken, delikanlı başını yana eğdi ve "Aha," diyerek çoktandır arkadaşlarmış gibi Addie'nin koluna girdi.

"Gel," dedi onu köşedeki kafeye yönlendirirken. Addie daha önce hiç bir kafeye girmemiş, tek başına ve hele kılığından emin değilken, kendinde şansını deneyecek cesareti bulamamıştı. Ama delikanlı bu önemli değilmiş gibi onu yanında sürükledi ve son anda kolunu omzuna attı. Ağırlığı o kadar ani ve mahremdi ki Addie geri çekilmeye hazırlandı ama aynı anda delikanlının dudaklarındaki gülümsemeyi yakaladı ve bunu oyuna dönüştürdüğünü, kendini onun sırrının hizmetine soktuğunu anladı.

Kafenin içi çok canlıydı, sesler üst üste biniyordu ve havada zengin aromalı, isli bir koku vardı.

"Şimdi dikkatli ol," dedi delikanlı gözlerinde muzip bir ışıltıyla. "Bana yakın dur ve başını öne eğ, yoksa enseleniriz."

Addie delikanlının peşi sıra tezgâha yürüdü. Orada delikanlı sipariş verdi ve içi mürekkep gibi simsiyah ve sulandırılmış bir sıvıyla dolu, iki küçük fincan aldı. "Şu tarafa otur," dedi. "Duvarın dibine. Orada ışık çok fazla değil."

Bir köşeye oturdular ve delikanlı fincanları abartılı jestlerle aralarına koyup kulplarını çevirirken içlerindekinin kahve olduğunu söyledi. Addie bu içeceğin adını duymuştu elbette, son dönemde Paris'te çok revaçtaydı ama porselen fincanı dudaklarına götürüp bir yudum alınca, biraz hayal kırıklığına uğradı.

Koyu, sert ve buruktu. Addie'nin ilk kez yıllar önce tattığı çikolata gibiydi ama bu, şekerli değildi. Fakat delikanlının ona bir yavru köpek gibi heyecanla baktığını görünce, yutkundu ve

gülümseyerek fincanı iki elinin arasına aldı. Şapkasının kenarının altından, kimi kafa kafaya vermiş, kimi gülen, kimi iskambil oynayan ya da kâğıt tomarlarını elden ele geçiren erkeklerle dolu masaları süzdü. Bu adamları izlerken, dünyanın onlara nasıl da cömert davrandığını, eşikleri atlamanın onlar için ne kadar kolay olduğunu düşündü.

Dikkati yeniden ona aynı dizginsiz ilgiyle bakmaya devam eden masa arkadaşına yöneldi.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu delikanlı. "Az önce."

Tanışma merasimi ya da resmî bir isim alışverişi olmamıştı. Delikanlı birbirlerini dakikalardır değil, yıllardır tanıyorlarmış gibi, bir anda konuya girmişti.

"Erkek olarak doğmanın hayatı çok kolaylaştırdığını düşünüyordum," dedi Addie.

"Bu yüzden mi kılık değiştirdin?"

"Hem o yüzden hem de korseden nefret ettiğim için."

Genç adam güldü. O kadar içten ve doğal bir ses çıkarmıştı ki Addie, elinde olmadan dudaklarına bir gülümsemenin yayıldığını fark etti.

"Bir adın var mı?" dedi genç adam. Addie onun, kendi adını mı yoksa girdiği kılığın adını mı sorduğundan emin olamadı ama "Thomas," demeye karar verdi ve delikanlının ismi ağzında bir meyve lokması gibi çevirmesini izledi.

"Thomas," diye tekrarladı genç adam. "Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım da Remy Laurent."

"Remy," dedi Addie ismin yumuşaklığının tadını alarak. Bu isim delikanlıya, *Adeline*'in ona yakıştığından daha fazla yakışıyordu. Genç ve tatlıydı; bütün isimler gibi, akıntıda suyun yüzeyinde oynayan elmalar misali, aklında yer edecekti. Addie kaç erkekle tanışırsa tanışsın, *Remy* adı ona daima *bu neşeli çocuğu*, belki de ona şans verilse sevebileceği birine benzeyen bu delikanlıyı hatırlatacaktı.

Addie fincanı fazla ihtiyatlı tutmamaya, ağırlığını dirseğine vermeye ve erkeklerin, birinin onları incelemesini beklemedikleri zamanlarda davrandıkları gibi rahat görünmeye gayret ederek kahvesinden bir yudum daha içti.

"Müthiş," dedi Remy. "Hemcinslerimi çok iyi incelemişsin."

"Öyle mi?"

"Müthiş taklit ediyorsun."

Addie ona pratik yapacak bolca vaktinin olduğunu ve bunun seneler içinde bir tür oyuna, bir eğlenceye dönüştüğünü söyleyebilirdi. Şu ana dek taklit listesine bir düzine farklı karakter eklediğini, bir düşesle bir markiz ve bir rıhtım işçisiyle bir tüccar arasındaki farkları çok iyi bildiğini anlatabilirdi.

Ama sadece, "Hepimizin vakit geçirmek için yapacak bir şeylere ihtiyacı var," dedi.

Remy bu sözlere de güldü ve fincanını ağzına götürdü. Fakat iki yudum arasında, dikkati başka bir yere çevrildi ve onu irkilten bir şeyde durdu. Kahvesi boğazında kalırken, yanakları kıpkırmızı oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Addie. "İyi misin?"

Remy öksürdü. Az önce bir adamın girdiği kapıyı işaret ederken, fincanı az kalsın elinden düşecekti.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Addie. Delikanlı, "*Sen tanımıyor musun?*" diye kekeledi. "O adam, Mösyö Voltaire."

Addie başını hafifçe salladı. Bu isim ona hiçbir şey ifade etmemişti.

Remy ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Kapağına bir resim basılmış, ince bir kitapçıktı bu. Addie el yazısıyla yazılmış başlığa çatık kaşlarla baktı ve onun daha ancak yarısına gelmişken, Remy kitapçığı açıp ona zarif, siyah mürekkeple basılmış kelimeleri gösterdi. Babası Addie'ye okumayı öğretmeye çalışalı uzun zaman olmuştu ve onun öğrettikleri basit harflerdi. Seyrek ve el yazısıyla yazılmış harfler.

Remy, Addie'nin sayfayı incelediğini gördü. "Okuyabiliyor musun?"

"Harfleri biliyorum," diye itiraf etti Addie, "ama onları anlamlandıracak kadar öğrenmedim. Ve bir satırı tamamladığım zaman, korkarım anlamını kaybetmiş oluyorum."

Remy başını salladı. "Kadınlara erkeklerle aynı şeylerin öğretilmemesi bir suç. Okumanın olmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyorum. Şiirlerin, oyunların ve filozofların bulunmadığı bir dünya. Shakespeare, Sokrates. Descartes'tan bahsetmiyorum bile!"

"Hepsi o kadar mı?" diye takıldı ona Addie.

"Ve Voltaire," diye devam etti delikanlı. "Elbette, Voltaire. Ve denemeler, *romanlar.*"

Addie bu kelimeyi bilmiyordu.

"Uzun, tek bir hikâye," diye açıkladı Remy, "tamamen kurgu. Aşk, komedi ya da macera konulu."

Addie babasının ona küçükken anlattığı masalları, Estele'in eski tanrıları konu alan öykülerini düşündü. Ama Remy'nin bahsettiği bu *roman*, çok daha fazlasını kapsıyor gibi görünüyordu. Addie parmaklarını kitapçığın sayfasının üzerinde dolaştırdı ama dikkati Remy'de, onun dikkati de Voltaire'deydi. "Yanına gidip kendini tanıtacak mısın?"

Remy'nin dehşet dolu bakışları hızla ona çevrildi. "Hayır, hayır, bu gece olmaz. Böylesi daha iyi. Hikâyeyi düşün." Yeniden arkasına yaslanırken, gözleri sevinçle parlıyordu. "Gördün mü? Paris'in bu yanına bayılıyorum."

"O zaman buralı değilsin."

"Kim buralı ki?" diyen Remy, artık dikkatini tamamen ona vermişti. "Hayır, ben Rennesliyim. Matbaacı bir aileden geliyorum. Ben en küçük oğulum ve babam beni okumam için uzağa göndermek gibi ciddi bir hata yaptı. Okudukça daha çok düşündüm ve düşündükçe Paris'te olmam gerektiğini anladım."

"Ailen sorun çıkarmadı mı?"

"Elbette çıkardılar. Ama gelmeye mecburdum. Bütün düşünürler burada. Hayalperestler burada yaşıyor. Burası dünyanın hem kalbi, hem de beyni ve değişiyor." Gözlerinde ışıltılar dans ediyordu. "Hayat çok kısa. Rennes'de yatağıma girip uyanık yatarken ve düşünürken, bir gün daha arkamda kalmış oluyordu ve kaç günün kaldığını kim bilebilir ki?"

Addie'yi o gece ormana sürükleyen de aynı korku, onu kaderine iten de aynı ihtiyaçtı.

"Böylece buradayım işte," dedi Remy neşeyle. "Başka bir yerde olmak istemezdim. Harika, değil mi?"

Addie etraflarındaki vitraylı camları, kilitli kapıları, bahçeleri ve bahçe kapılarını düşündü.

"Olabilir," dedi.

"Ah, beni idealist sanıyorsun."

Addie fincanını dudaklarına götürdü. "Erkeklere daha kolay geldiğini düşünüyorum."

Remy "Öyle," diye onayladıktan sonra başıyla Addie'nin kılığını işaret etti. "Ve öte yandan," dedi muzip bir sırıtışla, "sen de kolayca zapt edilen birine benzemiyorsun. *Aut viam invenium aut faciam*, vesaire vesaire."

Addie henüz Latince bilmiyordu ve Remy bunu tercüme etmedi ama on yıl sonra Addie bu sözcükleri araştıracak ve anlamlarını öğrenecekti.

Ya bir yol bulunacak ya da bir yol yapılacak.

Addie o zaman gülümseyecekti, Remy'nin ondan o akşam koparmayı başardığı gülümsemenin bir gölgesi gibi.

Remy'nin yüzü pembeleşti. "Seni sıkıyorum galiba."

"Hiç de değil," dedi Addie. "Söylesene, düşünür olmak para kazandırıyor mu?"

Remy'nin dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Pek sayılmaz. Ama ben hâlâ babamın oğluyum." Ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde uzatınca, Addie, onun el ve parmak çizgilerinde bir

zamanlar kara kalemin kendi ellerinde bıraktığı lekeleri anımsatan mürekkep kalıntılarını gördü. "İyi iş," dedi Remy.

Ama sözcüklerinin arasında daha yumuşak bir ses, midesinin gurultusu duyuldu.

Addie kırılan kavanozu, ziyan olan balı çoktan unutmuştu. Ama ziyafetin geri kalanı, ayaklarının dibinde bekliyordu.

"Hiç Notre Dame'a gittin mi?"

New York
15 Mart 2014

III

Bunca sene sonra Addie, zamanla nihayet barıştığını sanıyordu.

Onunla barıştığını ya da bir arada var olmanın bir yolunu bulduklarını. Hiçbir şekilde arkadaş olamazlardı ama en azından artık düşman değildiler.

Ancak perşembe gecesiyle cumartesi akşamüstü arasındaki zaman acımasızdı; her saniyesi ekmek alabilmek için parasını tek tek sayan yaşlı bir kadının özeniyle ilerliyordu. Bir kez bile hızlanır gibi olmadı, Addie zaman mefhumunu bir kez bile kaybetmedi. Onu harcayamıyor, ziyan edemiyor hatta kaybedemiyor gibiydi. Dakikalar etrafında şimdi ve o zaman, burası ve dükkân, o ve Henry arasında içilemez bir zaman olarak şiştikçe şişiyordu.

Addie son iki gecesini Prospect Park'ta bir yerde, bir kış mevsiminde tanıştığı çocuk kitabı yazarı Gerard'a ait, körfezi gören, iki odalı, küçük ve rahat bir dairede geçirmişti. Geniş bir yatak, battaniyeler, radyatörün hipnotize edici, yumuşak tıkırtısı. Bunlara rağmen uyuyamıyordu. Saymaktan ve beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Keşke *yarın* demiş olsaydı; o zaman iki yerine bir güne katlanmak zorunda kalırdı.

Zamana üç yüz yıldır katlanmayı başarmıştı ama şimdi, bir şimdiki zaman ve bir gelecek vardı; şimdi önünde onu bekleyen bir şey vardı, şimdi Henry'nin yüzündeki ifadeyi görmek, adını dudaklarından duymak için can atıyordu.

Addie su soğuyana kadar duşta kaldı, saçlarını üç farklı şekilde kurutup şekillendirdi, duvardaki saatin akrep ve yelkovanı 10.13'ten 10.14'e doğru milim milim ilerlerken, havaya kahvaltılık gevrek taneleri atıp onları diliyle yakalamaya çalışarak mutfak masasında oturdu. İnledi. Henry'yle saat 17.00'de buluşacaklardı ve zaman her dakika biraz daha yavaşlıyor gibiydi. Aklını kaçırmaktan korkuyordu.

Bu tür bir sıkıntı hissetmeyeli, herhangi bir şeye odaklanmayı önleyen o delice iç kıpırtısını yaşamayalı uzun zaman olmuştu ve aslında sıkılmadığını anlaması, bütün sabahını aldı.

Gergindi.

Yarın gibi, henüz olmamış şeyler için kullanılan bir sözcük yüzünden gergindi. Bugüne dek sadece şu anlara sahip kalmışken, gelecekleri temsil eden o sözcük yüzünden.

Addie gergin olmaya alışık değildi.

Her zaman yalnız olduğunuzda, herhangi bir anın tuhaflığı kapanan bir kapıyla, bir anlık bir ayrılıkla silinebilirken ve her karşılaşma sıfırdan bir başlangıçken –tertemiz bir sayfayken– gergin olmak için bir neden yoktu.

Saat 11.00'i gösterirken, orada daha fazla kalamayacağına karar verdi.

Kalan kahvaltılık gevrek kırıntılarını topladı, daireyi geldiğinde bulduğu hale getirdi ve öğleye dönmek üzere olan Brooklyn sabahına çıktı. Umutsuzca dikkatini dağıtmaya çalışarak butikleri dolaştı ve ilk kez, güne üzerindekilerle devam edemeyeceği için, yeni bir kılık seçti. Sonuçta üstünde bir önceki buluşmadaki giysileri vardı.

Önceki. Biçimini yitirmiş bir sözcük daha.

Addie açık renk bir kot pantolon, siyah ipek babetler ve yakası hayli açık bir bluzda karar kıldı ve bunlara uymamasına rağmen deri ceketi üstüne geçirdi. Ayrılmaya dayanamayacağı tek giysisi oydu.

Yüzüğün aksine ceket, giderse geri dönmezdi.

Addie bir kozmetik mağazasındaki hevesli bir kızın onu bir tabureye oturtup bir saat boyunca yüzüne çeşitli aydınlatıcılar, göz kalemleri ve göz farları uygulamasına izin verdi. İşi bittiğinde, aynada güzel ama yanlış bir yüz vardı. Gözlerinin ılık kahverengi tonu etraflarını çevreleyen dumanlı far yüzünden soğumuş, teni fazla pürüzsüzleşmiş ve yedi çili mat fondötenin altına gizlenmişti.

Aynadaki yansımasına bakarken, Luc'ün sesi bir sis gibi yükseldi.

Bulutların yıldızları örttüğünü görmeyi tercih ederim.

Addie kızı mercan kırmızısı bir ruj aramaya gönderdi ve yalnız kaldığı anda bulutları sildi.

Bir şekilde saat 16.00'ya kadar zaman geçirmeyi başarmıştı ama şimdi içi umut ve korkuyla kıpır kıpır bir halde, dükkânın kapısındaydı. Kendini blokun etrafında bir tur atmaya, parke taşlarını saymaya, saat 16.45 olana kadar bütün dükkân vitrinlerini ezberlemeye zorladı. Sonunda daha fazla dayanamadı.

Dört kısa adım. Tek bir açık kapı.

Ve kurşun gibi ağır, tek bir korku.

Ya?

Ya çok uzun süre ayrı kaldılarsa?

Ya çatlaklar dolduysa ve lanet etrafına bir kez daha örüldüyse?

Ya yaşadığı, sadece bir tesadüf, acımasız bir şakaysa?

Ya, ya, ya...

Addie nefesini tuttu, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Ama Henry orada değildi. Kasanın arkasında başka biri duruyordu.

Şu kız. O ilk gün deri koltukta bağdaş kurup oturan; Henry, Addie'nin peşinden sokağa fırlarken arkasından seslenen kız. Şimdi tezgâha yaslanmış, parlak fotoğraflarla dolu büyük bir kitabın sayfalarını çeviriyordu.

Kız bir sanat eseri gibiydi. Koyu renkli tenini süsleyen gümüş zincirler ve bir omzunu açık bırakan kazağıyla çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Kapıdaki çıngırak çalınca başını kaldırdı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Addie istek ve korkunun birbirine karıştığı ani bir baş dönmesiyle dengesini kaybeder gibi oldu. "Umarım," dedi. "Henry'yi arıyorum."

Kız onu süzdü.

Sonra arka taraftan tanıdık bir ses geldi.

"Bea, sence bu..." Henry gömleğini düzelterek köşeyi döndü ve Addie'yi görünce sustu. Addie bir an, kısacık bir an, her şeyin bittiğini düşündü. Henry'nin onu unuttuğunu, yine yalnız olduğunu ve günlerce önce yapılan incecik sihrin asi bir ip gibi koptuğunu.

Ama sonra Henry gülümsedi ve "Erkencisin," dedi.

Bunun üzerine hava, umut ve ışık Addie'nin başını döndürdü.

"Özür dilerim," dedi nefesi biraz kesilerek.

"Dileme," dedi Henry. "Bakıyorum Beatrice'le tanışmışsınız. Bea bu, Addie."

Henry'nin adını söyleyişine bayılıyordu.

Luc adını bir silah, tenine sürttüğü bir bıçak gibi kullanırdı ama Henry'nin dilinde bir çıngırak sesi etkisi yaratıyordu. Hafif, aydınlık ve hoş. Aralarında çınlıyordu.

Addie. Addie. *Addie.*

"*Déjà vu*," dedi Bea başını sallayarak. "Hiç, bir insanla ilk kez karşılaşmana rağmen, onu daha önce de *gördüğün* hissine kapıldığın oldu mu?"

Addie neredeyse gülecekti. "Her zaman."

"Kitap'ı doyurdum," dedi Henry paltosunu giyerken, Bea'ya. "KORKU kısmına daha fazla mama *serpme*." Bea ellerini kaldırınca bilezikleri şıngırdadı. Henry mahcup bir gülümsemeyle Addie'ye döndü. "Çıkmaya hazır mısın?"

Tam kapıya yaklaşırken Bea parmaklarını şıklattı. "Barok," dedi. "Ya da belki de Neoklasik."

Addie döndü ve ona kafası karışmış gibi baktı. "Sanat dönemlerinden mi bahsediyorsun?"

Diğer kız başını onaylar gibi salladı. "Her yüzün bu dönemlerden birine ait olduğuna dair bir teorim var. Bir zamana. Bir ekole."

"Bea yüksek lisans yapıyor," dedi Henry. "Anlamadıysan, sanat tarihi alanında."

"Henry kesinlikle saf Romantizm. Arkadaşımız Robbie postmodern; minimalist değil, avangart elbette. Ama sen..." Bea parmağını dudaklarına vurdu. "Sende zamansız bir şey var."

"Flörtüme kur yapmayı kes," dedi Henry.

Flört. Sözcük Addie'nin içini heyecanla doldurdu. Flört etmek, randevulaşmak, yapılan, planlanan bir şeydi, bir fırsat değil, bir noktada başka bir an için, gelecekteki bir an için kenara ayrılan bir zamandı.

"İyi eğlenceler," diye seslendi Bea neşeyle. "Çok geç kalmayın!"

Henry gözlerini devirdi. "Hoşça kal, Bea," dedi kapıyı tutarak.

"Bana borçlandın," dedi Bea.

"Sana kitaplara bedava erişim sunuyorum."

"Neredeyse bir kütüphane gibi!"

"Burası kütüphane değil!" diye bağırdı Henry ve Addie, delikanlının peşinden basamakları tırmanırken gülümsedi. Bu, aralarındaki bir espri, tanıdık bir şeydi belli ki ve Addie büyük bir özlemle birini bu kadar yakından tanımanın çift yönlü olmasının nasıl bir şey olacağını merak etti. O ve Henry böyle bir espriyi paylaşabilirler miydi acaba? Birbirlerini o kadar uzun süre tanıyabilirler miydi?

Soğuk bir akşamdı ve sarılmadan ama dirsekleri birbirine değerek, ikisi de diğerinin sıcaklığına sokularak yan yana yürüdüler. Addie olanlara hâlâ inanamıyor, yanındaki, burnunu boynundaki

atkıya gömmüş delikanlıya hayranlıkla bakıyordu. Tavrındaki en ufacık bir değişime, hareketlerindeki en ufak bir farka hayret ediyordu. Günler önce Addie onun için bir yabancıydı ama artık değildi. Addie'yi Addie'nin onu öğrendiği hızla öğreniyordu ve bu henüz bir başlangıçtı, hâlâ yeniydi ama bilinmeyenle tanıdıklık arasındaki yolda bir adım ilerlemişlerdi. Addie'nin o güne dek Luc'ten başka kimseyle atmasına izin verilmemiş bir adımdı bu.

Yine de...

Addie burada, bu delikanlının yanındaydı.

Henry'nin gözlüğü buğulanırken, Addie içinden, *kimsin sen*, diye geçirdi. Henry onu kendisine bakarken yakaladı ve göz kırptı.

Metroya varınca "Nereye gidiyoruz?" dedi Addie. Henry ona utangaç, çarpık bir gülümsemeyle baktı.

"Sürpriz," dedi basamakları inerlerken.

Greenpoint'e giden G trenine bindiler ve yarım blok geri yürüyerek vitrininde bir YIKA VE KATLA tabelası bulunan, ne olduğu belirsiz bir dükkâna ulaştılar. Henry kapıyı tuttu ve Addie aradan geçti. İçerideki çamaşır makinelerine baktı, durulama programının uğultusunu ve hızla dönen kazanların sarsıntısını duydu.

"Bir çamaşırhane," dedi.

Ama Henry'nin gözleri, muzip bir ifadeyle parlıyordu. "Burası kaçak bir bar."

Bu tabir Addie'nin zihninde bir anıyı canlandırdı. Bir yüzyıl geriye, Chicago'ya dönmüştü. Havanın cin ve puro kokusuyla ağırlaştığı bir yer altı barında içeriye duman gibi yayılan caz çalınıyor, kadehlerin şıngırtısı açık bir sırrı ifşa ediyordu. Elindeki kadehi havaya kaldıran bir meleğin resmedildiği vitraylı bir camın altında oturmuşlardı, şampanyanın tadı Addie'nin diline yayılırken, karanlık, gülümseyerek onu dans pistine çekiyordu. Bu, her şeyin başlangıcı ve sonu olacaktı.

Addie ürperdiğini hissederek şimdiki zamana geri döndü. Henry çamaşırhanenin arka tarafındaki bir kapıyı açık tutuyordu. Addie kendini karartılmış bir odaya ve geçmişe zoraki bir yolculuğa hazırladı ama bunların yerine bir oyun salonunun neon ışıkları ve elektronik çınlamalarıyla karşılaştı. Tilt makinelerinin demek daha doğru olurdu. Makineler masalara, taburelere ve ahşap bara yer bırakmak için duvar dibine yan yana sıkıştırılmışlardı.

Addie şaşkınlık içinde etrafına baktı. Burası bir kaçak bar değildi, kelimenin bire bir anlamıyla yani. Başka bir şeyin arkasına gizlenmiş bir şeydi, o kadar. Üstüne yazılan ikinci tabaka silinip ilk tabakası yeniden ortaya çıkmış bir parşömen gibi.

"Eee?" dedi Henry mahcup bir gülümsemeyle. "Ne diyorsun?"

Addie kendisinin de rahat bir nefes almanın baş dönmesiyle gülümsediğini hissetti. "Bayıldım."

"Pekâlâ," dedi Henry cebinden bir çeyreklik torbası çıkarırken. "Kaybetmeye hazır mısın?"

Saat henüz erkendi ama içerisi hayli kalabalıktı.

Henry onu bir köşeye yönlendirdi ve bir çift eski tip makineyi onlar için tutup ikisinin de üstüne birer çeyreklik kulesi yerleştirdi. Addie ilk çeyrekliği makineye atarken nefesini tuttu ve kendini kaçınılmaz olarak paranın alttaki kaba geri yuvarlanma sesini duymaya hazırladı. Ama para düşmesi gereken yere düştü ve oyun neşeli bir renk ile ses kakofonisi eşliğinde canlandı.

Addie sevinip rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı.

Belki kendisi adsız ve yeltendiği eylem bir hırsızlık kadar meçhuldü. Ama şu anda umurunda değildi.

Kolu çekip oynamaya başladı.

III

Addie puanları toplarken, Henry, "Tiltte bu kadar iyi olmanı neye borçlusun?" diye sordu.

Addie emin değildi. Doğrusu daha önce hiç tilt oynamamıştı ve alışana kadar birkaç oyun geçmesi gerekti ama şimdi havaya girmişti.

"Hızlı öğreniyorum," dedi top tam küçük kolların arasından kayarken.

Makine mekanik bir sesle, "*YÜKSEK SKOR!*" diye ilan etti.

"Aferin sana!" diye seslendi Henry gürültüde sesini duyurmak için. "Zaferini sahiplenme zamanı."

Ekran Addie'nin adını yazmasını işaret ederek yanıp sönüyordu. Addie tereddüt etti.

"Şöyle yapacaksın," dedi Henry kırmızı kutuyu harflerin arasında nasıl kaydıracağını göstererek. Yana çekildi ama Addie yapmayı deneyince, ok kıpırdamadı. Işık alay eder gibi *A* harfinin üstünde yanıp sönmeye devam etti.

"Önemli değil," dedi Addie geri çekilmeye hazırlanarak ama Henry devreye girdi.

"Yeni makineler, eski sorunlar." Makineye kalçasıyla vurunca, kare *A*'nın üstünde durdu. "İşte bu."

Henry kenara çekilmeye hazırlanırken, Addie kolunu yakaladı. "Ben içkileri alırken sen adımı gir."

Mekân artık iyice dolduğu için işi daha kolaydı. Tezgâhın kenarından iki bira kaptı ve daha barmen arkasını bile dönmeden kalabalığı yararak uzaklaştı. Elinde içkilerle oyun makinesine döndüğünde gördüğü ilk şey ekranda kıpkırmızı parlayan harfler oldu.

ADI.

"Adını nasıl heceleyeceğimi bilemedim," dedi Henry.

Yanlış yazmıştı ama sorun değildi. Bir mühür, bir imza gibi yanıp sönen o üç harften daha önemli hiçbir şey yoktu.

"Yer değiştirelim," dedi Henry onu kalçalarından tutup kendi makinesine geçirirken. "Bakalım skorunu geçebilecek miyim?"

Addie nefesini tuttu ve hiç kimsenin geçememesini diledi.

Çeyreklikleri ve biraları tükenene, mekân rahatsızlık verecek kadar kalabalıklaşana ve çınlamalar ile insanların bağırışları arasında birbirlerini duyamaz olana kadar oynadılar ve sonra kendilerini karanlık oyun salonundan dışarı attılar. Önce fazla aydınlık çamaşırhaneye, ardından hâlâ çok canlı olan sokağa çıktılar.

Hava artık kararmış, gri yağmur bulutları bir araya toplaşıp alçalmıştı. Henry ellerini ceplerine soktu ve sokakta bir o yana, bir bu yana baktı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Benim seçmemi mi istiyorsun?"

"Bu, fırsat eşitliği olan bir buluşma," dedi Henry öne arkaya sallanarak. "İlk bölüm bendendi. Şimdi sıra sende."

Addie etrafına bakınıp zihninde mahallenin bir resmini canlandırmaya çalışarak kendi kendine mırıldandı.

"Neyse ki cüzdanımı buldum," dedi cebine vurarak. Elbette bulmamıştı ama o sabah çıkmadan önce, çocuk kitabı yazarının mutfak çekmecesinden birkaç yirmilik yürütmüştü. *The Times*'da yakın zamanda yayımlanan profiline ve haberde bahsedilen son kitap anlaşmasının boyutuna bakılırsa, Gerard o yirmiliklerin yokluğunu hissetmeyecekti.

"Bu taraftan," dedi kaldırım boyunca yürümeye başlarken.

Henry on beş dakikalık yürüyüşün ardından "Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordu.

"New Yorklu olduğunu sanıyordum," diye takıldı ona Addie.

Ama Henry'nin adımları onun hızına ayak uyduracak kadar uzundu. Beş dakika sonra köşeyi döndüler. İşte orada, karşılarındaydı. Nitehawk kararan sokağı aydınlatıyor, beyaz ampullerin desenler çizdiği tuğla cephede kırmızı neonlarla SİNEMA yazıyordu.

Addie, Brooklyn'de ne kadar sinema varsa hepsine gitmişti; stadyum koltuklu devasa komplekslerden koltukları yıpranmış bağımsız, kıymetli salonlara kadar. Bunlarda hem gösterime yeni giren filmleri hem de nostaljik filmleri izlemişti.

Ve Nitehawk favori sinema salonlarından biriydi.

Addie panoyu taradı. Henry izlemediğini söyleyince, *Gizli Teşkilat*'a[14] iki bilet aldı ve onu elinden tutup koridordan karanlık salona götürdü.

Her koltuğun arasında üstünde plastik mönüler ve siparişinizi yazabileceğiniz küçük not kâğıtları olan minik masalar vardı. Addie elbette hiçbir zaman sipariş verememişti çünkü kalemin izi hemen kayboluyor ve garson görüş alanından çıktığı anda onu unutuyordu. Bu yüzden Henry'nin kartlarını doldurmasını izlemek için üstüne eğildi ve bu eylemin basit gücü, içini sevinçle doldurdu.

Etraflarındaki koltuklar dolarken fragmanlar başladı ve Henry, onun elini tuttu. Parmakları bir zincirin halkaları gibi birbirine kenetlendi. Sinema salonunun alçak ışığında Addie delikanlıya baktı. Siyah bukleler. Çıkık elmacık kemikleri. Biçimli dudaklar. O hafif benzerlik.

Bu, Luc'ün bir insan yüzüne yansıdığını ilk görüşü değildi.

---

14 *North by Northwest*. (ç. n.)

"Daldın," diye fısıldadı Henry, fragmanların sesi arasında.

Addie gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim." Başını salladı. "Eskiden tanıdığım birine benziyorsun."

"Umarım sevdiğin biridir."

"Pek sayılmaz." Henry ona şakacıktan gücenmiş gibi bakınca, Addie az kalsın gülecekti. "Biraz karmaşık bir mesele."

"Aşk mı yani?"

Addie başını hayır der gibi salladı. "Hayır..." Ama daha yavaş, sözcükleri daha az vurgulayarak konuşuyordu. "Yine de bakılması hoş biriydi."

Işıklar iyice kısılıp film başlarken, Henry gülüyordu.

Siparişlerini alandan farklı bir garson çömelerek onlara yiyecek servisi yaptı. Addie tabaktan patates kızartmalarını teker teker alarak kendini filmin akışına bıraktı. Keyif alıyor mu, diye Henry'ye baktı ama delikanlı perdeye bakmıyordu bile. Bir saat önce enerji ve ışık saçan yüzü gergindi. Huzursuz bir tavırla dizini sallıyordu.

Addie ona doğru eğildi ve "Sevmedin mi?" diye fısıldadı.

Henry ona zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Fena değil," dedi koltuğunda kıpırdanarak. "Sadece biraz ağır ilerliyor."

Addie *Hitchcock*, demek istedi ama bunun yerine, "Değecek, söz veriyorum," dedi.

Henry kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Sen bu filmi *daha* önce izledin mi?"

Elbette izlemişti.

İlk olarak 1959'da Los Angeles'ta bir sinemada, daha sonra 70'lerde Hitchcock'un son filmi *Aile Komplosu* ile birlikte çifte gösterimde ve son olarak birkaç sene önce Greenwich Village'da bir retrospektif sırasında izlemişti. Hitchcock'un yeniden canlanmak ve sinema sistemine düzenli aralıklarla katılmak gibi bir özelliği vardı.

"Evet," diye fısıldadı Addie. "Ama sakıncası yok."

Henry hiçbir şey söylemedi ama onun için sakıncası vardı belli ki. Dizini tekrar sallamaya başladı ve birkaç dakika sonra yerinden kalkıp lobiye çıktı.

"Henry," diye seslendi Addie şaşkınlıkla. "Ne oldu? Sorun ne?"

Ona tam sinemanın kapısını açıp kaldırıma çıkarken yetişti. "Özür dilerim," diye mırıldandı Henry. "Temiz hava almaya ihtiyacım vardı."

Ama konunun bu olmadığı besbelliydi. Delikanlı volta atar gibi bir o yana, bir bu yana yürüyordu.

"Konuş benimle."

Adımları yavaşladı. "Keşke bana söyleseydin."

"Neyi söyleseydim?"

"Filmi daha önce gördüğünü."

"Ama *sen* görmemiştin," dedi Addie. "Ve benim için sorun değil. Ben bir şeyleri tekrar izlemeyi severim."

Henry, "Ben sevmem," diye çıkıştı ona ve sonra patladığı gibi söndü. "Özür dilerim." Başını salladı. "Üzgünüm. Bu senin sorunun değil." Ellerini saçlarının arasından kaydırdı. "Ben sadece..." Başını salladı. Addie'ye dönüp baktığında yeşil gözleri karanlıkta cam gibi donuklaşmıştı. "Hiç zamanının hızla tükendiği hissine kapıldığın olur mu?"

Addie gözlerini kırpıştırdı ve birden üç yüz yıl öncesine, arkasında kilise çanları çalarken, ormanın zeminine diz üstü çöküp ellerini yosun tutmuş toprağa daldırdığı ana döndü.

"Bilindik '*nasıl geçtiğini anlamıyorum*' anlamında söylemiyorum," diyordu Henry. "Kastettiğim şu; o kadar hızlı akıp geçiyor ki uzanıp yakalamaya, ona tutunmaya çalışsan da hızla akmaya devam ediyor. Ve her geçen saniye biraz daha az zaman, biraz daha az hava kalıyor. Bazen hareketsiz otururken aklıma geliyor ve bunu düşündüğüm zaman nefesim kesiliyor. Ayağa kalkmam gerekiyor. Hareket etmem."

Kollarını vücuduna sarmış, parmaklarını kaburgalarına bastırmıştı.

Addie bu tür bir telaş hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama korkunun onu ezecek kadar ağır geldiği zamanı hatırlıyordu.

Göz açıp kapayana kadar ömrünün yarısı geçiveriyor.

Yaşadığım gibi ölmek istemiyorum.

Doğduğum on metrelik toprağa gömülmek.

Addie uzanıp delikanlının kolunu tuttu. "Haydi," dedi onu sokağa doğru çekerek. "Gidelim."

"Nereye?" dedi Henry. Addie elini genç adamın eline doğru indirdi ve onu sıkıca tuttu.

"Sana yeni bir şey bulmaya."

Paris, Fransa
29 Temmuz 1724

IV

Remy Laurent tenin içine hapsolmuş bir kahkaha gibiydi. İçinden sürekli kahkahalar taşıyordu.

Ile de la Cite'e doğru yürürlerken, Addie'nin şapkasını aşağı çekip yakasını kaldırdı ve kolunu omzuna atıp ona açık saçık bir sır fısıldar gibi başını öne eğdi. Remy, Addie'nin oyununun bir parçası olmaktan büyük keyif alıyor, Addie de onu biriyle paylaşmaktan mutluluk duyuyordu.

"Thomas, ne aptalsın," dedi bir erkek grubunun yanından geçerlerken.

"Thomas, seni hergele," diye seslendi bir sokak ağzında duran iki kadının –daha doğrusu kırmızı ve eski püskü dantellere sarınmış iki kızdılar– yanından geçerlerken. Onlar da çağrısına uydular.

"Thomas," diye tekrarladılar alaycı ve tatlı bir sesle, "haydi gel, bizim hergelemiz ol, Thomas. Thomas, gel de eğlen biraz."

Addie ve Remy birlikte büyük katedralden içeri süzüldüler ve gölgelerde kalarak kuzey kulesine tırmandılar. En tepede durduklarında uzuvları sızlıyordu ve hem tırmanışın hem de manzaranın etkisiyle nefesleri kesilmişti. Remy paltosunu taşın üstüne yaydı ve Addie'ye oturmasını işaret etti.

Yiyecekleri aralarında paylaştılar ve yerken Addie tuhaf yol arkadaşını süzdü.

Remy her açıdan Luc'ün zıddıydı. Saçları kızıla çalan bir sarı, gözleri yaz mavisiydi ama daha önemlisi tavrındaki farklılık; zoraki olmaktan uzak gülümsemesi, içten gülüşü ve gençlik enerjisiydi. Biri heyecan veren bir karanlıksa diğeri öğle güneşiydi ve eğer Remy onun kadar yakışıklı değilse, nedeni sadece insan olmasıydı.

Gerçek olması.

Remy, Addie'nin ona baktığını fark edip güldü. "Yoksa beni sanatın için mi süzüyorsun? Eğer öyleyse Paris gençliğinin duruşu ve tavırları konusunda ustalaşmışsın."

Addie aşağı bakınca otururken bir dizini yukarı kaldırdığını ve kolunu rahat bir tavırla bacağının üstüne atmış olduğunu gördü.

"Ama," diye ekledi Remy. "Korkarım karanlıkta bile çok güzelsin."

Ona sokulmuştu. Eli elini buldu.

"Gerçek adın ne?" diye sordu. Addie ona söylemeyi ne çok isterdi. Belki bu kez seslerin dilinden dökülebileceğini umarak şansını denedi ama sesi A'da takılı kalınca, akışı değiştirerek "Anna," dedi.

"Anna," diye tekrarladı Remy, Addie'nin saçını kulağının arkasına iterek. "Adın sana çok yakışıyor."

Addie yıllar içinde yüzlerce isim kullanacak ve bu sözcükleri sayısız kez duyarak sonunda ismin bir önemi olup olmadığını sorgulamaya başlayacaktı. Fikrin kendisi anlamını yitirmeye başlayacaktı, tıpkı bir kelimenin işe yaramaz seslere ve hecelere bölünerek çok fazla tekrarlandığı zaman anlamsız gelmesi gibi. Addie bu yorgun ifadeyi –kendisininkini söylemek ve duymak için yanıp tutuşurken bile– isimlerin gerçekten önemli olmadığının bir kanıtı olarak kullanacaktı.

"Söylesene, Anna," diyordu Remy şimdi. "*Kimsin* sen?"

Addie anlattı. Ya da en azından deneyip tuhaf ve dolambaçlı yolculuğunu anlatmaya çalıştı ve sonra bunun Remy'nin kulaklarına bile ulaşmadığını görünce yeniden başlayıp bu kez ona

gerçeğin farklı, kendi hikâyesinin kenarından geçen, sert köşeleri törpülenerek daha insani bir şekle sokulmuş versiyonunu anlattı.

Anna'nın hikâyesi, Adeline'ninkinin soluk bir gölgesiydi.

Bir kadının hayatından kaçan bir kız. Bildiği her şeyi geride bırakıp evlatlıktan reddedilerek, yalnız ama özgür bir kadın olarak şehre kaçan bir kız.

"İnanılmaz," dedi Remy. "Yani her şeyi bırakıp gittin, öyle mi?"

"Mecburdum," dedi Addie ve bu bir yalan değildi. "İtiraf et, deli olduğumu düşünüyorsun."

"Kesinlikle," dedi Remy şakacı bir sırıtışla. "En delisi. Ve en inanılmazı. Ne cesaret!"

"Bana cesaret gibi gelmemişti," dedi Addie ekmeğinin kıtırını koparırarak. "Başka seçeneğim yokmuş gibi geldi. Sanki..." Sözcükler boğazında tıkandı ama nedeni lanet miydi, yoksa sadece hatırladıkları mı, emin olamadı. "Orada kalırsam ölecekmişim gibi geldi."

Remy düşünceli bir tavırla başını salladı. "Küçük yerlerde küçük hayatlar yaşanıyor. Ve bazı insanlar bunda bir sakınca görmüyor. Ayaklarını nereye bastıklarını bilmeyi seviyorlar. Ama sadece başka insanların adımlarını takip edersen, kendi yolunu çizemezsin. Bir iz bırakamazsın."

Addie'nin boğazına bir yumru oturdu.

"Sence dünyada iz bırakmayan bir insanın hayatının değeri olabilir mi?"

Remy'nin yüzü ciddileşti. Addie'nin sesindeki hüznü fark etmiş olmalıydı çünkü "Bence insanın önemli olmasının çok çeşitli yolları var," dedi. Kitabı cebinden çıkardı. "Bunlar bir adamın sözleri; Voltaire'in. Ama aynı zamanda harfleri yazan ellerin, bunu okunur kılan mürekkebin, kâğıdın yapıldığı ağacın da eserde payı var. Övgü sadece kapaktaki isme gitse de hepsi önem taşıyor."

Elbette Addie'yi yanlış anlamış, sorunun daha farklı, daha yaygın bir korkudan doğduğunu sanmıştı. Yine de sözcüklerinin bir ağırlığı vardı. Her ne kadar Addie'nin o ağırlığı idrak etmesi senelerini alacak olsa da.

Sonra ikisi de sustular. Sessizliğin üstüne düşüncelerinin ağırlığı çöktü. Yaz sıcağı yerini gecenin en koyu kısmının esintili rahatlığına bırakmıştı. Saat ince bir örtü gibi üzerlerine seriliyordu.

Nihayet aşağı inip yeniden sokağa çıkarlarken "Geç oldu," dedi Remy. "Seni evine bırakayım."

Addie başını salladı. "Buna gerek yok."

"Var," diye itiraz etti Remy. "Erkek kılığına girmiş olabilirsin ama ben gerçeği biliyorum bu yüzden onurum, seni tek başına bırakmama izin vermez. Karanlık yalnız kalmak için uygun bir yer değil."

Ne kadar haklı olduğunu bilemezdi. Addie'nin göğsü bu akşamın akışını ve aralarında şekillenmeye başlayan, günler ya da aylar yerine saatlerden doğan rahatlığı kaybetme düşüncesiyle sızladı. Yine de kırılgan ve hoş bir şeydi.

"Tamam, o zaman," dedi. Remy'nin yüzünde beliren gülümseme katıksız sevinçle doluydu.

"Önden buyur."

Addie'nin onu götürecek bir yeri yoktu ama yine de birkaç ay önce kaldığı bir yerin genel istikametine doğru yürümeye başladı. Her adımda göğsü biraz daha sıkışıyordu çünkü attığı her adım onu bunun, ikisinin sonuna biraz daha yaklaştırıyordu. Ve uyduruk evini kondurduğu sokağa saptıkları ve hayalî kapısının önünde durdukları zaman, Remy öne eğilip onu yanağından, bir kez öptü. Addie delikanlının yüzünün kızardığını karanlıkta bile görebilmişti.

"Seni yine görmek isterim," dedi, "gündüz ya da karanlıkta. Kadın ya da erkek olarak. Lütfen seni yine görmeme izin ver."

Addie'nin içi burkuldu çünkü elbette yarın diye bir şey yoktu, sadece bu gece vardı ve Addie aralarındaki bağlantının kopmasına, gecenin sonlanmasına hazır değildi. Bu yüzden, "Şimdi de ben seni evine bırakayım," dedi ve Remy itiraz etmek için ağzını açınca, üsteledi: "Karanlık yalnız kalmak için uygun bir yer değil."

Remy gözlerinin içine baktı. Belki ne demek istediğini anlamıştı ya da belki de bu geceyi geride bırakma fikrinden o da Addie kadar nefret ediyordu çünkü ikiletmeden kolunu uzatarak, "Ne kadar centilmence bir tavır," dedi. Yeniden yürümeye başladılar ve geldikleri yoldan geri döndüklerini fark edince güldüler. Addie'nin hayalî evine yürürken adımları ne kadar telaşsızsa, beklentiyle yoğrulan bu yürüyüş o kadar ivediydi.

Remy'nin pansiyonuna vardıkları zaman, vedalaşır gibi yapmadılar. Remy onu üst kata çıkarırken parmakları birbirine kenetlenmişti, ayakları dolanıyordu, nefes nefeseydiler ve kiralık odasına vardıkları zaman eşikte zaman kaybetmediler.

Bundan sonra olacakların düşüncesi, Addie'nin göğsünde bir kıpırtıya neden oldu.

Seks o güne dek sadece bir yük, şartların getirdiği bir zorunluluk, para kazanmak için bir mecburiyet olmuştu ve Addie o ana dek bedelini ödemeye razıydı. Şu anda bile, genç adamın onu yere itmesine, eteklerini kaldırmasına, arzunun inceliksiz bir eylemle kışkışlanarak bozulmasına hazırdı.

Ama Remy üstüne çullanmadı. Bir telaş vardı, evet ama Remy o telaşı aralarında bir halat gibi gergin tutuyordu. Titremeyen, sağlam bir elle uzanıp başındaki şapkayı çıkardı ve nazik bir hareketle masanın üstüne bıraktı. Dudakları dudaklarını bulurken parmakları ensesinden yukarı, saçlarının arasına kaydı. Öpüşleri utangaç ve meraklıydı.

Addie ilk kez isteksizlik ya da korku değil, sadece bir tür gergin heyecan duydu. Havadaki gerilime nefes nefese bir açlık karışmıştı.

Parmakları genç adamın pantolonunun bağcıklarına giderken, Remy'nin elleri daha yavaş hareketlerle Addie'nin gömleğinin bağcıklarını çözdü, kumaşı başından yukarı çektikten sonra, göğsünün etrafına sardığı muslini açmaya koyuldu.

Addie'nin boynunun girintisini öperken "Korselerden çok daha kolay," diye mırıldandı. Addie yanaklarının, teninin ve bacak arasının Villon'daki çocukluk yatağında geçirdiği gecelerden beri ilk kez ısındığını hissetti.

Remy boynunu ve memelerinin kavislerini öpmeye devam ederek onu alçak, ahşap karyolaya götürdü ve giysilerinden kurtulduktan sonra yatağın ve Addie'nin üstüne çıktı. Addie onu içine aldı ve kendini içine ilk itişinde nefesi kesilir gibi olunca, Remy gözlerine bakıp iyi olduğundan emin olmak için geri çekildi. Kız onay verince Remy, başını eğip onu öptü ve ancak bundan sonra kendini daha ileri, daha derine itti.

O baskı yerini derin ve hararetli bir sıcaklığın eşlik ettiği hazza bırakırken Addie'nin sırtı yay gibi gerildi. Vücutları birlikte hareket ediyordu ve Addie diğer adamları, diğer geceleri, onların pis kokulu nefeslerini ve geri çekilip uzaklaşmalarından hemen önce, ani ve sert spazmlarla son bulan o yavan itişlerini kafasından silebilmek istedi. Onlar için ıslak ıslak, sıcak sıcaktı ve Addie onların hazzı için bir araçtan başka bir şey değildi.

Addie diğer gecelerin anılarını silemeyeceği için üstüne tekrar yazılan bir parşömen olmaya ve Remy'nin diğer satırların üstüne yazılmasına izin vermeye karar verdi.

Öyle olmalıydı.

Remy'nin, saçlarının arasına fısıldadığı isim onunki değildi ama bunun bir önemi yoktu. Addie o anda Anna olabilirdi. Herkes olabilirdi.

Remy'nin temposu nefesiyle birlikte hızlandı ve kendini daha derine ittikçe, Addie kendi nabzı ile nefesinin de hızlandığını, vücudunun onun çevresinde gerildiğini ve Remy'nin kalçalarının gelgitleri ile yüzüne dökülen sarı bukleleri arasında zevkin doruğuna doğru yol aldığını hissetti. Bir ip gibi dolandıkça dolandı ve o ip çekilmiş gibi aniden çözüldü. Birkaç saniye sonra Remy de ona katıldı.

Genç adam yanına yığıldı ama geri çekilmedi. Elini uzatıp Addie'nin yanağına düşen bukleyi çekti, şakağını öptü ve hafifçe güldü ama bu, Addie'nin içini ısıtmaya yetti.

Sonra Remy kendini yastığa bıraktı ve uykuya teslim oldular. Remy'ninki hazzın ertesinde kurşun gibi ağır, Addie'ninki ise hafif, kesik kesik ve rüyasız bir uykuydu.

Addie artık rüya görmüyordu.

Doğrusu, ormandaki o geceden beri rüya görmemişti. Ya da gördüyse bile, asla hatırlamadığı tek şey rüyalardı. Belki de kafasının içi anılarla dolu olduğu için, hiç boş yer yoktu. Belki bu da lanetinin bir başka yüzüydü; sadece bu şekilde yaşamak. Ya da belki kim bilir kaçının kâbus olacağı düşünüldüğünde, tuhaf bir merhametti.

Ama Addie, Remy'nin yanında kaldığı o mutlu ve sıcacık birkaç saat boyunca, bunu neredeyse unuttu.

Remy uykusunda ona arkasını dönmüş, sırtının bir kısmı açıkta kalmıştı. Addie elini onun kürek kemiklerinin arasına koydu ve nefes aldığını hissetti. Parmaklarını omurgasının eğiminin üstünden kaydırdı ve hatlarını Remy'nin tutkunun ortasında onu incelediği gibi inceledi. Dokunuşu kuş tüyü gibi hafifti ama bir an sonra Remy kıpırdandı ve yüzünü ona çevirdi.

Remy'nin yüzündeki ifade bir an için içten ve sıcacıktı. Sokakta ona doğru eğilen, kafede sırlarını paylaşırken gülümseyen ve önce Addie'nin sonra onun evine yürürlerken gülen yüz.

Ama tamamen uyanana kadar geçen birkaç saniye içinde, yüzü, tanıdıklığı da yanına alarak değişti. O sıcacık bakışlı mavi gözlerin, o sevecen dudakların üstünden bir gölge geçti. Hafifçe irkildi, tek dirseğinin üstünde doğruldu ve yatağındaki yabancıyı görünce telaşlandı.

Çünkü elbette, Addie artık bir yabancıydı.

Önceki gece tanıştıklarından beri Remy'nin kaşları ilk kez çatıldı, fazla resmî ve utançtan kaskatı sözcüklerle bir şeyler mırıldandı. Addie kalbinin kırıldığını hissetti. Remy nazik olmaya çalışıyordu ama buna dayanamayacaktı, bu yüzden kalktı ve genç adam onu soyarken geçen zamanı nahoş bir şekilde geri sararak, elinden geldiğince hızlı giyindi. Bağcıklarla ve tokalarla uğraşmadı. Ona dönmedi bile, ta ki elinin sıcaklığını ve neredeyse nazik dokunuşunu omuzunda hissedene kadar. Umutsuzca ve çılgınca, belki de bu durumu kurtarmanın bir yolunun olduğunu umdu. Gözleriyle karşılaşmayı umarak arkasına döndü ama genç adamı gözlerini ondan kaçırarak avucuna üç bozuk para sıkıştırırken buldu.

Bir anda her şey buz kesti.

Remy ona ödeme yapmıştı.

Addie'nin Yunanca okumaya başlaması ve Sisifos efsanesini duyması senelerini alacaktı ve hikâyeyi duyduğu zaman, avuçlarında yokuş yukarı yuvarladığı taşların sızısını ve kalbinde o taşları tepeye ulaşmadan tekrar aşağı yuvarlanırken izlemenin ağırlığını hissederek, anlayışla başını sallayacaktı.

Ama şu anda ona arkadaşlık edecek bir efsane yoktu.

Sadece sırtı ona dönük olan bu güzel delikanlı vardı.

Yalnızca o, aceleyle kapıya doğru yürürken peşinden gitmek için hiçbir hamle yapmayan Remy vardı.

Bir şey, yerde yanlamasına duran bir kâğıt tomarı gözüne takıldı. Kafedeki kitapçıktı bu. Voltaire'in son kitabı. Addie onu kitabı yerden almaya neyin ittiğini bilmiyordu, belki de o gece-

den bir anı, avucundaki bakır paralardan daha fazlasını istemişti ama kitap bir an giysilerin arasında yerdeyken, bir sonrakinde Addie'nin eşyalarıyla birlikte göğsüne bastırılmıştı.

Ne de olsa elleri hız kazanmıştı ama beceriksizce bir hırsızlık olsa bile Remy yatağında otururken farkına varmazdı. Çünkü dikkati, Addie'den başka her yerdeydi.

New York
15 Mart 2014

V

Addie, Henry'yi sokak boyunca yürüttü ve köşeyi döndürüp eski posterlerin yapıştırıldığı, nereye ait olduğu anlaşılmayan çelik bir kapının önünde durdu. Kapının yanında sigaraların birini söndürmeden diğerini yakarak telefonundaki fotoğraflara bakan bir adam duruyordu.

"Jüpiter," dedi Addie sorulmadan. Adam başını kaldırdı ve kapıyı iterek dar bir platformu ve aşağı doğru inerek gözden kaybolan merdiveni açığa çıkardı.

"Dördüncü Ray'a hoş geldiniz."

Henry, Addie'ye temkinli bir bakış attı ama kız onu elinden tutup içeri çekti. Kapı arkalarından kapanırken, Henry durup arkasına baktı. "Dördüncü ray diye bir şey yok ki," deyince Addie sırıttı.

"Kesinlikle."

Addie'nin New York gibi şehirlerde en sevdiği özellik buydu. Gizli odacıklarla, sonsuz odalara açılan sonsuz kapılarla doluydu ve vaktiniz varsa pek çoğunu bulabiliyordunuz. Addie bazılarını tesadüfen, bazılarını da şu ya da bu maceranın akışında bulmuştu. Onları kitabının sayfaları arasına kıstırdığı küçük kâğıtlar gibi, bir köşede tutuyordu.

İlk merdiven daha geniş bir taş merdivenle birleşti. Üzerlerinde bir kemer oluşturan tavanın alçısı yerini önce kaba taşa, sonra seramiğe bıraktı. Tünel sadece bir dizi elektrikli fenerle

aydınlatılmıştı ama fenerler çok aralıklı yerleştirildiği için, karanlığı dağıtmaya yetmiyorlardı. Ekmek kırıntıları bırakılarak oluşturulmuş bir izden farksız, sadece önlerini görebilecekleri kadar loş bir ışıktı. İşte bu nedenle Addie, Henry'nin nerede olduklarını anladığı zaman yüzünde beliren ifadeyi görmekten büyük zevk duydu.

New York Metrosu'nun yaklaşık beş yüz aktif istasyonu vardı ama kullanılmayan tünellerin sayısı bir muammaydı. Bazıları, hem geçmişten bir abide hem de tamamlanmamış geleceğe bir selam duruşu olarak halka açıktı. Bazıları ise işleyen hatların arasında sıkışıp kalmış kapalı raylardan ibaretti.

Bazıları da sırdı.

Henry, "Addie," diye mırıldandı ama Addie parmağını kaldırıp başını yana eğdi. Dinliyordu.

Müzik bir yankı, uzaktan gelen bir ritim, sesten çok bir his gibi başladı. Aşağı doğru attıkları her adımda yükselerek etraflarındaki havayı, önce bir mırıltıyla, sonra bir tempoyla ve nihayet ritimle doldurdu.

Tünelin sonundaki tuğla duvarda solu gösteren bir okun beyaz ışığı parlıyordu. Köşeyi döndükleri zaman müziğin sesi iyice yükseldi. Sonra bir çıkmaz, bir dönüş daha ve...

Ses onları bir anda yuttu.

Tünel basın kuvvetiyle, taşlara çarpan notalarla titreşiyordu. Mavi ve beyaz renklerde yanıp sönen ışık gizli kulübü an an donduruyor, müziğin temposuyla kıvrılıp bükülen kalabalık, beton bir sahnede birbirinin eşi elektrikli gitarlar çalan bir çift müzisyen ve içki dolduran bir dizi barmen peş peşe çekilen karelerden ibaret gibi görünüyordu.

Tünelin duvarları gri ve beyaz seramiklerle kaplıydı. Tavanda unutulmuş, büyük bir canavarın karnında oldukları ve canavarın nabzının etraflarında zonkladığı hissini veren, kaburgalar gibi kavisli geniş şeritler yan yana sıralanmıştı.

Dördüncü Ray ilkel, baş döndürücüydü. Luc'ün bayılacağı bir yerdi.

Ama bu? Bu *Addie'ye* aitti. Tüneli kendi başına bulmuştu. Bir mekân arayan eski müzisyen, yeni menajer bir adama göstermişti. Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde, baş başa verip bir kokteyl peçetesinin üstüne eğilmişken ismi bile önermişti. Peçetenin üstünde adamın kaleminin izleri, Addie'nin fikirleri vardı. Addie adamın ertesi sabah akşamdan kalma ve içinde Dördüncü Ray'ın ilk kıpırtılarıyla uyandığından emindi. Altı ay sonra, çelik kapıların önünde dikilen adamı görmüştü. Tasarladıkları logonun daha süslü versiyonunun soyulmaya başlamış posterlerin altından baktığını fark etmiş, dünyaya bir şey fısıldamanın ve onun gerçeğe dönüşmesini izlemenin artık ona tanıdık gelen heyecanını duymuştu.

Addie, Henry'yi portatif bara çekti.

Bar çok basitti. Tünel duvarı, içki doldurmak için kullanılan açık renkli taş tezgâhın arkasında üçe bölünmüştü. Seçenekler votka, viski ile tekiladan ibaretti ve her girintinin önünde bir barmen duruyordu.

Addie ikisi için sipariş verdi. İki kadeh votka.

Alışveriş sessizce yapılmıştı. Ses duvarını bağırarak aşmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. İki parmak havaya kalktı, barın üstüne bir onluk bırakıldı. Gözlerini gümüş rengine boyamış, siyahi, zayıf bir adam olan barmen iki *shot* doldurduktan sonra, ellerini kart dağıtan bir krupiye gibi iki yana açtı.

Henry bardağını kaldırdı, Addie de kaldırdı ve dudakları aynı anda kıpırdadı. (Addie onun *şerefe* dediğini düşünerek Fransızca *salut* diye karşılık verdi) ama sesleri gürültüde yutuldu ve birbirine değen *shot* bardaklarının tıkırtısı parmaklarının arasında küçük bir titreşim olarak kaldı.

Votka Addie'nin midesinde bir kibrit etkisi yarattı; parlayan ateş kaburgalarının arkasına yayıldı.

Boş bardakları tezgâha bıraktılar ve Addie, Henry'yi sahnenin önündeki kalabalığa doğru çekerken, barın arkasındaki adam uzanıp Henry'yi bileğinden yakaladı.

Barmen gülümsedi ve yeniden birer *shot* bardağı çıkarıp doldurdu. Elini göğsüne götürerek evrensel dilde, *benden,* işareti yaptı.

İçtiler ve aynı sıcaklık bir kez daha Addie'nin göğsünden uzuvlarına aktı. Sonra Henry'nin elini tutarak kalabalığın arasına doğru yürüdü. Arkasına döndüğü zaman barmenin arkalarından baktığını gördü ve bir rüyanın son kalıntıları gibi, tuhaf bir hisse kapıldı. Bir şey söylemek istiyordu ama müzik, önüne bir duvar örmüştü ve votka, düşüncelerinin sert kenarlarını törpüleyerek kayıp gitmelerine neden oldu. Böylece kalabalığın arasına karıştılar.

Yukarıda henüz baharın başı olabilirdi ama burada yaz sonu yaşanıyordu, nemli ve ağır. Birbirine dolanmış uzuvların arasına dalarlarken, müzik sıvı, hava şurup kıvamındaydı. Tünelin sahnenin arkasında tuğladan bir duvarla son bulması seslerin geri sektiği, ikiye katlandığı, notaların tamamen yok olmadan bir ileri bir geri taşındığı bir ortam yaratmıştı. Gitaristler karmaşık bir soloyu kusursuz bir uyum içinde çalarak yankı odası etkisini perçinliyor, kalabalığın kanını kaynatıyorlardı.

Sonra spot ışığına bir kız girdi.

Siyah askılı kısacık bir elbise ve asker botları giymiş, henüz ergenlik çağında bir ruhtu; Luc olsaydı *peri* derdi. Platin sarısı saçlarını başının iki yanında ikiz topuzlarla toplamıştı ve bunların sivri uçları bir taç efekti yaratıyordu. Taşıdığı tek renk dudaklarının kırmızısı ve gözlerinin üstüne maske gibi çizilmiş gökkuşağıydı. Gitaristler iyice hızlanmışlardı; parmakları tellerin üstünde âdeta uçuyordu. Hava sarsılıyor, müziğin ritmi ten, kas ve kemikleri titretiyordu.

Ve kız şarkı söylemeye başladı.

Sesi ağlamaklıydı. Bir ölüm perisinin müziğin eşlik ettiği feryadını hatırlatıyordu. Heceler birbirine karışıyor, sesli harf-

ler siliniyordu ve Addie sözcükleri duyma hevesiyle öne doğru eğildiğini fark etti. Ama sözcükler ritmin arasında kayboluyor, Dördüncü Ray'ın yırtıcı enerjisine karışıyorlardı.

Gitarlar hipnotize edici nakaratlarını çaldılar.

Şarkıcı kız iplerinden tutulup oynatılan bir kuklayı andırıyordu.

Addie, Luc'ün bu kızı beğeneceğini düşündü ve bir an acaba kendisi Dördüncü Ray'i bulduğu günden beri Luc buraya hiç gelmiş midir, diye merak etti. Karanlığın kokusunu dumanınki gibi alabilircesine, havayı içine çekti. Ama sonra kendini durmaya zorladı, düşüncelerini karanlıktan uzaklaştırdı ve zihninde onun yerine, yanında müziğin ritmine uyarak sallanan delikanlıya yer açtı.

Henry başını arkaya atmış, gözlük camları buharlanmıştı ve yanaklarından gözyaşları gibi ter süzülüyordu. Bir an için Addie'ye akıl almayacak, ölçülemeyecek kadar hüzünlü göründü ve kız, Henry zamanı kaybetmekten bahsederken sesinin nasıl acıya büründüğünü hatırladı.

Ama sonra Henry ona bakıp gülümsedi ve hüzün, bir ışık hilesi gibi kayboldu. Addie onun kim olduğunu, nasıl ve nereden geldiğini merak edip gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündü. Ama şimdilik, orada bulunmasından mutluluk duymakla yetinecekti.

Gözlerini kapayıp kendini müziğin temposuna bıraktı ve Berlin, Mexico City, Madrid'den geçip, şu ana, buraya, Henry'nin yanına döndü.

Kollarıyla bacakları sızlayana kadar dans ettiler.

Tenleri terle kaplanana, hava nefes alınmayacak kadar ağırlaşana kadar.

Müziğin temposu yavaşlayıp aralarında kıvılcım misali, sessiz bir iletişim daha geçene kadar.

Henry onu bara ve tünele, geldikleri yöne çekene kadar. Ancak trafiğin akışı tek yönlüydü; merdiven ve çelik kapı sadece içeriye giriş içindi.

Sonra Addie başıyla diğer tarafı, sahnenin yanındaki tünel duvarına yerleştirilmiş karanlık kemeri işaret etti ve onu dar merdivenlerden yukarı çıkardı. Yukarı doğru attıkları her adımda, müzik biraz daha uzaklaşıyor, kulakları müziğin arkasında bıraktığı beyaz gürültüyle uğulduyordu.

Nihayet serin mart gecesine çıkıp ciğerlerini temiz havayla doldurdular.

Ve Addie'nin duyduğu ilk berrak ses, onun kahkahası oldu.

Henry, parlayan gözler ve kızarmış yanaklarla ona doğru döndü. Votkadan çok Dördüncü Ray'ın gücünden kaynaklanan bir sarhoşluk içindeydi.

Fırtına başladığında hâlâ gülüyordu.

Bir gök gürültüsü duyuldu ve saniyeler sonra yağmur başladı. Çiseler gibi değil –hatta çok geçmeden yerini aralıksız bir yağmura bırakacak aralıklı uyarı damlalarıyla bile değil– beklenmedik bir sağanakla. İnsana duvar gibi çarpan, onu birkaç saniye içinde sırılsıklam bırakan türden bir yağmurdu.

Addie havanın aniden soğumasının şokuyla iç geçirdi.

En yakın tenteye üç metre uzaklıktaydılar ama ikisi de onun altına sığınmaya koşmadı.

Addie yağmura gülümsedi ve suyun tenini öpmesine izin verdi.

Henry ona bakıyordu. Addie de ona baktı ve sonra delikanlı fırtınayı kucaklar gibi göğsünü kabartarak kollarını iki yana açtı. Su siyah kirpiklerine tutunup yüzünden aşağı kayarken, kulübün izlerini de giysilerinden yıkadı. Addie o anda tüm benzerliklerine rağmen, Luc'ün bir kez bile böyle görünmediğini fark etti.

Böyle genç.

Böyle insanca.

Böyle canlı.

Addie, Henry'yi kendine çekti ve vücudunu vücudunda hissetmenin, soğukta sıcaklığına sığınmanın tadını çıkardı. Ellerini delikanlının saçlarından kaydırdı ve Henry'nin saçları ilk kez, yüzünün keskin hatlarını, çenesinin aç çukurlarını ve şimdi Addie'nin o ana dek gördüğünden bir ton daha açık olan yeşil gözlerini açıkta bırakarak, arkaya yatık kaldı.

"Addie," diye soludu. Sesi Addie'nin teninde kıvılcımlar çaktırdı, öpüşü ağzında tuz ve yaz tadı bıraktı. Ama öpüşü her şeyden çok bir noktalama işareti gibiydi ve gecenin bitmesine henüz hazır olmayan Addie, onun öpüşüne daha büyük bir coşkuyla karşılık vererek, noktayı bir soruya ve bir cevaba dönüştürdü.

Ve sonra koşmaya başladılar. Yağmurdan korunacakları bir çatı altına değil, trene doğru.

Sendeleyerek Henry'nin dairesine girdiklerinde, ıslak giysiler tenlerine yapışmıştı.

Koridorda, kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir halde dururken bile, birbirlerine yeterince yaklaşamamış gibiydiler. Addie, Henry'nin gözlüğünü çıkarıp yakındaki bir sandalyenin üstüne attı ve derisi üstüne yapışan ceketini çıkardı. Sonra yeniden öpüşmeye başladılar. Umutsuzca, açlıkla, vahşice. Addie'nin parmakları delikanlının kaburgalarından kot pantolonunun önüne doğru kaydı.

"Emin misin?" diye sordu Henry. Addie ona ağzını ağzına çekerek, kendi parmakları onun kemerini bulurken, onun ellerini gömleğinin düğmelerine yönlendirerek cevap verdi. Henry onu duvara yaslarken adını mırıldandı. Kendi adı Addie'nin uzuvlarında bir şimşek gibi çakarken, ateş damarlarına, arzu bacaklarının arasına hücum etti.

Ve sonra yatağın üstündeydiler ve bir an, sadece bir an, Addie başka bir yerde, başka bir *zamandaymış* ve karanlık üstüne kapanıyormuş gibi hissetti. Çıplak tenine bir isim fısıldanıyormuş gibi.

Ama Addie *onun* için Adeline'di. Sadece Adeline. *Onun Adeline'i. Benim Adeline'im.*

Ama burada ve şimdi, nihayet Addie olmuştu.

"Tekrar söyle," diye yalvardı.

"Neyi?" diye mırıldandı Henry.

"Adımı."

Henry gülümsedi.

Boynuna doğru bir kez daha "Addie," diye fısıldadı.

"Addie." Köprücük kemiğine öpücüklerden bir yol çizdi.

"Addie." Karnına indi.

"Addie." Şimdi kalçalarındaydı.

Ağzı Addie'nin bacaklarının arasındaki sıcaklığı bulurken, kızın parmakları siyah buklelerinin arasına uzandı ve sırtı zevkten yay gibi gerildi. Zaman odağını kaybetti. Henry adımlarını geri sararak onu tekrar öptü. Sonra bu kez Addie, Henry'nin üstüne çıkıp onu yatağa bastırdı.

Kusursuz bir uyum içinde değildiler. Henry, Luc gibi onun için yaratılmamıştı ama böylesi daha iyiydi. Çünkü o gerçekti, nazikti, insandı ve *hatırlıyordu.*

Bittiği zaman, Addie, teninde terin ve yağmurun serinliğiyle, nefes nefese delikanlının yanındaki çarşafa yığıldı. Henry ona sarıldı, onu yeniden sıcaklığının çemberine çekti ve Addie genç adamın nabzının, ölçüsüne dönen bir metronom gibi yavaş yavaş sakinleştiğini hissetti.

Oda sessizleşti. Pencerelerin ötesindeki kesintisiz yağmur tıkırtısı, tutkunun arkasından gelen mahmurlukla birleşince, Addie çok geçmeden Henry'nin uykuya doğru çekildiğini hissetti.

Gözleri tavana çevrildi.

Yumuşak bir sesle "Unutma," dedi yarı dua eder, yarı yalvarır gibi.

Henry'nin onu saran kolları gerildi, vücudu tekrar uyku denizinin yüzeyine çıkmıştı. "Neyi unutmayayım?" diye mırıldandı geri batmadan hemen önce.

Addie cevap vermek için delikanlının nefes alıp verişinin yavaşlamasını bekledi ve sonra karanlığa fısıldadı:

"Beni."

Paris, Fransa
29 Temmuz 1724

VI

Addie yanaklarındaki yaşları silerek kendini gecenin içine attı.

Yaz gecesinin ılık havasına rağmen, ceketine sıkıca sarındı ve uyuyan şehrin sokaklarında tek başına yürümeye başladı. Bu mevsim evim dediği mezbeleye gitmiyordu. Olduğu yerde durma fikrine katlanamadığı için sadece ileri doğru hareket ediyordu.

Böylece yürüdü, yürüdü.

Bir noktada artık yalnız olmadığını fark etti. Havada bir değişiklik, taşra ormanlarının yaprak kokusunu getiren inceden bir esinti vardı. Sonra, onu yanı başında, uzun adımlarına ayak uydurmuş bir halde buldu: gümüş iplikle işlenmiş yakası ve kol ağızları ile Paris modasına uygun giyinmiş, zarif bir gölge.

Yalnızca yüzünün etrafındaki siyah bukleleri kabarıyordu; vahşi ve özgürdüler.

"Adeline, Adeline," dedi arasına hazzın sızdığı bir sesle ve Addie kendini yeniden Remy'nin, saçlarının arasına *Anna, Anna,* diye fısıldadığı yatakta hissetti.

Dört yıl ziyaretsiz geçmişti.

Addie dört yıl boyunca nefesini tutmuştu. Bunu asla itiraf edemeyecek olsa da onu görmek, hava almak için suyun yüzeyine çıkmak gibiydi. İnsanın ciğerlerini açan korkunç bir rahatlama. Bu gölgeden, bu tanrıdan, çalıntı bir tene bürünmüş bu canavardan ne kadar nefret etse de Addie'yi hatırlayan tek kişi hâlâ oydu.

Ama bu, ona olan nefretini azaltmıyordu.

Hatta artırıyordu.

"Nerelerdeydin?" diye çıkıştı ona.

Gölgenin gözlerinde yıldız ışığını andıran, kibirli bir haz parladı. "Neden? Beni özledin mi yoksa?" Addie ağzını açmak konusunda kendine güvenmedi. "Haydi ama," dedi Luc, "işini kolaylaştıracağımı düşünmüş olamazsın, değil mi?"

"Dört yıl oldu," dedi Addie sesine yansıyan öfke üzerine yüzünü buruşturarak. İhtiyaç sınırına yakın bir öfke.

"Dört yıl hiçbir şey. Tek bir nefes. Göz açıp kapayana kadar geçen bir zaman."

"Buna rağmen, bu akşam buradasın."

"Ben senin kalbini biliyorum, hayatım. Onun bocaladığı anı hissediyorum."

Remy'nin parmaklarının onunkileri bozuklukların üstüne kapattığı o an. Hüznün o ani ağırlığı ve acıya, bir kurdun kana çekildiği gibi çekilen karanlık.

Luc, Addie'nin üstündeki diz altında bağlanmış pantolona ve yakası açık erkek gömleğine baktı. "Seni kırmızılar içinde görmeyi tercih ettiğimi söylemek zorundayım."

Dört gece önceki o gecenin, karanlığın gelmediği o ilk yıl dönümünün bahsi geçince, Addie'nin kalbi duracak gibi oldu. Luc, kızın şaşkınlığının tadını çıkarır gibiydi.

"Görmüşsün," dedi Addie.

"Ben gecenin kendisiyim. Her şeyi görürüm." Beraberinde yaz fırtınalarının kokusunu, orman yapraklarının öpüşünü getirerek ona doğru bir adım attı. "Benim için ne hoş bir elbise giymiştin."

Luc'ün onu izlediği gerçeğiyle teninin altına alev alev yayılan utanç, yerini hızla öfkenin sıcaklığına bıraktı. Luc, Addie'nin umudunun pencerenin pervazındaki mumlarla birlikte erimesini, karanlıkta yapayalnız kalıp kalbinin paramparça olmasını seyretmişti demek.

Addie ondan nefret ederek, nefretine bir pelerin gibi sımsıkı sarınarak gülümsedi.

"İlgin olmayınca solup giderim sanıyordun. Ama öyle olmadı."

Karanlık mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Sadece dört yıl oldu," dedi. "Belki bir dahaki sefere daha uzun beklerim. Ya da belki de..." Addie'nin çenesini tutup çevirerek onunla göz göze geldi. "Bu ziyaretleri keserim ve seni, sonu gelene kadar dünyada tek başına dolaşmaya terk ederim."

Bu ürpertici bir düşünceydi ama Addie ona bir şey belli etmedi.

"Bunu yaparsan," dedi düz bir sesle, "ruhuma asla sahip olamazsın."

Luc omuz silkti. "Onları almamı bekleyen binlerce başka ruh var ve sen sadece bir tanesisin." Artık ona çok yaklaşmıştı ve başparmağı çenesinde, parmakları ensesinde dolaşıyordu. "Seni unutmak çok kolay olacak. Diğer herkes çoktan unuttu." Addie geri çekilmeye çalıştı ama karanlığın taştan yapılmış gibi sert eli, onu olduğu yerde tuttu. "Nazik davranacağım. Çok çabuk olacak. Şimdi evet de," dedi. "Ben fikrimi değiştirmeden."

Korkunç bir an, Addie ona cevap veremeyeceğini sandı. Avucundaki paraların ağırlığı hâlâ çok tazeydi, elinden alınan gecenin acısını hissediyordu ve Luc'ün gözlerinde bir zafer ışıltısı dans ediyordu. Bunlar aklını başına getirmek için yeterliydi.

"Hayır," dedi hırlar gibi bir sesle.

Ve o kusursuz yüzdeki ani öfke parlamasını görmek, kızın üzerinde armağan etkisi yarattı.

Luc elini çekti, duman gibi dağılıp gitti ve Addie bir kez daha karanlıkta tek başına kaldı.

Gecenin bir kırılma noktası vardı.

Karanlığın nihayet güç kaybetmeye ve gökyüzündeki hâkimiyetini yitirmeye başladığı an. O kadar yavaş gelirdi ki Addie

geldiğini ışık içeri süzülmeye başlayana, ay ve yıldızlar silinip Luc'ün ilgisi omuzlarından kalkana kadar fark etmezdi.

Addie, Sacré Coeur'un basamaklarını tırmandı ve kiliseyi arkasına, Paris'i önüne alıp oturarak 29 Temmuz'un 30 Temmuz'a dönmesini, güneşin şehrin üzerinde yükselmesini seyretti.

Remy'nin kiralık odasından aldığı kitabı az kalsın unutacaktı.

Oysa onu parmakları acıyacak kadar sıkı tutuyordu. Şimdi, sabahın bulanık ışığında başlığı çözmeye çalıştı ve içinden okudu: *Henriade.* Addie henüz bilmese de bu bir romandı. O yeni sözcük. Addie kitabın kapağını açtı ve ilk sayfayı okumaya çalıştı. Ama sözcükler ufalanıp harflere dönüşmeden, harfler bulanıklaşmadan önce sadece bir satır okuyabildi ve lanetli kitabı basamaklardan aşağı fırlatmamak için kendini zor tuttu.

Bunun yerine gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve Remy'yi düşündü. Sözcüklerini değil, okumaktan bahsederken sesine yansıyan yumuşacık hazzı, gözlerindeki sevinci, neşeyi, umudu.

Başlangıçlar, duraksamalar ve çeşitli hüsranlarla dolu, meşakkatli bir yolculuk olacaktı.

Bu ilk romanı çözmesi, neredeyse bir yılını alacaktı. Her satırın üstünde ter dökerek, önce cümlelere, sonra sayfalara ve ardından bölümlere anlam vermeye emek harcayacağı bir yıl. Buna rağmen, eylemin ona doğal gelmeye başlaması, işin kendiliğinden çözülmesi ve hikâyenin gizli hazzını bulması, bir on yıl daha sürecekti.

Zaman alacaktı ama zaman, Addie'de fazlasıyla olan bir şeydi.

Bu yüzden, gözlerini açtı ve yeniden okumaya başladı.

New York
16 Mart 2014

VII

Addie kızarmış ekmek kokusuna ve sıcak tavaya düşen tereyağının cızırtısına uyandı. Yatakta yanı boş, kapı neredeyse kapalıydı ama radyodaki sohbet programının mırıltıları arasında, Henry'nin mutfakta hareket ederken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Oda serin, yatak ılıktı ve Addie nefesini tutarken daha önce binlerce kez yaptığı gibi, zamanı da zapt etmeye, geçmişe sımsıkı tutunarak geleceği ve düşüşü savuşturmaya çalıştı.

Ama bugün farklıydı.

Çünkü biri onu hatırlıyordu.

Üstündeki battaniyeleri attı ve yatak odasının zemininde giysilerini aradı ama yağmurdan ıslanmış kot pantolonu ya da gömleği ortalıkta görünmüyordu. Sadece tanıdık, deri ceketi bir sandalyenin arkasına asılıydı. Addie ceketin altında bir bornoz bulup onu üzerine geçirdi ve burnunu onun yakasına gömdü. Eski ve yumuşacıktı, temiz pamuklu kumaş, çamaşır yumuşatıcısı ve biraz da Hindistan cevizi aromalı şampuan kokuyordu. Addie bu kokuyu Henry'nin kokusu olarak benimseyecekti.

Yalın ayak mutfağa girdiğinde, Henry, bir demlikten kahve dolduruyordu.

Başını kaldırıp gülümsedi. "Günaydın."

Dünyayı yerinden oynatan kelime.

Özür dilerim, değil. *Hatırlamıyorum*, değil. *Sarhoştum sanırım*, değil.

Sadece *günaydın*.

"Giysilerini kurutucuya koydum," dedi. "Birazdan biter. Kendine bir fincan al."

Çoğu insanın bir raf dolusu fincanı olurdu. Henry'nin ise bir duvarı vardı. Fincanlar duvara monte edilmiş bir raftan sarkan kancalara asılıydılar; soldan sağa beş, yukarıdan aşağıya yedi tane vardı. Fincanların bazıları desenli, bazıları düzdü ve hepsi birbirinden farklıydı.

"Yeterince fincanın olduğundan emin değilim."

Henry ona yan gözle baktı. Dudaklarının neredeyse gülümser gibi kıvrıldığı ama gülümsemediği bir ifadesi vardı. Işığın arkasındaki perde gibi, bulutların arkasında kalan güneşin kenarları gibi, aslından çok onun vaadi gibiydi ama yine de sıcaklığı aradan parlıyordu.

"Aileden gelen bir şey," dedi. "Kahveye kim gelirse gelsin, o gün kendilerine hitap eden fincanı seçebilirlerdi."

Henry'nin kendi fincanı, tezgâhın üstünde duruyordu. Dışı kömür grisi, içi sıvı gümüşe benzer bir şeyle kaplı bir fincan. Fırtına bulutuna karşı umut ışığı. Addie bir seçim yapmaya çalışarak duvarı süzdü. Üzerinde küçük, mavi yapraklar olan büyük bir porselen fincan seçti ve onu avucunda tartarken, bir başkası gözüne takıldı. Tam elindekini bırakıp onu almaya hazırlanırken, Henry onu durdurdu.

"Korkarım seçimlerimiz son kararımız olarak kabul ediliyor," dedi kızarmış ekmeğin üstüne tereyağı sürerken. "Yarın yine şansın olacak."

Yarın. Addie sözcüğün göğsünün içinde büyüdüğünü hissetti.

Henry kahvesini doldururken Addie dirseklerini tezgâha yasladı ve dumanı tüten fincanı kavrayıp buruk kokusunu içine çekti. Bir an, sadece bir an için kendini Paris'te hissetti. Kafenin köşesindeki masada yüzüne indirdiği şapkasıyla otururken, Remy fincanı önüne doğru itiyor ve *iç*, diyordu. Addie için anı-

lar böyle şeylerdi. Geçmiş, bir anda şimdiki zamanın ortasında belirliveriyordu. Işığa tutulan ve üzerine birkaç kez yazılmış bir parşömen gibi.

Henry "Ah, hey," deyince, Addie tekrar mutfağa döndü. "Bunu yerde buldum. Senin mi?"

Addie başını kaldırınca ahşap yüzüğü gördü.

"Sakın dokunma," diyerek yüzüğü Henry'nin elinden kaptı. Biraz fazla hızlı hareket etmişti. Yüzüğün iç yüzeyi parmağının ucuna sürtündü ve tırnağının etrafında kuzeyi kolayca bulan bir pusula ibresi, yerde dönerken durmak üzere olan bir bozuk para gibi bir kez yuvarlandı.

"Siktir," diyen Addie irkilerek yüzüğü düşürdü. Yüzük bir metre kadar yuvarlandıktan sonra bir halının kenarına çarparak durdu. Addie parmak uçlarını yanmış gibi tutuyor, kalbi küt küt atıyordu.

Onu takmadı.

Taksaydı bile... Pencereye baktı ama sabahtı, gün ışığı perdelerin arasından süzülüyordu. Karanlık onu burada bulamazdı.

"Ne oldu?" dedi Henry. Kafası karışmıştı.

"Hiç," dedi Addie elini sallayarak. "Bir kıymık. Aptal şey." Yüzüğü almak için eğilirken bu kez halkanın sadece dışına dokunmaya dikkat etti.

"Özür dilerim," dedi yerden doğrulurken. Yüzüğü tezgâha, aralarına bırakıp, açtığı ellerini iki yanına koydu. Yapay ışıkta, açık renk ahşap neredeyse gri görünüyordu. Addie gözlerini yüzüğe dikti.

"Aynı anda hem sevdiğin hem nefret ettiğin ama bir türlü kurtulamadığın bir şeyin oldu mu hiç? Artık orada olmaması için kaybetmeyi dilediğin çünkü böylece gitmesinin senin hatan olmayacağı..." Addie bunları sözcükleri hafifletmeye çalışarak, rahat bir tavırla söylemişti.

"Evet," dedi Henry. "Var." Mutfak çekmecesini açıp küçük, altın rengi bir şey çıkardı. Bir Davut yıldızıydı bu. Zinciri eksik bir kolye ucu.

"Sen Yahudi misin?"

"Yahudiydim." Tek kelime; söylemek istediği bundan ibaretti. Dikkati yeniden Addie'nin yüzüğüne çevrildi. "Eski görünüyor."

"Öyledir." Addie kadar eskiydi.

İkisi de uzun zaman önce yıpranıp yok olmalıydılar.

Addie elini yüzüğün üstüne bastırdı ve kenarlarının avucuna battığını hissetti. "Babamındı," dedi. Bu, gerçeğin sadece başlangıcı olmakla birlikte yalan değildi. Elini yüzüğün üstüne kapatıp onu cebine attı. Yüzüğün ağırlığı yoktu ama yine de varlığını hissedebiliyordu. Her zaman hissedebiliyordu.

"Her neyse," dedi abartılı bir neşeyle gülümseyerek. "Kahvaltıda ne var?"

Addie bunu kaç kez hayal etmişti?

Sıcak kahve, tereyağlı kızarmış ekmek, pencereden süzülen gün ışığı, sıfırdan başlanmayan, yabancıların, bir delikanlının ya da bir genç kızın tuhaf sessizliğinin olmadığı yeni günler, önündeki tezgâha dayanmış dirsekler, hatırlanan bir gecenin basit rahatlığını hissetmek.

"Kahvaltıyı gerçekten çok seviyor olmalısın," dedi Henry. Addie yiyeceklerine gülümseyerek baktığını fark etti.

"En sevdiğim öğün," dedi çatalını yumurtaya batırırken.

Ama yerken, umudu zayıflamaya başladı.

Addie aptal değildi. Bu şey her neyse, kalıcı olmayacağını biliyordu. Bunu şans olarak göremeyecek kadar uzun yaşamış, kader olduğunu düşünmeyecek kadar uzun süreli bir lanete maruz kalmıştı.

Yavaş yavaş bunun bir tuzak olabileceğini düşünmeye başlıyordu.

Ona eziyet etmenin yeni bir yolu. Yenişememe halini bozmanın, Addie'yi oyuna dönmek zorunda bırakmanın bir yolu. Ama bunca sene sonra bile, Luc'ün yumuşak, alçak ve böbürlenen sesinin etrafını sardığını hissedebiliyordu.

Sahip olduğun tek şey benim. Ve sahip olacağın. Seni hatırlayacak tek kişi.

Bu Luc'ün daima elinde tuttuğu tek karttı. Kendi ilgisini silah olarak kullanırdı. Addie onun bu silahtan vazgeçeceğini hiç sanmıyordu. Ama bu bir tuzak değilse, o zaman neydi? Bir tesadüf mü? Kaderin bir cilvesi mi? Belki de Addie delirmişti. Bu ilk kez olmazdı. Belki de Sam'in çatısında donmuş ve bir rüyaya hapsolmuştu.

Belki de olanların hiçbiri gerçek değildi.

Yine de işte, Henry'nin eli elinin üstündeydi, bornozunda onun yumuşacık kokusu vardı ve adının söylenmesi, onu daldığı düşüncelerden çekip çıkardı.

"Nerelere daldın?" dedi Henry ve Addie yumurtaya tekrar batırıp havaya kaldırdığı çatalını aralarında tuttu.

"Hayatının sonuna dek tek bir şey yiyebilecek olsaydın," dedi. "Bu ne olurdu?"

"Çikolata," dedi Henry hiç düşünmeden. "Neredeyse bitter kadar koyu renkli olanlardan. Sen?"

Addie düşündü. Ömür dediği, uzun bir süreydi. "Peynir," dedi ciddi bir tavırla ve Henry başını salladı. Sonra aralarına tuhaftan çok mahcup bir sessizlik çöktü. Kaçamak bakışlar arasında gergin gülüşler, artık yabancı olmayan ama birbirleri hakkında çok az şey bilen iki yabancı.

"Tek bir mevsimin hüküm sürdüğü bir yerde yaşayacak olsaydın," diye sordu Henry, "bu hangi mevsim olurdu?"

"İlkbahar," dedi Addie. "Her şeyin yepyeni olduğu mevsim."

"Sonbahar," dedi Henry. "Her şeyin solduğu mevsim."

İkisi de ara mevsimleri, her şeyin ne orada ne burada olduğu ama eşikte, dengede durduğu zaman dilimlerini seçmişlerdi. Addie kısmen kendine sorar gibi, "Hiçbir şey hissetmemeyi mi yeğlersin, her şeyi hissetmeyi mi?" dedi.

Henry'nin yüzünden bir gölge geçti ve tereddüt etti. Tabağındaki kahvaltıya ve duvardaki saate baktı.

"Kahretsin. Dükkâna gitmeliyim." Doğruldu ve tabağını lavaboya bıraktı. Son soru yanıtsız kalmıştı.

"Eve gitmeliyim," dedi Addie de ayağa kalkarak. "Üstümü değiştireyim. Biraz çalışayım."

Elbette ne bir ev vardı ne giysiler ne de bir iş. Ama normal bir kız rolü oynuyordu; normal bir hayatı olan, normal bir kız. Bir oğlanla yatan ve ertesi sabah *kimsin sen'ler,* yerine *günaydın*'lara uyanan.

Henry kahvesini bir dikişte bitirdi. "Yeni bir yetenek aramaya çıkmaya ne dersin?" deyince, Addie ona yetenek avcısı olduğunu söylediğini hatırladı.

"Sen de gözünü dört aç," dedi tezgâhın arkasından çıkarken.

Ama Henry elini yakaladı.

"Seni tekrar görmek isterim."

"Ben de beni tekrar görmeni isterim," dedi Addie.

"Hâlâ bir telefonun yok mu?"

Addie başını hayır der gibi sallayınca, Henry parmaklarını tezgâha vurarak düşündü. "Prospect Park'ta bir yiyecek kamyonları etkinliği var. Saat altıda orada buluşalım mı?"

Addie gülümsedi. "Anlaştık." Bornozun önünü iyice kapattı. "Çıkmadan bir duş almamın sakıncası var mı?"

Henry onu öptü. "Elbette, alabilirsin. Kendin çıkarsın."

"Tamam," dedi Addie gülümseyerek.

Henry çıktı, kapı arkasından kapandı ve bu ses, ilk kez Addie'nin içini sıkmadı. Sadece bir kapıydı. Bir nokta değil. Üç nokta. Devamı olan bir cümle.

Uzun, sıcak bir duş aldı. Saçlarını bir havluya sarıp dairenin içinde dolaşırken, önceki gece fark etmediklerini gördü.

Henry'nin dairesi dağınıklık sınırındaydı. New York'taki pek çok ev gibi, yaşanacak ve nefes alınacak küçücük alanıyla, sıkışık bir yerdi. Ayrıca heves edilip vazgeçilmiş hobilerin kalıntılarıyla doluydu. Yağlı boya tablolarla dolu bir dolap, lekeli bir kabın içinde kaskatı kesilmiş fırçalar. Çoğu boş olan defterler ve günlükler. Birkaç ahşap blok ve bir yontma bıçağı. Addie kusursuz hafızasından önceki solmuş alanda, babasının mırıltısını duyar gibi oldu ve oradan uzaklaştı, ancak fotoğraf makinelerine gelince yavaşladı.

Bir dizi fotoğraf makinesinin büyük ve siyah objektifleri raftan ona bakıyordu.

Vintage, diye düşündü Addie. Bu kelime onun için asla bir ağırlık taşımamış olsa da.

Fotoğraf makinelerinin üç ayaklı sehpaların üstündeki kocaman canavarlar olduğu, fotoğrafçıların ağır bir örtünün altına gizlendiği dönemde Addie oradaydı. Önce siyah beyaz, sonra renkli film icat edildiğinde, hareketsiz karelerin videolara dönüştüğü zamanda, analog yerini dijitale bırakırken ve koskoca hikâyeler bir avuç içine sığar olduğunda da.

Addie parmaklarını fotoğraf makinelerinin kaplumbağa kabuğuna benzeyen yüzeylerinde dolaştırdı ve tozlarını parmaklarının altında hissetti. Ama her yerde fotoğraflar vardı.

Duvarlarda, sehpaların üstünde duran, köşelerde asılmayı bekleyen fotoğraflar. Aralarında Beatrice'in bir sanat galerisinde çekilmiş bir pozu vardı. Beatrice bol ışıkla aydınlatılmış alanda sadece bir silüetten ibaretti. Birinde Beatrice ve Henry sarmaş dolaştılar, Beatrice yukarı bakarken, Henry'nin başı öne eğikti; ikisi de bir kahkahanın başında yakalanmışa benziyorlardı. Bir başkasında Addie'nin Robbie olduğunu tahmin ettiği bir delikanlı vardı. Bea haklıydı; oğlan Andy Warhol'ün dairesinde verilen bir

partiden çıkmış gibi görünüyordu. Arkasındaki kalabalık bulanıktı; kamera Robbie'ye odaklanmıştı. Elmacık kemiklerinin üstü mor, burnunun üstü yeşil ve şakakları altın ışıltılarla renklendirilmiş delikanlı gülüyordu.

Holde bir fotoğraf daha vardı. Bunda üçü bir kanepede oturuyorlardı. Bea ortadaydı, Robbie bacaklarını onun kucağına uzatmıştı ve Henry diğer tarafta çenesini avucuna dayamıştı.

Ve holün karşı duvarındaki fotoğraf, bunun tam tersiydi. Anın olduğu gibi yakalandığı samimi pozlara karşı, herkesin poz verdiği, kaskatı bir aile fotoğrafıydı. Henry yine kanepenin kenarında oturuyordu ama sırtı daha dikti ve bu kez yanında ağabeyi ile kız kardeşi olduğu anlaşılan iki kişi vardı. Kızın kabarık, kıvırcık saçları ile kedigözü modeli gözlüğünün ardından ışıl ışıl bakan gözleri vardı ve tıpatıp benzediği annesi, bir elini kızının omzuna koymuştu. Daha büyük ve daha ciddi görünüşlü büyük oğlan kanepenin arkasında duran babanın bir yansımasıydı. Oğlanlardan daha küçük olanı, zayıf ve temkinli duruyor, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

Henry içinde olduğu ve çektiği fotoğraflardan Addie'ye bakıyordu. Addie onu, çerçevenin içindeki sanatçıyı hissedebiliyordu. Burada kalıp bu fotoğrafları inceleyebilir, o fotoğraflarda onunla ilgili gerçeği, sırrı, kendi kafasının içinde dönüp duran sorunun cevabını arayabilirdi.

Oysa tek gördüğü üzgün, kaybolmuş ve arayış halinde bir insandı.

Addie dikkatini kitaplara yöneltti.

Henry'nin her odadaki tüm boş yüzeyleri kaplayan kitap koleksiyonu çok çeşitliydi. Oturma odasında bir raf, koridorda daha dar bir raf, yatağın yanında bir yığın, sehpanın üstünde bir yığın daha. Çizgi romanlar, *Sözleşmenin Gözden Geçirilmesi* ve *Postmodern Çağ İçin Yahudi Teolojisi* gibi başlıkları olan ders kitabı yığınının üzerinde duruyordu. Romanlar, biyografiler, kimi

eski ve paramparça kimi yepyeni karton kapaklı ve sert kapaklı kitaplar birbirine karışmıştı. Sayfaların arasından çıkan ayraçlar, yarım kalmış bir düzine okumaya işaret ediyordu.

Addie'nin parmakları, kitapların sırtlarında dolaştı ve altın yaldızlı, kalın, kısa bir kitabın üstünde durdu. *100 Objede Dünya Tarihi.* Addie bırakın tüm medeniyetin, tek bir insanın hayatının bile bir nesneler listesine indirgenebileceğinden emin değildi. Bu, yani dokunulan hayatlara değil geride bırakılan şeylere bakmak, değeri ölçmenin geçerli bir yolu olabilir miydi? Addie kendi listesini oluşturmaya çalıştı. Bir *Addie LaRue Tarihi.*

Paris'te, cesetlerin arasındayken kaybettiği, babasının kuşu.

Remy'nin odasından çaldığı *Henriade.*

Tahta yüzüğü.

Ama bunlar *Addie'nin* üstünde iz bırakmış şeylerdi. Ya Addie'den geriye kalacak olanlar? Yüzlerce sanat eserinde hayal meyal görünen yüzü. Yüzlerce şarkının kalbindeki melodileri. Tohumları görünmeden kök salan, yabani bir şekilde büyüyen fikirler.

Addie dairede dolaşmaya devam ettikçe öylesine uyanan merakı, yerini daha amaçlı bir arayışa bıraktı. İpuçları, Henry Strauss'u anlatacak herhangi bir şey arıyordu.

Sehpanın üstünde bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Bir parolaya gerek kalmadan açıldı ama Addie başparmağını mouse kısmına sürtünce, ok kıpırdamadı bile. Dalgın bir tavırla tuşlara bastı ama hiçbir şey olmadı.

Teknoloji değişiyordu.

Ama lanet aynı kalıyordu.

Aslında aynı kalmamıştı.

Tamamen değil.

Böylece Addie odadan odaya geçerek bir türlü cevaplayamadığı soruya yanıt aradı:

Henry Strauss, kimsin sen?

İlaç dolabındaki rafa, isimleri sessiz harflerle dolu reçeteler sıralanmıştı. Yanlarında, üzerinde sadece elle çizilmiş küçük bir şemsiye olan bir *post-it*'le işaretlenmiş, pembe haplarla dolu, ufak bir şişe bulunuyordu.

Yatak odasında bir başka kitap rafı ile çeşitli şekil ve boyutlarda defterlerden oluşan bir yığın vardı.

Addie sayfaları çevirdi ama hepsi boştu.

Pencerenin kenarında Henry ve Robbie'nin daha eskiden kalma bir fotoğrafı daha vardı. Bu fotoğrafta, sarmaş dolaştılar, Robbie yüzünü Henry'ninkine dayamıştı, alnı Henry'nin şakağına yaslıydı. Duruşlarında bir mahremiyet vardı. Robbie'nin yarı kapalı gözleri, Henry'nin elinin onu dik ya da yakınında tutar gibi başının arkasını kavrayışı. Robbie'nin dudaklarının dingin kıvrımı. Mutlu. Evde.

Yatağın yanındaki komodinin üstünde eski moda bir kol saati duruyordu. Yelkovanı yoktu ve saat altıyı biraz geçeyi işaret ediyordu. Oysa duvardaki saat 09.32'ydi. Addie kol saatini kulağına götürdü ama pili bitmiş olmalıydı.

Ve sonra, en üst çekmecede kanla lekelenmiş bir mendil buldu. Mendili alırken, içinden bir yüzük yuvarlandı. Platin bir halkanın içine gömülü, küçük bir pırlantaydı bu. Addie bu nişan yüzüğüne bakarken, onun kimin için satın alındığını, Henry'nin onunla karşılaşmadan önce kim olduğunu ve delikanlıyı yoluna hangi olayın çıkardığını merak etti.

"*Kimsin sen?*" diye fısıldadı boş odaya.

Yüzüğü lekeli mendilin arasına sarıp yerine geri bıraktı ve çekmeceyi kapattı.

VIII

Addie "Sözümü geri alıyorum," dedi. "Hayatımın sonuna kadar tek bir şey yiyebilecek olsaydım, bu, patates kızartması olurdu."

Henry güldü ve ekmek arası döner sırasında beklerlerken Addie'nin elindeki külahta bulunan patates kızartmalarından birkaç tane çaldı. Yiyecek kamyonları Flatbush boyunca rengârenk bir şerit oluşturmuştu ve insanlar ıstakozlu, ızgara peynirli sandviçler, Vietnam sandviçi bánh mi ve kebap için sıra bekliyordu. Hava sıcaklığındaki serin, hatta soğuk bir akşamı vadeden düşüşe rağmen, dondurmalı sandviç sırası bile vardı. Addie, Henry falafel sırası rahatlayınca o tarafa geçene kadar onun kollarına sokulmasına rağmen bir şapka ve atkı aldığı, babetlerini baldırlarına gelen botlarla değiştirdiği için memnundu.

Addie, Henry'nin tezgâhın penceresine yaklaşıp sipariş vermesini, kamyonda çalışan orta yaşlı kadının dirseklerini pencerenin kenarına dayayıp öne eğilmesini, aralarında konuşmalarını ve Henry'nin ciddi bir tavırla başını sallamasını seyretti. Arkasındaki sıra uzuyordu ama kadın bunun farkında değil gibiydi. Tam olarak gülümsediği söylenemezdi, hatta uzanıp Henry'nin elini tutarak sıkarken ağlamaklı görünüyordu.

"Sıradaki!"

Addie gözlerini kırpıştırarak kendi sırasının önüne geçti ve çaldığı parayı döner ekmek ile yaban mersinli gazoz satın alarak bitirirken, kendini uzun süredir ilk kez bir kredi kartının

bulunmasını ya da sırtındaki giysilerden ve cebindeki bozukluklardan daha fazlasına sahip olmayı dilerken buldu. Keşke her şey parmaklarının arasından kum gibi kayıp gitmeseydi ve bir şeye sahip olmak için çalmak zorunda kalmasaydı.

"O sandviçe kalbini kırmış gibi bakıyorsun."

Addie, Henry'ye baktı ve gülümsedi. "O kadar lezzetli görünüyor ki," dedi, "bittiği zaman ne kadar üzüleceğimi düşünüyordum."

Henry yapmacık bir üzüntüyle iç geçirdi. "Her yemeğin en kötü kısmı, bitmesi."

Yemeklerini alıp hızla azalan gün ışığında, parkın hemen iç kısmındaki bir çimenliğe oturdular. Henry, Addie'nin döner ve patates kızartmasına falafel ile mantı ekledi ve bir iskambil oyununda birbirlerinden kart çeker gibi, karşılıklı lokmalar aldılar.

Henry falafele uzanırken, Addie, kamyonun penceresindeki kadını hatırladı.

"Az önce ne oldu?" diye sordu. "Falafel kamyonunda çalışan kadın ağlamaklı gibiydi. Onu tanıyor musun?"

Henry başını hayır der gibi salladı. "Ona oğlunu hatırlattığımı söyledi."

Addie ona dik dik baktı. Yalan değildi, yalan söylediğini sanmıyordu ama tamamen gerçek de değildi. Söylemediği bir şey vardı ve Addie bunu ona nasıl soracağını bilmiyordu. Çatalını bir mantıya sapladı ve onu ağzına attı.

Hayatta olmanın en iyi yanlarından biri yiyeceklerdi.

Ama herhangi bir yiyecek değil. *İyi* olanlar. Karnını doyurmakla doymak arasında çok büyük bir fark vardı ve Addie üç yüz yılın büyük kısmını açlık sancılarını gidermek için yemek yiyerek geçirmiş olmakla birlikte, son elli yıldır lezzet keşiflerinin tadını çıkarıyordu. Hayatın pek çok yönü rutinleşmişti ama yemek, müzik gibi, sanat gibi yeni bir şeylerin vaatleriyle doluydu.

Addie parmaklarındaki yağı sildi ve hoşnut bir doygunlukla Henry'nin yanına, otların üstüne uzandı. Uzun sürmeyeceğini

biliyordu. Bu doygunluk da hayatındaki diğer her şey gibiydi; daima etkisini çok çabuk kaybederdi. Ama burada ve şu anda... kendini kusursuz hissediyordu.

Gözlerini kapadı ve gülümsedi. Hava soğumasına rağmen bütün gece orada kalabilir, alaca karanlık yerini karanlığa bırakırken Henry'ye sokulup yıldızların çıkmasını umabilirdi.

Henry'nin ceketinin cebinden bir çınlama yükseldi.

Telefonu açan Henry "Selam, Bea," dedi ve bir anda doğruldu. Addie sesin sadece yarısını duyabiliyordu ama devamını tahmin etmişti.

"Hayır, elbette unutmadım. Biliyorum, geç kaldım, çok üzgünüm. Yoldayım. Evet, hatırlıyorum."

Henry telefonu kapattı ve başını ellerinin arasına aldı.

"Bea bir yemek daveti veriyor ve benim tatlı götürmem gerekiyordu."

İçlerinden biri aradığı cevabı verebilirmiş gibi, yiyecek kamyonlarına ve rengi alaca karanlıktan siyaha dönmeye başlayan gökyüzüne baktı. Ellerini saçlarının arasından kaydırdı ve yumuşak bir sesle sövüp saydı. Ama şimdi üzülmenin sırası değildi, hele çoktan geç kalmışken.

"Gel," dedi Addie onu elinden tutup kaldırırken. "Bir yer biliyorum."

Brooklyn'deki en iyi Fransız pastanesinin tabelası yoktu.

Sadece hardal sarısı tentesiyle göze çarpan dükkân tuğladan iki geniş dükkân duvarının arasında, daracık bir vitrinden ibaretti ve Michel adında bir adama aitti. Her sabah şafak sökmeden dükkânına gelir ve sanatını usul usul konuşturmaya başlardı. Meyvesi kâğıt gibi incecik dilimlenmiş elmalı turtalar, üstü kakaoyla kaplı çikolatalı pastalar, badem ezmesi ve kremadan güllerle kaplı pötifurlar[15].

---

15 Kuru hamurdan hazırlanan veya arasına krema doldurulan küçük pasta. (yay. n.)

Dükkân şimdi kapalıydı ama Addie arka taraftaki mutfakta hareket halinde olan sahibini görebiliyordu. Cam kapıyı tıklattı ve bekledi.

"Bundan emin misin?" dedi Henry karaltı onlara doğru yaklaşıp kapıyı aralarken.

Michel ağır bir aksanla "Kapalıyız," dedi ve Addie, İngilizceden Fransızcaya geçerek Delphine'in arkadaşı olduğunu söyledi. Adam kızının adını duyunca yumuşadı, ana dilini duyunca daha da yumuşadı. Addie onu anlayabiliyordu. Almanca, İtalyanca, İspanyolca ve Çekçe biliyordu ama Fransızca farklıydı. Fransızca annesinin fırınında pişen ekmekti. Fransızca babasının ahşap yontan elleriydi. Fransızca Estele'in bahçesiyle konuşmasıydı.

Fransızca eve dönmekti.

"Delphine için," dedi adam kapıyı açarak, "ne olsa yaparım."

Küçük dükkânın içine girince, New York bir anda siliniverdi. Burası havada asılı duran şeker ve tereyağı tadıyla, katıksız Paris'ti. Tepsiler neredeyse boşalmıştı, raflarda sadece çorak bir tarlada parlayan seyrek kır çiçeklerini anımsatan birkaç parça sanat eseri kalmıştı.

Addie, Delphine'i tanıyordu ama genç kadın elbette onu tanımıyordu. Addie, Michel'i tanıyor ve bu dükkânı bir başkasının bir fotoğrafa bakacağı ya da bir anıyı hatırlayacağı gibi sık sık ziyaret ediyordu.

Addie ve Michel, ikisi de ana dillerini karşılıklı konuşmanın sağladığı kısa süreli moladan hoşnut, havadan sudan konuşur ve pastane sahibi dükkânda kalan pastaları pembe bir kutuya doldurup onlara uzatırken, Henry birkaç adım geride kaldı. Addie parasının yetip yetmeyeceğini bilemeyerek ücreti ödemeyi teklif edince, Michel başını hayır der gibi salladı ve ona vatanının tadını hatırlattığı için teşekkür etti. Addie adama iyi akşamlar diledi ve kaldırıma çıktıkları zaman, Henry ona sihirbazlık yapmış, tuhaf ve muhteşem bir numarayı başarmış gibi baktı.

Onu kollarının arasına çekti.

"Müthişsin," deyince, daha önce hiç izleyicisi olmamış olan Addie'nin yüzü kızardı.

"Al, bakalım," dedi kutuyu Henry'ye uzatırken. "Davetin tadını çıkar."

Henry'nin yüzü asıldı ve alnı bir halı gibi kırıştı. "Neden sen de benimle gelmiyorsun?"

Addie nedenini açıklaması mümkün değilken, geceyi onunla geçirmeye hazırken nasıl *gelemem* diyeceğini bilmiyordu. Bu yüzden, "Gelmesem daha iyi," dedi. Henry, "Lütfen," diye ısrar etti. Addie bunun korkunç bir fikir olduğunu, lanetinin sırrını bu kadar çok insandan gizleyemeyeceğini, Henry'yi kendine saklayamayacağını ve bütün bunların bir ödünç zaman oyunu olduğunu biliyordu.

Ama dünyanın ucuna ancak böyle yürünürdü.

Sonsuza dek ancak böyle yaşanırdı.

Bir gün, bir sonraki ve bir sonraki derken, alabileceğin kadarını alarak, çalıntı her anın tadını çıkararak ve elinden kaçana kadar her dakikaya sıkı sıkı tutunarak.

Bu yüzden, peki, dedi.

Serin hava iyice soğurken, kol kola yürüdüler.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu Addie. "Arkadaşların hakkında yani?"

Henry kaşlarını çatarak düşündü. "Robbie bir sahne sanatçısı. Gerçekten çok iyidir ama biraz... zor biri olabilir." Nefesini bıraktı. "Üniversitedeyken birlikteydik. Gönlümü kaptırdığım ilk erkekti."

"Ama yürümedi mi?"

Henry güldü ama nefesi hızlanmıştı. "Hayır. Beni terk etti. Ama bak, bu çok geride kaldı. Artık sadece arkadaşız." Kafasını boşaltmak ister gibi salladı. "Bir de Bea var. Onunla tanıştın

zaten. Harikadır. Doktora yapıyor ve Josh adında bir çocukla birlikte yaşıyor."

"Birlikteler mi?"

Henry kişner gibi bir ses çıkardı. "Hayır. Bea lezbiyendir. Josh da eşcinsel... Sanırım. Aslında bilmiyorum, bu aramızda spekülasyon konusu olmuştur. Ama Bea büyük olasılıkla Mel'i ya da Elise'i çağırmıştır. Şu ara hangisiyle görüşüyorsa. Onunki biraz gitgel durumu. Ah ve sakın ona Profesör'ü sorma." Addie soran gözlerle bakınca açıkladı. "Bea birkaç yıl önce, Columbia Üniversitesi'nden bir hocayla bir şeyler yaşadı. Bea ona âşık oldu ama kadın evliydi ve ilişkileri yürümedi."

Addie isimleri kendi kendine tekrarlayınca Henry gülümsedi.

"Bu bir sınav değil," dedi. "Çakamazsın."

Addie onun haklı olmasını ne kadar isterdi.

Henry biraz gerilmişti. Tereddüt eder gibi nefesini bıraktı. "Bilmen gereken bir şey daha var," dedi sonunda, "benim hakkımda."

Henry kendini bir itirafa, istenmeyecek bir gerçeğe, bu durumla ve onlarla ilgili bir açıklamaya hazırlarken, Addie, kalbinin sıkıştığını hissetti. Ama Henry bakışlarını yıldızsız göğe doğru kaldırdı ve "Bir kız vardı," dedi.

Bir kız. Bu, hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Henry, "Adı Tabitha'ydı," diye eklerken, Addie her hecede acı hissetti. Delikanlının çekmecesindeki yüzüğü ve etrafına sarılmış kanlı mendili hatırladı.

"Ne oldu?"

"Ona evlenme teklif ettim, hayır dedi."

Bu doğru, diye düşündü Addie. *Gerçeğin bir versiyonu.* Ama Henry'nin gerçeklerin sadece yarısını söylerken yalanların etrafından dolaşmak konusunda ne kadar iyi olduğunu anlamaya başlıyordu.

"Hepimizin savaş yaraları var," dedi. "Geçmişimizde kalmış insanlar."

"Senin de mi?" dedi Henry. Addie bir an New Orleans'a, dağınık odaya ve bina yanmaya başlarken öfkeyle kararan yeşil gözlere döndü.

"Evet," dedi yavaşça. Sonra onu usulca yoklar gibi, "Ve hepimizin sırları var," diye ekledi.

Henry ona baktı ve Addie, delikanlının gözlerinde kendisine söylemeyeceği şeyin dalgalandığını gördü. Fakat o, Luc değildi ve yeşil gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Anlat bana, diye geçirdi Addie içinden. *O şey her neyse.*

Ama Henry anlatmadı.

Bea'nın yaşadığı binaya vardıklarında sessizdiler. Bea yukarıdan düğmeye basıp ana kapıyı açtı. Merdivenleri çıkarlarken, Addie'nin düşünceleri yeniden yemek davetine döndü ve *belki her şey yolunda gider*, diye düşündü.

Belki de bu akşamın sonunda onu hatırlarlardı.

Belki de Henry onun yanındayken...

Belki...

Ama sonra kapı açıldı ve fırın eldivenli ellerini beline dayamış olan Bea, karşılarında belirdi. İçeriden gelen seslerin arasında, "Henry Strauss, *o kadar geç* kaldın ki umarım tatlı getirmişsindir," dedi. Henry pastane kutusunu bir kalkan gibi önüne doğru kaldırdı ama Bea kutuyu elinden alırken onun arkasına doğru baktı. "Arkadaşın kim?"

"Addie," dedi Henry. "Dükkânda tanışmıştınız."

Bea gözlerini devirdi. "Henry gerçekten karıştıracağımız kadar çok arkadaşın yok. Ayrıca," dedi Addie'ye çarpık bir gülümsemeyle bakarak, "seninki gibi bir yüzü asla unutmazdım. Yüzünde zamansız bir şey var."

Henry'nin kaşları daha da çatıldı. "*Tanıştınız* ve tam olarak böyle söyledin." Addie'ye baktı. "Sen bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Addie imkânsız gerçek ile daha kolay olan yalanı söylemek arasında tereddüt etti. Başını sallayarak "Üzgünüm," dedi. "Ben..."

Ama sarı, yazlık bir elbise giymiş bir kızın yanlarına gelmesiyle kurtuldu. Kızın kıyafet tercihi pencerelerin ötesindeki soğuğa sağlam bir meydan okumaydı doğrusu. Henry, Addie'nin kulağına bu kızın Elise olduğunu fısıldadı. Kız Bea'yı öptü, kutuyu elinden aldı ve tirbuşonu bulamadığını söyledi. O sırada Josh gelip Henry'nin paltosunu ve Addie'nin mantosunu aldı ve onları içeri buyur etti.

Bir çatı katından dönüştürülmüş olan daire, koridorun doğrudan salona açıldığı, salonun mutfakla birleştiği ve tüm bunların duvarlar ile kapılardan bağımsız bir şekilde tasarlandığı, serbest planlı evlerdendi.

Ana kapının zili bir kez daha çalındı ve birkaç dakika sonra bir delikanlı, bir elinde şarap şişesi, diğerinde bir atkıyla, atmosferi hızla yaran bir kuyruklu yıldız etkisi yaratarak içeri daldı. Addie delikanlıyı sadece Henry'nin duvarlarındaki fotoğraflarda görmüş olmasına rağmen onun Robbie olduğunu daha ilk bakışta anladı.

Robbie, Bea'yı yanağından öpüp Josh'a el sallayarak ve Elise'i kucaklayarak koridordan salona geçti ve Henry'ye doğru döndüğü anda *onu* fark etti.

"Sen de kimsin?" dedi.

"Kabalık etme," dedi Henry. "Bu, Addie."

"Henry'nin çıktığı kız," dedi Bea. Addie bunu yapmamış olmasını dilerdi çünkü sözcükler Robbie'nin ruh hali üstünde soğuk su boca edilmiş gibi bir etki yarattı. Bunu Henry de görmüş olmalıydı çünkü kızın elini tuttu ve "Addie bir yetenek avcısı," dedi.

"Ah?" dedi Robbie yeniden canlanarak. "Ne tür yetenekler?"

"Sanat. Müzik. Her tür."

Robbie'nin kaşları çatıldı. "Yetenek avcıları belli bir konuda uzmanlaşmaz mı?"

Bea onu dirseğiyle dürtüp "Kibar ol," diyerek şarap şişesine uzandı.

"Yanımda birini getirmem gerektiğini bilmiyordum," dedi Robbie, Bea'nın peşi sıra mutfağa girerken.

Bea arkadaşının omzunu sıvazladı. "Josh'u ödünç alabilirsin."

Yemek masası, kanepeyle mutfak tezgâhının arasındaydı. Henry ilk iki şarap şişesini açarken, Bea masaya bir servis daha ekledi. Robbie şarap kadehlerini doldurdu, Josh bir salata kâsesini masaya getirdi, Elise fırındaki lazanyayı kontrol etti ve bütün bunlar olurken Addie ayakaltında durmamaya özen gösterdi.

Bütün ilgiyi üzerinde toplamaya ya da onunla hiç ilgilenilmemesine alışıktı. Bir yabancının dünyasının kısa süreli ama güneş alan merkezi olmaya ya da kenarındaki gölgede kalmaya. Oysa bu farklıydı. Bu yeniydi.

"Umarım hepiniz acıkmışsınızdır," dedi Bea, lazanyayı ve sarımsaklı ekmekleri masanın ortasına koyarken.

Henry'nin makarnayı görünce hafifçe yüzünü buruşturması üzerine, Addie kamyon yemekleriyle çektikleri ziyafeti hatırladı ve gülmemek için kendini zor tuttu. Kendisi her zaman açtı, son öğün çoktan mazi olmuştu, bu yüzden tabağını minnetle kabul etti.

Paris, Fransa
29 Temmuz 1751

IX

Bir kadının tek başına olması, utanılacak bir görüntüydü.

Bununla birlikte Addie fısıltılardan keyif almaya başlamıştı. Tuileries'de, etekleri bankın üstüne yayılmış halde oturuyor ve kitabının sayfalarını çevirirken, izlendiğini biliyordu. Daha doğrusu insanların gözlerini ona diktiklerini. Ama endişelenmek neye yarardı ki? Bir kadının güneşte tek başına oturması *suç* değildi ve dedikodular parkın dışına yayılamayacaktı zaten. Oradan geçenler belki irkilecek, tuhaflığı fark edeceklerdi ama daha dedikodusunu yapma fırsatını bulamadan, onu unutmuş olacaklardı.

Addie sayfayı çevirdi ve gözlerini basılı sözcüklerin üzerinde dolaştırdı. Bugünlerde, yiyecekler için duyduğu hevesi aratmayan bir heyecanla, gündelik beslenmesinin önemli bir parçası olarak kitap çalmaya başlamıştı. Romanları –maceraları ve kaçamakları– filozoflara tercih etmekle birlikte, bu kez elinde gözüne kestirdiği bir kapıdan girişini sağlamak için bir anahtar, bir aksesuar olarak tuttuğu bir kitap vardı.

Parktaki zamanlamasını ayarlamış, kenara doğru, Madam Geoffrin'in tercih ettiğini bildiği yolun üstündeki bir banka yerleşmişti. Ve kadın salınarak patikadan o tarafa doğru gelirken, ne yapacağını biliyordu.

Kendini kitaba kaptırmış gibi yaparak, sayfayı çevirdi.

Addie göz ucuyla kadının, bir adım gerisindeki, kucağı çiçeklerle dolu hizmetçisiyle yaklaştığını gördü ve gözlerini ki-

taptan ayırmadan ayağa kalktı, döndü ve kaçınılmaz çarpışma gerçekleşmeden önce iki adım attı. Kadını devirmemeye, sadece şaşırtmaya özellikle dikkat ederek kitabı aralarındaki boşluğa düşürdü.

"Aptal şey," diye çıkıştı Madam Geoffrin ona.

"Çok özür dilerim," dedi Addie aynı anda. "Canınız acıdı mı?"

"Hayır," dedi kadın, bakışları ona çarpan kadından kitaba çevrilirken. "Dikkatinizi bu kadar dağıtan neydi?"

Hizmetçi kitabı yerden alıp hanımefendisine uzattı.

Geoffrin kitabın başlığını inceledi.

Pensées Philosophiques; Filozofça Düşünceler.

"Diderot," dedi. "Sana böyle iddialı şeyler okumayı kim öğretti?"

"Babam."

"Bizzat kendisi mi? Ne talihli bir kızmışsın."

"Bu benim için bir başlangıçtı," dedi Addie, "ama hiçbir erkek bunu gerçek anlamda yapmayacağı için, kadınlar kendi eğitimlerinin sorumluluğunu almalı."

"Ne kadar doğru," dedi Geoffrin.

Diğer kadın bilmese de aslında bir senaryoyu oynuyorlardı. Çoğu insanın bir ilk izlenim bırakmak için tek bir fırsatı olurdu ama neyse ki Addie'nin birçok fırsatı olmuştu.

Kadının kaşları çatıldı. "Ama burada, parkta, hem de yanında bir hizmetkâr ya da sana göz kulak olacak biri bulunmadan? İnsanların arkandan konuşması seni endişelendirmiyor mu?"

Addie'nin yüzünden meydan okuyan bir gülümseme geçti. "Sanırım özgürlüğümü itibarıma yeğliyorum."

Madam Geoffrin keyiften çok şaşkınlık belirten bir ses çıkararak güldü. "Hayatım, sisteme karşı çıkmanın ve onunla oynamanın birçok yolu var. Adın ne senin?"

"Marie Christine," dedi Addie. "La Trémoille," diye ekledi kadının gözlerinin büyüdüğünü görmenin tadını çıkararak. Bir ayını soylu ailelerin adlarını ve Paris'e yakınlıklarını öğrenmeye adamış, çok fazla soruya neden olabilecekleri budadıktan sonra, elinde bir kuzenin kolayca gözden kaçırılabileceği kadar bol dallı bir ağaç kalmıştı. Ve neyse ki salon sahibesi bu kadın, herkesi tanımakla övünse de hepsini eşit şekilde tanıyamazdı.

"La Trémoille. *Mais non*[16]*!*" dedi Madam Geoffrin ama sözlerinde güvensizlik değil, sadece şaşkınlık vardı. "Charles seni bir sır olarak sakladığı için benden sıkı bir azar işitecek."

Addie olayın hiçbir zaman o noktaya gelmeyeceğini bilmesine rağmen "İşitmeli," dedi, mahcup bir sırıtışla. "Madam," dedi kitabı almak için elini uzatarak. "Gitsem iyi olur. *Sizin* itibarınızı da lekelemek istemem."

"Saçmalama," dedi Geoffrin gözleri zevkle parlayarak. "Ben skandallardan muaf sayılırım." Kitabını Addie'ye geri verdi ama bunu ayrılmak üzerelermiş gibi yapmadı. "Salonuma gelmelisin. Diderot'n da orada olacak."

Addie kısacık bir an tereddüt etti. Yolları son kez kesiştiğinde, yapmacık bir alçak gönüllülük sergileyerek hata yapmıştı. Ama o zamandan beri, salon sahibesinin ayaklarını yere sağlam basan kadınlardan hoşlandığını öğrenmişti, bu yüzden bu kez sevinçle gülümsedi. "Çok hoşuma gider."

"Harika," dedi Bayan Geoffrin. "Bir saat sonra gel."

Ve burası Addie'nin planını kusursuz bir şekilde örmesi gereken andı. Tek bir ilmeği bile kaçırırsa, her şeyi mahvedebilirdi.

Addie önüne baktı. Hayal kırıklığının yüzüne yansımasına izin vererek "Ah," dedi. "Korkarım eve gidip üstümü değiştirmeye vaktim olmayacak ama muhtemelen üstümdekiler yakışık almaz."

---

16 (Fr.) Olamaz. (yay. n.)

Diğer kadının cevabını nefesini tutarak bekledi ve Madam Geoffrin'in yanıtı, kolunu uzatmak oldu. "Hiç uğraşma," dedi. "Yardımcılarımın sana uygun bir şey bulacaklarından eminim."

Peşlerinde hizmetçiyle yan yana yürüdüler.

"Yollarımız neden daha önce hiç kesişmedi? Dikkate değer herkesi tanırız oysa."

"Ben dikkate değer değilim," dedi Addie. "Ve sadece yazı geçirmek için geldim."

"Aksanın gerçek bir Parisli aksanı."

"Zaman ve pratik," dedi Addie. Bu elbette doğruydu.

"Buna rağmen evlenmedin, öyle mi?"

Bir viraj ve bir sınav daha. Daha önce Addie ona defalarca dul kaldığını ve başından evlilik geçtiğini söylemişti ama bu kez, evlenmeye uygun olmadığı cevabında karar kıldı.

"Hayır," dedi. "İtiraf ediyorum ki kendime bir efendi istemiyorum ve henüz bir dengime rastlamadım."

Bu cevap ona ev sahibesinden bir gülücük kazandırdı.

Sorgu, parkı geçip Saint–Honoré Sokağı'na varana kadar devam etti ve Madam Geoffrin orada salonu için hazırlanmak üzere Addie'den ayrıldı.

Addie kadının gidişini biraz üzülerek izledi.

Bundan sonrasında tek başına olacaktı.

Hizmetçi onu üst kata çıkardı ve en yakındaki gardıroptan çıkardığı elbiseyi yatağın üstüne bıraktı. Yakasının etrafı bir kat dantelle çevrili, desenli ve işlemeli, ipek bir elbiseydi. Addie'nin seçeceği türden bir elbise değildi ama çok şıktı. Addie elbisede otlarla terbiye edilip fırına verilmeye hazırlanmış bir et parçası görmüş ve bu ona o dönemin Fransız modasını hatırlatmıştı.

Addie aynanın karşısına oturup saçlarını düzeltti ve alt kattaki kapıların açılıp kapanmasını dinledi. Gelen misafirlerin sürekli bir harekete neden olduğu bir evdi burası. Aralarına karışabilmek

için salonun büyük ölçüde dolmasını, odaların kalabalıklaşmasını beklemeliydi.

Addie saçlarını ve eteklerini son bir kez düzeltti ve aşağıdan gelen sesler aralara kadeh şıngırtılarının karıştığı bir devamlılık kazanınca, alt kata, ana salona indi.

Addie'nin bu salona ilk gelişi numara çevirmeden, şans eseri olmuştu. Bir kadının konuşmasına, en azından dinlemesine izin verilen, yargılanmadan ve küçümsenmeden tek başına hareket edebildiği bir yer bulmak onu şaşırtmıştı. Yiyeceklerden, içkilerden, sohbetten ve insanlardan büyük keyif almıştı. Yabancıların değil, arkadaşlarının arasındaymış gibi davranabilmişti.

Ta ki köşeyi dönüp Remy Laurent'ı görene kadar.

Oradaydı; Voltaire ile Rousseau'nun arasındaki bir tabureye tünemiş, parmakları hâlâ mürekkep lekeleri taşıyan ellerini sallayarak konuşuyordu.

Onu görmek Addie'de boşluğa adım atmak, eteğinin çiviye takılması gibi bir etki yaratmıştı.

Bir an dengesini kaybetmişti.

Âşığı, geçen zaman içinde katılaşmıştı; yirmi üçle elli bir yaş arasındaki fark, yüzünün çizgilerine yerleşmişti. Saatlerce aralıksız kitap okumaktan çizgilerin oluştuğu bir alın, burnunda bir gözlük. Ama sonra bir tartışma konusu gözlerindeki ışığı parlatınca, Addie onda bir zamanlar olduğu delikanlıyı, Paris'e büyük fikirler üreten büyük zihinleri bulmak için gelen o tutkulu genci görmüştü.

Ama bugün ortalıkta görünmüyordu.

Addie bir sehpadan bir kadeh şarap alıp duvara vuran bir gölge gibi, fark edilmeden ve kolaylıkla, odadan odaya geçti. Dinliyor, hoş sohbetlere katılıyor ve kendini tarihin katmanları arasında hissediyordu. Deniz hayatına yürekten bağlı bir doğa bilimciyle karşılaştı ve ona hiç deniz görmediğini itiraf ettiği

zaman, adam Addie'ye yarım saat boyunca kabuklu deniz hayvanlarının hayatını anlatarak onu eğlendirdi. Öğleden sonrayı ve hatta geceyi geçirmenin çok hoş bir yoluydu. Bu gece oyalanmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Altı sene olmuştu ama o olayı, onu düşünmek istemiyordu.

Güneş batarken, normal şarabın yerini porto şarabı aldı. Addie çok güzel vakit geçiriyor, bilim insanlarının, entelektüel erkeklerin arasında olmaktan keyif alıyordu.

Onun bunu mahvedeceğini tahmin etmeliydi.

Luc içeri, çizmelerinden kravatına kadar grinin tonlarından ve siyahtan oluşan bir kılık içinde, soğuk bir rüzgâr gibi girdi. Üstündeki tek renk belirtisi, yeşil gözleriydi.

Altı yıl olmuştu ve rahatlama, Addie'nin onu gördüğü anda hissettiklerini ifade etmek için yanlış sözcüktü ama ona en yakın duygu buydu. Bir ağırlığın yere bırakılması, verilen bir nefes, rahat bir nefes alan bir vücut. İçinde basit ve fiziksel rahatlamanın, bilinmeyeni kesin olanla değiş tokuş etmenin verdiği ferahlamanın ötesinde bir haz yoktu.

Addie beklerken, artık beklememe haline geçmişti.

Şimdi kendini belaya ve kedere hazırlıyordu.

"Mösyö Lebois," dedi Madam Geoffrin misafirini karşılarken ve Addie bir an, yollarının kesişmesi sadece tesadüf sonucu olabilir mi, gölgesi de bu salonu ve içinde barınan zihinleri seviyor olabilir mi, diye düşündü ama burada toplanan insanlar, tanrılara değil, ilerlemeye tapardı. Ve Luc'ün ilgisi daha şimdiden *ona* odaklanmış, yüzü cilveli ve tehditkâr bir ışıkla aydınlanmıştı.

"Madam," dedi Addie'nin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Korkarım kapılarınızı çok fazla açmışsınız."

Addie'nin kalbi duracaktı sanki. Salondaki konuşmalar bir anda kesilir gibi olurken, Madam Geoffrin bir adım geri çekildi. "Ne demek istiyorsunuz?"

Addie geri çekilmeye çalıştı ama salon kalabalıktı ve yolu bacaklar ve sandalyelerle kapanmıştı.

"Şuradaki kadın." Bütün gözler Addie'nin olduğu tarafa çevrildi. "Onu tanıyor musunuz?" Madam Geoffrin elbette onu tanımıyordu –unutmuştu– ama böyle bir hatayı kabullenmeyecek kadar terbiyeliydi.

"Salonum çok insana açıktır, mösyö."

"Bu kez fazla cömert davranmışsınız," dedi Luc. "Bu kadın bir üçkâğıtçı ve hırsızdır. Gerçek anlamda rezil bir yaratıktır. Baksanıza." Eliyle işaret etti. "Üstünde sizin tuvaletlerinizden biri var. Arkanızı dönünce giysinizden fazlasını çalmadığından emin olmak için ceplerini yoklasanız iyi olur."

Ve bir anda, Addie'nin oyununu kendi oyununa çeviriverdi.

Addie kapıya yöneldi ama etrafı ayağa kalkmış erkeklerle çevriliydi.

"Durdurun onu," dedi Geoffrin ve Addie'nin her şeyi bırakıp onları iterek kapıya, salondan dışarı koşmaktan ve geceye karışmaktan başka seçeneği kalmadı.

Elbette peşinden gelen olmadı.

Luc dışında.

Karanlık usul usul kıkırdayarak onun peşi sıra dışarı çıktı.

Addie ona döndü. "Benimle uğraşmaktan daha önemli işlerin olduğunu sanıyordum."

"Oysa ben bu işi çok eğlenceli buluyorum."

Addie başını iki yana salladı. "Bu hiçbir şey değil. Sadece bir anı lekeledin, bir geceyi mahvettin ama *özelliğim* sayesinde bende bunlardan bir milyon tane daha var. Kendimi yeniden yaratma olanaklarım sonsuz. Şimdi tekrar içeri girebilirim ve hakaretlerin tıpkı benim yüzüm gibi unutulmuş olur."

Luc'ün yeşil gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. "Sanırım sözümün seninki kadar hızlı silinmediğini görürsün." Omuz

silkti. "Elbette seni hatırlamazlar. Ama fikirler anılardan daha vahşidir ve kök salmaları çok daha hızlı olur."

Addie'nin Luc'ün haklı olduğunu anlaması elli yıl sürecekti.

Fikirler gerçekten de anılardan daha *vahşiydi.*

Ve Addie de onların tohumlarını ekebilirdi.

New York
16 Mart 2014

X

Bu akşamda bir sihir vardı.

Basit bir eylemdeki meydan okuma zevki.

Addie ilk bir saati nefesini tutup kendini felakete hazırlayarak geçirdi ama salata ile ana yemek; ilk kadeh ile ikincisi arasında bir yerde, tuttuğu nefesi bıraktı. Henry ve Elise'in arasında, sıcaklık ve kahkahanın ortasında otururken, neredeyse bunun gerçek ve kendisinin oraya ait olduğuna, normal bir akşam yemeği davetinde, normal bir delikanlının yanında oturan, normal bir kız olduğuna inanacaktı. Bea'yla sanattan, Josh'la Paris'ten, Elise'le şaraptan konuştular. Henry'nin eli masanın altında dizini bulmuştu ve her şey muhteşem denecek kadar basit ve sıcacıktı. Addie bu akşam, dilinin üstündeki bir çikolata parçası gibi hiç bitmesin, erimeden önce her anının tadını çıkarsın istiyordu.

Josh'un akşam boyunca süren flört çabasına rağmen, bir tek Robbie mutsuz görünüyordu. Oturduğu yerde, spot ışığı arayan bir gösteri sanatçısı gibi, kıpırdanıp duruyordu. Çok fazla ve çok hızlı içiyor, birkaç dakikadan uzun oturamıyordu. Addie'nin Henry'de gördüğü huzursuz enerjinin aynısıydı ama bu akşam *o* bir şekilde son derece huzurlu görünüyordu.

Elise tuvalete gidince, Addie *buraya kadar*, diye düşündü, diğerlerini de devirecek ilk domino taşı. Ve tahmin ettiği gibi, kız masaya dönünce Addie, onun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördü ama bu, belli etmek yerine gizlediğiniz mahcubiyetlerdendi.

Elise hiçbir şey demedi; sadece kafasının içini boşaltmak ister gibi başını sallayarak gülümsedi. Addie onun belki de içkiyi fazla kaçırdığını düşündüğünü ve tatlıdan önce Beatrice'i bir kenara çekip "Bu Addie de kim?" diye fısıldadığını hayal etti.

Bu arada Robbie ve ev sahibeleri, derin bir sohbete dalmışlardı.

Robbie sızlanır gibi, "Bea," dedi. "Ne olur sanki..."

"Benim davetim, benim kurallarım. *Senin* doğum gününde, Bushwick'teki bir seks kulübüne gitmiştik."

Robbie gözlerini devirdi. "Orası teşhirci temalı bir müzik mekânıydı."

"Bir seks kulübüydü," dediler Henry ve Bea aynı anda.

"Bir dakika," diyen Addie sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bugün doğum günün mü?"

"Hayır," dedi Bea üstüne basa basa.

"Beatrice doğum günlerinden nefret eder," diye açıkladı Henry. "Bize doğum gününün tarihini söylemiyor. En fazla nisanda olduğu bilgisini edinebildik. Ya da martta. Ya da mayısta. Bu nedenle bahar aylarında verilen herhangi bir yemek davetinin doğum gününe yakın olması mümkün."

Bea şarabından bir yudum aldı ve omuz silkti. "Bunda hiçbir anlam göremiyorum. Alt tarafı bir gün işte. Bunca baskı yüklemek neden?"

"Hediye alabilmek için elbette," dedi Robbie.

"Anlıyorum," dedi Addie. "En güzel günlerimiz planlamadıklarımızdan çıkıyor."

Robbie ona dik dik baktı. "Adım ne demiştin? Andy miydi?"

Addie onu düzeltmeye yeltendi ama harfler boğazında tıkanıp kaldı. Lanet boynuna dolanarak kelimeyi boğdu.

"Addie," dedi Henry. "Ve pislik gibi davranıyorsun."

Masada bir gerginlik oldu ve Elise negatif enerjiyi ortadan kaldırmak için bir pötifura uzanıp, "Bu tatlılar müthiş, Henry," dedi.

"Addie buldu," dedi Henry.

Ve bu, Robbie'nin sabrının taşmasına yetti. Nefesi kesilir gibi bir ses çıkarıp masayı iterek ayağa kalktı.

"Sigara içmeliyim."

"İçeride olmaz," dedi Bea. "Çatıya çık."

Addie bunun bu güzel akşamın sonu, kapının çarpılarak yüzüne kapanacağı an olacağını biliyordu çünkü onları durduramazdı ve görüş alanlarından bir kez çıkarsa...

Josh da ayağa kalktı. "Bana da iyi gelecek."

"Bunu bulaşıktan kaytarmak için yapıyorsunuz," dedi Bea ama iki genç adam çoktan kapıya yönelmişler, Addie görüş alanlarından ve zihinlerinden çıkmıştı bile. *Gece yarısı oldu*, diye düşündü, *sihrin bitişi böyle olacak, yeniden bal kabağına dönüşeceksin.*

"Gitsem iyi olur," dedi.

Bea onu kalmaya ikna etmeye çalıştı ve Robbie'ye aldırmamasını söyledi. Addie bunun Robbie'nin hatası olmadığını, çok uzun bir gün geçirdiğini söyledi, güzel yemek ve sohbet için teşekkür etti ve bu kadar ileri gidebildiği, bu zamanı, bu akşamı, bu kısacık normalliği yaşayabildiği için gerçekten de şanslıydı.

"Addie, bekle," dedi Henry ama Addie onu kısacık öpüp kendini daireden dışarı attı ve merdiveni inip sokağın karanlığına çıktı.

Derin bir iç çekti ve ciğerleri ani soğuktan sızlayınca yavaşladı. Aralarındaki kapılara ve duvarlara rağmen, arkasında bıraktığı şeyin ağırlığını üstünde hissedebiliyordu. Keşke kalabilseydi, keşke Henry, *bekle*, deyince ona, *sen de gel*, diyebilseydi ama onu bir seçim yapmak zorunda bırakmanın haksızlık olacağını biliyordu. Henry köklerle doluyken, onun sadece dalları vardı.

Ve sonra arkasında ayak sesleri duydu, yavaşladı ve bunca zaman sonra bile, Luc'ü görmeyi bekleyerek ürperdi.

Onun kırılgan olduğu anları daima hisseden Luc'ü.

Ama gelen, karanlık değil, gözlükleri buğulanmış, paltosunun önü açık bir delikanlıydı.

"Çok hızlı çıktın," dedi Henry.

"Yetiştin," dedi Addie.

Belki suçluluk hissetmeliydi ama sadece minnet duyuyordu.

Bir şeyleri kaybetmek konusunda ustalaşmıştı.

Ama Henry hâlâ oradaydı.

"Arkadaşlar bazen sorun çıkarabiliyor, değil mi?"

"Evet," dedi Addie bu konuda hiçbir fikri olmamasına rağmen.

"Özür dilerim," dedi Henry başıyla binayı işaret ederek. "Ona ne oldu, bilmiyorum."

Oysa Addie biliyordu.

İnsan yeterince uzun yaşayınca, başka insanları kitap gibi okuyabiliyordu. Robbie bir aşk romanıydı. Bir kırık kalpler masalı. Aşk acısı çektiği o kadar belliydi ki.

"Sadece arkadaş olduğunuzu söylemiştin."

"Öyleyiz," dedi Henry ısrarla. "Ben onu ailemden biri gibi seviyorum, her zaman da seveceğim. Ama ben... asla..."

Addie, Robbie'nin başını Henry'nin yanağına doğru eğdiği fotoğrafı düşündü. Bea'nın onun Henry'nin çıktığı kız olduğunu Robbie'ye söylediği anda çocuğun yüzünün aldığı şekli hatırladı. Henry bunu nasıl göremezdi ki?

"O sana hâlâ âşık."

Henry bir balon gibi söndü. "Biliyorum," dedi. "Ama ben onu sevemem."

Sevemem. Sevmeyeceğim, değil, *sevmemeliyim,* değil.

Addie, Henry'nin gözlerinin içine baktı.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Ne söylemesini beklediğini, kalıcı varlığını hangi gerçeğin izah edebileceğini bilmiyordu ama bir an, Henry ona bakarken, gözlerinden kısacık ve göz kamaştıran bir hüzün geçti.

Sonra Addie'yi kendine çekti ve yumuşacık, yenilgiyi kabullenmiş bir sesle, "O kadar tokum ki," dedi.

Addie kendini tutamayıp güldü.

Hava aynı yerde durmak için fazla soğuktu bu yüzden karanlıkta yürümeye başladılar ve Addie, Henry'nin evine geldiklerini mavi kapıyı görene dek fark etmedi bile. O kadar yorgundu ve Henry öylesine sıcacıktı ki gitmek istemedi, zaten Henry de gitmesini söylemedi.

New York
17 Mart 2014

XI

Addie şimdiye dek yüzlerce farklı şekilde uyanmıştı.

Tenini kaplayan buz tabakasıyla ya da yakıcı bir güneş altında. Boş yerlerde ve boş olması gereken yerlerde. Başının üstünde savaşlar koparken ve bir gemi gövdesi okyanusta sarsılırken. Sirenlerle, şehir gürültüleriyle, sessizlikle ve hatta bir keresinde, başının yanına kıvrılmış bir yılanla.

Ama Henry Strauss onu öpücüklerle uyandırdı.

Öpücükleri çiçek soğanları gibi teker teker ekiyor, onları teninde çiçek açmaya bırakıyordu. Addie gülümseyerek Henry'ye döndü ve onun kollarını bir pelerin gibi üstüne çekti.

Karanlık, kafasının içinde, *bensiz daima yalnız olacaksın,* diye fısıldadı.

Ama Addie onun yerine Henry'nin kalp atışını, saçlarının arasına usulca *aç mısın,* diye mırıldanan sesini dinledi.

Saat geç olmuştu ve işte olması gerekirdi ama Addie'ye Son Kelime'nin pazartesi günleri kapalı olduğunu söyledi. Addie'nin küçük ahşap tabelayı ve her günün yanında yazılı olan açılış kapanış saatlerini hatırladığını biliyor olamazdı. Dükkân sadece perşembeleri kapalıydı.

Addie onu düzeltmedi.

Giyindiler ve ağır adımlarla köşedeki dükkâna yürüdüler. Henry tezgâhtan yumurtalı ve peynirli sandviç alırken, Addie meyve suyu bulmak için kasaya gitti.

Ve çıngırağı o zaman duydu.

Kızıl kahverengi saçları ve tanıdık yüzü o zaman gördü. Robbie dükkândan içeri girerken. İşte o zaman, insanın adımını boşluğa atıp dengesini aniden kaybettiği anlarda olduğu gibi, yüreği ağzına geldi.

Addie kaybetmek konusunda ustalaşmıştı.

Ama hazır değildi.

Zamanı durdurmak, gizlenmek, yok olmak istedi.

Ama bu kez, hiçbirini yapamazdı. Robbie, Henry'yi; Henry, Addie'yi görüyordu. Tek yönlü sokaklardan oluşan bir üçgen gibiydiler. Henry'nin kolunu onun beline sarması ve Robbie'nin buz gibi bakışlarını Addie'ye dikip "Bu kim?" diye sormasıyla kendilerini bir hafıza, yokluk ve korkunç talih komedisi içinde buldular.

"Çok komik," dedi Henry. "Hâlâ sarhoş musun yoksa?"

Robbie ona içerleyerek geri çekildi. "Ben... Ne? Hayır. Bu kızı daha önce hiç görmedim. Bana biriyle tanıştığını hiç söylemedin."

Ağır çekim bir araba kazası gibiydi ve Addie bunun gerçekleşmesinin an meselesi olduğunu, kaçınılmaz bir insan, mekân, zaman ve şartlar çarpışmasının yaşanmak üzere olduğunu biliyordu.

Henry imkânsız bir şeydi. Onun tuhaf ve güzel vahası. Ama aynı zamanda, bir insandı ve insanların dostları, aileleri ve onları diğer insanlara bağlayan binlerce ipleri olurdu. Addie'nin aksine Henry hiçbir zaman bağsız kalmamış, boşlukta var olmamıştı.

Bu yüzden, bu durum kaçınılmazdı.

Ama Addie yine de buna hazır değildi.

"Tanrı aşkına, Robbie, onunla *daha yeni* tanıştın."

"Öyle olsa hatırlayacağımdan eminim," diyen Robbie'nin bakışları karardı. "Ama yine de bugünlerde seni takip etmek hayli zor."

Henry araya girerken aralarındaki boşluk çöktü. Addie önce davrandı ve Henry'nin elini havaya kalkarken yakalayıp onu geri çekti. "Henry, dur."

Addie, Henry ile kendisini çok güzel bir kavanoza koymuştu. Ama cam çatlamaya başlamıştı. Aradan su sızıyordu.

Robbie, Henry'ye afallamış, ihanete uğramış gibi bakıyordu. Addie anlıyordu. Bu haksızlıktı. Daima öyle olmuştu.

Addie "Haydi, gel," dedi Henry'nin elini sıkarak.

Henry'nin dikkati nihayet ona yöneldi. "Lütfen," dedi Addie. "Benimle gel."

Sokağa çıktıklarında sabahın huzuru, portakal suyu ve sandviçlerle birlikte geride kalmıştı.

Henry öfkeden titriyordu. "Çok özür dilerim," dedi. "Robbie bazen pislik gibi davranabiliyor ama bu..."

Addie gözlerini kapadı ve duvara yaslandı. "Onun hatası değil." Durumu kurtarabilir, parmaklarını çatlakların üstünde tutarak kırılan kavanozu bir arada tutabilirdi. Ama daha ne kadar? Henry'yi daha ne kadar kendine saklayabilirdi ki? Onun laneti fark etmesine daha ne kadar engel olabilirdi?

"Onun beni hatırladığını sanmıyorum."

Henry'nin gözleri kısıldı. Kafası karışmıştı. "Nasıl *hatırlamaz*?"

Addie tereddüt etti.

Yanlış sözcük yokken dürüst olmak kolaydı çünkü sözcükler yer etmezdi. Söylediklerinizsadece size aitken.

Ama Henry farklıydı. Onu duyuyordu, *hatırlıyordu* ve Addie bir anda her kelimenin ağırlığını ayrı ayrı hissetti. Dürüstlük çok ağır bir şeydi.

Tek bir şansı vardı.

Başka herkese yapacağı gibi, ona yalan söyleyebilirdi ama buna bir kez başlarsa, bir daha arkası kesilmezdi ve daha önemlisi, ona yalan söylemek *istemiyordu*. Duyulmak ve görülmek için o kadar çok beklemişti ki.

Böylece kendini gerçeği anlatmaya itti.

"Bilirsin, hani bazı insanlarda yüz körlüğü olur. Arkadaşlarına, ailelerine, bütün hayatları boyunca tanıdıkları insanlara bakar ve onları tanımazlar hani?"

Henry'nin kaşları çatıldı. "Teoride, elbette..."

"Pekâlâ, bende tam tersi var."

"Herkesi mi hatırlıyorsun?"

"Hayır," dedi Addie. "Yani evet, hatırlıyorum ama bahsettiğim bu değil. İnsanlar beni unutuyor. Yüzlerce kez karşılaşsak bile. Unutuyorlar."

"Bu hiç mantıklı değil."

Tabii ki değildi.

"Biliyorum," dedi Addie, "ama gerçek bu. Şu anda o dükkâna geri dönsek, Robbie beni yine hatırlamaz. İkimizi tanıştırabilirsin ama uzaklaştığım anda, görüş alanından çıktığım anda, beni yine unutur."

Henry başını iki yana salladı. "Nasıl? Neden?"

Küçücük sorular. Kocaman bir cevap.

Çünkü aptallık ettim.

Çünkü korkmuştum.

Çünkü dikkatsiz davrandım.

"Çünkü," dedi Addie sırtını beton duvara yaslayarak, "ben lanetliyim."

Henry ona bakakalmış, gözlüğünün arkasında kaşları çatılmıştı. "Anlamıyorum."

Addie sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Ve sonra, gerçeği anlatmaya karar verdiği için, öyle yaptı.

"Adım Addie LaRue. 1691'de Villon'da doğdum. Babam Jean, annem Marthe idi ve yaşlı bir porsuk ağacının arkasındaki taş bir evde yaşardık..."

Villon-sur-Sarthe, Fransa
29 Temmuz 1764

XII

At arabası nehrin yanında sarsılarak durdu.

"Sizi daha ileri de götürebilirim," dedi sürücü dizginleri sıkıca tutarak. "Hâlâ bir buçuk kilometre uzaktayız."

"Sorun değil," dedi kız. "Yolu biliyorum."

Meçhul araba ile sürücü dikkat çekebilirdi ve Addie buradan ayrıldığı gibi, bu yerin her santimini öğrendiği şekilde, yaya geri dönmeyi yeğlerdi.

Adama ücretini ödedi ve gri pelerininin etekleri tozu toprağı süpürerek indi. Yanına valiz almaya zahmet etmemiş, hafif seyahat etmeyi, daha doğrusu nesnelerden onları bulduğu kadar kolay vazgeçmeyi öğrenmişti. Böylesi çok daha basitti. Bir şeylere tutunmaya çalışmak çok zordu.

"Demek buralısınız?" diye sordu adam. Addie gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Evet," dedi. "Ama uzun zamandır yoktum."

Sürücü onu baştan ayağa süzdü. "*Çok* uzun olmasa gerek."

"Bilseydiniz şaşardınız," dedi Addie. Adam kamçısını şaklattı ve araba sarsılarak harekete geçince, iliklerine kadar tanıdığı bir toprakta yine yalnız kaldı. Elli yıldır adım atmadığı bir yerde.

Tuhaftır ki köyünden uzakta geçirdiği zaman, köyünde geçirdiği zamanı ikiye katlamasına rağmen, burası ona hâlâ evi gibi geliyordu.

Addie geri dönme kararını ne zaman ya da nasıl aldığını bilmiyordu. Sadece baharın yaz gibi gelmeye başladığı andan itibaren içinde bir fırtına gibi biriktiğini biliyordu. Yağmuru vadeden bir ağırlığın gittikçe yaklaştığını, sonunda ufukta koyu renkli bulutlar gördüğünü ve kafasının içinde fırtınanın onu gitmeye davet eden gümbürtüsünü duyduğunu.

Belki de bu dönüş, bir tür ritüeldi. Bir kendini arındırma, Villon'u tamamen geçmişte bırakma yolu. Belki de ondan kopmaya çalışıyordu. Ya da ona tutunmaya.

Kalmayacaktı. Yalnızca o kadarını biliyordu.

Sarthe'ın üzerinde güneş parlıyordu ve bir an ellerini sığ nehre sokup dua etmeyi düşündü ama artık nehir tanrılarına sunacak ve söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı. İhtiyacı olduğunda, ona cevap vermemişlerdi zaten.

Dönemecin etrafında ve ağaçlığın ötesinde, alçak tepelerin arasından bir vadiye kondurulmuş gri, taş evleriyle Villon yükseliyordu. Biraz büyümüş, orta yaşlı bir adam gibi, santim santim dışa doğru yayılarak genişlemişti ama hâlâ Villon'du. Kilise, köy meydanı ile köy merkezinin ötesinde ormanın başladığı koyu yeşil sınır, hâlâ yerli yerindeydi.

Addie köyün içinden geçmek yerine, güney istikametinde etrafından dolaştı.

Eve doğru.

Yaşlı porsuk ağacı hâlâ yolun sonunda, nöbetteydi. Elli sene dallarına birkaç düğüm daha eklemiş, tabanını biraz daha genişletmişti ama hâlâ aynıydı. Ve bir an için, Addie'nin tek görebildiği evin bir ucuyken, zaman titreşerek kaydı ve Addie yeniden yirmi üç yaşına; kalçasına dayadığı çamaşır sepeti ya da kolunun altında çizim defteriyle, köyden, nehirden ya da Isabelle'lerden eve döndüğü zamana savruldu. Açık kapıdan bilekleri unla kaplı annesini görmesi, babasının baltasının düzenli vuruşlarını, kısrak-

ları Maxime'in kuyruğunu sallayarak otlarken usulca kişnemesini duyması an meselesiydi.

Ama sonra eve yaklaşırken, bu yanılsama tuzla buz oldu. At gitmişti elbette ve babasının bahçedeki atölyesi yorgun bir duruşla yan yatmıştı. Annesiyle babasının kulübesi yabani otların bürüdüğü çimenlerin ortasında, karanlık ve sessiz duruyordu.

Ne beklemişti ki?

Elli sene. Addie artık burada olmayacaklarını *biliyordu* ama evin çürümeye terk edilmiş, ıssız görüntüsü yine de sinirini bozdu. Ayakları kendi bildiklerini okuyarak onu toprak yoldan götürdü ve bahçeden geçirip babasının atölyesinin yan yatmış harabesine ulaştırdı.

Addie ahşabı çürümüş ve yer yer ufalanmış kapıyı iterek içeri girdi.

Kırık tahtaların arasından süzülen güneş ışığı, karanlığa çizgiler çiziyordu ve havada taze yontulmuş ağaç yerine, topraksı ve tatlı bir çürüme kokusu vardı. Bütün yüzeyler küfle, rutubetle ve tozla kaplıydı. Babasının her gün bilediği aletler, şimdi kaderlerine terk edilmiş, kızıl kahve renginde pas tutmuştu. Raflar çoğunlukla boştu. Ahşap kuşlar gitmişti ama bir örümcek ağının ve kir örtüsünün altında, yarısı tamamlanmış, büyük bir kâse duruyordu.

Addie elini tozların arasından kaydırdı ve tozların o, elini çeker çekmez eski şeklini almasını izledi.

Babası öleli ne kadar zaman olmuştu acaba?

Kendini bahçeye çıkmaya zorladı ve durdu.

Ev canlanmıştı ya da en azından içinde hayat belirtisi vardı. Bacasından incecik bir duman yükseliyordu. Bir pencere açıktı ve ince perdeler esintiyle usul usul dalgalanıyordu.

Burada *hâlâ* biri yaşıyordu.

Addie gitmesi gerektiğini biliyordu, burası artık ona ait değildi ama kendini avluyu geçerken ve kapıyı tıklatmak için elini

kaldırırken buldu. O geceyi, başka bir ömrün o son gecesini hatırlayınca parmakları yavaşladı.

Kararı eline bırakarak orada, basamakta durdu ama geldiğini çoktan duyurmuştu. Perde kıpırdandı ve pencerenin önünden bir gölge geçti. Addie, kapı incecik aralanmadan önce iki ya da üç adım geri çekilebildi. Kapı ancak kırışık bir yanağın ve ters ters bakan mavi bir gözün görüneceği kadar aralanmıştı.

"Kim o?"

Kadının sesi kırılgan ve cılızdı ama yine de taş olup Addie'nin göğsüne oturdu, nefesini kesti. Ölümlü olsaydı, zihni zamanla yumuşasa bile, bu sesi, annesinin sesini hatırlayacağından emindi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve işte oradaydı. Kış vakti solan bir bitkiden farksız, kemikli parmaklarıyla eskimiş bir şalı tutuyordu. Yaşlanmıştı, kadim bir yaşlılıktı bu ama capcanlıydı.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu ama sesinde bir tanıma belirtisi yoktu, sadece yaşlılığın ve emin olamamanın şüphesi vardı.

Addie başını hayır der gibi salladı.

Sonrasında *acaba evet mi demeliydim*, diye düşünecekti. Annesinin anılardan arınmış zihni bu tek gerçeğe yer açabilir miydi? Kızını şömine başında oturmaya, onunla basit bir öğünü paylaşmaya davet edebilir miydi? Belki o zaman oradan ayrılırken, Addie'nin elinde, annesinin onu dışlayan halinden başka, tutunabileceği bir şey daha kalabilirdi.

Ama evet demedi.

Kendine karşısındaki bu kadının, o, onun kızı olmaya son verince annesi olmaya son verdiğini hatırlatmaya çalıştı ama elbette işler böyle yürümüyordu. Ama yürümeliydi. Addie yeterince acı çekmişti ve kadının yüzündeki şok ifadesi kesin olsa da acı yüzeyseldi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Marthe LaRue.

Bu, Addie'nin cevaplayamayacağı bir diğer soruydu çünkü bilmiyordu. Yaşlı kadının omzunun üstünden bir zamanlar yu-

vası olan loş hole baktı ve o anda göğsünün içinde tuhaf bir umut belirdi. Annesi hayattaysa, o zaman belki de, belki de... Oysa biliyordu. Atölyenin kapısındaki örümcek ağlarından, yarısı tamamlanmış kâsenin üstündeki tozdan. Annesinin yüzündeki bitkin ifadeden ve arkasındaki kulübenin karanlık ve pejmürde halinden anlamıştı.

"Özür dilerim," dedi geri çekilirken.

Kadın ona ne için özür dilediğini sormadı, o uzaklaşırken gözünü kırpmadan bakmakla yetindi.

Kapı gıcırtıyla kapandı. Addie oradan ayrılırken, annesini bir daha hiç görmeyeceğini anlamıştı.

New York
17 Mart 2014

XIII

Sözcükleri söylemek kolaydı.

Ne de olsa işin zor kısmı hiçbir zaman hikâye olmamıştı.

Bu, Addie'nin defalarca paylaşmaya çalıştığı bir sırdı. Isabelle'le, Remy'yle, arkadaşlarla, yabancılarla ve ona kulak verebilecek herkesle. Her defasında ifadelerinin duygusuzlaştığını, ona boş boş bakmaya başladıklarını ve kendi sözcüklerinin havada, dumanın dağılmadan önceki hali gibi, asılı kaldığını görmüştü.

Ama Henry, Addie'ye bakıyor ve onu dinliyordu.

Addie'nin ona evlilik törenini, cevapsız kalan dualarını, şafak sökerken ve alaca karanlık çökerken yaptığı sunuları anlatmasını dinledi. Ormandaki karanlığı, onun erkek kılığında dolaştığını, dileğini, karanlığın dileğini reddedişini ve hatasını anlatmasını.

Onu artık istemediğim zaman ruhum senin olsun.

Sonsuza dek yaşamayı, unutulmayı ve pes etmeyi anlatmasını dinledi. Addie sözünü tamamlayınca nefesini tutarak Henry'nin gözlerini kırpıştırmasını ve ne diyecektin diye sormasını bekledi. Oysa delikanlının gözleri öyle tuhaf bir şekilde kısılmıştı ki Addie kalbi hızla çarparak onun, söylediği her kelimeyi duyduğunu anladı.

"Bir anlaşma mı yaptın?" diye sorarken sesinde bir kopukluk, sinir bozucu bir sükûnet vardı.

Ve Addie'nin anlattıkları, tabii ki kulağa delice geliyordu.

Henry elbette ona inanmayacaktı.

Addie onu böyle kaybedecekti demek. Hafıza yüzünden değil, anlattıklarına inanmadığı için.

Ve sonra beklenmedik bir şekilde, Henry *güldü.*

Bir bisiklet demirine yaslandı ve başını ellerinin arasına alıp güldü. Addie onun delirdiğini, sözleriyle içinde bir şeyi kırdığını, hatta Henry'nin onunla alay ettiğini düşündü.

Ama bu, bir esprinin arkasından gelen gülüşlerden değildi.

Deli gibi, nefes nefeseydi.

"Demek bir anlaşma yaptın," dedi Henry bir kez daha.

Addie yutkundu. "Bak, kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama..."

"Sana inanıyorum."

Afallayan Addie gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Sana inanıyorum," dedi Henry tekrar.

Bunlar *seni hatırlıyorum,* kadar nadiren duyduğu iki küçük kelimeydi ve ona yetmeliydi. Ama yetmedi. Hiçbir şey anlam ifade etmiyordu; Henry de bu olanlar da. Başından beri etmemişti ve Addie bilmesi hayalini yerle bir edecekmiş gibi, sormaya, öğrenmeye korkmuştu ama Henry'nin omuzlarındaki çatlakları görebiliyor, onları göğsünde hissedebiliyordu.

Kimsin sen, diye sormak istedi. *Neden farklısın? Başka kimsenin hatırlamadıklarını nasıl hatırlayabiliyorsun? Bir anlaşma yaptığıma nasıl inanıyorsun?*

Sonunda ağzından tek bir kelime çıktı:

"Neden?"

Henry elini yüzünden çekti ve başını kaldırıp ateşlenmiş gibi parlayan yeşil gözleriyle ona baktı.

"Çünkü ben de yaptım," dedi.

YAĞMURDA ISLANMAYAN ADAM

Eserin Adı: *Sevgiye Açık*

Sanatçı(lar): Muriel Strauss (tasarım) ve Lance Harringer (üretim)

Tarih: 2011

Malzeme: Alüminyum, çelik ve cam heykel

Konum: Tisch Güzel Sanatlar Okulu'ndan ödünç

Tanım: Aslen üzerine küçük delikler açılmış alüminyum kalbin bir kovanın üstünde asılı durduğu interaktif bir yerleştirme olarak sergilenmiştir. Metal kalbin yanındaki bir masada çeşitli biçimlerde ve farklı renklerde sıvılarla –kimi su, kimi alkol, kimi boya– dolu irili ufaklı kavanozlar dururdu ve katılımcılardan cam kavanozlardan birini seçip içindeki sıvıyı kalbin içine boşaltmaları istenmişti. Sıvı, dökülen maddenin akışkanlığına bağlı olarak değişen bir hızla deliklerden sızmaya başlıyordu.

Eser Hakkında Bilgi: Bu heykel Strauss'un son sınıf bitirme portföyü olan aile temalı koleksiyonun ana parçasıdır. O dönemde Strauss, ailesinin hangi üyesinin hangi parçayla eşleştiğini belirtmemişti ama *Sevgiye Açık*'ın seri monogamiden kaynaklanan takatsizliğe bir saygı duruşu ve dengesiz sevgi ile yakınlığın tehlikelerine bir gönderme olduğunda ısrar etmişti.

Tahminî Değer: Bilinmiyor. Eser Tisch'e sanatçı tarafından kalıcı olarak sergilenmek üzere verilmiştir.

New York
4 Eylül 2013

I

Oğlan kırık bir kalple doğmuştu.

Doktorlar kalbine ulaştılar, kırıkları birleştirip tek parça haline getirdiler ve sağ kaldığı için şanslı sayılan bebek, evine gönderildi. Artık daha iyi olduğunu ve normal bir hayat yaşayabileceğini söylüyorlardı ama oğlan büyüdükçe içeride bir sorun bulunduğuna daha fazla ikna oluyordu.

Kan pompalanıyor, kapakçıklar açılıp kapanıyordu, taramalarda ve ekranlarda her şey olması gerektiği gibi işliyordu. Ama bir sorun vardı.

Kalbini fazla açık bırakmışlardı.

Göğsünün zırhını geri kapatmayı unutmuşlardı.

Bu yüzden şimdi... çok fazla hissediyordu.

Başka insanlar onu duygusal olarak nitelerdi ama bundan daha fazlasıydı. Radyonun düğmesi bozulmuş, ses sonuna kadar açılmıştı. Sevinç anları kısa sürüyordu ama onu havalara uçuruyordu. Acı anları ise uzadıkça uzuyor ve dayanılmaz gürültülü oluyordu.

İlk köpeği öldüğü zaman, Henry bir hafta ağladı. Annesiyle babası tartışırken, sözcüklerinin şiddetine dayanamayıp evden kaçtı. Onu geri getirmek için bir günden fazla uğraştılar. David çocukluk ayısını atınca, ilk kız arkadaşı Abigail onu dansta ekince, sınıfta bir domuzun içini açmaları gerekince, büyükbabasının ölmeden önce ona verdiği kartı kaybedince, son sınıftaki yolcu-

lukları sırasında Liz'in onu aldattığını öğrenince, Robbie onu üçüncü sınıftan önce terk edince... Yaşanan ne kadar küçük ya da ne kadar büyük olursa olsun, her defasında kalbi göğsünün içinde tekrar kırılıyormuş gibi hissetti.

Sırf sesi kısmak için babasının içkisinden gizlice ilk yudumunu aldığında on dört yaşındaydı. Acıyı yatıştırmak için annesinin ilaç dolabından iki hap yürüttüğünde on altı. Teninin çatlayıp parçalandığını gördüğünü sanacak kadar uyuşturucu etkisi altında olduğunda ise yirmi yaşındaydı.

Kalbinde bir cereyan vardı.

Işığı içeri alıyordu.

Fırtınaları.

Her şeyi içeri alıyordu.

Vakit müthiş bir hızla ilerliyordu.

Siz ne seçerseniz seçin, bunun yüzlerce diğer şeyi *yapmamak* anlamına geleceği düşüncesiyle felç olurken, okul göz açıp kapayana kadar yarılanıyordu ve böylece sonunda ilahiyatta karar kılmadan önce lisans dalınızı beş kez değiştiriyordunuz. Bu, bir süre doğru yol gibi geliyordu, oysa aslında aileden bir haham çıkacağını sanan ebeveynlerinizin yüzündeki gururlu ifadeye verdiğiniz bir refleksten başka bir şey değildi. Aslında sizin dinî meslek edinmek gibi bir arzunuz yoktu. Kutsal metinleri sadece hikâyeler, geniş kapsamlı destanlar olarak görüyordunuz ve inceledikçe, onlara olan inancınız azalıyordu.

Sonra birden kendinizi yirmi dört yaşında Avrupa'yı dolaşırken ve bu değişimin içinizde bir kıvılcım çaktıracağını, dünyaya daha geniş bir perspektiften bakmanın odağınızı netleştireceğini düşünürken –umarken– buluyordunuz. Ve bir süreliğine öyle oluyordu da. Ama bir işiniz ya da bunun sağladığı bir gelecek yoktu; bu sadece bir fasılaydı ve sona erdiğinde banka hesabı-

nızın tamtakır olduğunu ve hiçbir şeye eskisinden daha yakın olmadığınızı görüyordunuz.

Sonra pat diye yirmi altı yaşına geliyor ve artık eğitiminize dört elle sarılmadığınızı fark eden dekanın odasına çağrılıyordunuz. Başka bir yol izlemenizi tavsiye ediyor, sizi ruhunuza hitap eden şeyi mutlaka bulacağınıza temin ediyordu ama zaten sorun buydu: *Tek bir şeyin* bile bırakın size hitap etmeyi, seslendiğini bile duymamıştınız. Tek bir yönde şiddetli bir çekim yerine, yüzlerce farklı yönde yumuşak iteklemeler vardı ve şimdi hepsi ulaşamayacağınız kadar uzak geliyordu.

Ve artık yirmi sekiz yaşındaydınız, herkes seçtiği yolda ilerlerken siz hâlâ kendi yolunuzu bulmaya çalışıyordunuz ve yaşamayı, öğrenmeyi, kendinizi bulmayı isterken tamamen kaybolmanızın yarattığı ironinin fazlasıyla farkındaydınız.

Sonra pat diye bir kızla tanışıyordunuz.

Henry, Tabitha Masters'ı ilk kez gördüğünde kız dans ediyordu.

Sahnede on kişi falan olmalıydılar. Henry oraya Robbie'nin gösterisini izlemeye gitmişti ama *Tabitha'nın* kollarıyla bacaklarının kendine has bir çekim gücü vardı. Henry'nin bakışları ne yapsa ona dönüyordu. Nefes kesen türden bir güzelliği vardı; bir fotoğrafa aktarılamayacak bir güzellikti bu çünkü onun sihri hareketlerindeydi. Hareket halindeyken sadece bir melodiyle, öne doğru bükülen sırtı ve yana uzattığı eliyle, karartılmış zemine yavaşça inişiyle anlatılan bir hikâyeydi.

Gösteri sonrası verilen partide tanıştılar.

Sahnedeyken kızın hatları bir maske, başka insanların sanatını yansıtan bir tuval gibiydi. Ama burada, bu kalabalık odada, Henry'nin tek görebildiği gülümsemesi oldu. Sivri çenesinden saç diplerine kadar bütün yüzünü kaplıyor, etrafa Henry'nin gözlerini alamadığı, insanı alıp götüren bir neşe saçıyordu. Bir şeye gü-

lüyordu, Henry neye güldüğünü hiçbir zaman öğrenemeyecekti ve o gülerken oda, biri bütün ışıkları açmış gibi aydınlanmıştı.

Ve o anda, orada kalbi sızlamaya başladı.

Henry'nin ona merhaba deme cesaretini toplaması için yarım saat geçmesi ve üç kadeh içki içmesi gerekti ama o andan sonrası kolay oldu. Uyum halindeki frekansların ritmi ve akışı. Ve gecenin sonu geldiğinde, Henry âşık oluyordu.

Daha önce de olmuştu.

Lisede Sophia'ya.

Üniversitede Robbie'ye.

Sarah'ya, Ethan'a ve Jenna'ya ama her seferinde zor ve karmaşık olmuştu. Başlangıç ve bitişlerle, yanlış yöne sapışlar ve çıkmazlarla dolu. Ama Tabitha'yla çok kolaydı.

İki sene.

Birliktelikleri o kadar sürmüştü.

İki yıl boyunca yenen akşam yemekleri, kahvaltılar, parkta dondurmalar, dans provaları, gül buketleri, birbirlerinin evinde kalmalar, hafta sonu *brunch*'ları ile aralıksız izlenen televizyon dizileri ve Henry'nin anne babasını görmek için eyaletin kuzeyine yaptıkları yolculuklar.

Tabitha'yı gülümsetmek ve mutlu etmek istediğinden, onun için içkiyi azaltarak, onun için temiz kalarak, onun için giyinerek, bütçesini aşan şeyler satın alarak geçen iki sene.

Tek bir kavganın bile olmadığı iki sene. Ve şimdi bunun o kadar da iyi bir şey olmayabileceğini düşünüyordu.

İki sene. Bir soruyla cevabı arasındaki boşlukta, her şey dağılıvermişti.

Parkın ortasında, elinde bir yüzükle diz çökmüştü ve kahrolası bir aptal olmalıydı çünkü Tabitha ona hayır demişti.

Hayır demişti ve üstelik ağzından çıkan en kötü kelime bu değildi.

"Sen harikasın," demişti. "Gerçekten öylesin. Ama sen..."

Devamını getirmemişti, gerek de yoktu zaten çünkü Henry, kızın ne diyeceğini biliyordu.

Doğru kişi değilsin.

Yeterli değilsin.

"Evlenmek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum. Bir gün."

Dile getirilmemelerine rağmen havada kristal berraklığında asılı kalan kelimeler:

Ama seninle değil.

Sonra Tabitha yürüyüp gitmişti ve Henry kendini barda bulmuştu. Sarhoştu ama yeterince değil.

Olmadığını biliyordu çünkü dünya hâlâ yerindeydi, çünkü gece hâlâ fazla gerçek geliyordu, çünkü hâlâ içi acıyordu. Omuzları öne eğikti ve çenesini masanın üstünde kavuşturduğu kollarına dayamış, gözlerini önündeki yarım düzine boş şişeye dikmişti. Yarım düzine çarpık yansımasından kendine bakıyordu.

Merchant bir beyaz gürültü duvarı oluşturan insanlarla tıklım tıklım dolu olduğundan, Robbie, sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı:

"Siktir et!"

Ve bir şekilde, bunu eski erkek arkadaşından duymak Henry'ye kendini daha iyi hissettirmedi. "İyiyim," dedi insanlara nasıl olduklarını sorduğunuzda otomatik olarak yaptıkları gibi. Oysa kalbi menteşelerinden sarkıyordu.

"En iyisi bu," dedi Bea. Hâlbuki bunu bir başkası söyleseydi, onu klişe olmakla suçlar, barın bir köşesine kovalardı. Beylik laflara on dakika mola. Ama bu akşam kimsenin Henry'ye söyleyebilecek başka sözü yok gibiydi.

Henry önündeki bardağı kafasına dikti ve bir başkasına uzandı.

"Biraz yavaşla, ufaklık," dedi Bea ensesini sıvazlayarak.

"İyiyim ben," dedi Henry bir kez daha.

İkisi de onu bunun yalan olduğunu bilecek kadar iyi tanırdı. Kırık kalbinden haberdardılar. Fırtınalarını atlatmasına birlikte yardım etmişlerdi. Hayatındaki en iyi insanlardılar, onu bir arada tutan ya da en azından dağılmaktan alıkoyan onlardı. Ama şu anda çok fazla çatlağı vardı. Şu anda onların sözleri ile kulakları, elleri ile teni arasında kocaman bir uçurum uzanıyordu.

Oradaydılar ama ona çok uzaktaymışlar gibi geliyordu.

Henry başını kaldırıp onların yüz ifadelerini süzdü. Yüzlerinde acıma vardı ama şaşkınlık yoktu. O anda acı gerçek içi ürpererek kafasına dank etti.

"Hayır diyeceğini biliyordunuz."

Sessizlik, olması gerekenden bir saniye daha uzun sürdü. Bea ve Robbie önce kimin konuşacağına karar vermeye çalışır gibi bakıştılar sonra Robbie eline uzandı. "Henry..."

Henry elini hızla geri çekti. "*Biliyordunuz.*"

Ayağa kalktı, sendelerken az kalsın arkasındaki masaya çarpacaktı.

Bea yüzünü buruşturdu. "Haydi. Otur yerine."

"Hayır. Hayır. Hayır."

"Hey," dedi Robbie, dengesini sağlaması için onu tutarken. "Seni eve götüreyim."

Ama Henry, Robbie'nin ona bakışından nefret etmişti. Bu yüzden etrafı bulanık görmesine neden olmasına rağmen, başını hayır der gibi salladı.

"Hayır," dedi. "Yalnız kalmak istiyorum."

O güne dek söylediği en büyük yalandı bu.

Ama Robbie elini çekti, Bea başını ona doğru salladı ve ikisi de Henry'yi rahat bıraktılar.

Henry yeterince sarhoş değildi.

İçki satan bir dükkâna girdi ve ona yeterince içtiğini anlatmaya çalışan ama ihtiyacı olduğunu anlar gibi bakan bir adamdan

bir şişe votka aldı. Şişenin kapağını dişleriyle çevirerek açarken, yağmur başladı.

Telefonu cebinde titreşti.

Muhtemelen Bea'ydı. Ya da Robbie. Başka kimse aramazdı.

Titreşim durana kadar nefesini tutarak, bıraktı, çalsın. Kendine, bir daha ararlarsa açacağını söyledi. Bir daha ararlarsa onlara iyi olmadığını söyleyecekti. Ama telefon ikinci kez çalmadı.

Bunun için onları suçlamıyordu. O zaman da sonrasında da. Kolay bir arkadaş olmadığını biliyordu, bunun olacağını tahmin etmesi gerektiğini, bunu...

Şişe parmaklarının arasından kaydı ve kaldırıma çarparak parçalandı. Onu orada bırakmalıydı ama bırakmadı. Almak için eğildi ama dengesini kaybetti. Doğrulmak için elini yere bastırınca, kırık bir cam parçası etine battı.

Canı acıdı, elbette acıdı ama votka, içinde biriken keder, harap durumdaki kalbi ve diğer her şey acısını biraz bastırdı.

Henry elini cebine attı ve üzerine gümüş rengi iple *T* harfi işlenmiş, beyaz, ipek mendili buldu. Yüzüğü koymak için bir kutu –soruyu ele veren o klasik, kişiliksiz ambalajı istememişti– ama mendili çıkarırken yüzük fırlayıp ıslak kaldırımda yuvarlandı.

Sözcükler kafasının içinde yankılandı:

Sen harikasın, Henry. Gerçekten öylesin. Ama sen...

Mendili yaralı eline bastırdı. İpek birkaç saniye içinde lekelenmişti bile. Berbat olmuştu.

Yeterli değilsin.

Eller başlara benzerdi. Her zaman çok fazla kanarlardı.

Bunu ona ağabeyi David söylemişti. Ne olmak istediğini on yaşından beri bilen doktor David.

Yol dümdüz ve basamaklar belliyken rotadan şaşmamak kolaydı.

Henry mendilin kırmızıya boyanmasını seyretti, sokakta duran pırlantaya baktı ve onu orada bırakmayı düşündü ama

bu, onu aşan bir lüks olurdu. Bu yüzden kendini eğilip yüzüğü almaya zorladı.

Yeterli olmadığını her duyuşunda bir içki iç.

Uygun değilsin.

Fiziğin doğru değil.

Odağın doğru değil.

Yeterli isteğe sahip değilsin.

Doğru zaman değil.

Doğru iş değil.

Doğru yol değil.

Doğru gelecek değil.

Doğru an değil.

Senin için doğru değil.

Sorun sen değilsin.

(Ben değil miyim?)

Bir şey eksik, hepsi bu.

(Eksik...)

Bizde.

Ne yapabilirdim?

Hiçbir şey. Sadece...

(Sen böylesin.)

Ciddi olduğumuzu bilmiyordum.

(Sen çok...

...tatlısın.

...yumuşaksın.

...duygusalsın.)

İkimizi birlikte düşünemiyorum.

Biriyle tanıştım.

Çok üzgünüm.

Sorun sen değilsin.

Hazmet bunu.

Aynı kafada değiliz.
Aynı yöne bakmıyoruz.
Sorun sen değilsin.
Kime âşık olacağımızı seçemiyoruz işte.
(Ve olmayacağımızı.)
Çok iyi bir arkadaşsın.
Doğru kızı çok mutlu edeceksin.
Daha iyisini hak ediyorsun.
Arkadaş kalalım.
Seni kaybetmek istemiyorum.
Sorun sen değilsin.
Çok üzgünüm.

II

Ve şimdi yeterince içtiğini biliyordu.

Hiçbir şey hissetmeyeceği noktaya varmaya çalışmıştı ama o noktayı geçip daha kötü bir yere sapmış olabilirdi. Baş dönmesi hoşluk çizgisini çoktan aşmıştı. Arka cebinde kız kardeşi Muriel'ın son ziyaretinde gizlice koyduğu iki hap buldu. Muriel onlara *küçük pembe şemsiyeler*, demişti. Çisenti yerini sağanağa bırakırken, hapları susuz yuttu.

Saçlarından akan su gözlük camlarına doğru süzülüyor, gömleğini ıslatıyordu.

Aldırmadı.

Belki yağmur onu arındırırdı.

Belki de onu yıkayıp yok ederdi.

Henry oturduğu apartmana varmıştı ama kendinde binanın kapısına uzanan altı basamağı çıkacak gücü bulamıyordu. Sonra dairesine –bir zamanlar bir geleceğinin olduğu bir geçmişe ait olan dairesine– kadar yirmi dört basamak daha vardı. Kapı eşiğine çöktü, arkasına yaslandı ve çatının gökyüzüyle buluştuğu yere bakarak, kenara kaç adımda ulaşıldığını merak etti. Kendini durmaya, avuçlarını gözlerine bastırmaya ve bunun sadece bir fırtına olduğunu söylemeye zorladı.

Gardını al ve geçmesini bekle.

Bu sadece bir fırtına.

Bu sadece bir fırtına.

Bu sadece...

Adamın, yanına, basamağa tam olarak ne zaman oturduğunu bilmiyordu.

Bir an yalnızken, bir sonrakinde değildi.

Bir çakmağın çaktığını duydu ve görüş alanının kenarında küçük bir alevin dans ettiğini gördü. Sonra bir ses. Ses bir an her yerden gelir gibi oldu ama sonra sadece yanından gelmeye başladı.

"Kötü bir gece." Soru işaretsiz bir soru.

Henry dönüp bakınca, önü açık duran siyah bir trençkotun altına siyah, şık bir takım elbise giymiş bir adam gördü ve korkunç bir an için, onu ağabeyi David sandı. Henry'ye her açıdan nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu hatırlatmaya gelmiş gibi.

Aynı siyah saçlara ve keskin çeneye sahiptiler ama David sigara içmezdi, Brooklyn'in bu kısmına asla gelmezdi ve bu adamın yarısı kadar bile yakışıklı değildi. Henry yabancıya baktıkça, aralarındaki benzerlik azaldı ve yerini adamın yağmurdan ıslanmadığı gerçeğine bıraktı.

Yağmur hızla yağmaya devam ediyor, Henry sırılsıklam olan yün ceketi ile pamuklu gömleğinin içinde soğuğu teninde hissediyordu. Zarif takım elbiseli yabancı ise elini çakmağının küçük alevine ya da sigarasına siper etmeye bile çalışmadı. Uzun bir nefes çekti, dirseklerini arkasındaki ıslak basamaklara dayadı ve yağmuru buyur eder gibi çenesini yukarı kaldırdı.

Ama yağmur ona değmiyordu.

Damlalar etrafına düşüyordu ama adam hâlâ kuruydu.

O zaman Henry adamın hayalet olduğunu düşündü. Ya da büyücü. Veya daha büyük ihtimalle, bir halüsinasyon.

"Ne istiyorsun?" diye sordu yabancı, gökyüzünü süzmeye devam ederek. Henry içgüdüsel olarak ürktü ama adamın sesinde öfke yoktu. Hatta merak eder gibiydi. Başını tekrar indirdi ve Henry'ye o güne dek gördüğü en yeşil gözlerle baktı. Karanlıkta ışıldayacak kadar parlaktılar.

"Şimdi ve şu anda," dedi yabancı. "Ne istiyorsun?"

"Mutlu olmak," dedi Henry.

"Ah," dedi yabancı, dudaklarının arasından sigara dumanı süzülerek. "Bunu sana kimse veremez."

Sorun sen değilsin.

Henry'nin bu adamın kim olduğu ya da gerçek olup olmadığı konusunda bir fikri yoktu ve içki ile hapların zihnini puslandırmasına rağmen, kalkıp içeri girmesi gerektiğini biliyordu. Ama bacaklarını bir türlü harekete geçiremiyordu, dünya çok ağırdı ve sözcükler dudaklarından kendiliğinden dökülüyordu.

"Benden ne istediklerini bilmiyorum," dedi. "Ya da kim olmamı istediklerini. Herkes kendin olmanı söylüyor ama aslında ciddi değiller ve ben artık çok yoruldum..." Sesi titredi. "Yetersiz olmaktan bıktım. Bıktım işte... Yalnız olduğumdan değil. Yalnızlık umurumda değil. Ama burası..." Parmakları gömleğinin önünde düğümlendi. "Burası acıyor."

Bir el çenesini kaldırdı.

"Bana bak, Henry," dedi yabancı. Oysa adını sormamıştı bile.

Henry başını kaldırdı ve adamın ışıltılı gözlerine baktı. Orada dumana benzer bir şeyin kıvrılıp büküldüğünü gördü. Yabancının vahşi bir güzelliği vardı. Aç ve keskin. Zümrüt yeşili gözleri, Henry'nin üstünde dolaştı.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı, başparmağıyla Henry'nin yanağını okşarken.

Sesi ipek gibiydi, Henry o yumuşaklığa ve dokunuşa teslim olur gibi oldu. Adam elini aniden çekince delikanlı, az kalsın dengesini kaybedecekti.

"Acı güzel olabilir," dedi adam bir duman bulutu üfleyerek. "Dönüştürebilir. Yaratabilir."

"Ama ben acı çekmek istemiyorum," dedi Henry boğuk bir sesle. "Ben..."

"Sevilmek istiyorsun."

Henry'nin ağzından yarı öksürüğe yarı hıçkırığa benzeyen, kısa, tuhaf bir ses çıktı. "Evet."

"O zaman sevil."

"Basit bir şeymiş gibi söylediniz."

"Çünkü basit," dedi yabancı. "Bedelini ödemeye hazırsan."

Henry tıkanmış gibi bir ses çıkararak güldü. "O tür bir sevgi aramıyorum."

Yabancının yüzünden karanlık bir gülümseme geçti. "Ben de paradan bahsetmiyorum."

"Başka ne var ki?"

Yabancı elini uzattı ve Henry'nin göğüs kemiğinin üstüne koydu.

"Her insanda olan tek şey."

Henry bir an yabancının, kırık da olsa, kalbini istediğini sandı ama sonra anladı. Bir kitapçıda çalışıyordu, yeterince destan okumuş, ders veren öyküleri ve efsaneleri yutmuştu. Tanrı aşkına, Henry hayatının üçte ikisini kutsal metinleri inceleyerek geçirmiş, düzenli bir Blake, Milton ve Faust rejimiyle beslenmişti. Ama bunlar ona hikâyeden ibaret gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben çırayı gören ve onu tutuşmaya ikna edenim. Her türlü insani potansiyeli besleyenim."

Henry fırtınaya rağmen hâlâ kupkuru olan yabancıya tekrar baktı. Tanıdık bir yüzde şeytani bir güzellik ve aniden daha bir yılan gibi bakan o gözler. Henry bir anda bunun ne olduğunu anladı; bir gündüz düşü. Bu daha önce agresif bir ilaç kullanımının ardından bir ya da iki kez daha başına gelmişti.

"Ben iblislere inanmam," dedi ayağa kalkarak. "Ruhlara da."

Yabancı başını çevirdi. "O zaman kaybedecek bir şeyin yok demektir."

Son birkaç dakikadır yabancının arkadaşlığıyla biraz uzaklaşan o derin hüzün, hızla geri döndü. Çatlak bir cama bastırır gibi. Henry olduğu yerde hafifçe sallandı ama yabancı onu tuttu.

Henry diğer adamın ayağa kalktığını gördüğünü hatırlamıyordu ama şimdi göz gözeydiler. Ve şeytan ağzını tekrar açtığında, sesinde, delikanlının omuzlarına örtülen bir battaniye gibi, yeni bir derinlik, sabit bir sıcaklık vardı. Henry o sese meylettiğini hissetti.

"Sevilmek istiyorsun," dedi yabancı. "Hepsi tarafından. Hepsi için *yeterli* olmak istiyorsun. Ve bunu sana yokluğunu bile hissetmeyeceğin bir şeye karşılık verebilirim." Yabancı ona elini uzattı. "Eee, Henry? Ne diyorsun?"

Henry bunların hiçbirinin gerçek olduğunu sanmıyordu.

Bu yüzden de bir önemi yoktu.

Ya da belki de yağmurdaki adam haklıydı.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Sonuçta, kolaydı.

O kenardan aşağı adım atmak kadar kolay.

Ve düşmek.

Henry yabancının elini tuttu, yabancı da onun elini avucundaki kesiklerin tekrar açılmasına neden olacak kadar sıktı. Ama sonunda Henry, acıyı hissetmemeye başladı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Karanlık gülümsedi ve ona tek bir kelime söyledi:

"Anlaştık."

New York
17 Mart 2014

III

Yüzlerce tür sessizlik vardı.

Uzun süredir kapalı kalmış yerlerin yoğun sessizliği, tıkanmış kulakların boğuk sessizliği. Ölülerin boş sessizliği ve ölmenin ağır sessizliği.

Dua etmeyi bırakmış bir insanın sığ sessizliği, boş bir sinagogun havadar sessizliği ve kendinden saklanan bir insanın nefesini tutmuş sessizliği.

Ne diyeceklerini bilemeyen insanların arasındaki boşluğu dolduran tuhaf sessizlik. Ve ne diyeceklerini bilen ama söze nereden ve nasıl başlayacağını kestiremeyenlerin gergin sessizliği.

Henry bunun ne tür bir sessizlik olduğunu bilmiyordu ama onu öldürüyordu.

Konuşmaya köşedeki dükkânın önünde başlamış ve yürürken de devam etmişti çünkü onun yüzü dışında bakacak bir yeri varken, konuşmak daha kolaydı. Oturduğu apartmanın mavi dış kapısına vardıklarında, merdiveni çıkarlarken ve dairede hareket ederlerken kelimeler ağzından dökülmeye devam etmişti. Şimdi aralarındaki hava duman kadar ağır gerçeklerle doluydu ve Addie hiçbir şey söylemiyordu.

Eli çenesinde, kanepede oturuyordu.

Pencerenin dışında, gün hiçbir şey değişmemiş gibi sürüyordu ama her şey değişmiş gibi geliyordu çünkü Addie LaRue ölümsüz, Henry Strauss ise lanetliydi.

Henry "Addie," dedi daha fazla dayanamayınca. "Lütfen bir şey söyle."

O zaman Addie sihirle değil, gözyaşlarıyla parlayan gözlerini ona çevirdi ve Henry ilk anda üzgün müydü, yoksa mutlu muydu, emin olamadı.

"Anlayamadım," dedi. "Kimse hatırlamazdı. Tesadüf sandım. Ya da bir tuzak. Ama tesadüf değilmişsin, Henry. Tuzak da değilmişsin. Beni sen de bir anlaşma yaptığın için hatırlıyorsun." Addie başını salladı. "Üç yüz yıldır bu laneti kırmaya çabalıyorum ve Luc hiç beklemeyeceğim bir şey yaptı." Addie gözyaşlarını sildi ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Bir *hata* yaptı."

Gözlerinde zafer ışıltısı vardı. Ama Henry anlamadı.

"Yani anlaşmalarımız iptal mi oldu? Bu yüzden mi onlara karşı bağışığız?"

Addie başını hayır der gibi salladı. "Ben değilim, Henry."

Henry çarpılmış gibi irkildi. "Ama benim anlaşmam senin üzerinde etkili olmuyor."

Addie yumuşadı ve delikanlının elini tuttu. "Elbette oluyor. Senin anlaşman ve benimki, matruşkalar[17] gibi, bir kabuğun içinde birlikte duruyor. Ben sana baktığım zaman, *tam anlamıyla* istediğim şeyi görüyorum. *İstediğim şeyin* dış görünüşle, cazibeyle ya da başarıyla bir ilgisi yok. Başka bir hayatta kulağa korkunç gelirdi ama en çok istediğim şeyin, *ihtiyaç duyduğum* şeyin *seninle* de bir ilgisi yok. Benim istediğim, oldum olası hep istediğim, birinin beni hatırlamasıydı. Bu yüzden adımı söyleyebiliyorsun. Bu yüzden gidebiliyor, geri dönebiliyor ve buna rağmen kim olduğumu biliyorsun. Bu yüzden *sana* bakabiliyor ve seni sen olarak görebiliyorum. Ve bu yetiyor. Her zaman yetecek."

---

17 Özellikle Rusya'dan dünyaya yayılan, tahtadan yapılmış iç içe bebeklerden oluşan süs eşyası. (yay. n.)

Yetecek. Sözcük aralarında çözülerek Henry'nin boğazında açıldı ve içeri bolca hava dolmasını sağladı.

Yeterli.

Henry kızın yanına, kanepeye oturdu. Addie elini onunkine doğru uzattı ve parmakları kenetlendi.

"1691'de doğduğunu söyledin," dedi Henry. "Bu durumda sen..."

"Üç yüz yirmi üç yaşındayım," dedi Addie.

Henry bir ıslık çaldı. "Daha önce benden büyük bir kadınla birlikte olmamıştım." Addie güldü. "Yaşına göre çok iyi görünüyorsun."

"Çok teşekkür ederim."

"Anlatsana," dedi Henry.

"Neyi?"

"Bilmem. Her şeyi. Üç yüz yıl çok uzun bir zaman. Savaşları ve devrimleri görmüşsün. Trenleri, arabaları, uçakları ve televizyonları. *Tarihe* yaşanırken tanıklık etmişsin."

Addie kaşlarını çattı. "Sanırım," dedi. "Ama bilmem, tarih dediğin geri dönüp baktığın bir şeydir, o anda hissettiğin değil. Andayken... sadece yaşıyorsundur. Ben sonsuza kadar yaşamak istemedim. Sadece *yaşamak* istedim."

Addie ona sokuldu ve bir masaldaki âşıklar gibi birbirlerine sarılarak, başlarını birbirine yaslayarak kanepeye uzandılar. Üstlerine yazlık bir pike gibi hafif, yeni bir sessizlik çöktü.

Sonra Addie, "Ne kadar?" diye sordu.

Henry başını ona çevirdi. "Ne?"

"Anlaşmanı yaparken," dedi Addie dikkatli, hafif bir sesle. "Ne kadar zaman için anlaştın?"

Henry tereddüt etti ve gözlerini tavana dikerek konuştu.

"Bir ömür," dedi ve bu yalan değildi ama Addie'nin yüzünden bir gölge geçti.

"Ve kabul etti, öyle mi?"

Henry başını onaylar gibi sallayarak söylediği ve söylemediği her şeyin bitkinliğiyle onu tekrar kollarının arasına çekti.

"Bir ömür," diye fısıldadı Addie.

Sözcükler aralarında, karanlıkta asılı kaldı.

New York
18 Mart 2014

IV

Addie'nin pek çok özelliği var, diye düşündü Henry. *Fakat unutulabilir olmak bunlardan biri değil.*

Bu kadar çok yer kaplarken, insan bu kızı nasıl unutabilirdi ki? Hikâyeleri, kahkahası, sıcaklığı ve ışığıyla odayı dolduruyordu.

Henry onu işe koşmuştu, daha doğrusu Addie kendini işe koşmuştu; Henry müşterilerle ilgilenirken, boşalan rafları dolduruyor ve düzenliyordu.

Addie bir hayalet olduğunu söylemişti. Başka insanlar için öyle olabilirdi ama Henry gözlerini ondan alamıyordu.

Kız kitapların arasında onlar arkadaşlarıymış gibi dolaşıyordu. Belki de bir açıdan öyleydiler. Henry'ye göre, hikâyesinin bir parçası olmalıydılar, Addie'nin elinin değdiği şeylerden biri. Şu yazarla bir kez karşılaşmıştı, şu fikir ona aitti ve şu kitabı ilk çıktığında okumuştu. Henry arada bir onun yüzünde hüzün ve özlem görüyordu ama bunlar anlık şeylerdi. Addie hemen toparlanıyor, neşeleniyor ve başka bir hikâyeye geçiyordu.

"Hemingway'le tanıştın mı?" diye sordu Henry.

"Bir ya da iki kez karşılaştık," dedi Addie gülümseyerek. "Ama Colette daha akıllıydı."

Kitap, Addie'yi bir gölge gibi takip ediyordu. Henry kedinin başka bir insana bu kadar ilgi gösterdiğine hiç tanık olmamıştı ve bunun nedenini sorduğu zaman, Addie, muzip bir sırıtışla cebinden bir avuç mama çıkarmıştı.

Şimdi dükkânın iki ucunda dururken göz göze gelmişlerdi ve Henry, Addie'nin bağışık olmadığını, sadece anlaşmalarının birbirine uyduğunu söylediğini biliyordu ama o kahverengi gözlerde ışıltı olmadığı gerçeği hâlâ sabitti. Addie'nin bakışları şeffaftı. Sisin arasındaki bir deniz feneri gibi.

Gülümsedi ve Henry'nin dünyası aydınlandı. Arkasını dönünce, dünyası yine karardı.

Bir kadın kasaya yaklaşınca, Henry kendini o ana dönmeye zorladı.

"Aradığınız her şeyi buldunuz mu?" diye sordu. Kadının gözleri parlamıştı bile.

"Ah, evet," dedi kadın sıcak bir gülümsemeyle. Henry onun *Henry* yerine ne gördüğünü merak etti. Bir evlat mıydı, bir âşık mı, bir kardeş mi, yoksa bir dost mu?

Addie dirseklerini tezgâha dayadı.

Parmağını Henry'nin müşteri olmadığında karıştırdığı kitaba vurdu. New York'ta habersiz çekilmiş çağdaş fotoğraflardan oluşan bir koleksiyondu.

"Evindeki fotoğraf makinelerini fark ettim," dedi Addie. "Ve fotoğrafları. Sen çektin, değil mi?"

Henry, *sadece bir hobi* ya da daha doğrusu, *eskiden hobimdi,* deme arzusunu bastırarak başını salladı.

"Çok iyi bir fotoğrafçısın," dedi Addie. Bunu –hele ki ondan– duymak çok hoştu. Bu konuda iyi olduğunu Henry de biliyordu, hatta bazen iyiden de fazlası.

Üniversitedeyken Robbie için profil fotoğrafları çekerdi ama bunun nedeni, Robbie'nin profesyonel bir fotoğrafçıya verecek parasının olmamasıydı. Muriel, fotoğrafları için *şirin*, derdi. Geleneksel tarzlarıyla yıkıcı.

Ama Henry'nin herhangi bir şeyi yıkmaya niyeti yoktu. O sadece *bir şeyleri* yakalamak ve kalıcı kılmak istiyordu.

Kitaba baktı.

"Şu aile fotoğrafı var ya," dedi. "Holdeki değil de diğeri. Benim altı ya da yedi yaşında olduğum. Korkunç bir gündü. Muriel, David'in kitabına sakız yapıştırmıştı, ben soğuk algınlığı geçiriyordum ve annemle babam flaş patlayana kadar kavga etmişti. Ve fotoğrafta hepimiz o kadar... mutlu görünüyoruz ki. O fotoğrafı gördüğüm zaman fotoğrafların gerçek olmadığını fark ettiğimi hatırlıyorum. Bir bağlam yok, sadece bir hayattan bir kareyi gösterdiğin yanılsaması var ama hayat karelerden ibaret değil; akışkan. Bu yüzden fotoğraflar kurgudur. Bu yönlerini severdim. Herkes fotoğrafların gerçek olduğunu düşünür ama aslında bu, çok ikna edici bir yalandır."

"Neden bıraktın?"

Çünkü zaman, fotoğraflar gibi işlemiyordu.

Klik! ve olduğu yerde kalıyordu.

Göz kırpınca ileri sıçrıyordu.

Henry fotoğrafı daima bir hobi, bir sanat dersi kredisi olarak düşünmüştü ve meslek olarak *yapılabileceğini* fark ettiğinde, artık çok geçti. Ya da en azından ona öyle gelmişti.

Henry çok geride kalmıştı.

Bu yüzden bırakmıştı. Fotoğraf makinelerini yarım bırakılmış bütün hobileriyle birlikte rafa kaldırmıştı. Ama Addie'de, o makinelerden birini yeniden eline alma isteği uyandıran bir şey vardı.

Şu an elbette yanında bir makine yoktu, sadece cep telefonu vardı ama bugünlerde bu da yeterliydi. Telefonu kaldırdı ve Addie'yi arkasında kitap raflarıyla kadraja aldı.

"İşe yaramaz," dedi Addie, Henry fotoğrafı çekerken. Ya da çekmeyi denerken. Delikanlı parmağını ekrana bastırdı ama ne bir tık oldu ne de ekranda, yakalanan bir poz belirdi. Tekrar denedi ve telefon bu kez fotoğrafı çekti ama sadece bulanık bir görüntü vardı.

"Söylemiştim," dedi Addie, yumuşak bir sesle.

"Anlamıyorum," dedi Henry. "Anlaşman çok uzun zaman önce yapılmış. *O*, filmleri ya da telefonları nasıl öngörmüş olabilir ki?"

Addie ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Üzerinde oynadığı teknoloji değil ki. Benim."

Henry'nin gözünde karanlıkta gülümseyen yabancı canlandı.

Ve telefonu elinden bıraktı.

New York
5 Eylül 2013

V

Henry sabah trafiğinin gürültüsüne uyandı.

Araba kornalarının sesi ve pencereden içeri dolan güneş ışığı karşısında yüzünü buruşturdu. Önceki geceyi hatırlamaya çalıştı ama bir an, hiçbir şey anımsayamadı. Zihni boş bir yazı tahtasından, yumuşacık bir sessizlikten ibaretti sanki. Ama gözlerini tekrar kapayınca karanlık çatlayarak bir acı ve hüzün dalgasından, kırık şişelerden, sağanaktan, siyah takım elbiseli bir yabancıdan ve rüya olması gereken bir konuşmadan oluşan derlemeye geçit verdi.

Henry, Tabitha'nın ona *hayır*, dediğini biliyordu. O kısım gerçek ve anısı sadece gerçek olabilecek kadar acı vericiydi. Zaten içmeye de bu yüzden başlamıştı. Yağmurda eve yürümesinin, içeri girmeden önce eşikte dinlenmesinin nedeni de içkiydi ve yabancının... Ama hayır, o kısım gerçekten yaşanmamıştı.

Yabancı ve aralarında geçen konuşma, zihinsel çaresizliği içinde iblislerinin neden olduğu bir hayalden, bilinçaltının ona oynadığı bir oyundan ibaretti.

Başı ağrıdan zonkluyordu. Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Göğsüne metal bir ağırlık çarptı. Gözlerini kısarak bakınca, bileğinin etrafında koyu renkli deriden bir kayış gördü. Akik zemine altın rakamların yerleştirildiği, zarif bir analog saatti bu. Kadranın üstünde tek bir altın kol vardı ve gece yarısını çok az geçen bir noktada, hareketsiz duruyordu.

Henry hayatı boyunca saat takmamıştı.

Onun ağır ve bileğine yabancı görüntüsü, Henry'ye bir prangayı hatırlattı. Yatakta doğruldu ve aniden kapıldığı, saatin üstüne sabitlendiği, çıkmayacağı korkusuyla toka kısmını çekiştirdi ama toka bu azıcık baskıya bile dayanamayarak açıldı ve saat, kıvrılmış yorganın üstüne düştü.

Yüzüstü düşmüştü ve arka yüzeyinde incecik bir el yazısıyla kazınmış iki kelime vardı:

İyi yaşa.

Henry yataktan hızla kalkıp saatten uzaklaştı ve ona saldırıya geçmesini bekler gibi baktı. Ama saat sessizce olduğu yerde kaldı. Kalbi göğsünün içinde neredeyse duyabileceği kadar yüksek sesle çarpıyordu ve bir anda, saçlarından yağmur sularının süzüldüğü ve yabancının gülümseyerek ona elini uzattığı karanlığa döndü.

Anlaştık.

Ama hayır, bu gerçekten yaşanmamıştı.

Henry avucuna baktı ve oradaki derin olmayan, üstü kabuk tutmuş kesikleri gördü. Yatak çarşafında kahverengiye çalan, kırmızı lekeler vardı. Kırık şişe. O gerçekti demek. Ama tuttuğu, iblisin eli... İşte o, yüksek ateşin etkisiyle görülmüş bir rüyaydı. Acı bunu yapabiliyor, uyanmaya yakın uykunun arasına süzülebiliyordu. Bir keresinde, dokuz on yaşlarındayken, Henry'nin boğaz ağrısı tutmuştu. Ağrı o kadar şiddetliydi ki ne zaman uykuya dalsa, rüyasında kor halinde kömür parçaları yuttuğunu ya da yanan bir binada mahsur kaldığını ve dumanın boğazına dolduğunu görmüştü. Zihin çekilen acıyı anlamlandırmaya çabalıyordu.

Ama saat...

Henry saati kulağına tuttuğu zaman, alçak ve ritmik bir tıkırtı duyabiliyordu. Başka hiçbir ses çıkmıyordu. (Yakın gelecekte bir gece, saati parçalarına ayıracak, içinde dişlilerin ve ürkütücü bir şekilde ileriye doğru hareket ettiği hissini açıklayacak hiçbir şeyin olmadığını görecekti.)

Buna rağmen sağlam, hatta ağır bir saatti. Henry'ye gerçek gibi geliyordu.

Tıkırtı şiddetlendi ve Henry o zaman sesin saatten gelmediğini fark etti. Ahşaba vurulan bir yumruğun sesiydi bu. Kapıda biri vardı. Nefesini tutup sesin kesilmesini bekledi ama kesilmedi. Saatten ve yataktan geri geri uzaklaşırken, bir sandalyenin arkasından temiz bir gömlek kaptı.

"Geliyorum," diye mırıldanarak gömleği üstüne geçirdi. Yakası gözlüğüne takıldı, omzunu kapının pervazına çarptı ve usulca küfrederek yatak odasından ön kapıya doğru yürürken, kapının arkasındaki kişinin pes edip gitmesini diledi. Ama öyle olmadı. Henry karşısında Bea'yı, Robbie'yi ya da koridorun diğer ucunda oturan ve her zamanki gibi kedisini arayan Helen'i bulmayı bekleyerek kapıyı açtı.

Ama kapının diğer tarafında, kız kardeşi Muriel vardı.

Son beş yıldır Henry'nin evine sadece iki kez gelmiş olan Muriel. Ve o iki seferden birinde, öğle yemekli bir toplantıda bitki çayını fazla kaçırıp Chelsea'ye kadar dayanamayacağı için uğramıştı.

Henry "Burada ne arıyorsun?" dedi ona ama Muriel boynundaki işlevsiz ama şık atkıyı çözerek içeri dalmıştı bile.

"Aile fertleri uğramak için bir nedene ihtiyaç duyar mı?"

Cevap beklentisi barındırmayan bir soruydu bu.

Muriel döndü, bakışlarını ağabeyinin üstünde dolaştırırken –Henry onun sergilerdeki sanat eserlerini de böyle süzdüğünü tahmin ediyordu– kız kardeşinden her zamanki yorumunu, yani *bok gibi görünüyorsun,* ifadesinin bir türevini bekledi.

Oysa kız kardeşi, "İyi görünüyorsun," dedi ki bu çok tuhaftı çünkü Muriel hiçbir zaman yalan söyleyen biri olmamıştı ("boş konuşmalarla dolu bir dünyada kandırmacayı teşvik etmekten hoşlanmazdı") ve koridordaki aynaya çabucak attığı bakış bile

Henry'nin en az hissettiği kadar dağılmış göründüğünü doğrulamaya yetmişti.

"Dün gece telefonunu açmayınca Beatrice bana mesaj atmış," diye devam etti Muriel. "Bana Tabitha'dan ve şu sana *hayır* demesi olayından bahsetti. Üzüldüm, Hen." Muriel onu kucaklayınca, Henry ellerini nereye koyacağını bilemedi. Kız kardeşi ona sarılmayı bırakana kadar, kızın omuzlarının yakınında, havada kaldılar.

"Ne oldu? Seni aldatıyor muymuş yoksa?" Henry cevabın evet olmasını çok isterdi çünkü gerçek daha kötüydü. Henry yeterince ilginç biri değildi. "Önemi yok," dedi Muriel. "Siktir et, sen daha iyisini hak ediyorsun."

Henry buna neredeyse gülecekti çünkü Muriel'ın Tabitha'nın ona fazla olduğuna kaç kez dikkat çektiğini hatırlamıyordu.

Muriel etrafına baktı.

"Dekorasyonu mu değiştirdin? Çok hoş görünüyor."

Henry mumlar, sanat eserleri ve Tabitha'dan kalma diğer şeylerle dolu olan salona baktı. Dağınıklık onundu. Tarz Tabitha'nın. "Hayır."

Kız kardeşi hâlâ ayaktaydı. Muriel hiç oturmaz, asla yerinde duramaz hatta bir yere tünemezdi.

"Pekâlâ, iyi olduğun açık," dedi Muriel, "ama bir dahaki sefere telefonunu aç. Ah," diye ekledi atkısını geri sararak sokak kapısına doğru yürürken. "Mutlu yıllar."

Henry'nin onun neden söz ettiğini hatırlaması birkaç saniye sürdü.

Roş Aşana[18].

Muriel ağabeyinin yüzündeki şaşkınlığı görünce sırıttı. "Senden çok kötü bir haham olurdu."

---

18 Yahudi takvimine göre yılbaşı. (yay. n.)

Henry buna itiraz etmedi. Normalde yeni yıl için eve giderdi -ikisi de giderlerdi- ama o yıl David hastane nöbetini değiştiremediği için anne ve babası başka plan yapmışlardı.

"Sinagoga gidecek misin?" diye sordu Muriel'a.

"Hayır," dedi Muriel. "Ama bu akşam bir gösteri var; cinsellik içeren, bürlesk bir şey, bir ateş oyunu olacağından eminim. Biriyle bir mum yakarım artık."

Henry kuru bir sesle "Annem ve babam seninle çok gurur duyardı," dedi ama aslında bundan pek emin değildi. Muriel Strauss yanlış bir şey yapmazdı.

Muriel omuz silkti. "Hepimiz kendimize göre kutluyoruz işte." Atkıyı abartılı bir hareketle bağladı. "Yom Kipur'da[19] görüşürüz."

Muriel kapıya uzandı, sonra tekrar ona döndü ve elini uzatıp Henry'nin saçlarını karıştırdı. "Benim küçük fırtına bulutum," dedi. "Buraların fazla kararmasına izin verme."

Sonra gitti. Henry afallamış, yorgun ve allak bullak bir halde, sırtını dayadığı kapının önüne çöktü.

Henry yasın aşamaları olduğunu duymuştu.

Aynı şey sevgi için de geçerli miydi acaba?

Aynı anda hem kaybolmuş hem öfkeli hem üzgün hem bomboş hem de korkunç bir şekilde rahatlamış hissetmek normal miydi acaba? Belki de asıl hissediyor *olması gereken* şeyleri çalkalayıp köpürterek *yaptığı* şeylere dönüştüren, akşamdan kalma haliydi.

Dükkâna bir blok mesafedeki kalabalık bir kafe olan Roast'ta durdu. Brooklyn'in bu kısmı için normal olduğu üzere kekleri iyi, kahveleri orta karar ve servisi berbattı. İçeri girince Vanessa'yı kasanın başında buldu.

New York barmenlik ile baristalık yapan ve büyük çıkışlarını yapana kadar kiralarını ödeyebilmek için içecek servis eden güzel

---

19 Kefaret Günü. Yahudi inancındaki en önemli bayram olarak kabul edilir. (yay. n.)

insanlarla, aktörlerle, modellerle doluydu. Henry, bileğinde küçük bir sonsuzluk sembolü dövmesi olan sıska sarışın Vanessa'nın da onlardan biri olduğunu varsaymıştı hep. Ayrıca adının da Vanessa olduğunu *varsayıyordu* çünkü önlüğüne tutturulmuş iğnede öyle yazıyordu ama bunu ona kız söylememişti. Aslında kız ona, "Size ne verebilirim?" dışında *hiçbir şey* dememişti.

Henry tezgâhın başında duracak, Vanessa (delikanlı buraya son üç yıldır haftada altı gün gelmesine ve kendisi iki yıldır orada çalışmasına rağmen) ona siparişini ve adını soracaktı ve kasaya sütlü kahvesinin girişini yapıp bardağa adını yazmasıyla bir sonraki siparişi almak için seslenmesi arasında, Henry'ye hiç bakmayacaktı. Bakışları Henry'nin tişörtü, bilgisayar ve Henry'nin çenesi arasında gidip gelecek ve Henry kendisini orada bile değilmiş gibi hissedecekti.

Hep böyle olurdu.

Ama o gün öyle olmadı.

O gün Vanessa, Henry'nin siparişini alırken, başını kaldırdı.

Bu çok küçük bir değişiklikti; belki beş, belki altı santimlik bir farktı ama Henry şimdi kızın masmavi gözlerini görebiliyordu ve barista çenesine değil, ona bakıyordu. Vanessa, delikanlının gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Merhaba," dedi. "Size ne verebilirim?"

Henry bir sütlü kahve ısmarlayıp adını söyledi. Böylece bitmesi gerekirdi.

Ama öyle olmadı.

Vanessa, Henry'nin adını bardağın üstüne yazarken "Bugün için eğlenceli planlarınız var mı?" diye sorarak onunla sohbet etmeye çalıştı.

Vanessa daha önce onunla hiç sohbet etmemişti.

"Sadece iş," dedi Henry ve kızın dikkati yeniden yüzüne çevrildi. Henry bu kez kızın gözlerinde cılız bir ışıltı –*yanlış olan bir şey*– yakaladı. Bu sadece bir ışık oyunu da olabilirdi,

öyle olmalıydı ama bir an için onda buz tabakası ya da ona hissi uyandırdı.

Vanessa "Ne iş yapıyorsun?" dedi, samimi görünen bir ilgiyle. Henry ona Son Kelime'den bahsedince, kızın gözleri biraz parladı. Daima iyi bir okur olmuştu ve bir kitapçıdan daha iyi bir yer düşünemiyordu. Henry kahvesinin ücretini öderken parmakları birbirine değdi ve Vanessa ona bir bakış daha attı. "Yarın görüşürüz, Henry."

Barista, adını çalmış gibi, muzip bir gülümsemeyle söylemişti.

Henry kahvesini alıp kızın çizdiği, bardağın altını işaret eden siyah oku görene kadar onun kendisine kur yaptığından emin olamadı. Bardağı hafifçe eğip bakınca, kalbi çalışan bir motor gibi gümbürdedi.

Kız bardağın altına adını ve telefon numarasını yazmıştı.

Henry, Son Kelime'ye gelince, bir yandan demir kepengin ve kapının kilitlerini açarak kahvesini bitirdi. KAPALI tabelasını ters çevirdi ve bir süre Kitap'ı besleme, dükkânı açma ve yeni gelen kitapları raflara yerleştirme gibi gündelik işlerle uğraştıktan sonra kapının üstündeki çıngırak, ilk müşterinin geldiğini duyurdu.

Henry kitap yığınlarının arasından çıkınca, yaşlıca bir kadının TARİH, GİZEM ve ROMANS bölümleri arasında gidip geldiğini gördü. Kadına birkaç dakika tanıdı ve üçüncü bir tur attığını görünce, devreye girdi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kadın kendi kendine konuşur gibi, "Bilmiyorum, bilmiyorum," diye mırıldandı ama sonra dönüp ona bakınca ifadesi değişti. "Demek istediğim, evet, lütfen, umarım." Daha önce okuduğu bir kitabı aradığını açıklarken, gözlerinde belli belirsiz bir ışıltı, yaşlılara özgü bir bulanıklık vardı.

Başını iki yana sallayarak "Bugünlerde," dedi, "neyi okuyup neyi okumadığımı hatırlayamıyorum. Her şey çok tanıdık geli-

yor. Bütün kapaklar birbirine benziyor. Bunu neden yapıyorlar? Neden her şeyi birbirine benzetiyorlar?"

Henry bunun pazarlama ve eğilimlerle ilgili olduğunu tahmin ediyordu ama bunu söylemenin muhtemelen işe yaramayacağını biliyordu. Bunun yerine kadına, aradığı kitapla ilgili hatırladığı bir şey var mı, diye sordu.

"Ah, bir düşüneyim. Kalın bir kitaptı. Hayat ve ölümle ilgiliydi, bir de tarihle."

Bu cevap olasılıkları pek daraltmamıştı ama Henry kendisine detay verilmemesine alışıktı. Gördükleri bir şeyi aramak için dükkâna gelip, "Kapağı kırmızıydı," ya da "Sanırım başlığında *kız* kelimesi vardı"nın ötesinde bir şey söyleyemeyen insanların sayısını hatırlamıyordu.

"Hüzünlü ve hoştu," diye açıkladı kadın. "Konusunun İngiltere'de geçtiğinden eminim. Ah, Tanrım. Beynim durdu. Sanırım kapağında bir gül resmi vardı."

Kadın buruşuk ellerini kavuşturup sıkarak etrafındaki raflara baktı. Karar veremeyeceği çok açık olduğu için, Henry onun adına karar verdi. Kendini müthiş rahatsız hissederek en yakın kurgu rafından kalın bir tarihî roman çekti.

"Bu muydu?" diye sordu, ona *Kurtlar Hanedanı*'nı uzatarak. Ama daha eline aldığı anda, kitabın o olmadığını anlamıştı. Kapağında bir gül değil, gelincik resmi vardı. Güzel ve dokunaklı yazılmış olmakla birlikte, Thomas Cromwell'in hayatının özellikle hüzünlü ya da hoş bir yanı yoktu. "Boş verin," diyerek kitabı yerine kaldırmaya hazırlanırken, kadının yüzü sevinçle aydınlandı.

"Bu o!" dedi kemikli parmaklarıyla Henry'nin kolunu tutarak. "Aradığım *kesinlikle* buydu." Henry buna inanmakta zorlanıyordu ama kadının sevinci o kadar barizdi ki kendinden şüphe etti.

Tam kitabı kasadan geçirirken hatırladı: Atkinson. *Hayat, Sil Baştan.* Hayat, ölüm ve tarih hakkında, İngiltere'de geçen, kapağında ikiz güller olan, hüzünlü ve hoş bir kitap.

"Bir dakika," dedi köşeyi dönüp yakın zamanda çıkmış kurgu kitapların olduğu koridora girerken.

"*Bu* mu?"

Kadının yüzü az önceki gibi aydınlandı. "Evet! Seni akıllı şey, aradığım kitap bu," dedi aynı inançla.

"Yardım edebildiysem ne mutlu," dedi Henry, kadına yardım ettiğinden pek de emin olamayarak.

Kadın iki kitabı da satın almaya karar verdi ve ikisini de seveceğinden emin olduğunu söyledi.

Sabahın geri kalanı da aynı tuhaflıkla geçti.

Orta yaşlı bir adam bir gerilim romanı aramaya geldi ve dükkândan Henry'nin önerdiği kitapların beşini birden satın alarak ayrıldı. Bir üniversite öğrencisi Japon mitolojisi hakkında bir kitap aramaya geldi ve Henry kitap ellerinde bulunmadığı için özür dilerken, kız bunun onun hatası olmadığını söyledi. Derse devam edeceğinden emin olmamasına rağmen Henry'nin kitabı onun için sipariş etmesine izin vermekte ısrar etti. Fiziği manken gibi ve çenesi jiletten daha keskin görünen bir adam, fantastik kitaplar bölümünü incelemeye geldi ve ödemesini yaparken, slipteki imzasının altına e-posta adresini ekledi.

Henry tıpkı Muriel'ın ona iyi göründüğünü söylediği zaman olduğu gibi afallamıştı. Bir tür *déjà vu* yaşıyordu sanki ama aynı zamanda bir *déjà vu* gibi de değildi çünkü hissettiği, yepyeni bir duyguydu. Kuralların değiştiği, her şeyin bir oyuna döndüğü ve diğer herkesin oyuna dâhil olduğu bir *1 Nisan şakasının* içindeydi sanki. Yanakları biraz kızarmış bir halde son karşılaşmanın şaşkınlığını yaşarken, Robbie, yukarıdaki çıngırağı şıngırdatarak kapıdan içeri daldı.

"Aman Tanrım," dedi Henry'nin boynuna atılarak. Henry bir an korkunç bir şey olduğunu sandı ama sonra korkunç şeyin *ona* olduğunu hatırladı.

"Her şey yolunda," dedi Henry, elbette değildi ama bugün o kadar tuhaf bir gündü ki öncesindeki her şey ona rüya gibi geliyordu biraz. Ya da belki de bir rüyaydı? Öyleyse, uyanmak için hiç acelesi yoktu. "Her şey yolunda," dedi bir kez daha.

"Yolunda olması şart değil," dedi Robbie. "Sadece yanında olduğumu bilmeni istedim. Dün gece de yanında olurdum ve telefonunu açmayınca kalkıp gelmek istedim ama Bea seni biraz rahat bırakmamızın iyi olacağını söyledi ve onu neden dinledim, bilmiyorum, özür dilerim."

Sözcükler dudaklarından peş peşe, aralıksız dökülüyordu.

Robbie konuşurken ona daha sıkı sarıldı ve Henry onun kollarının sıcaklığının tadını çıkardı. Birbirlerine sarılırken, çok giyilmiş bir paltonun tanıdık rahatlığıyla bütünleştiler. Kucaklaşmaları biraz fazla uzun sürdü. Henry boğazını temizleyerek geri çekildi, Robbie de tuhaf bir sesle gülerek arkasına döndü ve yüzü ışığa dönünce Henry, onun şakağının saç dibiyle birleştiği yerde ince, mor bir çizgi olduğunu fark etti.

"Işıldıyorsun."

Robbie gönülsüz bir hareketle makyaj kalıntısını ovuşturdu. "Ah, provadan kalma."

Robbie'nin gözlerinde tuhaf bir ışıltı, Henry'nin çok iyi tanıdığı, donuk bir ışık vardı. Robbie bir şey mi almıştı yoksa bir süredir uyumadığı için mi böyleydi acaba? Üniversitedelerken, Robbie uyuşturucu, hayaller ya da büyük fikirlerle öylesine sarhoş olurdu ki içindeki bütün enerjiyi sonuna kadar tüketir, sonra da çökerdi.

Kapıdaki çıngırak çaldı.

"Orospu çocuğu," dedi Bea çantasını tezgâha çarparak bırakırken. "Kuş beyinli mal."

Yakınlarındaki tek müşteri Michael adında, korku bölümünün müdavimi, sağır bir yaşlı adam olmasına rağmen Henry, "Müşteriler," diye uyardı onu.

"Bu öfke nöbetini neye borçluyuz?" diye sordu Robbie neşeli bir sesle. Drama her zaman keyfini yerine getirirdi.

"Göt kafalı tez danışmanım," dedi Bea, ikisinin arasından hışımla geçip SANAT ve SANAT TARİHİ bölümüne yürürken. Henry ile Robbie bakışıp onun peşinden gittiler.

"Teklifi beğenmedi mi?" diye sordu Henry.

Bea neredeyse bir yıldır bir tez konusunu onaylatmaya çalışıyordu.

"Reddetti!" Bea hışımla yürürken az kalsın bir dergi yığınını deviriyordu. Henry de kızın neden olduğu yıkımı toparlamak için elinden geleni yaparak onu takip etti.

"Fazla *ezoterikmiş*. Bu kelimenin anlamını biliyormuş gibi."

"Cümle içinde kullansana?" dedi Robbie ama Bea onu duymazdan gelerek raftaki bir kitaba uzandı.

"O dar kafalı..."

Ve bir tane daha.

"...dinozor beyinli..."

Ve bir tane daha.

"*...canlı cenaze...*"

"Burası kütüphane değil," dedi Henry, Bea kucakladığı kitaplarla köşede duran alçak, deri koltuğa doğru yürürken. Bea kendini hızla koltuğa bırakarak, bir çift eski yastığın arasına kıvrılmış turuncu tüy yumağını yerinden sıçrattı.

"Özür dilerim, Kitap," dedi, kediyi dikkatle eski koltuğun arkalığına yerleştirirken. Kitap orada 'en iyi rahatsız edilmiş kedi' taklidine geçti. Bea sayfaları çevirirken, küfürleri alçak sesle peş peşe sıralamaya devam etti.

"Tam olarak neye ihtiyaç duyduğumuzu biliyorum," dedi Robbie dükkânın arka tarafındaki odaya yönelerek. "Arka tarafta Meredith'in viski zulası yok muydu?"

Ve saat daha 15.00 olmasına rağmen, Henry buna itiraz etmedi. Yere çöktü, sırtını en yakındaki rafa yasladı ve bacaklarını öne doğru uzatırken, bir anda dayanılmaz bir yorgunluk hissetti.

Bea ona bakıp iç geçirdi. "Özür dilerim," diyecek oldu ama Henry elini boş ver der gibi salladı.

"Lütfen tez danışmanına sövmeye ve SANAT TARİHİ bölümümü dağıtmaya devam et. *Birileri* normal davranmalı."

Ama Bea kitabı kapatıp yığının üstüne geri koydu ve yere, Henry'nin yanına indi.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Cümlenin sonunu vurgulasa da Henry, bunun bir soru olmadığını biliyordu. "Tabitha'dan ayrılmana çok sevindim."

Avucundaki kesik gibi, keskin bir sızı. "O benden ayrıldı."

Bea elini bu küçük detayın bir önemi yokmuş gibi salladı. "Sen, seni olduğun gibi sevecek birini hak ediyorsun. İyi, kötü ve çıldırtıcı olarak."

Sevilmek istiyorsun. Yeterli olmak istiyorsun.

Henry yutkundu. "Evet, şey, kendim olmam şu ana kadar pek iyi sonuç vermedi."

Bea ona yaslandı. "Ama mesele de bu zaten, Henry, *kendin olmadın ki.* Seni hak etmeyen insanlara çok fazla zaman harcıyorsun. Sen izin vermediğin için seni gerçekten tanımayan insanlara." Bea gözlerinde o tuhaf ışıltıyla arkadaşının yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Henry, akıllısın, naziksin ve sinir bozucusun. Zeytinden ve film seyrederken konuşan insanlardan nefret ediyorsun. *Milkshake*'i ve gözlerinden yaş gelene kadar gülen insanları seviyorsun. Bir kitabın sonuna bakmanın suç olduğuna inanıyorsun. Kızdığın zaman sessizleşiyorsun, üzüldüğün zaman sesin çıkıyor ve mutluyken şarkı mırıldanıyorsun."

"Ve?"

"Ve senin *senelerdir* bir şarkı mırıldandığını duymadım." Bea elini geri çekti. "Ama bir sürü zeytin yediğine tanık oldum."

Robbie elinde viski şişesi ve üç fincanla geri geldi. Son Kelime'nin tek müşterisi de çıkınca, Robbie kapıyı adamın arkasından kapattı ve tabelanın KAPALI yüzünü çevirdi. Henry ile Bea'nın arasına, yere oturdu ve şişenin mantarını dişleriyle çekip çıkardı.

"Neye içiyoruz?" diye sordu Henry.

"Yeni başlangıçlara," dedi Robbie. Fincanlara viski doldururken, gözleri hâlâ parlıyordu.

New York
18 Mart 2014

VI

Çıngırak çaldı ve Bea içeri girdi.

Merhaba yerine, "Robbie ondan özellikle mi kaçınıyorsun diye merak ediyor," dedi. Henry'nin keyfi kaçtı. Cevap evet, elbette ve hayır'dı. Robbie'nin bakışlarındaki kırgınlığı aklından atamıyordu ama bu onun davranış şeklini affettirmezdi ya da belki de affettirirdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Bea. "Nerelerde saklanıyordun?"

Henry, *seni evinde verdiğin akşam yemeği davetinde gördüm,* demek istedi ama Bea'nın akşamın tamamını mı yoksa Addie ile bağlantılı kısımlarını mı unuttuğundan emin değildi.

Addie demişken. "Bea, seni Addie'yle tanıştırayım."

Beatrice ona döndü ve bir an, sadece bir an, Henry kızın onu hatırladığını sandı. Addie'ye bir sanat eserine bakar gibi bakıyordu. Daha önce rastladığı bir sanat eseri. Her şeye rağmen, Henry onun başını sallayıp "Ah, seni yeniden görmek ne güzel," demesini bekledi ama Bea gülümsedi. "Biliyor musun, yüzünde zamansızlık var." Henry yankının tuhaflığı ve *déjà vu*'nün gücüyle sarsıldı.

Ama Addie sadece gülümsedi ve "Bunu daha önce de duydum," dedi.

Bea, Addie'yi süzmeye devam ederken, Henry de onu inceledi.

Bea daima insafsızca bakımlı olurdu ama bugün parmaklarında parlak boya kalıntıları, şakağında altın bir ışıltı ve giysisinin kolunda pudra şekerine benzeyen bir şey vardı.

"Sen neyle *meşguldün*?" diye sordu.

Bea önüne baktı. "Ah, Artifact'teydim," dedi, bunun bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş gibi. Henry'nin şaşırdığını görünce açıkladı. Artifact, Beatrice'e göre High Line'da interaktif yerleştirmelerin sergilendiği, yarı karnaval yarı sanat sergisiydi.

Bea aynalı odalardan ve yıldızlarla dolu cam kubbelerden, şeker bulutlarından, yastık savaşları sonucu uçuşan kuş tüylerinden ve bin yabancının notlarından yapılan duvar resimlerinden bahsederken Addie neşelendi ve Henry *üç yüz yıl yaşamış bir kızı bu kadar şaşırtmak zor olmalı*, diye düşündü.

Sonra Addie ışıl ışıl gözlerle ona dönüp, "Oraya gitmeliyiz," dediği zaman, yapmayı bundan daha çok isteyeceği hiçbir şey olmadığını fark etti. Dükkânın tek çalışanı Henry idi ve kapanmasına hâlâ dört saat vardı ama Henry'nin aklına bir fikir geldi.

Dükkânda kitap dışında satılan tek ürün olan kitap ayraçlarından birini aldı ve arka tarafına bir şeyler yazmaya başladı. "Hey Bea," dedi uyduruk kartı tezgâhın üstünden iterek. "Dükkânı sen kapatır mısın?"

"Benim de bir hayatım var," dedi Bea ama sonra Henry'nin sıkışık ve yana yatık el yazısını gördü.

Son Kelime Kütüphanesi.

Gülümseyerek kartı cebine koydu.

"İyi eğlenceler," dedi onları dükkândan uğurlarken.

New York
5 Eylül 2013

VII

Henry bazen bir kedisi olsun istiyordu.

Kitap'ı sahiplenebilirdi ama kedi, Son Kelime'den ayrılamaz gibi görünüyordu ve Henry yaşlı kediyi ikinci el dükkânından çıkarmaya yeltenirse onun daha eve ulaşmadan toza dönüşeceği yönündeki batıl inancından bir türlü kurtulamıyordu.

Bunun insanlar ve mekânlar ya da bu örnekte evcil hayvanlar ve mekânlar konusuna marazi bir bakış açısı olduğunu biliyordu ama hava alaca karanlıktı ve viskiyi biraz fazla kaçırmıştı. Üstelik Bea ders vermeye gittiği ve Robbie'nin bir arkadaşının gösterisi olduğu için yine yalnız kalmıştı. Boş dairesine doğru yürürken, evde bir kedisi ya da eve dönmesini bekleyen herhangi bir şey olmasını diliyordu.

Yürürken cümleyi kendi kendine söylemeyi denedi.

"Hey, kedicik, ben geldim," dedikten sonra hayalî bir evcil hayvanla konuşan, yirmi sekiz yaşında, bekâr bir erkek olduğunu fark etti ve bu ona kendini daha kötü hissettirdi.

Buzdolabından bir şişe bira kaptı ve açacağa bakarken, onun Tabitha'nın olduğunu hatırladı. Geçen ay Meksika'ya yaptığı bir seyahatten getirdiği *lucha libre*[20] şeklinde, pembeli yeşilli bir şeydi. Açacağı bir kenara attı ve mutfak çekmecesinde başka bir tane aradı. Sonunda ahşap bir kaşık, bir dans topluluğu mıknatısı ile

---

20 Meksika'da profesyonel güreşe verilen ad. (ç. n.)

bir avuç komik pipet buldu ve sonra etrafına bakınca dairenin çeşitli yerlerine saçılmış bir düzine şeyin tamamının Tabitha'ya ait olduğunu gördü. Bir kitap kutusunu boşalttı ve içini fotoğraflar, not kartları, kitaplar, bir çift babet, bir fincan, bir bileklik ve bir saç fırçasıyla doldurdu.

İlk birayı bitirdikten sonra, tezgâhın kenarına dayayarak bir ikincisini açtı ve planlı bir toplamadan çok yolunu kaybetmiş bir avare tavrıyla odadan odaya geçti. Bir saat sonra kutunun sadece yarısı dolmuştu ama Henry'nin hevesi azalmaya başlamıştı. Bunu artık yapmak istemiyordu, hatta orada, ona aynı anda hem boş hem de dağınık gelen bir dairede bile *olmak* istemiyordu. Düşünecek çok fazla alan vardı. Ama nefes alacak kadar yer yoktu.

Henry boş bira şişelerinin ve yarısı dolu kutunun arasında, birkaç dakika boyunca dizi seğirerek oturduktan sonra ayağa fırlayıp kendini dışarı attı.

Merchant kalabalıktı.

Daima öyle olurdu. Başarısını içkilerinin kalitesinden çok yakınlığına borçlu olan mahalle barlarından biriydi. Yerel bir kuruluş. Merchant'ın müdavimi olan insanların çoğu, oradan kısaca "bar" diye söz ederdi.

Henry kalabalığı yararak ilerledi ve ortamdaki sesin kendisini daha az yalnız hissetmesini sağlayacağını umarak tezgâhın kenarında bir tabure kaptı.

Barın arkasında bu akşam, kırlaşmış favorileri ve kusursuz bir gülümsemesi olan, elli küsur yaşındaki Mark vardı. Normalde onun dikkatini çekmek en az on dakika sürerdi ama barmen bu akşam sırayı yok sayarak dosdoğru ona geldi. Henry tekila sipariş etti ve Mark bir şişe ve iki *shot* bardağıyla geri döndü.

"Müesseseden," dedi kendine de bir bardak doldururken.

Henry zorla gülümsemeyi başardı. "O kadar mı kötü görünüyorum?"

Ama Mark'ın bakışlarında acıma değil, tuhaf ve belli belirsiz bir ışık vardı.

Muriel gibi o da "Harika görünüyorsun," dedi ve böylece ilk kez tek bir cümleden fazlasını söylemiş oldu. Cevabı genellikle içki siparişlerinden ve başını eğerek onaylamasından ibaret kalırdı.

Bardaklarını tokuşturdular. Henry bir tane daha istedi. Ve bir tane daha. Evde içtiği biraların ve iş yerinde içtiği viskinin üstüne çok fazla ve çok hızlı içtiğini biliyordu.

Bir kız bara yaklaştı ve Henry'ye baktı.

Gözlerini delikanlıdan kaçırdı ve sonra onu ilk kez görür gibi, tekrar baktı. Ve işte yine oradaydı. Henry'ye doğru eğilirken, gözlerinde yine o parlaklık, gözlerinin üstünü kaplayan ince ışık tabakası vardı. Henry kızın adını anlayamadı ama zaten önemli değildi.

Gürültüde sohbet etmek için ellerinden geleni yaptılar. Kızın eli önce Henry'nin kolunda dururken, bir süre sonra omzuna ve son olarak saçlarının arasına kaydı.

"Benimle eve gel," dedi kız ve Henry kızın sesindeki özleme, aleni arzuya kapılıverdi. Ama o sırada kızın arkadaşları yanlarına geldi ve *özür dileriz, çok iyi birisin* ve *güzel bir akşam dileriz,* derken, gözleri diğer herkes gibi parlayarak onu alıp götürdüler.

Henry tabureden kayarak indi ve tuvalete doğru yürüdü. Bu kez dalgalanmayı, yüzlerin ona doğru çevrildiğini hissedebiliyordu.

Genç bir adam kolunu tuttu ve Henry'ye bir fotoğraf projesinden söz edip onun projeye çok uygun olduğu hakkında bir şeyler söyleyerek kartını eline tutuşturdu.

İki kadın onu sohbetlerine katmaya çalıştılar.

Biri, "Keşke senin gibi bir oğlum olsaydı," dedi.

Diğeri nahoş bir kahkaha atarak, "*Oğlun* mu?" derken Henry ellerinden kurtuldu ve koridordan tuvalete kaçtı.

Ellerini tezgâha yasladı.

Neler olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

O sabah kafede olanları, Vanessa'nın bardağın altına yazdığı telefon numarasını düşündü. Sonra dükkânda ondan yardım almaya fazlasıyla hevesli olan bütün o müşterileri. Ona çok iyi göründüğünü söyleyen Muriel'ı. Hepsinin gözlerindeki, mum alevinin dumanını anımsatan o soluk sisi.

Henry tuvaletin ışığında parlayan, bileğindeki saate baktı ve onun gerçek olduğundan ilk kez emin oldu.

Yağmurdaki adamın gerçekliğinden.

Anlaşmanın gerçekliğinden.

"Hey."

Başını kaldırınca gözleri donuk bir şekilde parlayarak ona en yakın arkadaşıymış gibi gülümseyen bir adam gördü.

"Bir fırt çekmeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Elinde küçük, cam bir kavanoz vardı. Henry onun içindeki küçük toz sütununa baktı.

İlk kez kafayı bulduğunda on iki yaşındaydı.

Biri tribünlerin arkasında eline sarma bir sigara tutuşturmuştu ve duman ciğerlerini yakmıştı. Tam kusacakken bir anda her şey... yumuşayıvermişti. Ot kafasının içini kaplamış ve kalbindeki gergin korkuyu silmişti. Ama Henry otun kafasını alıp götürdüğü yerleri kontrol edememişti. Valium ve Xanax daha iyiydi; her şeyi aynı anda donuklaştırıyordu ama Henry daha sert şeylerden, korku yüzünden hep uzak durmuştu. Bir sorun çıkacağı korkusu değil, aksine, ona çok iyi hissettireceği korkusu. Kayıp gitmenin, onları kullanmaya son verecek kadar güçlü olmayacağını bilmenin korkusu.

Hem zaten özlemini çektiği şey, hiçbir zaman kafayı bulmak olmamıştı.

Sadece sükûnetti.

O, mutluluk veren yan etki.

Tabitha için daha iyi olmayı denemişti.

Ama artık Tabitha yoktu ve bunun bir önemi kalmamıştı.

Henry artık sadece kendini iyi hissetmek istiyordu.

Tozu başparmağına döktü, bu işi doğru yaptığından emin değildi ama içine çekince ani, sarsıcı bir soğuk hissetti ve sonra dünya açıldı. Detaylar netleşti, renkler parladı ve bir şekilde her şey aynı anda hem keskin hem bulanık bir hal aldı.

Henry bir şey söylemiş olmalıydı çünkü adam güldü. Sonra uzandı ve Henry'nin yanağından ufak bir lekeyi sildi. Teması hafif bir elektrik çarpması yaratmış, tenin tene değdiği yerde bir kıvılcım çakmıştı.

"Mükemmelsin," dedi yabancı, parmaklarını onun çenesinden aşağı doğru kaydırırken. Henry'de hareket etme ihtiyacı uyandıran baş döndürücü bir sıcaklık, yanaklarının kızarmasına neden oldu.

"Özür dilerim," dedi geri geri koridora çıkarken.

Sırtını kararmış duvara dayayarak etrafında fıldır fıldır dönüyormuş gibi gelen dünyanın durmasını bekledi.

"Hey."

Başını kaldırınca, bir kolunu yanındaki kızın omzuna atmış bir adam gördü. İkisi de ince, uzun ve kedi gibi kıvrak görünüyorlardı.

"Adın ne?" diye sordu adam.

"Henry."

"Henry," diye tekrarladı kız bir kedi gülümsemesiyle.

Ona öyle bariz bir arzuyla bakıyordu ki Henry elinde olmadan ayaklarının üstünde sallandı. Kimse ona böyle bakmamıştı. Tabitha. Robbie. Hiç kimse. Ne ilk buluşmada ne seksin ortasında ne de tek dizinin üstüne inip...

"Adım Lucia," dedi kız. "Bu da Benji. Seni arıyorduk."

"Ne yaptım ki?" diye sordu Henry.

Kızın gülümsemesi çarpıldı. "Şimdilik hiçbir şey."

Kız dudağını ısırdı. Adam da Henry'ye arzu dolu bir ifadeyle bakıyordu. Henry önce onların neden söz ettiğini anlamadı.

Sonra jetonu düştü.

İçinde tuhaf ve dizginsiz bir kahkaha kabardı.

Okuldayken, o, Robbie ve bir arkadaşlarının inanılmaz sarhoş oldukları o tek sefer dışında –ki ne kadar ileri gittiklerinden emin değildi– hiç üçlü seks yapmamıştı.

"Bizimle gel," dedi kız, elini ona uzatarak.

Zihninden birdenbire geçen bir düzine bahane aynı hızla kayboldu ve Henry, o iki yabancının peşinden, evin yolunu tuttu.

New York
7 Eylül 2013

VIII

Tanrım, istenmek ne güzel bir duyguydu.

Gittiği her yerde dalgalanmayı, ilginin ona kaydığını hissedebiliyordu. Kendini o ilgiye, gülümsemelere, sıcaklığa ve ışığa bıraktı. Güç sarhoşu olma kavramının ne demek olduğunu hayatında ilk kez gerçekten anlamıştı.

Bu, bir ağırlığı kollarınız yorgun düştükten çok sonra yere bırakmak gibiydi. Göğsünüzün içi havayla dolmuş, yağmurdan sonra güneş açmış gibi, ayakları yerden kesen bir hafiflik hissiydi.

Kullanılan değil, kullanan olmak iyi gelmişti.

Kaybeden yerine kazanan olmak.

İyi gelmişti. Gelmemeliydi ama geliyordu işte.

Yoğun bir kahve ihtiyacıyla Roast'ta sıra bekliyordu.

Zihninde son birkaç gün bulanıktı, uzun geceler tuhaf sabahlara karışıyordu ve her anı istenmenin, insanların onda gördüğü her ne ise, iyi, harika ve kusursuz olduğunu bilmenin baş döndürücü hazzıyla geçiyordu.

Henry kusursuzdu.

Her seferinde doğrudan şehvetten kaynaklı cazibe söz konusu olmuyordu. İnsanlar ona doğru çekiliyor, yörüngesine kapılıyorlardı ama *nedeni* her seferinde farklıydı. Bazen düpedüz arzuydu, bazen işin içine nüanslar katılıyordu. Bazen bariz bir ihtiyaçtı, diğer zamanlarda ise ona baktıklarında ne gördüklerini tahmin edemiyordu.

Onu gerçekten huzursuz eden tek kısım buydu: gözleri. Gözlerini kaplayan ve sonra yoğunlaşarak dona, buza dönüşen bir sis. Bu yeni hayatın tamamen normal ve gerçek olmadığını sürekli hatırlatan şey.

Ama *yetiyordu*.

"Sıradaki!"

Henry ilerledi ve başını kaldırınca Vanessa'yı gördü.

"Ah, merhaba," dedi.

"Aramadın."

Ama Vanessa bunu kızgın ya da sıkkın bir şekilde söylememişti. Hatta neşeli ve ona takılır gibi konuşmuştu; insanın kendi üzüntüsünü gizlemek istediği zaman başvurduğu türden bir takılmaydı. Henry bunu iyi bilirdi çünkü kendi kırgınlığını gizlemek için düzinelerce kez kullanmıştı.

"Özür dilerim," dedi yüzü kızararak. "Aramam gerektiğinden emin olamadım."

Vanessa şakacı bir gülümsemeyle "Yoksa isim ve numara yazmam yeterince açık değil miydi?" dedi.

Henry güldü ve tezgâhın üstünden telefonunu uzatıp "Beni ara," dedi. Kız numarasını tuşlayıp *Ara*'ya bastı. "Tamamdır," dedi Henry telefonunu geri alırken. "Artık bahanem kalmadı."

Kendini daha bunu söylerken, repliğini tekrarlayan bir çocuk gibi, aptal hissetti ama Vanessa hafifçe kızararak dudağını ısırmakla yetindi. O anda çıkma teklif etseydi önlüğünü çıkarıp tezgâhın arkasından fırlayıverir miydi acaba? Ama bunu denemek yerine, "Arayacağım," dedi.

Vanessa'nın cevabı, "İyi edersin," oldu.

Henry gülümsedi ve çıkmak için arkasını döndü. Tam kapıya varmak üzereyken adını duydu:

"Bay Strauss."

Henry'nin yüreği ağzına geldi. Sesi tanıyordu; sahibinin tüvit ceketi, kırlaşmış saçları ve Henry'ye bölümü ve okulu bırakıp

gerçek tutkusunu keşfetmeye çalışmasını –çünkü o bölümde olmadığı ortadaydı– tavsiye ederken yüzünü kaplayan hayal kırıklığı, gözünde canlanmıştı bile.

Henry gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

"Dekan Melrose," dedi onu okuldan vazgeçiren adama doğru dönerken.

Ve işte etten kemikten ve tüvitten oluşan suretiyle karşısındaydı. Ama yüzünde Henry'nin görmeye alışık olduğu küçümseme yerine, hoşnutluk vardı. Bakımlı, kır sakalı bir gülümsemeyle aralanmıştı.

"Ne güzel bir tesadüf," dedi. "Görmek istediğim adamı karşımda buldum."

Henry buna inanmakta zorlandı. Ta ki adamın gözlerinde dalgalanan soluk pusu görene kadar. Kibar davranması gerektiğini de biliyordu ama dekana tek söylemek istediği cehenneme kadar yolu olduğuydu. Bu yüzden ikisinin ortasını bulup "Neden?" diye sormakla yetindi.

"İlahiyat fakültesinde bir pozisyon açılıyor, senin oraya çok uygun olacağını düşünüyorum."

Henry az kalsın gülecekti. "Şaka yapıyor olmalısınız."

"Asla."

"Ben doktoramı tamamlamadım ki. Sınavı geçirmediniz."

Dekan parmağını havaya kaldırdı. "Seni ben bırakmadım."

Henry öfkelendi. "Ayrılmazsam, bırakmakla tehdit ettiniz."

Dekan, "Biliyorum," derken samimiyetle üzgün görünüyordu. "Hata ettim."

Bu adamın hayatı boyunca hiç söylemediğinden emin olduğu iki kelime. Henry bunun tadını çıkarmak istedi ama yapamadı.

"Hayır," dedi, "haklıydınız. Uygun değildim. Orada mutlu değildim. Ve dönmek istemiyorum."

Bu bir yalandı. Yapıyı, yolu, amacı özlüyordu. Belki dört dörtlük değildi ama hiçbir şey öyle değildi ki.

"Mülakata gel," dedi Dekan Melrose, ona kartını uzatırken. "İzin ver, fikrini değiştireyim."

"Geç kaldın."

Bea kitapçının basamaklarında bekliyordu.

"Özür dilerim," dedi Henry kapının kilidini açarken. Bea tezgâhın üstüne beş dolar bırakıp sanat bölümüne yürürken, "Burası hâlâ bir kütüphane değil," diye ekledi. Bea anlamsız bir *hı hı,* sesi çıkardı. Hemen ardından raflardan kitap çekme sesleri geldi.

Bea değişmeyen, ona farklı davranmayan tek kişiydi.

Henry "Hey," dedi, onu koridorda takip ederek. "Sana tuhaf görünüyor muyum?"

"Hayır," dedi Bea, rafları taramaya devam ederken.

"Bea, bana *bak.*"

Bea döndü ve onu baştan ayağa süzdü.

"Boynundaki ruj izi dışında mı?"

Henry yüzü kızararak boynunu sildi. "Evet," dedi, "onun dışında."

Bea omuz silkti. "Pek sayılmaz."

Ama oradaydı işte. Onu süzerken gözlerinin üstüne yayılan o bariz ışıltıda, parıldayan incecik tabakada.

"Gerçekten mi? Hiç mi?"

Bea raftan bir kitap çekti. "Henry, ne dememi istiyorsun?" dedi, aramaya devam ederken. "*Kendin* gibi görünüyorsun işte."

"Yani sen..." Henry bunu ona nasıl soracağını bilmiyordu. "Beni *istemiyorsun,* öyle mi?"

Bea döndü, ona uzun uzun baktı ve kahkaha attı.

"Üzgünüm, tatlım," dedi ardından. "Beni yanlış anlama. Çok şirinsin ama ben hâlâ lezbiyenim."

Ve bunu söylediği anda, Henry kendini şapşal ve saçma bir şekilde rahatlamış hissetti.

"Nereden çıktı bu?" diye sordu Bea.

Şeytanla bir anlaşma yaptım ve şimdi ne zaman biri bana baksa, sadece istediği şeyi görüyor. Henry başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Boş ver."

"*Pekâlâ,*" dedi Bea, yığınına bir kitap daha eklerken. "Sanırım kendime yeni bir tez konusu buldum."

Kitapları tezgâha taşıdı ve defterlerle makbuzların üstüne yaydı. Henry onun her birinde aradığını bulana kadar sayfaları çevirmesini izledikten sonra ne bulduğunu görebilmek için geri çekildi.

Model olarak aynı kızın kullanıldığı ama farklı zamanlara ve farklı ekollere ait oldukları çok bariz olan üç portre. Henry "Neye bakıyorum?" diye sordu.

"Ben ona çerçevedeki hayalet diyorum."

İlki kara kalemle çizilmiş bir eskizdi; kenar çizgileri kaba ve hamdı. Bu portrede kadın, çarşafların arasında yüzüstü yatıyordu. Saçları etrafına dökülüyordu ve yüzü gölgeli katmanlardan oluşuyordu. Yanaklarına belli belirsiz çiller serpiştirilmişti. Eserin adı İtalyanca yazılmıştı:

Ho Portato le Stelle Letto.

Altında çevirisi vardı:

Yıldızları Yatağa Taşıdım.

İkincisi Fransız ekolündendi. Empresyonizmin canlı mavi ve yeşilleriyle yapılmış, daha soyut bir eserdi. Kadın yanında açık bir şekilde yere kapatılmış bir kitapla, bir kumsalda oturuyordu. Omzunun üstünden ressama bakarken, yüzünün sadece bir tarafı görünüyordu ve çilleri daha çok renksiz ışık lekelerine benziyordu.

Bunun adı, *La Sirène*'di.

Siren[21].

---

21 Yunan mitolojisinde güzel sesiyle denizcileri kendine çektiğine inanılan deniz kızı. (ç. n.)

Son eser ise kiraz ağacından bir levhaya açılmış, iğne başı büyüklüğündeki deliklerinden ışık geçen, ahşap oyma bir silüet heykeliydi.

Takımyıldız.

"Görüyor musun?" diye sordu Bea.

"Portreler."

"Hayır," dedi Bea, "*aynı kadının portreleri.*"

Henry kaşını kaldırdı. "İnanması güç bir varsayım."

"Çenesinin açısına, burnuna ve çillerine bak. Çilleri say."

Henry onun dediğini yaptı. Her imgede tamı tamına yedi çil vardı.

Bea birinci ve ikinci yapıtlara dokundu. "İtalyan ekolünden olan on dokuzuncu yüzyılın başından. Fransız ekolünden olan ise elli yıl sonra. Ve bu," dedi heykelin fotoğrafına parmağını vurarak. "Bu, altmışlardan."

"Belki de biri, diğerine ilham olmuştur," dedi Henry. "Bir gelenek yok muydu hani, adını unuttum ama kısaca görüntülü telefon gibi. Hani bir sanatçı bir şeyi beğeniyor, sonra başka bir sanatçı o sanatçıyı beğeniyor şeklinde giden? Şablon gibi yani."

Ama Bea onun bu yorumunu hemen geçiştirdi. "Evet, o dediğin sözlüklerde ve resimli, eski hayvan hikâyelerinde olur ama resmî sanat ekollerinde değil. Bu, Vermeer'i hiç görmeden, inci küpeli bir kızı bir Warhol'a *ve* bir Degas'ya koymak gibi bir şey. Ve kız bir şablon oldu diyelim, bu "şablon", sanatı *yüzyıllarca* etkilemiş. Çağlar arasında bir bağ dokusu gibi. Yani..."

"Yani..." diye tekrarladı Henry.

"Yani, kimdi bu kız?" Bea'nın gözleri, Robbie'ninkilerin bir gösteriden başarıyla çıktığı ya da kokain çektiği zamanlarda parladığı gibi parlıyordu ve Henry onun havasını söndürmek istemiyordu ama Bea'nın onun bir şey söylemesini beklediği, her halinden belliydi.

"Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle. "Ama Bea, ya böyle biri hiç var olmadıysa? Bu eserler aynı kadından ilham alınarak yapılmış olsa bile, ya ilk ressam onu uydurduysa?" Bea'nın kaşları çatıldı ve başını sallamaya başladı. "Bak," dedi Henry, "kendine bir tez konusu bulmanı kimse benden daha çok isteyemez. Senin ruh sağlığın kadar, bu dükkânın iyiliği için de. Ve söylediklerin kulağa çok havalı geliyor. Ama son tez konusu önerin fazla tuhaf olduğu için reddedilmedi mi?"

"Ezoterik."

"Tamam," dedi Henry. "'Postmodernizm ve New York Mimarisi Üzerindeki Etkileri' konusu fazla ezoterik bulunurken, sence Dekan Parrish *bu konuda* ne hisseder?"

Eliyle açık kitapları ve sayfalardan onlara bakan çilli yüzleri işaret etti.

Bea hiç konuşmadan önce ona, sonra kitaplara baktı.

"*Siktir!*" diye bağırdı ve dev kitaplardan birini alıp dükkândan hışımla çıktı.

Henry arkadaşının arkasından bakarak iç geçirdi. "Burası kütüphane değil!" diye seslendikten sonra diğer kitapları yerlerine kaldırdı.

New York
18 Mart 2014

IX

Birden kafasına dank edince, Henry'nin cümlesi yarım kaldı.

Bea'nın yeni bir tez konusu bulma girişimini tamamen unutmuştu. Sessiz bir detay, gürültülü bir mevsimin arasına karışmıştı ama şimdi çok barizdi.

Eskizdeki, tablodaki ve heykeldeki kız, yüzünde mutlu bir ifadeyle Henry'nin yanında, parmaklığa yaslanmış duruyordu.

High Line'a giderken Chelsea'den geçiyorlardı ve Henry bariz gerçeği, hikâyesindeki bir yırtıktan süzülen ışığı fark ederek yaya geçidinin ortasında durdu.

"Sendin," dedi.

Addie göz alıcı bir gülümsemeyle, "Bendim," dedi.

Bir korna çaldı, yanıp sönen ışık onları uyarır gibi sabitlendi ve koşarak diğer tarafa geçtiler.

"Yine de çok komik," dedi Addie demir basamakları tırmanırken. "İkincisinden haberim yoktu. O kumsalda oturduğumu ve rıhtımdaki şövaleli adamı hatırlıyorum ama eserin tamamlanmış halini hiç görmemiştim."

Henry başını iki yana salladı. "Ardında hiç iz bırakamadığını sanıyordum."

"Bırakamıyorum," dedi Addie ona bakarak. "Kalem tutamıyorum. Hikâye anlatamıyorum. Silah kullanamıyorum ya da birinin beni hatırlamasını sağlayamıyorum. Ama sanat," dedi daha sakin bir gülümsemeyle, "sanat fikirlerden oluşur. Ve fikirler

anılardan daha vahşidir. Yabani otlar gibi, daima büyümenin bir yolunu bulurlar."

"Ama fotoğraf olmuyor. Ya da film."

Addie duraksadı. Dudaklarını usulca oynatarak "Hayır," dedi. Henry ona bunu sorduğu, genç kadını lanetinin parmaklıklarının arasında bulduğu boşluklar yerine onların arkasına çektiği için üzüldü. Ama Addie hemen toparlandı, çenesini kaldırdı ve neredeyse meydan okur gibi gülümsedi.

"Ama bir fikir olmak harika, öyle değil mi?" dedi.

High Line'a vardıklarında, rüzgâr esiyordu. Havada hâlâ kış etkisi vardı ama Addie, rüzgârdan korunmak için Henry'ye sığınmak yerine, yüzü soğuktan kızararak ve saçları yüzünün etrafında dalgalanarak sert esintinin üstüne yürüdü. Henry o anda her sanatçının gördüğü şeyi, ellerinin kalemlerine ve boyalarına gitmesine neden olan şeyi, bu akıl almaz ve ele avuca sığmaz kızı gördü.

Ve Henry güvende olmasına, ayakları yere sağlam basmasına rağmen, düşmeye başladığını hissetti.

New York
13 Eylül 2013

X

İnsanlar evlerinden çok sık bahseder.

Sevdikleriniz neredeyse eviniz orasıdır, derler. Ev gibisi yoktur. Fazla uzun süre uzak kalırsanız, ev hasreti çekersiniz.

Ev hasreti. Henry bunun *insanın büyüdüğü eve duyduğu özlem* anlamına geldiğini biliyordu ama oraya gidince şimdi yaşadığı eve duyduğu özlem anlamı da doğru geliyordu. Ailesini seviyordu, evet. Sadece onlardan her zaman hoşlanmıyordu. Onların yanındayken olduğu kişiden hoşlanmıyordu.

Yine de kuzeye doğru doksan dakikalık araba yolculuğu başlamıştı ve kiralık araba ellerinin altında homurdanırken, şehir arkasında küçülüyordu. Henry trene binebileceğini, öylesinin daha ucuz olacağını biliyordu ama işin aslı, araba kullanmayı severdi. Daha doğrusu araba kullanırken duyduğu beyaz gürültüyü, buradan oraya gitmenin şaşmaz somutluğunu, istikametleri, kontrolü. Her şeyden çok da elleri direksiyonda, gözleri yoldayken ve hoparlörlerden bangır bangır müzik çalınırken araba kullanmaktan başka bir şey yapamama halini seviyordu.

Muriel'ı da beraberinde götürmeyi teklif etmişti ama onun trene çoktan bindiğini, David'in o sabah eve vardığını ve onu istasyondan alacağını duyunca için için rahatlamıştı. Bu Henry'nin sona kaldığı anlamına geliyordu.

Henry hemen her zaman sona kalırdı.

Newburgh'e yaklaştıkça, kafasının içindeki hava durumu değişiyordu. Ufukta uyarıcı bir gümbürtü duyar gibi oldu, fırtına yaklaşıyordu. Derin bir nefes alarak kendini Strauss aile yemeğine hazırlamaya çalıştı.

Beşini bir Rockwell[22] tablosunun sakil bir Aşkenazi[23] taklidi gibi, beyaz örtülü bir masanın etrafında hayal edebiliyordu. Bir uçta annesinin, bir uçta babasının olduğu, kardeşlerinin yan yana karşısında oturdukları, kaskatı bir tablo.

Ciddi bakışları ve baston yutmuş gibi duruşuyla, ailenin direği David.

Asi, siyah bukleleri ve bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle kasırga Muriel.

Ve hayalet Henry. (Adı bile uymuyordu, hiç Yahudi ismi gibi değildi ama babasının en eski arkadaşlarından birinin anısına verilmişti.)

En azından aile gibi *görünüyorlardı*. Masayı hızlıca süzen biri bir yanağın, çenenin ya da alnın yansımasını görebilirdi. David gözlüğünü babası gibi, burnunun ucunda taşırdı. Bu yüzden çerçevenin üst çizgisi, tam bakışının üstüne denk gelirdi. Muriel'ın, annesi gibi içten ve rahat bir gülümsemesi vardı, başını arkaya atarak, neşeyle gülüşü de ona benzerdi.

Henry babasının siyah buklelerini, annesinin gri–yeşil gözlerini almıştı ama bu düzenlemede bir şey kaybolmuştu sanki. Babasının istikrarını, annesinin neşesini almamıştı. Omuzlarının duruşu, ağzının hatları; bunlar daha çok bir başkasının evinde misafirmiş gibi görünmesine neden olan, ince detaylardı.

Akşam yemeği şöyle geçecekti: Babası ile ağabeyi tıptan, annesi ile kız kardeşi sanattan konuşacaklardı ve Henry soruların ona yöneleceği anı korkuyla bekleyecekti. Annesi her şey

---

22 Amerikalı ressam ve desinatör Norman Rockwell; özellikle Amerikan gündelik hayatına dayalı sevimli, sıcak ve mizahi resimleriyle tanınır. (yay. n.)

23 Aşkenazlar; Doğu Avrupa'dan İsrail'e göçen Yahudiler. (yay. n.)

hakkındaki kaygısını yüksek sesle dile getirdiği zaman babası *ipini koparmış* deyimini kullanmak için bahane bulacak, David ona neredeyse otuz yaşına geldiğini hatırlatacak, Muriel kendi cep telefonu faturasını hâlâ anne ve babası ödemiyormuş gibi, kendine bir amaç edinmesini –ama gerçekten edinmesini– tavsiye edecekti.

Henry otobandan çıkarken kulaklarındaki rüzgârın şiddetlendiğini hissetti.

Kasabanın merkezinden geçerken, fırtına, kafasının içine dolmuştu.

Gerilimin statik enerjisi.

Geç kaldığını biliyordu.

Daima geç kalırdı.

Geç kalması pek çok kavganın başlangıcı olmuştu ve eskiden bunu kendi özensizliğine bağlarken, bir süre sonra aslında bunun tuhaf bir kendini koruma çabası, bilinçsiz ama kasti bir oyalanma, orada bulunmanın kaçınılmaz ve rahatsız edici gerekliliğini erteleme girişimi olduğunu anladı. O masada olmayı, kardeşleri tarafından sıkıştırılmayı ve ebeveynlerinin karşısında idam mangasının karşısındaki bir suçlu gibi oturmayı erteleme.

Bu yüzden Henry yine geç kaldı ve babası kapıyı açınca, kendini zamanlamayla ilgili bir konuşmaya, kınayıcı bir kaş çatışa, ağabeyi ile kız kardeşinin daima beş dakika önce gelmeyi başardıklarıyla ilgili, iğneleyici bir yoruma hazırladı.

Ama babası sadece gülümsedi.

"Demek geldin!" dedi ışıl ışıl ve sıcacık bakan gözlerle.

Ve de puslu.

Belki de bu seferki, daha önce yedikleri Strauss aile yemeklerinden farklı olacaktı.

"Bakın kim geldi?" diye seslendi babası, onu çalışma odasına buyur ederken.

"Uzun zaman oldu," dedi David elini sıkarken çünkü aynı şehirde –Tanrım, hem de aynı metro hattının üstünde– yaşıyor olmalarına rağmen, Henry, ağabeyini en son Hanuka'nın[24] ilk akşamı, burada görmüştü.

"Henry!" Siyah bukleler aniden görüş alanına girdi ve Muriel kollarını boynuna doladı. Yanağına bir öpücük kondurup Henry'nin daha sonra koridordaki aynanın önünde sileceği, mercan kırmızısı bir ruj izi bıraktı.

Ve çalışma odasıyla yemek odası arasındaki yolda saçlarının uzunluğundan –her zaman bir şekilde çok uzun bulunurdu– ya da üstündeki kazağın halinden –eskiydi ama sahip olduğu en rahat giysilerden biriydi– söz eden olmadı.

Kimse ona bir kez bile çok sıska olduğunu, daha fazla güneş görmesi gerektiğini ya da yorgun göründüğünü söylemedi. Oysa bunlar Brooklyn'de bir kitap dükkânı işletmenin o kadar da zor olamayacağı yorumlarının öncesinde mutlaka değinilen noktalardı.

Annesi fırın eldivenlerini çekiştirerek mutfaktan çıktı. Henry'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı, gülümsedi ve geldiğine çok sevindiğini söyledi.

Henry ona inandı.

Yemeğe oturdukları zaman babası, "Aileye," diyerek kadeh kaldırdı. "Yeniden bir arada olmamıza."

Henry kendi hayatının başka bir versiyonuna –ileri ya da geri değil, yana doğru– adım atmış gibi hissediyordu. Kız kardeşinin ona hayran olduğu, ağabeyinin onu küçük görmediği, annesiyle babasının onunla gurur duyduğu ve bütün yargıların şömine bacasıyla çekilen duman gibi havaya salındığı bir versiyon. Henry ne çok bağ dokunun suçluluk duygusundan oluştuğunu

---

24 Gregoryen takvimine göre Musevilerce en erken kasım sonunda, en geç ise aralık ortalarında kutlanan bayram. (yay. n.)

fark etmemişti. Suçluluğun ağırlığı yerini tatlı bir sersemliğe ve hafifliğe bırakmıştı.

Sevince.

Tabitha'dan, geri çevrilen evlilik teklifinden hiç bahsedilmedi. Ayrılıklarının haberi elbette duyulmuş ve boş kalan sandalyeyle doğrulanmıştı. Bu nedenle aile geleneği gereği hiçbiri rol yapmaya çalışmadı.

Henry geçen ay telefonda konuşurlarken David'e yüzükten bahsedince, ağabeyi neredeyse dalgın bir tavırla, *sence kabul eder mi*, diye sormuştu. Muriel, Tabitha'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ama zaten Henry'nin hiçbir partnerinden hoşlandığı görülmemişti. Onun için fazla olduklarından değil, hoş bunu da söylerdi ama onları Henry'nin kendisiyle ilgili hissinin bir uzantısı olarak *sıkıcı* bulduğu için.

Onlara bazen *Kablolu TV* derdi. Elbette boyanın kurumasını izlemekten iyi ama bir programın tekrar yayınlarından hallicediler. Muriel'ın onaylar gibi olduğu tek partneri Robbie olmuştu ve Henry o zaman bile bu onayın arkasında, onu eve getirmesi halinde yaşanacak skandalın olduğunun farkındaydı. Robbie'den, onun kendisi için arkadaştan öteye geçtiğinden sadece Muriel'ın haberi olmuştu. Muriel'ın saklamayı başardığı tek sır buydu.

Yemeğin tamamı sinir bozucuydu.

David sıcak ve meraklıydı.

Muriel dikkatli ve nazik.

Babası, söylediği her şeyi samimi bir ilgiyle dinliyordu.

Annesi gurur duyduğunu söyledi.

Kafası gerçekten karışan Henry "Neyle?" diye sorunca, annesi o, saçma bir soru sormuş gibi güldü.

"Seninle."

Yargılanmamak sarsıcıydı ve bir tür varoluşsal vertigoya neden oluyordu.

Henry onlara Dekan Melrose'la karşılaşmasını anlattı ve David'in bariz olana, yeterince kalifiye olmadığına dikkat çekmesini, babasının da bunun gerçek olamayacak kadar iyi bir haber olduğunu söylemesini bekledi. Annesi sessizleşirken kız kardeşi ona yüksek sesle istikamet değiştirmesinin bir nedeni olduğunu hatırlatacak ve pişman olup geri dönecekse, bunun ne anlamı kaldığını soracaktı.

Ama bunların hiçbiri olmadı.

"İyi," dedi babası.

"Sen onlar için büyük şans olursun," dedi annesi.

"Senden çok iyi öğretmen olur," dedi David.

Sadece Muriel birazcık hoşnutsuzluk sergiledi. "Oradayken hiç mutlu değildin ki."

Ama onu yargılamıyor, bunu sadece fazlasıyla korumacı bir tavırla ifade ediyordu.

Akşam yemeğinden sonra herkes kendi köşesine –annesi mutfağına, babası ile ağabeyi çalışma odasına– çekildi ve kız kardeşi yıldızlara bakıp doğayla bütünleşmek için –bu normalde ot içmenin şifreli söylenişiydi– bahçeye çıktı.

Henry annesinin bulaşık yıkamasına yardım etmek için mutfağa gitti.

Annesi ona bir mutfak havlusu vererek "Ben yıkayayım, sen kurula," dedi. Birlikte hoş bir ritim yakaladılar. Bir süre sonra annesi boğazını temizledi.

"Tabitha konusunda üzgünüm," dedi konunun tabu olduğunu bilir gibi sesini alçaltarak. "Onunla bu kadar zaman kaybetmene üzüldüm."

Henry aslında kendisi de öyle hissetmesine rağmen, "Zaman kaybı değildi," dedi.

Annesi bir tabağı duruladı. "Ben sadece mutlu olmanı istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun." Gözleri parlıyordu. Henry bunun sebebinin herkesin gözlerinde gördüğü o tuhaf, buzlu bakış

mı, yoksa sadece annelere özgü bir göz yaşarması mı olduğundan emin değildi. "Sen güçlü, akıllı ve başarılısın."

"Emin değilim," dedi Henry elindeki tabağı kurularken. "Kendimi hâlâ bir hayal kırıklığı gibi hissediyorum."

Annesi hakikaten kırılmış gibi "Böyle konuşma," dedi. Oğlunun yanağını avuçladı. "Seni olduğun gibi seviyorum, Henry." Tabağı tuttu. "Gerisini ben hallederim. Sen kız kardeşini bul."

Henry onun nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

Arka verandaya çıktı ve Muriel'ı düşünceli bir ifadeyle esrarlı sigara içerek ağaçlara baktığı salıncakta buldu. Muriel her zaman böyle, birinin, fotoğrafını çekmesini bekler gibi otururdu. Henry bir ya da iki kez çekmişti de ama fotoğraflar hep kaskatı ve fazla tasarlanmış gibi çıkmıştı. Gizlice yapılan bir çekimi düzmece göstermek konusunda Muriel'a güvenebilirdiniz.

Verandanın döşemeleri gıcırdayınca, Muriel ona bakmadan gülümsedi. "Hey, Hen."

"Ben olduğumu nereden anladın?" diye sordu Henry, onun yanına otururken.

"Adımların çok hafif," dedi kız kardeşi ve sigarayı ona uzattı.

Henry sigaradan uzun bir nefes çekti ve dumanı kafasında hissedene kadar ciğerlerinde tuttu. Yumuşacık, kulaklarını uğuldatan bir bulanıklık vardı zihninde. Sigarayı sırayla içerek pencereden anne ve babalarını izlediler. Anne babaları ve babalarının peşinden ayrılmayan, onunla tamamen aynı pozları takınan David.

"Çok ürkütücü," diye mırıldandı Muriel.

"Gerçekten tedirgin edici."

Muriel kıkırdadı. "Neden birlikte daha fazla zaman geçirmiyoruz?"

"Sen yoğunsun," dedi Henry çünkü bu gerçekten arkadaş olmadıklarını hatırlatmaktan daha kibar bir cevaptı.

Kız kardeşi başını omzuna yasladı. "Senin için her zaman vaktim var."

Sigarayı bitene kadar içtiler. Sonra anneleri seslenerek tatlı zamanının geldiğini haber verdi. Henry ayağa kalktığında üzerinde hoş bir sersemlik vardı.

"Nane şekeri?" dedi Muriel ona bir kutu uzatarak. Ama Henry kutunun kapağını açtığı zaman, içinde küçük bir pembe hap yığını gördü. Şemsiyeler. Henry iri damlalar halinde yağan yağmuru, yanında kupkuru oturan yabancıyı düşündü ve kutuyu kapattı.

"Hayır, sağ ol."

Tatlı yemek için içeri girdiler ve sonraki bir saati önemli önemsiz bir sürü konudan konuşarak geçirdiler. O kadar güzel, öylesine hoş ve iğneleyici yorumlardan, adi ağız dalaşları ile pasif kınamalardan öylesine muhteşem bir şekilde arınmış bir sohbet oldu ki Henry kendini hâlâ nefesini tutuyormuş, az önceki esrarlı sigaranın etkisini içinde saklıyormuş gibi hissetti. Ciğerleri sızlıyordu ama kalbi mutluydu.

Ayağa kalktı ve kahve fincanını bir kenara bıraktı. "Artık gitsem iyi olur."

"Kalabilirsin," dedi annesi ve Henry on yıldır ilk kez baştan çıkacak gibi oldu; buna, bu sıcaklığa, huzura, aile hissine uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak etti ama işin aslı, fazla mükemmel bir akşam olmuştu. Şimdi kendini kafayı güzelce bulma hali ile banyonun zemininde uyumak arasındaki o ince çizgide yürür gibi hissediyordu ve bu dengeyi hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu.

"Geri dönmeliyim," dedi. "Dükkân saat onda açılıyor."

"Çok fazla çalışıyorsun." Bu, annesinin hiç söylemediği bir şeydi. Ve şu anda söylüyordu.

David omzunu tuttu ve ona sevecenlikle dolu bulutlu gözleriyle bakarak "Seni seviyorum, Henry," dedi. "Böyle iyi olduğun için çok mutluyum."

Muriel da kollarını beline sardı. "Arayı bu kadar açma."

Babası onu arabasına kadar geçirdi ve Henry vedalaşmak için elini uzatınca onu kendine çekip "Seninle gurur duyuyorum, evlat," dedi.

Henry'nin bir yanı neden diye sormak, sihrin sınırlarını sınamak, babasının canını sıkmak ve onu bocalamaya zorlamak istiyordu ama bunu yapamadı. Bütün bunların gerçek olmadığını biliyordu ama umurunda değildi.

Her durumda, iyi gelmişti.

New York
18 Mart 2014

XI

High Line'dan kahkahalar yükseliyordu.

Artık kullanılmayan bir tren yolunun üzerine kurulmuş olan bu asma park, Manhattan'ın batı ucu boyunca, 30. Sokak'tan 12. Sokak'a doğru devam ediyordu. Normalde el arabalarında satılan yiyecekleri, bahçeleri, tünelleri ve banklarıyla, kıvrılan yolları ve şehir manzarasıyla çok hoş bir yerdi.

Ama bugün bambaşka bir yer olmuştu.

Artifact yerden yükseltilmiş demir yolunda kapladığı kısmı renklerin ve ışıkların dans ettiği, rüya gibi bir oyun parkına dönüştürmüştü. Sıra dışı fikirler ve harikalardan oluşan, üç boyutlu bir manzaraydı.

Girişte bir gönüllü, onlara bileklerine takmaları için rengârenk lastik bantlar verdi. Tenlerinde gökkuşağı çizen bantların her biri, serginin ayrı bir bölümüne giriş sağlıyordu.

"Bu sizi Gökyüzü'ne sokacak," dedi sanat eserleri bir eğlence parkındaki dev oyuncaklarmış gibi.

"Bu, Ses'e."

"Bu, Hafıza'ya."

Konuşurken, Henry'ye puslu mavi gözleriyle gülümseyerek bakıyordu. Ama ücretsiz sergilerden oluşan karnavalda dolaşırlarken, sanatçıların hepsi *Addie*'ye doğru döndü. Henry güneş olabilirdi ama Addie, ilgilerini yanan meteorlar misali peşinden sürükleyen, parlayan bir kuyruklu yıldızdı.

Girişin yakınında bir adam, pamuk şekerlerini balon gibi şekillendirip bu yenilebilir sanat eserlerini geçenlere dağıtıyordu. Bir kısmı anlaşılabilir biçimlerdeydi –bir köpek, bir zürafa, bir ejderha– ama diğerleri soyut eserlerdi. Gün batımı, bir hayal, nostalji gibi.

Henry'ye kalırsa hepsi şeker tadındaydı.

Addie onu öptü. Onun tadı da şeker gibiydi.

Yeşil bantlar onları renkli camlardan yapılmış bir tür üç boyutlu kaleydoskop olan Hafıza'ya soktu. Her yöne doğru yükselen heykel her adımlarında dönüyordu.

Dünya bükülüp tekrar düzelir ve tekrar bükülürken, birbirlerine tutundular. Dile getirmeseler de Henry, oradan çıktıklarına ikisinin de sevindiğini hissetti.

Sergilerin arasındaki alanlar da sanatla dolup taşıyordu. Metal günebakanlardan oluşan bir tarla. Erimiş pastel boyalar havuzu. Henry'nin gözlüğünde buhardan, Addie'nin teninde ise yanardöner bir ışıltıdan başka bir şey bırakmayan, kâğıt gibi incecik bir su perdesi.

Gökyüzü'nün bir tünelin içinde bulunduğu ortaya çıktı.

Bir ışık sanatçısının eseri olan Gökyüzü iç içe geçmiş bir dizi odadan oluşuyordu. Dışarıdan bakıldığı zaman, birkaç vida ile çividen ibaretti, ahşap çerçeveli iskelet, çıplak konstrüksiyonuyla pek bir şeye benzemiyordu. Ama içi... İçi her şeydi.

Birbirlerini kaybetmemek için el ele yürüdüler. Bir alan göz kamaştıracak kadar aydınlıkken, bir sonraki, dünya uzaklara fırlatılmış gibi karanlıktı. Addie koluna sımsıkı yapıştığı Henry'nin yanında titriyordu. Bir sonraki, bir bulutun içi gibi puslu ve solgundu. Onun ardından gelende ise yağmur kadar ince iplikler her tarafta yükselip alçalıyordu. Henry parmaklarını gümüş damlaların arasından kaydırınca, çanlar gibi çınladılar.

Son oda yıldızlarla doluydu.

Bir önceki gibi siyah bir odaydı ama bu kez toplu iğne başı büyüklüğündeki binlerce ışık karanlığı delerek, dokunulabilecek kadar yakın bir Samanyolu oluşturmuştu. Takımyıldızların ihtişamı. Ve Henry, Addie'nin yüzünü yukarı çevirdiğini ve dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını o karanlıkta bile görebildi.

"Üç yüz yıl," dedi Addie. "Ve insan hâlâ yeni bir şey bulabiliyor."

Gün ışığında gözlerini kırpıştırarak dışarıya, öbür tarafa çıkmalarıyla Addie'nin Henry'yi onları bir sonraki kemerli girişteki çift kanatlı kapının ardında bekleyen şeyi keşfetme heyecanıyla sürüklemesi bir oldu.

New York
19 Eylül 2013

XII

Henry ilk kez erkenciydi.

Erkenci olmak geç kalmaktan daha iyiydi ama *çok da* erkenci olmak istemezdi çünkü bu daha beter, daha tuhaf ve daha... şey olurdu. Hayır, bu kadar düşünmeye son vermeliydi.

Gömleğine çekidüzen verdi. Park halindeki bir arabanın camına bakarak saçlarını düzeltti ve içeri girdi.

Meksika lokantası aydınlık ve kalabalıktı. Geniş beton yapının garaj kapısı şeklinde kocaman pencereleri vardı ve salonun bir köşesine bir yiyecek kamyonu park edilmişti. Henry erkenciyse bile bir önemi yoktu çünkü Vanessa çoktan gelmişti.

Barista önlüğü yerini desenli bir elbise ile tayta bırakmıştı ve Henry'nin sadece toplu gördüğü sarı saçları, dalgalar halinde yüzünün iki yanına dökülüyordu. Henry'yi görünce, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Aramana çok sevindim," dedi.

Henry de ona gülümsedi. "Ben de."

Küçük kâğıtları ve Henry'nin on yaşındayken mini golf oynadığı günden beri görmediği minik kurşun kalemleri kullanarak siparişlerini verdiler. Vanessa *taco*'ları işaret edip Henry içlerini doldururken parmakları birbirine sürtündü. Sonra cipslere uzanırken parmakları yine birbirine değdi, bacakları metal masanın altından birbirine sürtündü ve Henry her defasında göğsünde minik ışıkların çaktığını hissetti.

Hayatında ilk kez ettiği her cümle için tereddüde düşmüyor, her hareketi için kendini azarlamıyor, kendini doğru şeyi söylemek zorunda olduğuna ikna etmiyordu. Yanlış sözcük olmayınca, doğrusunu bulmaya gerek kalmıyordu. Henry'nin yalan söylemesi gerekmiyordu, bunu denemesi, kendi dışında herhangi biri olması da. Çünkü bu haliyle yeterliydi.

Yemekler harikaydı ama yüksek tavandan yankılanan sesler yüzünden mekân hayli gürültülüydü ve ne zaman biri beton zeminde sandalyesini çekse, Henry yüzünü buruşturuyordu. "Özür dilerim," dedi Vanessa'ya. "Çok şık bir mekân olmadığının farkındayım."

Yeri seçerken sadece bir şeyler içmeye gitmelerinin daha iyi olacağını biliyordu ama New York'ta kokteyller yemeklerden iki kat daha pahalıydı ve kitapçıdan aldığı maaşla bunu bile zar zor karşılayabiliyordu.

"Hey," dedi Vanessa *agua fresca*'sını[25] karıştırarak. "Ben bir kafede çalışıyorum."

"En azından bahşiş alıyorsundur."

Vanessa şaşırmış gibi yaptı. "Nasıl yani, kitapçılara bahşiş verilmiyor mu?"

"Hayır."

"İyi bir kitap önerdiğin zaman bile mi?"

Henry başını hayır der gibi salladı.

"Bu bir suç," dedi Vanessa. "Tezgâhın üstüne bir kavanoz koymalısın."

"Ne diyeceğim?" diye soran Henry, parmaklarını masaya vurdu. "*Kitaplar aç zihinleri doyurur. Bahşişler de kediyi* mi?"

Vanessa neşeli bir kahkaha attı. "Çok komiksin."

"Öyle miyim?"

Kız dilini çıkardı. "Yoksa iltifat kapmaya mı çalışıyoruz?"

---

25 Taze meyve, su, misket limonu suyu ve tatlandırıcı ile hazırlanan bir tür alkolsüz içecek. (yay. n.)

"Hayır," dedi Henry. "Sadece merak ettim. Bende ne görüyorsun?"

Vanessa gülümsedi. Utanmış gibiydi. "Sen... kulağa çok klişe gelebilir ama tam aradığım şeysin."

"Neymiş o aradığın?"

Kız *gerçek, duyarlı, düşünceli,* deseydi Henry yutabilirdi.

Ama öyle demedi.

Dışa dönük, eğlenceli ve *hırslı* gibi kelimeler kullandı ve Henry hakkında konuştukça gözlerindeki pus tabakası iyice yoğunlaşıp delikanlının, altındaki rengi güçlükle seçebileceği kadar yayıldı. Henry kızın onu nasıl görebildiğini merak etti ama elbette göremiyordu.

Olay da buydu zaten.

Bir hafta sonra o, Bea ve Robbie aralarında üç şişe bira ve bir sepet patates kızartmasıyla Merchant'taydılar.

Robbie gözlerini içkisine dikerken, Bea, "Vanessa nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedi Henry.

Öyleydi gerçekten. Henry de iyiydi. İkisi de iyiydi.

"Son zamanlarda onu çok sık görüyorsun."

Henry kaşlarını çattı. "Tabitha'yı kafamdan atmamı söyleyen sendin."

Bea ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum."

"Daha çok yeni. Nasıl olduğunu bilirsin. O..."

"Bir karbon kopya," diye mırıldandı Robbie.

Henry ona döndü. "Ne dedin?" dedi canı sıkılarak. "Yüksek sesle konuş. Yansıtma konusunda eğitim aldığını biliyorum."

Robbie birasından peş peşe iki büyük yudum alırken üzgün görünüyordu. "Ben sadece, Vanessa'nın Tabby'nin bir kopyası olduğunu söylüyorum. Sıska, sarışın..."

"Dişi?"

Henry'nin *eşcinsel* olmaması, bir insanın önce kişiliğine, sonra cinsiyetine çekim duyması, aralarında uzun süredir hassasiyetini koruyan bir konuydu. Robbie yüzünü buruşturdu ama özür dilemedi.

"Ayrıca," dedi Henry. "Ben Vanessa'nın peşine düşmedim. O *beni* seçti. *Benden* hoşlanıyor."

"Sen *ondan* hoşlanıyor musun?" diye sordu Bea.

"Elbette," dedi Henry biraz fazla hızlı davranarak. Vanessa'dan hoşlanıyordu. Ve elbette kızın ondan (gördüğü *ondan*) hoşlanmasından da hoşlanıyordu ve bu ikisinin arasında bir kesişim kümesi vardı. Henry, kümelerin kesiştiği, taranmış kısımda güvende olduğundan emindi. Sonuçta onu kullanmıyordu, öyle değil mi? En azından sığ davranan sadece Henry değildi; kız da onu kullanıyor, hayatının tuval bezine bir başkasının resmini çiziyordu. Ve eğer bu karşılıklıysa, o zaman Henry'nin hatası olmazdı, değil mi?

"Biz sadece mutlu olmanı istiyoruz," diyordu Bea. "Bütün yaşananlardan sonra sadece... çok hızlı davranma, yeter."

Ama bu kez yavaşlaması gereken Henry değildi.

Henry o sabah çikolata parçacıklı pankeklere, bir bardak portakal suyuna ve tezgâhın üstüne, tabağın yanına bırakılmış, üstünde bir kalp ile bir *V.* harfi olan, el yazısıyla yazılmış küçük bir nota uyanmıştı. Vanessa üç gecedir onda kalıyordu ve her defasında bir eşyasını orada bırakmıştı. Bir bluz. Bir çift ayakkabı. Lavabonun yanındaki bardakta bir diş fırçası.

Arkadaşları ona gözlerinin üstünde dönen bir pus tabakasıyla bakıyordu ve Henry ona değer verdiklerini, onu sevdiklerini ve sadece iyiliğini istediklerini biliyordu. Anlaşma sayesinde, başka seçenekleri yoktu.

"Merak etmeyin," dedi birasını yudumlarken. "Ağırdan alırım."

* * *

"Henry?"

Henry ojeli bir tırnağın sırtından aşağı doğru kaydığını hissettiğinde, yarı uykudaydı.

Pencerelerden içeri cılız, gri bir ışık süzülüyordu.

"Hım?" dedi arkasına dönerek.

Vanessa başını eline dayamıştı ve sarı saçları yastığa dökülüyordu. Henry onun ne kadar zamandır öyle durduğunu, müdahale etmeye karar vermeden önce uyanmasını ne kadar beklediğini merak etti.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Vanessa o puslu ışık tabakasıyla kaplı gözleriyle ona bakıyordu. Henry her yüzde karşısına çıkan bu ışıltıdan ve o soluk dumandan rahatsız olmaya başlamıştı.

"Ne oldu?" dedi dirseğinin üstünde doğrularak. "Sorun ne?"

"Hiç. Ben sadece..." Vanessa gülümsedi. "Seni seviyorum."

Ve işin korkutucu tarafı, ciddi görünüyordu.

"Karşılık vermek zorunda değilsin. Çok erken olduğunu biliyorum. Sadece bilmeni istedim."

Burnunu onunkine sürttü.

"Emin misin?" diye sordu Henry. "Yani, sadece bir hafta oldu."

"Ne olmuş?" dedi Vanessa. "İnsan bilince, biliyor işte. Ben de biliyorum."

Henry yutkunup kızı alnından öptü. "Ben duş alayım."

Buna ne cevap vermesi gerektiğini ve Vanessa'yı bunun sevgi değil, sadece bir saplantı olduğuna nasıl ikna edebileceğini –ya da edip edemeyeceğini– bulmaya çalışarak, sıcak suyun altında olabildiğince oyalandı. Ama elbette saplantı olduğu da doğru değildi. Henry bir anlaşma yapmıştı. Şartları seçmişti. İstediği buydu.

Yoksa değil miydi?

Suyu kapattı, beline bir havlu sardı ve burnuna duman kokusu geldi.

Kollarını Henry'nin beline sarmış, yüzünü bedeninin yan tarafına gömmüştü ve Henry bir an, onu kendinden zorla koparması gerekebileceğinden korktu.

"Vanessa, bırak."

Onu kendinden yavaşça uzaklaştırdı. Kız perişandı. Mahvolmuştu. Henry'nin anlaşmayı yaptığı akşam hissettiği gibi görünüyordu. Kızın evden o kaybolmuşluk ve yalnızlık hissiyle çıkacağı düşüncesi, kalbini paramparça etti.

"Seni önemsiyorum," dedi Vanessa'nın omuzlarını tutarak. "Seni önemsiyorum, gerçekten."

Kız biraz neşelenir gibi oldu. Su verilmiş, solgun bir çiçek gibi. "Yani kızmadın mı?"

Elbette kızmıştı.

"Hayır, kızmadım."

Vanessa yüzünü onun göğsüne bastırdı ve Henry kızın saçlarını okşadı.

"Beni önemsiyorsun."

"Evet, öyle." Kızın kollarının arasından sıyrıldı. "Seni arayacağım. Söz."

"Söz," dedi kız, Henry, eşyalarını toplamasına yardım ederken.

"Söz," dedi Henry onu koridordan geçirip kapıya doğru götürürken.

Kapı aralarında kapandı ve Henry sırtını ona dayarken, duman alarmı nihayet ötmeye başladı.

New York
23 Ekim 2013

XIII

"Film gecesi!"

Robbie uzun bacaklarını arkaya ve iki yana sarkıtarak kendini bir denizyıldızı gibi Henry'nin kanepesine bıraktı. Bea gözlerini devirerek onu kenara itti. "Yer aç."

Henry paketi mikrodalgadan çıkardı ve buharından kaçınmak için ellerinin arasında sektirdi. Ardından patlamış mısırı kâseye boşalttı.

"Film ne?" diye sordu tezgâhın arkasından çıkarken.

"*Cinnet*.[26]"

Henry inledi. Hiçbir zaman korku filmi meraklısı olmamıştı ama Robbie çığlık atmak için bir bahane bulmaya bayılırdı. Olayı ayrı bir performans türü olarak görürdü ve film seçme sırası bu hafta ondaydı.

"Cadılar Bayramı'ndayız," diye savundu kendini.

"Bugün ayın yirmi üçü," dedi Henry ama Robbie bayramlara doğum günü muamelesi yapar ve onları günlerden haftalara, hatta bazen mevsimlere uzatırdı.

"Kostüm yoklaması," dedi Bea.

Henry için kostüme bürünmek, çizgi film seyretmek gibi bir şeydi. Yirmili yaşların başındaki ironik çağın ergenlik kaygılarıyla döşeli tarafsız bölgesinden geçmeden önce, çocukken

---

26 *The Shining*. (ç. n.)

keyif aldığınız bir şey. Ve daha sonra bu bir şekilde, mucize eseri yeniden hakiki ve nostaljik âleme geri dönüverirdi. Sadece harikalara ayrılmış o yere.

Robbie kanepede bir poz takındı. "Ziggy Stardust," dedi. Mantıklıydı. Ne de olsa son birkaç yılını Bowie'nin büründüğü çeşitli kişilikleri çalışarak geçirmişti. Geçen sene de Thin White Duke olmuştu.

Bea, Cadılar Bayramı partisine mesaj verme amacıyla Korkunç Korsan Roberts kılığında gideceğini ilan etti. Robbie uzanıp şimdilerde Henry'nin sehpasının üstünde kâğıt ağırlığı görevi üstlenen Nikon marka eski bir fotoğraf makinesini eline aldı. Başını arkaya yatırdı ve vizörden tepetaklak Henry'ye baktı.

"Ya sen?"

Henry, Cadılar Bayramı'nı her zaman çok sevmişti. Korkutucu kısmını değil de kılık değiştirme, başkası olma bahanesini. Robbie ona aktör olması gerektiğini, aktörlerin yıl boyunca sürekli kılık değiştirdiğini söylerdi ama hayatını sahne üstünde yaşama fikri, Henry'yi tedirgin ediyordu. Daha önce Freddie Mercury, Çılgın Şapkacı, Smokinli Şövalye ve Joker olmuştu.

Ama şu aralar zaten kendini başka biri gibi hissediyordu.

Her zamanki siyah kot pantolonunu ve dar gömleğini işaret ederek "Ben zaten kostümlüyüm," dedi. "Kim olduğum anlaşılmıyor mu?"

"Peter Parker?" dedi Bea.

"Bir kitapçı?"

"Çeyrek yaş krizi yaşayan Harry Potter?"

Henry gülerek başını salladı.

Bea gözlerini kıstı. "Hâlâ bir şey seçmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi Henry, "ama seçeceğim."

Robbie fotoğraf makinesini kurcalamaya devam ediyordu. Onu elinde evirip çevirdi, dudaklarını büzdü ve bir fotoğraf çekti.

Makineden boş bir tıkırtı yükseldi. İçinde film yoktu. Bea makineyi elinden çekip aldı.

"Neden artık fotoğraf çekmiyorsun?" diye sordu Henry'ye. "Fotoğrafçılıkta gerçekten çok iyisin."

Henry, Bea'nın bu konuda ciddi olduğundan emin değildi. Omuz silkti. "Belki bir sonraki hayatımda," dedi ikisine birer bardak bira uzatırken.

"Hâlâ yapabilirsin, biliyorsun," dedi Bea. "Henüz çok geç değil."

Belki ama şimdi başlarsa fotoğraflar kendi ayaklarının üstünde durabilir ve gerçekten hak ettikleri şekilde iyi ya da kötü olarak yargılanabilirler miydi? Yoksa her fotoğraf Henry'nin dileğinin birer uzantısı mı olurdu? İnsanlar fotoğraflarında Henry'nin çektiklerini değil, kendi görmek istedikleri şeyleri mi görürdü? Öyle olursa Henry onlara güvenebilir miydi?

Film başladı ve Robbie'nin bütün ışıkları söndürmeleri yönündeki ısrarının ardından hep birlikte kanepeye sığıştılar. Robbie'nin ilk korkunç sahnede yere fırlatmaması ve onlar gittikten sonra Henry'nin mısır tanelerini yerden toplamak zorunda kalmaması için, Robbie'den kâseyi *sehpaya* bırakmasını istediler. Henry sonraki bir saati filmin müziği gerilimli hale geldiği anda gözlerini ekrandan kaçırarak geçirdi.

Küçük oğlan koridorda üç tekerlekli bisikletini sürerken, Bea "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı, Robbie sahnenin içine girmeye çalışır gibi oturduğu yerde öne eğildi ve Henry yüzünü Robbie'nin omzuna gömdü. İkiz kızlar el ele boy gösterince bu kez Robbie Henry'nin bacağına yapıştı.

Ve an geçip, korkuya ara verildiği zaman, Robbie elini Henry'nin uyluğundan çekmedi. Kırık bir fincanın parçalarının yeniden bir araya gelmesi, tırtıklı kenarların hiç kırılmamış gibi geri yapışması gibiydi ve elbette yanlıştı.

Henry boşalan mısır kâsesini alarak ayağa kalktı ve mutfağa yürüdü.

Robbie bacağını kanepenin sırtından arkaya atarak, "Sana yardım edeyim," dedi.

Henry köşeyi dönerken omzunun üstünden "Sadece mısır," dedi arkaya doğru. Plastik paketi yırtıp salladı. "Torbayı mikrodalgaya koyup düğmeye basmamın yeterli olacağından eminim."

"Hep fazla uzun bırakıyorsun," dedi Robbie hemen arkasından.

Henry torbayı mikrodalgaya atıp kapağı kapattı. *Başlat* düğmesine bastı ve kapıya doğru döndü. "Başımıza patlamış mısır polisi..."

Cümlesini tamamlayamadan, Robbie'nin dudakları dudaklarına yapışmıştı bile. Henry bu beklenmedik öpücüğün şaşkınlığıyla soluksuz kaldı ama Robbie geri çekilmedi. Kalçasını kalçasına yaslayarak onu tezgâha bastırdı ve öpüşü derinleşirken, parmakları çenesinden aşağı kaydı.

Ve bu, bu diğer bütün gecelerden daha iyiydi.

Yüz yabancının ilgisinden kat kat iyi.

Bu, bir otel yatağıyla evdeki karyola arasındaki farktı.

Robbie sertleşmişti ve Henry'nin göğsü arzuyla sızlıyordu. Tekrar bu yola girmek, onun öpüşünün, bedeninin tanıdık sıcaklığına ve gerçek bir şeyin basit rahatlığına geri dönmek çok kolay olurdu.

Ama sorun buydu.

Bu gerçekti. Onlar gerçekti. Ama Henry'nin hayatındaki her şey gibi bitmişti. Başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

İlk mısır taneleri patlarken, Henry geri çekildi.

"Haftalardır bunu yapmayı bekliyorum," dedi Robbie, kıpkırmızı bir yüz ve çakmak çakmak olmuş gözlerle. Ama gözleri berrak değildi. Parlak mavi renk, bir pus perdesinin ardında kalmıştı.

Henry titrek bir nefes verdi ve gözlüğünün altından gözlerini ovuşturdu.

Mısır patlamaya devam ederken Henry, Robbie'yi hole, Bea'dan ve korku filmi müziğinden uzağa çekti. Robbie bunu bir davet sanarak ona doğru hareketlendi ama Henry elini uzatarak aradaki mesafeyi korudu. "Bu bir hata."

"Hayır, değil," dedi Robbie. "Seni seviyorum. Her zaman sevdim."

Sesi çok dürüst, çok gerçekti ve Henry odaklanmak için gözlerini sıkıca kapamak zorunda kaldı. "O zaman benden neden ayrıldın?"

"Ne? Bilmiyorum. Sen farklıydın, uyumlu değildik."

Henry "Nasıl?" diye üsteledi.

"Ne istediğini bilmiyordun."

"Seni istiyordum. Mutlu olmanı istiyordum."

Robbie başını salladı. "İlişki karşındaki insandan ibaret olamaz. Kendin de biri olmalısın. Kim olduğunu bilmelisin. O dönemde bilmiyordun." Gülümsedi. "Ama artık biliyorsun."

Ama mesele de buydu zaten.

Bilmiyordu.

Henry'nin kim olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, şimdi diğer insanların da olmadığı gibi.

Kendini sadece kayıp hissediyordu. Ama bu, sapmayacağı tek yoldu.

O ve Robbie daha fazlası olmadan önce de arkadaştılar, *Robbie* son noktayı koyduktan yıllar sonra, Henry ona hâlâ âşıkken tekrar arkadaş olmuşlardı ve şimdi durum tersine dönmüştü. Robbie'nin kendi yoluna gitmenin ya da en azından *âşık olmayı sevmeye* dönüştürmenin bir yolunu bulması gerekecekti. Zamanında Henry'nin yaptığı gibi.

"Mısır patlatmak ne kadar sürüyor?" diye seslendi Bea.

Mikrodalgadan yanık kokusu geliyordu. Henry, Robbie'yi itip mutfağa girdi, *Durdur* düğmesine bastı ve torbayı çıkardı.

Ama geç kalmıştı.

Mısır yenemeyecek kadar yanmıştı.

New York
14 Kasım 2013

XIV

Neyse ki Brooklyn'de kafeden bol bir şey yoktu.

Henry, Robbie'nin Vanessa olayına (biraz fazlaca coşkuyla) verdiği isimle 2013 Büyük Yangını'ndan sonra Roast'a hiç gitmemişti. Sıra ona gelince çok şükür heteroseksüel olan ve ona bulutlu gözlerle bakmakla birlikte sadece dost canlısı, kusursuz bir müşteri gören Patrick adında çok hoş bir adama *latte* siparişi verdi ve...

"Henry?"

Yüreği ağzına geldi. Çünkü bu yüksek ve tatlı sesi tanıyor, adını nasıl sardığını çok iyi biliyordu ve yine o geceye, o, hayır derken aptal gibi tek dizinin üstünde durduğu o geceye döndü.

Sen harikasın. Gerçekten öylesin. Ama sen...

Arkasına döndü ve işte oradaydı.

"Tabitha."

Saçları biraz uzamıştı, kâkülleri yerini alnındaki sarı tutamlara, yanağına doğru inen bir bukleye bırakmıştı ve karşısında iki poz arasındaki bir dansçının zarafetiyle duruyordu. Henry, Tabitha'yı o geceden sonra hiç görmemiş, ondan ve bu andan kaçınmayı başarmıştı. Şu ana dek. Ve geri geri uzaklaşmak, aralarına olabildiğince mesafe koymak istedi. Ama bacakları hareket etmeyi reddediyordu.

Tabitha ona ışıl ışıl ve sıcacık bir gülümsemeyle bakıyordu. Henry o gülümsemeye âşık olduğu ve ondan bir bakış kopardığı

her anın kendisine zafer gibi geldiği zamanları hatırladı. Şimdi ise Tabitha ona o bakışı, bir sis perdesinin örttüğü kahverengi gözleriyle kendiliğinden sunuyordu.

"Seni özledim," dedi. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," dedi Henry çünkü gerçek buydu. Birlikte geçirdikleri iki yılın yerini, birbirlerinden ayrı geçecek bir ömür almıştı ve Henry'nin hayatında daima onun biçiminde bir boşluk kalacaktı. "Eşyalarını bir kutuya topladım ama sonra bir yangın çıktı ve..."

"Ah, Tanrım," dedi Tabitha koluna dokunarak. "Sen iyi misin? Kimseye bir şey oldu mu?"

"Hayır, hayır," diyen Henry lavabonun başında dikilen Vanessa'yı düşünerek başını salladı. "Yangın... hemen kontrol altına alındı."

Tabitha ona yaklaştı. "Ah, iyi."

Bu kadar yakınındayken, onun leylak kokusunu alıyordu. O kokunun çarşaflarından silinmesi bir hafta sürmüş, kanepe minderlerinden ve duş havlularından kaybolması bir hafta daha almıştı. Tabitha ona doğru eğiliyordu ve Henry'nin de ona eğilmesi, onu Robbie'ye de iten o tehlikeli çekime, sevilen, yitirilen ve sonra geri dönen şeylerin tanıdık cazibesine teslim olması çok kolaydı.

Ama gerçek değildi.

Bu, gerçek değildi.

"Tabitha," dedi onu hafifçe geriye doğru iterek. "İlişkimizi sen bitirdin."

"Hayır," diyen Tabitha başını salladı. "Bir sonraki adıma hazır değildim. Ama *bitmesini* hiç istemedim. Seni seviyorum, Henry."

Ve her şeye rağmen, Henry bocaladı. Çünkü ona inanıyordu. Ya da en azından Tabitha'nın kendine inandığına inanıyordu ve bu daha kötüydü çünkü yine de durumu gerçek kılmıyordu.

"Tekrar deneyebilir miyiz?" diye sordu Tabitha.

Henry yutkundu ve başını hayır der gibi salladı.

Ona ne gördüğünü sormak, olduğu kişiyle Tabitha'nın olmasını istediği kişi arasındaki uçurumu anlamak istiyordu. Ama sormadı.

Çünkü nihayetinde bir önemi yoktu. Sis perdesi Tabitha'nın görüşünü çarpıtıyordu. Ve Henry, kızın gördüğü her kimse, o olmadığını biliyordu.

Hiçbir zaman olmamıştı.

Ve asla olmayacaktı.

Bu yüzden, onu orada bıraktı.

New York
18 Mart 2014

XV

Henry ve Addie, renkleri teker teker feda ederek lastik bileklik-lerinin tamamını Artifact'e iade ettiler.

Mor bant için ayaklarının etrafında dalgalanan üç santim derinliğindeki su birikintilerinin içinden geçtiler. Suyun altın-daki zemin ışıldayan, herkesi ve her şeyi yansıtan aynalardan yapılmıştı. Addie aşağıya; hareketli şeritlere, zamanla silinen dalgalara baktı ve kendi yansımasının Henry'ninkinden daha erken sonlanıp sonlanmadığından emin olamadı.

Sarı bant onları kimi sesi artıran, kimi alınan nefesleri bile emer gibi görünen dolap büyüklüğündeki ses geçirmez küplere soktu. Eğimli yüzeylerin yansımalar yerine sesleri eğip büktüğü bir aynalar salonu gibiydi burası.

İlk mesaj onlara küçük ve siyah bir fontla duvara yazılmış kelime aracılığıyla FISILDA diyordu. Addie, "Bir sırrım var," diye fısıldayınca sözcükler bükülerek etraflarında bir halka oluşturdu.

Bir sonraki mesaj BAĞIR diyordu ve bu sefer kelime, duvarın kendisi kadar büyük harflerle yazılmıştı. Henry alçak ve çekingen bir bağırışın ötesine geçemedi ama Addie insanın, üstünden tren geçen bir köprünün altındayken yapacağı gibi, derin bir nefes alıp gürledi. Onun korkusuz özgürlüğü Henry'ye de cesaret verdi. Kendini bir anda gırtlaktan gelen kederli ve bir çığlık kadar vahşi bir sesle ciğerlerini boşaltırken buldu.

Addie irkilmedi bile. Sadece sesini yükseltti. Böylece birlikte nefesleri kesilene, sesleri kısılana kadar bağırdılar ve küplerden kendilerini sersemlemiş ve hafiflemiş hissederek çıktılar. Ertesi gün Henry'nin ciğerleri ağrıyacaktı ve buna değecekti.

Kulakları uğuldayarak ve sendeleyerek dışarı çıktıklarında güneş batıyordu ve bulutlar alev almıştı. Her şeyin üstüne turuncu bir ışık saçan şu tuhaf bahar akşamlarından biriydi.

En yakın korkuluğa yaklaşıp şehre, binalardan yansıyan ışığa, çelikte parlayan gün batımına baktılar. Henry onu kendine çekti ve boynunun girintisini öpüp, köprücük kemiğine doğru gülümsedi.

Kendini şeker komasına girmiş, birazcık da sarhoşmuş gibi hissediyordu ve hiç olmadığı kadar mutluydu.

Addie bütün küçük pembe şemsiyelerden daha iyiydi.

Soğuk bir gecede içilen sert bir viskiden bile iyi.

Uzun zamandır hissettiği her şeyden daha iyi.

Henry onun yanındayken zaman daha hızlı akıyordu ve bu onu korkutmuyordu.

Addie ile birlikteyken kendini hayat dolu hissediyor ve canı acımıyordu.

Addie şemsiye Henry'miş ve bir yere sığınmaya ihtiyaç duyan kendisiymiş gibi ona yaslandı. Henry gökyüzünün havada kalmasını sağlayabilirmiş gibi nefesini tuttu. Günlerin geçmesini önleyebilirmiş gibi.

Ve her şeyin yıkılmasına engel olabilirmiş gibi.

New York
9 Aralık 2013

XVI

Bea kampüse dönmenin yuvaya gelmek gibi olduğunu söylerdi hep.

Fakat Henry'ye öyle gelmezdi. Ama zaten o, *evdeyken* de kendini hiç yuvada hissetmez, sadece belli belirsiz bir korku, sürekli hayal kırıklığı yaratma riski bulunan bir insanın yumurta kabuklarının üstünde yürürken yaşadığı tedirginliği hissederdi. Ve şu anda da hissettiği buydu, bu yüzden belki de Bea haksız değildi.

"Bay Strauss," dedi dekan, masasının üzerinden uzanarak. "Gelebilmenize çok sevindim."

El sıkıştılar ve Henry ofis koltuğuna oturdu. Üç sene önce Dekan Melrose onu okulu bırakma sağduyusunu sergilemezse sınıfta bırakmakla tehdit ederken oturduğu koltuktu bu. Ve şimdi...

Yeterli olmak istiyorsun.

"Gelmem böyle uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi ama dekan özrünü geçiştirdi.

"Meşgul bir adam olduğunuzdan eminim."

"Doğru," dedi Henry koltuğunda kıpırdanarak. Dolabın arka tarafında aylarca naftalinlerin arasında kalmış olan takım elbisesi onu kaşındırıyordu. Ellerini nereye koyacağını bilemiyordu.

Acemice "Pekâlâ," dedi, "ilahiyat fakültesinde açık bir pozisyon bulunduğunu söylemiştiniz ama yardımcılık mı yoksa asistanlık mı olduğundan bahsetmemiştiniz."

"Kadrolu, kalıcı bir pozisyon."

Henry masanın arkasında oturan kır saçlı adama baktı ve gülmemek için kendini zor tuttu. İnsanlar kalıcı bir pozisyon elde etmeye can atmakla kalmaz, onu kapmak için birbirlerini çiğnerlerdi. O pozisyonlara gelebilmek uğruna senelerce rekabet ediyorlardı.

"Ve aklınıza ben geldim."

"Sizi kafede gördüğüm anda," dedi dekan, karşısındaki insanı etkilemeyi hedefleyen bir gülümsemeyle.

Ne isterlerse o olmak istiyorsun.

Dekan sandalyesinde öne eğildi. "Soru çok basit, Bay Strauss. Siz kendiniz için ne istiyorsunuz?"

Sözcükler titreşimli, korkunç bir ahenkle kafasının içinde yankılandı.

Melrose, Henry'yi doktorasına başlamasından üç yıl sonra ofisine çağırıp akademik hayatının bittiğini söylediği o sonbahar günü de aynı soruyu sormuştu. Henry içten içe bunu bekliyordu. Papaz okulundan daha geniş kapsamlı dinî araştırmalar programına geçmişti. Yüzlerce insanın araştırmaya çoktan başladığı konulardan birine bir türlü odaklanamamış, kendine yeni bir dayanak bulamamış ve inancını tazeleyememişti.

"Kendiniz için ne istiyorsunuz?" diye sormuştu dekan ve Henry'nin içinden *annemle babamın benimle gurur duymasını*, demek gelmişti ama bu iyi bir cevaba benzemiyordu. Bu yüzden, en yakın ikinci gerçeği dile getirmiş ve dürüst olması gerekirse, ne istediğinden emin olmadığını söylemişti. Gözünü kaçıp kapayana kadar senelerin geçtiğini, diğer insanlar kendilerine siper kazarken ve yollarını döşerken, kendisinin nereyi kazacağını bile bilemeden arazinin ortasında kalakaldığını eklemişti.

Dekan Henry'yi dinlemiş, dirseklerini masaya dayamış ve ona iyi olduğunu söylemişti.

Ama iyi olmak yetmezdi.

Bu elbette, *Henry'nin* de yeterli olmadığı anlamına geliyordu.

Dekan şimdi yine "Kendiniz için ne istiyorsunuz?" diye soruyordu. Ve Henry'nin hâlâ verecek farklı bir cevabı yoktu.

"Bilmiyorum."

İşte burası dekanın başını sallayacağı ve Henry Strauss'un en az eskisi kadar kayıp olduğunu fark edeceği kısımdı. Ama elbette, fark etmedi. Gülümsedi ve "Hiç sorun değil," dedi. "Dürüst olmak iyidir. Ama geri dönmek *istiyorsunuz*, öyle değil mi?"

Henry sessiz kalıp soruyu sindirmeye çalıştı.

Öğrenmeyi her zaman sevmişti. Hatta buna bayılmıştı. Bütün hayatını bir amfide not alarak geçirebilseydi, bir bölümden diğerine savrularak farklı alanlarda dolaşsaydı, dil, tarih ve sanata gömülerek yaşasaydı, belki de tatmine ulaşır ve mutlu olurdu.

İlk iki senesini öyle geçirmişti.

Ve o iki yıl boyunca *mutluydu*. Bea ve Robbie vardı, tek yapması gereken de öğrenmekti. Bir temel inşa etmek. Sorun, o pürüzsüz yüzeyin üstüne inşa etmesi gereken evdi.

Fazlasıyla... kalıcıydı.

Bir ders seçmek bir disiplin seçmeye dönüştü, disiplin seçmek de kariyer seçmeye. Kariyer seçmek bir hayat seçmek oldu ve insan sadece bir ömrü varken bunu nasıl yapabilirdi ki?

Ama öğretmek; öğretmek, istediği şeye ulaşmanın bir yolu olabilirdi.

Öğretmek, öğrenmenin ve kalıcı bir şekilde öğrenci olmanın bir uzantısıydı.

Yine de... "Yeterince kalifiye değilim, efendim," dedi dekana.

"Sıra dışı bir tercihsin, evet," dedi dekan, "ama bu, yanlış tercih olacağın anlamına gelmez."

Oysa bu örnekte kesinlikle o anlama geliyordu.

"Doktoramı tamamlamadım."

Dekanın gözleri ince bir buz tabakasıyla kaplandı. "Taze bir bakış açın var."

"Şartlar yok mu?"

"Var ama farklı altyapıları da kapsamak için bir miktar tolerans söz konusu."

"Tanrı'ya inanmıyorum."

Sözcükler Henry'nin ağzından taş misali yuvarlanıp aralarındaki masanın üstüne düştü.

Ve Henry bir kez ağzından çıkınca, tamamen doğru olmadıklarını fark etti. Neye inandığını bilmiyordu; bu uzun süredir böyleydi ama yakın geçmişte ruhunu daha alçak bir güce satmışken, daha yüce bir gücün varlığını tamamen yok saymak güçtü.

Henry odanın hâlâ sessiz olduğunu fark etti.

Dekan ona uzun uzun bakınca, Henry başardığını, sis katmanının arasından geçebildiğini sandı.

Ama sonra Melrose, masanın üstüne eğildi ve ölçülü bir sesle "Ben de," dedi. Ardından arkasına yaslandı. "Bay Strauss, biz kilise değil, akademik bir kurumuz. Anlaşmazlık, bilgiyi yaymanın temelini oluşturur."

Ama sorun buydu. Kimse onunla *anlaşmazlık yaşamayacaktı.* Henry, Dekan Melrose'a baktı, aynı kör kabulü bütün öğretim üyelerinin, öğretmenlerin, öğrencilerin yüzlerinde gördüğünü hayal etti ve midesi bulandı. Ona bakacak ve tam olarak istedikleri şeyi göreceklerdi. İstedikleri kişiyi. Ve itiraz etmek *isteyen*, çatışmadan ve tartışmadan hoşlanan birine rastlasaydı bile aralarındaki anlaşmazlık gerçek olmayacaktı.

Bir daha hiçbiri gerçek olmayacaktı.

Masanın diğer tarafındaki dekanın gözleri bulanık gri renkteydi. "İstediğiniz her şeye sahip olabilirsiniz, Bay Strauss. Olmak istediğiniz her şeyi olabilirsiniz. Ve sizi burada görmek istiyoruz." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bunu düşünün."

Henry "Düşüneceğim," dedi.

Ve düşündü de.

Kampüsün içinde yürürken, her durağın onu o hayattan biraz daha uzaklaştırdığı metroda. Olan ve olmayan o hayattan.

Dükkânın kapısının kilidini açarken, üstüne bol gelen paltosunu çıkarıp en yakın rafın üstüne atarken, boynundaki kravatı çözerken. Kediyi beslerken, gelen son kitap kutusunu kitapları parmakları acıyana kadar sıkarak boşaltırken. En azından katı ve gerçektiler. Kafasının içinde fırtına bulutlarının toplandığını hissedebiliyordu. Bu yüzden arka odaya gitti ve şeytanla anlaşmasının ertesi gününden içinde sadece birkaç parmak viski kalan şişeyi bulup dükkânın ön tarafına taşıdı.

Daha öğle bile olmamıştı ama umurunda değildi.

Müşteriler içeri girerken birinin ona pis bir bakış atmasını, kınarcasına başını sallamasını, bir şeyler mırıldanmasını, hatta dükkânı terk etmesini bekledi ve şişenin mantarını açıp bir fincana biraz viski boşalttı. Ama hepsi alışverişlerine, gülümsemeye ve Henry'ye yanlış bir şey yapamazmış gibi bakmaya devam ettiler.

Son olarak, mesaisi bitmiş bir polis geldi ve Henry kasanın yanındaki şişeyi saklamaya bile çalışmadı. Açık kapta ya da halka açık yerde içki içerek mutlaka bir yasayı çiğnediğinden emin bir şekilde adamın gözlerinin içine baktı ve fincanından büyük bir yudum aldı.

Ama polis sadece gülümsedi ve hayalî kadehini ona doğru kaldırdı.

"Şerefe," dedi gözleri puslanarak.

Ne zaman bir yalan duyarsan bir içki patlat.

Harika bir aşçısın.

(Kızarmış ekmeği yaktığında söylerler.)

O kadar komiksin ki.

(Espri bile yapmamışsındır.)

O kadar...

...yakışıklısın ki.

...hırslısın ki.

...başarılısın ki.

...güçlüsün ki.
(Başladın mı içmeye?)
O kadar...
...çekicisin ki.
...akıllısın ki.
...seksisin ki.
(İç.)
Çok özgüvenlisin.
Çok utangaçsın.
Çok gizemlisin.
Çok dürüstsün.
Akıl almaz bir paradoks, bir aykırılıklar koleksiyonusun.
Herkes için her şeysin.
Hiç sahip olamadıkları erkek evlat.
Her zaman sahip olmak istedikleri dost.
Cömert bir yabancı.
Başarılı bir oğul.
Kusursuz bir centilmen.
Kusursuz bir partner.
Kusursuz bir...
Kusursuz...
(İç.)
Vücuduna bayılıyorlar.
Karın kaslarına.
Gülüşüne.
Kokuna.
Sesine.
Seni arzuluyorlar.
(Tabii ki seni değil.)
Sana ihtiyaç duyuyorlar.
(Tabii ki sana değil.)
Seni seviyorlar.

(Tabii ki seni değil.)
Olmanı istedikleri her kimsen osun.
Yeterlinin çok üstündesin, çünkü gerçek değilsin.
Kusursuzsun, çünkü aslında *yoksun*.
(Sen değilsin.)
(Hiçbir zaman.)
Sana bakıyor ve istediklerini görüyorlar...
Çünkü *seni* görmüyorlar.

New York
31 Aralık 2013

XVII

Saat *tik tak tik tak*, diye ilerliyor, yılın son dakikaları hızla geride kalıyordu. Herkes anda kalmaktan, anın tadını çıkarmaktan bahsediyordu ama Robbie'nin Bed-Stuy'da[27] iki aktörle paylaştığı kira kontrollü bir daireye yüz kişi doluştuğundan, bunu yapmak kolay değildi. Henry koridorun, palto askısının bir dolapla buluştuğu köşesinde esir kalmıştı. Bir elinde bir şişe bira vardı, diğer eli ise onu öpen genç adamın –kesinlikle Henry'nin üst klasmanında olan ya da Henry'nin hâlâ bir klasmanı olsa onun üstünde kalacak olan bir adamın– gömleğine yapışmıştı.

Adamın adının Mark olduğunu sanıyordu ama bu gürültüde ne dediğini duymak meseleydi. Max de olabilirdi Malcolm da. Henry emin değildi. Ve bu kişinin o akşam öptüğü ilk insan, hatta ilk erkek olduğunu söylemek isterdi ama işin aslı bundan da emin değildi. Ne kadar içki içtiğini ya da şu anda dilinde eriyen tadın şeker mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu.

Henry kafası güzelleşsin diye çok fazla içkiyi çok hızlı tüketmişti ve Şato'da çok fazla insan vardı.

Şato, Robbie'nin yerine verdikleri addı. Gerçi daireye bu ismi ne zaman ve neden verdiklerini hatırlamıyordu. Gözleri Bea'yı aradı; onu bir saat önce kalabalığı yararak mutfağa girdiğinden beri

---

27 Bedford-Stuyvesant semtinin kısaltması (ç. n.)

görmemişti. Bea orada tezgâhın üstüne tünemiş, bir grup kadının dikkatini üstüne toplamış bir halde, barmaid'cilik oynuyordu.

Adam birden Henry'nin kemerini kurcalamaya başladı.

"Dur," dedi Henry ama müzik çok gürültülü olduğu için bağırmak ve Mark/Max/Malcolm'ın kulağını ağzına doğru çekmek zorunda kalmış, Mark/Max/Malcolm da bunu onu öpmeye devam etmesi için bir işaret olarak yorumlamıştı.

"*Dur!*" diye bağırdı Henry onu iterek. "Bunu gerçekten istiyor musun ki?"

Aptalca bir soruydu bu. Ya da en azından yanlış.

Yabancının gözlerinde soluk renkli bir pus dans ediyordu. "Neden istemeyeyim?" diye sordu dizlerinin üstüne inerken. Ama Henry onu dirseğinden yakaladı.

"Dur. Lütfen dur." Onu kaldırdı. "Bende ne görüyorsun?"

Bu, gerçeğe yakın bir şey duyma umuduyla herkese sormaya başladığı bir soruydu. Ama adam buz tabakasının kapladığı gözleriyle ona baktı ve ağzından, "Muhteşemsin. Seksi. Akıllı," sözcükleri döküldü.

Henry müziğin arasında sesini duyurmak için bağırarak, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ne?" diye bağırdı diğer adam.

"Akıllı olduğumu nereden biliyorsun? Doğru dürüst konuşmadık bile."

Ama göz kapakları ağırlaşmış Mark/Max/Malcolm'ın öpüşmekten kıpkırmızı olmuş dudakları, yalnızca çarpık bir gülümsemeyle büzüldü. "Bilmem," dedi ve bu Henry için artık yeterli değildi, tamam değildi. Tam kendini genç adamın kollarından kurtarmaya çalışırken, Robbie köşeyi döndü ve Mark/Max/Malcolm'ı neredeyse Henry'nin üstüne çıkarken gördü. Henry'ye, yüzüne bir bardak bira çarpılmış gibi baktı.

O dönüp uzaklaşırken, Henry inledi ve kendini ona sürtmekle meşgul olan adam, sesi onun için çıkardığını sandı. İçerisi Henry'nin düşünemeyeceği ve nefes alamayacağı kadar ısınmıştı.

Oda etrafında dönmeye başladı ve Henry işemesi gerektiğini mırıldandı ama tuvaleti pas geçip Robbie'nin odasına girerek kapıyı arkasından kapattı. Pencereye gitti, camı yukarı kaldırdı ve buz gibi soğuk hava yüzüne çarptı. Yangın merdivenine tırmanırken, soğuk, tenini ısırıyordu.

Soğuk havayı içine çekti, ciğerlerinin yanmasına izin verdi ve camı kapatmak için iyice bastırmak zorunda kaldı ama cam indiği anda, gürültü kesildi.

Sessiz değildi, New York hiçbir zaman sessiz olmazdı ve yılbaşı, şehirde bir dalgalanmaya sebep olmuştu ama Henry en azından nefes alabiliyor, düşünebiliyor, geceyi ve yılı, göreceli bir huzurla geride bırakabiliyordu.

Birasından bir yudum almaya davrandı ama şişe boştu.

Kendi kendine, "Siktir," diye mırıldandı.

Paltosu Robbie'nin karyolasının üstündeki yığının arasında sıkışıp kaldığı için donuyordu ama paltosunu ya da kendine bir içki almak amacıyla içeri dönmek, içinden gelmiyordu. Ona çevrilen başları, gözleri kaplayan dumanı görmeye tahammülü yoktu; ilgilerinin ağırlığını taşımak istemiyordu. Ve bundaki ironiyi görebiliyordu. Gerçekten. Şu anda Muriel'ın küçük pembe şemsiyelerinden biri için her şeyi verebilirdi ama elinde onlardan hiç kalmamıştı. Dondurucu metal basamaklara çöktü, kendine mutlu olduğunu, istediğinin bu olduğunu söyledi.

Boş şişeyi eskiden bir bitkinin yuvası olan saksının yanına bıraktı. Şu anda saksının içinde küçük bir izmarit dağı vardı.

Henry bazen sırf biraz hava alma bahanesi yaratabilmek için sigara içiyor olmak isterdi.

Bunu bir iki kez denemişti ama sigaranın katran tadını ve giysilerinde bıraktığı o bayat kokuyu aşamamıştı. Halalarından

biri tırnakları sararana ve cildi eski deri gibi çatlayana, her öksürdüğünde göğsünün içinde bozuk paralar yuvarlanıyormuş gibi sesler çıkana kadar sigara içmişti. Henry ne zaman sigaradan bir nefes çekse, aklına o gelir, içi bulanırdı. Sebebinin bu anı mı yoksa sigaranın tadı mı olduğundan emin değildi ama sigara içmeye değmediğini biliyordu.

Elbette ot vardı ama ot, tek başınıza tüttürmek için gizlice dışarı kaçtığınız değil, birileriyle paylaştığınız bir şeydi ve hem zaten Henry'yi her defasında acıktırır ve hüzünlendirirdi. Ya da daha doğrusu daha fazla hüzünlendirirdi. Beynindeki kırışıklıkları açmazdı, çok fazla nefes çektikten sonra onları sarmala dönüştürür, düşünceler sonsuza dek kendi içlerine doğru dönmeye devam ederlerdi.

Son sınıftayken otun etkisiyle kafayı bulduğu bir geceye dair çok canlı bir anısı vardı. O, Bea ve Robbie, sabahın üçünde Columbia'nın bahçesinde kafaları güzelleşmiş, kolları ve bacakları birbirlerine dolanmış bir halde gökyüzünü seyretmişlerdi. Yıldızları görebilmek için gözlerini kısmaları gerekse ve belki de gözleri uçsuz bucaksız siyahlığı algılamakta zorlansa da Bea ve Robbie evrenin ne kadar büyük ve ne kadar harika olduğu, bu kadar küçük olmanın onları ne kadar sakinleştirdiği konusunda konuşup durmuşlardı. Henry ise hiçbir şey söylememişti çünkü çığlık atmamak için nefesini tutmakla meşguldü.

"Burada ne arıyorsun?"

Bea pencereden dışarı sarkmıştı. Bacağını dışarı uzattı ve basamağa, Henry'nin yanına otururken taytı soğuk metale değince tıslad. Birkaç dakika konuşmadan oturdular. Henry binalara bakıyordu. Bulutlar alçaktı ve Times Meydanı'nın ışıkları üzerlerine vuruyordu.

"Robbie bana âşık," dedi Henry.

"Robbie sana hep âşıktı," dedi Bea.

"Sorun da bu ya zaten," dedi Henry başını sallayarak. "Gerçekten olduğum kişiye âşık değildi. Olabileceğim kişiye âşıktı. Değişmemi istedi, değişmedim ve..."

"Neden değişesin ki?" Bea gözlerinde dönen buz tabakasıyla ona baktı. "Bu halinle kusursuzsun."

Henry yutkundu.

"Neymiş o halim?" diye sordu. "Ben neyim?"

Henry sormaya, Bea'nın gözlerindeki parlamanın anlamını, ona baktığı zaman ne gördüğünü öğrenmeye korkuyordu. Şimdi bile, soruyu geri alabilmeyi istedi. Ama Bea gülümsedi ve "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Henry," dedi.

Henry'nin göğsü biraz rahatlar gibi oldu. Çünkü bu gerçekti.

Doğruydu.

Ama sonra Bea konuşmaya devam etti.

"Tatlısın, duyarlısın ve müthiş bir dinleyicisin."

Bu son kısımla Henry'nin bütün tadı kaçtı çünkü o, hiçbir zaman iyi bir dinleyici olmamıştı. Dikkatini vermediği için kaç kez kavga ettiklerini hatırlamıyordu bile.

"Sana ihtiyacım olduğunda daima yanımdasın," diye devam etti Bea ve Henry'nin göğsü sızladı çünkü olmadığını biliyordu ve bu, diğer yalanlar gibi değildi. Bu, sıkı karın kaslarından, biçimli bir çeneden ya da derin bir sesten, kıvrak zekânın cazibesinden, her zaman istenmiş bir oğuldan, özlenen bir erkek kardeşten, insanların ona baktıkları zaman gördükleri binlerce şeyden, kontrolü dışındaki her şeyden farklıydı.

"Keşke kendini benim gözümle görebilseydin."

Bea'nın gördüğü, iyi bir arkadaştı.

Ve Henry'nin zaten iyi bir arkadaş olmamak için bahanesi yoktu.

Başını ellerinin arasına alıp yıldızları görünceye kadar avuçlarını gözlerinin üstüne bastırdı. Bunu, yalnızca bunu düzeltebilir

miydi acaba, Bea'nın gördüğü Henry olabilir miydi, olursa Bea'nın gözlerindeki buz tabakası ortadan kalkar mıydı ve en azından o, Henry'yi olduğu gibi görebilir miydi?

"Üzgünüm," diye fısıldadı dizleriyle göğsünün arasındaki boşluğa.

Bea'nın parmaklarının saçlarının arasında dolaştığını hissetti. "Ne için?"

Ne söylemeliydi?

Henry titrek bir nefes verdi ve başını kaldırdı. "İstediğin her şeye sahip olabilecek olsaydın," dedi, "ne isterdin?"

"Duruma bağlı," dedi Bea. "Bedeli ne?"

"Bir bedeli olduğunu nereden biliyorsun?"

"Daima bir alışveriş vardır."

"Pekâlâ," dedi Henry. "Ruhunu tek bir şey için satacak olsaydın, o şey ne olurdu?"

Bea dudağını ısırdı. "Mutluluk."

"Mutluluk ne?" diye sordu Henry. "Yani, kendini hiç sebepsiz mutlu hissetmek mi? Yoksa başka insanları mutlu etmek mi? İşinde mutlu olmak mı, hayatında mutlu olmak mı ya da..."

Bea güldü. "Her zaman çok fazla düşünüyorsun, Henry." Yangın merdiveninin ötesine baktı. "Bilmem ki. Sanırım kendimle mutlu olmayı kastediyorum. Hoşnut. Ya sen?"

Henry ona yalan söylemeyi düşündü ama söylemedi. "Sanırım sevilmek isterdim."

Bea ona baktı ve gözlerinde dönen buz tabakasına ve pusa rağmen, bir anda inanılmaz derecede mutsuz göründü. "İnsanlara kendini *zorla* sevdiremezsin, Hen. Bir tercih değilse, gerçek değildir."

Henry'nin ağzı kurudu.

Haklıydı. Elbette haklıydı.

Ve Henry hiçbir şeyin gerçek olmadığı bir dünyada tutsak kalmış bir aptaldı.

Bea omzuyla omzunu dürttü. "Haydi, içeri gel," dedi. "Gece yarısından önce öpecek birini bul. Şans getirir."

Ayağa kalkıp bekledi ama Henry yerinden bir türlü kalkamıyordu.

"Sorun değil," dedi. "Sen git."

Ve nedeninin yaptığı anlaşma ve kendisi değil, Bea'nın onda gördüğü şey olduğunu bilse de kız tekrar oturup ona yaslanınca, karanlıkta onunla kalan yakın bir arkadaşı olduğu için, rahat bir nefes aldı. Çok geçmeden müzik kısıldı, sesler yükseldi ve Henry arkalarından gelen geri sayım seslerini duydu:

On... dokuz... sekiz...

Ah, Tanrım.

Yedi... altı... beş...

Ne yapmıştı böyle?

Dört... üç... iki...

Çok hızlı ilerliyordu.

Bir.

Hava ıslıklar, tezahüratlar ve dileklerle doldu. Bea dudaklarını Henry'ninkilere değdirdi ve delikanlı soğuğa rağmen bir anlığına ısındı. Ve böylece sene bitti, saat sıfırlandı, üçün yerini dört aldı ve Henry korkunç bir hata yaptığını fark etti.

Henry yanlış tanrıdan yanlış şeyi istemişti ve şimdi herkes için yeterliydi çünkü hiçbir şeydi. Kusursuzdu çünkü yoktu.

"İyi bir sene olacak," dedi Bea, "bunu hissedebiliyorum." Ağzından bir buhar bulutu çıktı. "Siktir, donuyorum." Ellerini ovuşturarak ayağa kalktı. "İçeri girelim."

"Sen önden git," dedi Henry. "Ben de birazdan gelirim."

Bea ona inandı, yangın merdiveninin sahanlığını ayak sesleriyle tangırdatarak pencereden içeri girdi ve Henry'nin de girmesi için pencereyi açık bıraktı.

Henry orada, karanlıkta oturmaya devam etti. Ta ki soğuğa dayanamaz olana kadar.

New York
Kış 2014

XVIII

Henry pes etti.

Artık bir lanet olarak düşünmeye başladığı anlaşmasının prizmasına teslim oldu. Daha iyi bir arkadaş, kardeş, evlat olmaya çalıştı, insanların gözlerindeki pusun anlamını unutmaya gayret etti ve yaşadıkları ile kendisi gerçekmiş gibi davranmaya çabaladı.

Ve sonra bir gün, bir kızla tanıştı.

Kız dükkâna girip bir kitap çaldı ve Henry onu sokakta yakaladığı zaman, kız dönüp ona baktı. Gözlerinde ne bir don tabakası ne de buzdan duvar vardı. Kalp biçimindeki bir yüzün ortasında kahverengi, berrak gözler ve yanaklarına yıldızlar gibi dağılmış yedi çil vardı yalnızca.

Henry bunun bir ışık oyunu olduğunu sandı ama kız ertesi gün yine geldi ve yine aynıydı. Gözlerinde puslu bir tabaka yoktu. Sadece o da değil; tabakanın yerinde başka bir şey vardı.

Bir varlık, elle tutulur bir ağırlık, Henry'nin aylardır ilk kez hissettiği ilk gerçek çekim. Bir başkasının çekiminin gücü.

Bir başka yörüngenin.

Kız ona baktığı zaman, kusursuzluk görmüyordu. Çok önemseyen, çok hisseden, kaybolmuş, lanetinin içinde ziyan olan, aç birini görüyordu.

Kız gerçeği görüyordu. Henry bunun nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu ama bitmesini hiç istemediğini biliyordu.

Çünkü aylardır, yıllardır, hatta belki de ömrü boyunca ilk kez kendini lanetlenmiş gibi hissetmiyordu.

Hayatında ilk kez görüldüğünü hissediyordu.

New York

18 Mart 2014

XIX

Tek bir sergi kalmıştı.

Hava yavaş yavaş kararırken, Henry ve Addie mavi renkli lastik bantlarını vererek sadece pleksiglastan oluşan bir alana girdiler. Şeffaf duvarlar sıralar halinde yükseliyordu. Henry'ye bir kütüphanedeki ya da dükkândaki rafları hatırlatmışlardı ama kitap yoktu, sadece tepede asılı duran bir tabela vardı:

SANAT SENSİN

Her koridorda içi neon boyayla dolu kâseler duruyordu ve tahmin edileceği gibi, duvarlar izlerle kaplıydı. İmzalar ile karalamalar, el izleri ve desenler.

Kimi duvar boyunca sürüyordu, kimi daha büyük izlerin arasına sırlar gibi gizlenmişti. Addie parmağını yeşil boyaya batırıp duvara yaklaştırdı ve gittikçe büyüyen tek bir helezon çizdi. Ama daha dördüncü spirale ulaşmadan ilki silinmiş, derin bir suya atılmış bir çakıl taşı gibi görünmez olmuştu.

İmkânsız olan, siliniyordu.

İfadesi değişmedi, yüzü asılmadı ama Henry onun yüzündeki hüznü taş gibi dibe çöküp gözden kaybolmadan önce bir anlığına görmüştü.

Nasıl dayanıyorsun, diye sormak istese de bunun yerine elini yeşil boyaya batırıp Addie'nin yanından uzattı ama hiçbir şey çizmedi. Eli camın üstünde, bekledi.

"Elini elimin üstüne koy," dedi ve Addie sadece bir anlık bir tereddüdün ardından, avucunu onun elinin üstüne bastırıp parmaklarını onunkilerin üzerine doğru uzattı. "İşte," dedi Henry, "şimdi çizebiliriz."

Addie elini onunkinin üstüne kapatıp işaret parmağını cama yönlendirdi ve tek bir iz bıraktı. Yeşil bir çizgi. Çizginin silinmesini beklerken, Henry havanın kızın göğsünde sıkışıp kaldığını, kollarının bir anda kasıldığını hissetti.

Ama yeşil çizgi silinmedi.

Orada kalmıştı ve o korkusuz rengiyle onlara bakıyordu.

İşte o zaman, Addie'nin içinde bir şey kırıldı.

İkinci bir iz daha bıraktı, sonra üçüncü bir iz... Nefesi kesilircesine güldü ve sonra Addie eli Henry'nin elinin, Henry'nin eli de camın üstünde olduğu halde, çizmeye başladı. Üç yüz yıldır ilk kez, kuşlar çizdi, ağaçlar ve bir bahçe. Sonra bir atölye çizdi, bir şehir ve bir çift göz. Görüntüler Henry üzerinden, hantal ve çılgın bir telaşla, içinden duvara dökülüyordu. Addie yanaklarında gözyaşları parlayarak gülüyordu. Henry o gözyaşlarını kurulamak istedi ama elleri artık Addie'nin elleriydi ve resim çiziyordu.

Sonra Addie, Henry'nin parmağını boyaya batırıp cama yaklaştırdı ve bu kez tereddütlü bir el yazısı ve tek tek harflerle bir kelime yazdı.

Kendi adını.

Sayısız çizimin arasında, orada kaldı:

Addie LaRue.

On harf, iki kelime. *Bıraktığımız diğer yüzlerce izden bir farkı* ık, diye düşündü Henry ama farklıydı. Bunu o da biliyordu.

Addie elini elinin üstünden çekti ve uzanıp parmaklarını duvardaki harflerin üstünden kaydırdı. İsim bir an için bozuldu ve camın üstünde yeşil çizgiler oluştu. Ama parmaklarını çeker çekmez az önceki bozulmamış haline geri döndü.

O zaman, Addie'nin içinde bir şey değişti. Fırtınaların Henry'nin üstüne kapandığı gibi, Addie'nin üstüne kapandı ama bu farklıydı. Karanlık değil, göz kamaştırıcıydı, ani ve delici bir keskinliği vardı.

Ve sonra Addie onu tutup çekti. Labirentten ve yıldızsız gecenin altına yayılmış insanlardan, sanat karnavalından ve adadan uzaklara. Henry, Addie'nin onu uzağa değil, bir şeye doğru sürüklediğini o zaman fark etti.

Feribota doğru.

Metroya doğru.

Brooklyn'e doğru.

Eve doğru.

Addie yol boyunca Henry'ye sıkı sıkı tutundu; merdiveni tırmanırlarken, Henry kapıyı açarken parmakları kenetliydi ve ikisinin de eli yeşil boyaya bulanmıştı. Sonra, Addie onu bıraktı ve yanından hızla geçip içeri yürüdü. Henry onu yatak odasında, raftan mavi defteri alırken ve masadan kalem aşırırken buldu. Addie her ikisini de eline tutuşturunca, Henry yatağın kenarına ilişti. Kullanmadığı bir düzine defterden biri olan defterin kapağını geriye doğru katlarken, Addie yanında, nefes nefese dizlerinin üstüne inmişti bile.

"Yine yap," dedi.

Ve Henry tükenmez kalemin yuvarlak ucunu boş sayfaya yaklaştırıp sıkışık ama özenli bir el yazısıyla onun adını yazdı:

Addie LaRue.

Kelimeler dağılmadı ve yazının rengi solmadı; sayfanın ortasında tek başına durmaya devam etti. Henry başını kaldırdı ve

devam etmesini, bundan sonra ne olacağını dikte etmesini bekleyerek Addie'ye baktı. Addie ise ona değil, sözcüklere bakıyordu.

Boğazını temizledi.

"İşte böyle başladı," dedi.

Ve Henry yazmaya koyuldu.

GÜLÜMSEYEN GÖLGE VE GÜLÜMSEMESİNE KARŞILIK VEREN KIZ

Eserin Adı: *Ho Portato le Stelle a Letto*
Sanatçı: Matteo Renatti
Tarih: 1806-08 civarı
Malzeme: Parşömen üstüne 20 cm x 35 cm kara kalem
Konum: Gallerie dell'Accademia'dan ödünç alındı.
Tanım: Kıvrılan yatak çarşaflarının vücut hatlarını taklit ettiği bir kadını gösteren çizim. Dağınık saçlarının çevrelediği yüzü sadece birkaç çizgiden oluşuyor ama ressam onun tek bir özelliğini vurgulamış: yanaklarının üstünde dağınık halde duran, yedi küçük çil.
Eser Hakkında Bilgi: Renatti'nin 1806-08 tarihli defterinde bulunan bu çizimin daha sonra yarattığı şaheseri Esin Perisi'ne ilham verdiği düşünülüyor. Modelin pozu ve eserin türü farklı olmakla birlikte çillerin sayısı ve konumu, pek çoklarının modelin Renatti'nin çalışmalarındaki kalıcı önemi hakkında spekülasyon yapmasına yetecek kadar çarpıcı.
Tahminî Değer: 267.000$

Villon-sur-Sarthe, Fransa
29 Temmuz 1764

II

Addie kiliseye doğru yürüdü.

Kilisenin Villon'un merkezinin yakınındaki alçak ve gri binası değişmemiş, yanındaki arazi, alçak bir taş duvarla çevrilmişti.

Addie'nin babasının mezarını bulması çok sürmedi.

Jean LaRue.

Babasının mezar taşında çok az şey yazılıydı. Bir isim, tarihler ve İncil'den bir ayet: *Kim ki Yüce Efendi'nin adını çağırır, kurtuluş onundur.* Babasının kim olduğundan, zanaatından, hatta iyiliğinden bahis yoktu.

Bir taş parçasına ve otlarla kaplı küçük bir alana indirgenmiş bir hayat.

Addie yol üstünde bir avuç yabani çiçek toplamıştı. Yol kenarında büyüyen, yabani otların karıştığı, sarılı beyazlı çiçekler. Çiçekleri yere bırakmak için çömeldi ve babasının adının altındaki tarihleri görünce durdu.

1670–1714.

Addie'nin evden ayrıldığı yıl.

Hafızasını yokladı ve babasının herhangi bir hastalığı olduğuna dair bir işaret hatırlamaya çalıştı. Göğsünden eksik olmayan öksürük, kol ve bacaklarında takatsizliğin gölgesi. Addie'nin ikinci hayatından anılar kehribara hapsedilmiş ve kusursuz bir şekilde korunmuştu. Ancak *öncesi,* Adeline LaRue olduğu hayat; annesinin yanında bir taburenin üstünde ekmek yoğurduğu, baba-

sının ahşap bloklara yüzler oymasını izlediği ve Estele'in peşinde Sarthe'ın sığ sularında dolaştığı zamanların anıları siliniyordu. Ormandan önce, anlaşmadan önce yaşadığı yirmi üç yılın anısı hayli yıpranmıştı.

Addie daha sonra üç yüz yılın neredeyse tamamını, her günün her anı korunmuş gibi, en ince detayına kadar hatırlayacaktı.

Ama babasının gülüşünün sesini kaybetmeye başlamıştı bile.

Annesinin gözlerinin rengini tam hatırlamıyordu.

Estele'in çenesinin duruşunu da.

Seneler boyunca uykusuz gecelerde, uçup giden kırıntılara sımsıkı tutunma umuduyla kendine bir zamanlar olduğu kızın hikâyelerini anlatacaktı ama bunun etkisi tam tersi olacaktı. Çok sık dokunulan tılsımlar ve azizlerin madalyonları gibi anıların kabartıları da zamanla düz bir zemine ve belli belirsiz izlere dönüşmüştü.

Babasının hastalığına gelince, iki mevsim arasında hızla ilerlemiş olmalıydı ve Addie lanetinin arındırıcı doğasına, anlaşmayı yaptığına ilk kez minnettardı. Kendisi değil, annesi için. Böylece Marthe LaRue iki yerine bir keder yaşamıştı.

Jean ailenin diğer üyelerinin arasına gömülmüştü. Sadece iki yaşına kadar yaşayan bir kız kardeş. Hayata uzun zaman önce, Addie on yaşına gelmeden veda eden bir anne ve baba. Bir sonraki sırada onların anne babaları ile evlenmemiş kardeşler vardı. Babasının yanındaki mezar alanı boştu; karısını bekliyordu.

Addie için yer yoktu elbette. Ama bu mezar dizisi, geçmişten geleceğe uzanan bu zaman çizgisi; Addie'yi o akşam ormana çeken buydu. Sonu küçük bir ot parçasında biten, benzer bir hayat korkusu.

Addie babasının mezarına bakarken, sonunda hareketsizleşen bir nesnenin ağırlığı gibi, son noktayı koymanın ağır hüznünü hissetti. Keder gelmiş ve geçmişti. Addie bu adamı elli yıl önce kaybetmiş, yasını o zaman tutmuştu ve canı hâlâ acısa da acı taze

değildi. Zamanla keskinliğini kaybederek bir sızıya dönüşmüş, yaranın yerinde bir iz kalmıştı.

Addie çiçekleri babasının mezarına bırakıp ayağa kalktı ve attığı her adımda biraz daha geçmişe, Addie değil Adeline, bir hayalet değil etten kemikten bir ölümlü olduğu zamana çekilerek, mezarların arasında ilerledi. Buraya hâlâ bağlıydı ve kökleri hayali uzuvlar gibi sızlıyordu.

Mezar taşlarının üzerindeki isimleri inceledi. Hepsini tanıyordu ama tek fark, bir zamanlar bu isimlerin de onu tanıyor olmasıydı.

İlk ve tek karısı Pauline'in yanında yatan Roger.

Isabelle ve onunla aynı yıl hayatını kaybeden en küçük çocuğu Sara.

Ve orada, mezarlığın neredeyse merkezinde, en önemli isim duruyordu. Elini defalarca tutan ve ona hayatta daha fazlası olduğunu gösteren kişi.

Mezar taşında *Estele Magritte,* yazıyordu. *1642–1719.*

Tarihler basit bir haçın üstüne kazınmıştı ve Addie yaşlı kadının dişlerinin arasından tısladığını duyar gibiydi.

Tapınmadığı bir evin gölgesine gömülen Estele.

Ruhun sadece toprağa iade edilen bir tohum olduğunu söyleyen ve kemiklerinin üstünde ağaçtan başka bir şey istemeyen Estele. Buraya değil, ormanın kenarında bir yere ya da bahçesindeki sebzelerin arasına gömülmesi gerekirdi oysa. En azından yaşlı bir porsuk ağacının dallarının alçak duvardan uzanıp gölgesinin mezarlara düştüğü bir köşede yatmalıydı.

Addie kilise bahçesinin kenarında kalan küçük kulübeye yaklaştı ve aletlerin arasında bir mala bulup ormana doğru yola çıktı.

Yaz ortasıydı ama ağaçların korunaklı gölgesinin altında, hava serindi. Gün ortası olmasına rağmen, gecenin yapraklara sinen kokusu hâlâ hissediliyordu. Buranın kokusu o kadar evrensel, o

kadar kendine hastı ki. Addie aldığı her nefeste toprağın kokusunu dilinde hissediyor, çaresizliğin, ellerini toprağa batırarak dua eden o kızın anısı zihninde canlanıyordu.

Bu kez ellerinin yerine malayı kullanarak bir fidanı topraktan söktü. İlk fırtınada devrilmesi olası, narin bir fidandı ama Addie onu bir bebek gibi ellerinin arasında tutarak kilise bahçesine geri taşıdı. Bunu tuhaf bulan olsa bile, onu varlığından bir başkasına bahsedemeden unutup giderlerdi zaten. Ve yaşlı kadının mezarı başında büyüyen ağacı fark ederlerse de belki de durup eski tanrıları bir kez daha düşünürlerdi.

Addie kiliseyi arkasında bırakırken, köylüleri ayine çağıran çanlar çalmaya başladı.

Köylüler annelerinin elinden tutan çocuklarıyla, kadın erkek yan yana evlerinden boşalırken, Addie ağır adımlarla yürüdü. Bazı yüzler yeniydi, bazılarını tanıyordu.

George Therault'yu gördü, Roger'nin en büyük kızını ve Isabelle'in iki oğlunu. Addie'nin buraya bir dahaki gelişinde hepsi ölmüş olacaklardı; eski hayatından –ilk hayatından– kalan herkes, onar metrelik alanlara gömülmüş olacaktı.

Kulübe ormanın kenarında tek başına ve metruk bir halde duruyordu.

Alçak çit devrilmiş, Estele'in bahçesi kaderine terk edileli uzun zaman olmuştu. Evin kendisi de zamanın ve bakımsızlığın etkisiyle yıkılma yolunda yavaş yavaş ilerliyordu. Kapı sımsıkı kapalıydı ama kırık menteşelerin ucunda sallanan kepenk, yorgun bakan bir göz gibi aralık duran tekli bir pencerenin camını açıkta bırakmıştı.

Addie'nin bir sonraki gelişinde evin iskeleti yeşilliğin arasında kaybolmuş ve sonrasında genişlemiş orman, onu tamamen yutmuş olacaktı.

Ama bugün hâlâ ayaktaydı ve Addie, elinde çalıntı bir fenerle yabani otların bürüdüğü patika boyunca ilerledi. Bir yanı, yaşlı kadının kırışık kolları çalı çırpıyla dolu bir halde ormandan çıkagelmesini bekledi ama saksağanların ötüşünden ve kendi adımlarınınkinden başka ses yoktu.

Kulübenin içi rutubetli ve boştu. Karanlık alana döküntüler –kırık bir kupanın çömlek parçaları, bir masadan geriye kalanlar– saçılmıştı ama Estele'in, içinde merhemlerini karıştırdığı kâseler, yağmurlu havalarda kullandığı baston, kirişlerden sarkan ot demetleri ve şöminenin içinde duran demir kazan yoktu.

Addie, Estele'in eşyalarının ölümünün ardından alınıp köye dağıtıldığından, hiç evlenmediği için tıpkı hayatı gibi, kamu malı muamelesi gördüğünden emindi. Çocuğu bulunmadığından, vârisi Villon olmuştu.

Addie bahçeye çıktı ve bakımsız otların arasından toplayabildiklerini topladı. Yamru yumru havuçları ve uzun fasulyeleri içeri taşıyıp masanın üstüne koydu. Sonra kepenkleri açtı ve kendini ormanla karşı karşıya buldu.

İç içe geçmiş dalları gökyüzüne uzanan ağaçlar, karanlık bir hat oluşturuyordu. Kökleri öne doğru uzayarak bahçeye ve çimenliğe sokulmaya başlamıştı. Sessiz ve sabırlı bir ilerleyişti.

Güneş batıyordu. Mevsim yazdı ama küçük kulübenin kemiklerini –sazlık çatıdaki boşluklardan, taşların arasından ve kapının altından içeri dolan rutubetin etkisiyle– ürpertici bir serinlik sarmıştı.

Addie çalıntı feneri şöminenin yanına taşıdı. Son bir aydır çok yağmur yağdığı için odunlar nemliydi ama Addie sabırlıydı; fenerin alevi çalı çırpıyı tutuşturana kadar uğraştı.

Elli yıl olmuştu ama lanetinin şeklini öğrenmeye hâlâ devam ediyordu.

Bir şey yaratamıyor ama var olan şeyleri kullanabiliyordu.

Bir şeyi bozamıyor, kıramıyor ama çalabiliyordu.

Sıfırdan ateş yakamıyordu ama yanan bir ateşi canlı tutabiliyordu.

Nedeni bir tür insaf mıydı yoksa lanetinin harcındaki bir çatlak, yeni hayatının duvarlarında bulduğu az sayıdaki yarıktan biri miydi, bilmiyordu. Belki de Luc bunları fark etmemişti. Ya da belki de bunları, onu tuzağa düşürmek ve umutlandırmak için özellikle bırakmıştı.

Addie şömineden yanan bir dal parçası aldı ve onu eskimiş halıya doğru tuttu. Dal onu kolayca tutuşturacak kadar kuru olmasına rağmen, halı yanmadı. Dal yandığı şömineden çıkınca, çabucak sönüverdi.

Addie yere oturdu ve kendi kendine mırıldanarak ateşi çalı çırpıyla beslemeye devam etti. Ta ki içerinin soğuğunu tozu dağıtan bir nefes gibi bastırana kadar.

Onun gelişini bir cereyan gibi hissetti.

Kapıyı tıklatmadı.

Asla tıklatmazdı.

Addie bir an yalnızken, bir sonrakinde değildi.

"Adeline."

Addie adını ondan duymanın verdiği histen, bu kelimeye fırtınadan kaçarmış gibi sokulmaktan *nefret ediyordu.*

"Luc."

Onu Paris'te olduğu gibi salon modasına uygun, şık kıyafeti içinde görmeyi bekleyerek döndü ama tanıştıkları geceki gibi görünüyordu. Rüzgâra tutulmuş gibi, etrafı gölgeli, üstünde yakasındaki bağcıkları açık, siyah bir gömlekle. Ateşin ışığı yüzünde dans ediyor, çenesinin, yanaklarının ve alnının hatlarını kara kalemle çizilmiş gibi gölgelendiriyordu.

Gözleri odayı taradıktan sonra yeniden Addie'ye çevrildi. "Başladığın yere dönmüşsün."

Addie ona tepeden bakamasın diye ayağa kalktı.

"Elli yıl," dedi Luc. "Yıllar ne kadar hızlı geçiyor."

Hızlı geçmemişlerdi, hele Addie için hiç ve bunu Luc de biliyordu. Bıçağını kaydıracak savunmasız, yumuşak bir yer arıyordu ama Addie ona kolay bir hedef sunmayacaktı. "Hem de nasıl," dedi rahat bir tavırla. "Bir ömrün yeteceğini düşünmek ne büyük gaflet."

Luc belli belirsiz gülümsedi.

"O ateşle uğraşırken ne kadar hoş göründüğünü bir bilsen. Estele'i aratmıyorsun."

Addie o ismi Luc'ün dudaklarından ilk kez duyuyordu ve söyleyişinde neredeyse bir özlem hissi vardı. Luc pencereye doğru yürüdü ve ağaçlara baktı. "Kim bilir kaç gece bu pencerede durup ormana fısıldamıştır."

Omzunun üstünden arkaya bakarken, dudaklarında mahcup bir gülümseme vardı. "Özgürlükten o kadar dem vurduktan sonra sonunda ne kadar yalnız kaldı."

Addie başını iki yana salladı. "Hayır."

"Burada, yanında olmalıydın," dedi Luc. "Hastayken ağrısını dindirmeliydin. Onu mezarına sen yolcu etmeliydin. Bunu ona borçluydun."

Addie bir tokat yemiş gibi geri çekildi.

"Çok bencildin, Adeline. Ve senin yüzünden yapayalnız öldü."

Hepimiz yalnız ölürüz. Estele olsaydı böyle derdi. En azından, Addie öyle diyeceğini düşünüyordu. Umuyordu. Eskiden bundan şüphe duymazdı ama özgüveni, kadının sesinin anısıyla birlikte yok olmuştu.

Odanın karşı tarafındaki karanlık yer değiştirdi. Bir an penceredeyken, bir sonrakinde Addie'nin hemen arkasındaydı ve sesi saçlarının arasına karışıyordu.

"Ölmeye o kadar hazırdı ki," dedi Luc. "Gölgedeki o yere gitmek için can atıyordu. O pencerede durup yalvardı, yalvardı, yalvardı. Ona istediğini verebilirdim."

Addie bileğine yapışan yaşlı parmakları hatırladı.

Sana karanlık çöktükten sonra cevap veren tanrılara asla dua etme.

Addie ona döndü. "*Sana* asla yakarmazdı."

Luc'ün gülümsemesi titreşti. "Hayır." Küçümser gibi güldü. "*Senin* yakardığını bilseydi kim bilir ne kadar üzülürdü."

Addie öfkeye kapıldı. Eli durdurmayı düşünemeyeceği bir hızla harekete geçti ve o zaman bile bir yanı, elinin Luc'e isabet etmeyeceğini, hava ve dumanın içinden geçeceğini sandı. Ama Luc hazırlıksız yakalanmıştı ve Addie'nin avucu tenine –ya da onun gibi bir şeye– indi. Luc'ün başı darbenin etkisiyle hafifçe diğer yana döndü. O kusursuz dudaklarında kan ya da soğuk teninde ısınma yoktu ama Addie en azından dudaklarındaki gülümsemeyi silebilmişti.

Ya da sildiğini sandı.

Ta ki Luc kahkahayla gülmeye başlayana kadar.

Ürkütücü, gerçeküstü bir sesti ve Luc tekrar ona dönünce, Addie donakaldı. Artık karşısındaki karanlıkta insani hiçbir şey kalmamıştı. Kemikleri keskinleşmiş, gölgeleri derinleşmiş, gözleri iyice parlamıştı.

"Kendini unutuyorsun," dedi çalı çırpının dumanına karışan bir sesle. "*Beni* unutuyorsun."

Addie'nin ayaklarına aniden keskin bir acı saplandı. Yaralanmış mı diye aşağı baktı ama acı içinden geliyordu. Derin, içsel bir sızı; o güne dek attığı her adım için harcadığı çaba.

"Belki de sana gereğinden fazla insaflı davrandım."

Acı Addie'nin dizinden kalçasına, bileklerine ve omzuna yayılarak bütün uzuvlarını sardı. Dizlerinin bağı çözüldü ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Karanlık ona gülümseyerek tepeden baktı.

"İşini çok kolaylaştırdım."

Addie ellerinin kırışmaya ve incelmeye başlamasını, kırış kırış teninin altında mavi damarların belirmesini dehşet içinde izledi.

"Sen sadece hayat istedin. Bense sana yanında sağlık ve gençlik de verdim."

Addie'nin topuzundan kurtulup cansız bir şekilde gözlerinin önüne düşen saçları, kurudu, inceldi ve kırlaştı.

"Bu seni küstahlaştırdı."

Addie etrafını iyi görememeye başladı ve sonunda oda sadece bulanık ve belirsiz şekillerden ibaret bir hal aldı.

"Belki de biraz eziyet çekmen gerek."

Addie kalbi panikle titreşerek gözlerini sımsıkı kapadı.

"Hayır," dedi. Daha önce yalvarmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Luc'ün ona giderek yaklaştığını, gölgesinin, tepesine dikildiğini hissedebiliyordu.

"Bu acıları senden alacağım. Seni istirahate bırakacağım. Hatta kemiklerinin üstünde bir ağaç bile büyüteceğim. Tek yapman gereken," dedi sesi karanlığın içine süzülerek, "teslim olmak."

O sözcük duvakta oluşan bir yırtık etkisi yarattı. Ve o anın bütün acısına ve dehşetine rağmen, Addie ona teslim olmayacağını anladı.

Daha kötülerini atlatmıştı. Bundan kötüsünü de atlatacaktı. Bu bir tanrının gazabından başka bir şey değildi.

Nihayet konuşacak nefesi bulduğu zaman, sözcükler ağzından hırıltılı bir fısıltıyla döküldü: "Cehenneme kadar yolun var."

Kendini hazırladı ve Luc'ün onu tamamen çürütmesini, vücudunu bir cesede çevirip içi boş bir kabuk olarak yaşlı kadının evinin zeminine bırakmasını bekledi. Ama alçak ve derinden gelen yeni bir kahkahadan başka bir şey duymadı. Sonra Luc hiçliğe karıştı ve gece sessizliğe büründü.

Addie gözlerini açmaya korktu ama nihayet açtığı zaman, yalnız olduğunu gördü.

Kemiklerindeki sızı dinmişti. Saçları kestane rengine dönmüştü. Az önce harap olan elleri yeniden gençleşmiş, pürüzsüzleşmiş ve güçlenmişti.

Addie titreyerek ayağa kalktı ve yüzünü şömineye çevirdi.

Ama büyük bir özenle beslediği ateş sönmüştü.

Addie o gece küf tutmuş alçak şiltenin üstünde, kimsenin sahiplenmediği eski bir battaniyenin altında yattı ve Estele'i düşündü.

Gözlerini kapadı ve yaşlı kadının saçlarına sinen otların ve bahçenin kokusu ile tenindeki reçinenin kokusunu *neredeyse* alana kadar derin derin soludu. Estele'in çarpık gülümsemesinin, gaklamayı andıran kahkahasının, tanrılarla konuşurken ve Addie'ye hitap ederken kullandığı farklı ses tonlarının anısına tutundu. Addie küçükken, Estele'in ona fırtınalardan, gölgelerden ve gecenin seslerinden korkmamasını öğrettiği zamanların anısına.

New York
19 Mart 2014

II

Addie pencereye yaslanıp güneşin Brooklyn'in üstünde doğuşunu seyretti.

Parmaklarıyla sıkı sıkı kavradığı çay fincanının hoş sıcaklığını avuçlarında hissediyordu. Cam soğuk yüzünden buhar olmuştu; kışın kalıntıları güne kıyıdan köşeden tutunmaya çalışıyordu. Addie'nin üstünde Henry'nin Columbia logolu *sweatshirt*'lerinden biri vardı. Onun gibi kokuyordu. Eski kitap ve taze kahve gibi.

Yalın ayak Henry'nin kollarıyla yastığa sarılmış bir halde yüzüstü yattığı yatak odasına geri döndü. Delikanlının yüzü yana dönüktü. O anda Luc'e hem çok benziyordu hem de onunla en ufak bir alakası yoktu. Aralarındaki benzerlik, kızın gözleri çift görüyormuş gibi titreşti. Beyaz yastığın üstüne siyah kuş tüyleri gibi saçılmış bukleleri, ensesinde ince tüylere dönüşüyordu. Sırtı, uykunun sakin ve basit temposuyla inip kalkıyordu.

Addie fincanı komodinin üzerine, Henry'nin gözlüğüyle, deri kayışlı saatin arasına bıraktı. Parmağını saatin koyu renkli metal kenarının ve siyah kadrana yerleştirilmiş altın rengi rakamların üstünde dolaştırdı. Saat dokunuşunun etkisiyle devrilince, arkasındaki yazı ortaya çıktı:

İyi yaşa.

Addie'nin içi ürperdi ve tam saati eline almaya hazırlanırken, Henry sabah olmasına itiraz eder gibi, yastığa doğru inledi.

Addie saati bırakıp yatağa, onun yanına uzandı. "Merhaba."

Henry el yordamıyla gözlüğünü bulup taktı ve Addie'ye bakarak gülümsedi. Bu kısım asla eskimeyecekti. Tanıma kısmı. Şimdiki anın, geçmişi silmek ya da onun yerini almak yerine, üstüne inşa olması. Henry onu kendine çekti.

"Merhaba," diye fısıldadı saçlarının arasına doğru. "Saat kaç?"

"Sekize geliyor."

Henry inledi ve ona daha sıkı sarıldı. Sıcacıktı. Addie bütün gün böyle kalabilmeyi çok isterdi. Ama Henry artık uyanmıştı ve o huzursuz enerji, etrafında dönmeye başlamıştı bile. Addie bunu onun kollarındaki gerilimde, ağırlığının usulca yer değiştirmesinde hissetti.

"Gitsem iyi olur," dedi çünkü bir başkasının yatağındayken söylenmesi gereken şey, bu olsa gerekti. O bir başkası oraya nasıl geldiğinizi hatırladığı zaman. Ama "*Eve* gitsem iyi olur," dememişti ve Henry o kelimenin eksik bırakıldığını hissetmişti.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

Hiçbir yerde, diye düşündü Addie. *Her yerde.*

"İdare ediyorum. Şehir yatak dolu."

"Ama kendine ait bir yerin yok."

Addie üstündeki ödünç *sweatshirt*'e ve en yakın sandalyenin üstünde yığılı duran mal varlığına baktı. "Hayır."

"O zaman burada kalabilirsin."

"Daha üç kez çıktık ve yanına taşınmamı mı teklif ediyorsun?"

Henry güldü çünkü bu elbette saçmaydı. Ama ikisinin de hayatlarında çok daha saçma şeyler oluyordu.

"Sana... şimdilik kalmanı teklif etsem, nasıl olur?"

Addie ne diyeceğini bilemedi. O bir şey bulamadan, Henry yataktan kalkıp komodinin en alt çekmecesini açtı. Oradaki şeyleri kenara iterek "Eşyalarını buraya koyabilirsin," dedi.

Sonra ona neredeyse şüpheyle baktı. "Eşyan var mı?"

Addie zamanla ona lanetinin detaylarını, etrafında nasıl kıvrılıp büküldüğünü anlatacaktı. Ama şimdilik Henry bilmiyordu, bilmesine de gerek yoktu. Onun için hikâye yeni başlamıştı.

"Eşyalarını koyacak bir yerin olmayınca, taşıyabileceğinden daha fazlasına sahip olmanın da bir anlamı yok."

"Şey, eşya edinirsen, edinmek istersen yani, buraya koyabilirsin."

Henry bunu söyledikten sonra duşa girmek için uyku mahmurluğuyla banyoya doğru yürüdü ve Addie, delikanlının onun için açtığı yere bakakaldı. Oraya koyacak bir şeyleri bulunsaydı ne olurdu acaba? Ortadan hemen kaybolurlar mıydı? Yoksa kurutucunun yuttuğu çorap tekleri gibi yavaş yavaş mı yok olurlardı? Addie bir şeyi hiçbir zaman uzun süre elinde tutamamıştı. Sadece deri ceket ve ahşap yüzük onunlaydı ve bunun nedeni, Luc'ün, ikisinin de onda olmasını istemesiydi; Addie farkındaydı bunun. Luc o iki şeyi hediye kisvesiyle ona bağlamıştı.

Addie dönüp sandalyenin üstüne atılmış giysileri inceledi.

High Line'da üstlerine boya bulaşmıştı. Gömleğinin üstünde yeşil, pantolonunun dizinde mor boya vardı. Çizmelerinde de sarı ve mavi benekler göze çarpıyordu. Addie boyanın çıkacağını, yıkanarak ya da zamanla silineceğini biliyordu ama hatıraların *kaderi* buydu.

Bir an oradayken, zamanla, yavaş yavaş yok olmak.

Önceki günden kalan giysilerini giydi, deri ceketini aldı ama üstüne geçirmek yerine özenle katlayıp boş çekmeceye koydu. Ceket etrafında doldurulmayı bekleyen bir boşlukla, orada durdu.

Addie yatağın etrafından dönerken, az kalsın deftere basacaktı.

Defter yerde, açık duruyordu. Gece bir ara yataktan düşmüş olmalıydı. Addie defteri kâğıt ve yapıştırıcıdan değil, kül ve örümcek ağından yapılmış gibi, biraz çekinerek yerden kaldırdı. Dokunduğu zaman ufalanmasını bekledi ama öyle olmadı ve cesaret edip kapağını kaldırınca, ilk birkaç sayfayı dolu buldu. Addie şansını biraz daha zorlayarak parmaklarını kelimelerin

üstünde dolaştırdı, kalemi kâğıda bastırırken oluşan girintileri ve her bir kelimenin ardında yatan seneleri hissetti.

İşte böyle başladı, diye yazmıştı Henry, adının altına.

Hâlâ hatırladığı ilk şey, arabayla pazara gidişleri. Yanında oturan babası ve onun eserleriyle dolu at arabası...

Addie yazılanları nefesini tutarak okurken, duşta akan suyun sesi odayı kapladı.

Babası ona hikâyeler anlatırmış. Sözcükleri değilse de babasının anlatış şeklini hatırlıyor...

Addie orada oturup kelimeler tükenene, sayfalarca süren yazı sonunda doldurulmayı bekleyen boş sayfalarla son bulana kadar okudu.

Su sesinin kesildiğini duyunca, kendini defteri kapatmaya zorladı ve onu yavaşça, neredeyse hürmet eder gibi özenle, yatağın üstüne bıraktı.

Fécamp, Fransa
29 Temmuz 1778

III

Düşününce, denizi bir kez bile görmeden yaşayıp ölmüş olabilirdi.

Ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü Addie şu anda buradaydı. Etekleri kumun üstüne yayılarak oturduğu kumsalın kıyısında, sağ tarafta taştan yapılmış nöbetçilere benzeyen soluk renkli uçurumlar yükseliyordu. Addie kıyının suyla, suyun gökyüzüyle buluştuğu uçsuz bucaksız manzaraya bakıyordu. Birçok harita görmüştü elbette ama mürekkep ve kâğıt, bunun yanında hiçbir şeydi. Tuz kokusunun, dalgaların mırıltısının ve gelgitin hipnotize eden çekiminin. Denizin enginliğinin ve ufkun ötesinde bir yerde, daha fazlasının da olduğunu bilmenin.

Atlantik'i aşması yüz yılını alacaktı ve bunu yaptığı zaman *haritalar hatalı olabilir mi*, diye düşünecek, kara diye bir şeyin varlığından şüpheye düşecekti ama şimdi ve burada, tamamen büyülenmişti.

Bir zamanlar dünyası sadece Fransa'nın ortasındaki bir köy kadardı. Ama gittikçe büyüyordu. Hayatının haritasının rulosu açıldıkça, vadiler, tepeler, kasabalar, şehirler ve denizler ortaya seriliyordu: Le Mans. Paris. Burası.

Fécamp'a geleli neredeyse bir hafta olmuştu ve günlerini rıhtımla deniz kıyısı arasında geçiriyordu. Kumların üstündeki bu yalnız kadını yadırgayan olduysa bile, kimse onu bu konuda rahatsız etmeye gerek duymamıştı. Addie teknelerin gelip gidişini

izliyor, nereye gittiklerini ve bu teknelerden birine binecek olsa, onu nereye götüreceğini merak ediyordu. Paris'te yiyecek kıtlığı, cezalar ve genel olarak her şey, giderek kötüleşiyordu. Gerilim şehrin dışına da yayılmıştı ve gergin enerji burada, kumsalda bile hissediliyordu. Addie *bir gemiye atlayıp gitmek için bir neden daha*, diye geçirdi içinden.

Öte yandan...

Önüne sürekli bir engel çıkıyordu.

Bugünkü, yaklaşan fırtınaydı. Gökyüzünde mor bir leke olarak denizin üstünde asılı duruyordu. Bulutların arasından yer yer güneş ışığı süzülüyor, barut rengi suyun üstüne yanık bir ışık çizgisi vuruyordu. Addie kumda yanında duran kitabı alıp yeniden okumaya başladı:

Şenliklerimiz burada bitti.
Gördüğün oyunculara gelince,
Sana dediğim gibi, onlar birer ruhtu ve
Hepsi eriyip havaya karıştı, o incecik havaya:[28]

Shakespeare'in *Fırtına*'sındandı bu. Oyun yazarının ritmi, değişik tarzı, İngilizcenin kafiyesi ve ölçüsü zihnine hâlâ yabancı geliyordu. Ama öğreniyordu ve zaman zaman kendini akışa kaptırdığı oluyordu.

İşte tıpkı bu hayallerin elle tutulmaz dokusu gibi,
Tepesi bulut kaplı burçlar, görkemli saraylar,
Ulu mabetler, hatta şu yüce yerküre...

Azalan ışıkta gözleri zorlanmaya başlamıştı.

---

28 Çeviri: Bülent Bozkurt, Remzi Kitabevi, Ocak 1994. (ç. n.)

Ve üstünde var olan her ne varsa bir gün eriyecek.
Biraz önce uçup giden şu hayali gösteri gibi.
Dumanı bile kalmayacak ardında...

"Rüya dediğin şey de bizlerden olur işte," dedi artık tanıdık olan bir ses arkasından. "Ve minicik ömrümüzü yine uyku noktalar." Nefessiz bir gülüşü anımsatan yumuşak bir ses çıkardı. "Şey, bütün ömürleri değil."

Luc bir gölge gibi tepesinde dikiliyordu.

Addie, Villon'da yaşanan o gecenin şiddeti için onu affetmemişti. Aradan geçen senelerde birbirlerini defalarca görmüş olmalarına ve temkinli bir ateşkese varmalarına rağmen, o anda bile gardını alma ihtiyacı duydu.

Luc yanına, kumun üstüne çökerken, o ateşkese güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Luc kolunu rahat bir tavırla dizinin üstüne atmıştı. Böyle bir yerde bile çaba harcamadan zarafet timsali gibi görünebiliyordu. "O dizeyi yazdığı zaman oradaydım, biliyor musun?"

"Shakespeare mi?" diye soran Addie, şaşkınlığını gizleyemedi.

"Kelimeler gelmek bilmeyince gecenin zifirî karanlığında kimden yardım istediğini sanıyorsun?"

"Yalan söylüyorsun."

"Böbürleniyorum," dedi Luc. "İkisi farklı şeyler. Sevgili William bir hami arıyordu, ben de ona bir iyilikte bulundum."

Fırtına gittikçe yaklaşıyor, yağmur perdesi sahile doğru kayıyordu. "Kendini gerçekten böyle mi görüyorsun?" diye sordu Addie, kitaba bulaşan kumları silkelerken. "Muhteşem bir iyiliksever olarak yani?"

"Sen kendin kötü seçimler yapıyorsun diye surat asma."

"Öyle mi?" dedi Addie. "Sonuçta, özgürüm."

"Ve unutulmuş."

Ama Addie iğnelenmeye hazırlıklıydı. "Çoğu şey gibi." Gözlerini denize çevirdi.

"Adeline," dedi Luc, onu azarlar gibi. "Ne kadar inatçısın. Bununla birlikte henüz yüz yıl bile olmadı. Bir yüz yıl daha geçince ne hissedeceğini merak ediyorum."

"Bilmem," dedi Addie sakin bir sesle. "Sanırım o zaman tekrar sorman gerekecek."

Fırtına sahile ulaştı. İlk damlalar düşmeye başlayınca, Addie, sayfaları ıslanmasın diye kitabı göğsüne bastırdı.

Luc ayağa kalktı. "Benimle yürü," dedi elini ona uzatarak. Bu, bir davetten çok emirdi ama yağmur hızla sağanağa dönüşüyordu ve Addie'nin sadece bir elbisesi vardı. Luc'ten yardım almadan kalktı ve eteklerindeki kumu silkeledi.

"Bu taraftan."

Luc onu köyün içinden geçirip, tonozlu çan kulesi alçak bulutların arasına uzanan bir binaya götürdü. Onca yer dururken, bir kiliseye.

"Şaka yapıyorsun."

"Islanan ben değilim," dedi Luc. Ve gerçekten de o ıslanmıyordu. Taş sundurmanın altına girdiklerinde, Addie sırılsıklam olmuştu ama Luc kupkuruydu. Yağmur ona değmemişti bile.

Luc gülümseyerek kapıya uzandı.

Kilisenin kilitli olmasının bir önemi yoktu. Kapıya zincir vurulmuş bile olsa, onun için yine açık olurdu. Addie bu tür sınırların karanlığa bir anlam ifade etmediğini öğrenmişti.

İçerisi havasızdı; taş duvarlar yaz sıcağını tutuyordu. Ahşap sıraların ve haçın üstündeki figürün ancak karaltısı görülebilecek kadar karanlıktı.

Luc kollarını iki yana açtı. "Etrafına iyi bak, burası Tanrı'nın evi."

Sesi geniş alanda yumuşak ve uğursuz bir tınıyla yankılandı.

Addie, Luc'ün kutsal bir mekâna ayak basıp basamayacağını her zaman merak etmişti ama ayakkabılarının kilisenin zemininde tıkırdaması, sorusunu cevapladı.

Addie koridorda ilerledi ama mekânın tuhaflığından kurtulamıyordu. Çanların, orgun ve ayin için sıraları dolduran insanların yokluğunda, kilise terk edilmiş gibiydi. Bir ibadet yerinden çok mezara benziyordu.

"Günah çıkarmak ister misin?"

Luc karanlıkta gölgelere has bir akıcılıkla hareket ediyordu. Artık arkasında değildi, en ön sırada oturuyordu. Kollarını sıranın arkasında iki yana doğru açmış, bacaklarını rahat bir tavırla öne uzatıp üst üste atmıştı.

Addie, Villon'un merkezindeki küçük, taş şapelde diz çökmek üzere yetiştirilmiş ve Paris kiliselerinin sıralarında günler geçirmişti. Çanları, org seslerini ve dua çağrılarını dinlemişti. Ancak bütün bunlara rağmen, insanlara cazip gelenin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Bir tavan insanı cennete nasıl yaklaştırabilirdi ki? Tanrı bu kadar büyüktü madem, onu içinde tutacak duvarlar inşa etmek nedendi?

"Annem ve babam, inanan insanlardı," dedi parmaklarını ahşap sıraların kenarından kaydırırken. "Sürekli Tanrı'dan bahsederlerdi. Gücünden, merhametinden, ışığından. O, her yerde ve her şeyde derlerdi." Addie mihrabın önünde durdu. "Her şeye ne kadar kolay inanırlardı."

"Peki ya sen?"

Addie başını kaldırıp vitraylı camlarla yapılmış panolara, onları aydınlatan güneşin yokluğunda hayaletten farksız görünen imgelere baktı. İnanmak istemişti. Dinlemiş ve O'nun sesini duymak, varlığını, güneşi omuzlarında, başakları ellerinin altında hissettiği gibi hissetmek için beklemişti. Estele'in dua ettiği eski tanrıların varlığını hissettiği gibi. Ama orada, o soğuk taş evde hiçbir zaman hiçbir şey hissetmemişti.

Başını salladı ve yüksek sesle, "Hissedemediğim, duyamadığım ya da göremediğim bir şeye neden inanmam gerektiğini asla anlayamadım," dedi.

Luc kaşını kaldırdı. "Sanırım buna inanç diyorlar."

"Dedi iblis, Tanrı'nın evinde." Addie bunu söylerken ona doğru baktı ve yeşil gözlerinde bir an için yanıp sönen sarı bir parıltı görür gibi oldu.

"Ev evdir," dedi Luc sıkkın bir tavırla. "Bu ev ya herkese ait ya hiç kimseye. Ve şimdi iblis olduğumu düşünmeye başladın, öyle mi? Ormandayken bundan o kadar emin değildin."

"Belki de," dedi Addie, "beni sen inançlı yapmışsındır."

Luc dudaklarında muzip bir gülümsemeyle başını arkaya attı. "Ve ben gerçeksem o da gerçektir diye düşünüyorsun. Gölgeme karşı ışık, karanlığıma karşı gündüz olarak? Ve benim yerime ona yakarırsan sana incelik ve merhamet göstereceğine ikna oldun, öyle mi?"

Addie bunu belki yüzlerce kez düşünmüştü ama elbette dile getirmedi.

Öne doğru eğilince Luc'ün kolları sıranın arkasından kaydı.

"Ve artık," diye ekledi, "cevabı asla bilemeyeceksin. Bana gelince," dedi ayağa kalkarken, "*iblis* çok eski bir fikre yeni bir addan başka bir şey değil. Ve *Tanrı*'ya gelince, tek gereken biraz şatafat ve altın yaldızlı süslemelerse..."

Parmaklarını şıklattı ve ceketinin düğmeleri, ayakkabılarının tokaları ile yeleğinin dikişleri bir anda siyahtan altın rengine dönüverdi. Aysız bir geceye saçılmış parlak yıldızlar gibi.

Luc gülümsedi, sonra altın rengi süslemeleri toz gibi silkeleyerek dağıttı.

Addie yaldızların dökülmesini izledi, sonra başını kaldırınca Luc'ü orada, yüzüne sadece birkaç santim mesafede buldu.

"Ama aramızdaki fark bu, Adeline," diye fısıldadı Luc, parmaklarını Addie'nin çenesine sürterek. "*Ben* sana daima cevap vereceğim."

Addie kendini tutamayarak ürperdi. Tenindeki o fazla tanıdık dokunuştan, Luc'ün gözlerinin o soluk yeşilinden, o vahşi, aç kurt sırıtışından.

"Ayrıca," dedi Luc parmaklarını onun yüzünden çekerken. "Bütün tanrıların bir ücreti var. Ruhlarla alışveriş yapan yalnız ben değilim." Luc elini açıp yana uzattı ve avucunun hemen üstünde, havada bir ışık çiçek açtı. "O, ruhları raflarda solmaya terk eder. Bense sularım."

Işık bükülerek kendi etrafında kıvrıldı.

"O, sözler verir. Ben peşin öderim."

Işık bir anda parladı ve sonra katı bir şekle büründü.

Addie bir ruhun nasıl göründüğünü hep merak etmişti.

Ruh çok heybetli bir kelimeydi. *Tanrı* gibi, *zaman* gibi, *uzay* gibi. Onu hayal etmeye çalıştığında, gözünde şimşek imgeleri, tozun arasında parlayan ışık hüzmeleri ya da uçsuz bucaksız beyazlıkta, insan biçiminde fırtınalar canlanmıştı.

Gerçeği ise çok daha küçüktü.

Luc'ün elindeki ışık artık bir bilyeydi; cam gibiydi ve içten gelen, cılız bir ışıkla parlıyordu.

"Hepsi bu kadar mı?"

Buna rağmen Addie, bakışlarını o narin küreden bir türlü ayıramıyordu. Ona doğru uzandığını hissetti ama Luc, küreyi yetişemeyeceği bir mesafeye çekti.

"Görüntüsü seni aldatmasın," diyen Luc, ışıldayan küreciği parmaklarının arasında çevirdi. "Bana bakıyorsun ve bir erkek görüyorsun ama aslında alakam olmadığını biliyorsun. Biçim sadece bakan için tasarlanmış, tek bir bakış açısıdır."

Işık bükülerek kaydı ve küre, yassı bir halkaya dönüştü. Sonra bir yüzük oldu. Addie'nin yüzüğü. Dişbudak ağacından yapılma

ahşabı ışıldarken Addie onu görmek, tutmak ve yıpranmış yüzeyini teninde hissetmek için can attı. Ama tekrar uzanmamak için yumruklarını sıkıp kendini tuttu.

"Aslında nasıl görünüyor?"

"Sana gösterebilirim," dedi Luc mırlar gibi, ışığın avucuna yerleşmesine izin vererek. "Evet de, kendi ruhunu önüne sereyim. Teslim ol, sana söz veriyorum, göreceğin son şey gerçek olacak."

İşte yine aynı şey oluyordu.

Önce tuz, sonra bal; hep zehri gizlemek içindi.

Addie yüzüğe baktı, kendine üstünde son bir kez oyalanma izni verdi ve sonra bakışlarını ışığı aşıp karanlıkla buluşmaya zorladı.

"Biliyor musun," dedi, "sanırım yaşamayı ve merak etmeyi yeğlerim."

Luc'ün ağzı çarpıldı. Addie bu, öfkeden miydi yoksa keyiften mi, emin olamadı.

"Sen bilirsin, hayatım," dedi Luc, ışığı parmaklarının arasında söndürürken.

New York
23 Mart 2014

IV

Addie, Son Kelime'nin köşesindeki deri koltukta oturmuş, müşterilerin, çiçeklerin güneşe döndüğü gibi Henry'ye doğru eğilmesini izlerken, başının arkasındaki raflardan bir yerden kedinin yumuşacık mırıltısı yayılıyordu.

Bir şeyi bildiğiniz zaman, her yerde onu görmeye başlıyordunuz.

Biri *mor fil* kelimelerini söyleyince birden dükkân vitrinlerinde, tişörtlerde, pelüş hayvanlarda ve reklam panolarında sürekli onu görmeye başlıyor ve daha önce nasıl fark etmediğinize şaşırıyordunuz.

Henry ve yaptığı anlaşma için de aynısı geçerliydi.

Bir adam onun söylediği her şeye gülüyordu.

Bir kadın mutlulukla ışık saçarak gülümsüyordu.

Ergenlik çağındaki bir kız Henry'nin omuzuna, koluna dokunmak için fırsat kolluyor, yanakları bariz bir çekimle kızarıyordu.

Tüm bunlara rağmen, Addie onu hiç kıskanmıyordu.

Çok uzun yaşamış, çok şey kaybetmişti ve sahip oldukları hep ödünç ya da çalıntıydı; hiçbir zaman ona kalmamıştı. Paylaşmayı öğrenmişti ama buna rağmen, Henry ne zaman ondan tarafa baksa vücuduna –bir anda bulutların arasında beliren gün ışığının etkisi gibi– hoş bir sıcaklık yayılıyordu.

Addie kucağında açık duran bir şiir kitabıyla oturduğu koltukta bacaklarını yukarı çekti.

Boya bulaşan giysilerini Henry çalışırken bir ikinci el mağazasından yürüttüğü yeni bir siyah kot pantolon ve dökümlü bir kazakla değiştirmişti. Ama bir önceki akşamın anısı olarak, küçük sarı mavi benekler taşıyan çizmelerini giymeye devam ediyordu. Bir fotoğrafa, elle tutulur bir anıya en yakın şey, o çizmelerdi.

"Hazır mısın?"

Başını kaldırınca, dükkân tabelasının KAPALI'ya çevrildiğini, Henry'nin omzuna attığı ceketiyle kapının yanında durduğunu gördü. Henry elini uzatarak Addie'yi deri koltuktan kaldırdı. Kıza söylediğine göre bu koltuk, insanları bir şekilde "yutmayı" başarıyordu.

Dışarı çıkıp sokağa uzanan dört basamağı tırmandılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Addie.

Vakit henüz erkendi ve Henry'den buram buram huzursuz bir enerji yayılıyordu. Gün batımı bir günün daha bittiğinin, ışığın kaybıyla geçen zamanın habercisiymiş gibi, alaca karanlık çökerken daha kötü oluyordu sanki.

"Dondurma Fabrikası'na hiç gittin mi?"

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Henry'nin yüzü düştü. "Gitmişsin."

"Tekrar gitmekten rahatsız olmam."

Ama Henry başını sallayıp "Sana yeni bir şey göstermek istiyorum," dedi. "*Gitmediğin* bir yer var mı?" Addie uzun bir sessizliğin ardından omuz silkti.

"Eminim vardır," dedi. "Ama henüz bulamadım."

Bunu komik olmak ve rahatlatıcı görünmek için söylemişti ama düşünceli bir tavırla kaşlarını çatan Henry, etrafına baktı.

"Pekâlâ," dedi Addie'nin elini tutarak. "Benimle gel."

Bir saat sonra Grand Central'da duruyorlardı.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi Addie kalabalık istasyona bakarak. "Ama buraya daha önce geldim. Pek çok insan gibi."

Fakat Henry ona muzip bir gülümsemeyle baktı. "Bu taraftan."

Addie onu takip ederek istasyonun alt katına inen yürüyen merdivene doğru ilerledi. Ardı arkası kesilmeyen akşam kalabalığını yararak el ele bir o kadar kalabalık olan yemek alanına doğru yürürlerken, Henry her yöne koridorların uzandığı ve karoyla kaplı kemerlerin kesiştiği yerin altında durdu. Addie'yi kemerlerin tepede kavislenerek ayrıldığı sütunlu köşelerden birine çekti ve kızın yüzünü karoyla kaplı duvara çevirdi.

Ardından "Burada kal," diyerek gitmek üzere hareketlendi.

Addie onu takip ederek "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Ama Henry geri döndü ve onu tekrar duvara çevirdi. "Bu şekilde, burada kal," dedi. "Ve dinle."

Addie kulağını seramik karolarla kaplı duvara çevirdi ama yaya trafiğinin seslerinden ve akşam kalabalığının tıngırtılarından başka bir şey duymuyordu. Omzunun üstünden arkaya baktı.

"Henry, ben..."

Oysa Henry çoktan gitmişti. Kemerin dokuz on metre ötedeki diğer ucuna doğru koşar adım yürüyordu. Dönüp Addie'ye baktı, sonra arkasını dönüp yüzünü saklambaç oynayan ve ona kadar sayan bir çocuk gibi köşeye gömdü.

Addie kendini şapşal gibi hissederek karoyla kaplı duvara sokuldu ve etrafa kulak kesilerek bekledi.

Ve sonra imkânsız bir şekilde Henry'nin sesini duydu:

"Addie."

İrkildi. Kelime, Henry yanı başındaymış gibi yumuşak ama berraktı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu kemere doğru.

Henry ona cevap verirken, sesine yansıyan gülümsemeyi duyar gibi oldu:

"Ses kemerin kavisini takip ediyor. Alanlar doğru şekilde büküldüğünde gerçekleşen bir olay. Adına fısıltı galerisi denir."

Addie şaşkındı. Üç yüz yıl geçirmişti ve hâlâ öğrenecek yeni bir şeyler vardı.

"Konuş benimle," dedi karolardan gelen ses.

"Ne diyeyim?" diye fısıldadı Addie duvara.

"Şey," dedi Henry. "Neden bir hikâye anlatmıyorsun?"

Paris, Fransa
29 Temmuz 1789

V

Paris yanıyordu.

Havada kesif bir barut ve duman kokusu vardı ve şehir hiçbir zaman sessiz olmamıştı ama son on beş gündür gürültü hiç kesilmiyordu. Misket tüfekleri ve hiç susmayan top atışları, emirler yağdıran askerler ve ağızdan ağza yayılan sert karşılık:

Vive la France. Vive la France. Vive la France.[29]

Bastille alınalı iki hafta olmuştu ve şehir, ortadan ikiye ayrılmakta kararlı görünüyordu. Bununla birlikte devam etmeli, ayakta kalmalıydı ve içindeki herkes bu günlük fırtınada kaderine terk edilmişti.

Addie geceleri hareket etmeyi seçmişti.

Adım attıkça kalçasına çarpan bir kılıç ve alnına kadar indirdiği üç köşeli bir şapkayla, karanlıkta ilerliyordu. Giysileri sokakta vurulan bir adamdan almış, kumaştaki yırtığı ve karın kısmındaki koyu renkli lekeyi bir başka cesetten bulduğu yeleğin altına gizlemişti. Dilencilerin seçme şansı yoktu ve bir kadın olarak tek başına seyahat etmesi tehlikeliydi. Bugünlerde soylu rolü oynamak ise iyice beterdi. Kalabalığın arasına başka şekillerde karışmak en iyisiydi.

Şehre aynı anda hem muzaffer hem sarhoş edici bir dalga yayılmıştı ve Addie havadaki değişikliklerin tadını almayı, zinde

---

29 (Fr.) Yaşasın Fransa. (ç. n.)

enerjiyle şiddet arasındaki çizgiyi algılamayı öğrenecekti. Ama bu akşam isyan henüz yeni, enerjisi yabancı ve muğlaktı.

Şehrin kendisine gelince; Paris'in caddeleri çabucak kurulan bariyer ve barikatların herhangi bir yolu bir dizi çıkmaz sokak haline getirmesi nedeniyle âdeta bir labirente dönüşmüştü. Köşeyi dönünce ileride ateşe verilmiş bir sandık ve moloz yığını görmek, Addie'yi şaşırtmadı.

Bir küfür mırıldandı ve tam geldiği yoldan geri dönmeye hazırlanırken, arkasındaki yolda çizme sesleri duydu. Sonra bir silah patladı ve mermi, başının üstünden geçip barikata doğru uçtu.

Addie arkasını dönünce isyankârların alacalı kılıklarına bürünmüş yarım düzine adamın, sığındığı alanın önünü kapattığını gördü. Misket tüfekleri ve kılıçları, akşam karanlığında donuk bir ışıkla parlıyordu. Addie o anda üstünde halktan insanlara ait giysiler olduğuna şükretti.

Boğazını temizleyip sesinin boğuk ve kalın çıkması için gayret ederek bağırdı: "*Vive la France!*"

Adamlar tezahüratına karşılık verdiler ama ne yazık ki geri çekilmediler. Aksine elleri silahlarında, ona doğru yürümeye devam ettiler. Ateşin ışığında Addie, bakışlarının şaraptan ve gecenin adsız enerjisinden ötürü donuklaştığını gördü.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu biri.

"Casus olabilir," dedi bir diğeri. "Ortalıkta halktan insanların kılığında dolaşan bir sürü asker var. Kahraman ölülerin cesetlerini soyuyorlar."

"Bela istemiyorum," diye seslendi Addie. "Sadece yolumu kaybettim. Bırakın geçeyim, hemen gideceğim."

"Ve yanına bir düzine adam alıp geri döneceksin," diye mırıldandı ikinci adam.

"Ben casus da değilim asker de ceset de," diye seslendi Addie. "Sadece bakıyordum..."

Üçüncü bir adam sözünü kesti. "...bizi nasıl sabote edeceğine."

"Ya da erzakımızı nasıl yağmalayacağına," dedi bir başkası.

Artık bağırmıyorlardı. Gerek kalmamıştı. Normal sesle konuşacak kadar yaklaşmış, Addie'yi yanan barikatın önünde sıkıştırmışlardı. Addie onları aşıp buradan uzaklaşabilse, görüş alanlarından ve akıllarından çıkabilseydi... Ama kaçacak yer yoktu. Yan sokakların hepsi kapatılmıştı. Arkasında sandıklar alev alev yanıyordu.

"Dostsan, ispatla."

"Kılıcını indir."

"Şapkanı çıkar. Yüzünü görelim."

Addie yutkundu ve karanlığın, hatlarının yumuşaklığını saklayacağını umarak şapkasını çıkardı. Ama aynı anda arkasındaki barikat çatırdayarak alevlerin parlamasına neden oldu. Addie ışığın, onu rahatça görebilecekleri kadar güçlendiğini anladı. Adamların yüzlerindeki değişimden belliydi bu.

"İzin verin geçeyim," dedi tekrar, kalçasındaki kılıca uzanarak. Kılıcı nasıl kullanacağını biliyordu, beşe karşı bir olduğunu ve eğer kılıcı çekerse bu işten başka kurtuluşunun olmayacağını da. Hayatta kalma umudu, öncesinde olabileceklerin düşüncesinin yanında küçük bir teselliydi.

Adamlar üstüne yürüyünce Addie kılıcını çekti.

"*Yaklaşmayın*," diye homurdandı.

Ve adamlar onu şaşırtarak durdular. Adımları aniden kesildi ve yüzlerine ifadelerini anlamsızlaştıran bir gölge düştü. Elleri silahlarından kaydı, başları yana düştü ve gece, yanan sandıkların çıtırtısı dışında tamamen hareketsizleşti. Ve sonra Addie'nin arkasından esintili bir ses yükseldi:

"İnsanlar barışa hiç uygun değil."

Addie kılıcını indirmeden arkasına dönünce alevlerin önünde kenarları simsiyah görünen Luc'le karşılaştı. Luc, kılıcı görünce geri çekilmek yerine uzandı ve parmaklarını âşığının tenini okşayan bir elin ya da enstrümanını sevgiyle tutan bir müzisyenin

zarafetiyle kılıcın keskin kenarı boyunca dolaştırdı. Addie kılıcın, onun parmaklarının arasında neredeyse dile gelmesini bekledi.

"Canım Adeline'im," dedi karanlık. "Belayı çağırmakta üstüne yok." Işıl ışıl parlayan yeşil gözleri, hareketsiz adamlara çevrildi. "Burada olmam ne büyük şans."

"Sen gecenin ta kendisi değil misin?" dedi Addie. "Her yerde olman gerekmez mi?"

Karanlığın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hafızan ne kadar güçlü." Karanlığın parmakları Addie'nin kılıcının etrafına kapandı ve çelik paslanmaya başladı. "Çok yorucu olmalı."

"Hiç de değil," dedi Addie, düz bir sesle. "Bu bir lütuf. Öğrenilecek ne çok şey olduğunu bir düşünsene. Ve ben öğrenmek için bu kadar fazla zamanı bulunan biri olarak..."

Addie'nin cümlesi uzakta, gök gürültüsü kadar ağır bir top gümbürtüsüne cevaben patlayan silah sesleriyle yarıda kesildi. Luc hoşnutsuz bir ifadeyle kaşlarını çattı. Onu böyle tedirgin görmek, Addie'yi keyiflendirdi. Top bir kez daha gümbürdeyince, karanlık onu bileğinden tuttu.

"Gel," dedi. "Bu gürültüde kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum."

Luc olduğu yerde döndü ve Addie'yi yanında sürükleyerek harekete geçti. Ama ileri doğru gitmek yerine, yana doğru kaydı ve en yakın duvarın koyu gölgesine girdi. Addie taşa çarpmayı bekleyerek korkuyla irkildi ama duvar açıldı, dünya silindi ve daha Addie nefes alıp geri çekilemeden Paris kayboldu. Luc'le birlikte.

Addie zifirî karanlığa batarken.

Bu karanlık, ölüm kadar hareketsiz ya da o kadar boş veya sakin değildi. Bu kör, siyah boşlukta şiddet vardı. Uçan kuşların, tenine çarpan kanatları gibi. Rüzgârın saçlarının arasına dolması gibi. Binlerce ses aynı anda fısıldaşıyormuş gibi. Korku vardı ve düşmek; yırtıcı ve vahşi bir duyguydu. Addie çığlık atmayı akıl

edene kadar karanlık tekrar soyulup açılmış, gece yeniden biçim kazanmıştı ve Luc yine yanındaydı.

Addie sendeledi ve midesi bulanarak, içi boşalmış ve allak bullak bir halde bir kapı girişine yaslandı.

"Neydi bu?" dedi ama Luc cevap vermedi. Şimdi bir iki metre uzağında, ellerini bir köprünün korkuluklarına dayamış, nehre bakıyordu.

Ama bu nehir, Seine değildi.

Ortada yanan barikatlar yoktu. Top ateşi de. Ellerinde silahlarla bekleyen adamlar da yoktu. Sadece yabancı bir köprünün altından akan yabancı bir nehir ve yabancı bir nehir kıyısından yükselen, çatıları kırmızı kiremitlerle kaplı yabancı binalar vardı.

"Böylesi daha iyi," dedi Luc, manşetlerini düzelterek. Bir şekilde, göz açıp kapayana kadar üstünü değiştirmişti. Şimdi daha yüksek yakalı, daha bol ipekten bir giysi içindeydi. Oysa Addie hâlâ bir Paris sokağından kurtardığı, ona büyük gelen tunikleydi.

Bir çift yanlarından kol kola geçerken, Addie'nin kulağına yabancı bir dil çalındı.

"Neredeyiz?" diye sordu. Luc omzunun üstünden ona baktı ve az önceki dilin akışıyla bir şey mırıldandıktan sonra, kendini Fransızca tekrarladı. "Floransa'dayız."

Floransa. Addie bu ismi daha önce de duymuştu ama bariz olanın –yani buranın Fransa'da değil *Toskana*'da bulunması– dışında çok az şey biliyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu. "Bunu nasıl... Neyse, boş ver. Beni geri götür, yeter."

Luc tek kaşını kaldırdı. "Adeline *zamandan* bol hiçbir şeyi olmayan bir insan için fazlasıyla telaş içindesin." Bunu söyledikten sonra yavaş yavaş yürümeye başladı ve Addie onu takip etmek zorunda kaldı.

Kız yeni şehrin tuhaflığını süzdü. Floransa tuhaf biçimlerden ve keskin kenarlardan, kubbelerden ve kulelerden, beyaz

taş duvarlardan ve bakırla kaplı çatılardan oluşuyordu. Değişik bir renk paletiyle boyanmış, müziğin farklı bir tonda çalındığı bir yerdi. Güzelliği, Addie'nin içini titretti ve Luc onun aldığı zevki fark etmiş gibi gülümsedi.

"Yoksa Paris'in yanan sokaklarını mı tercih ederdin?"

"Senin savaştan hoşlanacağını sanırdım."

"O, savaş değil," dedi Luc ters bir tavırla. "Sadece bir çatışma."

Addie, Luc'ün peşinden açık bir avluya, taş sıraların serpiştirildiği, havanın yaz çiçeklerinin kokusuyla dolu olduğu bir meydana girdi. Luc gece hava almaya çıkmış bir beyefendi tavrıyla önden yürüyordu. Kolunun altına şarap şişesi kıstırmış bir adam görünce yavaşladı. Parmaklarını kıvırdı ve adam söz dinleyen bir köpek gibi, yön değiştirdi. Luc, Addie'nin Floransa şivesi olduğunu sonradan öğreneceği diğer dile geçti. Addie sözcükleri henüz bilmese de Luc'ün sesindeki çekimi, etraflarındaki havada biçimlenen o tül gibi parlaklığı tanıyordu. Tıpkı şarap şişesini uysal bir gülümsemeyle uzattıktan sonra dalgın bir tavırla yanlarından uzaklaşan adamın gözlerindeki o hülyalı bakışı tanıdığı gibi.

Luc bir banka oturdu ve bir anda elinde iki kadeh beliriverdi.

Addie oturmadı. Luc'ün şişenin mantarını çıkarıp kadehlere şarap doldurmasını ayakta izledi. "Hem savaştan neden hoşlanayım ki?"

Addie onun ilk kez böbürlenmeyi, talepte bulunmayı ya da ikna etmeyi amaçlamadan, dürüstçe bir soru sorduğunu fark etti. "Sen bir kaos tanrısı değil misin?"

Luc'ün yüzü asılır gibi oldu. "Ben bir umut tanrısıyım, Adeline ve savaşlar korkunç hamilerdir." Kadehlerin birini Addie'ye uzattı ve kız almak için uzanmayınca, şerefe der gibi havaya kaldırdı. "Uzun bir hayata."

Addie kendini tutamayıp şaşkınlık içinde başını salladı. "Bazı geceler, pes etmem için eziyet çektiğimi görmekten zevk

alıyorsun. Diğerlerinde ise beni o eziyetten kurtarmaya çabalar gibisin. Keşke bir karar versen."

Luc'ün yüzünden bir gölge geçti. "İnan bana hayatım, bunu istemezsin." O, şarap kadehini dudaklarına götürürken, Addie'nin içi ürperdi. "Bunu, bu yaptıklarımdan herhangi birini, iyilikle karıştırma, Adeline." Gözleri muzip bir ışıltıyla parladı. "Tek istediğim, direncini kıracak kişi olmak."

Addie fenerlerin aydınlattığı, ağaçlarla çevrili meydana ve kırmızı çatılarda ışıldayan ay ışığına baktı. "O zaman daha fazla çabalaman gerekecek çünkü..."

Ama dikkati yeniden taş banka yönelince, cümlesi yarım kaldı.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı boş meydana bakarak.

Çünkü Luc, elbette, gitmişti.

New York
6 Nisan 2014

VI

"Seni orada öylece bıraktı mı yani?" dedi Henry şaşkınlıkla.

Addie eline bir patates kızartması aldı ve onu parmaklarının arasında çevirdi. "Bırakılacak daha kötü yerler de var."

Sözde bir pub'ın –İngiltere dışında pub olarak anılan yerlerdendi– yüksek masalarından birinde oturmuş, sirkeli balık ve patates kızartması eşliğinde ısınmış, yarım litrelik birayı paylaşıyorlardı.

Yanlarından geçen bir garson, Henry'ye gülümsedi.

Tuvalete giden iki kız Henry'nin yörüngesine girince yavaşladılar ve geri dönerken gözlerini ondan yine ayıramadılar.

Yakındaki bir masadan, Almanca'nın kendine has alçak ve hızlı temposuyla kelimeler yükseliyordu. Addie'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne oldu?" dedi Henry.

Addie ona yaklaştı. "Şuradaki çift," dedi başıyla o masayı işaret ederek. "Kavga ediyorlar. Anlaşılan adam sekreteriyle yatmış. Ve asistanıyla. Ve de pilates eğitmeniyle. Kadının ilk ikisinden haberi varmış ama üçüncüyü duyunca çıldırmış çünkü ikisi aynı stüdyoda pilates yapıyorlarmış."

Henry ona hayranlıkla baktı. "Kaç dil biliyorsun?"

"Yeterince," dedi Addie ama Henry'nin gerçekten merak ettiğini görünce parmaklarıyla saydı. "Tabii ki Fransızca. Ve İngilizce. Yunanca ve Latince. Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Çekçe ve biraz da Portekizce. Ama mükemmel değil."

"Senden müthiş bir casus olurmuş."

Addie bardağının arkasında tek kaşını kaldırdı. "Olmadığımı kim söyledi?"

Tabakları boşalınca etrafa baktı ve garsonun mutfağa girdiğini gördü. "Haydi, gel," dedi, Henry'nin elini tutarak.

Henry kaşlarını çattı. "Hesabı ödemedik."

"Biliyorum," dedi Addie tabureden yere atlarken. "Ama şimdi gidersek, sadece masayı toplamayı unuttuğunu sanacak. Hatırlamayacak."

Addie'ninki gibi bir hayatın sorunu buydu.

O kadar uzun süredir köksüz yaşamıştı ki artık nasıl kök salacağını bilmiyordu.

Bir şeyleri kaybetmeye o kadar alışmıştı ki onları nasıl tutacağını bilmiyordu.

Dünyada kendi büyüklüğünde bir yer açmayı...

"Hayır," dedi Henry. "*Seni* hatırlamayacak ama beni hatırlayacak. Ben görünmez değilim, Addie. Hatta görünmezin tam tersiyim."

Görünmez. Kelime Addie'nin tenine sürtünerek geçti.

"Ben de görünmez değilim," dedi.

"Ne demek istediğimi anladın. Öylece gelip gidemem. Hem gidebilseydim bile," dedi cüzdanına uzanırken, "yine de *yanlış* olurdu."

Kelime, Addie'nin yüzüne tokat gibi çarptı ve yeniden Paris'e, açlıktan iki büklüm olduğu zamana döndü. Markinin evinde, çalıntı giysiler içinde yemek yerken Luc, yediği her lokmanın bedelini birilerinin ödeyeceğini söylediği zaman, karnına nasıl ağrılar girdiğini hatırladı.

Yüzü utançtan alev alev yanmaya başladı.

"Tamam," dedi cebinden bir avuç yirmilik çıkarırken. İkisini masaya bıraktı. "Oldu mu?" Ama Henry'ye baktığı zaman, delikanlının kaşları daha da çatılmıştı.

"O parayı nereden buldun?"

Addie markalı ürünler satan bir mağazadan çıkıp bir rehinciye girdiğini ve parçaları bir elden diğerine aktardığını söylemek istemedi. Sahip olduğu her şeyin –*Henry*'nin dışında her şeyin– çalıntı olduğunu da. Ve bazı açılardan, onun bile. Addie delikanlının yüzünde yargılayıcı bir bakış görmek ve bunu ne kadar hak ettiğini düşünmek istemiyordu.

"Fark eder mi?" dedi.

Ve Henry büyük bir inançla, "*Evet,*" deyince yüzü mosmor oldu.

"Ben böyle yaşamak istiyor muyum sanıyorsun?" dedi Addie dişlerini sıkarak. "İşsiz, bağsız, hiç kimseye ya da hiçbir şeye tutunmam mümkün olmadan? Bu kadar yalnız olmayı sevdiğimi mi sanıyorsun?"

Henry üzülmüş gibiydi. "Sen yalnız değilsin," dedi. "Ben varım."

"Biliyorum ama sen her şeyi yapmak ve her şey olmak zorunda kalmamalısın."

"Benim için sorun değil..."

Addie "Ama *benim* için sorun!" diye çıkışırken sesine yansıyan öfkeye kendisi de şaşırdı. "Ben evcil hayvan değil, insanım, Henry ve bana tepeden bakmana ya da üstüme düşmene ihtiyacım yok. Yapmam gerekeni yapıyorum ve evet, bu her zaman hoş değil, her zaman adil de değil. Ama ben böyle hayatta kalıyorum. Onaylamadığın için üzgünüm ama ben buyum. Benim için işler böyle yürür."

Henry başını salladı. "Ama *ikimiz* için işler böyle yürümez."

Addie tokat yemiş gibi geri çekildi. Pub ona bir anda fazla gürültülü ve fazla kalabalık geldi. Burada daha fazla duramazdı. Bu yüzden hızla döndü ve hışımla dışarı fırladı.

Gece havası yüzüne çarptığı anda midesi bulandı.

Dünyası sallandı, duruldu ve... bir adımla diğeri arasında bir yerde, öfkesi uçup gitti. Kendini sadece yorgun ve üzgün hissetti.

Akşamın nasıl böyle rayından çıktığını anlayamıyordu.

Göğsündeki ani ağırlığın nereden çıktığını, ancak ağırlığın neden oluştuğunu çözünce anlayabildi: korku. Her şeyi mahvetmiş, hep istediği tek şeyi bir kenara fırlatmış olma korkusu. Onun kolayca paramparça olacak kadar kırılgan olduğu korkusu.

Ama sonra ayak sesleri duydu ve Henry'nin, yanına geldiğini hissetti.

Henry hiçbir şey söylemeden, yarım metre gerisinden yürüdü. Sessizliğin yeni bir türüydü bu. Fırtına sonrasının, henüz yapılmamış olan hasar tespitinin sessizliği.

Addie yanağındaki gözyaşını sildi. "Mahvettim mi?"

"Neyi?"

"Bizi."

"Addie," diyen Henry onun omuzunu tuttu. Addie yüzünde öfke görmeyi bekleyerek ona döndü ama delikanlının yüzündeki ifade sakin ve yumuşaktı. "Sadece bir kavgaydı. Dünyanın sonu değil. Hele bizim sonumuz hiç değil."

Üç yüz yıl boyunca bunun hayalini kurmuştu.

Daima kolay olacağını sanmıştı.

Luc'ün aksine.

"Biriyle nasıl birlikte olunur bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ya da nasıl normal insan olunur."

Henry'nin dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen inanılmaz, güçlü, inatçı ve harika bir insansın. Ama sanırım, asla normal bir insan olmayacağını söylemek yanlış olmaz."

Serin gece havasında kol kola yürüdüler.

"Paris'e döndün mü?" diye sordu Henry.

Bu bir zeytin dalı, araya atılan bir köprüydü ve Addie bunun için minnet duydu.

"Çok sonra," dedi.

Oraya dönmesi Luc'ün yardımı olmadan ya da şehre ulaşmak için nahif bir dürtü duymadan çok daha uzun sürmüştü ve dönmek için acele etmediğini söylemeye utandı. Luc onu zorda bırakmak için oraya, Floransa'ya terk etmiş olsa bile, onun bunu yaparak aslında bir mührü kırmış olduğunu da. Yine farklı ve çıldırtıcı bir yoldan, Addie'yi zorla özgür bırakmıştı.

Addie o ana dek Fransa'dan ayrılmayı hiç *düşünmemişti.* Şimdi çok saçma görünüyordu ama o zaman dünya, ona çok daha küçük geliyordu. Ve bir anda, küçük olmaktan çıkıvermişti.

Belki Luc, onu kaosun içine atmak istemişti.

Belki rahata fazla alıştığını, inat damarının gittikçe güçlendiğini düşünmüştü.

Belki de yine onu çağırmak zorunda kalmasını istemişti. Dönmesi için yalvarmasını.

Belki belki belki. Ama Addie gerçeği asla öğrenemeyecekti.

Venedik, İtalya Krallığı
29 Temmuz 1806

VII

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

Addie güneş ışığına ve ipek çarşaflara uyandı.

Kolları ve bacakları kurşun gibi ağır, kafasının içi muslinle doldurulmuş gibiydi. Çok fazla güneşin ve çok fazla uykunun neden olduğu türden bir ağırlık.

Venedik'te hava dayanılmayacak kadar sıcaktı. Paris'tekinden bile sıcak.

Pencere açıktı ama ne hafif esinti ne de ipek çarşaflar boğucu sıcağı savuşturmaya yetiyordu. Henüz sabah olmasına rağmen, Addie'nin çıplak teninde şimdiden ter damlaları parlıyordu. Öğle saatlerinin kim bilir nasıl olacağını düşünmek bile istemeyerek kendini uyanmaya zorlarken, Matteo'yu yatağın ayakucuna tünemiş bir halde buldu.

Bronz teni ve güçlü duruşuyla, gün ışığında da çok güzeldi ama Addie genç adamın güzel hatlarından çok anın tuhaf sükûnetinden etkilendi.

Sabahlar genellikle unutmanın arkasından gelen özürlerle, kafa karışıklıklarıyla dolu olurdu. Bazen acı verici ama daima tuhaf.

Ama Matteo hiç de şaşırmışa benzemiyordu.

Elbette onu hatırlamıyordu, o kadarı barizdi ama Addie'nin oradaki varlığı, yatağında bir yabancının olması, genç adamı ne şaşırtmış ne de rahatsız etmişe benziyordu. Bütün dikkatini dizinin üstüne yerleştirdiği eskiz defterine ve parşömenin üstünde

zarafetle kayan kara kaleme vermişti. Addie *onu* çizdiğini ancak genç adamın bakışları kendisinden parşömene kayınca anlayabildi.

Örtünmek, sandalyenin üzerine atılmış olan iç çamaşırına ya da yatağın ayakucunda duran ince sabahlığa uzanmak için herhangi bir hamle yapmadı. Addie vücudundan utanmayı bırakalı uzun zaman olmuştu. Hatta ona hayranlıkla bakılmasından keyif alıyordu. Belki de nedeni zamanla gelen doğal bir serbestlik ya da görüntüsünün hep aynı kalması veya izleyicilerinin onu hatırlamayacağını bilmenin getirdiği bir özgürleşmeydi.

Sonuçta unutulmanın *özgürlük* sağladığı aşikârdı.

Öte yandan Matteo seri ve rahat hareketlerle çizmeye devam ediyordu.

Addie yumuşak bir sesle "Ne yapıyorsun?" diye sorunca, Matteo gözlerini parşömenden ayırdı.

"Özür dilerim," dedi. "Öyle güzel görünüyordun ki. Çizmeseydim olmazdı."

Addie kaşlarını çattı ve yataktan doğrulacak oldu ama Matteo boğuk bir ses çıkararak, "Henüz değil," dedi. Matteo çizimi gözlerinde ressamlara özgü, bir eseri tamamlamanın akabinde gelen parlaklıkla, iç geçirerek elinden bırakana kadar, elleri örtülerin arasında, hiç kıpırdamadan yatmaya devam etmek, Addie için hayli zor oldu.

"Görebilir miyim?" dedi artık öğrendiği, ezgili İtalyancasıyla.

Matteo ona eskiz defterini uzatırken, "Henüz bitmedi," dedi.

Addie çizime baktı. Çizgiler hafif ve silikti. Yetenekli bir elden çıkma, hızlı bir çalışma. Belli belirsiz çizilmiş yüzü, ışık ve gölge oyunlarının arasında neredeyse soyut kalmıştı. Hem oydu hem değil.

Bir başkasının tarzının filtresinden geçerken çarpılmış bir imge. Ama Addie yine de onda kendini görebiliyordu. Yanağının kavisinden omuzlarının biçimine, uykuda dağılmış saçlarına

ve yüzüne saçılmış noktacıklara kadar. Yıldızlar gibi sıralanmış yedi çil.

Addie başparmağını hafifçe çizimin, bacaklarının yatak örtülerinin arasına karıştığı alt kısmına doğru sürdü ve kara kalemin tenine bulaştığını hissetti.

Elini kaldırdığı zaman başparmağı lekelenmişti ve çizgi temizdi. Bir iz bırakmamıştı. Ama aslında, *bırakmıştı* da. Matteo'da bir iz bırakmış, genç adam o izi parşömene dökmüştü.

"Beğendin mi?" dedi Matteo.

"Evet," dedi Addie, çizimi defterden koparıp yanına almamak için kendini zor tutarak. Resmi almayı ve gölün başındaki Narkissos[30] gibi gözünü ayırmadan bakmayı her zerresiyle istiyordu. Ama şimdi alırsa, resim bir yolunu bulup kaybolurdu ya da ona, sadece ona ait olurdu ve o zaman da zaten kaybedilmişten, unutulmuştan beter olurdu.

Matteo resmi saklarsa, kaynağını unutacak ama çizimin kendisini unutmayacaktı. Belki de Addie gittikten sonra resme geri dönecek, çarşaflarının arasında yatan kadının kim olduğunu merak edecek, hatta belki de sarhoşluğun ya da yüksek ateşle gördüğü bir rüyanın ürünü olduğunu sanacaktı. Addie'nin imgesi parşömen üstüne kara kalem, tamamlanmış bir eserin altındaki bir eskiz olarak orada kalacaktı.

Gerçek olacaktı. Addie'nin kendisi de öyle.

Bu yüzden çizimi inceledi ve hafızasının sağlamlığına şükrederek ressama iade etti. Yataktan kalkıp giysilerine uzandı.

"İyi vakit geçirdik mi?" diye sordu Matteo. "İtiraf ediyorum, hatırlayamıyorum."

"Ben de öyle," diye yalan söyledi Addie.

---

30 Yunan mitolojisinde kendine âşık olan ve narsizm sözcüğüne kaynaklık eden kahraman. (yay. n.)

"O zaman," dedi Matteo çapkın bir gülümsemeyle, "*çok* iyi zaman geçirmiş olmalıyız."

Addie'nin çıplak omzunu öptü. Kızın nabzı hızlandı ve bir önceki gecenin anısıyla bütün vücudu ısındı. Artık Matteo için bir yabancıydı ama Matteo son öznesine âşık olan bir ressamın zahmetsiz tutkusuna sahipti. Başka bir gün olsa kalmak, yeniden başlamak ve genç adamın varlığının tadını çıkarmak çok kolay olurdu ama Addie'nin aklı hâlâ çizimde, o çizgilerin anlamında ve ağırlığındaydı.

"Gitmeliyim," dedi eğilip Matteo'yu son bir kez öperken. "Beni hatırlamaya çalış."

Matteo hafif bir esintiyi anımsatan bir ses çıkararak güldü ve onu kendine çekip teninde parmaklarının kara kalem izlerini bıraktı. "Nasıl unutabilirim ki?"

O akşam gün batımı kanalları altına çevirdi.

Addie suyun üstündeki bir köprüde durdu ve kara kalemin başparmağında bıraktığı lekeyi ovalayarak, çizimi, ressamın gerçeğin bir yansımasına benzeyen yorumunu, Luc'ün uzun zaman önce, onu Geoffrin'in salonundan kaçırırken sarf ettiği sözcükleri düşündü:

Fikirler anılardan daha vahşidir.

Hiç şüphesiz bunu Addie'yi iğnelemek için söylemişti ama Addie'nin bunu bir ipucu, bir anahtar olarak görmesi gerekirdi.

Anılar kaskatıydılar ama düşünceler çok daha özgür şeylerdi. Kök salıyorlar, yayılıp birbirlerine dolanıyorlar ve kaynaklarından kopuyorlardı. Akıllı ve inatçı şeylerdi, belki de –belki de– erişilebilirlerdi.

Çünkü iki blok ötede, kafenin üstündeki o küçük stüdyoda, bir ressam vardı ve sayfalarından birinin üstünde, Addie'nin resmi bulunuyordu. Addie gözlerini kapadı, başını arkaya eğdi ve göğsünde bir umut, büyüyerek gülümsedi. Bu aman vermez lanetin

duvarlarında bir çatlak bulmuştu. Onun her santimetrekaresini incelediğini sanıyordu ama işte, yepyeni ve keşfedilmemiş bir odanın kapısı aralanmıştı.

Addie'nin etrafındaki hava değişti ve Venedik'in bu pis kokulu sıcağına ters düşen, mis gibi bir ağaç kokusuyla doldu.

Gözlerini yavaşça açtı. "İyi akşamlar, Luc."

"Adeline."

Adeline ona, kendisinin gerçek kıldığı bu adama, beden bulan bu karanlığa, bu iblise döndü. Ve Luc ona bu kadarının yetip yetmediğini, yorulup yorulmadığını ve o akşam ona teslim olup olmayacağını sorunca, Addie gülümsedi ve "Bu akşam değil," dedi.

Parmağını bir kez daha başparmağına sürttü ve oradaki kara kalem kalıntısını hissetti. Bir an sırf şaşkınlığını görüp keyiflenmek için ona keşfini söylemeyi düşündü.

Ona, *iz bırakmanın bir yolunu buldum*, demek istedi. *Beni bu dünyadan silebileceğini sandın ama silemezsin. Hâlâ buradayım. Ve her zaman olacağım.*

Sözcüklerin ve o zaferin şekerli tadını dilinde hissetti. Ama bu akşam Luc'ün gözlerinde uyarıcı bir ton vardı ve Addie onu biraz tanıdıysa, bunu aleyhine çevirmenin, bu küçük teselliyi kullanamadan elinden almanın bir yolunu mutlaka bulurdu.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

New York
25 Nisan 2014

VIII

Çimenlerin üzerine bir alkış dalgası yayıldı.

Muhteşem bir bahar günüydü, havanın güneş battıktan sonra soğumadığı ilk günlerden biri. Sahne sanatçıları sırayla yeşilliğin diğer ucundaki portatif bir sahneye çıkıp inerken, Addie ile Henry, Prospect Park'ın kıyısında bir battaniyenin üzerinde oturuyorlardı.

"Hepsini hatırladığına inanamıyorum," dedi Henry yeni bir şarkıcı basamakları tırmanırken.

"*Déjà vu* ile yaşamaya benziyor bu," dedi Addie. "Tek fark, bir şeyi daha önce nerede gördüğünü, duyduğunu ya da hissettiğini biliyorsun. Her defasını ve yerini hatırlıyorsun. Çok uzun ve karmaşık bir kitabın sayfaları gibi üst üste duruyorlar."

Henry başını salladı. "Ben olsaydım aklımı kaçırırdım."

"Ah, kaçırdım zaten," dedi Addie neşeli bir sesle. "Ama insan yeterince uzun yaşayınca deliliğin bile sonu geliyor."

Yeni şarkıcı... pek iyi değildi.

Sesi bir homurtuya, ciyaklamaya dönen bir ergendi. Addie bırakın melodiyi yakalamayı, şarkı sözlerinin bile ancak bir ya da iki kelimesini kapabilmişti. Ama çimenler doluydu, dinleyiciler performanstan çok üstlerinde rakamlar olan kartlarını havada sallayabilme şansını buldukları için heyecanlıydılar.

Kartlar Brooklyn'in açık mikrofon organizasyonuna cevabıydı: Katılımcıların sahne almak için, diğerlerinin de onları yargılamak için para ödediği bir yardım toplantısı.

"Bu bana biraz acımasızca geliyor," dedi Addie, Henry'nin uzattığı kartları alırken.

"İyi bir amaç için," dedi Henry bir saksafonun çıkardığı tiz sesler karşısında yüzünü buruşturarak.

Şarkı zayıf bir alkışla son buldu.

Çimenlik bir *2* ve *3* tarlasına dönüştü. Henry havaya bir *9* kaldırdı.

"Hepsine dokuz on puan veremezsin," dedi Addie.

Henry omuz silkti. "Onlara üzülüyorum. Oraya çıkıp sahne almak büyük cesaret ister. Sen kaç veriyorsun?"

Addie kartlarına baktı. "Bilmiyorum."

"Bana yetenek avcısı olduğunu söylemiştin."

"Şey, sanırım sana tek hobisi sanatçılara ilham vermek olan üç yüz yirmi üç yaşında bir hayalet olduğumu söylemekten daha kolaydı."

Henry elini uzattı ve parmaklarını onun yanağında dolaştırdı. "Sen hayalet değilsin."

Sıradaki şarkı başladı, bitti ve çimenliğin üstünde tek tük alkış duyuldu.

Henry *7* puan verdi.

Addie *3*.

Henry ona şaşkınlıkla baktı.

"Ne?" dedi Addie. "Çok iyi değildi."

"*Yeteneği* mi puanlıyorduk? Kahretsin o zaman."

Addie güldü ve sırada kimin olduğu konusunda küçük bir tartışma yaşanırken sahne bir süre boş kaldı. Hoparlörlerden kaydedilmiş müzik parçaları çalınırken, otlara uzandılar ve Addie başını onun karnına yasladı. Nefes alıp verişini, başının altında sığ bir dalga gibi hissediyordu.

Bu, diğerlerinden daha nadir yaşanan, yeni bir sessizlik türüydü. Tanıdık yerlerin, içlerinde yalnız olmadığınız için kolayca dolan yerlerin huzurlu sessizliği. Yanlarında, battaniyenin üstünde bir defter duruyordu. Mavi olan değildi; o çoktan dolmuştu. Bu yenisi zümrüt yeşiliydi; hava attığı zamanlarda Luc'ün gözlerinin büründüğü tonla neredeyse aynıydı.

Sayfaların arasından, Henry'nin kaldığı yeri işaretlediği kalemin ucu görünüyordu.

Addie ona her gün hikâyeler anlatmıştı.

Yumurta ve kahve eşliğinde, Le Mans'ya yaptığı eziyetli yürüyüşü anlatmıştı. Bir sabah kitapçıda, yeni gelen kitapları kolilerinden boşaltırken, Paris'teki ilk senesini yeniden yaşamıştı. Önceki gece, çarşafların arasında sarmaş dolaş yatarlarken, Remy'den bahsetmişti. Henry gerçeği, onun gerçeğini sormuştu madem, o da anlatacaktı. Akıp giden günlerinin arasına sıkıştırılmış kitap ayraçları gibi, küçük parçalar halinde.

Henry bir şimşeğin şişeye kapatılmış hali gibiydi. Uzun süre aynı yerde oturamıyordu, gergin bir enerjiyle doluydu ama üzerine bir sakinliğin ve huzurun çöktüğü her an, kullandığı son defter ile kalemi eline alıyordu. Addie sözcükleri –kendi sözcüklerini– kâğıt üstünde görmekten büyük mutluluk duysa da Henry'nin telaşlı yazım şekline takılıyordu.

"Vaktimiz bol," diyordu, onun saçlarını okşayarak.

Addie ona yaslanarak gerindi ve gökyüzünü mavi ile morun tonlarına boyayan akşam ışığına baktı. Gece çökmek üzereydi. Karanlık ondan tarafa bakacak olsa, başının üzerinde bir çatı olmasının bile işe yaramayacağını biliyordu. Yine de orada, açık göğün altında yatarken, kendini savunmasız hissediyordu.

O ana dek şansları –fazlasıyla– yaver gitmişti ama şansın en büyük sıkıntısı, daima bir sonunun olmasıydı.

Ve belki de Henry'nin parmaklarını gergin bir tavırla deftere vurması yüzündendi.

Ya da aysız gökyüzü.

Ya da belki de mutluluğun kendisi korkutucuydu.

Sıradaki grup sahneye çıktı.

Ama müzik çimlerin üstünde çınlarken bile, Addie, gözlerini karanlıktan ayıramadı.

Londra, İngiltere
26 Mart 1827

IX

Addie, National Gallery'de *yaşayabilirdi.*

Hatta orada, salondan salona gezerek, tablolar ve portrelerle, heykeller ve dokumalarla kendine göz ziyafeti çekerek koca bir mevsim geçirmişti. Arkadaşların ve anıların arasında geçen bir ömrü izleyerek.

Mermer salonlarda dolaşırken elinin değdiği eserleri, başka ellere rehberlik ederek bıraktığı izleri saydı.

Son saydığında, bu koleksiyonda altı parçası vardı.

Onu havada tutan altı sütun.

Onu kalıcı kılan altı ses.

Ondan parçaları dünyaya geri yansıtan altı ayna.

Bu tamamlanmış eserlerin arasında Matteo'nun çiziminden bir iz yoktu ama Addie o ilk çizgilerin yansımasını genç adamın başyapıtı *Esin Perisi*'nde, çenesini eline dayamış bir yüz heykelinde ve deniz kenarında oturan bir kadın tablosunda görebiliyordu.

Addie bir hayalet; eserlerin üstüne film gibi kaplanan incecik bir tüldü.

Ama oradaydı.

Orada.

Bir görevli birazdan kapanacaklarını hatırlatınca, Addie teşekkür edip turuna devam etti. Kalabilirdi ama geniş salonlar Kensington'daki daire kadar –kış aylarında sahipsiz kalan bir mücevherdi orası– konforlu değildi.

Addie en sevdiği tablonun, ayna karşısındaki kız portresinin önünde duraksadı. Kızın sırtı ressama dönüktü –oda ve kız tuvale detaylı olarak yansıtılmıştı– ama yansıması sadece belirsiz çizgilerden ibaretti. Yüzü yalnızca aynadaki gümüş rengi fırça darbeleriyle resmedilmişti. Yine de ona yakından bakan herkes, gri gökyüzünde süzülen yıldızları anımsatan çil serpintisini görebilirdi.

"Ne kadar akıllısın," dedi bir ses arkasından.

Addie daha az önce galeride yalnızken, artık değildi.

Sol tarafına bakınca, Luc'ü oradan tabloya bakarken buldu. Başını eseri hayranlıkla inceler gibi yana eğmişti ve Addie bir an kendini kapakları ardına kadar açılmış bir dolap gibi hissetti. Beklemenin etkisiyle gerilmemişti çünkü yıl dönümlerine daha aylar vardı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Luc'ün dudakları, onun şaşkınlığından keyif almış gibi kıvrıldı. "Ben her yerdeyim."

Kafasına estiği gibi gelebileceği, anlaşmalarının tarihinin onu bağlamadığı, Addie'nin hiç aklına gelmemişti. Ziyaretlerinin, tıpkı yoklukları gibi, daima planlı olduğu ve *tercihle* şekillendiği de.

"Bakıyorum hiç boş durmamışsın," dedi Luc, yeşil gözlerini portrenin üstünde dolaştırarak.

Durmamıştı gerçekten. Kendini ekmek kırıntıları gibi etrafa saçmış, yüzlerce sanat eserine yayılmıştı. Hepsini birden silmek Luc için kolay olmayacaktı. Ama bakışlarında Addie'nin içine kuşku düşüren bir karanlık, farklı bir hissiyat vardı.

Luc parmağını uzatıp çerçevenin üstünde dolaştırdı.

"Onu yok edersen," dedi Addie, "daha fazlasını yaparım."

"Bir önemi yok," dedi Luc elini indirerek. "*Senin* bir önemin yok, Adeline."

Kelimeler şimdi bile acı veriyordu.

"Yankılarını al ve onlar birer sesmiş gibi davran."

Addie, Luc'ün tatsız ruh hallerine, kısa süreli ama şimşek gibi parlayan öfke nöbetlerine alışıktı. Ama bu akşam sesinde şiddet vardı. Bir gerginlik. Addie onu rahatsız edenin kurnazlığı ya da sanat eserlerinin katmanları arasındaki varlığı olduğunu sanmıyordu.

Hayır, Luc, bu karanlık ruh halini gelirken yanında getirmişti.

Arkasında sürüklediği bir gölge gibi.

Ama Addie'nin ona darbesini indirmesinin ve Luc'ün Villon'da, Estele'in evinde onu çarpılmış, yaşlı bir kadına dönüştürerek karşılık vermesinin üstünden neredeyse bir yüzyıl geçmişti. Bu yüzden Luc'ün diş göstermesi karşısında geri çekilmek yerine, onun oyununa geldi.

"Kendin söyledin, Luc. Fikirler anılardan daha vahşidir. Ve ben de vahşi olabilirim. Ayrık otları kadar inatçı olabilirim ve beni sökemezsin. Ve bence bundan sen de hoşnutsun. Bence bu yüzden geldin, sen de yalnızlık çektiğin için."

Luc'ün gözleri yeşilin fırtınayı andıran, hastalıklı bir tonuyla parladı. "Saçmalama," diye tısladı. "Tanrıları *herkes* tanır."

"Ama çok azı hatırlar," dedi Addie. "Kaç ölümlü seninle iki kereden fazla karşılaştı? Bir kez anlaşma yapmak, bir kez de bedelini ödemek dışında? Kaçı benim kadar uzun süre hayatının parçası oldu?" Addie zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Belki de beni bu yüzden lanetledin. Arkadaşın olsun diye. Biri *seni* hatırlasın diye."

Luc onu aniden kavrayıp sırtını müzenin duvarına yapıştırdı. "Seni aptallık ettiğin için lanetledim."

Addie güldü.

"Biliyor musun, çocukken siz eski tanrıları size tapınanlara huzur vermeyen o sıradan kaygıların çok üstünde, yüce ölümsüzler olarak hayal ederdim. Bizden daha üstün olduğunuzu düşünürdüm. Ama değilsin. Sen de en az küçük gördüğün o insanlar kadar kaypak ve eksiksin." Luc, Addie'yi daha sıkı kavradı ama Addie

irkilmedi, sinmedi ve onun gözlerinin içine bakmayı sürdürdü. "Çok da farklı değiliz, öyle değil mi?"

Luc'ün öfkesi sertleşti, soğudu ve gözlerinin yeşili siyaha döndü. "Beni çok iyi tanıdığını iddia ediyorsun. Görelim bakalım..." Elleri kızın omuzundan bileğine kaydı. Addie onun ne yapmak niyetinde olduğunu anladığında, iş işten geçmişti.

Luc onu karanlığın içinde sürükleyeli kırk sene olmuştu ama Addie o duyguyu, o ilkel korkuyu, o vahşi umudu ve geceye ardına dek açılan kapıların pervasız özgürlüğünü unutmamıştı.

Sonsuzdu ve...

Ve sonra bir anda bitti ve Addie kendini elleriyle dizlerinin üstünde ahşap bir zeminde dururken ve yolculuğun tuhaflığı yüzünden titrerken buldu.

Dağınık ve boş bir yatak vardı. Perdeler açıktı ve zemin, nota kâğıtlarıyla kaplıydı. Odada hastalıklı bir havasızlık vardı.

"Ne yazık," diye mırıldandı Luc.

Addie titreyerek ayağa kalktı. "Neredeyiz?"

"Beni yalnız bir ölümlüyle bir tutuyorsun," dedi Luc. "Kendine yol arkadaşı arayan, kederli bir insanla. Ben ikisi de değilim."

Odanın karşı tarafında bir kıpırtı olunca Addie yalnız olmadıklarını fark etti. Beyaz saçlı, çılgın bakışlı bir adam sırtı tuşlara dönük bir halde, piyanonun taburesinde oturuyordu.

Almanca yalvarıyordu.

"Henüz değil," dedi bir tomar nota kâğıdını göğsüne bastırarak. "Henüz değil. Daha zamana ihtiyacım var."

Sesi, kulağı duymuyormuş gibi tuhaf ve fazla yüksekti. Ama Luc usulca çalan bir çan gibi, düzgün, sert bir tonla, duyulduğu kadar hissedilen de bir sesle karşılık verdi.

"Zamanın can sıkıcı yanı," dedi, "asla yetmemesi. Belki bir on yıl, belki bir an kısa. Ama ömürler daima erken son bulur."

Adam, karanlığın karşısında ellerinin ve dizlerinin üstüne inerek "Lütfen," diye yalvardı. Addie ona üzüntüyle baktı; yakarışlarının işe yaramayacağını biliyordu.

"İzin ver, bir anlaşma daha yapayım!"

Luc adamı ayağa kalkmaya zorladı. "Anlaşmaların zamanı geçti, Herr[31] Beethoven. Şimdi kelimeleri söyleme zamanı."

Adam başını iki yana salladı. "Hayır."

Addie, Luc'ün gözlerini göremese de öfkelendiğini hissediyordu. Etraflarındaki hava, bir rüzgârla ve ondan daha güçlü bir şeyle dalgalandı.

"Ruhunu teslim et," dedi Luc. "Yoksa ben zorla alırım."

"Hayır!" diye bağırdı adam histerik bir tavırla. "Defol, İblis. Defol ve..."

Luc *açılıp gerçek halini göstermeden* önce, söylediği son şey bu oldu.

Olanın daha iyi bir tarifi yoktu.

Siyah saçları yüzünden havalanarak otlar gibi havaya uzanırken teni dalgalanarak ayrıldı ve içinden çıkan şey bir insan değildi. Bir canavardı. Bir tanrı. Gecenin kendisi ve başka bir şeydi. Addie'nin daha önce hiç görmediği, bakmaya tahammül edemediği bir şey. Karanlıktan daha eski bir şey.

"*Teslim ol.*"

Artık sesi de bir ses değil, kırılan dallar, yaz rüzgârı, bir kurdun alçak uluması ve kayaların ayaklar altında yer değiştirirken çıkardığı gümbürtünün bir karışımıydı.

Adam mırıldanarak yalvarıyordu. "İmdat!" diye bağırdı ama işe yaramazdı. Kapının ötesinde biri varsa bile, onu duymazdı.

Bir kez daha "İmdat!" diye haykırdı boş yere.

Canavar elini adamın göğsünün içine daldırdı.

---

31 (Alm.) Bay. (yay. n.)

Adam solgun ve kül rengi bir yüzle sendelerken, karanlık, onun ruhunu meyve koparır gibi çekip aldı. Ruh adamın bedeninden bir yırtılma sesiyle ayrılırken, besteci yalpalayarak yere düştü. Ama Addie'nin gözleri, gölgenin elindeki eğri büğrü ve titrek ışıktaydı. Üzerinde kıvrılıp bükülen rengârenk şeritleri inceleme ve içinde dönüp duran imgelere şaşırma fırsatı bulamadan, karanlık parmaklarını ruhun etrafına kapattı ve ruh, içinden şimşek gibi çatırdayarak geçtikten sonra gözden kayboldu.

Besteci, arkaya düşmüş başı ve cansız gözleriyle, piyano taburesine yığılmıştı.

Addie, Luc'ün elinin daima incelikli çalıştığını zamanla öğrenecekti. Eserine bakıp hastalık, kalp yetmezliği, delilik, intihar, aşırı doz, kaza diyeceklerdi.

Ama bu akşam Addie'nin tek bildiği, yerde yatan adamın ölü olduğuydu.

Karanlık Addie'ye döndü ve kabaran dumanda Luc'ten hiçbir iz yoktu. Yeşil gözler kaybolmuştu. Oyunbaz gülümseme de. Tehditkâr bir boşluk ve dişlerle dolu bir gölgeden başka bir şey kalmamıştı.

Addie gerçek bir korku duymayalı uzun zaman olmuştu. Hüznü biliyordu. Yalnızlığı. Kederi. Ama korku, kaybedecek daha fazla şeyi olan insanlara has bir duyguydu.

Buna rağmen...

Addie karanlığa bakarken, içi korkuyla doldu.

Bacaklarına oldukları yerde kalmalarını telkin etti. Kendine de yere sağlam basmayı. Ve karanlık ilk adımını atarken, bunu başardı da. Hatta ikincisinde de. Ama üçüncü adımda kendini geri çekilirken buldu. Kıvranan karanlıktan, korkunç geceden uzaklaşırken. Ta ki sırtı duvara dayanana kadar.

Ama karanlık üstüne gelmeye devam etti.

Attığı her adımda, biraz daha toparlanıyordu. Kenarları gittikçe katılaştı ve sonunda fırtınadan çok, cama hapsedilmiş

bir dumana benzedi. Yüzü biçimlendi, gölgeler kıvrılarak siyah buklelere dönüştü ve gözleri –yine göz olmuşlardı– kuruyan bir taş gibi aydınlanırken, mağarayı andıran ağzı yay biçiminde dudaklara dönüşüp hoşnut bir ifadeyle kıvrıldı.

İşte yine etten ve kemikten bir surete bürünen Luc olmuştu. Addie'nin ondan esinti gibi yayılan serin gece havasını teninde hissedebileceği kadar yakınında duruyordu.

Ve bu kez, Addie'nin çok iyi tanıdığı o sesle konuştu.

"Eee, hayatım," dedi elini yanağına uzatırken. "Çok farklı mıymışız?"

Addie ona cevap verme fırsatını bulamadı.

Luc'ün onu hafifçe itmesiyle arkasındaki duvarın açılması bir oldu ve Addie düşüyor muydu, yoksa gölgeler uzanıp onu aşağı mı çekiyordu, emin olamadı. Tek bildiği, Luc'ün ve bestecinin odasının yok olduğu ve bir anda her yerin karardığıydı. Sonra kendini dışarıda, kaldırım taşlı nehir kıyısında buldu. Gece kahkaha sesleriyle çınlıyor, suyun yüzeyinde ışıklar dans ediyordu. Ve Thames'in kıyısında bir yerde şarkı söyleyen bir adamın yumuşacık, ezgili sesi geliyordu.

New York
15 Mayıs 2014

X

Kediyi eve getirmek, Addie'nin fikriydi.

Belki hep bir evcil hayvan özlemi çekmişti.

Belki sadece Henry'nin yalnızlık çektiğini düşünüyordu.

Belki kedinin ona iyi geleceğine inanıyordu.

Bilmiyordu. Önemi yoktu. Bir gün, Henry dükkânı kapatırken, bir kolunun altında bir roman, diğerinin altında da yaşlı sarman kediyle, eşikte yanında beliriverdi. O kadar.

Kitap'ı Henry'nin oturduğu apartmana kadar taşıyıp mavi sokak kapısıyla tanıştırdılar ve yukarıya, daracık Brooklyn dairesine çıktılar. Henry'nin batıl inancının aksine, kedi dükkânından ayrılınca toza dönüşmedi. Bir saat boyunca paytak paytak dolaştıktan sonra, bir felsefe kitabı yığınına yaslanıp oraya yerleşti ve artık evindeydi.

Addie de öyle.

Kanepede yan yana kıvrılmışlarken Addie, Polaroid'in tıkırtısını duydu, aniden çakan flaşı gördü ve bir an *acaba işe yarayacak mı*, diye merak etti. Henry onun adını yazabildiği gibi, fotoğrafını da çekebilecek miydi acaba?

Oysa günlüklerdeki yazı da tamamen Addie'ye ait değildi. Hikâyesinin Henry'nin kalemiyle yazılmış hali, onun sözcüklerine dökülmüş hayatıydı.

Ve elbette fotoğraf çıkınca, orada görünen tam anlamıyla Addie olmadı. Fotoğraftaki kızın kahverengi, dalgalı saçları

vardı. Üzerinde de Addie'nin beyaz tişörtü. Ama bir yüzü yoktu. Varsa bile, kameraya dönük değildi, tam başka yöne çevrilirken yakalanmıştı.

Addie bunun işe yaramayacağını bilmesine rağmen, yine de bozuldu. "Anlamıyorum," dedi Henry, kamerayı ellerinin arasında evirip çevirerek.

"Tekrar deneyebilir miyim?" diye sordu. Addie bu ısrarın nedenini anlıyordu. İmkânsızlık bu kadar barizken onunla baş etmek daha zordu. Aklınız anlam veremediği için bu kez farklı olacağına inanarak tekrar tekrar denerdiniz.

Addie insanın böyle delirdiğini biliyordu.

Ama Henry'nin ikinci ve üçüncü kez denemesine izin verdi. Kameranın tıklamasını, boş bir kart kusmasını ve aşırı aydınlık, fazla karanlık ya da bulanık bir fotoğrafın belirmesini başı flaştan dönene kadar izledi.

Henry'nin farklı açılar, farklı ışıklar denemesine izin verdi. Aralarındaki zemin, fotoğraflarla doldu. Addie oradaydı ve orada değildi, gerçekti ve hayaletti.

Henry onun her flaşta biraz daha yıprandığını, çatlakların arasından süzülen hüznünü görmüş olacaktı ki kendini kamerayı bırakmaya zorladı.

Addie fotoğraflara baktı ve Londra'daki tablo ile Luc'ün sesini hatırladı.

Bir önemi yok.

Senin bir önemin yok.

Addie, Henry'nin en son denemesinde çektiği fotoğrafı yerden aldı ve kadrajdaki, hatları tanınmayacak kadar bulanık görünen kız silüetine baktı. Gözlerini kapadı, kendine bir iz bırakmanın çok farklı yolları olduğunu, fotoğrafların yalan söylediğini hatırlattı.

Sonra kameranın ellerine bırakıldığını hissetti ve tam ona bir işe yaramayacağını söyleyecekken, Henry arkasına geçti, Addie'nin parmaklarını kendisininkilerin üstüne koydu ve makinenin

vizörünü Addie'nin gözüne doğru kaldırdı. Henry, Addie'nin cam duvara boya sürerken yaptığı gibi, ellerini yönlendirmesine izin verdi. Kızın kalbi, yere saçılmış fotoğrafların –kendi çıplak ayaklarının kadrajın altında göründüğü– bir pozunu çekerken hızlandı.

Nefesini tuttu ve umut etti.

Bir tıkırtı. Bir flaş.

Bu kez fotoğraf çıktı.

Hareketsiz kadrajların içinde bir hayat vardı.

Polaroid fotoğraflar gibi anlar. Tablolar gibi. Bir kitabın sayfaları arasına sıkıştırılmış çiçekler gibi. Kusursuz bir şekilde korunmuş.

Üçü güneşin altında uyukluyordu.

Addie bir yandan hikâyeler anlatarak Henry'nin saçlarını okşuyor, Henry ise yazıyor, yazıyor, yazıyordu.

Henry parmakları birbirine dolanmış, nefesleri hızlanmış bir halde onu yatağa bastırıyor, adını saçlarının arasına fısıldıyordu.

İşte Henry'nin küçük mutfağındalardı. Beşamel sosu karıştırırken, ekmek hamurunu yoğururken Henry kollarını onunkilerin arasından geçirmişti ve elleri ellerinin üstündeydi.

Ekmek fırına girince, Henry una bulanmış elleriyle Addie'nin yanaklarını tutuyor, dokunduğu her yerde izler bırakıyordu.

Oda taze pişmiş ekmek kokusuyla dolarken, her yeri dağıtıyorlardı.

Ve sabah mutfakta hayaletler dans etmiş gibi görünüyor ve Addie ile Henry tek değil, iki hayalet varmış gibi davranıyorlardı.

Villon-sur-Sarthe, Fransa
29 Temmuz 1854

XI

Villon değişmemeliydi.

Addie'nin çocukluğunda fırtına öncesi yaz havası gibi, acı verici bir hareketsizliği vardı. Taştan yontulmuş bir köydü. Bununla birlikte, Luc ne demişti?

Kayalar bile zamanla yıpranıp yok olurdu.

Villon ise yıpranmamıştı. Aksine büyümüş, yeni kökler salmış bazı köklerini koparmıştı. Orman geri çekilmek zorunda bırakılmış, orman kenarındaki ağaçlar şömine ateşlerini beslemek, tarlalara ve mahsullere yer açmak için kesilmişti. Şimdi, eskisinden daha fazla duvar vardı. Daha fazla bina. Daha fazla yol.

Addie saçları şık kesimli bir bonenin altına toplanmış bir halde, bir zamanlar tanıdığı bir isim, bir yüz, bir ailenin hayaletinin hayaleti ile karşılaşmayı umarak köyde ilerledi. Ama gençliğinin Villon'u nihayet silinip gitmişti ve anı, diğer insanlar için de böyle detayların yavaş yavaş silindiği bir şey miydi, diye merak etti.

İlk kez bütün yolları tanıyamadı.

İlk kez yolu bildiğinden emin olamadı.

Bir ev bulma beklentisiyle köşeyi dönünce, alçak bir taş duvarın ayırdığı iki evle birden karşılaştı. Sola saptı ama açık bir arazi yerine etrafı çitle çevrili bir ahır buldu. Sonunda eve giden yolu tanıdı ve nefesini tutarak patikadan yürüdü. Arazinin ke-

narında hâlâ eğik duran, budaklı porsuk ağacını görünce, içinde bir şey kıpırdandı.

Ama ağaçtan öte, etraf çok değişmişti. Eski kemiklerin üstüne yepyeni bir kumaş serilmişti.

Babasının atölyesi kaldırılmıştı. Barakanın bulunduğu yerin sadece gölgesi kalmış, boşluğu uzun zaman önce renk tonu biraz daha farklı otlar kaplamıştı. Addie kendini terk edilmiş yerlerin bayat hareketsizliğine hazırlamıştı ama onu hareketlilik, sesler ve kahkahalar karşıladı.

Ailesinin evine başkaları taşınmıştı. Genişlemekte olan köyün yeni sakinlerinden birkaçı. Annenin daha fazla gülümsediği, babanın gülümsemediği bir aile, bahçede koşuşturan, saçları saman sarısı iki oğlan. Oğlanlardan daha büyük olan, kaptığı bir çorapla kaçan bir köpeği kovalıyordu daha küçük olan ise çıplak ayaklarıyla, Addie'nin bir zamanlar küçük bir kızken koltuk altına kıstırdığı bir çizim defteriyle bastığı boğum ve oyuklara basarak yaşlı porsuk ağacına tırmanıyordu. Bunu yaparken Addie de onun yaşlarında olmalıydı. Yoksa daha mı büyüktü?

Gözlerini kapadı ve o görüntüye tutunmaya çalıştı ama görüntü, parmaklarının arasından kayıp gitti. O ilk anılar prizmanın içine hapsedilemiyordu. Önceki yıllar, o diğer hayatta yitirilmişti. Addie gözlerini sadece bir anlığına kapadı ama tekrar açtığında ağaç boştu. Oğlan gitmişti.

"Merhaba," dedi bir ses arkasından.

Oğlanların küçük olanıydı bu. Yukarı doğru çevirdiği yüzü sevecendi.

"Merhaba," dedi Addie.

"Yolunu mu kaybettin?"

Addie hangisinin gerçeğe daha yakın olduğunu bilemediğinden evet ve hayır arasında kararsız kaldı.

"Ben bir hayaletim," dedi. Gözleri şaşkınlık ve sevinçle büyüyen oğlan, Addie'den bunu ispatlamasını istedi. Addie ona

gözlerini kapamasını söyledi ve oğlan dediğini yapınca, oradan hızla uzaklaştı.

Mezarlıkta, Addie'nin diktiği ağaç kök salmıştı.

Estele'in kemiklerini gölgesine alarak mezarının üstünde büyümüştü.

Addie elini ağacın kabuğunun üstünde dolaştırırken, o çelimsiz fidanın nasıl geniş gövdeli bir ağaca dönüştüğüne, köklerinin ve dallarının nasıl dört bir yana uzandığına hayret etti. Ağacı dikeli yüz yıl olmuştu. Bir zamanlar hayal edilemeyecek kadar uzun, şimdi ise ölçmesi zor bir zaman dilimiydi. Addie şu ana kadar zamanı saniyelerle ve mevsimlerle, bastıran soğuklarla ve buzların erimesiyle, isyanlar ve isyan ertesi yaşananlarla ölçmüştü. Binaların yıkılıp yükseldiğini, şehirlerin yakılıp yeniden kurulduğunu, geçmiş ve geleceğin birbirine karışıp akıcı ve kısa süreli bir şeye dönüştüğünü görmüştü.

Ama bu... bu, elle tutulur bir şeydi.

Odunla ve ağaç kabuğuyla, kökle ve toprakla işaretlenmiş yıllar.

Addie kadının mezarına yaslanarak oturdu ve kendi yıllanmış kemiklerini ağacın gölgesine uzatıp son gelişinden bu yana geçen zamanı kafasında canlandırdı. Estele'e İngiltere'den, İtalya'dan, İspanya'dan, Matteo'dan, galeriden ve Luc'ten söz etti. Kendisini temel alan sanat eserleri ile değişen dünyayı anlattı. Yaprakların hışırtısı dışında cevap alamasa da yaşlı kadının ona ne diyeceğini biliyordu:

Her şey değişir, aptal kız. Dünyanın doğası böyle. Hiçbir şey aynı kalmaz.

Ben hariç, diye düşündü Addie ama Estele çalı çırpı kadar kuru bir sesle cevap verdi:

Sen bile.

Yaşlı kadına danışmayı, kafasının içinde bile olsa, özlemişti. Estele'in sesi araya giren yıllarda kırılganlaşıp yıpranmış, bütün ölümlü anılar gibi dağılmıştı.

Ama en azından şimdi, burada, ona geri dönmüştü.

Addie kalkıp köyün sınırına, ormana, yaşlı kadının bir zamanlar evim dediği yere doğru yürümeye başlarken, güneş, gökyüzünü boydan boya katetmişti. Ama zaman burayı da ele geçirmişti. Bir zamanlar bakımsız olan bahçe, ona doğru gittikçe sokulan orman tarafından yutulmuştu ve doğa, kulübeyle savaşını kazanıp onu yerle bir etmiş, kemiklerinin arasına fidanlarını dikmişti. Kulübenin ahşabı çürümüş, taşlar yerlerinden kaymış, çatı tamamen yok olmuştu. Yabani otlar ve asmalar da geri kalanı yavaş yavaş yok ediyordu.

Addie'nin buraya bir dahaki gelişinde hiç iz kalmamış, kalıntılar gittikçe ilerleyen orman tarafından tamamen yutulmuş olacaktı. Ama yosunların yavaş yavaş gömdüğü iskelet, şimdilik hâlâ yerindeydi.

Addie çürümüş kulübeye yaklaştıkça, oranın tamamen terk edilmemiş olduğunu fark etti.

Harap yığının arasında bir kıpırtı sezdi ve bir tavşan ya da genç bir geyik görmeyi bekleyerek gözlerini kıstı. Ama onların yerine bir oğlan çocuğu buldu. Harabelerin arasında oynuyor, taş duvarların kalıntılarına tırmanıyor ve ormanda bulduğu bir dal parçasıyla otlara vuruyordu.

Addie çocuğu tanıdı. Evlerinin bahçesinde köpek kovalarken gördüğü büyük oğlandı bu. Dokuz, on yaşlarındaydı. Addie'yi görünce gözleri şüpheyle kısılacak kadar büyüktü.

Sopayı bir kılıç gibi tuttu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Addie bu kez hayalet olmakla yetinmedi. "Cadıyım."

Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Belki sırf eğlenmek için. Belki de gerçek seçenekler arasında yer almayınca, kurgu kendi

başına buyruk hareket ettiği için. Ya da belki de burada olsa, Estele de böyle söyleyeceği için.

Oğlanın yüzünden bir gölge geçti. "Cadı diye bir şey yoktur," dedi ama bunu söylerken sesi hafifçe titredi ve Addie güneşte kurumuş dalları çatırdatarak öne doğru bir adım atınca, geri çekilmeye başladı.

Addie çocuğu, "Üstünde oynadığın şey benim kemiklerim," diye uyardı. "Düşmeden insen iyi edersin."

Oğlan şaşkınlıkla sendeledi. Az kalsın bir yosun parçasına basıp kayıyordu.

"Kalmak istiyorsan başka," dedi Addie. "Seninkilere de yer olduğundan eminim."

Oğlan yere indiği gibi koşmaya başladı. Addie kulaklarında Estele'in karga gaklamasını andıran kahkahasıyla onun arkasından baktı.

Çocuğu korkuttuğu için kendini kötü hissetmiyordu; onun kendisini hatırlamasını beklemiyordu. Ve ertesi gün çocuk oraya yine gelecek, Addie ormanın kenarındaki ağaçların arasına gizlenip onun harabeye tırmanmasını ve gözlerinde gergin bir gölgeyle tereddüt etmesini izleyecekti. Addie çocuğun yavaş yavaş geri çekildiğini görecek, aklına cadıların ve toprağın yarısına kadar gömülü kemiklerin gelip gelmediğini merak edecekti. Bu düşüncenin kafasında yabani bir ot misali büyüyüp büyümediğini.

Ama bugün Addie yalnızdı ve aklında sadece Estele vardı.

Elini yarısı yıkılmış duvarın üzerinde dolaştırırken orada kalmayı, ormandaki cadıya, başka insanların rüyalarındaki bir gölgeye dönüşmeyi düşündü. Yaşlı kadının evini yeniden inşa etmeyi. Hatta dizlerinin üstüne çöküp birkaç taşı üst üste yığdı. Ancak dördüncü taşı yerleştirince yığın yıkıldı ve taşlar, Addie onları almadan önce durdukları yere, otların arasına geri yuvarlandı.

Silinen mürekkep.

Kapanan kesikler.

Devrilen taşlar.

Yakındaki ağaçların arasından kahkaha atar gibi gaklayan birkaç kuş havalanınca Addie, iç geçirdi. Ağaçlara doğru döndü. Hâlâ biraz ışık vardı, karanlığın çökmesine bir saat kadar olmalıydı. Addie ormana bakarken, karanlığın ona baktığını hissedebiliyordu. Yarısına kadar toprağa gömülü taşların arasından ilerleyip ağaçların altındaki gölgeliğe çıktı.

İçinden bir ürperti geçti.

Bu, bir tül perdenin içinden geçmek gibiydi.

Ağaçların arasında ilerledi. Eskiden olsaydı, kaybolmaktan korkardı. Şimdi ise adımlar hafızasına kazınmıştı. İsteseydi bile yolunu kaybedemezdi.

Gölgelikte hava daha serin, gece daha yakındı. O gün saat mefhumunu nasıl kaybettiğini şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Alaca karanlıkla karanlık arasındaki çizginin nasıl bulanıklaştığını. Merak etti; eğer saatin kaç olduğunu bilseydi, tanrılara yine de seslenir miydi?

Ona hangi tanrının cevap vereceğini bile bile yakarır mıydı?

Kendine cevap vermedi.

Gerek yoktu.

Onun ne zamandır orada, arkasında olduğunu bilmiyordu. Belki de bir süredir onu takip ediyordu. Addie, varlığını ancak arkasındaki çalı çırpıdan yükselen çıtırtıları duyunca fark etti.

"Bu tuhaf hac yolculuğunu yapmakta ne kadar ısrarcısın."

Addie kendi kendine gülümsedi. "Öyle mi diyorsun?"

Arkasına dönünce, Luc'ü bir ağaca yaslanmış halde buldu.

Bu, onu Beethoven'ın ruhunu söküp aldığından beri ilk görüşü değildi. Ama o gece gördüklerini hâlâ unutmamıştı. Addie'nin o sahneyi görmesini, ona bakmasını ve gücünün gerçekliğini

anlamasını istediğini de. Ama aptalca bir hamleydi. En yüksek bahisler masanın üstündeyken elini açık etmek gibi.

Luc ağaçtan doğrulurken, Addie, *seni görüyorum,* diye düşündü. *En gerçek halini gördüm. Artık beni korkutamazsın.*

Luc aydınlık alana girdi.

"Seni buraya çeken ne?"

Addie omuz silkti. "Nostalji diyebiliriz."

Luc çenesini kaldırdı. "Ben zayıflık diyorum. Kendine yeni yollar çizebilecekken sadece aynı yerde dönüp durmak."

Addie kaşlarını çattı. "Taşları üst üste bile yığamazken, kendime nasıl yeni bir yol çizebilirim ki? Beni özgür bırak ve ne kadar iyi iş çıkaracağımı gör."

Luc iç geçirerek karanlığın içinde yok oldu.

Tekrar konuştuğunda, bu kez Addie'nin arkasındaydı ve sesi saçlarının arasındaki bir esinti gibiydi. "Adeline, Adeline," dedi azarlar gibi. Addie arkasına dönerse, Luc'ü orada bulmayacağını bildiği için olduğu yerde durdu ve bakışlarını ormana dikti. Luc'ün eli teninden aşağı doğru kayınca irkilmedi. Ve kolu omzunun etrafına sarılınca.

Yakından meşe, yaprak ve yağmurla ıslanmış toprak kokuyordu.

"Yorulmadın mı?" diye fısıldadı.

Addie bu sözcükler karşısında irkildi.

Luc'ün saldırıya geçmesine, iğneleyici sözlerine hazırlıklıydı ama bu soruya ve onu neredeyse kibarca sormasına hazırlıklı değildi.

Yüz kırk sene olmuştu. Bir yankı, bir hayalet olarak yaşadığı bir buçuk asır. Elbette yorulmuştu.

"Dinlenmek istemez misin, bir tanem?"

Kelimeler tenini bir tül gibi okşayarak geçti.

"Seni buraya, Estele'in yanına gömebilirim. Başına bir ağaç dikip, kemiklerinin üstünde büyümesini sağlayabilirim."

Addie gözlerini kapadı.

Evet, yorgundu.

Senelerin kemiklerini zayıf düşürdüğünü, vücudunun ilerleyen yılların etkisiyle kırılganlaştığını hissetmiyor olabilirdi ama yorgunluğu ruhunun içinde, çürüme gibi fiziksel bir şeydi. Önünde uzanan yeni bir yılın, yeni bir on yılın, yeni bir yüzyılın daha yasını tuttuğu günler oluyordu. Uyuyamadığı geceler, uyanık yattığı ve ölmenin hayalini kurduğu anlar.

Ama uyanıp bulutlara yansıyan pembe ve turuncu şafağı gördüğü ya da yalnız bir kemanın ağıdını duyduğu zaman, müzik ve melodi ona dünyada ne çok güzellik olduğunu hatırlatıyordu.

Ve kaçırmak istemiyordu.

Hiçbirini.

Addie, Luc'ün kollarında dönüp yüzüne baktı.

Usul usul çöken gece yüzünden miydi, yoksa ormanın doğası yüzünden mi bilmiyordu ama Luc farklı görünüyordu. Son birkaç yıldır onu kadifeler ve danteller içinde, son modaya uygun kılıklarda görmüştü. Ve onu boşluğun kendisi olarak, dizginsiz ve vahşi haliyle de görmüştü. Ama burada, Luc ikisi de değildi. Burada, Addie'nin o gece karşılaştığı karanlıktı. Bir âşığın suretine bürünmüş, yırtıcı sihirdi.

Suretinin bulanık kenarları gölgelere karışırken, teni ay ışığı rengi; gözleri, arkasındaki yosunlarla aynı tondaydı. Vahşi ve yabaniydi.

Ama Addie de öyleydi.

"Yorulmak?" dedi nihayet gülümsemeyi başararak. "Daha yeni uyanıyorum."

Kendini Luc'ün hoşnutsuzluğunu göstermesine, o yırtıcı gölgenin ve parlayan dişlerin açığa çıkmasına hazırladı.

Ama gözlerinde en ufak bir sarılık yoktu.

Hatta yeşilin yepyeni ve capcanlı bir tonuydular.

Addie'nin bu rengin anlamını öğrenmesine, *keyfi* temsil ettiğini anlamasına yıllar vardı.

Bu akşam o rengi sadece kısacık bir an gördükten sonra, Luc'ün dudakları yanağına sürtündü.

"Kayalar bile," diye mırıldandı ve sonra yok oldu.

New York
13 Haziran 2014

XII

Bir delikanlı ve bir kız kol kola yürüyorlardı.

Knitting Factory'ye gidiyorlardı ve Williamsburg'deki çoğu şey gibi, orası da adının çağrıştırdığı üzere bir el işi mağazası ya da yün satan bir dükkân değil, Brooklyn'in kuzey ucundaki bir konser mekânıydı.

O gün, Henry'nin doğum günüydü.

Daha önce Henry *onun* doğum gününü sorduğu ve Addie ona martta olduğunu söylediği zaman, delikanlının yüzü gölgelenmişti.

"Kaçırdığım için üzgünüm."

"Doğum günlerinin en güzel yanı bu," demişti Addie ona yaslanarak. "Her sene tekrarlanıyorlar."

Addie bunu söyledikten sonra gülmüştü, Henry de öyle ama sesinde Addie'nin yanılgıyla sadece dalgınlık olarak algıladığı bir hüzün vardı.

Henry'nin arkadaşları sahnenin yakınında bir masaya yerleşmişlerdi bile. Aralarındaki masanın üstünde küçük kutular duruyordu.

"Henry!" diye seslenen Robbie'nin önünde şimdiden iki boş şişe vardı.

Bea, Henry'nin saçlarını karıştırdı. "Küçük, tatlı yaz çocuğumuz bizim."

Dikkatleri Henry'nin arkasına kaydı ve Addie'de durdu.

"Selam, çocuklar," dedi Henry. "Sizi Addie'yle tanıştırayım."

"Sonunda!" dedi Bea. "Seninle tanışmak için can atıyorduk."

Elbette çoktan tanışmışlardı.

Haftalardır Henry'nin hayatındaki yeni kızla tanışmak istiyorlardı. Onu kızı saklamakla suçluyorlardı ama Addie onlarla Merchant'ta birkaç şişe bira eşliğinde tanışmış, Bea'nın evindeki film gecelerine katılmış, onlara galerilerde ve parklarda defalarca rastlamıştı. Ve her defasında Bea önce *déjà vu* hissinden, sonra sanatsal hareketlerden bahsetmiş ve Robbie, Addie'nin onu yatıştırmak için gösterdiği tüm çabaya rağmen surat asmıştı.

Bu durum Henry'yi Addie'den daha fazla rahatsız eder gibiydi. Addie'nin bununla barıştığını sanıyor olmalıydı ama işin aslı, ortada barış falan yoktu. Bu sonsuz *merhaba, kim bu, tanıştığımıza memnun oldum, merhaba* döngüsü Addie'yi suyun taşı yıprattığı gibi yıpratıyordu. Hasar yavaş ama kaçınılmazdı. Addie sadece bununla yaşamayı öğrenmişti.

"Biliyor musun," dedi Bea onu süzerek, "bana çok tanıdık geliyorsun."

Robbie bir tur içki almak için masadan kalkınca, onun sıfırlanması ve her şeye yeni baştan başlamak zorunda kalma düşüncesi Addie'nin göğsünü sıkıştırdı ama Henry araya girip Robbie'nin koluna dokunarak "Ben hallederim," dedi.

"Doğum günü çocuğu para ödemez," dedi Bea ama Henry onu geçiştirdi ve gittikçe artan kalabalığı yararak uzaklaştı.

Şimdi Addie onun arkadaşlarıyla yalnız kalmıştı. "İkinizle de tanıştığıma çok sevindim," dedi. "Henry sürekli sizden bahsediyor."

Robbie'nin gözleri şüpheyle kısıldı.

Addie aralarında yine bir duvar örüldüğünü hissedebiliyordu ama Robbie'nin ruh hallerine artık yabancı olmadığı için devam etti. "Sen aktörsün, değil mi? Gösterilerinden birine gelmeyi çok isterim. Henry müthiş olduğunu söylüyor."

Robbie bira şişesinin etiketiyle oynamaya başladı. "Tabii, elbette," diye mırıldandı ama Addie, onun bunu söylerken hafifçe gülümsediğini fark etti.

Sonra Bea araya girdi. "Henry mutlu görünüyor. Gerçekten mutlu yani."

"Öyleyim," dedi Henry bira şişelerini masaya bırakırken.

"Yirmi dokuza," dedi Bea bardağını havaya kaldırarak.

Sonra yirmi dokuz yaşın artılarını tartışmaya başladılar ve bayağı işe yaramaz bir yaş olduğu ve heybetli otuz yaşın yanında sönük kaldığı konusunda fikir birliğine vardılar.

Bea, Henry'nin yakasını tuttu. "Ama önümüzdeki sene, resmen yetişkin oluyorsun."

"Onu on sekiz yaşında olduğumdan neredeyse eminim," dedi Henry.

"Saçmalama. On sekiz sadece oy kullanma, yirmi bir içki içme yaşı ama otuz karar alacak kadar büyüdüğün anlamına gelir."

"Orta yaş krizine, hayatın çeyreği krizinden daha yakın," diye takıldı ona Robbie.

O sırada mikrofondan tiz bir ses yükseldi. Sahneye çıkan bir adam özel açılış grubunu takdim etti.

"O, yükselen bir yıldız. Adını duyduğunuzdan eminim ama duymadıysanız bile, yakında duyacaksınız. Alkışlar, Toby Marsh için."

Addie'nin kalbi yerinden oynadı.

Kalabalıktan tezahürat ve alkışlar yükselirken, Robbie ıslık çaldı ve Toby mahcup güzelliğiyle sahneye çıktı. Ama kalabalığı selamlarken, çenesini kaldırdı ve yüzü gururlu, kendinden emin bir gülümsemeyle aydınlandı. Bir çizimin tereddütlü ilk çizgileriyle, resmin tamamlanmış hali arasındaki fark gibiydi.

Piyanonun başına oturup çalmaya başladı. İlk notalar, Addie'nin içini özlemle doldurdu. Sonra Toby şarkıya girdi:

"Hiç karşılaşmadığım bir kıza âşığım."

Addie zamanda geriye gitti ve kendini onun oturma odasında, piyanonun taburesinde otururken buldu. Olmayan parmakları notaları seçerken, pencerenin pervazındaki çay fincanından buhar yükseliyordu.

"Ama onu her gece görür gibi karışığım."

Addie, Toby'nin yatağındaydı ve genç adamın iri elleri melodiyi teninde çalıyordu. Şarkı devam ederken, yüzü o anların anısıyla alev alev yandı.

"Ve onunla sadece rüyalarımda tanışmış olsam da onu unutmaktan o kadar, o kadar korkuyorum ki."

Addie ona sözleri hiç vermemişti ama Toby kendiliğinden bulmuştu.

Sesi daha berrak ve daha güçlü, tonlaması daha özgüvenliydi. Demek ki tek ihtiyacı doğru şarkıydı. Kalabalığa kendini dinletecek bir şarkı.

Geçmiş ve gelecek kafasının içinde birbirine dolanırken, Addie gözlerini sımsıkı kapadı.

Alloway'de onu sahnede izlediği bütün o geceler.

Toby'nin onu barda bulup gülümsediği bütün o zamanlar.

Addie için ilk olmayan bütün o ilkler.

Kâğıdın geri kustuğu, üstüne yeni şeyler yazılmış eski satırlar.

Toby piyanodan başını kaldırdı. Bu kadar büyük bir salonda Addie'yi görmesi imkânsızdı ama Addie göz göze geldiklerinden ve mekânın biraz yan yattığından emindi. Nedeni çok hızlı içtiği biralar mıydı, yoksa anıların yarattığı baş dönmesi mi bilmiyordu ama sonra şarkı yerini sıcacık bir alkış dalgasına bırakarak son bulunca, Addie ayağa kalkıp kapıya yürüdü.

Henry, "Addie, dur," dedi. Fakat Addie çekip gitmesinin ne anlama geldiğini, Robbie ve Bea'nın onu unutacaklarını, kendisinin –ve elbette Henry'nin de– tüm sohbete yeni baştan başlamak zorunda kalacağını bilmesine rağmen, duramazdı. O anda bunların hiçbiri umurunda değildi.

Nefes alamıyordu.

Kapılar açıldı, gece yüzüne çarptı ve Addie tıkanır gibi soluyarak ciğerlerine hava doldurdu.

Kendi müziğini duymanın ona iyi ve doğru gelmesi gerekirdi oysa.

Sonuçta kendi sanatından parçaları görmeye defalarca gitmişti.

Ama onlar sadece bağlamlarından yoksun parçalardı. Mermer kaidelere kondurulmuş kuş heykelleri ve iplerin arkasındaki tablolar. Beyaz badanalı duvarlara yapıştırılmış öğretici kutular ve şimdiki zamanı geçmişten uzak tutan cam kutular.

Camın kırılması başka bir şeydi.

Kapı eşiğinde duran, bir deri bir kemik kalmış annesiydi.

Paris'teki salonda gördüğü Remy'ydi.

Her defasında onu kalmaya davet eden Sam'di.

Şarkılarını söyleyen Toby'ydi.

Addie'nin bildiği tek yön, ileriydi. Onlar Orpheus'tu, kendisi de Eurydice ve her geri dönüşlerinde, mahvoluyordu.

"Addie?" Henry hemen arkasındaydı. "Ne oldu?"

"Özür dilerim," dedi Addie. Gözyaşlarını sildi ve başını salladı çünkü hikâye hem çok uzun hem de çok kısaydı. "İçeri dönemem. Şimdi olmaz."

Henry omzunun üstünden arkaya baktı ama gösteri sırasında Addie'nin yüzündeki kanın çekildiğini görmüş olmalıydı çünkü "Onu tanıyor musun?" diye sordu. "Toby Marsh denen adamı?"

Addie ona bu hikâyeyi anlatmamıştı. Henüz oraya gelmemişlerdi.

"Eskiden tanırdım," dedi ama bu tam olarak doğru değildi çünkü böyle söyleyince kulağa geçmişte kalmış gibi geliyordu. Oysa geçmiş Addie'ye hak görülmeyen tek şeydi ve Henry sözcüklerde gömülü olan gerçeği duymuş olacaktı ki kaşlarını çattı. Ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler mi hissediyorsun?"

Addie dürüst olmak ve elbette hissettiğini söylemek istedi. Çünkü hiçbir şeyin üstüne sünger çekemezdi, hiçbir zaman veda etme şansı bulamazdı. Ne bir nokta koyabilirdi ne bir ünlem işareti. Sadece sürekli üç nokta koyduğu bir ömürdü bu. Diğer herkes yeniden başlıyor, hayatlarında temiz bir sayfa açabiliyordu ama Addie'nin sayfaları yazılarla doluydu. İnsanlar eski ateşleri yeniden tutuşturmaktan bahsederdi ve tam bir ateş olmasa da Addie'nin elleri mumlarla doluydu. Onları nasıl yere bırakabilir ya da söndürebilirdi ki? Havası tükeneli uzun zaman olmuştu.

Ama hissettiği, sevgi değildi.

Sevgi değildi ve Henry'nin sorduğu buydu.

"Hayır," dedi. "Sadece beni hazırlıksız yakaladı. Özür dilerim."

Henry eve gitmek isteyip istemediğini sordu, Addie ikisinin birlikte gitmesinden mi yoksa sadece onun gitmesinden mi bahsettiğinden emin olamadı, öğrenmek de istemedi, bu yüzden başını hayır der gibi salladı. İçeri döndüler, ışıklar değişmişti ve sahne boştu. Ana grup sahne alıncaya kadar banttan müzik çalınıyordu ve Bea ile Robbie tıpkı içeri ilk girdiklerinde olduğu gibi, kafa kafaya vermiş sohbet ediyorlardı. Addie masaya yaklaşırken kendini gülümsemeye zorladı.

"Nihayet gelebildin!" dedi Robbie, Henry'ye.

"Nereye kayboldun?" dedi Bea bakışları Henry'den Addie'ye kayarken. "Ve bu da kim?"

Henry elini Addie'nin beline attı. "Çocuklar, sizi Addie'yle tanıştırayım."

Robbie onu tepeden tırnağa süzdü ama Bea sadece gülümsedi.

"Sonunda!" dedi. "Seninle tanışmak için can atıyorduk!"

Berlin Yolu, Alman İmparatorluğu
29 Temmuz 1872

XIII

✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦ ✦

Tren Alman taşrasında yol alırken, masanın üstündeki bardaklar usulca tıngırdıyordu. Addie yemekli vagonda kahvesini yudumlayarak pencereden dışarı bakıyor ve dünyanın akıp gitme hızına hayret ediyordu.

İnsanlar şaşılacak şeylere muktedirdi. Acımasızlığa ve savaşa ama aynı zamanda sanata ve icatlara. Addie bunu bombalar atılırken, binalar yıkılırken, korku koca koca ülkeleri esir alırken, seneler boyu defalarca düşünecekti. Ama sadece o zamanlarda değil; görüntülerin ilk kez filme basıldığı, uçakların havalandığı ve filmlerin siyah beyazdan renkliye geçtiği zamanlarda da.

Büyülenmişti.

Her zaman büyülenecekti.

Öyle derin düşüncelere dalmıştı ki kondüktörü yanına gelene ve bir elini usulca omzuna koyana kadar duymadı.

"Fräulein,[32]" dedi adam, "biletiniz, lütfen."

Addie gülümsedi. "Elbette."

Masanın üstüne baktı ve çantasını karıştırır gibi yaptı.

"Özür dilerim," dedi ayağa kalkarken. "Kompartımanımda bırakmış olmalıyım."

---

32 (Alm.) Genç bayan. (yay. n.)

Bu dansı ilk kez yapmıyorlardı ama görevli ilk kez onu takip etmeye ve hiç satın almadığı bir bileti bulmak için, aslında olmayan kompartımanına onunla gitmeye karar verdi.

Addie aralarına bir kapı sokma umuduyla adımlarını hızlandırdı ama işe yaramadı. Kondüktör attığı her adımda hemen arkasındaydı. Bu yüzden yavaşladı ve en azından içinde kimsenin bulunmayacağını umarak, onunki olmadığı kesin olan bir kompartımanın kapısında durdu.

İçerisi boş değildi.

Addie kapının koluna uzanırken, kol elinin altından çekildi ve kapı kayarak açıldı. Kapının girişinde siyah bukleleri şakaklarına mürekkeple çizilmiş gibi görünen zarif bir adam duruyordu.

Addie rahat bir nefes aldı.

"Herr Wald," dedi kondüktör, kapıdaki adam karanlık değil de bir dükmüş gibi, sırtını dikleştirerek.

Luc gülümsedi. "Demek geldin, Adeline," dedi yaz balı kadar pürüzsüz ve tok bir sesle. Yeşil gözleri ondan kondüktöre kaydı. "Karım kaçıp gitmeyi çok sever. Söyle bakalım," dedi dudaklarında kurnaz bir gülümsemeyle. "Seni bana geri getiren ne?"

Addie de tatlı bir cilveyle gülümsemeyi başardı.

"Aşkım," dedi, "biletimi unutmuşum."

Luc kıkırdayarak ceketinin cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve Addie'yi kendine doğru çekti. "Ne kadar unutkansın, hayatım."

Addie'nin tüyleri diken diken oldu ama dilini tutarak Luc'ün kollarının arasında durdu.

Kondüktör bilete baktı, onlara iyi geceler diledi ve Addie, adam uzaklaştığı anda Luc'ün kollarının arasından sıyrıldı.

"Adeline'im," dedi Luc dilini şaklatarak. "İnsan kocasına böyle davranır mı hiç?"

"Ben senin karın değilim," dedi Addie. "Ve yardımına ihtiyacım yoktu."

"Elbette yoktu," dedi Luc, kuru bir sesle. "Gel, koridorda kavga etmeyelim."

Luc onu kompartımana çekti ya da en azından Addie öyle yaptığını sandı ama kabinin tanıdık sınırları içine adım atmak yerine, sadece geniş ve derin bir karanlıkla karşılaştı. Boşluğa basınca yüreği ağzına geldi ve ani düşüşle birlikte hem tren hem de dünya ayağının altından kaydı. Yine hiçliğe, aradaki boş alana dönmüşlerdi. Addie bunu asla tam anlamıyla anlayamayacağını, karanlığın doğasını bir türlü kavrayamayacağını biliyordu. Çünkü buranın ne olduğunu şimdi anlıyordu.

Burası *oydu*.

Burası onun gerçekliğiydi. Sonsuz ve vahşi gece, vaatler, şiddet, korku ve özgürlükle dolu karanlıktı.

Ve gece etraflarında yeniden şekillendiğinde artık trende değil, Addie'nin henüz Münih olduğunu bilmediği şehrin merkezindeki bir sokaktaydılar.

Addie kaçırıldığı ve gecesinin istikametindeki ani değişiklik için sinirlenmeliydi ama yaşadığı kafa karışıklığının ardından yeşeren merakını bastıramıyordu. Yeni bir şeyin ani hücumu. Maceranın heyecanı.

Kalbi hızlandı ama Luc'ün bu heyecanını görmesine izin vermedi.

Gerçi, her şekilde gördüğünü tahmin ediyordu.

O gözlerde hoşnut bir ışıltı vardı, renkleri bir ton koyulmuştu.

Sütunlu bir opera binasının merdivenlerinde duruyorlardı. Addie'nin seyahat elbisesi, yerini çok daha şık bir tuvalete bırakmıştı. Tuvalet gerçek miydi yoksa duman ve gölgeden mi yapılmaydı, emin değildi. Luc, boynunda gri bir eşarpla yanında duruyor, ipek silindir şapkasının altında gözleri ışıldıyordu.

Etraf hareketliydi; gösteriyi izlemeye gelen kadınlar ve erkekler kol kola basamakları tırmanıyordu. Addie, Wagner'in *Tristan und Isolde*'sini izleyeceklerini öğrendi. Hoş, henüz bu isimler ona

hiçbir şey ifade etmiyordu. Wagner'in kariyerinin zirvesinde olduğunu da bilmiyordu. Bunun onun başyapıtı olduğunu da. Ama mermer sütunların ve tablolarla bezeli kemerlerin arasından geçip kadife ve altın yaldızlarla süslü konser salonuna girerken, havada umudun şeker misali tadını duyuyordu.

Luc bir elini Addie'nin belinin girintisine yerleştirmiş, onu bir balkonun ön tarafına yönlendiriyordu. Sahneyi kusursuz bir açıdan gören, alçak bir locaydı burası. Addie'nin kalbi heyecandan hızlandı ama sonra Floransa'yı hatırladı.

Bunu iyilikle karıştırma, demişti Luc. *Tek isteğim, direncini kıran kişi olmak.*

Ama yerlerini alırken, karanlığın gözlerinde kötücül bir ışık yoktu. Ya da gülümsemesinde gaddar bir ifade. Yüzünden sadece güneşlenen bir kedinin tembellikten duyduğu keyif okunuyordu.

Şampanya dolu iki kadeh geldi. Luc birini ona uzattı.

"Yıl dönümümüz kutlu olsun," dedi ışıklar kısılırken. Perde kalkmaya başladı.

Müzik başladı.

Bir senfoninin gittikçe artan gerilimi, salonu dalga dalga saran, duvarlara çarpan notalar... Bir fırtınanın bir gemiyi alabora edişi gibiydi.

Ardından Tristan'ın gelişi. Ve Isolde'nin.

Seslerinin sahneyi aşan heybeti.

Addie elbette müzikaller, senfoniler ve oyunlar dinlemiş, gözlerini yaşartacak kadar saf sesler duymuştu. Ama böyle bir şeyi hiç işitmemişti.

Şarkı söyleyişleri. Duygularının enginliği ve sınırsızlığı.

Hareketlerindeki umutsuz tutku. Neşelerinin ve acılarının ham gücü.

Addie bu duyguyu şişelemek ve karanlıkta yanında taşımak isterdi.

Yıllar sonra bu senfoninin bir kaydını dinleyecek, sesi kulaklarını acıtana kadar açacak ama üzerinde aynı etkiyi yaratmayacaktı.

Addie gözlerini bir ara sahnedeki oyunculardan güçlükle ayırdığında Luc'ün onları değil, kendisini izlediğini gördü. Gözlerinde yine yeşilin o tuhaf tonu vardı. Cilveli, kınayıcı, acımasız değil, *hoşnut* bir bakış.

Addie daha sonra bunun, Luc'ün ondan kendisine teslim olmasını istemediği ilk gece olduğunu fark edecekti.

Ruhundan bahsetmediği ilk yıl dönümü.

Ama şu anda sadece müziği, senfoniyi ve hikâyeyi düşünüyordu. Notalardan yansıyan keder üzerine bakışlarını yeniden sahneye çevirdi. Bir kucaklaşmanın coşkusuyla birbirine dolanmış uzuvlara, sahnedeki âşıkların yüzlerindeki ifadeye.

Addie öne doğru eğildi ve operayı göğsü acıyana kadar soludu.

İlk perde sona erdiği zaman, ayağa kalkıp coşkuyla alkışladı.

Yerine otururken Luc, ipek kadar yumuşak bir sesle gülüyordu. "Keyif alıyorsun."

Addie onu sinir etmek için bile yalan söylemedi. "Harika."

Luc'ün yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hangilerinin bana ait olduğunu tahmin edebildin mi?"

Addie önce onun ne demek istediğini anlamadı ama sonra elbette anladı.

Tadı kaçtı. "Buraya onları almaya mı geldin?" diye sordu ve Luc başını hayır der gibi sallayınca rahat bir nefes aldı.

"Hayır," dedi Luc. "Bu gece değil. Ama yakında."

Addie başını salladı. "Anlamıyorum. Hayatlarını neden tam zirveye ulaşırlarken sonlandırıyorsun?"

Luc ona baktı. "Bir anlaşma yaptılar. Bedelini biliyorlardı."

"Bir insan yetenekle geçecek koca bir ömrü birkaç yıllık bir şanla neden takas eder ki?"

Luc'ün gülümsemesi karardı. "Çünkü zaman herkese karşı acımasızdır ama sanatçılara daha gaddar davranır. Görüş zayıflar,

sesler ve beceriler solar." Ona doğru eğildi ve saçının bir tutamını parmağına dolayarak devam etti. "Çünkü mutluluk kısa sürelidir ama tarih kalıcıdır ve sonunda," dedi, "*herkes* hatırlanmak ister."

Sözcükleri bir bıçak gibi, hızlı ve derin bir kesik açtı.

Addie karanlığın elini itti ve opera kaldığı yerden devam ederken, dikkatini yeniden sahneye yöneltti.

Uzun bir temsil olmasına rağmen çok çabuk bitmişti.

Saatler göz açıp kapayana kadar geçmişti. Addie bu koltukta kalabilmeyi, operanın yeniden başlamasını ve âşıklar ile trajedilerinin arasına karışmayı, seslerinin güzelliğinde kaybolmayı o kadar çok isterdi ki.

Öte yandan, kendini merak etmekten alamadı. Addie sevdiği her şeyi, onlar sayesinde mi sevmişti, *onun* sayesinde mi?

Luc ayağa kalkıp kolunu uzattı.

Addie koluna girmedi.

Münih gecesinde yan yana yürüdüler. Addie operanın etkisiyle kendini hâlâ bulutların üstünde hissediyor, kulaklarında sesler çınlıyordu.

Ama Luc'ün sorusu da seslerle birlikte yankılanıyordu.

Hangileri benim?

Addie ona, karanlıkta yanında yürüyen zarif silüete baktı.

"Bugüne dek yaptığın en tuhaf anlaşma kiminleydi?"

Luc başını arkaya atıp düşündü. "Jeanne d'Arc," dedi. "Kutsanmış bir kılıca karşılık bir ruh. Böylece öldürülmeyecekti."

Addie kaşlarını çattı. "Ama öldürüldü."

"Ah, ama *savaşta* değil." Luc'ün gülümsemesi kurnaz bir hal aldı. "Anlam bilimi önemsiz görünebilir, Adeline ama anlaşmaların gücü, kelimelere dökülüş şekillerinde saklıdır. Jeanne d'Arc elindeyken bir tanrının korumasına sahip olmayı diledi. Onu elinde tutmayı değil."

Addie şaşkınlıkla başını salladı.

"Jeanne d'Arc'ın karanlıkla anlaşma yaptığına inanmayı reddediyorum."

Luc'ün dudakları dişlerini açığa çıkaran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Pekâlâ, belki onu daha... meleğimsi olduğuma inandırmış olabilirim. Ama bence için için biliyordu. Büyüklük fedakârlık gerektirir. *Kimin* için fedakârlık yaptığın *ne* için fedakârlık yaptığın kadar önemli değildir. Ve sonunda, Jeanne d'Arc olmak istediği şey oldu."

"Şehit mi?"

"Efsane."

Addie başını iki yana salladı. "Ama *sanatçılar.* Yapabilecekleri onca şeyi düşünsene. Onları kaybetmek seni kederlendirmiyor mu?"

Luc'ün yüzü karardı. Addie onun National Gallery'de karşılaştıkları akşamki ruh halini ve Beethoven'ın odasında ağzından çıkan ilk sözcükleri hatırladı:

Ne yazık.

"Elbette kederlendiriyor," dedi Luc. "Ama büyük sanat eserlerinin daima bir bedeli olur." Gözlerini ondan kaçırdı. "Bunu biliyor olmalısın. Ne de olsa ikimiz de kendimize göre birer hami sayılırız."

"Benim seninle hiçbir benzerliğim yok," dedi Addie ama sözlerinde pek kin yoktu. "Ben bir ilham perisiyim, sense bir hırsız."

Luc omuz silkip "Al gülüm ver gülüm," dedi ve sustu.

Ama saat ilerleyip Luc gidince ve Addie tek başına kalınca, hafızasına kusursuz bir şekilde kazınan opera kulaklarında çalmaya devam ederken, kendi kendine yumuşak ve sessiz bir şekilde şu soruyu sordu: Ruhları, böylesine iyi ve kaliteli sanat eserleri için adil bir bedel miydi?

New York
4 Temmuz 2014

XIV

Şehrin üstünde ışıklar patlıyordu.

Manhattan'ın gökyüzünü pembelere, yeşillere ve altın rengine boyayan havai fişekleri seyretmek için yirmi kişiyle birlikte, Robbie'nin oturduğu binanın çatısında toplanmışlardı.

Addie ve Henry elbette yan yana duruyorlardı ama hava, birbirlerine dokunmak istemeyecekleri kadar sıcaktı. Henry'nin gözlükleri sürekli buğulanıyordu ve birasını içmekten çok, onun soğuk kutusunu boynuna dayamakla ilgilenir gibiydi.

Hafif esinti en çok bir kurutucunun üflediği hava kadar rahatlama sağlıyordu. Havai fişeklere ya da sadece yavan esintiye tepki olarak çatıdaki herkesten "Ah!"lar ve "Oh!"lar yükseliyordu.

Çatının ortasında etrafı bahçe şezlonglarıyla çevrili bir çocuk havuzu vardı ve birkaç kişi ayaklarını durgun suya sokmuşlardı.

Havai fişek gösterisi bitince Addie etrafta Henry'yi aradı ama ortalıkta görünmüyordu.

Bütün gün tuhaf bir ruh halindeydi ama Addie bunu, ağırlığı her şeyin üstüne çöken sıcağa bağlamıştı. Kitapçı kapalıydı ve günün büyük kısmını kanepede, bir pervanenin karşısında geçirmişlerdi. Onlar televizyon izlerken, Kitap, patilerinin arasına aldığı bir buz küpüyle oynamıştı. Sıcaklık, Henry'nin manik enerjisini bile yatıştırmıştı.

Addie ona hikâye anlatamayacak kadar yorgundu.

Henry de hikâyeleri yazamayacak kadar.

Çatının kapısı hızla açıldı ve Robbie bir dondurma kamyonunu soymuş gibi bir görüntüyle, eli kolu erimeye başlamış buz parmak dondurmalarla dolu bir halde terasa çıktı. İnsanlar onu alkış ve tezahüratlarla karşıladılar. Sonra Robbie terası dolaşıp eskiden donmuş olan tatlıları dağıtmaya başladı.

Addie ona uzatılan meyveli dondurmayı alırken, *belki on iki sayısında keramet vardır*, diye düşündü ama Robbie onu hatırlamasa da muhtemelen Henry, Addie hakkında çok şey anlattığı ya da kendisi diğer herkesi tanıdığı için bir çıkarım yaptı.

Buradakilerden biri diğerleri gibi değildi.

Addie bir saniye bile kaybetmedi. Kocaman bir gülümseme takındı. "Ah, Tanrım, sen Robbie olmalısın." Kollarını boynuna sardı. "Henry bana senden çok bahsetti."

Robbie geri çekildi. "Öyle mi?"

"Sen aktörsün. *Müthiş* olduğunu söyledi. Broadway'de sahneye çıkmanın an meselesi olduğunu." Robbie hafifçe kızararak gözlerini kaçırdı. "Bir gösterine gelmeyi çok isterim. Şu ara ne sahneliyorsun?"

Robbie tereddüt etti ama Addie, genç adamın onu dışlamakla haberini paylaşmak arasında bocaladığını görebiliyordu. "Bir *Faust* yorumu sahneliyoruz," dedi. "Bilirsin hani, adam şeytanla bir anlaşma yapar ve..."

Addie dondurmasından bir ısırık aldı ve soğuğun şokunu dişlerinde hissetti. Bu, Robbie anlatmaya devam ederken, yüzünün asıldığını gizlemesi için bahane oldu.

"Ama olay daha çok *Labirent*'i anımsatan bir ortamda geçiyor. Mephistopheles'i Goblin Kral gibi düşün." Bunu söylerken kendini işaret etti. "Gerçekten bayağı havalı olacak. Kostümler müthiş. Her neyse. Eylülden önce başlamayacak."

"Kulağa harika geliyor," dedi Addie. "İzlemek için sabırsızlanıyorum."

Ve Robbie buna *neredeyse* gülümsedi. "Bence bayağı sıkı bir iş olacak."

"Faust'a," dedi Addie dondurmasını havaya kaldırarak.

"Ve şeytana," dedi Robbie.

Addie yapış yapış olan ellerini çocuk havuzuna batırdıktan sonra Henry'yi aramaya çıktı. Sonunda onu çatının ışık almayan bir köşesinde, tek başına otururken buldu. Kenardan yukarı değil, aşağı bakıyordu.

"Sanırım Robbie'yi sonunda çözdüm," dedi Addie ellerini şortuna kurularken.

"Hımm?" dedi Henry. Onu gerçekten dinlememişti. Yanağından bir ter damlası yuvarlandı ve gözlerini cılız yaz esintisine karşı kapayıp olduğu yerde hafifçe sallandı.

Addie onu terasın kenarından çekti. "Sorun ne?"

Henry'nin gözleri karanlıktı. Ve bir an için ona ruhu ele geçirilmiş, kaybolmuş gibi baktı.

"Hiç," dedi sakin sakin. "Sadece düşünüyorum."

Addie yalanları duyar duymaz tanıyacak kadar uzun yaşamıştı. Yalan söylemek başlı başına bir dildi, mevsimlerin ya da jestlerin veya Luc'ün gözlerinin renginin dili gibi.

Bu yüzden Henry'nin şu anda ona yalan söylediğini biliyordu.

Ya da en azından gerçeği söylemediğini.

Belki de şu fırtınalarından biridir, diye düşündü Addie. *Belki yaz sıcağı yüzündendir.*

Elbette öyle değildi. Daha sonra gerçeği öğrenecek ve üsteleyip sormadığı, işin aslını anlamadığı için pişman olacaktı.

Daha sonra. Ama o gece, Henry, Addie'yi kendine çekti ve ona gördüklerini unutturabilirmiş gibi, uzun uzun, açlıkla öptü.

Ve Addie bunu denemesine izin verdi.

O gece eve döndüklerinde hava düşünemeyecek, uyuyamayacak kadar sıcaktı. Bu yüzden küveti soğuk suyla doldurup ışıkları

söndürdüler ve içine girip bu ani, merhametli rahatlama karşısında titrediler.

Karanlıkta, çıplak bacakları suyun altında birbirine dolanmış bir halde uzun süre yattılar. Henry'nin parmakları Addie'nin dizine hafifçe vurarak bir melodi çalıyordu.

"Tanıştığımız zaman," dedi, "neden bana gerçek adını söylemedin?"

Addie kararmış tavan karolarına baktı ve Isabelle'i o son gün masada boş boş bakarak otururken gördü. Sonra kafede hülyalı gözlerle sözcüklerini duymadan boşluğa bakan Remy'yi hatırladı.

"Çünkü söyleyebileceğimi sanmıyordum," dedi Addie, parmaklarını suyun içinden kaydırarak. "İnsanlara gerçeği söylemeye yeltendiğimde, bana boş boş bakmaya başlıyorlar. Adımı söylemeyi denediğim zaman, boğazımda takılıp kalıyor." Gülümsedi. "Senin dışında herkese."

"Ama neden?" diye sordu Henry. "Zaten unutulacaksan, gerçeği söyleyip söylemediğinin ne önemi var ki?"

Addie gözlerini kapadı. Bu, kendine de yüzlerce kez sorduğu, iyi bir soruydu. "Sanırım beni silmek istedi. Görülmediğimi, duyulmadığımı ve gerçek olmadığımı hissettiğimden emin olmak için. Bir ismin gücünü tamamen yok olmadan anlamıyorsun. Senden önce, adımı söyleyebilen tek kişi oydu."

Ses kafasının içinde duman gibi kıvrılıp büküldü.

Ah, Adeline.

Adeline, Adeline.

Benim Adeline'im.

"Ne pislik herif," dedi Henry. Addie gökyüzüne haykırdığı, karanlıkta çok daha kötü hakaretler saydığı geceleri hatırladı.

Sonra Henry, "Onu en son ne zaman gördün?" diye sorunca, Addie bocaladı.

Bir an kendini boğuculuğundan karanlıkta bile bir şey kaybetmeyen New Orleans sıcağında, bacaklarına siyah, ipek çarşafların

dolandığı bir yatakta hissetti. Ama uzuvlarına sarılmış Luc ona serin bir ağırlık hissettiriyor, dişlerini omzuna sürterken yine o kelimeyi fısıldıyordu:

Teslim ol.

Addie yutkundu ve bu anıyı safra yutar gibi boğazından aşağı itti.

Günleri saymıyormuş gibi, "Neredeyse otuz yıl oldu," dedi. Yıl dönümleri onlarla buluşmak için acele etmiyormuş gibi.

Yan gözle, aralarında cebinde yontulmuş ahşap yüzüğün durduğu şortun da bulunduğu giysilerin banyo zemininde oluşturduğu yığına baktı. "Bir anlaşmazlık yaşadık," dedi gerçeğin en çıplak halini dile getirerek.

Henry ona bariz bir merakla baktıysa da ne olduğunu sormadı ve Addie bunun için ona minnet duydu.

Hikâyenin bir sırası vardı.

Oraya geldikleri zaman anlatacaktı.

Uzandı ve duşu açtı. Su üstlerine serinletici ve sürekli bir yağmur gibi yağdı. Ve bu kusursuz bir sessizlikti. Kolay ve boş. Buz gibi suyun altında karşılıklı otururlarken, Addie gözlerini kapadı, başını küvetin kenarına yasladı ve ev yapımı fırtınayı dinledi.

Cotswolds, İngiltere
31 Aralık 1899

XV

Kar yağıyordu.

İnce bir don katmanı ya da savrulan birkaç serseri kar tanesi gibi değil, lapa lapa.

Addie arkasında bir ateş, dizlerinin üstünde açık bir kitapla küçük kulübenin penceresinin pervazına kıvrılmış, göğün yere düşmesini izliyordu.

Şimdiye dek yeni yıla çok çeşitli şekillerde girmişti.

Londra çatılarında şampanya şişeleriyle, Edinburgh'ün kaldırım taşlı yollarında elinde bir meşaleyle. Paris'in salonlarında dans etmiş ve Amsterdam'da havai fişeklerin gökyüzünü beyaza boyamasını seyretmişti. Yabancılarla öpüşmüş, hiç karşılaşmayacağı arkadaşlara övgüler yağdırmıştı. Son noktayı gösterişli çıkışlarla ya da fısıltılarla koymuştu.

Ama bu akşam oturup pencerenin dışında kalan dünyanın beyaza boyanmasını, her çizgisinin ve kavisinin karla silinmesini izlemekle yetinmişti.

Kulübe elbette onun değildi. Uzaktan yakından alakası yoktu.

Bu terk edilmiş ya da sadece unutulmuş yeri neredeyse sağlam bir halde bulmuştu. Mobilyalar eski, dolaplar neredeyse boştu. Ama orayı sahiplenmek ve arazideki koruluktan odun toplamak için bir mevsim vakti olmuştu. Yabani otlarla kaplanmış bahçeye bakmak, yetiştiremeyeceği şeyleri çalmak için.

Burası, kemiklerini dinlendirdiği bir yer olmuştu.

Dışarıda fırtına dinmişti.

Kar, zeminde sessizce uzanıyordu. Boş bir kâğıt gibi pürüzsüz ve tertemiz.

Belki de onu ayağa kalkmaya iten, bu oldu.

Pelerinine sımsıkı sarınıp dışarı çıkar çıkmaz, botları kara gömüldü. Kar çırpılmış şeker gibi hafifti ve Addie dilinde kışın tadını hissediyordu.

Bir keresinde Addie beş ya da altı yaşındayken, Villon'da kar yağmıştı. Her şeyi kaplayan o birkaç santimlik beyaz tabaka, Villon için nadir rastlanan bir görüntüydü. Atlar, arabalar ve yürüyen insanlar tarafından bozulması sadece birkaç saat sürmüştü ama Addie kendine el değmemiş, beyaz bir alan bulmuştu. Arkasında ayak izleri bırakarak o alana koşmuştu. Çıplak ellerini donuk tabakaların üstünde dolaştırıp arkasında parmak izleri bırakmıştı. Tuvalin her santimini bozmuştu.

İşi bitince, artık izlerle kaplı olan etrafına baktı ve eğlencesi sona erdiği için kederlendi. Ertesi gün don olmadı, buz eridi ve bu, karla son oynayışı oldu.

Şu ana dek.

Şimdi adımları kusursuz karın üstünde çıtırdıyor, ayağını çektiği anda kar yeniden yükseliyordu.

Şimdi parmaklarını yumuşak tepelerin üstünde dolaştırıyor, teması kestiği anda tepeler yeniden düzeliyordu.

Şimdi arazide oynuyor ve ardında hiç iz bırakmıyordu.

Dünya el değmemiş kalıyordu ve Addie bunun için ilk kez minnettardı.

Olduğu yerde döndü, bir partneri olmadan karın üstünde dans etti, anın tuhaf ve basit sihrine kahkahalarla güldü ve sonra yanlış bir adım atarak sandığından daha derin bir yere bastı.

Dengesini kaybetti ve beyazlığın içine düştü. Boynunun etrafında aniden hissettiği soğuk ve başlığının içine dolan kar yüzünden şaşkınlıkla iç geçirerek yukarı baktı. Yine kar başla-

mıştı ve taneler yıldızlar gibi yağıyordu. Dünya pamuk gibi bir sessizliğe büründü. Giysilerinden içeri süzülen buz gibi ıslaklık olmasaydı, sonsuza dek orada kalabilirdi.

En azından şimdilik kalmaya karar verdi.

Karın içine gömüldü ve beyazlığın, açık gökyüzünün etrafında bir çerçeveden başka bir şey kalmayana dek görüşünün kenarlarını yutmasına izin verdi. Soğuk, berrak ve yıldızlarla kaplı bir geceydi. Yine on yaşındaydı; babasının atölyesinin arkasındaki uzun otların arasına uzanmış, evden uzak herhangi bir yerde olmanın hayalini kuruyordu.

Hayaller ne tuhaf, ne dolambaçlı yollardan gerçek oluyordu.

Ama şimdi, sonsuz karanlığa bakarken, özgürlüğü değil, *onu* düşünüyordu.

Ve sonra, *o* geldi.

Karanlıkla çevrili bir halde tepesinde duruyordu ve Addie belki de yine delirdiğini sandı. İlk kez olmuyordu bu.

"İki yüz yıl," dedi Luc yanında diz çökerek. "Ve hâlâ çocuk gibi davranıyorsun."

"Burada ne arıyorsun?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

Addie karanlığın ona uzattığı eli tuttu ve onu soğuğun içinden çıkarmasına izin verdi. Birlikte, arkalarında sadece Luc'ün ayak izlerini bırakarak kulübeye yürüdüler.

İçerideki ateş sönmüştü. Addie inleyip ateşi yeniden canlandırmaya yeteceğini umarak fenere uzandı.

Ama Luc'ün dumanı tüten kalıntılara bakması ve dalgın bir tavırla parmaklarını oynatması yetti ve şöminenin içinde bir anda etrafa sıcaklık yayan ve her şeye gölgeler saçan alevler parlayıverdi.

Addie onun dünyada ne kadar rahat hareket ettiğini düşündü.

Ve kendisi için her şeyi ne kadar zorlaştırdığını.

Luc küçük kulübeyi, ödünç alınmış hayatı süzdü. "Adeline'im," dedi, "hâlâ büyüyünce Estele olmaya çalışıyor."

"Ben *senin* değilim," dedi Addie ama kelimeler kinini kaybedeli uzun zaman olmuştu.

"Bütün dünya ayaklarının altında ve sen vaktini ormandaki bir cadı, eski tanrılara dua eden bir kocakarı rolü oynayarak geçiriyorsun."

"Sana dua etmedim. Ama yine de buradasın."

Addie onun yün paltosunu, kaşmir atkısını, yanaklarına kadar kaldırdığı yakalarını süzdü ve Luc'ü kış mevsiminde ilk kez gördüğünü fark etti. Ona yaz kadar yakışmıştı. Zaten beyaz olan yanakları mermer beyazına dönmüş, siyah bukleleri aysız gökyüzünün rengine bürünmüştü. O yeşil gözler, yıldızlar kadar soğuk ve parlaktı. Ve ateşin karşısındaki duruşuna bakarken, Addie onu çizebilmeyi çok istedi. Bunca zaman sonra bile, parmakları kara kalem tutmanın hasretini çekiyordu.

Luc elini şömine rafının üzerinden kaydırdı.

"Paris'te bir fil gördüm."

Seneler önce Addie'nin ona ettiği sözlerdi bunlar. Şu anda dile getirilmeyen şeylerle dolu, çok tuhaf bir cevaptı. *Bir fil gördüm ve seni düşündüm. Paris'teydim ve sen yoktun.*

"Ve aklına ben geldim," dedi.

Bu bir soruydu. Luc cevap vermedi. Etrafına baktı ve "Bir yılı böyle uğurlamak çok acıklı. Daha iyisini yapabiliriz. Benimle gel," dedi.

Addie meraklanmıştı –her zaman merak ederdi– ama bu akşam başını iki yana salladı. "Hayır."

Gururlu çene kalktı. Karanlık kaşlar çatıldı. "Neden?"

Addie omuz silkti. "Çünkü burada mutluyum. Ve beni geri getireceğine inanmıyorum."

Luc'ün gülümsemesi ateş gibi titreşti. Ve Addie bunun son nokta olmasını bekledi.

Arkasına dönünce gitmiş olduğunu, yeniden karanlığa karıştığını görmeyi.

Ama hâlâ oradaydı. Ödünç alınmış evinde karanlık bir gölgeydi.

Luc, ikinci koltuğa oturdu.

Bir anda hiç yoktan iki şarap kadehi çıkarıverdi ve iki arkadaş ya da en azından savaşa ara vermiş iki düşman gibi karşılıklı oturdular. Luc, Addie'ye son on yılın ve yüzyılın bitişinin eşiğindeki Paris'i anlattı. Yeni yazarları, sanatı, müziği ve güzellikleri. Onu nasıl baştan çıkaracağını oldum olası çok iyi biliyordu. Altın bir çağ, ışıklı bir zaman olduğunu söyledi.

"Çok hoşuna giderdi," dedi.

"Bundan hiç şüphem yok."

Addie baharda gidip Paris Dünya Fuarı'nı, gökyüzüne doğru tırmanan o demir heykeli; Eyfel Kulesi'ni görecekti. Camdan yapılma binaların arasında dolaşacak, geçici enstalasyonları görecek ve herkes şimdiki zamanla geçmiş arasında kuma çizilmiş bir çizgi varmış gibi, eski ve yeni yüzyıldan bahsedecekti. İkisi bir arada var olmuyormuş gibi.

Tarih, geriye bakılarak tasarlanan bir şeydi.

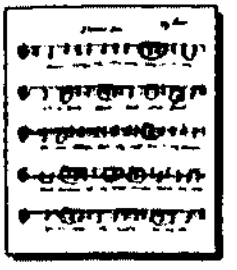
Ama şimdilik Luc'ün konuşmasını dinledi ve bu ona yetti.

Uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama sabah erkenden uyandığında, kulübe boştu ve şöminedeki ateş közlenmişti. Omuzlarına bir battaniye atılmıştı ve pencerenin ötesindeki dünya yine bembeyazdı.

Luc orada gerçekten bulunmuş muydu?

ALTINCI KISIM

ARAMIZDAKİ AŞKMIŞ GİBİ DAVRANMA

Eserin Adı: "Rüya Kız"
Sanatçı: Toby Marsh
Tarih: 2014
Malzeme: Nota kâğıdı
Konum: Pershing ailesinden ödünç alınmıştır.
Tanım: Şarkıcı ve söz yazarı Toby Marsh imzalı bu orijinal nota kâğıdı, "Rüya Kız" şarkısının başlangıcını içeriyor ve New York'taki devlet okulları sanat programlarına kaynak sağlama amaçlı geleneksel Müzik Notaları galasında açık artırmayla satıldı. Sözlerin bir kısmı şarkının son halinden farklı olmakla birlikte, en ünlü mısralar –"Ve onunla sadece rüyalarımda tanışmış olsam da onu unutmaktan o kadar, o kadar korkuyorum ki"– sayfanın ortasında açıkça okunabiliyor.
Eser Hakkında Bilgi: Bu parça Marsh'ın çıkış yapmasını sağlayan şarkı olarak kabul ediliyor. Müzisyen şarkının ona bir dizi rüya aracılığıyla geldiğini iddia ederek şarkının mitolojisine katkıda bulundu. 2016'da *Paper Magazine* ile yaptığı bir röportajda, "Kafamın içinde notalarla uyanıyordum," dedi. "Not defterlerine ve alışveriş fişlerine karalanmış şarkı sözleri bulurdum ama onları yazdığımı hatırlamazdım. Uyurgezer gibiydim. Uykuda üretir gibi. Her şey bir rüyaydı sanki." Marsh o zamanlar herhangi bir uyuşturucunun etkisinde olduğu iddiasını reddetti.
Tahmini Değer: 15.000$

Villon-sur-Sarthe
29 Temmuz 1914

II

Villon'da sağanak vardı.

Su, Sarthe'tan taşacakmış gibi kabarıyor, yağmur, ayak izlerini çamurlu nehirlere dönüştürüyordu. Kapı girişlerinin üstünden akıyor ve Addie'nin kulaklarını akan suyun istikrarlı beyaz gürültüsüyle dolduruyordu. Gözlerini kapadığı zaman, yıllar siliniyor ve yeniden on yaşına, on beş yaşına, yirmi yaşına, tertemiz yıkanmış taşra arazisinde saçları arkasında uçuşarak ve eteklerini ıslatarak yalın ayak koştuğu zamanlara dönüyordu.

Ama sonra gözlerini açıyordu ve bunların üstünden iki yüz yıl geçmiş oluyordu. Küçük Villon köyünün ne kadar değiştiğini inkâr edemezdi. Onu her defasında daha az tanıyor ve daha yabancı buluyordu. Yer yer hâlâ bir zamanlar tanıdığı şeyleri görüyordu ama anılar artık yıpranmıştı ve anlaşmasından önceki yıllar eskimeye ve solmaya terk edilmişti.

Bununla birlikte, bazı şeyler sabitti.

Köyün içinden geçen yol.

Ortada duran küçük kilise.

Mezarlığın ağır ağır ilerleyen değişime direnen alçak duvarı.

Addie şapelin kapısında durup fırtınayı seyretti. Yola çıktığında bir şemsiyesi vardı ama sert bir rüzgâr sapını bükmüştü. Sadece bir elbisesi olduğunu ve yağmurun yatışmasını beklemesi gerektiğini biliyordu. Ama bir avucunu yağan yağmura tutarak

orada dururken, fırtınaların altında kollarını iki yana açarak duran Estele aklına geldi.

Böylece sığınağını terk edip mezarlığın kapısına doğru yürüdü.

Birkaç dakika içinde sırılsıklam olmuştu ama yağmur ılıktı; şeker gibi eriyecek değildi ya. Birkaç yeni mezar taşının ve çok sayıda eskisinin yanından geçti, annesiyle babasının mezarlarına birer yaban gülü bıraktıktan sonra Estele'inkini bulmaya gitti.

Yıllardır yaşlı kadını, ona hissettirdiği rahatlığı, verdiği akılları, kuvvetli tutuşunu, çatallı bir sesle gülüşünü özlüyordu. Kendisi henüz Adeline iken, burada yaşadığı, insan olduğu zamanlarda bile Addie'ye inanışını özlüyordu. Bir şeyleri korumak için elinden geldiğince çabalasa da Estele'in sesi geçen yıllarla silinip gitmişti. Burası o sesi kafasında canlandırabildiği, varlığını eski taşlarda, otların bürüdüğü toprakta ve başının üstünde yükselen yaşlı ağaçta hissedebildiği tek yerdi.

Ama ağaç yerinde yoktu.

Taşı küf tutmuş ve çatlamış mezar, eski ve yorgun görüntüsüyle yerli yerindeydi ama geniş dallı ve kökleri toprağın derinliklerine uzanan güzel ağaç gitmişti.

Yerinde eğri büğrü bir kütük kalmıştı.

Addie sesli bir şekilde iç geçirdi, diz üstü çöktü ve ellerini ölü, kıymıklı odunun üzerinde dolaştırdı. Hayır, hayır, bu olamazdı. Daha önce çok şey kaybetmiş ve hepsinin yasını tutmuştu ama yıllardır ilk kez nefesini, gücünü ve iradesini kesecek kadar keskin bir kayıpla sarsılıyordu.

İçinde bir kuyu kadar derin bir keder belirdi.

Tohum ekmenin ne anlamı vardı?

Onlara bakmanın? Büyümelerine yardım etmenin?

Eninde sonunda her şey ufalanıyordu.

Her şey ölüyordu.

Ve geriye sadece Addie; unutulan şeylerin başında nöbet tutan, yalnız bir hayalet kalıyordu. Gözlerini sımsıkı kapadı ve

zihninde Estele'i canlandırmaya, ona her şeyin yoluna gireceğini, gidenin sadece bir odun parçası olduğunu söyleyen sesini duymaya çalıştı ama ses şiddetli fırtınanın arasında kaybolmuştu.

Alaca karanlık çökerken, Addie hâlâ orada oturuyordu.

Yağmur hız keserek çiselemeye dönüşmüş, yerini aralıklı olarak taşa düşen su damlalarına bırakmıştı. Addie sırılsıklamdı ama artık ıslaklığı hissetmiyordu. Artık hiçbir şey hissetmiyordu ta ki bir süre sonra havanın değiştiğini ve gölgenin arkasından yaklaştığını hissedene kadar.

"Özür dilerim," dedi Luc. Addie o ipeksi sesten bu kelimeleri ilk kez duyuyordu ve bu, kulağına dürüst gelecekleri tek sefer olacaktı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye fısıldadı başını kaldırmadan.

Luc onu şaşırtarak yanına, ıslak toprağa çömeldi. Onun giysileri ıslanmıyordu.

"Her kayıp için beni suçlayamazsın," dedi.

Addie titrediğini ancak Luc kolunu omzuna sarınca, onun ağırlığının sabitliğine karşı sarsıldığını hissedince fark etti.

"Acımasız olabildiğimi biliyorum," dedi Luc. "Ama doğa daha acımasız olabiliyor."

Addie şimdi, kütüğün ortasındaki yanık izini daha net görebiliyordu. Bir yıldırımın hızlı ve sıcak darbesiydi. Bu, kaybının acısını azaltmıyordu.

Ağaca bakmaya daha fazla dayanamayacaktı.

Burada biraz daha kalmaya da.

"Gel," dedi Luc onu elinden tutup ayağa kaldırırken. Addie nereye gittiklerini bilmiyordu ve başka bir yer olduğu sürece, umurunda değildi. Sırtını harap kütüğe ve yıpranmış mezar taşına döndü. Luc'ün peşinde mezarlıktan, köyden ve geçmişten uzaklaşırken, *kayalar bile,* diye düşündü.

Buraya bir daha geri dönmeyecekti.

* * *

Paris elbette Villon'dan çok daha fazla değişmişti.

Addie seneler içinde şehrin koyu gri çatılarla tamamlanmış beyaz taş binalarıyla cilalanıp ışıldadığına şahit olmuştu. Uzun pencereler ve demir balkonlar ile çiçekçiler ve kırmızı tentelerin altına sıralanmış kafelerle dolu geniş caddeler.

Aralarında bir şişe porto şarabıyla bir avluya oturdular. Addie'nin elbisesi güneşte kuruyordu. Addie ağacın görüntüsünü zihninden silmeye çalışarak şarabından büyük yudumlar alıyordu ama ne kadar içerse içsin, anılarının arınmayacağını biliyordu.

Yine de bu, onu denemekten alıkoymadı.

Seine kıyısında bir yerde bir keman çalınmaya başladı. Addie tiz notaların arasında bir araba motorunun homurtusunu duydu. Bir atın inatçı toynak seslerini. Paris'in tuhaf müziğiydi bu.

Luc kadehini kaldırdı. "Yıl dönümümüz kutlu olsun, Adeline'im."

Adeline, Luc'e baktı ve her zamanki gibi onu terslemeye hazırlanarak dudaklarını araladı ama sonra durdu. Eğer o Luc'ünse, artık Luc de onun olmalıydı.

"Mutlu yıl dönümlerine, Luc'üm," dedi sırf yüzünün alacağı şekli görmek için.

Kalkan bir kaşla, ağzının köşesinin yukarı kıvrılmasıyla ve gözlerinin yeşilindeki şaşkın değişimle ödüllendirildi.

Sonra Luc önüne baktı ve porto kadehini parmaklarının arasında çevirdi.

Neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "Bir keresinde bana çok benzediğimizi söylemiştin," dedi. "İkimizin de... yalnız olduğumuzu. Bunu söylediğin için senden nefret ettim. Ama sanırım bazı açılardan haklıydın. Sanırım," dedi ağır ağır, "bir yol arkadaşına sahip olma fikrinin çekici gelen bir yanı var."

İnsan gibi görünmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

"Burada olmadığın zaman," diye sordu Addie. "Beni özlüyor musun?"

Luc'ün karanlıkta bile zümrüt rengi parlayan yeşil gözleri ona çevrildi. "Senin sandığından daha sık burada, yanında oluyorum."

"Elbette," dedi Addie, "*sen* istediğin zaman gidip geliyorsun. Benim beklemekten başka seçeneğim yok."

Luc'ün gözleri zevkle koyuldu. "Beni bekliyor musun?"

Şimdi gözlerini kaçırma sırası Addie'deydi. "Kendin söyledin. Hepimiz bir yol arkadaşının özlemini çekeriz."

"Ya benim sana uğrayabildiğim gibi, sen de bana uğrayabilseydin?"

Addie'nin kalbi biraz hızlandı.

Başını kaldırmadı ve masanın üstünde ona doğru yuvarlanan şeyi bu sayede gördü. Dişbudak ağacından yontulmuş, ince bir halka.

Bir yüzük.

Onun yüzüğü.

O gece karanlığa sunduğu armağan.

Luc'ün küçümsediği ve dumana çevirdiği armağan.

Deniz kenarındaki bir kilisede canlandırılan imge.

Ama şu anki bir göz aldanmasıysa bile, olağanüstü bir göz aldanmasıydı. Babasının keskisinin fazla derine kaçtığı şu girinti. Seneler içinde taş gibi pürüzsüzleşen kavis.

Gerçekti. Gerçek olmalıydı. Bununla birlikte...

"Onu yok etmiştin."

"Aldım," dedi Luc, kadehinin üstünden ona bakarak. "İkisi aynı şey değil."

Addie'nin öfkesi kabardı. "Değersiz olduğunu söylemiştin."

"*Yeterli* olmadığını söyledim. Ama ben hiçbir güzelliği durduk yerde yok etmem. Bir süreliğine benim oldu ama daima senindi."

Addie yüzüğe hayranlıkla baktı. "Ne yapmalıyım?"

"Tanrıları nasıl çağıracağını biliyorsun."

Estele'in bir esinti gibi cılız sesini duydu:

Karşılarında mütevazı durmalısın.

"Bu yüzüğü taktığın anda geleceğim," diyen Luc, arkasına yaslandı. Gece esintisi kuzguni buklelerini dalgalandırıyordu. "İşte," dedi. "Şimdi eşitlendik."

Addie yüzüğü başparmağıyla işaret parmağının arasında döndürerek "Hiçbir zaman eşit olmayacağız," dedi ve onu asla kullanmamaya karar verdi.

Bu bir meydan okumaydı. Hediye kılığında karşısına dikilen bir oyun. Bir savaştan çok bir bahis. Bir irade mücadelesi. Yüzüğü takıp Luc'ü çağırması, yenilgiyi kabullenmesi anlamına gelecekti.

Ve teslim olması.

Addie yüzüğü eteğinin cebine kaldırdı ve parmaklarını onu bırakmaya zorladı.

O gece havayı kaplayan gerilimi neden sonra fark etti. Bu daha önce de hissettiği bir enerjiydi ama nereden hatırladığını Luc konuşana kadar çıkaramadı: "Bir savaş çıkmak üzere."

Addie bunu duymamıştı. Luc mutsuz bir ifadeyle ona arşidükün öldürülmesini anlattı.

"Savaştan nefret ediyorum," dedi keyifsiz bir sesle.

"Senin çatışmadan hoşlanacağını düşünürdüm."

"Sonrası sanatı besliyor," dedi Luc. "Ama savaş, şüphecilerden inananlar çıkarıyor. Kurtuluş için yanıp tutuşan dalkavuklar. Herkes ruhuna sıkı sıkı yapışıyor ve ona en iyi incilerini takınmış bir hanımefendi gibi sımsıkı tutunuyor." Luc başını salladı. "Belle Epoque'u[33] geri istiyorum."

"Tanrıların bu kadar nostaljik olacağı kimin aklına gelirdi?"

Luc içkisini bitirip ayağa kalktı. "Başlamadan buradan gitmelisin." Addie güldü. Neredeyse Luc'ün onu önemsediğine inanacaktı. Cebinde yüzüğün ağırlığını hissetti. Luc ona elini uzattı. "Seni ben götürebilirim."

---

33 Türkçe karşılığı "Güzel Çağ" olan ve Fransa'da I. Dünya Savaşı öncesindeki otuz beş seneyi kapsayan dönem. (ç. n.)

Kabul etmeliydi. Evet demeliydi. Luc'ün onu o korkunç karanlıktan geçirip diğer tarafa çıkarmasına izin vermeliydi. Böylece kendini okyanustan, bir gemide geçecek, suyun güzelliğinin yolculuğun bitmek bilmemesiyle lekeleneceği sefil bir haftadan kurtarmış olurdu.

Ama dediğim dedik olmayı çok iyi öğrenmişti.

Luc başını salladı. "Hâlâ inatçı bir aptalsın."

Addie kalma fikrini düşündü ama Luc gittikten sonra, bakışlarındaki gölgeleri, yaklaşan zor günlerden bahsederken yansıttığı kasveti düşünmekten kendini alamadı. Bir çatışmadan tanrıların ve iblislerin bile kaçınması önemli bir işaretti.

Addie bir hafta sonra pes edip New York'a giden bir gemiye bindi.

O gemiye bindiğinde, dünya çoktan savaşa tutuşmuştu.

New York
29 Temmuz 2014

II

Sıradan bir gündü.

Addie kendine öyle diyordu.

Diğer bütün günler gibi sıradan bir gün ama elbette öyle değildi.

Evlenip iradesine ters düşen bir geleceğe adım atması beklenen günün üstünden üç yüz sene geçmişti.

Ormanda dizlerinin üstüne çöküp karanlığı çağırmasının ve özgürlüğü dışında her şeyini kaybetmesinin üstünden.

Üç yüz yıl.

Bir fırtına, bir tutulma olmalıydı. Bu anın heybetine işaret edecek bir şey.

Ama gün kusursuz bir şekilde, bulutsuz ve masmavi doğdu.

Yatak boştu ama mutfaktan Henry'nin tıkırtıları geliyordu. Addie battaniyeyi fazla sıkı tutmuş olmalıydı çünkü parmakları acıyordu ve sol avucunun ortasında düğümlenmiş bir sızı vardı.

Elini açınca ahşap yüzük düştü.

Addie yüzüğü yataktan bir örümcek, kötü bir işaret gibi itti ve yere düşmesini, sekmesini ve parke zeminde yuvarlanmasını dinledi. Dizlerini kendine çekip başını üstlerine eğdi ve kaburgalarının arasındaki boşluğa doğru soluyarak kendine sadece bir yüzük ve sadece sıradan bir gün olduğunu söyledi. Ama göğsünün içinde bir ip gerildikçe geriliyor ve Addie'ye *onun* gelmesi ihti-

maline karşı gitmesini, Henry ile arasına olabildiğince mesafe koymasını söylüyordu.

Gelmeyecek, dedi kendi kendine.

Çok uzun zaman oldu, dedi.

Ama işi şansa bırakmak istemiyordu.

Henry açık duran kapıyı tıklattı ve Addie başını kaldırınca onun, içinde üstüne üç mum diktiği şekerli bir çörek olan bir tabak tuttuğunu gördü.

Ve kendini tutamayarak güldü. "Ne bu?"

"Hey, insanın kız arkadaşı her gün üç yüz yaşına girmez."

"Doğum günüm değil ki?"

"Biliyorum. Adına ne diyeceğimi bilemedim."

Ve böylece ses, kafasının içinde duman gibi yükseldi:

Yıl dönümümüz kutlu olsun, aşkım.

"Bir dilek tut," dedi Henry.

Addie yutkundu ve mumları üfleyerek söndürdü.

Henry yatağa, onun yanına oturdu. "Bütün gün boşum," dedi. "Bea benim yerime dükkâna bakacak ve düşündüm ki trene atlayıp..." Ama Addie'nin yüzünü görünce sustu. "Ne oldu?"

Korku, Addie'nin midesini açlıktan beter kemiriyordu. "Bence birlikte olmamalıyız," dedi. "Bugün değil."

Henry'nin yüzü asıldı. "Ah."

Addie onun yüzünü ellerinin arasına alıp yalan söyledi. "Sadece bir gün, Henry."

"Haklısın. Sadece bir gün. Ama kaç tanesini *o* mahvetti. Bunu senden almasına izin verme." Onu öptü. "Bizden."

Luc onları bir arada bulursa, çok daha fazlasını alırdı.

Henry, "Haydi ama," diye üsteledi. "Seni bal kabağına dönüşmeden geri getiririm. O zaman da eğer geceyi ayrı geçirmek istersen, anlarım. Onun için karanlıkta endişelen ama daha havanın kararmasına uzun saatler var ve iyi bir günü hak ediyorsun. Güzel bir anıyı."

Haklıydı. Ediyordu.

Göğsündeki düğüm biraz gevşedi.

"Tamam," dedi. O küçük kelime, Henry'nin gözlerinin parlamasına yetmişti. "Aklında ne var?"

Henry banyoda gözden kayboldu. Ardından üzerinde sarı bir mayo ve omuzunda bir havluyla geri çıktı. Addie'ye mavili beyazlı bir bikini attı.

"Gidelim."

Rockaway Kumsalı bir renkli havlular ve kuma dikili bayraklar deniziydi.

Kumdan kaleler yapan çocuklardan ve göz alıcı güneşin altında yatan insanlardan yükselen kahkahalar, dalgalarla birlikte kumsala yayılıyordu. Henry ikisinin havlularını boş buldukları dar bir alana serdi ve ayakkabılarını ağırlık niyetine uçlarına yerleştirdi. Sonra Addie onu elinden tuttu ve birlikte tabanları ıslak kumlara kadar yanarak denize koşup suya atladılar.

Addie dalgaların yaz sıcağında bile serinleten okşayışı karşısında sevinçle iç geçirdi ve okyanus beline sarılana kadar yürümeye devam etti. Henry yanında başını suya batırdı ve gözlüğünden sular akarak geri çıktı. Sonra onu kendine çekti ve parmaklarındaki tuzu öptü. Addie delikanlının yüzüne düşen saçlarını geriye itti. Dalgaların arasında sarmaş dolaş durdular.

"Gördün mü?" dedi. "Daha iyi olmadı mı?"

Öyleydi.

Kesinlikle.

Kolları acıyana, derileri pörsüyene kadar yüzdükten sonra kumsalda bekleyen havlularına çekilip kurumak için güneşe uzandılar. Hava orada uzun süre kalmak için fazla sıcaktı ve gezinti yolundan yayılan yiyecek kokularının onları kendine çekmesi çok sürmedi.

Henry eşyalarını toplayıp yürümeye başladı. Addie de peşinden gitmek için doğruldu ve havlusunun kumunu silkeledi.

Havlunun arasından ahşap yüzük düştü.

Kumdan bir ton koyu rengiyle, kuru bir kaldırıma düşmüş bir yağmur damlası gibi, orada duruyordu. Bir hatırlatma gibi. Addie yüzüğün önünde çömeldi ve üzerini bir avuç kumla örttükten sonra Henry'nin peşinden gitti.

Kumsala bakan bar sırasına gittiler, taco ve bir sürahi buzlu margarita siparişi verip tatlı tuzlu serinliğin tadını çıkardılar. Henry gözlüklerindeki suyu silerken Addie okyanusa baktı ve geçmişin dalgalar misali şimdiki zamanın üstüne yayıldığını hissetti.

Déjà vu. Déjà su. Déjà vecu.

"Ne oldu?" diye sordu Henry.

Addie ona baktı. "Hı?"

"Hatırladığın zaman," dedi, "yüzünde bu ifade oluyor."

Addie tekrar Atlantik'e, ucu bucağı görünmeyen kumsala ve ufukta makaralarından açılan anılara baktı. Yemeklerini yerken ona gördüğü bütün kıyıları, Manş Denizi'nden geçişini ve sislerin arasından yükselen, Dover'ın Beyaz Uçurumları'nı anlattı. Çalıntı bir teknenin gövdesinde kaçak yolcu olarak İspanya kıyısından geçişini ve Amerika'ya vardığı zaman gemideki herkes hastalanınca, cadı olduğunu düşünmesinler diye kendisinin de hasta numarası yaptığını.

Addie konuşmaktan yorulup içkileri bitince, sonraki birkaç saati tezgâhların gölgeleri ile serin dalgalar arasında sekerek ve sadece kuruyana kadar kumsalda oyalanarak geçirdiler.

Gün, bütün güzel günler gibi çok hızlı geçti.

Gitme zamanı gelince, metroya yürüdüler ve tren hareket ederken güneşin verdiği sarhoşluk ve tatlı bir uyuşuklukla yerlerine çöktüler.

Henry bir kitap çıkardı ama Addie'nin gözleri acıyordu. Bu yüzden delikanlıya yaslanıp onun güneş ve kâğıt kokusunun tadını

çıkardı. Oturdukları koltuk plastikti, içerisi de havasızdı ama hiç bu kadar rahat etmemişti. Henry'ye gömüldüğünü, başının onun omzuna düştüğünü hissetti.

Ve sonra Henry, saçlarının arasına iki kelime fısıldadı.

"Seni seviyorum," dedi ve Addie *bu yumuşacık şey, aşk olabilir mi*, diye düşündü.

Aşk bu kadar yumuşak, bu kadar nazik bir şey mi olmalıydı?

Sıcakla ılık arasındaki fark gibi.

Tutku ve hoşnutluk arasındaki.

"Ben de seni seviyorum," dedi.

Bunun gerçek olmasını istedi.

Chicago, Illinois
29 Temmuz 1928

III

Barın üstünde bir melek vardı.

Üzerinde elindeki kadehi havaya kaldırmış, diğer elini de insanları duaya davet eder gibi öne uzatmış tek bir figür olan, arkadan aydınlatılmış, vitraylı bir panel.

Ama burası kilise değildi.

Bugünlerde kaçak içki satan barlar yabani otlar gibi İçki Yasağı'nın[34] taşları arasından bitiveriyorlardı. Bu barın, elinde kadeh tutan melek ve kapının üstündeki *XII* sayısı –öğle ve gece yarısı saati olan on iki– dışında bir adı yoktu. İçeride kadife perdeler ve ahşap zemine uyku tulumları gibi atılmış şezlonglar vardı, kapıda da devamlı müşterilere maskeler veriliyordu.

Kaçak barların çoğu gibi sadece bir dedikodu, içkili ağızlardan ağızlara aktarılan bir sırdı.

Ve Addie buraya *bayılıyordu.*

Buranın vahşi bir coşkusu vardı.

Addie bazen yalnız, bazen de yabancılar eşliğinde dans ediyordu. Kendini duvarları sarsan, duvarlardan seken ve kalabalık alanı müzikle dolduran cazın içinde kaybediyordu. Maskesinin kuş tüyleri yanaklarına yapışana kadar dans etti ve ancak nefesi kesilip yüzü yanmaya başlayınca kenara çekilip kendini deri bir koltuğa bıraktı.

---

34 ABD'de 1920-1933 yılları arasındaki içki yasağı dönemi. (yay. n.)

Vakit neredeyse gece yarısıydı ve parmakları, tenini ısıtan ahşap yüzüğün gümüş bir zincirde asılı durduğu boynuna bir saatin akreple yelkovanı gibi uzandı.

O, daima elinin altındaydı.

Bir keresinde zincir kopunca yüzüğü kaybettiğini sanmış ama sonra bluzunun cebinde, güvende bulmuştu. Başka bir seferinde onu bir pencere pervazında bırakmış ve saatler sonra yeniden boynunda olduğunu fark etmişti.

O, kaybetmediği tek şeydi.

Saçını parmağına dolar gibi, tembel bir alışkanlıkla yüzükle oynadı. Tırnağını kenarında gezdirdi ve onu, parmak boğumlarından aşağı kaymamasına dikkat ederek elinde çevirdi.

Yüzüğe yüzlerce kez uzanmıştı. Kendini yalnız hissettiği, sıkıldığı, güzel bir şey görüp *onu* hatırladığı zamanlarda. Ama Addie çok inatçı, Luc de fazla gururluydu ve kız bu turu kazanmakta kararlıydı.

On dört yıl boyunca yüzüğü takma dürtüsüne karşı koymuştu.

Ve on dört yıldır, Luc hiç gelmemişti.

Addie haklı çıkmıştı. Bu bir oyundu. Cezanın farklı bir türü, teslim olmanın bir basamak aşağısıydı.

On dört yıl.

Ve şimdi kendini yalnız hissediyordu ve biraz sarhoştu. Pes edeceği akşam bu akşam mıydı yoksa? Bir düşüş olacağı kesindi ama çok yüksekten değil. Belki de... Belki de... Ellerini oyalamak için bir içki daha almaya karar verdi.

Bara gidip bir cin fiz ısmarladı ama beyaz maskeli adam önüne bir kadeh şampanya koydu. Köpüklerin arasında şekerli bir gül yaprağı süzülüyordu. Addie ne olduğunu sorunca, adam başıyla kadife kaplı bir locadaki gölgeyi işaret etti. Maskesi, yaprakları kusursuz gözlere kusursuz bir çerçeve oluşturan dallar şeklinde tasarlanmıştı.

Addie onu görünce gülümsedi.

Rahatlamadığını söyleseydi yalan olurdu. Sırtından bir yük kalkmıştı. Nefesi özgür kalmıştı.

"Ben kazandım," dedi locaya, yanına otururken.

Ve ilk pes eden o olmasına rağmen, Luc'ün gözlerinde zafer pırıltıları vardı. "Nasıl?"

"Ben çağırmadım ama sen geldin."

Luc çenesini kaldırdı ve onu küçümser gibi süzdü. "Yani buraya senin için geldiğimi sanıyorsun."

"Unutmuşum," dedi Addie, onun pürüzsüz ritmine uyarak. "Ortalıkta ruhlarını teslim etmeye ikna edilmesi gereken bir sürü çıldırtıcı insan var."

Luc'ün kusursuz dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İnan bana Adeline, çok azı senin kadar çıldırtıcı."

Addie alaycı bir sesle, "Çok azı mı?" dedi. "Demek daha çok çabalamalıyım."

Luc kadehini kaldırıp barı işaret etti. "Bu, senin bana geldiğin gerçeğini değiştirmiyor. Burası benim mekânım."

Addie etrafına baktı ve bir anda her şey netlik kazandı.

Her yerde işaretler vardı.

Barın üstündeki meleğin kanatsız olduğunu ilk kez fark etti. Yüzünü çevreleyen buklelerin siyah olduğunu. Hale sandığı şeridin aslında ay ışığı da olabileceğini.

Ve onu bu mekâna çeken ilk şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Belki de o ve Luc mıknatıs gibiydiler.

Belki de birbirlerinin etrafında çok fazla döndükleri için artık aynı yörüngeyi paylaşıyorlardı.

Bu tür kulüpler Luc için bir hobiye dönüşecekti. Düzinelerce şehre benzerlerini ekecek, onlara bahçeler gibi bakacak ve yabanileşmelerini sağlayacaktı.

Kiliseler kadar çok, diyecekti. *Ve kiliselerin iki katı popüler.*

Ve İçki Yasağı günleri geçtikten çok sonra, bu mekânlar hayatta kalmaya ve çok çeşitli zevklere hizmet etmeye devam edeceklerdi. Addie bunun nedeni Luc'ü besleyen enerji mi yoksa ruhları tımarlamak için uygun yerler olmaları mı, diye merak edecekti. İnsanları sıkıştırmak, gözetlemek ve onlara vaatte bulunmak için bir yer. Ve bir şekilde, farklı bir tür ibadet olsa da, dua edilecek bir yer.

"Yani görüyorsun ya," dedi Luc, "belki de *ben* kazanmışımdır."

Addie başını hayır der gibi salladı. "Sadece tesadüf," dedi. "Seni çağırmadım."

Luc gülümsedi ve bakışları Addie'nin tenine değen yüzüğe kaydı. "Ben senin kalbini tanıyorum. Bocaladığını hissettim."

"Ama ben bocalamadım."

"Hayır," dedi Luc nefes alır gibi. "Ama beklemekten sıkıldım."

"Yani *sen beni* özledin," dedi Addie gülümseyerek ve o yeşil gözlerde anlık bir ışıltı gördü. Minicik bir parıltı.

"Hayat uzun ve insanlar çok sıkıcı. Senin yol arkadaşlığın daha iyi."

"*Benim* de insan olduğumu unutuyorsun."

"Adeline," dedi Luc, sesinde acımayla. "Sen tanıştığımız geceden beri insan değilsin. Bir daha da olmayacaksın."

Bu sözler Addie'nin içinden bir sıcaklığın geçmesine neden oldu. İçindeki samimiyet öfkeye dönüşmüştü.

"Ben hâlâ insanım," dedi sesiyle kelimeleri, adıymış gibi, sıkıca tutarak.

"İnsanların arasında bir hayalet gibi dolaşıyorsun," dedi Luc, başını ona doğru eğerek. "Çünkü onlardan biri değilsin. Onlar gibi yaşayamazsın. Onlar gibi sevemezsin. Onların parçası olamazsın."

Ağzı Addie'ninkinin üstünde dururken, sesi bir esinti kadar alçalmıştı.

"Sen benimsin."

Boğazının arkasından gök gürültüsünü andıran bir ses yükselmişti.

"Yerin, benim yanım."

Addie onun gözlerine baktığı zaman yeşilin yeni bir tonunu gördü ve onun tam olarak ne olduğunu anladı. Dengesiz bir adamın rengiydi bu. Luc'ün göğsü insanmış gibi inip kalkıyordu.

Addie bıçağını buraya saplayabilirdi.

"Hayalet olmayı yeğlerim."

Ve karanlık ilk kez irkildi. Gölgelerin ışığın karşısında yaptığı gibi geri çekildi. Gözlerinin rengi öfkeyle soldu ve işte Addie'nin tanıdığı tanrı, yüzleşmeyi öğrendiği canavar yine ortaya çıkmıştı.

"Nasıl istersen," diye mırıldandı Luc. Addie onun karanlığın içine akmasını bekleyerek kendini ani boşluğa ve yutulup dünyanın diğer tarafına tükürülmeye hazırladı.

Ama Luc kaybolmadı. Addie de öyle.

Luc başıyla kulübü işaret ederek "Git o zaman," dedi. "Aralarına geri dön."

Addie onu kovmasını yeğlerdi. Ama artık içinden bir şey içmek, dans etmek ya da insanların arasında olmak gelmemesine rağmen ayağa kalktı.

Gün ışığından çıkmak gibiydi bu. Luc kadife locasında otururken, Addie teninde rutubetli odanın soğuğunu hissederek her zaman yaptığı şeyleri yapmaya devam etti ve insanlarla arasındaki boşluğu ilk kez algılayarak Luc'ün haklı olmasından korktu.

Sonunda giden, kendisi oldu.

Ertesi gün, kaçak barın girişi tahtalarla kapatılmış ve Luc gitmişti. Ve böylece, yeni çizgiler çizildi, piyonlar dizildi ve savaş başladı.

Addie onu savaşa kadar hiç görmeyecekti.

New York
29 Temmuz 2014

IV

Tren sarsılarak Addie'yi uykusundan uyandırdı.

Gözlerini tam tepedeki ışıklar titreşerek sönüp vagonu karanlığa gömerken açtı. İçi panikle doldu, pencerelerin ötesindeki dünya karanlıktı ama Henry, elini sıktı.

"Sadece hat," dedi ve ışıklar tekrar yandı, tren yeniden normal ilerlemeye başladı ve Addie diyafondan gelen sesleri duyunca, Brooklyn'e, hattın yer altındaki son düzlüğüne girdiklerini anladı. Metrodan çıktıklarında, güneş hâlâ gökyüzündeydi.

Sıcaktan bunalmış ve mayışmış bir halde Henry'nin dairesine döndüler, tuzlarını ve kumlarını duşta akıttıktan sonra ıslak saçları tenlerini serinleterek çarşafların üstüne yığıldılar. Kitap, Addie'nin ayaklarının etrafına kıvrıldı. Henry onu kendine çekti. Yatak serin, Henry ılıktı ve bu aşk değilse bile, yeterliydi.

Henry saçlarının arasına, "Beş dakika," diye mırıldandı.

Addie yarı yakarır yarı söz verir gibi, "Beş dakika," diyerek ona iyice sokuldu.

Dışarıda güneş binaların üstünde asılı duruyordu.

Hâlâ vakit vardı.

Addie karanlıkta uyandı.

Gözlerini kapadığı zaman güneş hâlâ yüksekteydi. Şimdi ise oda gölgelerle doluydu ve gökyüzünün rengi, pencerenin ötesinde mora çalan koyu bir maviye dönmüştü.

Henry hâlâ uyuyordu ama oda çok sessiz, hareketsizdi ve Addie yatakta doğrulurken, içi korkuyla doldu.

Ayağa kalkarken *onun* adını söylemedi, hatta aklından bile geçirmedi. Kararmış hole çıkarken nefesini tuttu. Oturma odasını tarayıp kendini onu, uzun kollarını minderli sırtına uzattığı kanepede otururken bulmaya hazırladı.

Adeline.

Ama orada değildi.

Elbette değildi.

Neredeyse otuz sene olmuştu.

Gelmiyordu. Ve Addie onu beklemekten çok yorulmuştu.

Yatak odasına dönünce, Henry'yi ayakta buldu. Yastıkların altında gözlüğünü ararken bukleli siyah saçları dağınıktı.

"Çok özür dilerim," dedi. "Saati kurmalıydım." Bir çantanın fermuarını açıp içine yedek giysiler koydu. "Bea'da kalabilirim. Ben..."

Ama Addie elini tuttu. "Gitme."

Henry tereddüt etti. "Emin misin?"

Addie hiçbir şeyden emin değildi ama çok güzel bir gün geçirmişti ve gecesini ziyan etmek, *ona* vermek istemiyordu.

Zaten Addie'den yeterince şey almıştı.

Evde hiç yemek yoktu bu yüzden giyinip Merchant'a gittiler. Tüm hareketlerinde uykulu bir rahatlık vardı ve uzun süre güneş altında kaldıktan sonra karanlıkta uyanmak, onları biraz sersemletmişti. Bu her şeye biraz hülyalı bir hava katıyordu; mükemmel bir güne, mükemmel bir son.

Garson kıza kutlama yaptıklarını söyleyince, doğum günü mü yoksa nişan mı, diye sordu. Addie birasını kaldırıp, "Yıl dönümü," dedi.

"Tebrikler," dedi garson. "Kaç yıl oldu?"

"Üç yüz," dedi Addie.

Henry birasını püskürttü ve garson bunun aralarındaki bir espri olduğunu sanıp güldü. Addie ise gülümsemekle yetindi.

Gürültüyü bastıran bir şarkı başlayınca Addie, Henry'yi ayağa kaldırdı.

"Benimle dans et," dedi. Henry ona dans etmediğini anlatmaya çalıştı. Oysa Dördüncü Ray'da kendilerini ritme kaptırdıklarında Addie de oradaydı. Henry onun başka olduğunu söyledi ama Addie ona inanmadı çünkü zaman değişmişti, artık herkes dans ediyordu. Addie insanları vals, kadril[35], fokstrot[36], jive[37] ve daha bir düzine türde dans ederken görmüştü ve Henry'nin en azından birini becerebileceğinden emindi.

Böylece onu masaların arasından sürükledi. Henry, Merchant'ın bir dans pisti bulunduğundan bile habersizdi ama vardı ve pistte onlardan başka kimse yoktu. Addie ona elini kaldırmayı ve taklit yoluyla birlikte hareket etmeyi gösterdi. Dansı nasıl yöneteceğini, onu nasıl döndüreceğini, koluna nasıl yatıracağını öğretti. Ellerini nereye koyacağını, ritmi kalçalarında nasıl hissedeceğini. Böylece bir süre her şey kusursuz, kolay ve doğru gitti.

Sendeleyip gülerek birer içki almak için bara gittiler.

"İki bira," dedi Henry. Barmen başını tamam der gibi eğerek uzaklaştı ve bir dakika sonra geri gelerek içkilerini önlerine bıraktı.

Ama içkilerden sadece biri biraydı.

Diğeri, ortasında şekerli bir gül yaprağının süzüldüğü, bir kadeh şampanyaydı.

Addie dünyanın yan yattığını, karanlığın üstüne geldiğini hissetti.

Kadehin altında zarif ve eğik harflerle Fransızca yazılmış bir not vardı:

---

35 Dört çiftle yapılan bir salon dansı. (yay. n.)

36 Dört tempolu bir dans. (yay. n.)

37 Latin Amerika'da ortaya çıkmış, oldukça hareketli bir salon dansı. (yay. n.)

Adeline'im için.

"Hey," dedi Henry, "bunu biz sipariş etmedik."

Barmen barın ucunu işaret etti. "Şuradaki beyefendinin ikramı..." derken durdu. "Hah," dedi. "Az önce oradaydı."

Addie'nin kalbi yerinden oynadı. Henry'nin eline yapıştı. "Gitmelisin."

"Ne? Bir dakika..."

Ama zaman yoktu. Addie onu kapıya doğru çekti.

"Addie."

Luc onları bir arada görmemeliydi, birbirlerini bulduklarını öğrenmemeliydi.

"*Addie.*" Addie sonunda arkasına baktı. Ve yerin ayaklarının altından çekildiğini hissetti.

Bar olduğu yerde hareketsiz duruyordu.

Boş değildi, hayır. Hâlâ insanlarla doluydu. Ama hiçbiri kıpırdamıyordu.

Hepsi adımlarının, konuşmalarının, içkilerini yudumlamanın ortasında durmuşlardı. Tam olarak donmamışlardı ama zorla durdurulmuşlardı. İplerin ucunda asılı duran kuklalar gibiydiler. Müzik hâlâ çalıyordu, şimdi yumuşak bir melodiye geçmişti ama Henry'nin düzensiz nefesi ve Addie'nin kalp çarpıntısı dışında tek ses oydu.

Bir de karanlıktan yükselen o ses vardı:

"Adeline."

Dünya nefesini tutmuş ve ahşap zemindeki ayak seslerinin yumuşacık yankısına ve gölgelerin arasından çıkan o karaltıya indirgenmişti sanki.

Otuz yıl geçmişti ve işte buradaydı; tıpkı Addie gibi hiç değişmemişti. Aynı kuzguni bukleler, aynı zümrüt yeşili gözler ve yay biçimli dudaklarında aynı işveli kıvrılma. Siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, bir omzuna kumaş bir ceket atmıştı. Diğer eli ise pantolonunun cebindeydi.

Rahatlığın resmi.

"Aşkım," dedi, "çok iyi görünüyorsun."

Sesini duyunca Addie'nin içinde bir şey, her zaman olduğu gibi, gevşedi. İçinde, ta derinde bir şey çözüldü ve bir rahatlamaya yol açmadan boşaldı. Çünkü Addie beklemişti, nefesini elbette korku kadar umuttan dolayı da tutarak beklemişti. Şimdi aynı nefes, ciğerlerinden bir çırpıda boşaldı.

"Burada ne arıyorsun?"

Luc gücenmiş gibi davranmaktan çekinmedi. "Bugün yıl dönümümüz. Herhalde unutmamışsındır."

"Otuz yıl oldu."

"Kabahat kimin?"

"Tamamen senin."

Luc'ün dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra yeşil bakışları Henry'ye çevrildi. "Sanırım aramızdaki benzerlik gururumu okşamalı."

Addie yemi yutmadı. "Onun bununla bir ilgisi yok. Onu gönder. Unutacaktır."

Luc'ün gülümsemesi silindi. "Yapma. İkimizi de utandırıyorsun." Avının etrafında dönen bir kaplan gibi, ikisinin çevresinde dolaştı. "Sanki bütün anlaşmalarımın kaydını tutmuyorum. İstenmek için can atan Henry Strauss. Sadece sevilmek için ruhunu satan. İkiniz ne hoş bir çift olmuşsunuzdur kim bilir."

"O zaman bırak öyle kalalım."

Luc siyah kaşını kaldırdı. "İkinizi ayırmak niyetinde olduğumu mu sanıyorsun? Alakası yok. Onu zaman halledecek zaten." Henry'ye baktı. "Tik tak. Söylesene, hayatını hâlâ günlerle mi sayıyorsun, yoksa saatlerle ölçmeye geçtin mi? Yoksa bu, durumu zorlaştırıyor mu?"

Addie'nin bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Luc'ün gözlerindeki muzaffer yeşili ve Henry'nin yüzündeki kanın çekildiğini gördü.

Anlamamıştı.

"Ah, Adeline."

İsmini duyunca dikkati yeniden Luc'e çevrildi.

"İnsanlar ne kısa hayatlar yaşıyorlar, değil mi? Kimi diğerlerinden *çok daha* kısa. Kalan zamanın tadını çıkar. Ve şunu bil ki bu *onun* tercihiydi."

Luc bunu söyledikten sonra topuklarının üstünde döndü ve karanlığa karışarak kayboldu.

O gidince, bar yeniden hareketlendi. Alan sesle dolarken Addie tamamen yok olduklarından emin olmak için gölgelere bir süre daha baktı.

İnsanlar ne kısa hayatlar yaşıyorlar.

Henry'ye döndüğü zaman onu arkasında ayakta değil, bir sandalyeye yığılmış halde buldu.

Kimi diğerlerinden çok daha kısa.

Henry'nin başı öne eğikti ve saatin bulunması gereken bileğini tutuyordu. Ve saat bir şekilde yine oradaydı. Addie saati onun takmadığından emindi. Biraz önce kolunda olmadığından da.

Ama oradaydı işte, bileğinde bir kelepçe gibi parlıyordu.

Onun tercihiydi.

"Henry," dedi önünde diz çökerek.

"Sana anlatmak istedim," diye mırıldandı Henry.

Addie saati kendine çekti ve kadranına baktı. Dört aydır Henry'yle birlikteydi ve o süre içinde akreple yelkovan altı buçuktan on buçuğa gelmişti. Dört ay geçmiş, gece yarısına dört saat daha yaklaşmıştı ve Addie daima akrebin bir tur daha atacağını varsaymıştı.

Henry, bir ömür demişti ve Addie bunun yalan olduğunu *biliyordu.*

Olmak zorundaydı.

Luc başka bir insana o kadar çok zaman tanımazdı. *Addie*'den sonra asla.

Bunu daha önce anlamış olması gerektiğini biliyordu. Ama Henry'nin ruhunu elli, otuz, hatta on yıl için sattığını düşünmüştü ve o kadarı yeterli olurdu.

Ama bir saatte sadece on iki saat, bir yılda sadece on iki ay vardı ve Henry bu kadar aptal değildi, *olamazdı.*

"Henry," dedi, "ondan ne kadar zaman istedin?"

"Addie," dedi Henry yakarır gibi. Adı dudaklarında ilk kez eğreti durmuştu. Çatlamış gibi. Kırılır gibi.

"Ne kadar?" diye sordu tekrar.

Henry uzun bir süre sessiz kaldı.

Ve sonra nihayet, ona gerçeği söyledi.

New York
4 Eylül 2013

V

Bir oğlan kırık kalbinden bıkmıştı.

Fırtına dolu beyninden sıkılmıştı.

Bu yüzden göğsünün içinde birbirine sürtünen parçaları hissedemeyecek ve kafasının içinde kopan fırtınayı duyamayacak hale gelene kadar içti. Arkadaşları her şeyin yoluna gireceğini söyledikçe içti. Geçeceğini söyledikçe. Şişe bitene ve dünya bulanıklaşana kadar içti. İçki acıyı gidermeye yetmeyince, arkadaşlarını bırakıp çıktı. Gitmesine izin verdiler.

Eve yürürken, bir noktada yağmur yağmaya başladı.

Bir noktada telefonu çalmaya başladı ama açmadı.

Bir noktada şişe elinden kaydı ve elini kesti.

Bir noktada apartmanının önüne geldi, eşiğe çöktü, avuç içlerini gözlerine bastırdı ve kendine bunun sadece bir fırtına olduğunu söyledi.

Ama bu kez, geçeceğe benzemiyordu. Bu kez bulutlar aralanmıyor, ufukta ışık belirmiyordu ve kafasının içindeki kasırga çok gürültülüydü. Bu yüzden kız kardeşinin verdiği haplardan birkaçını, o küçük pembe şemsiyeleri içti ama fırtınayı bastırmaya yetmediler. O da çaresizce kendi ilaçlarından da içti.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş basamaklara yaslandı ve başını kaldırıp çatının gökyüzüyle buluştuğu yere bakarak, kim bilir kaçıncı kez, buradan o kenara kaç adım mesafe olduğunu merak etti.

Atlamaya ne zaman karar verdiğinden emin değildi.

Belki de hiç vermedi.

Belki de içeri girmeye karar verdi, sonra yukarı çıkmaya karar verdi ve kendi kapısına varınca devam etmeye karar verdi ve son kapıya ulaşınca çatıya çıkmaya karar verdi ve orada yağmurun altında dururken, bir noktada artık karar vermek istemediğine karar verdi.

Önünde dümdüz bir yol vardı. Boş çatının ziftle kaplı uzantısı; onunla çatının kenarı arasında sadece birkaç adım. Haplar etkisini göstermeye, acısını yatıştırmaya ve geride ona bir şekilde daha kötü gelen bir sessizlik bırakmaya başlamıştı. Gözleri kapanıyordu, kollarıyla bacakları ağırlaşmıştı.

Bu sadece bir fırtına, dedi kendine ama artık sığınak aramaktan bıkmıştı.

Sadece bir fırtınaydı ama daima arkasında bekleyen bir yenisi olurdu.

Sadece bir fırtınaydı, sadece bir fırtına ama bu akşam çok fazla geliyordu ve Henry hiçbir şeye yetemiyordu. Bu yüzden çatıyı geçti, kenardan aşağıyı görene kadar yavaşlamadı ve ayakkabılarının burunları boş havaya sürtünene kadar durmadı.

Yabancı onu orada buldu.

Karanlık, teklifini orada yaptı.

Bir ömre değil, tek bir yıla karşılık.

Geriye dönüp bakınca bunu nasıl yapabildiğini, o kadar çok şeyden o kadar az şey için nasıl vazgeçebildiğini merak etmesi daha kolay olacaktı. Ama o anda ayakkabılarının burunları geceye sürtünürken, işin aslı ruhunu çok daha azına bile satabilir, koca bir ömrü bir günlük –bir saatlik, bir dakikalık, hatta bir anlık– bir huzurla takas edebilirdi.

Sırf göğsündeki acıyı uyuşturmak için.

Sırf kafasının içinde kopan fırtınayı yatıştırmak için.

Acı çekmekten, incinmekten o kadar yorulmuştu ki. İşte bu yüzden, yabancı elini uzatıp Henry'yi kenardan geri çekmeyi teklif edince, hiç tereddüt etmedi.

Sadece *evet*, dedi.

New York
29 Temmuz 2014

VI

Şimdi her şey anlaşılmıştı.

Henry'nin halinin nedeni de.

Yerinde duramayan, zaman kaybetmeye tahammülü olmayan, hiçbir şeyi erteleyemeyen bu delikanlı. O gittikten sonra kızın elinde bir şey olsun diye, Addie'nin ağzından çıkan her kelimeyi yazan ve çok fazla günü kalmadığı için birini bile boşa harcamak istemeyen bu delikanlı.

Addie'nin âşık olmaya başladığı bu delikanlı.

Yakında gitmiş olacak olan bu delikanlı.

"Nasıl?" dedi Addie. "Bu kadar az şey için bu kadar çok şeyden nasıl vazgeçebildin?"

Henry ona boş gözlerle baktı.

"O anda," dedi, "çok daha azı için bile vazgeçebilirdim."

Bir yıl. Başlangıçta ona ne kadar uzun görünmüştü.

Oysa şimdi, hiç zaman kalmamış gibiydi.

Bir yıl, o da neredeyse dolmak üzereydi ve Addie'nin tek görebildiği, Luc'ün gülümsemesinin kavisi ve gözlerinin muzaffer rengiydi. Akıllı değildiler, şanslı değildiler, dikkatinden kaçmamışlardı. Biliyordu, elbette biliyordu ve işin bu noktaya gelmesine izin vermişti.

Addie'nin düşmesine izin vermişti.

"Addie, lütfen," dedi Henry ama Addie çoktan ayağa kalkmış, barın içinde ilerliyordu.

Henry elini yakalamaya çalıştı ama geç kalmıştı.

Addie ulaşamayacağı kadar uzaklaşmıştı çoktan.

Gitmişti.

Üç yüz yıl.

Addie üç yüz yıl dayanmıştı ve bütün o yüzyıllar boyunca, yer birçok kez ayağının altından kaymış, dengesini sağlayamadığı ya da nefes alamadığı pek çok an olmuştu. Dünyanın ona kendini kaybolmuş, çökmüş ve çaresiz hissettirdiği birçok an.

O gece anlaşmadan sonra annesiyle babasının evinin önünde dururken.

Paris'teki rıhtımda, bir bedenin ederini öğrenirken.

Remy avucuna o madenî paraları sıkıştırırken.

Estele'in meşe ağacından arta kalan kütüğün başında yağmurdan sırılsıklam otururken.

Ama şu anda Addie ne kayıptı ne çökmüş ne de çaresiz.

Sadece *çok öfkeliydi.*

Elini cebine attı, yüzük elbette oradaydı. Her zaman olduğu gibi. Addie halkayı parmağına geçirirken pürüzsüz ahşap yüzeyine yapışmış kum tanelerinin döküldüğünü hissetti.

Bu yüzüğü en son otuz sene önce takmıştı ama parmağına kolayca yerleşti.

Addie rüzgârı serin bir nefes gibi sırtında hissetti ve karşısında Luc'ü bulmayı bekleyerek arkasına döndü.

Ama sokak boştu. En azından gölgeler, vaatler ve tanrılar yoktu.

Addie yüzüğü parmağında çevirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Sokağa doğru, "Göster kendini!" diye bağırdı.

Başlar ona döndü ama Addie'nin umurunda değildi. Onu birazdan unutacaklardı zaten ama bir hayalet olmasaydı bile,

burası New York'tu; yabancıların sokak eylemlerine bağışıklık kazanmış bir şehirdi.

"Kahretsin!" diye küfretti. Yüzüğü parmağından çıkarıp yola fırlattı ve sektiğini, yuvarlandığını duydu. Sonra ses aniden kesildi. En yakındaki sokak lambası titreşerek söndü ve karanlıktan bir ses geldi.

"Aradan bunca yıl geçti ve sen hâlâ fena öfkeleniyorsun."

Addie'nin boynuna bir şey sürtündü ve sonra çiy tabakası gibi incecik, gümüş bir zincir –çok uzun zaman önce kopan zincirin bir eşi– boynunda ışıldadı.

Luc'ün parmakları tenine sürtündü. "Beni özledin mi?"

Addie hızla dönüp onu itti ama parmakları içinden geçti ve Luc arkasında belirdi. Şansını ikinci kez denediğinde bu kez sert ve bir kaya gibi sağlamdı.

"Geri al," dedi Luc'ün göğsüne vurmaya çalışarak ama yumruğu daha göğsüne değemeden, Luc onu bileğinden yakaladı.

"Sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun, Adeline?"

Addie elini ondan kurtarmaya çalıştı ama Luc'ün tutuşu taş gibi sertti.

"Biliyorsun," dedi Luc, neredeyse rahat bir tavırla, "bir zamanlar nemli orman zemininde ayaklarıma kapanıp müdahale etmem için yalvarmıştın."

"Yalvarmamı mı istiyorsun? Tamam, o zaman. Sana yalvarıyorum. Lütfen. Geri al."

Luc öne doğru bir adım atarak Addie'yi geri çekilmek zorunda bıraktı. "Henry anlaşmasını yaptı."

"Bilmiyordu..."

"Daima bilirler," dedi Luc. "Sadece bedeli kabul etmek istemezler. Ruh takas edilmesi en kolay şeydir. *Zamanı* kimse göz önüne almaz."

"Luc, lütfen."

Luc'ün yeşil gözleri muziplik ya da zaferle değil, güçle parlıyordu. Kontrolün kendisinde olduğunu bilenlere özgü bir renkle.

"Neden geri almalıyım?" diye sordu. "Ve neden *geri alayım*?"

Addie'nin ona verecek bir düzine cevabı vardı ama karanlığı yatıştırabilecek doğru sözcükleri arıyordu. Ama o aradığını bulamadan, Luc elini uzatıp çenesini kaldırdı ve Addie aralarındaki eskimiş replikleri tekrarlamasını, onunla alay etmesini ya da ruhunu istemesini bekledi ama Luc, ikisini de yapmadı.

"Geceyi benimle geçir," dedi. "Yarın. *Doğru düzgün* bir yıl dönümü yaşayalım. Bana bunu ver, ben de Bay Strauss'u yükümlülüğünden kurtarmayı düşüneyim." Ağzının kenarı kıvrıldı. "Tabii beni ikna edebilirsen."

Bu elbette bir yalandı.

Bir tuzaktı ama Addie'nin başka seçeneği yoktu.

"Kabul ediyorum," dedi. Karanlık gülümsedi ve bir anda yok oldu.

Addie kalp atışları düzene girene dek kaldırımda tek başına durdu ve sonra Merchant'a yürüdü.

Ama Henry gitmişti.

Onu evde, karanlıkta otururken buldu.

Yatağın ucuna tünemişti. Pikeleri öğle uykularından kalma dağınıklıkla hâlâ yatağın üzerinde duruyordu. Karşıya, uzaklara bakıyordu. Tıpkı o yaz gecesi havai fişeklerden sonra çatıda yaptığı gibi.

Addie diğer herkes gibi, onu da kaybedeceğini anladı.

Ve bunu bir kez daha yapabileceğinden emin değildi. Bu sefer olmazdı.

Yeterince kaybetmemiş miydi zaten?

"Üzgünüm," diye fısıldadı Henry, Addie yanına yaklaşırken.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Addie saçlarını okşarken.

"Neden bana söylemedin?" dedi Addie.

Henry bir an sessiz kaldı. Sonra "Dünyanın sonuna nasıl yürünür?" diyerek dönüp ona baktı. "Her adıma tutunmak istedim."

Yumuşak, titrek bir iç çekiş.

"Ben üniversitedeyken amcam kanser oldu. Ölümcüldü. Doktorlar ona birkaç ay ömür biçtiler. Amcam bunu herkese söyledi ve ne yaptılar biliyor musun? Baş edemediler. Kendi kederlerine öylesine kapılmışlardı ki amcam daha ölmeden onun yasını tutmaya başladılar. Birinin ölmek üzere olduğu gerçeğini geri almanın yolu yok. Normal olan her şeyi alıp götürüyor ve yerinde sadece yanlış ve çürük bir şey bırakıyor. Çok üzgünüm, Addie. Bana öyle bakmanı istemedim."

Addie yatağa tırmandı ve onu da yanına çekti.

"Çok üzgünüm," dedi Henry bir kez daha, yumuşak bir sesle, dua eder gibi.

Orada, parmakları birbirine kenetlenmiş bir halde, yüz yüze yattılar.

"Çok üzgünüm."

Addie kendini sormaya zorladı. "Ne kadar zamanın kaldı?"

Henry yutkundu. "Bir ay."

Bu iki kelime, Addie'nin narin tenine bir tokat gibi indi.

"Biraz daha fazla," dedi Henry. "Otuz altı gün."

"Saat gece yarısını geçti," diye fısıldadı Addie.

Henry nefesini bıraktı. "O zaman otuz beş."

Addie ona, o, Addie'ye sımsıkı sarıldı ve biri her an onları ayırabilirmiş, birbirlerinin kollarının arasından her an kayıp kaybolabilirlermiş gibi, canları acıyana kadar sarıldılar.

İşgal Altındaki Fransa
23 Kasım 1944

VII

Sırtı sert, taş duvara çarptı.

Hücrenin kapısı gıcırdayarak kapandı ve Addie kan tükürerek yere yığılırken, Alman askerler parmaklıkların arkasında kahkahalarla gülüyorlardı.

Hücrenin bir köşesinde yere çökmüş bir avuç adam aralarında mırıldanıyorlardı. En azından kadın olduğuna aldırmış gibi görünmüyorlardı. Almanlar fark etmiş olmalıydılar. Onu dikkat çekici bir özelliği olmayan bir pantolon ve palto içinde yakalamış olmalarına, saçlarını arkadan toplamış olmasına rağmen, yüzlerindeki tatsız ifadeden ve pis sırıtışlarından cinsiyetini anladıklarını tahmin etmişti. Yanına yaklaşırlarsa onlara ne yapacağını bir düzine farklı dilde söylemişti ve onu canını çıkarana kadar dövdükleri için kendilerinden hoşnut gülmüşlerdi.

Ayağa kalk, dedi bitkin vücuduna.

Ayağa kalk, dedi yorgun kemiklerine.

Addie kendini ayağa kalkmaya zorladı ve yalpalayarak hücrenin ön tarafına geldi. Buz gibi çeliği kavrayıp kasları acıyana, parmaklıklar gıcırdayana kadar çekti ama yerlerinden oynamadılar. Sürgüleri parmakları kanayana kadar zorladı ve bir asker parmaklıklara sertçe vurup onu vücudunu çıra olarak kullanmakla tehdit etti.

Ne kadar aptaldı.

İşe yarayacağını düşündüğü için. Unutulabilir olmanın görünmez olmakla aynı şey olduğunu, onu burada koruyacağını sandığı için.

Endişelenmesi gereken en kötü şeyin savaş zamanının yiyecek karneleri ve kış soğuğu olduğu Boston'da kalmalıydı. Hiç geri dönmemeliydi. Aptalca bir onur, inatçı bir gurur yüzünden gelmişti. Son savaşla ve evdeki tehlikeyle yüzleşmek yerine Atlantik'in diğer ucuna kaçmış olduğu gerçeği yüzünden. Çünkü bir şekilde, Fransa daima öyle kalacaktı.

Evi olarak.

Ve bir noktada, yardım edebileceğine karar vermişti. Resmî anlamda değil elbette ama sırların sahibi olmazdı. Ele geçirilebilir ve bir hayalet tarafından bile takas edilebilirlerdi.

Yapması gereken tek şey, yakalanmamak olacaktı.

Üç yıl boyunca İşgal Altındaki Fransa'da sır taşımıştı.

Üç yılın sonunda kendini burada bulmuştu.

Orléans'ın dışındaki bir hapishanede.

Ve yüzünü unutacak olmalarının bir önemi yoktu. Fark etmezdi çünkü hatırlamak bu askerlerin umurunda değildi. Burada bütün yüzler tuhaf, yabancı ve isimsizdi. Addie buradan çıkamazsa yok olacaktı.

Buz gibi duvarın dibine çöktü ve eski püskü paltosuna sıkıca sarındı. Gözlerini kapadı. Dua etmedi –tam olarak değil– ama *onu* düşündü. Hatta belki de yaz olmasını diledi; Addie'yi kendiliğinden bulabileceği bir temmuz gecesi mesela.

Askerler kaba hareketlerle üstünü aramış, canlarını yakmak ya da kaçmak için kullanabileceği her şeyi almışlardı. Yüzüğü de asılı olduğu deri kayışı koparark almışlar ve ahşap halkayı yere atmışlardı.

Buna rağmen Addie hırpani giysilerini yokladığında onu yine orada, bozuk para gibi cebinde beklerken buldu. Onu kaybede-

miyor olmasına şükran duydu. Yüzüğü parmağına götürürken, minnet doluydu.

Bir an bocaladı. Yüzük bütün bağlantılarıyla birlikte yirmi dokuz yıldır ondaydı.

Onu yirmi dokuz yıldır hiç kullanmamıştı.

Ama şu anda, Luc'ün kibirli hoşnutluğu bile sonsuza dek bir hapishane hücresinde kalmaktan ya da daha kötüsünden iyiydi.

Gelirse tabii.

Sözcükler kafasının arka tarafındaki bir fısıltıydı. Üzerinden atamadığı bir korku. Boğazından safra gibi yükselen Chicago anısı.

Göğsündeki öfke. Luc'ün gözlerindeki kin.

Hayalet olmayı yeğlerim.

Addie yanılmıştı.

Bu tür bir hayalet olmak istemiyordu.

Ve bu yüzden yüzyıllardır ilk kez dua etti.

Ahşap yüzüğü parmağına geçirdi, nefesini tuttu ve bir şey, bir sihir kıpırtısı, bir esinti hissetmeyi bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey. Bunca zaman sonra ilk kez yüzüğün de bir hile, umutlanmasını sağlamanın ve sonra belki paramparça olurlar diye umutlarını yere çalmanın bir yolu olabileceğini düşündü.

Esintiyi hissettiğinde, bir küfür dilinin ucuna kadar gelmişti. Isıran değil, sıcacık bir esinti hücrenin içine çok uzakların yaz kokusunu doldurdu.

Hücredeki adamlar sustular.

Uyanık ama hareketsiz bir halde, bir fikirle mücadele ederken yakalanmış gibi boşluğa bakarak köşelerinde durdular. Hücrenin dışındaki taş zeminde askerlerin çizmeleri takırdamaz oldu ve Almanca konuşmalar bir kuyuya atılan taşın sesi gibi yok oldu.

Dünya tuhaf ve akıl almaz bir şekilde sessizleşti.

Ta ki yalnızca parmaklıklara vurulan parmakların yumuşak ve neredeyse ritmik sesi duyulana kadar.

Addie onu Chicago'dan beri görmemişti.

"Ah, Adeline," dedi Luc, eli buz gibi parmaklıklardan kayarak. "Bu halin ne?"

Addie gülümsemeyi, acıyla gülmeyi başardı. "Ölümsüzlük risklere karşı yüksek toleransı beraberinde getiriyor."

"Ölümden *daha beter* şeyler var," dedi Luc, Addie bunu zaten bilmiyormuş gibi.

Küçümseyici bir kaş çatışla hapishaneyi süzdü.

"Savaşlar," diye mırıldandı.

"Bana onlara yardım etmediğini söyle."

Luc gücenmiş gibiydi. "*Benim* bile sınırlarım var."

"Bir keresinde Napolyon'un başarıları hakkında hava atmıştın."

Luc omuz silkti. "Hırs başka, kötülük başka. Ve geçmişteki büyük başarılarımın bir dökümünü çıkarmaktan büyük keyif alacak olsam da, şu anda önemli olan senin hayatın." Dirseklerini parmaklıklara dayadı. "Buradan nasıl çıkmayı planlıyorsun?"

Addie ondan ne yapmasını istediğini biliyordu. *Yalvarsın* istiyordu. Yüzüğü takması yeterli değilmiş gibi. Bu eli, bu oyunu zaten o kazanmamış gibi. Addie'nin midesi düğümlenmişti, hırpalanmış kaburgaları acıyordu ve o kadar susamıştı ki sırf bir şey içebilmek için ağlayabilirdi. Ama kendini pes etmeye bir türlü ikna edemiyordu.

"Beni bilirsin," dedi yorgun bir gülümsemeyle. "Daima bir yolunu bulurum."

Luc iç geçirdi. Ona arkasını dönerek "Nasıl istersen," dedi. Bu çok fazlaydı. Addie onu orada tek başına bırakması fikrine dayanamazdı.

Umutsuzca parmaklıklara yaslanarak "Bekle," diye seslendi. Oysa kilit açıktı ve hücre kapısı ağırlığının altında kayarak açılıverdi.

Luc omzunun üstünden arkasına baktı ve neredeyse gülümseyerek ona sadece elini uzatmasına yetecek kadar döndü.

Addie öne, hücreden dışarı, özgürlüğe ve ona doğru yalpaladı. Bir an için kucaklaşmaları sadece bundan ibaretti; Luc sağlam, sıcacıktı ve karanlıkta onu sımsıkı sarmıştı. O an gerçek olduğuna, insan olduğuna ve onun yuvası olduğuna inanmak kolaydı.

Ama sonra dünya çatırdayarak açıldı ve gölgeler onları bütün halinde yuttu.

Hapishane yerini hiçliğe, siyahlığa ve vahşi karanlığa bıraktı. Ardından karanlık aralandı ve Addie kendini güneşin batmaya yüz tuttuğu Boston'da buldu. Yaşadığı büyük rahatlamayla yeri bile öpebilirdi. Ceketine sımsıkı sarınarak ve bacakları titreyerek kaldırıma çöktüğünde, ahşap yüzük hâlâ parmağındaydı. Çağırmıştı ve Luc gelmişti. Seslenmişti ve Luc ona cevap vermişti. Bunu ona karşı kullanacağını da biliyordu ama şimdilik umurunda değildi.

Yalnız olmak istemiyordu.

Ama ona teşekkür etmek için başını kaldırdığında, Luc çoktan gitmişti.

New York
30 Temmuz 2014

VIII

Addie hazırlanırken, Henry dairede, peşinde dolaşıyordu.

"Bunu yapmayı neden kabul ettin?" diye sordu.

Çünkü karanlığı herkesten daha iyi tanıyordu ve kalbini değilse de zihnini biliyordu.

"Çünkü seni kaybetmek istemiyorum," dedi Addie saçlarını toplarken.

Henry yorgun görünüyordu; içi boşalmış gibiydi. "Çok geç," dedi.

Ama çok geç değildi.

Henüz değil.

Addie elini cebine uzattı ve yüzüğü her zaman olduğu yerde, beklerken buldu. Ahşabı, vücudunun sıcaklığıyla ısınmıştı. Yüzüğü çıkardı ama Henry elini yakaladı.

"Bunu yapma," diye yalvardı.

"Ölmek mi istiyorsun?" diyen Addie'nin sesi odanın duvarlarında yankılandı.

Bu sözcükler karşısında Henry biraz geri çekildi. "Hayır. Ama ben bir tercih yaptım, Addie."

"Sen bir hata yaptın."

"Bir *anlaşma* yaptım," dedi Henry. "Ve üzgünüm. Daha fazla zaman istemediğim için üzgünüm. Sana gerçeği daha önce söylemediğim için de. Ama olan oldu."

Addie başını iki yana salladı. "Sen bu fikri kabullenmiş olabilirsin, Henry ama ben kabullenmedim."

"İşe yaramayacak," diye uyardı Henry, Addie'yi. "Onu ikna edemezsin."

Addie delikanlının elinden kurtuldu. "Denemek istiyorum," dedi ve yüzüğü parmağına geçirdi.

Odaya karanlık akmadı.

Bir hareketsizlik, boş bir sessizlik oldu ve sonra...

Kapı vuruldu.

Addie en azından içeri kendiliğinden girmemesine minnet duydu. Ama Henry dar koridorda kollarını iki yana açmış, kapıyla arasında duruyordu. Ona yalvarır gibi bakarken yerinden kıpırdamadı. Addie, Henry'nin yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bana güvenmelisin," dedi.

Henry'nin içinde bir şey kırılır gibi oldu. Bir elini indirdi.

Addie onu öptü, sonra yanından kayarak geçip karanlığa kapıyı açtı.

"Adeline."

Luc binanın koridorunda tuhaf ve aykırı görünmeliydi ama asla öyle olmazdı.

Duvarlardaki ışıklar biraz kısılıp yumuşak, puslu bir sarıya dönmüş, yüzünün etrafındaki siyah buklelerin çevresinde bir hale ve yeşil gözlerinde altın rengi çizgiler oluşturmuştu.

Simsiyah giyinmişti. Üstüne göre dikilmiş bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar sıvanmış bir gömlek, boynundaki ipek kravata iliştirilmiş, zümrüt bir iğne.

Hava böyle bir kılık için fazla sıcaktı ama Luc rahatsız görünmüyordu. Sıcak da yağmur gibi, dünyanın kendisi gibi ona etki etmiyordu.

Addie'ye çok güzel olduğunu söylemedi.

Hiçbir şey demedi.

Onu takip etmesini bekler gibi arkasını dönüp yürüdü.

Addie koridora adım atınca, Luc, dönüp Henry'ye baktı. Ve göz kırptı.

Addie orada durmalıydı.

Arkasını dönüp Henry'nin onu içeri sokmasına izin vermeliydi. Kapıyı kapatmalı ve karanlığın üstüne sürgüyü çekmeliydiler.

Ama yapmadılar.

Yapmadılar.

Addie omuzunun üstünden, bulutlanmış yüzüyle kapı eşiğinde oyalanan Henry'ye baktı. İçinden kapıyı kapatmasını diledi ama Henry bunu yapmadı ve Addie'nin Henry'nin gözü önünde Luc'ün peşinden gitmekten başka seçeneği kalmadı.

Aşağı inince, Luc geçmesi için sokak kapısını tuttu ama Addie durdu. Eşiğe baktı. Karanlık, kapının pervazının içine kıvrılmıştı ve onlarla sokağa inen basamakların arasında ışıldıyordu.

Addie gölgelere güvenmiyordu, nereye uzandıklarını göremiyordu ve şu anda ihtiyacı olan son şey, gecenin kötü geçmesi halinde Luc'ün onu çok uzak bir diyara sürmesiydi.

"Bu akşam kurallar olacak," dedi Luc'e.

"Ah."

"Şehirden ayrılmayacağım," dedi başıyla kapıyı işaret ederek. "Ve o taraftan gitmeyeceğim."

"Kapıdan mı?"

"Karanlığın içinden."

Luc'ün kaşları kalktı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Hiçbir zaman güvenmedim," dedi Addie. "Şimdi başlamanın bir anlamı yok."

Luc sessizce güldü ve bir araba durdurmak için sokağa indi. Birkaç saniye sonra kaldırıma ışıl ışıl, siyah bir sedan yanaştı. Luc arabaya binmesine yardım etmek için elini Addie'ye uzattı. Kız o eli tutmadı.

Luc sürücüye adresi söylemedi.

Sürücü de sormadı.

Addie nereye gittiklerini sorunca, Luc ona cevap vermedi.

Çok geçmeden Manhattan Köprüsü'ne çıkmışlardı.

Aralarındaki sessizlik tuhaf olmalıydı. Uzun zaman önce ayrılmış ama geçen zaman herhangi bir şeyi affetmelerine yetmemiş eski sevgililerin sekteye uğrayan sohbeti.

Üç yüz yılın yanında otuz sene neydi ki?

Ama bu sessizlik bir stratejiden kaynaklanıyordu.

Devam etmekte olan bir satranç oyununun sessizliğiydi.

Ve bu kez Addie kazanmaya mecburdu.

Los Angeles, California
7 Nisan 1952

IX

"Tanrım, çok güzelsin," dedi Max kadehini kaldırarak.

Addie'nin yanakları kızardı ve gözleri martinisine çevrildi.

O sabah Wilshire'ın önünde, sokakta karşılaşmışlardı ve Max'in yatak çarşaflarının çizgileri hâlâ tenindeydi. Addie onun en sevdiği şarap rengi elbisenin içinde, kaldırımda oyalanıyordu ve Max sabah yürüyüşü için dışarı çıkınca, durmuş ve her nereye gidiyorsa onunla yürümek için izin istemişti. Oraya, Addie'nin rastgele seçtiği hoş bir binaya varınca, elini öperek ona veda etmiş ama hiçbir yere kıpırdamamıştı. Addie de öyle. Bütün günü bir çay dükkânından parka, parktan bir müzeye geçerek ve bir arada kalmak için bahaneler bularak geçirmişlerdi.

Addie ona bunun yıllardır geçirdiği en iyi doğum günü olduğunu söyleyince Max, onun gibi bir kızın yalnız olması fikrine şaşırarak dehşet içinde gözlerini kırpıştırmıştı ve işte şimdi, Roosevelt'te martini içiyorlardı.

(O gün elbette doğum günü değildi ve ona neden böyle söylediğini kendisi de bilmiyordu. Belki ne yapacağını görmek için. Belki kendisi de aynı geceyi tekrar tekrar yaşamaktan sıkılmıştı.)

"Biriyle tanışıp onu uzun zamandır tanıdığın hissine kapıldığın oldu mu hiç?" diye sordu Max.

Addie gülümsedi.

Max hep aynı şeyleri söylüyordu ama her defasında samimiydi. Addie boynundaki, ucunda yakasından içeri sarkan yüzüğün asılı

olduğu gümüş zincire dokundu. Bu, bir türlü kurtulamadığı bir alışkanlık olmuştu.

Bir garson bir şişe şampanyayla masaya geldi.

"Ne için bu?" diye sordu Addie.

"Bu özel akşamın doğum günü kızı için," dedi Max neşeyle. "Ve bu akşamı onunla geçirme fırsatını yakalayan yakışıklı beyefendi için."

Addie uzun kadehin içinde kıpırdayan minik köpüklere hayranlıkla baktı. Daha bir yudum almadan, onun esaslı bir şampanya olduğunu anlamıştı. Eski ve pahalı. Max'in lüks şeylerin maliyetini karşılayacak gücü olduğunu da biliyordu.

Max bir heykeltıraştı –Addie'nin güzel sanatlara her zaman zaafı olmuştu– ve yetenekliydi evet ama açlık çekmeye çok uzaktı. Addie'nin birlikte olduğu birçok sanatçının aksine, Max varlıklı bir aileden geliyordu ve ailesinin kaynakları, savaşlar ile onların arasında geçen zorlu yıllara dayanacak kadar sağlamdı.

Max kadehini kaldırırken, masaya bir gölge düştü.

Addie garsonun geldiğini sandı ama Max başını kaldırdı ve kaşları çatıldı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Addie ipek ve duman karışımı bir ses duydu. "Sanırım olabilirsiniz."

Gelen, Luc'tü. Zarif, siyah bir takım elbise giymişti ve çok güzeldi. Her zaman güzeldi. "Merhaba, hayatım."

Max'in kaşları iyice çatıldı. "Siz tanışıyor musunuz?"

Addie "Hayır," derken Luc aynı anda "Evet," dedi ve kendi sesi duyulmazken, onunkinin duyulması haksızlıktı.

"Eski bir dost," dedi Addie iğneleyici bir ses tonuyla. "Ama..."

Luc bir kez daha sözünü kesti. "Ama bir süredir görüşmedik, bu yüzden izniniz olursa..."

Max sinirlenir gibi oldu. "Bu ne küstahlı..."

"*Git.*"

Tek bir kelimeydi ama gücüyle hava dalgalandı ve o tek hece Addie'nin kavalyesinin etrafına tül bir perde gibi sarıldı. Max'in yüzündeki mücadele ifadesi silindi. Rahatsızlığı kayboldu ve gözleri cam gibi parlayarak masadan kalkıp uzaklaştı. Arkasına bile bakmadan.

"Kahretsin," dedi Addie koltuğuna yaslanarak. "Neden böyle pislik gibi davranmak zorundasın?"

Luc boşalan koltuğa oturdu ve şampanya şişesini alarak kadehlerini tekrar doldurdu. "Doğum günün martta."

"Benim yaşıma geldiğin zaman," dedi Addie, "istediğin sıklıkla kutlayabiliyorsun."

"Ne zamandır onunlasın?"

"İki ay. Çok fena değil," dedi Addie içkisini yudumlayarak. "Bana her gün yeniden âşık oluyor."

"Ve seni her gece yeniden unutuyor."

Sözcükler acıtıcıydı ama eskisi gibi derin yaralar açmadılar.

"En azından bana arkadaşlık ediyor."

Zümrüt rengi gözler Addie'nin teninde dolaştı. "İsteseydin," dedi, "ben de ederdim."

Addie'nin yanaklarına bir sıcaklık yayıldı.

Luc, Addie'nin onu özlediğini bilemezdi. Onu eskiden geceleri yatağında yalnızken yabancısını düşündüğü gibi düşündüğünü. Boynundaki yüzükle her oynayışında ve oynamayışında aklından geçtiğini.

"Eee," dedi Addie içkisini bitirirken. "Beni kavalyemden ayırdın. En azından boşluğu doldurmak için çaba harcayabilirsin."

Ve bir anda, Luc'ün gözlerinin yeşili parladı.

"Gel," dedi onu elinden tutup masadan kaldırırken. "Gece yeni başlıyor ve çok daha iyisini yapabiliriz."

Cicada Kulübü hayat doluydu.

Aşağı sarkan art deco avizelerin ışığı, parlatılmış tavanda parlıyordu. Kırmızı halısı ve basamaklar yukarıdaki localara tır-

manıyordu. Keten örtülerle kaplı masaları ve cilalı dans pisti, alçak bir sahnenin karşısına yerleştirilmişti.

Oraya vardıklarında, nefesli çalgılardan oluşan ve programının sonuna gelen bir orkestradan kulübe trompet ve saksafon sesleri yayılıyordu. İçerisi doluydu, buna rağmen Luc onu kalabalığın arasından geçirip ön taraftaki boş bir masaya götürdü. Kulübün en iyi masasına.

Yerlerine oturdular ve birkaç saniye sonra bir garson, tepsisinde iki kadeh martiniyle masaya geldi. Addie'nin aklına asırlar önce markinin evinde paylaştıkları ve daha kendisi katılmayı kabul etmeden hazırlanmış o yemek geldi. Luc bu akşamı da önceden mi planlamıştı, yoksa dünya onun isteklerine göre mi eğilip bükülüyordu?

Yeni bir sanatçı sahne alırken, kalabalıktan alkışlar yükseldi.

Solgun yüzlü, zayıf bir adam, gri bir fötr şapkanın örttüğü dar bir alın.

Luc adama sahip olunan bir şeyin verdiği keskin gururla baktı.

"Adı ne?" diye sordu Addie.

"Sinatra," dedi Luc orkestra çalmaya, adam şarkı söylemeye başlarken. Pürüzsüz ve tatlı bir ezgi salonu doldurdu. Addie şarkıyı büyülenerek dinlerken, erkekler ve kadınlar yerlerinden kalkıp dans pistine çıktılar.

Addie kalktı ve elini Luc'e uzattı. "Dans et benimle."

Luc ona baktı ama yerinden kalkmadı.

"Max olsaydı dans ederdi," dedi Addie.

Onu geri çevirmesini bekledi ama Luc ayağa kalktı, elini tuttu ve onu dans pistine götürdü.

Addie onun kaskatı durmasını beklemişti ama Luc buğday tarlalarında esen bir rüzgârın, yaz göklerinde kopan fırtınaların akıcı zarafetiyle hareket ediyordu.

Kız bu kadar yakın oldukları başka bir zamanı hatırlamaya çalıştı ama yoktu.

Mesafelerini daima korumuşlardı.

Şimdi ise mesafe yıkılmıştı.

Luc kollarıyla onu bir battaniye, bir esinti, gecenin ta kendisi gibi sardı. Ama bu akşam gölge ya da duman hissi uyandırmıyordu. Bu akşam, Addie'nin tenine değen kolları kanlı canlıydı. Sesi, Addie'nin saçlarının arasından kaydı:

"Tanıştığın herkes seni hatırlasaydı bile," dedi, "seni yine de en iyi ben tanırdım."

Addie onun yüzünü süzdü. "Ben *seni* tanıyor muyum?"

Luc başını onunkinin üstüne eğdi. "Tanıyan tek kişi sensin."

Vücutları bir yapbozun iki parçası gibi kusursuz bir uyumla birbirine yaslanmıştı.

Luc'ün omzu, Addie'nin yanağı için yaratılmıştı.

Elleri, belini kavramak için.

Sesi, içindeki boşlukları doldurmak için. "Seni istiyorum," dedi ve ekledi: "Hep istedim."

Luc ona yemyeşil gözlerinde hazla bakıyor, Addie teslim olmamak için direniyordu.

"Beni bir ödül olarak istiyorsun," dedi. "Bir öğün ya da bir kadeh şarap olarak. Tüketilecek herhangi bir şey."

Luc başını eğdi ve dudaklarını onun köprücük kemiğine değdirdi. "Bu çok mu yanlış?"

O, boynunu öperken Addie titrememek için kendini zor tutuyordu. "Çok mu kötü..." Dudakları çenesine doğru kaydı. "...tadının çıkarılması yani?" Nefesi kulağına sürtündü. "Senden haz duyulması?"

Ağzı Addie'ninkinin üstünde duruyordu ve dudakları da onun dudakları için yaratılmıştı.

Addie önce hangisinin olduğundan hiçbir zaman emin olamayacaktı. Önce o mu Luc'ü, Luc mü onu öpmüştü? Bunu kim başlatmıştı ve kim karşılık vermişti? Tek bildiği aralarında bir boşluk varken, bir anda yok olduğuydu. Luc'ü öpmeyi elbette

daha önce de –sadece zihninin bir oyunuyken de sonrasında da– hayal etmişti. Ama hayalinde Luc dudaklarını daima bir ödül gibi sahiplenmişti. Sonuçta ilk karşılaştıkları gece, anlaşmalarını dudaklarındaki kanla mühürlerken onu öyle öpmüştü. Addie de onu her zaman öyle öpeceğini sanmıştı.

Ama şimdi, onu zehrin tadına bakan biri gibi öpüyordu.

Temkinli, sorgulayarak ve neredeyse korkar gibi.

Ve ancak Addie öpüşüne aynı şekilde karşılık verince işi ilerletti ve dişlerini onun alt dudağına sürterek, vücudunun ağırlığını ve sıcaklığını onunkine yasladı.

Tadı gece havası gibi, yaz fırtınaları gibi baş döndürücüydü. Uzaktaki odun dumanlarının, karanlıkta sönmeye yüz tutmuş ateşlerin belli belirsiz izlerini taşıyordu. Tadı orman gibi ve bir şekilde, imkânsız da olsa, ev gibiydi.

Sonra karanlık Addie'nin, ikisinin etrafını sardı ve Cicada Kulübü siliniverdi. Alçak müzik ve şarkıcının yumuşacık sesi, boşlukta, sert rüzgârın ve hızla çarpan kalplerin sesleri arasında kayboldu. Addie düşüyordu ve sonra arkaya doğru attığı tek bir adımla ayakları bir otel odasının mermer zeminine değdi. İşte Luc oradaydı; onu öne itiyor, Addie de onu en yakındaki duvara doğru çekiyordu.

Kolları gevşek bir şekilde, kapısı açık bir kafes gibi etrafına sarılmıştı.

Addie deneseydi, o kafesten kaçabilirdi.

Ama denemedi.

Luc onu tekrar öptü ve bu kez, artık zehir tatmıyordu. Bu kez temkin ya da geri çekilmek yoktu. Öpüşü ani, keskin ve derindi; havayı ve düşünceyi çalarak geriye sadece açlık bırakıyordu ve Addie bir an, zemin ayaklarının altında sağlam durmasına rağmen, karanlığın aralandığını ve etrafında açıldığını hissetti.

Çok insanı öpmüştü. Ama hiçbiri onu Luc gibi öpmeyecekti. Fark, işin tekniğinde değildi. Ağzının biçiminin bu işe uygunluğunda da. Fark, onu nasıl kullandığındaydı.

Turfanda bir şeftaliyi ısırmakla, güneşte olgunlaşmış bir meyveden ilk ısırığı almak arasındaki fark gibiydi bu.

Sadece siyah beyaz görmekle rengârenk bir hayat yaşamak arasındaki fark gibi.

O ilk sefer, ikisinin de gardlarını düşürmediği, kan peşindeki gizli bir bıçağın habercisi olan parıltıyı görmeyi beklediği türden bir mücadele gibiydi.

Nihayet çarpışırken, bunu çok uzun süredir ayrı tutulmuş iki bedenin olanca gücüyle yaptılar.

Yatak çarşafları üstünde verilen bir savaştı.

Ve sabah olduğunda, odanın her yeri savaşlarından izler taşıyordu.

"Gitmek istemeyeli çok uzun zaman olmuştu," dedi Luc.

Addie pencereye, içeri süzülen incecik ışık hüzmesine baktı. "Gitme o zaman."

"Mecburum," dedi Luc. "Ben karanlıktan ibaretim."

Addie başını eline yasladı. "Güneşle birlikte yok mu oluyorsun?"

"Sadece yeniden karanlık olan yere gidiyorum."

Addie kalktı, pencereye yürüdü ve perdeleri çekip odayı tekrar karanlığa gömdü.

"İşte," dedi, el yordamıyla onun yanına dönerken. "Yine karanlık oldu."

Luc alçak, güzel bir ses çıkararak güldü ve onu yatağa çekti.

Her Yer, Hiçbir Yer
1952–1968

X

Sadece seksti.

En azından öyle başladı.

Addie için Luc, hevesini alması gereken bir şeydi.

Luc için de Addie keyif alınacak bir yenilik.

Addie için için bir gecede tükenmelerini, birbirlerinin etrafında döndükleri seneler boyunca topladıkları enerjiyi harcamalarını bekliyordu.

Ama iki ay sonra Luc, tekrar onu bulmaya geldi, hiçliğin içinden çıkıp hayatına girdi ve Addie onu sonbaharın kırmızıları, altın renkleri ve değişen yaprakları arasında, boynuna gevşek bir şekilde sarılmış koyu gri bir atkıyla görmenin çok tuhaf olduğunu düşündü.

Bir sonraki ziyaretini yapması haftalar aldı.

Onu takip edeni yapması ise günler.

Yalnız gecelerle, saatlerce beklemeyle, nefret ve umut etmekle geçen onca yıl... Ve işte şimdi, buradaydı.

Addie yine de ziyaretlerin arasındaki boşluklarda kendine küçük sözler vermeyi ihmal etmiyordu.

Luc'ün kollarının arasında fazla kalmayacaktı.

Onun yanında uykuya dalmayacaktı.

Tenindeki dudaklarından, ellerini tutan ellerinden ve üstündeki ağırlığından başka bir şey hissetmeyecekti.

Küçük ama tutamadığı sözler.

Sadece seksti.

Ve sonra sadece seks olmaktan çıktı.

Kış yerini bahara bırakırken Luc ona, "Benimle yemek ye," dedi.

Yeni yıl başlarken, "Benimle dans et," dedi.

Sonunda, on yıl biterken "Benimle ol," dedi.

Ve bir gece Addie karanlıkta Luc'ün parmak uçlarının tenine çizdiği desenlere uyandı ve gözlerindeki bakışla sarsıldı. Hayır, bakış değildi. *Aşinalıktı.*

İlk kez yatakta onu çoktan unutmamış birinin yanında uyanıyordu. İlk kez uyku molasının ardından kendi adını yeniden duyuyordu. İlk kez kendini yalnız hissetmiyordu.

Ve içinde bir şey parçalandı.

Addie artık ondan nefret etmiyordu. Bu, uzun süredir böyleydi.

Bu değişimin ne zaman başladığını bilmiyordu; belli bir anda mı, yoksa Luc'ün onu eskiden uyardığı gibi, bir kıyıyı ağır ağır aşındıran erozyon misali zaman içinde mi?

Tek bildiği, yorulduğu ve Luc'ün, dinlenmek istediği yer olduğuydu.

Ve kendini bir şekilde mutlu hissettiği.

Ama bu, aşk değildi.

Addie ne zaman bunu unuttuğunu hissetse, kulağını Luc'ün çıplak göğsüne dayıyor ve hayatın ritmini, onun nefes alıp verişini duyabilmek için kulak kesiliyordu ama sadece geceleyin ormanlarda çıkan sesleri ve yaz mevsiminin yumuşak hışırtılarını işitiyordu. Bu, onun bir yalan; yüzünün ve teninin sadece bir maske olduğunun hatırlatmasıydı.

Luc'ün insan, bunun aşk olmadığının.

New York
30 Temmuz 2014

XI

Şehir manzarası pencerenin önünden hızla akıp gidiyordu ama Addie başını çevirmedi, Manhattan'ın silüetini, dört bir yanda göğe yükselen binaları hayranlıkla seyretmedi. Onun yerine, Luc'ün karartılmış cama yansıyan gölgesini, çenesini, alnının kavisini, yıllar, yıllar önce kendi elleriyle çizdiği hatlarını inceledi. Onu, insanın ormandaki bir kurdu izlediği gibi, ne yapacağını görmeyi bekleyerek izliyordu.

Sessizliği ilk bozan, Luc oldu.

İlk piyonu hareket ettiren.

"Münih'teki operayı hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlıyorum, Luc."

"O sahnedeki oyunculara daha önce hiç tiyatro görmemiş gibi bakmıştın."

"Daha önce *öyle* bir tiyatro görmemiştim."

"Yeni bir şey görmenin yarattığı hayret ve hayranlığın gözlerine yansıması... Asla kazanamayacağımı o zaman anladım."

Addie iyi bir şarap yudumlar gibi bu sözcüklerin tadını çıkarmak isterdi ama üzümler ağzında ekşidi. Onlara güvenmiyordu.

Araba SoHo'nun aşağı kısmında, dış duvarları sarmaşıklarla kaplı, güzel bir Fransız lokantası olan Le Coucou'nun önünde durdu. Addie oraya daha önce de gitmiş, New York'ta yediği en güzel yemeklerden ikisini yemişti. Luc orayı çok sevdiğini biliyor muydu acaba, yoksa sadece aynı zevklere mi sahipti?

Bir kez daha elini uzattı.

Addie bir kez daha, ona uzatılan eli tutmadı.

Addie restorana yaklaşan bir çiftin kapıyı kilitli bulunca, rezervasyonlar hakkında bir şeyler mırıldanarak uzaklaşmasını seyretti. Ama sonra Luc kapı kolunu tuttu ve kapı kolayca açıldı.

İçeride yüksek tavandan dev avizeler sarkıyor ve geniş pencereler simsiyah parlıyordu. Yüz kişiyi ağırlayacak kadar geniş bir mekândı ama içeride açık mutfakta görünen iki şef, bir çift garson ve Luc yaklaşınca önünde saygıyla eğilen şef garson dışında kimse yoktu.

"Mösyö Dubois," dedi hülyalı bir sesle. "Matmazel."

Onları tabakların önüne birer kırmızı gül yerleştirilmiş olan masalarına götürdü. Şef garson Addie'nin sandalyesini geriye çekti ve Luc kendisi oturmadan önce, onun yerleşmesini bekledi. Adam bir şişe merlot açıp kadehlere doldurdu ve Luc kadehini kıza doğru kaldırıp, "Sana içiyorum, Adeline," dedi.

Mönü yoktu. Alınacak sipariş de. Yemekler kendiliğinden geldi.

Kirazlı kaz ciğeri ve tavşan yahnisi. Beyaz tereyağında pisi balığı, taze pişmiş ekmek ve yarım düzine peynir çeşidi.

Yemek, elbette, muhteşemdi.

Ama onlar yemeklerini yerken, şef garson ve garsonlar ifadesiz yüzler ve boş bakışlarla duvar dibinde beklediler. Addie, Luc'ün gücünün bu yönünden ve onu aldırmaz bir şekilde kullanmasından her zaman nefret etmişti.

Kadehiyle kuklaları işaret edip "Onları gönder," dedi. Luc isteğini yerine getirdi. Sessiz bir hareketi garsonların ortadan kaybolmasına yetti ve boş restoranda baş başa kaldılar.

Onlar gidince Addie, "Bunu bana da yapar mıydın?" diye sordu.

Luc başını hayır der gibi sallayıp "Yapamam," dedi. Addie onu çok fazla önemsediği için yapamayacağını söylediğini sanırken,

Luc, "Vadedilmiş ruhlar üstünde bir gücüm yok," diye açıkladı. "Onların kendi iradeleri var."

Bu soğuk bir teselliydi ama hiç yoktan iyiydi.

Luc şarabına baktı. Kadehin sapını parmaklarının arasında çevirdi ve Addie orada, kararmış camın üstünde ikisini ipek çarşaflara dolanmış halleriyle gördü. Onun parmakları, Luc'ün saçlarının arasındaydı, Luc'ün elleri ise onun teninde şarkılar çalıyordu.

"Söylesene, Adeline," dedi, "beni özledin mi?"

Elbette özlemişti.

Addie daha önce Luc'e de söylediği gibi, kendine sadece görülmeyi ya da onun ilgisinin gücünü, varlığının sarhoşluk yaratan etkisini özlediğini söyleyebilirdi ama hepsi bu kadar değildi. Onu bir insanın kışın –sıcağından çekinse de– yazı özlediği gibi özlüyordu. Sesini, dokunuşundaki aşinalığı, birbirine sürtünen çakmak taşları gibi sohbet edişlerini, aralarındaki uyumu özlüyordu.

Luc, *cazibeydi.*

Luc, üç yüz yıllık geçmişti.

Luc, hayatındaki değişmez, onu daima ama daima hatırlayacak tek kişiydi.

Luc genç bir kızken hayalini kurduğu, sonra en çok nefret ettiği, sevdiği adamdı ve Addie onu ondan uzakta olduğu her gece özlüyordu. Ve Luc acısını hak etmiyordu çünkü hepsi onun hatasıydı; kimsenin onu hatırlamaması onun hatasıydı, Addie'nin sürekli kaybetmesi onun hatasıydı ama bunların hiçbirini söylemedi çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ve elinde henüz kaybetmediği bir şey vardı. Hikâyesinin, kurtarabileceği son bir parçası.

Henry.

Bu yüzden Addie hamlesini yaptı.

Masanın üstünden uzandı, Luc'ün elini tuttu ve ona gerçeği söyledi.

"Seni özledim."

Luc'ün yeşil gözleri, bu sözler karşısında ışıldadı. Addie'nin parmağındaki yüzüğe dokunup ahşabın üstündeki sarmalları okşadı.

"Bunu takma noktasına kaç kez geldin?" diye sordu. "Beni kaç kez düşündün?" Addie ona olta attığını sandı ama sonra sesi bir fısıltıya dönüştü ve aralarındaki boşlukta bir fırtınanın boğuk gümbürtüsü aktı. "Çünkü ben seni düşündüm. Daima."

"Gelmedin."

"Çağırmadın."

Addie ikisinin kenetlenmiş ellerine baktı. "Söylesene, Luc," dedi. "İçinde gerçeklik var mıydı?"

"Senin için gerçek ne, Adeline? Sevgim sana bir anlam ifade etmediğine göre."

"Sen sevmeye muktedir değilsin."

Luc gözlerinde zümrüt rengi bir parıltıyla yüzünü buruşturdu. "İnsan olmadığım için mi? Zamanla solup gitmediğim için mi?"

"Hayır," dedi Addie elini geri çekerek. "Sen sevmeye muktedir değilsin çünkü bir başkasını kendinden daha çok önemsemenin nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın. Beni sevseydin, çoktan özgür bırakırdın."

Luc parmaklarını şıklatıp "Çok saçma," dedi. "Bunu, seni sevdiğim için yapmam. Aşk açtır. Aşk bencildir."

"Bu dediğin, sahiplenmek."

Luc omuz silkti. "Aralarında fark var mı? İnsanların sevdikleri şeylere neler yaptığını gördüm."

"İnsanlar şey değildir," dedi Addie. "Ve sen onları asla anlamayacaksın."

"Seni anlıyorum ama. Seni bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum."

"Çünkü başkasına sahip olmama izin vermiyorsun." Addie sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Beni bırakmayacağını biliyorum, Luc ve belki de haklısındır, belki de birbirimize ai-

tizdir. Bu yüzden, beni seviyorsan, Henry Strauss'u azat et. Beni seviyorsan, bırak *onu*, gitsin."

Luc'ün yüzü öfkeyle parladı. "Bu bizim gecemiz, Adeline. Onu başkası hakkında konuşarak mahvetmek istemiyorum."

"Ama *dedin ki...*"

"Gel," dedi Luc sandalyesini geriye iterek. "Burayı canım çekmiyor artık."

Garson masaya armutlu bir tart bırakmıştı ama Luc konuşurken, tart küle döndü ve Addie her zaman olduğu gibi tanrıların ruh hallerindeki ani değişime hayret etti.

"Luc," dedi ama o, çoktan ayağa kalkmış ve peçetesini mahvolan yiyeceğin üstüne atmıştı bile.

New Orleans, Louisiana
29 Temmuz 1970

XII

"Seni seviyorum."

Bunu söylediğinde, New Orleans'ta Luc'ün sayısız mekânından biri olan, Fransız Mahallesi'ndeki gizli bir barda yemek yiyorlardı.

Addie sözcüklerin Luc'ün ağzında küle dönmemesine şaşırarak başını hayır der gibi salladı. "Bu aşkmış gibi yapma."

Luc'ün yüzünden sıkkın bir ifade geçti. "Aşk ne o zaman? Söylesene. Bana sesimi duyduğun zaman, içinin kıpırdanmadığını söyle. Adını dudaklarımdan duyduğun zaman içinin sızlamadığını söyle."

"İçim sızlıyorsa, dudakların değil, adım yüzündendir."

Luc'ün ağzının kenarı kıvrıldı ve gözleri zümrüt rengine döndü. Hoşnutluktan doğan bir parıltı. "Bir zamanlar, belki," dedi. "Ama artık daha fazlası var."

Addie onun haklı olmasından korkuyordu.

Ve sonra Luc önüne bir kutu bıraktı.

Basit, siyah bir kutuydu ve Addie onu eline alacak olsa, avucuna sığacak kadar küçüktü.

Ama almadı. En azından ilk anda.

"Bu ne?" diye sordu.

"Bir armağan."

Addie kutuyu yine de almadı.

"Haydi ama Adeline," dedi Luc kutuyu masadan alırken. "Seni ısırmaz."

Kutuyu açtı ve tekrar Addie'nin önüne bıraktı.

İçinde pirinç bir anahtar vardı ve Addie onun nerenin kapısını açtığını sorunca, Luc, "Evin," dedi.

Addie kaskatı kesildi.

Villon'dan bu yana hiç evi olmamıştı. Aslında hiçbir zaman kendine ait bir yeri bulunmamıştı ve az kalsın ona minnet duyacakken, birden iki yüz elli yıl boyunca evsiz kalmasına onun neden olduğunu hatırladı.

"Benimle alay etme, Luc."

"Seninle alay etmiyorum."

Addie'yi elinden tuttu ve onu Mahalle'nin içinden geçirip Bourbon Sokağı'nın sonundaki, pencereleri kapılar kadar yüksek olan, balkonlu, sarı eve götürdü. Kız anahtarı kilide soktu ve dönüşünün tıkırtısını duyunca, burası onun yerine Luc'e ait olsa, kapının kendiliğinden açılacağını fark etti. Ve bir anda elinde gerçek ve sağlam, değerli bir şey tuttuğu hissine kapıldı.

Kapı yüksek tavanlı, ahşap parkeyle kaplı, mobilyaları, dolapları ve doldurulacak boşlukları olan bir eve açıldı. Addie balkona çıkınca, Mahalle'nin nemli havaya karışan çok katmanlı sesleriyle karşılaştı. Sokaklara dökülen caz melodileri üst üste binerek sürekli değişen, canlı ve kaotik bir müzik yaratıyordu.

"Burası senin," dedi Luc. "Bir ev." Ve Addie iliklerinde eski uyarı çağrılarını hissetti.

Ama bugünlerde o sesler rıhtımdan çok uzakta görünen ve ışığı gittikçe azalan bir fener etkisi yaratıyordu.

Luc onu tekrar kendine çekti ve Addie kusursuz uyumlarını bir kez daha fark etti.

Luc onun için yaratılmış gibi.

Ki elbette öyleydi. Bu vücut, bu yüz, bu hatlar, kendini iyi hissetmesi için yaratılmıştı.

"Haydi, çıkalım," dedi Luc.

Addie içeride kalmak, evinde vakit geçirmek istiyordu ama Luc ona bol bol zamanı olacağını söyledi. Daima olacaktı. Ve Addie sonsuzluk fikrinden ilk kez korkmadı. Günler ve geceler ilk kez bitmek bilmiyor değildi, aksine önden koşuyorlardı.

Addie bu şey her ne ise, uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Süremezdi.

Hiçbir şey sürmezdi.

Ama o anda mutluydu.

Mahalle'nin sokaklarında kol kola yürüdüler, Luc bir sigara yaktı ve Addie ona sigaranın sağlığa zararlı olduğunu söyleyince, dudaklarından dumanlar dökülerek sessiz, boğuk bir kahkaha attı.

Addie'nin adımları bir mağaza vitrininin önünde yavaşladı.

Dükkân kapalıydı elbette ama karanlık vitrine rağmen, cansız bir mankenin omuzlarına atılmış, tokaları gümüş rengi, siyah deri ceketi görebiliyordu.

Onun bakışlarını takip eden Luc'ün yansıması camda ışıldıyordu.

"Mevsim yaz," dedi.

"Her zaman öyle kalmayacak."

Luc ellerini omuzlarından kaydırırken, Addie, yumuşak derinin teninin üstüne örtüldüğünü ve vitrindeki mankenin çıplak kaldığını gördü. Ve ceketsiz geçirdiği, soğukta eziyet çektiği onca seneyi, saklanmak, savaşmak ve çalmak zorunda kaldığı onca yılı düşünmemeye çalıştı. Düşünmemeye çalıştıkça daha çok düşündü.

Luc yanından uzaklaştığında sarı eve dönüş yolunu yarılamışlardı.

"Yapacak işlerim var," dedi Luc. "Sen eve git."

O uzaklaşırken, kelime, Addie'nin göğsünün içinde tıngırdadı: *ev.*

Ama gitmedi.

Luc'ün köşeyi dönüp karşıya geçmesini seyretti ve o, kapısına fosforlu bir palmiye boyanmış bir dükkâna yaklaşırken, gölgeye sinip bekledi.

Kaldırımda dükkânı kapatmakta olan, yaşlıca bir kadın vardı. Bir anahtarlığın üstüne doğru eğilmişti ve kolundan büyük bir çanta sarkıyordu.

Luc'ün ayak seslerini duymuş olacaktı ki karanlığa doğru dükkânın kapanmasıyla, başka bir gün gelmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra döndü ve onu gördü.

Addie de dükkânın vitrininde Luc'ü gördü ama ona değil, kapıdaki kadına göründüğü haliyle. Koyu renkli bukleleri duruyordu ama yüzü daha zayıf ve bir kurdunki gibi, gözleri çukur ve uzuvları bir insana ait olamayacak kadar inceydi.

"Anlaşma anlaşmadır," dedi sözleri havada eğilip bükülerek. "Ve süre doldu."

Addie kadının yalvarmasını ya da kaçmasını bekleyerek izledi.

Ama kadın çantasını yere bıraktı ve çenesini havaya kaldırdı.

"Anlaşma anlaşmadır," dedi. "Ve yoruldum."

Ve bu bir şekilde daha kötüydü.

Çünkü Addie onu anlıyordu.

Çünkü o da yorgundu.

Ve o bakarken, karanlık yine dağıldı.

Addie onun gerçek yüzünü en son yüz yıldan uzun zaman önce, dişlerinin açığa çıktığı o öfke dolu gecede görmüştü. Ama bu kez parçalama ya da dehşet yoktu.

Karanlık, yaşlı kadını bir fırtına gibi sararak ışığı kesti.

Addie arkasını döndü.

Bourbon Sokağı'ndaki sarı eve gitti ve kendine bir kadeh beyaz şarap doldurdu. Soğuk ve tazeleyiciydi. Hava çok sıcaktı ve balkonun kapıları yaz gecesini içeri buyur etmek için ardına kadar açıktı. Addie, Luc'ün –kur yapan bir âşık gibi aşağıdaki

sokağa değil, arkasındaki odaya– geldiğini duyduğunda demir korkuluğa yaslanmış, dışarı bakıyordu.

Ve karanlık kollarını omuzlarına sarınca, kapı girişinde o kadını nasıl tuttuğunu, onu nasıl sarıp yuttuğunu hatırladı.

New York
30 Temmuz 2014

XIII

Yürürlerken, Luc'ün keyfi biraz yerine geldi.

Gece ılık ve ay, tepelerinde neredeyse hilal biçimindeydi. Luc başını arkaya attı ve havayı yaz sıcağı ile dar alana toplanmış çok fazla insanın ağırlığını taşımıyormuş gibi içine çekti.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Addie.

"Gelip gidiyorum," dedi Luc ama Addie, sözcüklerinin arasındaki boşluğu okumayı öğrenmişti ve onun en az kendisi kadar uzun süredir New York'ta olduğunu ve bir gölge gibi peşinde dolaştığını tahmin etti.

Nereye gittiklerini bilmiyordu ve ilk kez Luc'ün bildiğinden de emin değildi. Belki de sadece yemeklerinin bitiş şekliyle aralarına mesafe koymak için yürüyordu.

Ama şehrin kuzeyine doğru yürürlerken, Addie zamanın etraflarında katlandığını hissetti. Nedeni Luc'ün sihri miydi yoksa kendi hafızası mı, emin değildi ama geride bıraktıkları her blokla, Seine boyunca ondan uzaklaşıyordu. Luc onu denizden uzaklaştırıyordu. Addie onu Floransa'da takip ediyordu. Yan yana Boston'da ve kol kola Bourbon Sokağı'nda yürüyorlardı.

Birlikte, burada, New York'taydılar. Addie eğer Luc o kelimeyi söylemeseydi ne olurdu diye merak ediyordu. Elini göstermeseydi. Her şeyi mahvetmeseydi.

"Gece bizim," dedi Luc ona dönüp. Gözleri yine ışıldıyordu. "Nereye gidelim?"

Addie söyleyemese de, *eve*, diye düşündü.

İki taraftan yükselen gökdelenlere baktı.

"Hangisinin manzarası daha güzel acaba?" dedi merakla.

Luc bir an sonra dişlerini göstererek gülümsedi ve "Beni takip et," dedi.

Addie seneler içinde şehrin pek çok sırrını öğrenmişti.

Ama bunu bilmiyordu.

Şehir yer altında değil, bir çatıda yaşıyordu.

Burası seksen dördüncü kattaydı, çifte asansörle ulaşılıyordu. İlk asansörün dikkat çekici hiçbir özelliği yoktu ve sadece seksen birinci kata kadar çıkıyordu. İkincisi ise Rodin'in –kaçmak için çırpınan ve kıvranan bedenlerin süslediği– *Cehennem Kapıları*'nın bir kopyasıydı ve yolun geri kalanını tamamlıyordu.

Bir anahtarınız varsa tabii.

Luc gömleğinin cebinden çıkardığı siyah kartı asansörün yanındaki açık bir ağzın içine soktu.

"Burası da seninkilerden biri mi?" diye sordu Addie, kapılar kayarak açılırken.

"Hiçbir şey gerçekten benim değil," dedi Luc kabine girerlerken.

Üç katlık kısa bir yolculuğun ardından asansör durunca kapılar, önlerinde alabildiğine uzanan şehir manzarasına açıldı.

Barın adı siyah harflerle Addie'nin ayaklarının altına serilmişti:

GÜNAH YOLU.

Addie gözlerini devirdi. "CEHENNEM AZABI kapılmış mıydı?"

"Cehennem Azabı," dedi Luc gözleri muzip bir ışıltıyla parlayarak, "farklı bir kulüp türü."

Zemin bronz, korkuluklar camdı ve tavan göğe açılıyordu. İnsanlar kadife kanepelerde oturuyor, ayaklarını sığ havuzlara sokup çatıyı çevreleyen balkonlarda şehri seyrederek takılıyorlardı.

"Bay Green," dedi karşılama görevlisi. "Yeniden hoş geldiniz."

"Teşekkürler, Renee," dedi Luc pürüzsüz bir sesle. "Bu, Adeline. Ona ne isterse ver lütfen."

Görevli kadın Addie'ye baktı ama gözlerinde herhangi bir zorlanma belirtisi, büyülendiğine dair bir iz yoktu. Sadece işinde çok iyi olan bir çalışanın itaat ifadesi vardı. Addie en pahalı içkilerinden isteyince Renee, Luc'e sırıttı. "Denginizi bulmuşsunuz."

"Öyle," diyen Luc, elini Addie'nin beline koyup onu ileriye doğru götürdü. Addie adımlarını hızlandırdı ve kalabalığı yararak Manhattan'a tepeden bakan cam korkuluğa yaklaştı. Yıldızlar görünmüyordu elbette ama New York kendi ışık galaksisiyle dört bir yana yayılıyordu.

Burada, yukarıda, Addie en azından nefes alabilmişti.

İnsanların rahat gülüşmeleri sayesindeydi bu. Keyifli zaman geçiren insanların yarattığı ortam sesleri boş restoranın boğucu sessizliğinden ve arabanın münzevi sükûnetinden daha iyiydi. Üzerinde açık gökyüzü vardı. Dört bir yanda da şehrin güzelliği ve baş başa olmadıkları gerçeği.

Renee camını gözle görülür bir toz tabakasının kapladığı bir şişe şampanyayla yanlarına döndü.

Şişeyi incelemeleri için öne doğru uzatırken, "Dom Perignon, 1959," diye açıkladı. "Özel kasanızdan, Bay Green."

Luc elini onaylar gibi sallayınca, Renee şişeyi açtı ve iki şampanya kadehi doldurdu. Baloncuklar o kadar küçüktü ki camda minik elmas zerrecikleri gibi görünüyorlardı.

Addie şampanyadan bir yudum içti ve dilinde çakan kıvılcımların tadını çıkardı.

Gözleriyle kalabalığı taradı; gözünüzün bir yerlerden ısırdığı ama nereden tanıdığınızı anımsayamadığınız türden yüzlerle doluydu. Luc ona senatörleri, aktörleri, yazarları ve eleştirmenleri gösterirken Addie *içlerinde ruhlarını satan var mıdır*, diye merak etti. *Ya da satmak üzere olan.*

Addie kadehine ve pürüzsüz bir şekilde yüzeye yükselen kabarcıklara baktı. Sonra insan seslerinin bastırdığı, fısıltıdan farksız bir sesle konuştu. Sesi güçlükle duyulsa da Luc'ün onu dinlediğini ve duyabileceğini biliyordu.

"Bırak onu, Luc."

Luc'ün ağzı gözle görülür şekilde gerildi. "Adeline," diye uyardı onu.

"Beni dinleyeceğini söylemiştin."

"Pekâlâ," diyen Luc arkasındaki korkuluğa yaslandı ve kollarını iki yana açtı. "Söylesene. Onda, bu son insan sevgilinde ne buluyorsun?"

Addie, *Henry Strauss çok düşünceli ve nazik,* demek istedi. *Akıllı, zeki, hassas ve sıcak.*

Senin olmadığın her şey.

Ama adımlarını dikkatli atması gerektiğini biliyordu.

"Onda ne mi buluyorum?" dedi. "Kendimi. Şu anda olduğum kişiyi değil belki ama eskiden, sen beni kurtarmaya geldiğin gece olduğum kişiyi buluyorum."

Luc yüzünü buruşturdu. "Henry Strauss ölmek istiyordu. Sense yaşamak. Hiç alakanız yok."

"O kadar basit değil."

"Öyle mi?"

Addie başını salladı. "Sen sadece kusurlar ve hatalar, sömürülecek zaaflar görüyorsun. Ama insanlar karmaşıktır, Luc. Onları harika kılan budur. Yaşarlar, severler, hatalar yaparlar ve birçok şey *hissederler.* Ve belki, belki ben artık onlardan biri değilim."

Sözcükler dudaklarından içinden koparcasına dökülmüştü, çünkü Addie bunun doğru olduğunu biliyordu. Öyle ya da böyle.

"Ama hatırlıyorum," diye devam etti. "Nasıl olduğunu hatırlıyorum ve Henry..."

"Kaybolmuş."

"Arıyor," dedi Addie. "Ve izin verirsen yolunu bulacaktır."

"İzin verseydim," dedi Luc, "bir çatıdan atlamıştı."

"Bunu bilemezsin," dedi Addie. "Asla da bilemeyeceksin, çünkü müdahale ettin."

"Ben ruh işindeyim, Adeline. İkinci şanslarla uğraşmıyorum."

"Ve ben sana onu azat etmen için yalvarıyorum. Bana benimkini vermeyeceksin madem, onunkini ver."

Luc nefesini bıraktı ve eliyle çatıdaki insanları işaret edip "Seç birini," dedi.

"Ne?"

Luc, Addie'nin yüzünü kalabalığa doğru çevirdi. "Onun yerini alacak bir ruh seç. Bir yabancı. Onun yerine buradaki insanlardan birini lanetle." Sesi alçak, pürüzsüz ve kendinden emindi. "Daima bir bedel vardır," dedi yumuşak bir sesle. "Ödenecek bir ücret. Henry Strauss kendi ruhunu ortaya sürdü. Onu geri almak için başkasınınkini satar mıydın?"

Addie kalabalık çatıya, tanıdığı ve tanımadığı yüzlere baktı. Genç, yaşlı, birlikte ve yalnız.

Aralarında masum olan var mıydı?

Ya da acımasız olan?

Addie bunu yapabileceğinden emin olamadı. Ta ki eli havaya kalkana kadar. Kalabalığın arasındaki bir adamı işaret etti ve Luc'ün onu bırakıp ücretini almak için kalabalığa doğru ilerlemesini beklerken, kalbi duracak gibi oldu.

Ama Luc yerinden kıpırdamadı.

Sadece güldü.

"Adeline'im," dedi saçlarını öperek. "Sen sandığından çok daha fazla değiştin."

Dönüp ona bakarken Addie'nin başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

"Artık oyun yok," dedi.

"Pekâlâ," dedi Luc, onu karanlığın içine çekmeden önce.

Çatı, Addie'nin ayaklarının altından kaydı ve boşluk, sonsuz ve vahşi bir siyahlıktaki yıldızsız gökyüzü dışında ne varsa yutarak etrafını sardı. Ve bir an sonra, karanlık etrafından çekildiği zaman, dünya sessizdi, şehir yok olmuştu ve Addie ormanda yalnızdı.

New Orleans, Louisiana
1 Mayıs 1984

XIV

Böyle bitecekti demek.

Pencerenin pervazında yanan mumların titrek ışığından yatağın üstüne vuran uzun gölgelerle. Gecenin en karanlık kısmı açık pencerenin ötesinde uzanırken, havada yazın ilk pembeliği hissedilirken, Addie, Luc'ün kollarının arasındayken ve karanlık etrafına bir çarşaf gibi dolanmışken.

Ve bu, diye düşündü. *Burası, evim.*

Bu, belki de, aşk.

Ve en kötü kısmı buydu. Addie sonunda bir şeyi unutmuştu. Ama yanlış şeyi. Hatırlaması gereken tek şeyi. Yataktaki adamın bir insan olmadığını. Hayatın bir hayat olmadığını. Oyunlar ve çarpışmalarla doluydu ve nihayetinde hepsi bir tür savaştı.

Çenesinde dişlerin sürtünmesini anımsatan bir dokunuş hissetti.

Karanlık, tenine fısıldıyordu: "Adeline'im."

"Ben senin değilim," dedi ama Luc'ün, boynuna değen dudakları sadece gülümsedi.

"Ve bununla birlikte," dedi Luc. "Birlikteyiz. Birbirimize aitiz."

Sen bana aitsin.

"Beni seviyor musun?" diye sordu Addie.

Luc'ün parmakları kızın kalçalarında dolaştı. "Sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman bırak beni gideyim."

"Seni burada ben tutmuyorum."

"Kastettiğim o değil," dedi Addie, tek kolunun üstünde doğrularak. "Beni özgür bırak."

Luc onun gözlerine bakacak kadar geri çekilip "Anlaşmayı bozamam," dedi. Başı arkaya düşerken, siyah bukleleri Addie'nin yanağına sürtündü. "Ama belki," diye fısıldadı boynunun girintisine doğru, "biraz bükebilirim."

Addie'nin kalbi göğüs kafesinin içinde hızlandı.

"Belki şartları değiştirebilirim."

Luc'ün sözcükleri teninde dans ederken, Addie nefesini tuttu.

"İyileştirebilirim," diye mırıldandı Luc. "Tek yapman gereken, teslim olmak."

Sözcük, Addie'nin üzerinde soğuk bir şok etkisi yarattı.

Oyunun oynandığı sahnenin üstüne düşen bir perde. Hoş dekorlar, sahnelemeler, eğitimli aktörler; hepsi karartılmış kumaşın ardında gözden kayboldu.

Teslim ol.

Karanlıkta fısıldanmış bir emir.

Çökmüş bir adama verilen bir uyarı.

Yıllarca, defalarca tekrarlanmış bir talep. Ta ki sonunda bırakana kadar. Luc sormaktan ne zaman vazgeçmişti? Ama elbette, Addie biliyordu. Yöntemi değiştiği, kıza duyduğu öfke yumuşadığı zamandı.

Ve Addie aptallık etmişti. Bunun savaş yerine barış anlamına geldiğini düşünmekle aptallık etmişti.

Teslim ol.

"Ne oldu?" dedi Luc kafası karışmış gibi yaparak. Ta ki Addie kelimeyi ona geri fırlatana kadar.

"*Teslim mi olayım?*" dedi sert bir sesle.

"Sadece bir sözcük," dedi Luc. Ama sözcüklerin gücünü ona kendisi öğretmişti. Sözcükler her şeydi ve onun sözcüğü bir yılan, kıvrılmış bir hile, bir lanetti.

"Bu işlerin doğası böyle," dedi.

"Anlaşmayı değiştirmek için," dedi.

Ama Addie geri çekildi ve ondan uzaklaşıp kollarının arasından sıyrıldı. "Ve *sana güvenmem* mi gerekiyor? Pes etmem ve beni geri vereceğine inanmam?"

Birçok yıl ve aynı şeyi sormanın çok farklı yolları.

Pes ediyor musun?

"Beni aptal sanıyor olmalısın, Luc." Addie'nin yüzü öfkeyle yanıyordu. "Sabır göstermene hayret etmiştim. Oysa sen başından beri kovalamacadan keyif alıyordun."

Luc'ün yeşil gözleri karanlıkta kısıldı. "Adeline."

"Sakın adımı söyleyeyim deme." Addie ayağa kalkmıştı ve öfkeyle haykırıyordu. "Senin canavar olduğunu biliyordum, Luc. Bunu yeterince gördüm. Yine de, bir şekilde, bunca zaman sonra, belki de dedim. Ama elbette, aşk falan değildi, öyle değil mi? İncelik bile değildi. Sadece yeni *bir oyundu.*"

Bir an yanılmış olabileceğini düşündü.

Luc'ün incinmiş ve kafası karışmış gibi baktığı bir an ve Addie *söylediklerinde ciddi miydi*, diye düşündü. Belki de...

Ama sonra bitti.

Luc'ün yüzündeki kırgınlık silindi ve güneşin önünü örten bir bulut gibi pürüzsüz bir şekilde, gölgeye geçti. Dudaklarında tatsız bir gülümseme belirdi.

"Ve ne kadar yorucu bir oyundu, bilsen."

Addie bunu kendisinin söylettiğini biliyordu ama yine de gerçek, içini delip geçti.

Daha önce çatlakları vardıysa, şimdi artık kırılıyordu.

"Farklı bir oyun denediğim için beni suçlayamazsın."

"Seni *her şey* için suçluyorum."

Luc karanlığı da beraberinde çekerek yataktan doğruldu. "Sana her şeyi verdim."

"Hiçbiri gerçek değildi!"

Addie ağlamayacaktı.

Ona acı çektiğini görme zevkini tattırmayacaktı.

Ona bir daha asla her şeyi vermeyecekti.

Kavga böyle başlamıştı.

Ya da daha doğrusu böyle bitiyordu.

Sonuçta çoğu kavga anlık bir şey değildi. Günler ya da haftalar içinde inşa edilirdi. İki taraf çalı çırpılarını toplar, alevlerini beslerdi.

Ama bu, asırlar içinde şekillendirilmiş bir kavgaydı.

Dünyanın dönüşü kadar, bir çağın geçişi, bir kızla karanlığın çarpışması kadar eski ve kaçınılmaz.

Addie bunun olacağını tahmin etmeliydi.

Belki de etmişti.

Ama yangının nasıl başladığını bugün bile bilmiyordu. Masadan kaptığı mumlarla mı, duvardan söktüğü lambayla mı, Luc'ün parçaladığı ışıklarla mı, yoksa sadece son bir kin eylemi olarak mı?

Addie hiçbir şeyi mahvedecek gücünün olmadığını biliyordu ama etmişti işte. Birlikte etmişlerdi. Belki de Luc yangını çıkarmasına göz yummuştu. Ya da sadece yanmasına izin vermişti.

Sonuçta fark etmezdi.

Addie, Bourbon Sokağı'nda durdu ve alevlerin evi sarmasını izledi. İtfaiye geldiğinde, kurtarılacak hiçbir şey kalmamıştı. Her şey kül olmuştu.

Duman olmuş bir hayat daha.

Addie'nin hiçbir şeyi yoktu. Cebindeki anahtar bile. Oradaydı ama Addie elini cebine attığında gitmişti. Eli hâlâ boynunda duran ahşap yüzüğe gitti.

Yüzüğü boynundan koparıp evinin dumanı tüten kalıntılarının arasına fırlattı ve oradan uzaklaştı.

New York

30 Temmuz 2014

XV

Addie'nin etrafı ağaçlarla çevriliydi.

Ormanda yazın yosun kokusu vardı.

Addie'nin içi korkuyla, Luc'ün bir yerine iki kuralı birden çiğnediğini fark etmenin ani dehşetiyle doldu. Onu karanlığın içinden sürükleyerek New York'tan uzaklaştırmış ve eve çok, çok uzak bir yere terk etmişti.

Ama sonra gözleri karanlığa alıştı, döndü ve ağaçların üzerinde yükselen şehir silüetini görünce Central Park'ta olması gerektiğini anladı.

Rahat bir nefes aldı.

Sonra karanlıktan Luc'ün sesi süzüldü.

"*Adeline, Adeline...*" diyordu. Addie hangisi yankıydı hangisi etten, kemikten ve ölümlü biçiminden kurtulmuş Luc'tü, ayırt edemiyordu.

"Söz vermiştin," diye seslendi ona.

"Öyle mi?"

Luc tıpkı o gece olduğu gibi, duman ve gölgelerle birleşerek karanlığın içinden çıktı. Derinin altına doldurulmuş bir fırtına gibi.

Bir keresinde Addie'ye *ben iblis miyim, yoksa karanlık mı,* diye sormuştu. *Canavar mıyım, yoksa tanrı mı?*

Artık şık, siyah takım elbisesi içinde değildi. Addie'nin onu ilk çağırdığında olduğu gibi, bir pantolon ve yakası açık, soluk

renkli bir tunik giyen o yabancıydı, siyah saçları şakaklarında kıvrılıyordu.

Seneler önce yaratılmış bir rüyaydı.

Ama bir şey değişmişti. Gözlerinde zafer ışığı yoktu. Gözlerinin feri gitmiş, neredeyse gri denecek kadar solmuştu. Addie bu tonu daha önce hiç görmese de hüzün olduğunu tahmin etti.

"Sana istediğini vereceğim," dedi Luc. "Tek bir şey yaparsan."

"Ne?" dedi Addie.

Luc elini ona uzattı.

"Dans et benimle," dedi.

Sesinde özlem ve kaybediş vardı. Addie belki de bunun –onların– sonunun geldiğini düşündü. Oyun nihayet son buluyordu. Kazananı olmayan bir savaş bitiyordu.

Ve böylece dans etmeyi kabul etti.

Müzik yoktu ama önemli değildi.

Addie onun elini tutunca, kafasının içinde, yumuşacık ve sakinleştirici bir melodi duydu. Tam olarak bir şarkı değildi ama yaza ait orman sesleri, tarlalarda esen rüzgârın sabit hışırtısıydı. Luc onu kendine çekince, bu kez Seine kıyısında çalınan kemanın alçak ve hüzünlü inlemesini duydu. Parmakları parmaklarına kenetlenirken, deniz kenarının uğultusunu işitti. Münih'te salonu kaplayan senfoniyi. Addie başını onun omzuna yasladı ve Villon'daki yağmuru, Los Angeles'taki bir salonda çalan bandoyu, Bourbon'daki açık pencerelerden içeriye dolan saksafon sesini duydu.

Dans durdu.

Müzik kesildi.

Addie'nin yanağından bir damla yaş süzüldü. "Beni özgür bırakman yeterdi."

Luc iç geçirdi ve çenesini tutup kaldırdı. "Yapamazdım."

"Anlaşma yüzünden."

"Sen *benim* olduğun için."

Addie onun kollarının arasından kurtuldu. "Ben hiçbir zaman senin olmadım, Luc," dedi arkasını dönerek. "O gece ormanda da. Beni yatağa götürdüğünde de. Bunun sadece bir oyun olduğunu sen söyledin."

"Yalan söyledim." Sözcükler bıçak gibiydi. "Beni sevdin," dedi. "Ben de seni sevdim."

"Ve buna rağmen," dedi Addie, "ben başkasını bulana kadar beni bulmaya gelmedin."

Gözlerinin renginin gıptayla sararmış olmasını bekleyerek tekrar ona döndü. Oysa anlamı yüzündeki ifadeye, kalkık kaşına ve ucu yukarı kıvrılmış dudaklarına da yansıyan küstah bir yeşile dönmüşlerdi.

"Ah, Adeline," dedi. "Gerçekten birbirinizi *bulduğunuzu* mu sanıyorsun?"

Sözcükler ayağının boşluğa basması gibiydi.

Ani bir düşüş gibi.

"Böyle bir şeyin olacağına izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Yer Addie'nin ayağının altından kaydı.

"Onca anlaşma yaparken, böyle bir şeyin dikkatimden *kaçabileceğini* mi sanıyorsun?"

Addie gözlerini kapadı ve kendini otların üstünde, parmakları kenetlenmiş bir halde, Henry'nin yanında yatarken hayal etti. Gece göğüne bakıyordu. Luc'ün sonunda bir hata yapmış olması düşüncesine gülüyordu.

"Siz ikiniz kendinizi çok akıllı sanmış olmalısınız," diyordu Luc. "Şans eseri bir araya gelen, talihsiz âşıklar. İkiniz de bana bağlı ve ruhlarınızı sadece diğerinin sağlayabileceği bir şey için satmış iken, tesadüfen karşılaşma ihtimaliniz var mıydı sence? Gerçek bundan çok daha basitken? Henry'yi senin yoluna ben çıkardım. Onu bir hediye gibi paketleyip bir fiyonkla sana uzattım."

"Neden?" dedi Addie boğazı düğümlenerek. "Bunu neden yapasın?"

"Çünkü *istediğin* buydu. Aşka olan ihtiyacını öylesine takıntı haline getirmiştin ki ötesini göremiyordun. Sana bunu –*Henry'yi*– aşkın, ona ayırdığın yere değmediğini görmen için verdim. *Benden* sakındığın o yeri."

"Ama değerdi. *Hâlâ* değer."

Luc elini uzatıp kızın yanağını okşadı. "O gidince, artık değmeyecek."

Addie geri çekildi. Onun sözlerinden ve dokunuşundan uzaklaştı. "Bu çok acımasızca, Luc. Senin için bile."

"Hayır," diye homurdandı Luc. "Acımasızlık bir yerine on yıl olurdu. Henry ile bir ömür geçirmen ve onu kaybettiğin için daha fazla acı çekmen olurdu."

"Yine de onu seçerdim!" diyen Addie başını salladı. "Yaşamasına izin verme niyetin hiç olmadı, değil mi?"

Luc başını eğdi. "Anlaşma anlaşmadır, Adeline. Ve anlaşmalar bağlayıcıdır."

"Bütün bunları bana eziyet olsun diye yapman..."

"Hayır," dedi Luc sertçe. "Sana *göstermek* için yaptım. Anlaman için. Onları bir kaidenin üstüne yerleştiriyorsun ama insanlar kısa süreli ve solukturlar. Sevgileri de öyle. Sığdır, uzun sürmez. Bir insanın sevgisinin özlemini çekiyorsun ama sen kendin insan değilsin, Adeline. Yüzyıllardır değilsin. Onların arasında yerin yok. Senin yerin, *benim* yanım."

Öfkeden buz kesilen Addie irkildi.

"Senin için ne zor bir ders olmuştur," dedi. "İstediğin her şeye sahip olamamak yani."

"Ne?" dedi Luc küçümseyen bir gülümsemeyle. "İstemek çocuklar içindir. Bunun adı istemek olsaydı, senden çoktan kurtulurdum. Seni asırlar önce unuturdum," dedi sesinde buruk bir nefretle. "Bu ihtiyaç. Ama ihtiyaç, acı verici ve sabırlıdır. Beni

duyuyor musun, Adeline? Sana ihtiyacım var. Senin de bana ihtiyacın olduğu gibi. Seni seviyorum, senin de beni sevdiğin gibi."

Addie onun sesindeki acıyı duydu.

Belki de bu yüzden onu daha beter incitmek istedi.

Luc ona zırhtaki çatlakları bulmayı çok iyi öğretmişti.

"Ama sorun da bu ya, Luc," dedi. "Artık seni sevmiyorum."

Sözcükler yumuşak ve dümdüzdü ama karanlığın içinde gümbürdediler. Ağaçlar hışırdadı, gölgeler koyuldu ve Luc'ün gözleri Addie'nin daha önce hiç görmediği bir tonda yanmaya başladı. Kin dolu bir renkle. Ve Addie asırlardır ilk kez korktu.

"Onun senin için anlamı bu kadar mı büyük?" dedi Luc, nehir taşları kadar düz ve sert bir sesle. "O zaman git. Vaktini insan sevgilinle geçir. Onu göm, yasını tut, mezarının üstüne bir ağaç dik." Silüetinin kenarları karanlığa karışıyordu. "Ben hâlâ burada olacağım," dedi. "Sen de öyle."

Luc döndü ve gözden kayboldu.

Addie otların arasında dizlerinin üstüne çöktü.

Gökyüzünden ilk ışıklar süzülmeye başlayana kadar orada kaldı ve sonunda kendini ayağa kalkmaya ve kafasının içinde Luc'ün sözleri dönerken, sisin içinde metroya yürümeye zorladı:

Sen insan değilsin, Adeline.

Birbirinizi bulduğunuzu mu sanıyorsun?

Kendinizi çok akıllı sanmış olmalısınız.

Sevgilinle vakit geçir.

Ben hâlâ burada olacağım.

Sen de öyle.

Addie, Brooklyn'e vardığında, güneş yükseliyordu.

Bütün gece uzakta kalmasının özrü olarak kahvaltı almaya uğradı. Gazete standına yerleştirilmiş günlük gazeteyi o zaman gördü. Köşesine damgalanmış tarihi de:

6 Ağustos 2014.

Addie daireden 30 Temmuz'da ayrılmıştı.

Sevgilinle vakit geçir, demişti Luc.

Ama Luc o vakti almıştı. Sadece bir geceyi çalmamıştı. Koca bir haftayı almıştı. Yedi kıymetli günü Addie'nin hayatından silmişti. Ve Henry'ninkinden.

Addie koştu.

Sokak kapısından içeri sendeleyerek girdi, merdiveni çıktı, çantasını açtı ama anahtar yoktu. Dünyanın değişmiş, Luc'ün bir şekilde zamandan fazlasını yeniden yazmış ve daha fazlasını, her şeyi almış olmasının korkusuyla kapıyı yumrukladı.

Ama sonra sürgü kaydı, kapı açıldı ve karşısında bitkin, dağılmış halde Henry belirdi. Addie onun gözlerindeki bakıştan dönmesini beklemediğini anladı. İlk sabahla bir sonraki ve bir sonraki ve bir sonraki arasında bir noktada, gittiğini sandığını.

Addie onun boynuna atıldı.

"Çok üzgünüm," dedi ve sadece çalınan haftaya üzülmüyordu.

Anlaşmaya, lanete ve hepsinin onun suçu olmasına da üzülüyordu.

"Çok üzgünüm," dedi tekrar tekrar. Henry bağırmadı, öfkeye kapılmadı, hatta *sana söylemiştim,* bile demedi. Ona sımsıkı sarıldı ve "Yeter," dedi. "Bana söz ver," dedi. "Kalacaksın."

Bunların hiçbiri soru değildi ama Addie, Henry'nin sorduğunu biliyordu; ona boş vermesi, mücadeleyi ve kaderlerini değiştirmeye çalışmayı bırakması ve sonuna kadar onunla olması için yalvardığını.

Addie pes etme, vazgeçme ve mücadele etmeden yenilme düşüncesine dayanamazdı.

Ama Henry dağılıyordu ve hepsi onun hatasıydı. Bu yüzden, sonunda kabul etti.

New York
Ağustos 2014

XVI

Bunlar Henry'nin hayatının en mutlu günleriydi.

Böyle hissetmesinin tuhaf olduğunu biliyordu.

Ama bilmenin tuhaf bir şekilde özgür ve kendine has, rahat bir yanı vardı. Sonu, hızla ona koşuyordu ama Henry nedense ona doğru yuvarlandığını hissetmiyordu.

Korkması gerektiğini biliyordu.

Her gün kendini huzursuz edici korkuya hazırlıyor, fırtına bulutlarının gelmesini ve kaçınılmaz paniğin göğsünden içeri tırmanıp onu paramparça etmesini bekliyordu.

Ama aylardır, yıllardır ve kendini bildi bileli ilk kez, korkmuyordu. Elbette arkadaşları, kitapçı dükkânı ve kedi için endişeliydi. Ama endişenin alçak uğultusunun ötesinde sadece tuhaf bir sakinlik ve durağanlık vardı. Bir de Addie'yi bulmanın, onu tanımanın, onu sevmenin ve burada, yanında olmasının verdiği inanılmaz rahatlama.

Mutluydu.

Hazırdı.

Korkmuyordu.

Kendine söylediği buydu.

Korkmuyordu.

Kuzeye gitmeye karar verdiler.

Şehirden çıkmaya ve kıpırtısız yaz sıcağından uzaklaşmaya.

Yıldızları görmeye.

Henry bir araba kiraladı, kuzeye doğru yola çıktılar ve Hudson'ı yarılayınca, Henry, Addie'nin, ailesiyle tanışmadığını fark etti. İçine bir anda çöken ağırlıkla onu Roş Aşana'ya kadar beklemediklerini ve o zaman geldiğinde, artık burada olmayacağını hatırladı. Şimdi bu çıkışa sapmazsa, onlarla vedalaşma fırsatını bulamayacaktı.

O anda üzerine bulutlar çöktü, korku göğsünün içinde tırmanışa geçti çünkü onlara ne diyeceğini, bunun ne faydası olacağını bilmiyordu.

Sonra çıkışı geçti. Sapak artık geride kalmıştı ve oraya dönemezdi. Böylece yeniden nefes almaya başladı. Addie taze meyve satılan bir tezgâhın tabelasını işaret ediyordu ve otoyoldan çıkıp oradan şeftali, marketten sandviç aldılar. Bir saatlik bir yolun sonunda güneşin hâlâ sıcak ama ağaç gölgelerinin serin olduğu bir eyalet parkına vardılar ve günü, ormanlık patikalarda dolaşarak geçirdiler. Gece olunca, kiralık arabanın tepesinde piknik yaptılar ve yabani otlar ile yıldızların arasına uzandılar.

O kadar çok yıldız vardı ki gece karanlık görünmüyordu.

Ve Henry hâlâ mutluydu.

Hâlâ nefes alabiliyordu.

Çadırları yoktu ama zaten hava örtünmeye gerek olmayacak kadar sıcaktı.

Otlara serdikleri battaniyenin üzerinde yatıp, hayal meyal görünen Samanyolu'na baktılar. Henry, High Line'daki Artifact'te dolaştıkları gökyüzü sergisini, o zaman ona çok yakın gelen yıldızların şimdi ne kadar uzak geldiğini düşündü.

"Tekrar yapabilseydin," dedi, "anlaşmayı yine de kabul eder miydin?"

Addie *evet,* dedi.

Onunki zor ve yalnız bir hayat olmuştu, evet, ama aynı zamanda muhteşemdi. Savaşlar görmüş, o savaşlarda mücadele

vermiş, devrimlere ve yeniden doğuşlara şahit olmuştu. Kuruyan bir kâsenin dibindeki bir parmak izi gibi, binlerce sanat eserinde iz bırakmıştı. Harika şeyler görmüş, delirmiş, karlarda dans etmiş ve Seine Nehri kıyısında ölümüne donmuştu. Karanlığa defalarca, bir insana bir kez âşık olmuştu.

Ve yorgundu. Dile dökülemeyecek kadar yorgun.

Ama yaşadığına hiç şüphe yoktu.

"Hiçbir şey tamamen iyi ya da tamamen kötü değildir," dedi. "Hayat bundan çok daha karmaşık."

Ve orada, karanlıkta, Henry *buna gerçekten değdi mi*, diye sordu.

Anlık sevinçler uzun kederlere değmiş miydi?

Güzel anlar, acıyla geçen yıllara?

Addie başını çevirdi, ona baktı ve "Her zaman," dedi.

Yıldızların altında uyuyakaldılar ve sabah uyandıklarında, sıcaklık kaybolmuştu, hava serindi ve yeni bir mevsimin, Henry'nin görmeyeceği ilk mevsimin ilk fısıltıları uzakta bekliyordu.

Henry yine de korkmadığını söyledi kendi kendine.

Sonra haftalar günlere döndü.

Etmesi gereken vedalar vardı.

Bir gece Bea ve Robbie ile Merchant'ta buluştu. Addie ona alan bırakmak için, barın karşı tarafında sodasını yudumluyordu. Henry orada olmasını istemişti, fırtınadaki sessiz bir çapa gibi, orada olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Ama Addie onlarla birlikte masada otururşa, Bea ve Robbie'nin bu buluşmayı unutabileceğini ikisi de biliyordu ve Henry hatırlamalarını istiyordu.

Bir süre her şey, muhteşem ve acı verecek kadar normal gitti.

Bea son tez önerisinden bahsetti. Dokuz sayısı uğur getirmiş olmalıydı çünkü bu kez önerisi kabul edilmişti. Robbie bir sonraki hafta yapacakları prömiyerden söz etti. Henry ona önceki

gün kostümlü provaya gizlice girdiğini, Robbie'yi sahnede bütün muhteşemliği ve güzelliğiyle, Bowie'ye özgü ihtişamı, bir şeytanın sırıtışı ve kendine has sihri ile tahtında uzanırken görmek için Addie'yle birlikte en arka sıraya sindiklerini söylemedi.

Ve sonunda Henry, onlara şehir dışına çıkacağını açıklayarak yalan söyledi.

Ailesini görmeye, kuzeye gidecekti. Hayır, zamanı değildi ama kuzenleri geliyordu ve annesi onun da gelmesini rica etmişti. *Sadece hafta sonu için*, dedi.

Bea'dan dükkâna bakmasını rica etti.

Robbie'den kediyi beslemesini.

Ve evet, dediler, bu kadar basitti, çünkü bunun bir veda olduğundan habersizdiler. Henry hesabı ödedi, Robbie espri yaptı, Bea öğrencilerinden yakındı ve Henry şehre döndüğü zaman onları arayacağını söyledi.

Ve gitmek için ayağa kalkınca, Bea onu yanağından öptü; Henry, Robbie'ye sarıldı, Robbie şovunu kaçırmamasını tembihledi, Henry kaçırmayacağını söyledi ve ayrıldılar. Gittiler.

İşte, diye düşündü, *veda dediğin böyle olmalı.*

Nokta değil, üç nokta; biri toparlayıncaya kadar yarım bırakılan bir cümle.

Açık kalan bir kapı.

Uykuya dalar gibi.

Sonra kendine korkmadığını söyledi.

Her şeyin yolunda, kendisinin iyi olduğunu.

Tam şüpheye düşecekken, Addie'nin elini kolunda buldu. Yumuşacık ve sağlamdı, onu evine geri götürdü. Yatağa girdiler ve fırtınaya karşı birbirlerine sokuldular.

Ve gecenin ortasında bir yerde, Henry, Addie'nin yataktan kalktığını hissetti ve koridorda uzaklaştığını duydu.

Ama vakit geçti ve üstünde durmadı.

Diğer tarafa dönüp yeniden uykuya daldı. Tekrar uyandığında hava hâlâ karanlıktı ve Addie yatağa, yanına dönmüştü.

Ve komodinin üstündeki kol saati, gece yarısına bir adım daha yaklaştığını gösteriyordu.

New York
4 Eylül 2014

XVII

Son derece sıradan bir gündü.

Kafa kafaya vermiş ve sarmaş dolaş bir halde çarşafların arasına kıvrılıp yatakta kaldılar. Elleri birbirlerinin kollarında ve yanaklarında dolaşıyor, parmakları tenlerini ezberliyordu. Henry, Addie şişeleyip o gittikten sonra kullanabilecekmiş gibi, durmadan onun adını fısıldıyordu:

Addie, Addie, Addie.

Ve her şeye rağmen mutluydu.

Ya da en azından kendine mutlu olduğunu, hazır olduğunu, korkmadığını söylüyordu. Burada, yatakta kalırlarsa günün bitmeyeceğini... Nefesini tutarsa saniyelerin ilerlemesini önleyebilir, dakikalarını birbirine kenetlenmiş parmaklarının arasına sıkıştırabilirdi.

Bu, dile getirilmemiş bir yakarıydı ama bunu Addie de hissetmiş olmalıydı çünkü o da kalkmak için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Yatakta, Henry'nin yanında kaldı ve ona hikâyeler anlattı.

Yıl dönümü hikâyeleri değil; 29 Temmuzlar tükenmişti ama eylüllerden ve mayıslardan, başka kimsenin hatırlamayacağı türden sakin günlerden bahsediyordu. Ona Skye Adası'ndaki peri havuzlarını, İzlanda'daki Kuzey Işıkları'nı ve Portekiz'de –yoksa İspanya'da mıydı?– on metre aşağısını görebileceği kadar berrak bir gölde yüzdüğü zamanları anlattı.

Bunlar Henry'nin asla yazmayacağı hikâyelerdi.

Onun yüzündendi; içinden Addie'nin kollarından sıyrılmak, ellerini bırakıp yataktan çıkmak ve raftan en yakındaki defteri -altı tane olmuşlardı ve sonuncunun sadece yarısı dolmuştu- almak gelmiyordu. Henry defterin hep son sayfaları boş, sıkışık el yazısının bir duvar, devam eden hikâyeye sahte bir son olarak kalacağını fark etti ve kalbi küçük bir panik kıpırtısıyla tekler gibi oldu ama buna izin veremezdi. Bunun, bir ürpertinin geçici bir titremeye ve dişlerin takırdadığı bir üşümeye dönüşmesi gibi, onu dağıtacağını biliyordu ve hâkimiyetini kaybedemezdi, henüz değil.

Henüz değil.

Böylece Addie konuştu ve Henry, hikâyelerin parmaklar gibi saçlarının arasından kaymasına izin vererek dinledi. Panik ne zaman yüzeye çıkmaya çalışsa onu geri bastırdı ve nefesini tutarak kendine iyi olduğunu söyledi ama kıpırdamadı ve yataktan çıkmadı. Yapamazdı çünkü bunu yaparsa sihir bozulur, zaman hızlanır ve çok çabuk biterdi.

Bunun saçma bir şey, tuhaf bir batıl inanç olduğunu biliyordu ama korku oradaydı işte ve artık gerçekti ama yatak güvenliydi, Addie sağlam duruyordu ve Henry bu yüzden onun orada olmasına seviniyordu. Tanıştıklarından beri yaşadıkları her ana minnettardı.

Öğleden sonra aniden acıktı. Midesi kazınıyordu.

Acıkmamalıydı. Şu anda havailik gibi, yanlış ve gereksiz geliyordu ama açlık çok hızlı ve derindi ve gelişiyle birlikte, saat hızla ilerlemeye başladı.

Artık zamanı uzak tutamıyordu.

Şimdi son sürat ileri koşuyordu.

Addie ona aklından geçenleri okur gibi, kafasının içinde kopmak üzere olan fırtınayı görür gibi baktı. Ama o güneşti. Açık bir gökyüzü.

Addie onu yataktan kaldırıp mutfağa götürdü. Henry bir tabureye oturup kızın ona omlet yaparken uçağa ilk binişini, radyoda duyduğu ilk şarkıyı ve izlediği ilk filmi anlatmasını dinledi.

Bu, asla sahip olmayacağı bu dakikalar, Addie'nin ona verebileceği son armağandı.

Ve bu, dinlemek, Henry'nin ona verebileceği son armağandı.

Keşke Kitap'la birlikte yatağa dönebilselerdi ama artık geri dönüş olmadığını ikisi de biliyordu. Henry artık yataktan çıktığı için, hareketsizliğe tahammül edemiyordu. Huzursuz bir enerji ve acil bir ihtiyaçla dolmuştu ama yeterince zaman yoktu ve elbette hiçbir zaman olmayacağını biliyordu.

Zamanın daima siz hazır olmadan bir saniye önce dolduğunu.

Hayatın sizin istediğinizden daima birkaç dakika kısa kaldığını.

Böylece giyinip dışarı çıktılar ve panik galip gelmeye başlarken, blokta daireler çizerek yürüdüler. Panik incelmiş bir cama bastırılan bir el, gittikçe büyüyen çatlaklara uygulanan basınç gibiydi ama Addie oradaydı ve parmakları parmaklarına kenetlenmişti.

"Üç yüz yıl nasıl yaşanır biliyor musun?" diye sordu Addie.

Henry *nasıl* diye sorunca, Addie gülümsedi. "Tek bir yılı yaşar gibi. Saniye saniye."

Sonunda Henry'nin adım atacak hali kalmadı, huzursuzluğu yatıştı, tamamen yok olmasa da idare edilebilir bir düzeye indi ve Merchant'a gidip yemeyecekleri tabak tabak yemek, içmeyecekleri şişe şişe bira sipariş ettiler. Çünkü şu son birkaç saatle ayık olarak yüzleşmek korkutucu gelse de Henry, onları uyuşuk geçirmek istemiyordu.

Sonra son yemeğiyle ilgili bir espri yaptı, fikrin korkunçluğuna güldü ve Addie'nin gülümsemesi bir an silinir gibi olunca, özür diledi. Addie ona sarıldı ve panik, pençelerini etine geçirmeye başladı.

Fırtına kafasının içinde kabarmaya, ufku karartmaya başlamıştı artık ama Henry ona karşı koymadı.

Gelmesine izin verdi.

Ve fırtınanın gerçek olduğunu, ancak yağmur başlayınca fark etti.

Başını arkaya atıp yağmur damlalarının yanaklarına düşmesine izin verdi. Dördüncü Ray'a gittikleri ve sokağa çıktıkları zaman onları nefes nefese yakalayan sağanağı hatırladı. Bu aklına çatıdan önce gelmişti ve bu da bir şeydi.

Kendini bir yıl önce çatıya çıkan Henry'ye çok uzak hissediyordu ama belki de hiç uzak değildi. Sonuçta sokaktan çatıya çıkmak, sadece adımlara bakıyordu.

Ama oradan geri inmek için neler vermezdi.

Tanrım, sadece bir gününün daha olması için neler vermezdi.

Güneş batıyor, ışık giderek azalıyordu ve Henry gün ışığını bir daha hiç görmeyecekti. Korku, bir hain gibi aniden üstüne çullandı. Hareketsiz bir manzarada esen, sert bir rüzgâr gibi. Henry ona direndi; henüz değil, henüz değil, henüz değil. Addie rüzgâr onu alıp götürmesin diye elini sıkıca tuttu.

"Benimle kal," dedi ve Henry, "Buradayım," diye cevap verdi.

Parmakları Addie'ninkileri kavradı.

Onun sormasına, Addie'nin cevap vermesine gerek yoktu.

Aralarında, Addie'nin son ana kadar orada, onun yanında olacağına dair sözsüz bir anlaşma vardı.

Bu kez, yalnız olmayacağına.

Ve Henry iyiydi.

Her şey yolundaydı.

Her şey yoluna girecekti.

XVIII

Vakit neredeyse tamamdı ve çatıdaydılar.

Henry'nin bir sene önce az kalsın atlayacağı, iblisle yan yana durup anlaşmasını yaptığı çatıda. Henry tekrar başa dönmüştü ve bunun, *kendisinin* illa burada olması mı gerekiyordu, bilmiyordu ama doğru geliyordu.

Addie'nin eli elindeydi ve bu da doğru geliyordu.

Gittikçe şiddetlenen bir fırtınaya karşı, onu yere bağlayan bir güçtü.

Hâlâ biraz vakit vardı; saatin üstündeki akrep ile gece yarısı arasında hâlâ minicik bir boşluk bulunuyordu ve Bea'nın sesi kulaklarında çınlıyordu:

Sadece sen kendi ölümüne erken gelirdin zaten.

Henry kendini tutamayarak gülümsedi ve Bea ile Robbie'ye daha fazlasını anlatmadığına pişman oldu ama işin aslı, kendine güvenmemişti. Onlarla vedalaşmıştı ama onlar bunu, o gidene kadar bilmeyeceklerdi ve Henry, bunun için, onlar için, onlara yaşatacağı acı için üzgündü. İkisinin birbirlerine sahip olmalarıyla teselli buluyordu.

Addie elini daha sıkı tuttu.

Zaman dolmak üzereydi ve Henry bir ruhu kaybetmenin nasıl bir his olacağını merak etti.

Acaba bir kalp krizi gibi ani ve şiddetli mi olacaktı, yoksa uykuya dalmak gibi kolay mı? Ölüm birçok şekle bürünebili-

yordu. Belki de bu da öyle olurdu. Karanlık, karşısında belirip elini göğsüne daldıracak ve bir sihir numarası yapar gibi, ruhunu kaburgalarının arasından çekip alacak mıydı acaba? Yoksa bir şey, onu yarım bıraktığı işi tamamlamaya mı itecekti? Çatının kenarına doğru yürüyüp boşluğa adım atmaya. Henry kendini oradan atmış gibi, aşağıda, sokakta mı bulunacaktı?

Yoksa onu burada, çatıda mı bulacaklardı?

Bilmiyordu.

Bilmesi gerekmiyordu.

Hazırdı.

Hazır değildi.

Geçen yıl çatıda yabancı ona elini uzattığı zaman da hazır değildi. O zaman da hazır değildi şimdi de. Ve artık kimsenin hazır olamayacağını düşünmeye başlamıştı. Zamanı gelince de karanlık, ödülünü almak için uzanırken de.

Bir komşunun açık penceresinden tiz ve alçak bir müzik geliyordu. Henry düşüncelerini ölümden ve çatının kenarından uzaklaştırıp eli elinde duran, ona onunla dans etmesini söyleyen kıza yöneltti.

Addie'yi kendine çekti. Yaz kokuyordu, zaman kokuyordu ve ev kokuyordu.

"Buradayım," dedi Addie.

Addie sonuna kadar onunla kalmaya söz vermişti.

Son. Son. Son.

Bu kelime bir saatin tik takları gibi kafasının içinde yankılanıyordu ama zaman henüz dolmamıştı, Henry'nin hâlâ vakti vardı, çok hızlı tükense de.

İnsana büyürken aynı anda sadece bir his duyabileceği öğretilirdi: öfkeli, yalnız, hoşnut. Ama Henry'ye hiçbir zaman öyle gelmemişti. O aynı anda bir düzine şeydi: Kayıp, korkmuş ve minnettardı; üzgün, mutlu ve ürkekti.

Ama yalnız değildi.

Yağmur yine başlamıştı ve hava, şehir fırtınalarının metalik kokusuyla nemlenmişti. Ama Henry buna aldırmadı ve simetrinin iyi bir yanı olduğunu düşündü.

Çatıda yavaşça daire çizerek döndüler.

Henry günlerdir iyi uyumamıştı ve bu, bacaklarının ağırlaşmasına, zihninin yavaşlamasına neden oluyordu. Dakikalar, etrafında hızlanarak dönerken, müziğin daha yüksek, gökyüzünün daha açık, vaktinin daha çok olmasını diledi.

Kimse ölmeye hazır olmuyordu.

Ölmeyi istediği zaman bile.

Kimse hazır olmuyordu.

Henry de değildi.

Ama zamanı gelmişti.

Artık zamanıydı.

Addie ona bir şey söylüyordu ama saat durmuştu ve artık onun ağırlığını hissetmiyordu, zaman dolmuştu. Henry kaydığını, zihninin kenarlarının yumuşadığını, gecenin ağırlaştığını hissediyordu ve yabancının karanlığın içinden çıkması an meselesiydi.

Addie, Henry'nin yüzünü kendisininkine doğru çeviriyor, ona bir şey söylüyordu. Henry dinlemek istemiyordu, bunun veda olmasından korkuyordu. Sadece bu ana tutunmak istiyordu, anın sürmesini, durmasını, görüntünün donmasını, sonun karanlık ya da hiçlik değil, sadece kalıcı bir an olmasını istiyordu. Kehribara, cama, zamana hapsedilmiş bir anı.

Ama Addie hâlâ konuşuyordu.

"Dinleyeceğine söz verdin," diyordu. "Yazacağına söz verdin."

Henry anlamıyordu. Günlükler rafta duruyordu. Addie'nin hikâyesini yazmıştı, hem de her bir parçasını.

"Yazdım," dedi. "Yazdım."

Ama Addie, başını hayır der gibi sallıyordu.

"Henry," dedi. "Nasıl bittiğini sana henüz anlatmadım."

New York
1 Eylül 2014
(Sona 3 gece kala)

XIX

Bazı kararlar bir anda alınır.

Bazıları zamanla inşa edilir.

Bir kız, senelerce hayal kurduktan sonra karanlıkla bir anlaşma yaptı.

Bir kız bir oğlana bir anda âşık oldu ve onu özgür bırakmayı kafasına koydu.

Addie buna tam olarak ne zaman karar verdiğini bilmiyordu.

Belki de Luc'ün hayatlarına geri döndüğü geceden beri biliyordu.

Ya da Henry'nin onun adını yazdığı geceden beri.

Veya o iki sözcüğü söylediği andan beri:

Seni hatırlıyorum.

Emin değildi.

Bir önemi yoktu.

Önemli olan, sondan üç gece önce, Addie'nin yataktan sessizce kalktığıydı. Henry uykusunda dönmüş, Addie'nin koridorda ilerlediğini duyacak kadar uyanmıştı ama ayakkabılarını giyip karanlığa çıktığını fark etmemişti.

Saat ikiye yaklaşıyordu. Çok geçle, çok erken arasındaki o saat ve Merchant bara giden iki blokluk yolu yürürken Brooklyn bile bir mırıltı gibi sessizdi. Barın kapanmasına bir saat vardı ve kalabalıktan geriye sadece birkaç azimli içkici kalmıştı.

Addie barda bir tabureye oturdu ve bir *shot* tekila ısmarladı. Hiçbir zaman sert içki içen biri olmamıştı ama içkiyi bir dikişte bitirdi ve sıcaklığın göğsüne yayıldığını hissederken, elini cebine atıp yüzüğü buldu.

Parmakları ahşap halkanın etrafında kıvrıldı.

Yüzüğü çıkarıp dik bir şekilde tezgâhın üstüne koydu.

Onu madenî bir para gibi çevirdi ama yazı ya da tura yüzü yoktu, evet ve hayır da. Addie'nin çoktan yaptığı seçim dışında bir seçenek de. Durunca, yüzüğü parmağına takmaya karar verdi. Düştüğü zaman. Ama tam yüzük yalpalamaya başlarken, bir el üstüne kapanıp onu bara bastırdı.

Uzun parmaklı, pürüzsüz ve güçlü bir eldi. Bir zamanlar detaylarıyla çizdiği gibi. "Sevgilinin yanında olman gerekmez miydi?"

Luc'ün gözlerinde en ufak bir keyif yoktu. Duygusuz ve karanlıktılar.

"Uyuyor," dedi Addie. "Bense uyuyamıyorum." Luc elini çekmişti. Addie tezgâhın üstünde hareketsiz duran, soluk renkli halkaya baktı.

"Adeline," dedi Luc saçlarını okşayarak. "Canın yanacak. Ama geçecek. Her şey gibi."

"Biz hariç," dedi Addie. Sonra kendi kendine konuşur gibi ekledi: "Sadece bir yıl olduğuna seviniyorum."

Luc yanındaki tabureye çöktü. "İnsani aşkın nasıldı peki? Hayal ettiğin gibi miydi?"

"Hayır," dedi Addie ve bu doğruydu.

Karmaşıktı. Zordu. Harikaydı, tuhaftı, korkutucuydu ve kırılgandı –öyle ki can yakıyordu– ve her anına değerdi. Addie bunların hiçbirini ona söylemedi, "Hayır," cevabının havada Luc'ün varsayımının ağırlığıyla asılı kalmasına izin verdi. Gözlerinin rengi, yeşilin kibirli bir tonuydu.

"Ama Henry senin haklılığını ispatlamak için ölmeyi hak etmiyor."

Luc'ün öfkeyle karışık küstahlığı gözlerinde titreşti.

"Anlaşma anlaşmadır," dedi. "Bozulamaz."

"Fakat bir keresinde bana, anlaşmanın değiştirilebileceğini ve şartların yeniden yazılabileceğini söylemiştin. Ciddi miydin? Yoksa bu beni teslim olmaya ikna etmek için oynadığın oyunun bir parçası mıydı?"

Luc'ün yüzü karardı. "Ortada oyun yoktu, Adeline. Ama onun anlaşmasının şartlarını değiştireceğimi sanıyorsan..."

Addie başını iki yana sallayıp "Henry'nin anlaşmasından bahsetmiyorum," dedi. "Benimkinden bahsediyorum." Kelimeleri çalışmış olmasına rağmen, dilinden beceriksizce dökülüyorlardı. "Senden merhamet istemiyorum ve kimseye iyilik yapmadığını da bilirim. Sana bir alışveriş teklif ediyorum. Henry'yi bırak. Yaşamasına izin ver. *Beni hatırlamasına izin ver* ve..."

"Sen de ruhunu mu teslim edeceksin?" Bunu söylerken gözlerinde bir gölge, sözcüklerinde bir tereddüt, istekten çok endişe vardı. Addie o zaman, onu ele geçirdiğini anladı.

"Hayır," dedi. "Ama sadece sen bunu istemediğin için." Ve itiraz etmesine fırsat bırakmadan cevap verdi. "Senin istediğin *benim.*"

Luc hiçbir şey söylemedi ama gözleri parladı; dikkati çekilmişti.

"Haklıydın," dedi Addie. "Ben onlardan değilim. Artık değilim. Ve kaybetmekten yoruldum. Sevmeye çalıştığım her şeyin yasını tutmaktan." Luc'ün yanağına uzandı. "Ama seni kaybetmeyeceğim. Sen de beni. Bu yüzden evet." Gözlerinin içine bakarak, "Bunu yaparsan, beni yanında istediğin sürece senin olurum," dedi.

Luc nefesini tutar gibiydi ama asıl nefes alamayan Addie'ydi. Dünyası devrilme tehlikesiyle karşı karşıya kalmış gibi yan yatmıştı.

Ve sonra, sonunda, Luc yeşil gözlerinde zaferin zümrüt tonuyla gülümsedi.

"Kabul ediyorum."

Addie kendini bıraktı ve büyük bir rahatlamayla başını onun göğsüne eğdi. Sonra Luc'ün parmakları çenesine uzandı ve yüzünü yüzüne eğip onu tanıştıkları gece olduğu gibi, hızlı, derin ve aç bir öpüşle öptü. Addie onun dişlerinin alt dudağına sürtündüğünü ve dilinde bakır tadının çiçeklendiğini hissetti.

Ve o zaman başardığını anladı.

New York
4 Eylül 2014

XX

"Hayır," dedi Henry, sözü kısmen fırtına tarafından yutularak.

Yağmur çatıya hızla yağıyordu. Üstlerine.

Saat durmuş, akrep, teslim olmuş gibi olduğu yerde kalmıştı. Ama Henry hâlâ oradaydı.

"Bunu yapamazsın," dedi başı dönerek. "Sana izin vermem."

Addie ona acımayla baktı çünkü Henry elbette onu durduramazdı.

Şimdiye dek bunu kimse başaramamıştı.

Estele eskiden bir kaya kadar inatçı olduğunu söylerdi ona.

Ama kayalar bile yıpranıp yok olurdu.

Ve Addie yok olmamıştı.

"Bunu yapamazsın," dedi Henry, bir kez daha. Addie, "Yaptım bile," deyince delikanlının başı dönmeye, midesi bulanmaya başladı ve yer, ayaklarının altında sallandı.

"Neden?" dedi yalvarır gibi. "Bunu neden yaptın?"

"Bir teşekkür gibi düşün," dedi Addie. "Beni fark ettiğin için. Bana fark edilmenin nasıl bir şey olduğunu hissettirdiğin için. Ve sevilmenin. Şimdi elinde ikinci bir şans var ama seni olduğun gibi görmelerine izin vermelisin. Seni anlayan insanlar bulmalısın."

Bu yanlıştı.

Baştan sona yanlış.

"Onu sevmiyorsun."

Addie'nin yüzünden hüzünlü bir gülümseme geçti.

"Ben payıma düşen sevgiyi yaşadım," dedi Addie ve zamanı geldi, gelmiş olmalıydı çünkü Henry'nin görüşü kenarlarından kararak bulanıklaşıyordu.

"Dinle beni," dedi Addie telaşlı bir sesle. "Hayat bazen çok uzun olabiliyor ama sonunda çok hızlı geçiyor." Gözleri yaşlarla ıslanmıştı ama gülümsüyordu. "İyi bir hayat yaşamaya bak, Henry Strauss."

Geri çekilmeye başladı ama Henry onu daha sıkı tuttu. "Hayır."

Addie iç geçirerek parmaklarını onun saçlarının arasından kaydırdı. "Bana o kadar çok şey verdin ki Henry. Ama benim için bir şey daha yapman gerek." Alnını alnına dayadı. "Beni hatırlamalısın."

Ve karanlık; şehrin silüetini, çatıyı ve ona doğru eğilmiş kızı kapatarak görüşünü kaplarken, Henry onun, ellerinin arasından kaydığını hissetti.

"Söz ver bana," dedi Addie. Yüzü, dudakları, kalp biçimindeki yüzünü çevreleyen kahverengi bukleleri, iri gözleri, yıldızlara benzeyen yedi çili dağılıyordu.

"Söz ver," diye fısıldadı ve Henry onu kendine bastırmak, söz vermek için ellerini kaldırdı ama kolları etrafına kapandığı zaman, Addie yok olmuştu.

Ve Henry düşüyordu.

SENİ HATIRLIYORUM

Eserin Adı: *Giden Kız*
Sanatçı: Bilinmiyor
Tarih: 2014
Malzeme: Polaroid
Konum: Henry Strauss'un kişisel arşivinden ödünç alınmıştır.
Tanım: Yüz hatları silinmiş, gölgelenmiş ya da farklı bir sebepten ötürü anlaşılmayan, hareket halindeki bir kızı tasvir eden altı (6) fotoğraflık bir koleksiyon. Son fotoğraf diğerlerinden farklı. Fotoğrafta bir oturma odasının zemini, bir masanın kenarı, bir kitap yığını var ve alt kısımda sadece bir çift ayak görünüyor.
Eser Hakkında Bilgi: Fotoğrafların öznesi yazarın kaynak ile ilişkisi göz önüne alındığında, hâlâ yoğun bir spekülasyon konusu. Flaş anlamlı bütün detayları silmiş ama bu eserleri değerli kılan, kullanılan malzeme. Standart fotoğrafçılıkta uzun pozlama istenen hareket efektini sağlamayı mümkün kılabilirdi ama Polaroid'in sabit deklanşör hızı hareket yanılsamasını çok daha etkileyici kılıyor.
Tahminî Değer: Satılık değil.
Tüm eserler halen Modern Sanat Müzesi'nde devam eden, küratörlüğünü Dr. Beatrice Caldwell'in (Columbia Üniversitesi) yaptığı, Gerçek Addie La-Rue'yü Arayış *adlı sergide görülebilir.*

New York
5 Eylül 2014

II

Böyle bitti.

Bir delikanlı yatakta yalnız uyandı.

Perdelerin arasındaki boşluktan gün ışığı süzülüyordu ve pencerenin ötesindeki binalar yağmur sonrasının ıslaklığıyla parlıyordu.

Kendini akşamdan kalmış gibi hantal hissediyordu ve hâlâ uykuluydu. Rüya gördüğünü biliyordu ama ne kadar uğraşsa da rüyanın detaylarını hatırlayamıyordu. Çok hoş bir rüya olmasa gerekti çünkü uyanınca büyük bir rahatlama hissetmişti.

Kitap, yorganın kabarık kısmından turuncu gözlerini kocaman açmış, ona bakıyordu.

Saat ilerlemiş olmalıydı; ışığın açısı ve sokaktan gelen trafiğin sesi öyle söylüyordu.

Bu kadar uzun uyumayı planlamamıştı.

Sevdiği kız her zaman ondan önce uyanırdı. Örtülerin arasında kıpırdanması, ilgisi ve teninde dolaşan parmakları, onu uykusundan uyandırmaya daima yeterli olurdu. Henry sadece bir kez ondan önce uyanmış ve kızı dizlerini karnına çekmiş, yüzünü yastıklara gömmüş bir halde, hâlâ derin bir uykuda görmekten tuhaf bir haz duymuştu.

Ama o gün şafaktan sonra yağmur yağmıştı ve dünya griydi. Bugün ise güneş o kadar parlaktı ki ikisinin birden nasıl uyuyakaldıklarını anlamak güçtü.

Onu uyandırmak için yatakta döndü.

Ama diğer tarafı boştu.

Elini kızın olması gereken yere uzattı ama çarşaf soğuk ve düzdü.

"Addie?" diye seslendi ayağa kalkarken.

Dairenin içinde dolaştı, orada olmadığını bilmesine, bilmesine, bilmesine rağmen mutfağa, banyoya ve yangın merdivenine baktı.

"Addie?"

Ve sonra elbette hatırladı.

Rüyayı değil; ortada bir rüya yoktu, önceki geceyi.

Hayatının son gecesini.

Çatının ıslak beton kokusunu, akrep on ikiyi bulurken saatten yükselen son tık sesini, Addie'nin ona gülümseyerek bakışını ve Henry'den onu hatırlayacağına dair söz aldığını.

Ve şimdi Henry oradaydı ama o yoktu ve kafasındakiler dışında, ondan hiçbir iz kalmamıştı.

Günlükler.

Yataktan kalktı ve odanın karşı ucundaki dar raflara gitti. Kırmızı, mavi, gümüş rengi, siyah, beyaz, yeşil; toplam altı defter. Hepsi hâlâ oradaydı. Onları raftan aldı, yatağın üstüne yaydı ve bunu yaparken Polaroid'ler döküldü.

Addie'nin, o gün çektiği fotoğrafları. Yüzü bulanık, sırtı kameraya dönük, çerçevenin kenarındaki bir hayalet olduğu fotoğraflar. Henry onlara, gözlerini yeterince kısarsa netleşeceklerine inanarak uzun uzun baktı. Ama ne kadar uzun bakarsa baksın tek görebildiği, biçimler ve gölgelerdi. Seçebildiği tek şey yedi çildi ve onlar da o kadar belirsizdi ki Henry gerçekten görünüyorlar mıydı, yoksa olmaları gereken yerdeki boşluğu hafızası mı dolduruyordu, emin olamadı.

Fotoğrafları bir kenara bırakıp ilk günlüğe uzandı, sonra kapağı açarsa sayfaları boş bulacağından, mürekkebin Addie'nin

bırakmaya çalıştığı diğer her iz gibi silinmiş olacağından korkarak durdu.

Ama bunu yapmak zorundaydı, bu yüzden baktı. İşte oradaydılar. Lanetten, hikâye Addie'nin olsa da sözcüklerin Henry'nin elinden çıkması sayesinde kurtulan, sayfalar dolusu eğik el yazısı.

Ağaç olmak istiyordu.

Sorun Roger değildi.

O sadece ölmeden önce yaşamak istiyordu.

O gözlerin dilini öğrenmesi senelerini alacaktı.

Yukarı doğru tırmalayarak kendine bir yol açtı ve elleri ölü bir adamın sırtının kemikli tümseğine yaslanmış bir halde doğruldu.

Bu ilkiydi. Öyle olmalıydı.

Onun, avucuna üç bakır para sıkıştırdığını hissetti.

Ruh, gösterişli bir kelimeydi. Gerçeği aslında çok daha küçüktü.

Babasının mezarını bulması çok sürmedi.

Henry bir sonraki günlüğü aldı.

Paris yanıyordu.

Karanlık çözüldü.

Ve bir sonraki.

Kapının üstünde bir melek vardı.

Henry saatlerce yatağın yanında oturup defterlerin her bir sayfasına, Addie'nin anlattığı her hikâyeye tek tek baktı. İşi bitince, açık defterlerin arasında gözlerini kapadı ve başını ellerinin arasına aldı.

Çünkü sevdiği kız gitmişti.

Ve o hâlâ buradaydı.

Her şeyi hatırlıyordu.

Brooklyn, New York
13 Mart 2015

II

"Henry Samuel Strauss, bu *çok saçma.*"

Bea son sayfayı kahve tezgâhının üstüne çarparak yakındaki bir kitap kulesinin üzerinde uyuyakalmış kediyi yerinden sıçrattı. "Hikâyeyi burada bitiremezsin." Taslak metnin geri kalanını Henry'den korumak ister gibi göğsüne bastırmıştı. Kapak sayfası Henry'ye bakıyordu:

Addie LaRue'nün Görünmez Hayatı.

"Ona ne oldu? Gerçekten Luc'le mi gitti? Hem de onca şeyden sonra?"

Henry omuz silkti. "Sanırım."

"*Sanırım* mı?"

İşin aslı, bilmiyordu.

Son altı ayı defterlerdeki hikâyeleri düzenleyip bilgisayara aktararak ve bu taslağa dönüştürerek geçirmişti. Ve her gece elleri sızlamaya, başı ekrana bakmaktan zonklamaya başlayınca, –artık Addie gibi kokmayan– yatağına yığılıyor ve hikâyenin nasıl bittiğini merak ediyordu.

Bittiyse tabii.

Kitaba bir düzine farklı son yazdı. Addie'nin mutlu olduğu, mutlu olmadığı, Luc'le birbirlerine çılgınca âşık oldukları, Luc'ün ona hazinesi bulunan bir ejderha gibi sımsıkı tutunduğu sonlar. Ama o sonların hepsi de Henry'ye aitti, Addie'ye değil. Hikâye Henry'nin elinden çıkmıştı ama son, Addie'nindi. Ve paylaştıkları

o son dakikaların, o son öpüşmenin dışında yazacağı her şey, kurgu olacaktı.

Denemişti.

Ama bu gerçekti. Başka kimse bilmese de.

Addie'nin başına ne geldiğini, nereye gittiğini, nasıl olduğunu bilmiyordu ama umut edebilirdi. Mutlu olduğunu *umuyordu.* Hâlâ o meydan okuyan sevinçle ve inatçı umutla dolu olduğunu. Bunu sadece Henry için yapmadığını. Günün birinde onu yine görebilmeyi.

"Gerçekten metot oyuncusu havalarına gireceksin, değil mi?"

Henry başını kaldırdı.

Ona hepsinin gerçek olduğunu söylemek istedi.

Yazdığı gibi Addie ile Bea'nın da tanıştığını, ona her defasında aynı şeyleri söylediğini. Ona ikisinin iyi arkadaş olabileceklerini söylemek istedi. Aslında *olduklarını da* ama ancak hayatımızın geri kalanının ilk gecesi tadında. Addie'nin elbette ancak bu kadar ileri gidebildiğini.

Ama Bea ona inanmazdı, bu yüzden Henry öykünün onun için kurgu olarak kalmasına göz yumdu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Bea'nın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Artık gözlerinde pus ya da parlama yoktu ve Henry gerçeği duyduğuna hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"İyi, Henry," dedi Bea. "Gerçekten, gerçekten iyi." Kapak sayfasına vurdu. "Sadece teşekkür kısmına beni de koyduğundan emin ol."

"Ne?"

"Tezim. Unuttun mu? Şu eserlerdeki kız üzerine tez yazmak istemiştim. Çerçevedeki hayalet. Bu o, değil mi?"

Elbette oydu.

Henry elini metnin üzerinde dolaştırdı. Bittiği için hem rahatlamış hem de hüzünlenmişti. Onunla daha uzun zaman geçirebilmek isterdi. Onunla ve Addie'yle.

Ama onu ortaya çıkardığına seviniyordu.

Çünkü işin aslı, şimdiden unutmaya başlamıştı.

Henry, Addie'nin lanetine kurban gittiği için değildi; Addie hiçbir şekilde silinmemişti. Sadece her şey gibi detaylar da yavaş yavaş siliniyor, üzerleri kademe kademe örtülüyordu. Zihnin geleceğe alan açmak için geçmişten elini yavaş yavaş çekmesi yüzündendi bu.

Ama Henry geçmişi bırakmak istemiyordu.

Bırakmamaya çalışıyordu.

Geceleri yatağına uzanıyor, gözlerini kapatıp onun yüzünü zihninde canlandırmaya çabalıyordu. Ağzının kıvrımlarını, saç renginin tam tonunu, başucu lambasının sol elmacık kemiğini, şakağını, çenesini aydınlatışını. Gece geç saatte attığı kahkahaları, sesinin uyumak üzereyken büründüğü tonu.

Bu detayların kitaptakiler kadar önemli olmadığını biliyordu ama yine de henüz onları kaybetmeye dayanamazdı.

İnanç biraz yer çekimi gibiydi. Bir şeye yeterince insan inanırsa, ayaklarınızın altındaki zemin kadar sağlam ve gerçek olabilirdi. Ama bir fikre, bir anıya, bir kıza tutunan tek kişi sizseniz, onun elinizden kayıp gitmesini önlemek zordu.

"Yazar olacağını biliyordum," diyordu Bea. "Bütün şartlar uygundu ve sen inkârla yaşıyordun."

"Ben yazar falan değilim," dedi Henry dalgın bir tavırla.

"Bunu kitaba söyle. Haklarını satacaksın, değil mi? Satmalısın çünkü çok iyi."

"Ah, evet," dedi Henry düşünceli bir tavırla. "Sanırım bunu denemek isterim."

Ve deneyecekti de.

Kendine bir yazar ajanı bulacak, kitap açık artırmaya çıkacaktı ve sonunda eserini tek bir şartla satacaktı. Kapakta sadece bir isim bulunması ve o ismin onunki olmaması şartıyla. Sonunda kabul edeceklerdi. Bunun zekice bir pazarlama taktiği olduğunu düşüneceklerine şüphe yoktu. Fakat başka insanların bu kelimeleri –onun değil Addie'nin kelimelerini– okuyacağı ve kızın *isminin* ağızdan ağza, zihinden hafızaya taşınacağı düşüncesi, Henry'yi mutlu edecekti.

Addie, Addie, Addie.

Kitap için alacağı avans öğrenci kredisini ödemeye yetecek ve bundan sonra ne yapacağına karar verirken biraz nefes almasını sağlayacaktı. Henry ne yapacağını henüz bilmiyordu ama bu, hayatında ilk kez onu korkutmuyordu.

Dünya çok büyüktü ve kendi gözleriyle çok azını görmüştü. Seyahat etmek, fotoğraf çekmek, başka insanların hikâyelerini dinlemek, belki de kendi hikâyesini yaratmak istiyordu. Sonuçta hayat bazen göze çok uzun görünürdü ama o, çok hızlı geçeceğini biliyordu ve bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Londra, İngiltere
3 Şubat 2016

III

Kitapçı kapanmak üzereydi.

Yılın bu zamanı hava erken kararıyordu ve Londra'da nadir görülen bir kar yağışı bekleniyordu. İçerideki görevliler eski sergileri kaldırıp yenilerini yerleştirmekle meşguldüler ve dışarıdaki pus dona dönmeden önce işlerini bitirmeye çalışıyorlardı.

Bir çift ergen kız YENİ ÇIKAN KURGU ROMANLAR kısmındaki eksikleri tamamlarken, o, başparmağını boynundaki yüzükte dolaştırarak oyalanıyordu.

Kızlardan biri, "Okudun mu?" diye sordu.

"Evet, bu hafta sonu," dedi diğeri.

"Yazarın kitaba adını koymadığına inanamıyorum," dedi ilki. "Bir tür halkla ilişkiler numarası olmalı."

"Bilmem," dedi ikincisi. "Bence çok hoş. Olaya gerçek havası veriyor. Sanki Henry gerçekten onun hikâyesini anlatıyormuş gibi."

İlk kız güldü. "İflah olmaz bir romantiksin."

"Affedersiniz," dedi yaşlıca bir adam. "*Addie LaRue*'nün bir kopyasını alabilir miyim?"

Teni karıncalandı. Adını ne kadar kolay söylemişti. Yabancı bir dilden dökülen seslerle.

Üçü kasaya gidene kadar bekledi ve sonunda, kitap sergisine yaklaştı. Burada sadece bir masa değil, kitabın ön kapağı görünecek şekilde yerleştirilmiş otuz kopyasıyla dolu bir raf vardı ve bu düzen, duvar boyunca kendini tekrarlıyordu. Kapak tasarımı

sadeydi. Alanın büyük kısmı uzun ve kapağı dolduracak kadar büyük olan başlığa ayrılmıştı. Başlık, yatağın yanında duran günlüklerdeki notlar gibi, el yazısıyla yazılmıştı. Henry'nin elinden çıkma kelimelerinin daha okunaklı bir versiyonuydu:

Addie LaRue'nün Görünmez Hayatı.

Parmağını ismin üstünde dolaştırdı ve kabartma harflerin, kendisi yazmış gibi, elinin altında yükselip kıvrıldığını hissetti.

Kızlar haklıydı. Yazar adı yoktu. Arka kapakta fotoğraf da. Kitabı ellerinde tutması ve hikâyenin hakiki olması gerçeğinin –bu güzel gerçeğin– ötesinde Henry Strauss'tan hiçbir iz yoktu.

Addie kapağı kaldırdı ve başlık sayfasını geçip ithaf kısmına geldi.

Sayfanın ortasında iki küçük kelime duruyordu:

Seni hatırlıyorum.

Gözlerini kapadı ve onu dükkândaki o ilk gün dirseklerini tezgâha dayamış haliyle görür gibi oldu. Başını kaldırıp ona bakarken, gözlüğünün arkasında çatılan kaşlarını.

Seni hatırlıyorum.

Onu Artifact'te aynaların arasında, sonra yıldız tarlasında gördü. Parmaklarıyla cam duvara onun adını yazışını, Polaroid'in üstünden ona bakışını, Grand Central'da fısıldayışını, günlüğün üstüne eğilmiş başını, yüzüne düşen siyah buklelerini. Onu yatakta yanında yatarken, kuzeye gittikleri o gece otların üstünde, kumsalda, parmakları bir zincirin halkaları gibi birbirine kenetlenmiş halde gördü.

Onu örtülerin altına çeken kollarının sıcaklığını hissetti, temiz kokusunu ve Addie, *sakın unutma,* dediği zaman, *asla* diyen sesinin rahatlığını duydu.

O son gece çatıdaki yüzünü hatırlayınca, gözyaşlarını silerek gülümsedi.

Addie birçok kez merhaba demişti ama o gece ilk ve son kez vedalaşma şansı olmuştu. Uzun süredir beklenen bir noktalama

işaretini anımsatan o öpüşme. Yarıda kesilen bir satırın tiresi ya da sessiz bir kaçışın üç noktası değil ama bir nokta, kapatılan bir parantez, bir son.

Bir son.

Anda, sadece anda yaşamak böyle bir şeydi. Devam eden bir cümleydi. Ve Henry hikâyede kusursuz bir duraksama olmuştu. Nefeslenmesi için bir fırsat. Bu aşk mıydı yoksa sadece bir cezanın ertelenmesi mi, bilmiyordu. Hoşnutluk tutkuyla yarışabilir miydi, ılıklık, bir gün sıcaklık kadar güçlü olabilir miydi?

Ama kesinlikle bir armağandı.

Bir oyun, savaş ya da iradelerin çarpışması değil.

Sadece bir armağan.

Zaman ve anılar; bir masaldaki âşıklar gibi.

Addie kitabın, *kitabının,* sayfalarını çevirdi ve her sayfada adını görmenin büyülü hayretini duydu. Hayatı okunmayı bekliyordu. Hayatı artık onu aşmıştı. İkisini de insanları da tanrıları da isimsiz nesneleri de. Hikâyeler ekildikleri her yerde biten ayrık otları kadar yabani fikirlerdi.

Addie okumaya başladı. Arkasındaki havanın değiştiğini fark ettiğinde, Paris'teki ilk kışına gelmişti.

Adını, bir öpücük gibi ensesinde duydu.

"Adeline."

Luc gelmişti. Kollarını omuzlarına sardı ve Addie sırtını ona yasladı. Bir yapbozun iki parçası gibi uyumluydular. Eskiden beri öyleydiler ama bunun nedeni Luc'ün her boşluğu doldurabilecek bir dumandan ibaret olması mıydı acaba? Addie şimdi bile bunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Luc'ün bakışları, elindeki kitaba kaydı. Kapakta Addie'nin adı yazılıydı.

"Ne kadar akıllısın," dedi sözcükleri tenine fısıldayarak. Ama kızgın görünmüyordu.

"Hikâye onların olabilir," dedi, "sen benim olduğun sürece."

Addie, Luc'ün kollarının arasında dönüp ona baktı.

Luc böbürlenirken çok güzel oluyordu.

Olmamalıydı elbette. Kibir itici bir özellikti ama Luc, onu üstüne göre dikilmiş bir gömleğin rahatlığıyla taşıyordu. Kendi eserinin ışığıyla parlıyordu. Haklı olmaya o kadar alışıktı ki. Ve kontrolü elinde tutmaya.

Gözleri yeşilin parlak, muzaffer tonuyla parlıyordu.

Addie üç yüz yıl boyunca onun ruh halinin renklerini öğrenmek zorunda kalmıştı. Artık her tonun anlamını biliyor, Luc'ün sadece gözlerine bakarak öfkesini, isteklerini ve düşüncelerini anlıyordu.

Aynı süre içinde, Luc'ün onun duygu ve düşüncelerini okumayı öğrenmemiş olmasına şaşırıyordu.

Ya da belki de o, sadece beklediği şeyi görüyordu: bir kadının öfkesi, ihtiyaçları, korkusu, umudu ve şehveti; daha basit ve şeffaf olan ne varsa, hepsi.

Ama Addie'nin kurnazlığını ya da zekâsını okumayı, eylemlerinin nüanslarını, konuşmasının incelikli ritimlerini çözmeyi hiçbir zaman öğrenmemişti.

Addie ona bakarken, kendi gözlerinin anlattığı her şeyi düşündü.

Luc'ün çok büyük bir hata yaptığını.

Şeytanın ayrıntıda gizli olduğunu ama Luc'ün elzem bir detayı gözden kaçırdığını.

Anlam bilimi önemsiz görünebilirdi ama Luc, ona kelimelerin her şey olduğunu öğretmişti. Ve Addie yeni anlaşmasının şartlarını düzenlerken, ruhunu kendisiyle takas ederken, *sonsuza dek* değil, *beni yanında istediğin sürece,* demişti.

Ve ikisi aynı şey değildi.

Gözleri konuşabilseydi, gülerlerdi.

Luc'ün kaypak bir tanrı olduğunu, Addie'yi sevmeden önce ondan nefret ettiğini, onu delirttiğini ve kızın kusursuz hafıza-

sıyla onun entrikalarının ve acımasızlığının öğrencisi olduğunu söylerlerdi. Addie'nin tüm bunları öğrenmek için üç yüz yıl zamanı olmuştu ve Luc'ün pişmanlığından bir başyapıt yaratacaktı.

Belki yirmi yıl sürecekti.

Belki yüz.

Ama Luc sevmeye muktedir değildi ve Addie bunu ispatlayacaktı.

Onu mahvedecekti. İkisi hakkındaki fikirlerini de.

Kalbini kıracaktı ve Luc, ondan bir kez daha nefret edecekti.

Onu delirtecek ve kendinden uzaklaştıracaktı.

Ve sonra Luc, onu başından atacaktı.

Ve böylece Addie nihayet özgür kalacaktı.

Addie sırf gözlerinin tonunun değiştiğini, alt edilmenin yeşilini görmek için bunları ona söylemenin hayalini kurdu. Yenilmenin, kaybetmenin yeşilini.

Ama Luc ona bir şey öğrettiyse, o da sabırdı.

Bu yüzden Addie yeni oyunla, yeni kurallarla, başlamış olan yeni savaşla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Sadece gülümsedi ve kitabı rafa geri bıraktı.

Ve Luc'ün peşi sıra, dışarıdaki karanlığa çıktı.

TEŞEKKÜR

Beni sanal ortamda takip eden herkes, hikâyelerle hayli endişe verici bir ilişkim olduğunu bilir.

Aslında asıl endişe verici olan, onları kâğıda dökme kısmıdır. O karman çorman canavarı kollarım titreyene, başım kopacak gibi ağrıyana kadar havada tutmam gerekir ve onu zamanı gelmeden, hazır olmadan elimden düşürürsem parçalanacağını, onu süpürerek toplamam gerekeceğini ve o esnada en az birkaç parçasını kaybedeceğimi bilirim.

Bu nedenle, ben Addie'nin hikâyesini havada tutarken, birçok insan da *beni* ayakta tuttu.

Onlar olmadan bu kitap olmazdı.

Burası hepsine varlıkları için teşekkür etmem gereken kısım.

(Ve ben teşekkürden nefret ederim.)

(Daha doğrusu, kitapların Teşekkür kısmından nefret ederim. Berbat bir hafızam var. Sanırım zihnimde bu kitaplar yüzünden bir sürü delik açıldı ve sıra *bu* kitabın hayata geçirilmesine yardım eden insanlara teşekkür etmeye gelince, onları unutacağımdan emin olduğum için donakalıyorum.)

(Unutacağımı biliyorum.)

(Her zaman unutuyorum.)

(Sanırım yazmamın nedeni bu: Düşünceleri zihnimden silinip gitmeden ve o odaya neden girdiğimi ya da o tarayıcıyı neden açtığımı veya buzdolabında ne aradığımı unutarak boşluğa bakakalmadan yakalayabilmek için.)

(Bu kitabın konusu düşünüldüğünde bu, elbette, hayli ironik bir durum.)

(Çok uzun süredir kafamda yaşayan ve çok fazla yer kaplayan bu kitap, unuttuklarımın en azından bir kısmından sorumlu.)

O yüzden bu, eksik bir liste olmaktan öteye geçmeyecek.

Bu kitap, birlikte mahallemiz East Nashville'in sokaklarında dolaşıp kafamda gelişen fikri hecelerken, beni dinleyen babam için.

Beni dolambaçlı yollarda takip eden ve kaybolmama asla izin vermeyen annem için.

Ne zaman yazmam ve ne zaman yazmaya ara verip güzel bir kokteyl içmem gerektiğini çok iyi bilen kız kardeşim Jenna için.

Beni pek çok bataklık yangınından sürükleyerek geçiren ve yanmama, boğulmama ya da DEVASA Kemirgenler tarafından yenmeme bir kez olsun izin vermeyen temsilcim Holly için.

Uzun ve dolambaçlı yolun her adımında benimle olan editörüm Miriam için.

Aynı zamanda şövalyem, savunucum ve dostum olan halkla ilişkiler uzmanım Kristin için.

Bu hikâyeye sadece bir fikirken inanan, henüz taslak halindeyken bana destek veren, kitaba dönüşünce onu savunan ve bana her adımda istersem kendimi bırakabileceğimi ve beni tutacaklarını hissettiren Lucille, Sarah ve Eileen ile Tor'daki inanılmaz ekibimin geri kalanı için.

Beni karanlığın içinden geçiren, kelimelerin (ve kızarmış tavukların) peşine benimle birlikte düşen arkadaşlarım için (siz kim olduğunuzu biliyorsunuz).

Bana düşünecek ve yazacak yer sağlayan, ayrıca çaydanlıklar dolusu çay veren Al Mare ile Red Kite için.

Beni tutkularıyla destekleyen ve kapımın altından pizza uzatan Danielle, Ilda, Britt ile Dan için.

Beni bunca zamandır raflarında tutan tüm kitapçılar için.

Bana sabırsızlandıklarını söyleyen ama bekleyeceklerine söz veren bütün okuyucular için.

V. E. SCHWAB beğenilen romanı *Addie LaRue'nün Görünmez Hayatı*, *Sihrin Tonları* ile *Arşiv* serileri ve *Vahşi* dâhil olmak üzere bir düzineden fazla çoksatan kitabın yazarıdır. Çalışmaları eleştirmenlerin beğenisini kazandı; *New York Times*, *Entertainment Weekly*, *Washington Post* ve daha birçok yayın organında yer aldı, pek çok dile çevrildi ve bir kısmının televizyon ile film hakları satıldı. Schwab, Paris'in sokaklarında ya da İngiltere'nin tepelerinde dolaşmadığı zamanlarda İskoçya'nın Edinburgh kentinde yaşıyor ve genellikle bir kafenin köşesinde oturup canavarları hayal ediyor.